

Fatima Melek

HÜRREM *boszorkánya*

A budai bárembölgy

TRIVIUM

FATIMA MELEK

Hürrem boszorkánya

A budai háremhölgy

A Szulejmán sorozat V. kötete

TRIVIUM KIADÓ

2015

A mű címe:
Hürrem boszorkánya
Szerző: Fatima Melek

© Varga Csaba Béla, 2015
© Trivium Kiadó, 2015
Minden jog fenntartva!

Jelen kiadvány nem másolható sem részben, sem egészben a jogtulajdonos írásos engedélye nélkül! Engedély nélkül tilos információs rendszerben tárolni, elektronikus, mechanikus, fényképeszeti, vagy egyéb módon reprodukálni. Továbbá nem engedélyezett az internetes fájlcsere- és másolat-kezelő szoftverek segítségével történő – és egyéb technológiát alkalmazó – megosztás, internetes közlés, sokszorosítás; valamint a nyilvános helyen történő felolvasás és előadás. Bármilyen felhasználása csak a kiadó írásos engedélyével történhet.

Tel./fax: (1) 248-1263
konyvek@triviumkiado.hu
www.triviumkiado.hu

A kiadó tagja az 1795-ben alapított
Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők Egyesülésének

Felelős kiadó: Zádor Zsolt
Főszerkesztő: Szaniszló Julianna

Szerkesztő: Sándor Anna
Nyomdai előkészítés: Infoartnet Kft.
Fedélterv: Graph Zeppelin

ISBN 978-615-5334-51-1 (epub)
ISBN 978-615-5334-52-8 (mobi)

Elektronikus változat
Békyné Kiss Adrien

Első rész

Az erdei árva lány

Első fejezet

Egy születés, két halál

Magyarország, 1549.

Az újszülött akkor sírt fel, amikor a nap vérvörös korongja kiemelkedett az Ecsedi-láp fölött gomolygó ködből. Egy pillanatra csend támadt a folyóparti nemesi ház körül. Elhallgattak a napkeltét köszöntő madarak, és elnémultak a nagytestű, gyakran vicsorgó őrkutyák is. A különös, váratlan hang, a gyermek érkezését jelző sírás meglepte a lápi vidék lakóit.

Sasfi Mihály^[1], a vármegye legerősebb embere vasmarokkal szorította Kővári Krisztián vállát. Az éjszaka folyamán vagy féltucatnyi alkalommal kellett visszatartania a leendő apát attól, hogy berontson a kőházba. Ifjú felesége napnyugta óta hangosan vajúdott odabent.

- Várjál, szép öcsém! Nem mehetsz be.
- De hát megszületett! Hallom a sírását!

– Jó toroka van a kicsinek. Sok benne erő. Lefogadom, hogy fiú.

– Az se gond, ha kislány! Csak baja ne legyen. Neki se, meg az anyjának se.

– Ne aggódj, Krisztián, nem lesz itt semmi baj – lépett oda a két fiatalabb férfihoz Oroszi Zsigmond, a tekintetes alszolgabíró. Mindkét kezében jókora pálinkáspoharat tartott. Odaállt a ház ura elé és felé nyújtotta az egyiket. – Igyál egy kortyot! Egyből elmúlik az aggodalmad.

– Hányszor mondjam, bátyám? Nem élek vele – tiltakozott az ifjú apa. Indult volna újra az ajtó felé, de Mihály visszafogta.

– Milyen magyar ember az, aki nem iszik pálinkát? – kérdezte tréfásan az egyik hívatlan vendég. Nagyot kortyolt saját poharából, aztán megcsóválta a fejét. – Csak nem vagy titokban török?

Már senki sem feküdt a hamvadó tüzek mellett. A pokrócok, birkabőrök között üres boros kupák heverték. Krisztián úr jó házigazdának bizonyult. Nemcsak az éléskamráját, de a pincéjét is megnyitotta a váratlan látogatók előtt. Saját birtokáról, Tokaj környékéről hozatott jó borokat felesége szülőházába. Háta mögött többen is mondták jókedvű gúnnyal, csak azért nem haragszanak rá,

mert a királyok italával váltotta meg szép jegyesét. Kezdetben sokan nehezteltek a messziről jött ifjúra, hogy idegen létére elszerette a vármegye legszebb hajadonját.

– Ismertem az apját, a néhai György urat – szólt közbe a Báthory család öreg udvarnoka. – Az ital vitte sírba, *még huszonhatba*! Pedig előtte milyen bátor vitéz volt.

– Ne is emlegesse kend a huszonhatot. Éppen elég bajunk van anélkül is.

Napkeltekor hűvös szél támadt a mocsár felől. Elszállt az éjszakai borozgatás mámora. A másnaposság sem tette jobb kedvűvé a derék urakat. Krisztián tudta, hogy neki kellett volna csitítani hívatlan vendégeit. Csakhogy jöhetett volna török, jöhetett volna tatár, vagy tán maga a kassai német, ő most akkor sem foglalkozott volna vele. Hiszen megszületett az első gyermeke!

– Miért nem mehetek be hozzájuk? – méltatlankodott és ismét nekifeszült idős barátai szorításának.

– Mert a te házad most az asszonyok háza. Olyan dolgok vannak bent, amit jobb, ha nem látsz. Férfiember nem léphet be oda. Mintha a birtokod a török császár háreme volna.

A szellemes megjegyzést hangos kacagás jutalmazta. Az urak közül néhányan már jártak követként, hírnökként a távoli Sztambulban. Sok mindent hallottak a titokzatos

szerájáról. Elképzelni azonban nem igazán tudták, hogy milyen lehet az élet túl a magas falakon.

– Ha minden jól megy, mindjárt kihozzák és felmutatják a fiadat.

– Aztán pedig, ha behív a bábaasszony, majd bemehetsz a Szandruskához.

– De mire kell várni? Csak nincs valami bajuk?

– Hallod te is, hogy sivalkodik az a gyerek? Nincs itt semmi baj! Nekem elhiheted. Tizenkét fiam és leányom született.

Zsigmond úr persze bölcsen elhallgatta, hogy három gyereke a szülés után egyből meghalt, hat pedig még az első születésnapja előtt visszatért az égbe, az angyalkák közé. Mert ugye veszélyes, kiszámíthatatlan dolog a szülés. Több vérrel, több jajszóval járt, mint a férfiak csatái.

Az idős férfi azonban nem akarta még jobban elkéséríteni, netán megriasztani bőkezű vendéglátóját. Éppen ezért végigsimította mellig érő, dús, ősz bajuszát, és gyorsan magyarázni kezdte:

– Ne zavard meg a nők dolgát. Megmosdatják, bepólyálják a gyereket. Ha van haja, kifésülik. Egy igazi kisherceget vehetsz majd a kezedbe. Nem valamilyen véres, csatakos kis jószágot, mint a parasztok!

– Meg az asszonyodnak is kell egy kis idő! – szólt közbe egy

elegáns, pozsonyi stílusú öltözéket viselő vendég. Az ujja hegyével lepöckölt egy porszemet hófehér csipkegallérjáról. Az uraság legtöbb birtoka az osztrák határon feküdt. Csak ritkán járt errefelé. – Még a legszerencsésebb szülés is csúnyán megviseli a nőket. Szandruska egész biztosan nem akarja, hogy ziláltnak, izzadtnak lássad. Add meg neki ezt a pár percet. Mutasd ki, hogy nemcsak szereted, de *tiszteled* is a feleségedet.

– Erős asszony a te Szandrusod – bizonygatta Mihály is. – Szerencsés vagy vele.

– Bizony! Pont olyan gyönyörű, mint a Viktória, és ráadásul feleannyira sem vad.

Helyeslő moraj támadt.

– Mert a mi Szandránk az apja vérét örökölte, nem az anyjáét.

– Még szerencse! – kiáltotta gúnyos hangon egy ifjabb nemes. – Mert *ma már* nem úszná meg az a vénasszony. Elvitetné valamelyik szaglászó csuhás.

Zsigmond úr arca vérbe borult. Elejtette amúgy is üres pálinkás poharát.

– Mit beszélsz, te ostoba? – üvöltötte teli torokból. A hangja túlharsogta az újszülött sírását. – Mit nem úszna meg? Jól vigyázz, hogy mit mondasz!

Az öklét rázva közelebb lépett az ifjúhoz, aki elsápadva hátrálni próbált. Nem félt amúgy az öregtől, de ostobaság lett volna összetűzésbe keveredni az alszolgabíróval.

– Dózsa háborúja óta ismertem Angyalkát! – folytatta magából kikelve az öreg. – Rendes, tisztességes leány volt akkor is. Derék asszony lett belőle!

Az ifjú még hátrébb lépett.

– Csak hát azt beszélnek róla... – dadogta.

– Mit beszélnek, fajankó! Kik beszélnek róla? Csak a bajkeverők. A latrok! A más birtokára kacsintgatók!

Most már nem az ifjút fenyegette. Lerántotta magáról díszes köntösét. Két kézzel megmarkolta drága, fehér gyolcsingét. Egyetlen mozdulattal letépte magáról. Előbukkant tekintélyt parancsoló, kövér hasa. Sok nyomot nem hagyott rajta az öregség. Izmok duzzadtak a vállán és a mellén is.

– Ezt a vágást tizennégyben, Székely György hadnagyától kaptam! – harsogta az alszolgabíró. – Látjátok a szép varrást? Angyal Angyalka varrta össze a csatatéren. Ezt a lyukat meg egy janicsár golyója ütötte huszonhatban. Meghaltam volna, ha nem Angyalka tisztítja ki a sebet. Isten nyugosztalja szegény lelkét!

Jó pár jelenlevő keresztet vetett. Néhányan halkán imaszót

mormoltak.

– Nektek, ifjú tacskók, rossz szavatok se legyen róla!

– Maga meg ne huszonhatozzon itt, vén bolond! – vágott vissza az ifjú. Csak nem hagyhatta, hogy ennyi ember előtt tacskónak nevezzék.

Dühös moraj, halk szitkozódás támadt. Harag és gyűlölet ült ki az arcokra. 1526 emléke még mindig csúnyán megosztotta a magyarokat. Nem számított, hogy azóta eltelt huszonhárom hosszú, véres és felettébb szerencsétlen esztendő.

– Krisztián úrfi, hát nem jössz ide gyönyörű, újszülött leányodért?

A vénasszony hangja valósággal elmetszette a dühös kiabálást. Rövid csönd támadt, majd felhangzott a bizonytalan éljenzés. A nyitott ajtóban az öreg dajka, Rózsa anyó állt karjában a szépen bepólyázott gyerekekkel.

A ház urát most már nem fogta vissza senki. Boldog mosollyal odarohant a lépcsőhöz és felszaladt rajta. Csak egy pillanatig habozott, ahogy a tekintete végigsiklott a bájos csöppségen. Egy lassú, óvatos mozdulattal elvette a dajkától. Ügyetlenül a melléhez szorította és megfordult.

– Nézzétek, milyen gyönyörű! Hát láttatok már ilyen szép kislányt?

A nap ekkor már magasan járt az égen. Egy aranyló sugara áttört a felhők között. Valósággal felragyogott tőle az újszülött selymes, vörös haja.

Krisztián úr szinte megrészegült a boldogságtól.

– Édes kicsi kincsem! Szemem fénye. Amíg élek, vigyázni fogok rád!

Valami történt a kapunál. Az örök megragadták az erős keresztpántot és félrehúzták. Kinyíltak a súlyos, vasveretes tölgyfaszárnyak. Jókedvű kiabálás hallatszott. Fehér ruhás jobbágyok tódultak be rajta. A nemes urak között elfutva körbevették újdonsült ifjú gazdájukat. Őszinte örömmel köszöntötték az apát és az újszülöttet.

Zsigmond úr végigsimította a bajuszát, felvette a földről a köntösét és belebújt, aztán odament Rózsa anyóhoz. Ők ketten már vagy harminc esztendeje ismerték egymást.

– Szandruska jól van?

– Odafigyeltem rá – felelte az idős asszony. – Hosszú volt a vajúdás, de minden úgy alakult, ahogy azt az anyatermészet elrendelte.

Zsigmond elégedetten bólintott. Tudta, hogy Rózsa anyónál nincs ügyesebb bábaasszony az egész vármegyében.

– Te, Krisztián, figyelj! Most már bemehetsz a feleségedhez. Biztos nagyon vár téged.

A ház ura még mindig rajongó tekintettel bámulta az újszülöttet. Most összerezsent, aztán visszaadta a kicsit a dajkának. Sietve elindult befelé. A gyerek boldogan elmosolyodott, amikor magához ölelte a szigorú, idős nő.

Isztambul, Topkapi Szeráj

A világ leghatalmasabb asszonya egy kecses mozdulattal leült a hófehér márványra terített sötétvörös, puha bársonypárnákra. A tekintete végigsuhant a türkizkék hullámok hátán sikló vitorlásokon. Sokkal több testes teherhajó és karcsú, büszke zászlókkal felékesített hadigálya úszott a bágyadt napfényben, mint tíz vagy éppenséggel húsz évvel ezelőtt. A birodalom gazdagabb és erősebb volt, mint bármikor korábban. Ez jól látszott a tengerszoros és az Aranyszarv-öböl erős hajóforgalmában is.

Az ülő nő büszkén kihúzta magát. Gyönyörű, gazdagon hímzett piros ruhát viselt. Bár ez a szín nem hangsúlyozta ki annyira gondosan ápolt haja csodálatos, vörös ragyogását, mint kedvenc kék öltözete, mégis jó oka volt annak, hogy éppen ezt a ruhát választotta. Pontosan tudta, hogy a férje a vörös selymet és a lágy omlású brokátot szereti a legjobban. A férfi nemsokára itt ül majd mellette.

Akkor egy darabig minden olyan csodálatos lesz, mint régen.

A vízen versenyre keltek egymással a hajók. A görnyedt evezősök persze csak az előttük ülő izzadt hátát láthatták, ám a fedélzeten a tiszték és a gazdag utasok mind ebbe az irányba fordultak. Abban reménykedtek, hogy talán egy pillanatra megláthatják a fél világ urát. Odakint, túl a palota gondosan őrzött falain, az örökké nyüzsgő, soha egy pillanatig sem alvó nagyváros forgatagában nem sokan tudhatták, hogy a birodalom tündökléséért, a korábban elképzelhetetlen jólétért legalább annyira az erkélyen várakozó magányos asszonyt illeti meg a dicsőség, mint felséges urát, szerető férjét.

Könyörtelenül elmosolyodott.

Tisztában volt azzal, hogy még így, zord ábrázattal is mennyire gyönyörű. Ragyogó zöld szemének pillantásával követte az egyik sötét zászlós hadigálya útját. Odakint az emberek most még tényleg nem tudhatták, hogy milyen iszonyatos erőfeszítések árán lett a birodalom első asszonya. Eljön azonban a nap, amikor nem lesz titok, ki segített naggyá tenni Törökországot. Dacosan felszegte a fejét. A tekintete most már a túlparti házakon siklott végig. Isztambult nem véletlenül tartották a világ egyik

leghatalmasabb településének. Folyamatosan, rohamosan növekedett. A bazárban bevásároló *hadimok*^[2] afrikai és itáliai, arab és magyar, indiai és német kalmárok áruai közül válogathattak. Ha pedig valamilyen drága különlegesség, kínai selyem, jávai fűszer, etióp kávé, új-hispániai kakaóbab érkezett a városba, akkor az ilyesmit azonnal felhozták ide, hogy először a vörös hajú szépség választhasson a ritka portékákból.

Mindenből a legjobbat kapta.

Más nő talán beérte volna ennyivel. Az elképzelhetetlen luxussal, a szerető férjjel, a szép és okos gyerekekkel. Az ülő alak azonban ingerülten megrázta a fejét. Az alacsony, elefántcsont-berakásos asztalka felé fordult. Felvette róla a méregdrága, drágakövekkel díszített, színarany foglalatú velencei tükröt és belenézett. Nem lehetett elégedetlen a látvánnyal.

A szeme ugyanolyan tüzesen ragyogott, mint annak idején, amikor behozták a palotába. A birodalom legjobb fodrászai gondoskodtak arról, hogy a hajának ugyanolyan maradjon a színe, mint fiatalabb korában. Minden reggel megbízható szolgálólányok vizsgálták meg hosszú, göndör tincseit. Ezüstcsipesszel egyenként húzták ki az áruló módon felbukkanó fehér hajszálakat.

Hála az elképesztően drága, kellemes illatú krémeknek, az arcán szinte alig látszottak ráncok.

A szeme sarkában ugyan megjelent egy-két szarkaláb, de hát ilyesmit a jókedvű huszonévesek arcán is lehetett látni. Nyugodtan mondhatta volna azt, hogy a sok mosolygástól kerültek oda. Amikor azonban a pillantása a kézfejére és a csuklójára esett, kissé elkomorodott. Itt már nem segítettek a krémek. A kézfeje elárulta, hogy már negyvenkilenc éves.

Szerencsére nagyon is jól ismerte a férjét.

Ura és parancsolója a legcsekélyebb mértékben sem törődött a csuklójával. A tekintete mindig első asszonya szemét kereste. Ha pedig odabújt hozzá, akkor már nem volt nehéz elterelni a figyelmét. Ennek ellenére is enyhén ingerült arcot vágott, amikor a kézfejét odatartotta az orra elé. A krémeknek és az illatszereknek külön-külön is rendkívül kellemes szaguk volt. Így együtt pedig kifejezetten bódítóan hatottak.

Letette a tükröt, és mélyen beszívta a levegőt. Kint, a vízen már új hajók haladtak. A főváros a nagyvilág egyik legfontosabb kereskedelmi központjának számított. A Földközi- és a Fekete-tenger partvidékén nem akadt egyetlen olyan jelentősebb település sem, ahonnan ne jöttek volna rendszeresen árukkal megrakott és gyakran ajándékot vagy

hadisarcot szállító gályák. A központi kikötő egy része az illatszerárusok boltocskájára hasonlított. Ha arról fújt a szél, akkor a döglött halak és a kátrány bűzét hosszú percekre elnyomta a tömjén, a szantálfa és a mirha illata.

A csendben töprengő nő most már újra mosolygott. Elégedetten szemlélte hófehér bőrű, karcsú, mégis erős ujjait. A nagyvilágban nem igazán akadhatott még egy olyan asszony, aki ilyen csodálatos jólétben élhetett. Egy lenyűgözően szép gőzfürdőben mosakodhatott. Reggelente kiváló masszörök vették kezelésbe. Nem csupán az éjszakai ernyedtséget masszírozták ki a testéből, de gondoskodtak arról is, hogy felfrissülve, erőtől eltelve, jókedvűen kezdhesse a napjait. Ezen felül pedig, eltérően a hárem számos más lakójától, nem feledkezett meg a rendszeres napi testedzésről sem.

Bár már majdnem ötvenéves volt, mégsem hízott el, és nem lötyyedt meg a teste. Nem tagadhatta volna ugyan le, hogy már nem hamvas leányzó, ám ennek ellenére sem kellett szégyenkeznie. Legalább tíz évvel, de talán még annál is többel látszott fiatalabbnak a valódi életkoránál.

Már évtizedekkel korábban elérte, hogy a környezetében mindenki rajongjon érte vagy féljen tőle. Még akik gyűlölték, azok is vonakodó tisztelettel ejtették ki Hürrem *válide*

szultána nevét.

Válide szultána!

A világ legbefolyásosabb asszonya. Mert neki sikerült, ami korábban még senkinek sem. Gyenge nő létére Hürrem volt a világ leghatalmasabb birodalmának igazi ura.

Vagyis úrnője.

Alekszandra Anasztázia Liszowszka nevét száz, de talán még ötszáz esztendő múlva is ismerni fogják az emberek.

Három évvel később

1552 ősze semmi jót nem hozott. Mindenki az új háborúról beszélt, ráadásul egyre több helyen ütötte fel a fejét a pestis. Alighanem Napkeletről hurcolták be magukkal a török császár katonái. Rózsa anyó a futároktól azt hallotta, hogy az ellenség már Szolnokot ostromolja. Csak idő kérdése volt, hogy a baj előbb-utóbb eljusson ide is.

Nehéz idők jártak. A Hódoltság, a királyi Magyarország és a lassan kialakuló Erdélyi Fejedelemség határvidékén folyamatos, könyörtelen küzdelem dúlt. Török és tatár, magyar és osztrák seregek, meg mindenféle nemzet tagjaiból verbuválódott martalóc bandák dúlták a vidéket. Ráadásul fellángoltak az ellenreformáció máglyái is. Gyanakvás és

bizalmatlanság léghőre ülte meg a nemesek várait és a fallal körülvevett, még mindig tehetős városokat.

Az idős nő határozottan megrázta a fejét. Az ország sorsával törődjenek csak a férfiak! Neki ennél sokkal fontosabb dolga volt. Megsimogatta a vörös hajú csöppség arcát, aztán sietve továbbment a temető fala mellett. A kis Gyöngyvér, vagyis Gyöngyike szorosán átölelte a dajkája nyakát. Nem sírt, nem zokogott. Csendben várta, hogy mi lesz. A dajka nem törődött a temető kapuja előtt gyülekező katonákkal.

Legalább két tucatnyian várakoztak az árnyékban. A kis sereg elég szedett-vedettnek tűnt. Az öregek még mindig olyan páncélt viseltek, mint amiben Lajos királyt kísérték a csatába. Oldalukról idejétmúlt, egyenes, kétélű kard lógott. Kerek, zárt sisakjukat nem vették fel, hanem a hónuk alatt tartották. A legtöbb fiatal viszont már török szablyát vagy annak mintájára készült, divatos görbe kardot kötött az oldalára. Sisak helyett erős posztósüveget hordtak. Eltűntek a régi párducbőrök. A legtöbben farkasirhát terítettek a ménjük hátára, de olyan is akadt, akinek csak fekete birkabőr jutott. Húsz éve ilyenkor a harcosok fele még íjat és tegezt is hozott magával. Ma már nem volt nyíl senkinél. Megváltoztak az idők. Jó pár ló nyeregkápájára erősítettek pisztolyt. A

nyergek, ha nem is tűntek újnak, de legalább jól ápoltak voltak. Nem feslett fel egyik lőtakaró széle sem. Erősen megkopott színük viszont azt mutatta, hogy nehéz idők jártak a vármegye nemeseire.

Rózsa anyó odaért az apró, oldalsó ajtóhoz. Egy kézzel belökte és beosont rajta.

– Tudtam, hogy itt lesz – suttogta a kislány fülébe. – Valami kis szeretet azért csak maradt a szívében.

A régi temető nem volt túl nagy. Idebent csak a gazdagoknak jutott hely. A belső kerítés kapujában két fegyveres állt, de nem jöttek közelebb. Odabent, az egyik hófehér sír mellett magányos alak térdelt. Krisztián úr is vértet viselt, mint a többiek. Kopott volt az inge, kopott a zekéje gallérja. Sár borította a csizmáját. Hosszú, szőke haja zsírosan csillogott. Ráfért volna a fésű meg a szappanos víz. Háttal térdelt az érkezőknek, nem látták az arcát.

– Krisztián úr, hát nem búcsúzol el a kislányodtól?

A térdelő alak összerezzen. Nem nézett hátra, hanem megpróbált feltápáskodni. Megtántorodott, de aztán valahogy felkelt. Egy lassú, bizonytalan mozdulattal megfordult. Duzzadt, vörös arcában alig látszott vérekes szeme. Egy ügyetlen mozdulattal elsimította a szemébe hulló, hosszú tincseket.

– Jaj, dehogynem! Éppen hozzá akartam indulni. Csak előtte még elbúcsúztam az anyjától.

Az öregasszony letette a földre a gyereket. Gyöngyike a dajka mögött keresett menedéket, amikor az apja tántorogva elindult fölénk.

A kapuban álló két nemes úr szánakozva bámulta őket.

– Elitta az eszét a szerencsétlen – biccentett az egyik Krisztián felé. – Megroppant, amikor a kolera elvitte a feleségét.

– Azóta vedel, mint a gödény. Pedig előtte egy kortyot sem ivott.

– Szegény, kicsi lányuk. Félig árván kell felnőnie.

– Hát a Krisztián nem sokat törődik vele. Pedig azt hitte volna az ember, hogy tanult az apja példájából.

– Azt is az ital vitte a sírba.

– Az öreg Kővári legalább a birtokkal törődött, de ez... – legyintett megvetően a fegyveres. – Ebek harmincadjára jut minden. A rokonai, a szomszédai csendben elfoglalják a földjeit.

– Nem tudom, mi ütött Dobó uramba! Minek behívni egy ilyen roncsot?

– Kell az ember Egerbe. Csak kétezer katona van most a várban.

- Hát az édeskevés.
- Azt mondják, a három basa serege meg legalább hetvenezer fő.
- Képtelenség lesz annyi emberrel megvédeni a várat.
- Képtelenség vagy nem, akkor is meg kell próbálni! Elvész Magyarország, ha nem védekeznek.
- Tán már el is vészett, ha ilyenekkel kell megvédeni.

Krisztián úr két kézzel megragadta kardja markolatát, megtámaszkodott benne és tűzvörös arccal letérdelt a gyerek elé. A dajka előbbre tolt Gyöngyikét. A kislány el akart húzódni, el akart bújni. Kis híján elsírta magát.

– Csak egy pillantást hadd vessek még rád, kicsi kincsem – szólalt meg akadozó nyelvvel a férfi. A szeme sarkában felragyogott az őszinte bánat könnycseppje. – Tudod, én most elmegyek. Hosszú útra megyek. Így akarok emlékezni rád, ahogy ennyire gyönyörű vagy, édes kicsi Gyöngyikém.

A kislány bátortalanul elmosolyodott. Az apja nem vette észre, hogy enyhén remeg a szája széle.

– Mindenkinél, mindennél jobban szeretlek ám téged. El akartam mondani... csak hát, valahogy nem volt rá időm. Olyan gyorsan teltek a hetek, a hónapok, amióta szegény anyád...

Krisztián úr magához szorította a lányát és elsírta magát.

Gyöngyike most már maga is sírva fakadt.

– Olyan nagy és értelmes gyerek lett belőled. Anyád biztosan nagyon örülne, ha láthatna. Fentről, az angyalok közül néz ám téged. Vigyáz rád, nehogy bajod legyen. Te is vigyázz magadra, amíg nem vagyok itthon. Ugye érted, hogy mit mondok? Apádnak háborúba kell mennie. Elvész a haza, ha nem védjük meg. Ugye érted?

– Édesapám Egerbe megy. Legyőzi a törököt – szólalt meg végül Gyöngyike. Megsimogatta a férfi arcát. Utána a dajkájára sandított, és más hangsúllyal úgy folytatta, mintha csak betanult szöveget mondott volna fel. – Szűz Mária oltalmazza édesapámat. Jöjjön vissza épen, egészségben.

– Krisztián úr, gyere már! – kiabálta valaki a temetőfal túloldaláról. – Indul a had. Nem várhatunk tovább.

A férfi összerezsent. Megsimogatta a lánya fejét, aztán felkelt. Most is a kardjába kellett kapaszkodnia. Bizonytalan arccal a kapu felé nézett, majd még visszafordult a gyerek felé.

– Vissza fogok jönni! De még mennyire. Megvédjük Eger várát, megvédjük a hazát.

Lehajolt és megragadta a lányka kezét. Gyengéden megszorította.

– Aztán majd sokkal többet foglalkozom veled. Együtt

játszunk meg tanulunk. Te leszel a birtok kis hercegnője.

– Krisztián úr, írt rendelkezést? – kérdezte halk, de határozott hangon a dajka. – Hagyott itthon pecsétetes levelet? Minden eshetőségre? A birtokról meg a javadalmakról?

Az apa zavart arccal hátrább lépett a gyerektől.

– Igen, persze. Hiszen megígértem – felelte bólogatva. Utána viszont elbizonytalanodott. – Azt hiszem, megírtam azt a testamentumot. Vagy csak akartam? Nem volt már rá időm.

– Krisztián, gyere már! Nincsen több időnk! – hallatszott Szikszay Deák János egri provizor hangja.

Egy csatlós bevezette maga után a nemes úr lovát. Krisztián bizonytalan léptekkel elindult az állat felé. Majdnem megbotlott a kardjában. Egyedül talán nem is tudott volna felülni a nyeregbe. A többiek segítettek neki.

– Nem lesz semmi baj – fordult vissza a dajka felé. – Nincs is szükség papírokra. Hiszen hazajövök. Mire lehullanak a levelek, újra itthon leszek.

Megmarkolta a nyeregkápát, előbbre hajolt és megpróbált a lánya szemébe nézni.

– Hozok neked ajándékot. Török édességet. Ciprusi mentát, kajtai rózsát.

– Nem kell nekem édesség meg ajándék. Csak édesapám

jöjjön haza.

Krisztián úr a szeméhez kapott. Megfordult a lovával. Nem nézett hátra. Ügetve elindult a temető főbejárata felé.

Gyöngyi odament édesanyja sírjához. Végighúzta parányi tenyerét a fehér márványon. Utána megfogta a dajkája kezét és kimentek az oldalsó kis ajtón. A temető a falu legszélén volt. Jól látszott innen a látóhatárig nyúló országút. A nő meg a gyermek némán bámulta a távozókat.

– Te sírsz, Rózsa anyó? – kérdezte Gyöngyike. – De hát miért? Hiszen édesapám megígérte, hogy visszajön.

– És eddig hány ígéretét tartotta be? – csattant fel Rózsa anyó, de aztán megenyhült az arckifejezése és szelídebb hangon folytatta. – Nem is sírok. Csak a szél szórt port a szemembe. Gyere, kicsim, induljunk haza. Amíg még van hova.

Egy héttel később

A szokatlan meleg délutánra sem enyhült. Rózsa anyó megállt a magas, erős kerítéssel körbevett hátsó udvar ajtajában. Odabent hangosan zümmögtek a legyek. Az idős nő szép, rendezett kiskertet alakított ki itt hátul. Elindult az árnyékban játszadozó kislány felé. Egy gyors pillantással

ellenőrizte, hogy zárva van-e a patakpartra nyíló ajtó. Elkomorodott. Korábban nem kellett zárni az ajtót. *Átkozott harácsoló, haramia népség!* – gondolta ingerülten. – *Széthordanák a házat! Egy hete ment el itthonról Krisztián uraság, ezek meg úgy tesznek, mintha már meg is halt volna.*

Gyöngyike nem vette észre az érkezőt. A földön ülve elmélyülten játszott. Csak ők ketten maradtak a vízparti házban. A cselédek vagy megszöktek, vagy elvitték őket a Kővári család kedves rokonai.

Nagyon meleg volt még itt, a kertben is. Kegyetlen erővel tűzött a nap. Odakint bizonyára senki sem mászkált az utcán. Árnyékba húzódtak a kutyák, búvóhelyet keresett a jószág. Rózsa anyó az égre pillantott. Eltűntek a varjak is. Újabban esténként valósággal feketéllett tőlük az ég.

Az idős nő csak akkor mosolyodott el, amikor felnézett rá a kislány. Más talán nem gondolta volna azt, hogy Gyöngyike játszik. Nem babával, nem is szép csillogó üveggyöngyökkel múlatta az idejét. Cseppet sem hasonlított más nemesi házak finom kisasszonyaira. Hajnalban gombászni voltak a közeli erdőben. A gyerek most a zsákmányt válogatta szét. Ügyesen, jókedvűen, biztos kézzel dolgozott. A háta mögött egy piros sapkás galóca feküdt a porban. Az öreg dajka arcáról eltűnt a mosoly. Mostanában a galócát már úgy hívták, hogy *janicsár*

gomba. Nem csak azért, mert egyforma volt a süvegük színe. Mind a kettő, a janicsár meg a mérgező gomba is egyforma, halálos veszélyt jelentett. Szerencsére errefelé már vagy tíz éve nem járt török.

– Figyelj csak, kislányom, mondok neked valamit. Hallgass ám a dadusra.

Gyöngyike letette a kezében tartott gombát. Abbahagyta a válogatást. Megtörölte a kezét, és rámosolygott az öregasszonyra. Zöld szeme valósággal ragyogott. Képtelenség lett volna nem visszamosolyogni rá.

– Rózsa anyó most bemegy a jegyzőhöz – magyarázta a dajka. – Megkérdezi tőle, hátha az apád mégiscsak írt pecsétetes testamentumot. Mert bizony megtörténhetett volna, csak nem emlékezett rá. Utána benézek a Bornemisszáék portájára. Rájuk legalább még számíthatunk.

Gyöngyike nem volt beszédes gyerek. Némán tudomásul vette nevelőnője szavait. Bólintott, és visszafordult a gombák felé.

– Ugye nem fogsz félni? – kérdezte az asszony.

– Mitől félnék? – felelte a lányka. Hároméves korához képest meglepően értelmes, fegyelmezett kis jószág volt. – De azért ne maradj sokáig. Túl nagy itthon a csend. Nem szeretem.

– Ezen nem is csodálkozom.

– Pont olyan, mint amilyen édesanyám fehér kőágyánál volt.

– Odakint, a temetőben? – csodálkozott Rózsa anyó. – Sajnos igazad van, kicsim. Nagyon is igazad. Fullasztó ez a csend. Mindenki elfutott tőlünk.

– De te visszajössz, igaz? Nem hagysz egyedül, mint a Tóni bácsi?

A kocsis három nappal korábban a kovácshoz vitte el négy szép lovukat. Azóta sem jött haza. A szobájában kiderült, hogy összepakolta minden holmiját is. Meg persze ami bort talált a fenti kamrában.

– A Tóni? Bárcsak futna bele a portyázókba! – kiáltotta az öregasszony. – Adnák el rabszolgának Tatárországba!

– Ne mérgeledj, dadus. Édesapám azt mondta, hogy a te átkod mindig valóra válik.

– Az átkom? Bárcsak az áldásom is valósággá válna. Akkor szegény édesanyád még élne.

Odasietett az ajtó melletti asztalhoz. Elsimította a haját, és felvette a főkötőjét. Megigazította egyszerű szabású fekete ruháját. Savanyúan elmosolyodott.

– Legalább a csacsi megmaradt. Nem túl szép háttas, de így gyorsabban odaérek, mintha kutyaolnék. Estére itthon

vagyok. Ugye nem fogsz félni egyedül?

Gyöngyi az idős nő felé fordult.

– Gyilkos és Ordas itthon marad?

– Persze. Az utca felőli oldalon vannak. Levettem róluk a láncot. Tudod kicsim, a sok tolvaj miatt.

– Akkor nem félek. Mind a ketten szeretnek engem. Főleg a Gyilkos.

– Azért csak ne cibáld meg a fülét, ha kimész hozzájuk játszani.

A kislány mosolyogva nézett az idős nő után. A dadus már csak ilyen aggódós volt. Régen sokkal többet nevetett.

Gyöngyike visszatelepedett a földre. Sietett a gombákkal. Az ilyen melegben könnyen megbarnultak, és akkor már nem volt olyan jó ízük. Szerette a gombákat. Válogatás közben azt játszotta, hogy ő a hercegnőjük, a sok kalapos termés pedig az udvaroncai. A játék most nem tartott sokáig. Reggel nem sikerült túl sokat szedni. Hamar befejezte. Felvette a földről a három kis kosarat, és bevitte a kamrába. Idebent kellemesen hűvös volt. Utána átment a konyhába. A kemencepadkára téve, olyan magasan, hogy gond nélkül elérje, szólót meg puha sajtot talált. Vett mind a kettőből, aztán odament velük az asztalhoz. Ez a bútordarab túl magas volt, ezért az egyik támlátlan ülőkére tette a tányért. Imádta a szólót sajttal.

Gyorsan megette. A fal mellé állított csöbörhöz ment, egy fa merőkanállal vizet vett belőle, és lemosta a cukros lét a kezéről. Utálta, ha ragadt a keze. Reménykedő arccal körülnézett, és szimatolni kezdett. Hiába nézelődött. Nem látott sehol sem mézeskalácsot. Igaz, a dadus előző este panaszkodott azért, hogy elfogyott az édesség.

Kintről hangos ugatás hallatszott. Gyöngyike odasietett az ablak előtti padhoz. A házban sok helyen heverték vastag párnák vagy alacsony zsámolyok. A gyerek ügyes volt. Bárhova fel tudott mászni. Egy pillanat alatt fent állt a pad tetején. Megtámaszkodott az ablakpárkányon és kinézett. A két véreb ott acsarkodott a zárt kapu előtt. Gyilkos két lábra állt. Mellső mancsát a súlyos kilincsre tette, úgy ugatott. Valami nagyon felbőszítette a kutyákat.

A kislány egy darabig még elnézte két játszótársát. A véredek hamarosan megnyugodtak. Nem nagyon szerettek ugrálni a rekkenő hőségben. Lefeküdtek a kapu elé. A fülük azonban jól mutatta, hogy még mindig feszülten figyelnek. Így már nem voltak annyira érdekesek. Gyöngyike lemászott a földre, és visszament a hátsó kertbe. Teli hassal elálmosodott. Az árnyékban jó pár birkabőr hevert. Lefeküdt az egyikre, kényelmesen elhelyezkedett és becsukta a szemét.

– Jancsika! Ébredjél, Jancsika!

A kislány felriadt. Felült, és csodálkozva körülnézett. A kertben nem volt senki sem.

– Jancsika! Bornemissza Jancsika! Gyere csak ide! Adok neked törökmézet.

Gyöngyike összevonta a szemöldökét. Ez azért tényleg nagyon különös volt. A kerítés régen nem szokott beszélni. Amúgy pedig tudhatta volna, hogy ki az a Jancsika. A legjobb barátja minden héten egyszer itt szokott játszani. A kerítés igazán ismerhette volna. A hátsó ajtón keresztül gyakran kimentek a vízpartra. Jancsika volt a kis lovag, Gyöngyike pedig az erdei tündér. Nagyon szerette a bátor fiút.

– Magyar gyerek, érted, amit mondok? Te vagy a Jancsika?

Gyöngyike nem törődött az ostoba kerítéssel. Jó nagyot ásított. Elég sokat aludhatott. Nem szerette ezt a napszakot. A lenyugvó nap fénye mindent vérvörösre festett. Nyugtalansággal töltötte el ez a látvány. Úgy döntött, hogy inkább bemegy a házba. Kicsit vakarózott, aztán felkelt. Nagyot nyújtózkodott. Valamiért végigfutott a hátán a hideg. Lehet, hogy fel kellene öltöznie?

– Van ám nálam édesség! Törökméz! Csuda finom! Igazi csemege! Adok belőle, ha idejössz...

Édesség? Valaki édességről beszélt? – gondolta Gyöngyike. Összevonta a szemöldökét, és megfontolt léptekkel közelebb

sétált a kerítéshez. A dadustól sok gyönyörű mesét hallott. A beszélő kerítés ennek ellenére igencsak meglepte.

– Te vagy a Jancsika, igaz? Apád urad a király hadnagya?

A kislány megállt az árnyék határán. Még itt, a napon is kellemetlenül hűvös volt. Na, most mitévő legyen? Kezden el beszélgetni a kerítéssel? Gyorsan átfutotta a tilalmak listáját. Senki sem tiltotta meg, hogy szóba álljon a gerendákkal. A dadus amúgy sem volt itthon. Nem szidhatja megint össze azért, mert állítólag valami butaságot csinált. Egy dolgot azonban feltétlenül tisztázni kellett.

– Mi az a törökméz? – kérdezte.

– Finom csemege. Mindennél édesebb.

De hát nem is a kerítés beszélt! Volt egy lyuk rajta. Azon keresztül lesett be egy bácsi. Hol a szeme látszott, hol pedig a szája. Amikor beszélt, olyankor az ajkát dugta oda a nyíláshoz.

– Te ki vagy? – kérdezte meglepődve a kislány.

Most a férfi szeme tűnt fel. Mérgesnek látszott. Megpróbálta a kezét bedugni a lyukon, de nem sikerült. Egy darabig semmi nem volt a nyílásban. Utána újra megjelent a száj.

– A legfinomabb csemege a világon. A budai pasa cukrásza készítette. Neked hoztam. Csillogó selyembe van csomagolva.

Kérsz belőle, Jancsika?

– De buta vagy, bácsi a kerítésben! Én nem a Jancsika vagyok.

A száj eltűnt. Ismét a szem látszott. Most már tényleg haragosnak tűnt. A bácsi mondott valamit, de nem lehetett érteni. Szerencsére megismételte:

– Nem te vagy a Jancsika?

Gyöngyike odament a kerítéshez. Nem félt az idegentől. A bácsi nem tud bejönni. Nem bánthatja.

– De ugye ismered? Tudod, hogy hol lakik? A Jancsika.

Gyöngyike megfontoltan bólintott. Aztán eszébe jutott, hogy a bácsi nem láthatja, mert éppen a száját szorította a lyukra.

– Persze. Ő a legjobb barátom. Kedves fiú. Miért keresed?

Csend támadt. Eltűnt a szem és a száj is. A bácsi odakint megköszöri a torkát.

– Figyelj csak, magyar kislány. Szereted a törökmézet?

– Még sohasem ettem.

A bácsinak napbarnította, piszkos körmű ujjja volt. Selyembe csomagolt apró kockát tartott bennük. Bedugta a lyukon. Gyöngyike elvette tőle.

– Bontsd ki és edd meg! Ízleni fog, meglátod – bizonygatta a száj. Ilyen közről eléggé bűdös volt. Úgy, mint édesapjáié

egy-egy kiadósabb ivászat után. Gyöngyike arrébb lépett, és gyorsan kicsomagolta a remegő sárgásfehér kockát. Azonnal megfélekedett a bűdös szájú bácsiról. Ennek a... törökméznek nagyon finom volt az illata.

Hát még az *íze!*

Még sohasem evett ilyen finomat. Ezerszer jobb volt a mézeskalácsnál is. Az utolsó morzsáig felfalta, és tisztára nyalogatta a selyemdarabkát is.

– Na, finom volt?

– Kérek még.

– Hát persze. Tessék, kicsi galambom. Tessék, kicsiny barátnőm.

Újra megjelent a három napbarnította ujj. Most egy másmilyen színű selyembe burkolt kocka pottyant a lány tenyerébe. Kicsomagolta és mohón megette. Csodálatosan finom volt! Bárcsak mostantól minden nap törökmézet ehetne!

– Akkor hát mi ketten barátok vagyunk, kicsi magyar lány?

– Kapok még törökmézet?

– Hát persze. Van még belőle.

– Akkor barátok vagyunk. Add ide!

Lelkes mosollyal bámulta a lyukat. Az ujjakat azonban hiába várta. Helyettük a szem, utána meg a száj jelent meg a

nyílásban.

– Nem úgy van az, kis galambom! Kapsz még belőle, de csak ha jó vagy.

– Én jó kislány vagyok... szinte mindig.

– Azt mondtad az előbb, kedves barátod tenéked a kis Jancsi. Igaz-e?

– Igen. Jó barátom. Kérek még törökmézet.

– Persze. Mindjárt adom. Viszek belőle a Jancsikának is. Az apja régi ismerőse vagyok. Csak nem tudom, hol lakik. Te biztosan elmondod nekem.

– Azt, hogy hol lakik a Jancsika?

– Igen. Hiszen barátok vagyunk. Igaz? Kérsz még?

Egy újabb selymesen csillogó kocka jelent meg a lyukban. Amikor azonban Gyöngyike el akarta venni, a bácsi elhúzta a kis csomagot. A száját mutatta. Nagy, sárga fogai voltak.

– Megkapod, ha elmondod, hol lakik a Jancsika.

– Viszel neki is törökmézet?

– Igen. De csak azután, hogy ezt itt odaadtam neked – felelte a bácsi. Megmutatta a nyílás előtt a kellemes illatú kis csomagot.

– Hát jól van. Van az a nagy ház. Abban lakik az Isten. Tudod, melyik az?

– A templom a főtéren? A harangokkal? Bim-bam, bim-

bam? Arra gondolsz-e, kicsiny galambom?

– Bim-bam? Bim-bam! – Ez olyan mulatságos volt, hogy Gyöngyike nevetni kezdett. – Igen, a bim-bam ház. Utána csak kicsit kell menni. Ott van a két nagy fa. Aztán meg a másik nagy ház. Szép zöldre van festve a kapuja. Na, ott lakik a Jancsika.

– Köszönöm, kis tündér. Egy dolgot még kérek.

– Igen?

– Ne szólj senkinek se arról, hogy itt jártam.

– Ne szóljak? Miért ne?

– Tudod, az emberek irigyek. Elvonnák a törökmézet. Azt ugye nem akarod?

Újra ott volt a három szutykos körmű ujj. Elengedték a gyönyörű, csillogó csomagocskát. Gyöngyike ügyesen elkapta. Kintről távolodó léptek zaja hallatszott. A kislány egyik kezével fogva a törökmézet, odalépett a lyukhoz. Lábujjhegyre állt, így éppen kilátott rajta. A bácsi már lent járt a patak partján. Mintha csak megérezte volna a hátán a gyerek pillantását. Megfordult, és jókedvű vigyorral odaintegetett neki. Nagyon különös arca volt. Az egyik szeme feketén ragyogott, a másikat viszont sötét kötés takarta el.

Isztambul, Topkapi Szeráj

Hürrem válíde szultána rosszkedvűen ült kint kedvenc teraszán.

Nem úgy alakultak a dolgok, ahogy szerette volna. Egyre inkább úgy érezte, hogy egy új, megfoghatatlan, alattomos ellenséggel van dolga. Valaki az árnyékból figyelte. Arra várt, hogy Hürrem hibázzon!

A válíde szultána a leghatalmasabb uralkodók leveleit őrizte magánlakosztályában, egy erős acélszekrényben. Az ő tanácsát kérte háború és békeség dolgában Tahmásp perzsaszah, de Akbár, az ifjú nagymogul uralkodó is. Ha Isztambul első asszonya úgy akarta, akkor seregek keltek útra, országok dőltek romba. Ha viszont éppen azt tartotta jónak, akkor egész népekre várt felvirágzás és boldogság.

A hatalmának csupán két gátja volt. Az egyik az idő múlása. A homokórában lassan lepergő szemcséket nem lehetett megállítani. Az évszakok változása ellen még ő sem sokat tehetett. Az idő legyőzhetetlen ellenfélnek bizonyult.

A másik viszont... a másik korlátozó tényező hamarosan idejön hozzá, hogy a vörös hajú, gyönyörű nő karjaiban keressen vigaszt.

Csupán a szeme sarkából figyelt fel a három árnyékra.

Pontosan tudta, hogy csak azért láthatta meg a titkos testőröket, mert azok így akarták. A három szénfekete ruhás

alak a márványteraszt körbefogó, gyönyörű virágokkal teli udvar belső falának tövében bontakozott ki az árnyak közül. Fejüket és arcukat a sivatagi nomádok sötét kendője takarta el. Csak szinte élettelennek tűnő szemük látszott. Vezetőjük most lejjebb húzta a kendőt, és az úrnő felé fordult. Megmutatta az ábrázatát, hogy egyértelművé tegye, kik vigyáznak a felséges párra. Leheletnyit meghajolt, de a tekintetével még így is az udvart és a közeli épületeket fürkészte.

Hürrem még jobban kihúzta magát. Egy önkéntelen mozdulattal végigsimította puha, gyönyörű szövetből készült ruháját. A titkos testőrök vezetője azt jelezte, hogy mindjárt érkezik az uruk. A nő egy könnyed biccentéssel mondott köszönetet az agának. A három sötét ruhás alak kissé hátrébb lépett, és a következő pillanatban újra elnyelte őket az árnyék.

A teraszra nyíló ajtó irányából hat láb léptei hallatszottak. Három határozott, katonás férfi közeledett. A kecses női alak nem mozdult. Nem kelt fel, hanem továbbra is a tengert nézte. Közben persze gondosan fülelt. A két katona megállt az ajtóban. Most már csak egy valaki közeledett.

Milyen határozott, erőteljes léptekkel jött! Már csak három lépés választotta el Hürremtől. Már csak kettő, csak egy.

Megérezte az illatát.

Szulejmán ott állt közvetlenül a háta mögött.

Hürrem hátrafordult, és a magasba emelte a tekintetét. Bár már hosszú évtizedek óta ismerték egymást, a szíve most mégis hevesebben dobogott. Férje, vagyis a fél világ ura, a létező leghatalmasabb birodalom első embere, minden igazhitű kalifája a korához képest nagyon is jól tartotta magát. Szulejmán hasonló öltözéket viselt, mint a húsz lépéssel hátrébb várakozó testőrei. A katonák ruhája jó minőségű, de egyszerű szabású, dísztelen, fekete és vörös szövetből, erős bőrből készült. A szultán a főváros melletti katonai táborból érkezett a palotába. Derekán kisebb pajzsak is beillő, aranyozott csat fogta össze az övet. Tábori öltözéke vörös és fekete színű volt, mint a kíséree. Magas, hófehér süvege azonban már messziről hirdette, hogy igazi előkelőség közeledik. A homloka fölötti aranydísz a feleségétől kapta ajándékba. Most csupán néhány rövid, fekete madártollat tűzött bele.

A válide szultána elégedett pillantást vetett a férjére. Szulejmán ugyanolyan jóképű volt, mint annak idején. Gondosan ügyelt arra, hogy egyenes legyen a testtartása. Magabiztosság és nyugalom áradt belőle. Csupán őszülő szakálla jelezte, hogy már közelebb jár hatvanhoz, mint az

ötvenhez. A nő leheletnyit elfintorodott. Igazságtalanságnak tartotta, hogy amíg neki reggelente valóságos hajtóvadászatot kellett indítania az ezüst hajszálok után, addig a férfiak büszke önteltséggel mutogatták kifehéredő pofaszőrzetüket. Sokan tényleg elhitték, hogy az ősz szakáll a bölcsesség és a nagy tudás megcáfolhatatlan jele.

Találkozott a tekintetük. Szulejmán tudta, hogy az udvaroncokat, de még a testőreit is megtévesztheti, ám a feleségét soha. Hürrem azonnal megérezte, hogy a férje nyugtalan, sőt elkeseredett. Így amikor a szultán lehajolt, hogy felsegítse, a nő nem mozdult. Ülve maradt, és megragadta a férje feléje nyújtott kezét. Az arcára szorította a tenyerét. Kellemes borzongás futott végig a hátán, amikor beszívta a férfi érdes bőrének illatát. Utána egy hosszú csókot nyomott Szulejmán tenyerébe. A férje hatalmasat sóhajtott, majd letérdelt mellé és jobb karjával átölelte a vállát. Hürrem elengedte a kezét, és odabújt hozzá. Szulejmán vállára hajtotta a fejét. A birodalom ura végre elmosolyodott. Baljával lágyan simogatni kezdte a hosszú, selymesen csillogó, vörös hajfürtöket.

– Olyan gyönyörű vagy, szerelmem – szólalt meg végül érdes hangon. Hürrem nem válaszolt. Kibontakozott az ölelésből, és mélyen meghajolt. A homloka majdnem

megérintette a fehér márványt borító vastag szőnyeget. Mielőtt Szulejmán megakadályozhatta volna, megragadta a fekete kaftán alól kilógó köntöse szegélyét, és megcsókolta a gazdag aranyhímzéssel díszített sötét, borvörös szövetet.

– A legalázatosabb szolgád vagyok, uram. Mondd el nekem, milyen bánat nyomja a szívedet.

A tenger felől hűvös szellő támadt. Halkan sustorogni kezdtek a kerti fák. Szulejmán körülnézett. Egy pillantással jelezte két testőrének, hogy menjenek hátrébb. A fegyveresek azonnal engedelmeskedtek. Csupán a küszöbön túl álltak meg. Kezüket a kardjuk markolatán tartották, és feszülten figyeltek. Még itt, Isztambul szívében, a Topkapi Szeráj magas falai mögött is készen álltak arra, hogy a legcsekélyebb gyanús jelre is uruk védelmére siessenek. Szulejmán elégedetten bólintott, aztán visszafordult Hürrem felé.

– Előtted nem lehetnek titkaim. Te mindenkinél jobban ismersz.

– Engem tettél meg válíde szultánának. Kötelességem a lehető legjobban szolgálni téged.

Szulejmán ismét átölelte a feleségét. Csak akkor szólalt meg, amikor Hürrem feje újra megpihent a vállán.

– Rossz hírek jöttek Magyarországról. Egy nevetséges kis vár ellenállt a seregeimnek. A pasák képtelenek voltak

bevenni.

– Veszítettünk?

– Kénytelenek voltunk visszavonulni.

Hürrem a homlokát ráncolva bámulta a kerti fákat.

– Magyarországon ilyenkor már beáll a rossz idő. Szakad az eső. Feláznak az utak. Nem lehet tovább hadakozni.

Szulejmán még erősebben odahúzta magához a nőt. Bal tenyere végigsimította a felesége arcát. Hürrem pontosan tudta, hogy az urát mennyire felzaklatta a vereség híre. Olyan erővel szorította a jobb vállát, hogy a hüvelykujján viselt íjászgyűrű fájdalmasan belemélyedt a nő húsába. Szulejmán, hasonlóan elődeihez, egy pillanatig sem tette volna le ősei jellegzetes ékszerét. Az oszmán törökök híres íjászok voltak. Ezek a vitéz, vakmerő lovas nomádok azonban nem két ujjal húzták a fülükhez az íj húrját, mint a nyugat-európaiak, például egykori félelmetes ellenfeleik, a magyarok, hanem a hüvelykujjukat használták. A vaskos ékszer nélkül a selyemből sodort ideg feltépte volna a bőrt.

Hürrem ennek dacára most nagyon örült volna, ha a férjén nincs ott a kemény gyűrű.

– Idén sem foglaljuk el Bécset – mondta a szultán. A hangjából csak úgy áradt az elkeseredettség.

– Miért kell neked annyira az a város? Hiszen már most is a

fél világ ura vagy. Isztambul sokkal nagyobb, mint Bécs. Damaszkusz gazdagabb, Jeruzsálem lenyűgözőbb, Alexandria pedig elevenebb. Afrika, Ázsia és Európa leghatalmasabb fejedelme vagy. Padisah és kalifa. Igazán nem számít, hogy eggyel több vagy kevesebb város fölött lengedezik a zászlód.

Szulejmán lágy csókot nyomott a felesége homlokára, és csak utána válaszolt:

– Nem a hiúság vezet, amikor újra hadakat küldök nyugatra. Bécs nem egy király, hanem a császár fővárosa. Őt kell legyőznöm. A nagy vetélytársamat. Róma örökösét, a nyugat urát. Mert ha legyőzöm, akkor nem csupán padisah leszek, de a cézárok utóda is. Még a pápa is elismeri majd a hatalmamot, pont úgy, ahogy a többi hitetlen főpap.

Két kézzel megragadta a nő arcát, és mélyen a szemébe nézett. Halkan, suttogva folytatta, mint aki éppen egy hatalmas titkot árul el:

– Akkor pedig véget érnek a háborúk. Békével ajándékozhatom meg az egész világot.

– Csodálatos ez a terv, uram.

– Nem lesznek többé határok. Nem lesz megosztottság – folytatta lelkesen a szultán. – Minden ember testvér lehet. A Nílustól a Dunáig, Bagdadtól Budáig szabadon járhatnak az utazók. Semmi sem állhat a tudás, a kultúra és a gazdagság

útjába. Végre eljuthat a civilizáció fénye a sötét és hideg napnyugatra is.

– A nyugat már így is Nagy Szulejmánnak hív. Az igazhitűek pedig Törvényhozó Szulejmán néven emlegetik a kalifájukat. Az iszlám világában nincsen nagyobb úr nálad. Bölcs vagy, igazságos és nagylelkű.

– Mégsem lesz semmi a nagy terveimből, ha még egy olyan parányi vár is, mint ez az... Eger dacolhat az akaratommal. Nem hagyhatom, hogy a vezéreim ostobasága miatt engem tartsanak gyengének.

Hürrem hátán végigfutott a hideg. Kihúzta magát, kibújt Szulejmán öleléséből, és arrébb csúszott a párnákon. Szigorú pillantást vetett a férjére.

– Miről beszélsz, édes uram? Ki tarthatna téged gyengének? Ki merészel ilyen felségsértő dolgot mondani?

A szultán megrázta a fejét. Ingerülten legyintett.

– Talán hiba volt, hogy nem én vezettem a sereget...

– Már megint ez a régi nóta! – vágott a szavába Hürrem. Ha bárki itt lett volna a közelükben, nem mutatta volna ki ilyen nyíltan a felháborodottságát. Ökölbe szorított kezével a combjára csapott. – Azok az idők már elmúltak! Semmi szükség arra, hogy a kalifa személyesen szálljon hadba mindenki ellen. Mégis mit képzelnek ezek az alakok? Az

ostobák!

– A hagyományokra hivatkoznak. Atyáim maguk vezették a seregeket. Én is ott harcoltam Mohácsnál, amikor szétzúztuk a nyugat legerősebb bástyáját, Lajos úr országát. A katonák a táborokban...

– A katonák a táborokban ostoba fajankók! Fogalmuk sem lehet a modern világról. A birodalmunk egy időben legalább öt helyen hadakozik. Mégis hogyan lehetnél egyszerre Perzsiában, Magyarországon, Arábiában, Máltán meg Tuniszban?

– De hát a hagyományok... az én oldalamról csüng Oszmán kardja.

– Még te sem lehetsz ott egyszerre mindenütt!

– Mindenütt talán nem is, de a legfontosabb helyeken ott kellene állnom. Ha személyesen elmentem volna Egerbe, biztos bevettük volna a várat. Akkor már Bécset ostromolnánk. Magyarországot egészen bizonyosan meghódítottuk volna.

Hürremet előntötte a méreg. Legszívesebben felpattant volna, hogy kiabálva tiltakozzon. A testőrök szeme láttára azonban még ő, a válide szultána sem lehetett tiszteletlen a birodalom első emberével. Megpróbált nyugalmat kényszeríteni magára.

– Mit számít Magyarország? – kérdezte halk, de metszően gúnyos hangon. – Hiszen tied a fél világ! Nemsokára Perzsia ellen viszed atyáid hadizászlaját. Megszerzed egész Mezopotámiát. Észak-Afrikában már csak néhány sejk meg berber kiskirály dacol a haragoddal. Őket is legyőzöd. A harcosaid hódítóként állhatnak a távoli Atlanti-óceán partján. Ki tudja, talán még Tarik kalandját is megismételheted. Igazhitű seregeket küldhetsz át az Európát Afrikától elválasztó szoroson, hogy felszabadítsd a hitetlenek rémuralma alatt sínylődő Andalúziát.

Szulejmán elmosolyodott. Megnyugtatta és jobb kedvre derítette felesége elszánt lelkesedése. Egy lassú mozdulattal végigsimította őszülő szakállát. Megfontolta magában az asszony szavait.

– Spanyolország nehéz dió volna. Károly király hajósai meghódították az Újvilágot. Elképesztő kincsek áramlanak az óceánon át Európába.

– A dohány, a paradicsom, meg számos különös növény már hozzánk is eljutott – bólintott Hürrem.

– Látod? Éppen ezért kell győznünk. Minél hamarabb. Amerika aranya miatt a nyugat egyre erősebb lesz. Ha nem most csapunk le rájuk, akkor pár év múlva már késő lesz.

– Európa nem egységes, uram. Fejedelmei és királyai

jobban gyűlölik egymást, mint minket.

– Ez igaz. A franciák támogatására mindig számíthatunk.

– Egymásra kell uszítani a hitetlen országokat. Akkor majd nem tudnak ellenünk fordulni. Így szabad kezet kapsz arra, hogy megvalósítsd nagy álmodat.

– Te olyan bölcs vagy, Hürrem.

A gyönyörű, vörös hajú nő keresztbe tette a kezét a mellén, és álszent mosollyal meghajolt.

– Azért élek, hogy az uramat szolgáljam.

Szulejmán ismét magához ölelte a feleségét. Egy darabig némán bámulta a tengert. Hürrem pontosan tudta, hogy nemsokára meghallhatja, mi bántja valójában a szultánt. Biztosra vette, hogy Szulejmánt nem csupán az egri vereség zaklatta fel ennyire. Valami más húzódnak meg a háttérben. A férfi végül tényleg megszólalt:

– Sokat töprengem mostanában arról, hogy helyesen cselekedtem-e. Meg arról, amit magam után hagyok. Egyre jobban foglalkoztat a kérdés, hogy ki legyen az utódom.

A nő majdnem kővé dermedt. Nagyon remélte, hogy a férje nem vette észre, ahogy összerezett. Gyorsan összeszedte magát, és halk, nyugodt hangon szólalt meg:

– Megbántad talán Musztafa herceg kivégzését?

Úgy tűnt, hogy kérdésével telibe talált. Szulejmán

elkomorodott, és a szeméből eltűnt a ragyogás. Jobb karjával már nem szorította a felesége vállát, hanem mintha csak támaszt keresett volna benne.

– Nagy bűnt vettem ezzel a lelkemre.

– Dehogysis! – tiltakozott Hürrem. – Csak azt tetted, amit tenned kellett. A birodalom érdekében. Minden igazhitű érdekében.

– Te kit látnál örömmel utánam a trónon?

Ez volt az a kérdés, amitől Hürrem annyira rettegett. Néha éjjel azért riadt fel, mert arról álmodott, hogy a szultán feltette neki ezt a kérdést. Ugyanakkor viszont mindennél jobban vágyott arra, hogy őszintén válaszolhasson, és Szulejmán elfogadja a javaslatát. Ennek azonban még nem jött el az ideje.

– Ha rajtam állna, uram, te örökké élnél! – kiáltotta megjátszott lelkesedéssel.

– Ugyan már, senki sem él örökké – mondta szomorúan a férfi. Mintha csak elszállt volna belőle az erő. Görnyedt háttal ült. Kénytelen volt bal kézzel megtámaszkodni a térdén. Jobbja lecsúszott Hürrem válláról. A nő megragadta és gyorsan újra az arcához szorította.

– Megöregedtem, kedvesem. Nemsokára hatvanéves leszek. Reggelente alig bírok felkelni. Fájnak a csontjaim.

Meggyengült a szemem.

Hürrem fejében lázasan kergették egymást a gondolatok. Iszonyatos veszélyt jelenthet a fiaira, ha Szulejmán mások előtt is a gyengeségéről beszélne. Valamit ki kellett találnia.

– Van arra módszer, hogy visszaadjuk, amit az idő múlása elorzott tőlünk... – kezdte bizonytalanul.

– Elhallgass, asszony! – kiáltotta Szulejmán, és ingerülten elrántotta a kezét. Kihúzta magát és harciasan előreszegezte az állát. A tekintete dühösen csillogott. – Ezt már megbeszéltük. Egy szót se róla! A boszorkányság szörnyű és veszélyes dolog.

Hürrem azonnal lehajtotta a fejét. Az ölébe vette mindkét kezét, és a fehér, hideg márványt bámulta.

– Ahogy uram mondja.

– El kellene kergetned magad mellől azt a vénasszonyt.

– Vénasszonyt?

– Azt a... azt a *boszorkányt*! Tudod, kiről beszélek! A hárem szégyenét.

– De hát akkor ki véd meg engem? Olyan sok az ellenségem. Meg akarnak ölni!

Majdnem elsírta magát. Kétségbeesett arcát látva a szultán újra magához ölelte. Hürrem homloka nekisimult a sötétvörös brokátnak.

– Ne félj, amíg élek, neked nincs mitől tartanod.

A nő kihúzta magát, és mindkét kezével átölelte a férjét. Az álla most már Szulejmán vállára nehezedett. Elnézett fölötte. A sötét ruhás őnök mozdulatlan szoborként álltak az árnyékban. Bizonyára egy szót sem hallottak a fejedelmi pár beszélgetéséből.

Amíg csak élsz? Hát éppen ez az – gondolta Hürrem. – Addig tényleg nem kell félnem. De mi lesz velem akkor, ha téged váratlanul magához szólít a Mindenható, felséges uram?

Második fejezet

Cselszövésék pókhálója

Magyarország, tarcali erdő, 1564.

Kovácsék Jutkája hatalmasat sikoltott. Nem törődött az alattuk tátongó emeletnyi mélységgel, hanem egy kétségbeesett mozdulattal levetette magát a fáról. Talpra esett ugyan, de megcsúszott a földet borított tavalyi avarban. Nagy puffanással hanyatt esett. Szőke haja tele lett száraz falevéllal. A magas, erős csontú lány azonnal felpattant, és még mindig hangosan üvöltve elrohant az erdő széle felé.

– Ebbe meg mégis mi ütött? – csodálkozott Ancsi. A felettebb jóindulatú, de kissé együgyű lány többnyire csak igen lassan értette meg a dolgokat.

– Te is tudod, hogy Jutka fél a pókoktól – felelte Fruzsinka. Az alacsony, szeplős lánynak majdnem ugyanolyan vörös volt a haja, mint a legfelső ágon lovagló Gyöngyié. – Még a kicsiktől is kileli a hideg, nemhogy az ilyen ormótlan, szőrös

jószágoktól!

– De hát a Jutka olyan nagy és erős! Nincsen fiú Tarcalon, aki le tudná győzni!

– Nem csoda, hiszen a kovács az apja.

– Ha itt lenne a kalapácsuk, azzal agyon is csaphatnánk a pókot – töprengett Fancsi. A fekete hajú, hirtelen haragú jobbágylány már nagyon régóta szeretett volna agyoncsapni valamit. Ha lehet, akkor egy törököt vagy egy fosztogató vallon zsoldost. Idegen martalócok hiányában azonban a tenyéryni méretű, fekete pókkal is beérte volna.

– Nem. Az nem volna jó – szólalt meg a magasból Gyöngyi határozott hangja. Jóval barátnői feje fölött, egy vastag ágon ült. Nem akarta bevallani a kisebb lányoknak, hogy fogalma sincs arról, mit is tegyen a kezében tartott rusnya állattal. A hátán még most is a hideg futkározott, ahogy közlelről megnézte a szörnyűséges fenevad félelmetes csáprágóját, gonoszul csillogó szemeit és hosszú, erős lábait. Attól tartott, hogy ha elengedné a pókot, akkor abba azonnal visszatérne az élet. *Még a végén rájuk támadna!* Ennek ellenére sem engedhette meg, hogy csakúgy elpusztítsák. – Az élet fontos dolog. Csak azt öljük meg, amit meg is eszünk! Én pedig nem vagyok hajlandó ebből a csúfságból enni!

– Akkor mi legyen a pókkal?

A lányok nem akartak közelebb menni idősebb barátnőjükhöz. Tudták ugyan, hogy amíg nála van a pók, addig nem kell tőle félniük. Máskor is történt már hasonló dolog. Gyöngyi egyszer egy őrjöngő kutyát állított meg. A szelindek rettegésbe tartotta a fél falut. A vörös hajú, erdei vadócot is megugatta, és kis híján rátámadt. Gyöngyi azonban valahogy odalépett közvetlenül a dühöngő jószág mellé és megsimogatta. A kutya abban a pillanatban mintha csak kővé vált volna. Akkor sem mozdult, amikor odajöttek hozzá a felnőttek, szíjat tettek a nyakára, és odakötötték a kerítéshez. A takács agyon akarta szúrni a trágyázó villával, de Gyöngyi nem engedte. Három napig járt oda a kutyához. Vizet hozott neki, és meg is etette. Az acsargó rémség a végén már olyan volt, mint a kezes bárány. A bíró fogadta be magához. Még egy évvel később is jókedvűen emlegette, hogy soha nem volt korábban ilyen megbízható, erős házőrzője. A szelindek egyedül Gyöngyit engedte be hozzájuk a kapun.

– Mégiscsak agyon kéne csapnunk! – erősködött Fancsi. – Előbb-utóbb elfárad a kezed. Ha elengeded, szerintem nem fog elszaladni, hanem ráugrik az arcodra, hogy kiszívja a szemedet!

– Jaj, ne! – kiáltotta Ancsi. A szőke lányka megpróbálta két kézzel eltakarni az arcát. Ijedtében elfeledkezett arról, hogy

fenn vannak a fán. Még nagyobbat sikoltott, amikor majdnem leesett. – Menjünk innen! Szaladjunk el!

Gyöngyi savanyú képet vágott. Már tényleg kezdett elfáradni a karja. Leengedte a pókot maga mellé.

Fruzsinka általában nem szokott félni. Most mégis igyekezett távolabb húzódní a barátnőjüktől.

– Szerintem is jobb volna elmenni valahova máshová játszani.

– Jó, de mi legyen a mókussal? – kérdezte Ancsi.

A lányok az apró, szőrös jószág miatt kerültek fel a fára. A ragyogó napsütésben úszó tisztásban tündérrírálynőset játszottak. Már éppen ott tartottak, hogy Ancsi, vagyis Tündér Ilona, a hős lovaghoz, Gyöngyihez adja feleségül a megmentett hercegnőt, Fancsit. A fekete hajú lánynak nagyon nem tetszett ez a szereposztás. Ő is inkább bátor lovag szeretett volna lenni. Akkor figyelt fel a halk nyüszítésre, amikor duzzogva otthagya a többieket. Elindult a zaj irányába, és a fa tövében gyorsan odahívta magához a lányokat. Természetesen Gyöngyi mászott fel a magasba. Míg a többiek a jobbáglányok egyszerű öltözékét, a kopott, fehér, térdig érő inget meg a bő szoknyát viselték, addig ő megszokott, zöld harisnyáját és viharvert bársonyekéjét hordta. Utána a kovácsék Jutkája indult el felfelé. Bár két

évvel fiatalabb volt a nemes kisasszonynál, már csupán egyetlen ujjnyival volt alacsonyabb nála. Az erős csontú, elszánt leányzó pillanatnyi habozás nélkül felhajtotta a szoknyáját, és azonnal mászott is felfelé, a barátnője után. Erős, hófehér combja élesen elütött az érdes fakéreg szürkésbarna színétől. A kisebb lányok nem bírtak ellenállni a kíváncsiságnak. Követték Jutka példáját, mert látni akarták, hogy mit talált Gyöngyi a magasban.

A mókusnak jó oka volt arra, hogy hangosan nyüszögjön. Csupán a feje búbja, meg hosszú bozontos farka látszódott ki a gubóból. Gyöngyi azonnal felismerte, hogy valamilyen pók kaphatta el a szerencsétlen jószágot. Igencsak meglepődött. Eddig azt hitte, hogy jól ismeri a mocsaras erdőség minden élőlényét. A környéken még a legfélelmetesebb kaszáspók sem nőtt nagyobbra egy diónál. Valami azonban elég erős volt ahhoz, hogy elkábítson és burokba fonjon egy igencsak megtermett mókust.

A lány a bal kezére húzott egy több helyen is lyukas bőrkesztyűt. A padláson, a lomok között találta az erdei házikóban. Úgyesen megragadta vele a mókust, majd előhúzta borotvaélesre fent kését. Elkezdte kifejteni a kisállatot a ragadós gubóból. A mókus már majdnem kiszabadult, amikor Gyöngyi feje mellett egy elképesztő

méretű pók bukkant elő a lombok közül. A nagylány még sohasem látott ekkora rusnya jószágot. Ijedtében elejtette a kését. Az éles penge hajszálnyira suhant el a méltatlankodó Fancsi arca előtt, és belefúródott a földbe. Gyöngyi nem hagyott időt a póknak arra, hogy esetleg támadjon. Egy gyors mozdulattal elkapta felül, ott, ahol a teste két része találkozik. Közben azt kívánta, hogy bárcsak dermedne meg az állat.

Jutka az előbb akkor kezdett el sikoltozni, amikor Gyöngyi megmutatta a többieknek, hogy mit fogott. Nem csoda, hogy pánikba esett. A három kisebbik lány is csúnyán megijedt a szörnyetegtől.

Ancsi közben lemászott a fáról. Megkereste Gyöngyi kését, majd felnézett a többiekre.

– Kiszabadítod a mókust, ha ledobom neked?

Ancsi meglehetősen bizonytalannak tűnt, de aztán bólintott. Gyöngyi a combjával erősen szorította az ágat, és kissé előrehajolt. A pókot messzire eltartotta magától, aztán elejtette a mókust. A szőke lányka odalént felemelte a szoknyája szegélyét, és ügyesen a hangosan nyüszítő kisállat alá állt.

– Jaj, te szegény – mondta –, na várj, mindjárt kiszabadítalak. Fúj, ez ragad! Undorító.

– Majd én segítek – ajánlotta Fruzsinka. A szeplős lány örült az ürügynek, hogy lemászhatott a gonosz, szőrös pók közeléből. – Te csak fogjad, én meg lefejtem róla azokat a szálakat.

Gyöngyi is elindult lefelé. Félúton járhatott, amikor az eszébe jutott valami. Odabiccentett Fancsinak.

– Emlékszel a régi malomra?

– Hát persze. Egyszer jártam apámékkal a romok között.

– Ott vannak ládák meg hordók. Menj el oda, és hozzád el egy ép dobozkát vagy egy kis hordót.

– Micsoda?! Kizárt dolog! – tiltakozott Fancsi. – Eszem ágában sincsen.

A mókus végre kiszabadult. Fruzsinka letette a földre. Csalódottan nézte, hogy a hálátlan jószág azonnal elrohant. Akárcsak Jutka az előbb, a mókus is a földön szaladt az erdő széle felé. Valamiért nem akart felmászni egyik fára sem.

– A régi malom? – kérdezte Ancsi. A szőke lány még sápadtabb lett, mint amilyen az előbb volt. – De hát ott kísértetek járnak!

– Lányok, már fárad a karom – figyelmeztette Gyöngyi a többieket.

– Mi lenne, ha egyszerűen csak elengednénk?

– Semmiképpen! – csattant fel Fancsi. Összevonta a

szemöldökét, és az ujjából karmot formázva közelebb lépett a legkisebb társukhoz. Elváltoztatta a hangját. – A pók megjegyezte a szagodat! Ha elengeded, éjjel bemászik hozzád, és kiszippantja a szemedet!

Ancsika hangosan felsikoltott. Újra eltakarta az arcát. Remegett a rémülettől.

– Ne ijesztgesd már szegényt! – förmedt Gyöngyi Fancsira. A legalsó ágon ült. Ledobta a kesztyűt a földre, egy kézzel megragadta az ágat, és egyetlen lendülettel leugrott. Macska módra talpra esett. Ő bezzeg nem csúszott el, nem huppant fenékre, mint Jutka.

– Akkor most mit csináljunk?

– Az lesz a legjobb, ha mindannyian elmegyünk a malomba – sóhajtott fel Gyöngyi. Sajnálta, hogy tündérmese helyett kutyagolással kell tölteniük a délelőttöt. Olyan jó lett volna, ha szép véget ér a megkezdett történet! – Fényes nappal nincsenek kísértetek. Ráadásul sohasem bukkannak fel, ha jó sokan vagyunk.

– Nem játsszuk tovább a Tündér Ilonásat? – kérdezte Ancsi. Most először fordult elő, hogy ő lehetett a tündérek királynője.

– Majd a malomnál folytatjuk!

Kezdetben a patak partján mentek. Annak idején itt haladt a szekérút. Az elmúlt évek során azonban olyan ritkán járt erre ember, hogy az erdő visszavette magának az elorzott földsávot. A kerékcsapás alig látszódott. Mindent benőtt a csalán meg az alacsony bokor. A lányok kénytelenek voltak nagyot kerülni. A közeli hegyoldal egyik vékony ösvényén mentek tovább. Itt már nem nőttek olyan sűrűn a fák. Helyenként még a napfény is betűzött a lombok között. A lenti részeket kora délután is áttetsző, fehér pára ülte meg. A kislányok egyedül semmiképpen nem jöttek volna ide. Kezdetben most is megszeppenve, némán követték Gyöngyit. A nagylány társaságában azonban gyorsan visszatért a bátorságuk. Érdeklődő arccal bámulták az erdő titokzatos világát. Fancsi úgy érezte, hogy bármelyik pillanatban előbukkanhatna néhány tündér a tövises bokrok közül. Az apró, naposabb tisztásokon rengeteg parányi virág ragyogott. Körülöttük méhek és dongók serege zümmögött. Fruzsinka alaposabban is megnézte magának a bogarakat. A serény jószágok közül egy sem nőtt ormóttan méretűre. Úgy tűnt, hogy egyedül a Gyöngyi kezében tartott, továbbra is mozdulatlanra dermedt pók lógott ki a sorból. A fekete hajú lány megkönnyebbülten felsóhajtott. Nagyon nem örült volna annak, ha a tarcali erdőségekben elszaporodtak volna

az ilyen hatalmas csúszómászók. Gyöngyi úgy tartotta a válla mellett a pókot, mintha egy teli tányér vagy tálca lett volna a kezében. A fekete csúnyaság lábai ernyedten lekonyultak a föld felé. Ahogy menetközben himbálózni kezdtek, néhányszor megkarcolták a lány hófehér bőrét, de nem ejtettek rajta sebet.

A gyerekek megpillantották a malom mellett álló, magas fűzfák csúcsát az erdő fölött. Ideje volt lekanyarodni a domboldalról. A sűrűbb erdőben közelebb húzódtak egymáshoz. Az ijedtségüket azzal próbálták meg leplezni, hogy beszélgetni kezdtek.

– Régen nem voltak ekkorák a pókok – állapította meg Ancsi.

– Ez is a törökkel jött be! – vágta rá mérgesen Fancsi. – Mindenféle ruszyságot hoznak ide külföldről!

– Mint a *dromedárt*! – mondta Fruzsinka.

– Mint a micsodát?

– A dromedárt. A törökök kutyalovát!

– Még sosem hallottam ilyesmiről.

– Mert az apád sosem mozdul ki a faluból. Bezzeg az én apám! A Szent György napi vásáron hallott róla. Egy örmény kalmár mesélte.

– A kalmárok mind hazudnak! – vágott közbe Fancsi. – Az

örmények meg különösen!

– Na szóval, az apám először nem akarta elhinni, hogy igaz a mese. Csakhogy pár nappal később a végvári vitézek portyáról hazatérve hoztak magukkal egy ilyen böhöm jószágot – folytatta Fruzsinka. – Nagyobb volt, mint a ló. A busa feje még egy ökörnek is a díszére válhatott volna. A hátából pedig hatalmas nagy púp nőtt ki.

– Csak kitalálsz az egészet! Be akarsz csapni minket! – kiáltotta mérgesen Fancsi. – Ilyen állat nincs is!

– Te meg ne akard nekem megmondani, hogy mi van, meg mi nincsen! – vágott vissza szikrázó szemmel a vörös hajú kislány. – Te is csak egy buta paraszt vagy, mint az apád!

– Miért, és te mi vagy?

– Nekünk sokkal nagyobb a földünk, mint nektek! Még tehenünk is van! Úgyhogy te csak ne beszélj!

– Jaj, lányok, ne veszekedjetek – próbálta meg Ancsi csitítani a két játszótársát. – Kérdezzük meg inkább Gyöngyikét. Ő olyan okos. Még olvasni is tud.

– Te is csak egy buta paraszt vagy – mormogta halkán Fancsi, de azért ő is a legidősebb lány felé nézett.

Egészen közel jártak a malomhoz. Itt már nem tölgy és bükk nőtt. A helyüket átvették a vizet és a lápot jobban tűrő fák. Most már nem ösvényen, hanem vadcsapáson mentek. A

friss ürülék elárulta, hogy az erdei állatok erre jártak le a szomjukat oltani.

– Fruzsinkának igaza van – szólalt meg Gyöngyi. – A törökök tényleg furcsa állatokat hoznak be Magyarországra. Dromedárt meg tevét is.

– De akkor miért nem láttam még egyetlenegyét sem? Ha hasznos ez a jószág, akkor már nekünk is lenne belőle. Hiszen csomó dolgot eltanultunk a töröktől. Ami hasznos, azt átveszik az emberek.

– Talán azért, mert nem értünk hozzá, nem tudjuk, hogyan kell tartani. Vajon mit eszik? Mik a betegségei? Ráadásul úgy hallottam, hogy megbokrosodnak a lovak tőle. Hiába hasznos ez a dromedár, ha a közelében megvesznek az állatok.

– Bizony, én is pontosan ezt hallottam. Azok a végvári vitézek, akiről az apám mesélt, gyalog jöttek. Kantárszáron vezették a lovukat, és a kutyafejű állat csak a sor legvégén ballaghatott.

– Hát én pedig akkor sem hiszem el, hogy létezik ilyesmi!

Kibukkantak a fák közül. A lápi erdőség mostanra már szinte teljesen eltüntette a malom romjait. Az elszenesedett kerékből alig maradt meg valami. Annak idején Fráter György vitézei égették fel. Pénzt akartak kicsikarni a molnárból. Az öreg férfi megátalkodott, kapzsi ember volt. Akkor sem adta

volna oda a pénzét, ha lett volna neki. Csak hát miből lett volna? Egyszerre kellett adót fizetnie az osztrák király meg Szapolyai uram embereinek és a török portyázóknak. Az erdélyi *darabontok* egy szavát sem hitték. A kezénél fogva felakasztották az ajtófélfára, aztán parázzsal kínozták. A tűz elszabadult. Leégett a malom. A környékbeli falvak azóta átjártak Tokajba öröltetni. A sok haramia miatt inkább megkerültek a hegyet, minthogy átvágjanak az erdőségeken. A mocsár gyorsan terjedt. Elnyelte a fokokat. Olyan részek is elláposodtak, ahol két-három nemzedékkel korábban még vetni és aratni is lehetett.

Gyöngyi cseppet sem félt a kísértetektől. Fancsi nem akarta, hogy bárki is gyávábbnak tartsa idősebb barátnőjüknél. Ők ketten kutatták át a romokat, miközben a másik két kislány kint, a napfényben várakozott. Találtak néhány épségben maradt hordót, meg egy kosárnyi méretű faládikót. A zsanérjai ugyan rozsdásak voltak, de be lehetett zárni. A teteje kissé megvetemedett. A félujjnyi nyílás túl szűk volt ahhoz, hogy a pók kimásszon belőle, viszont így legalább kapott benne levegőt a ronda jószág. A ládát kivitték a vízpartra. Fancsi odatérdelt mellé, és megragadta a tetejét.

– Aztán nehogy a kezemre csapd! – figyelmeztette Gyöngyi.

A fekete hajú lány egy pillanatra elvigyorodott. Elképzelte, mi történne, ha a láda fedele odacsípné Gyöngyi csuklóját, miközben bent a dobozban már újra magához tér a szörnyűséges pók.

Semmi ilyen nem történt. Gyöngyi gyors volt, Fancsi pedig jól időzített. A helyére került a láda teteje. Odabent a pók azonnal mocomogni kezdett. A négy lány körbeülte a ládikót, és érdeklődve hallgatták a kiszűrődő zajokat.

– Még mindig bedobhatnánk a vízbe! – nézett Gyöngyre reménykedve Fancsi. – Biztos, ami biztos.

– Így már nem szívhatja a vérünket! – kiáltotta elégedetten Fruzsinka.

Ancsi összevonta a szemöldökét, és töprengve nézett maga elé. Akkor szokott ilyen képet vágni, amikor nagyritkán eszébe jutott valami.

– A vérünket szívta volna? A nagyapám szerint a nemesek az igazi vérszívók. Csak élőködnek rajtunk, semmit sem dolgoznak.

– Ne mondjál már ilyeneket! A nemesek védenek meg minket.

– Dehogy védenek meg! Bujkálnunk kell, ha jön az ellenség.

– Igazad van. Az én szüleim is mindig azt mondják, hogy az

urak csak élőködnek rajtunk. Mikor jöttek elő a várfalak mögül, hogy megmentsenek minket?

– Bizony, miattuk vagyunk ennyire szegények. Elveszik mindenünket! Pénzt meg terményt követelnek.

– Ne beszéljete már butaságot! – csattant fel Gyöngyi. – A nemesek ugyanolyan magyarok, mint mi. Rendes, keresztény emberek. A felebarátaink. Nem akarnak rosszat. Nem miattuk vagyunk szegények.

– Hanem? – nézett Fancsi kihívóan a nagylány szemébe.

– A török minden rossz oka! Miatta szenvedünk. A pusztító, fosztogató, idegen seregek miatt.

– Ezt csak azért mondod, mert te is nemes vagy – legyintett Fancsi.

– Már hogy volna nemes? Ugyanolyan szegény, mint mi – csodálkozott Ancsika.

– Még hogy nem nemes? Nézzél már rá! Milyen fehér a bőre! És a ruhái? Milyen szépek lehettek valamikor!

Gyöngyi lesütötte a pillantását. Nem akart a barátnői szemébe nézni. Valamiért úgy érezte, hogy szégyellnie kellene magát. Csak hát semmi rosszat nem tett.

– Miért volna baj, hogy ilyen szép a bőre?

– Az enyém is az volna, ha nem kellene olyan sokat dolgoznom a tűző napon.

– Gyöngyike rendes lány – bizonygatta Ancsi. Utána viszont elkomorodott, és zavartan nézett maga elé. – De tulajdonképpen miért is vagy ilyen szegény?

Gyöngyi nagyot sóhajtott. A többiek kíváncsi tekintetét látva halkán mesélni kezdett:

– Régen gazdagok voltunk. Az apám elment a háborúba.

– A török ellen harcolt? Vagy a magyarok ellen? – kérdezte Ancsi.

– *Mi* vagyunk a magyarok! – figyelmeztette Fancsi.

– A török ellen – válaszolta Gyöngyi. – Meghalt a harcban. Eger várában temették el, mi meg szegények lettünk. A szomszédok, a rokonok elfoglalták a birtokot, elvettek mindent, a földeket, a jószágot, a jobbágyokat. Nekünk meg csupán az a vadászházikó maradt, itt a tarcali erdőben.

Fruzsinkát nem különösebben érdekelte a szomorú történet. Nagyot ásított.

– Játsszunk inkább tündéreset! Most én akarok királynő lenni.

A jobbágylányok azonnal összevesztek. Ifjú lovag persze egyikőjük sem akart lenni. Gyöngyi kicsit arrébb húzódott tőlük. Leült a fűre, a faládikó mellé. Szomorúan nézte a játszótársait. Csak akkor kapta fel a fejét, amikor az erdő felől hangos zajt hallott. Valaki vagy valami csörtetve közeledett.

A többiek is abbahagyták a vitatkozást. Ijedt arccal fordultak a fák felé.

A sűrűből Jutka bukkant elő. Jókora batyut tartott a kezében. Megállt és gyanakvó arccal körülnézett.

– Hol van az a pók? – kérdezte. Gyöngyi némán megkopogtatta a ládikó tetejét. A nagydarab szőke lány megkönnyebbülten felsóhajtott, és odatelepedett mellé, majd kibontotta a batyut. A friss kenyér illatát megérezve a többiek is odagyűltek köréjük.

– Anyád küldte az ételt?

– Hát persze. Szereti, ha veled játszok. Azt mondja, így talán ragad rám is valami kis finomság meg előkelőség.

Jutka savanyú mosollyal felemelte a tenyerét. Akkorra mancsa volt, mint egy kisebb lapát. Mindannyian nevetni kezdtek, aztán Gyöngyi szétosztotta az ennivalót.

Bursa városa, Kis-Ázsia

A Márvány-tenger felől feltámadó hűvös szél enyhített valamennyit a forróságon, de nem tudta elsöpörni a kisémmizett anya gyászát.

A magányos, kopott ruhájú asszony azért jött ide, mert nem volt hova máshová mennie. Letérdelt a sír elé, és a kezét

lassan végighúzta a hófehér mészkövön. Hangosan zokogott. Siratta a fiát, és siratta önmagát. A fájdalomának nem volt szemtanúja.

Csak egészen kevés kellett volna ahhoz, hogy minden *másként* alakuljon. Egy csöppnyi szerencsével ma ő lehetne az egész világ leghatalmasabb asszonya, ünnepezt és irigyelt szépség.

Ha kicsivel kedvezőbbben alakultak volna a dolgok! Ha nem változott volna életveszélyes viperafészekké az otthona! A hűvös kőre szorította a homlokát. Könnyei végigcsorogtak a síremlék oldalán.

– Musztafa, drága kisfiam, hát miért nem voltál óvatosabb? Miért sétáltál bele a csapdába?

Elkomorodott, és ökölbe szorult a keze. Fia gyengesége végzetes következményekkel járt. A gyermek bukása az anyját is magával rántotta. A fényből a sötétbe. A gazdagságból a nélkülözésbe. Pedig...

– Musztafa, miért nem fogtál fegyvert a zsarnok ellen? Hiszen úgyis árulással vádoltak!

A Márvány-tenger felett gyülekező sűrű, fekete felhők lassan elmozdultak a város irányába. Az emberek sietve bemenekültek az utcáról. Hajladozni kezdtek a fák. Vihar közeledett.

– Nekem is lehetett volna sokkal több eszem! A férjem lába előtt fetrengtem. Azt hittem, hogy fontos vagyok neki. Nem akartam megbántani! Nem akartam fájdalmat okozni neki! Hát hogy lehettem ennyire ostoba? Beértem azzal, hogy csak megverjem azt a vörös boszorkányt! Meg kellett volna ölnöm a rutén viperát! Engem ugyan száműztek volna, de akkor ma te lennél a trónörökös! Még élnél, gyönyörű kisfiam!

A vihar beért Bursa fölé. Őrjöngő szellőkések csaptak le a városra. Éjszakai sötétség támadt. Villám csapott egy közeli fába.

A nő felkelt a sír mellől. Odament az ajtóhoz, és megállt. Felnézett a kavargó, sötét fellegekre és az ég haragját jelző, cikázó villámokra. Bőgve üvöltött. A hangjával megpróbálta elnyomni a mennydörgések robaját.

– Légy átkozott, Szulejmán! Légy átkozott, Hürrem!

Alighanem a közvetlen közelbe csapott be egy villám. Vagy talán a föld rengett? Az anya, akinek megölték a gyermekét, megtántorodott, de aztán megkapaszkodott az ajtóban. Kilépett a szent hely oltalmából, és görnyedt háttal, hangosan átkozódva elindult az utca felé.

– Még a pokollal is szövetkeznék, hogy lássam csúfos bukásotokat!

Az utcán várakozó magas alak nem félt a villámoktól.

Udvariasan meghajolt, majd az asszony mellé állt. Egy ernyőt tartott a feje fölé. A zokogó anya elfogadta a felkínált védelmet.

– Komolyan gondoltad, amit az előbb mondtál? – kérdezte a férfi.

– Minden szavamat. Átok Szulejmánra! Átok Hürremre!

A szakállas alak komoran elmosolyodott.

– Azt hiszem, tudok neked segíteni.

A gyászoló anya meghallgatta az ismeretlen ajánlatát. Végül bólintott, és elfogadta.

Habozás nélkül.

Isztambul

Ali, az ifjú harcos szerette az éjszakai őrség hosszú, nyugalmas óráit. Innen, a Hágia Szófia mecset felső szintjéről remek kilátás nyílt Isztambulra. Szép, tiszta időben bronzfényben ragyogott a nagyváros a sok mécses, lámpás és tűz miatt. Most azonban a magas testőr az orra hegyéig sem látott el, ha kinézett a sűrű ráccsal fedett ablakon. Iszonyatos vihar tombolt a Boszporusz fölött. A nagyváros karcsú minaretjei csak akkor ragyogtak fel egy pillanatra, ha a közelükben villám csapott a házak közé vagy a tengerbe.

Időnként még az ősi épület vastag fala is megremegett a félelmetes erejű mennydörgésektől. Az északról érkező vihar gyorsan ráhúzódott a belvárosra. Ali nagyon örült annak, hogy ebben az ítéletidőben idebent szolgálhatott, és nem kint kellett állnia a szakadó esőben.

Amikor azonban a háta mögül zajt hallott, ingerülten megfordult. Azonnal kihúzta magát, mert megpillantotta a testőrök agáját. A könnyörtelen tekintetű, magas férfi szigorú pillantást vetett az ifjú harcosra.

– Elöljáró jön! – csattant fel a hangja. – Ne hozz szégyent rám!

Ali csupán nemrég került be a válogatott testőrök közé. Jó pár hőstettet kellett végrehajtania Afrika, Ázsia és Európa csataterein ahhoz, hogy ebben a dicsőségben részesülhessen. Mindenképpen méltó akart lenni a nagy bizalomra. Büszkén kihúzta magát. A mellén megfeszült a sötétvörös egyenruha. A kezében borotvaélesre fent görbe kardot tartott. Csak a szeme sarkából nézett kíváncsian a lépcső felé. Lentről lassú léptek zaja hallatszott.

Vajon ki jöhetett ide ebben a pokoli időben? – gondolta a testőr. – Valamilyen nagy ember lehet, talán egy pasa. Különben nem volna ennyire nyugtalan az aga.

Ali meglehetősen elcsodálkozott, amikor arról értesült,

hogy ide osztották be őrségbe. Nem mertte megkérdezni, hogy tulajdonképpen mire kell vigyázniuk itt, a régi bizánci császárok egykori templomában, az iszlám dicsőségét hirdető, csodálatosan felújított szent dzsámiban. Hosszú idő telt el, és sok éjszakányi egyhangú szolgálat során sem kapott választ a ki nem mondott kérdésre. Most viszont úgy érezte, hogy végre fellebben a fátyol a nagy titokról.

A keskeny lépcsőházból először két testőr bukkant elő. Nem abba az egységbe tartoztak, mint a templom őrei. Mögöttük pedig lassú, fáradt léptekkel egy idős férfi közeledett.

Ali minden önfegyelemére szükség volt ahhoz, nehogy felkiáltson. *De hiszen ott, a hat testőr társaságában őfelsége, a fényességes padisah lépdelt!* Talán a késői óra tette, hogy a fáklyák villódzó fényében annyira fáradtnak és megviseltnek tűnt az idős férfi. Nem törődött Alival, hanem sötétkék zubbonyos kísérői között továbbment a következő, apró szoba felé. A fiatalember döbönt arccal fordult a távozók után. Mégis mit kereshetett a felséges szultán az éjszaka közepén abban a szobában? Hiszen ott nem volt semmi. Ali azt azonban észrevette, hogy az aga minden nap étellel teli kosarat vitt a szomszédos helyiségbe. Egyszerű dolgokat. Sajtot, lepénykenyeret, olajbogyót, egy kevés birkahúst.

Olyasmit, amit a szolgák szoktak enni. A kosarat minden alkalommal üresen hozta vissza.

Ali pontosan tudta, hogy vannak dolgok, amik felől nem szabad kérdezősködni. Ilyen volt a Hágia Szófia parányi, ablaktalan kamrája is.

Még egy egész órán keresztül tartott a szolgálata. Utána felváltották és lemehetett pihenni. Ugyanazt a lépcsőt használta, amin a szultán is feljött az előbb.

Hajdár aga, a vörös zubbonyos testőrök parancsnoka összevont szemöldökkel figyelte az őrségváltást. Tudta, hogy kénytelen lesz elbeszélgetni Alival. Az ifjú helyére egy tapasztalt, öreg harcos állt. Kifejezéstelen arccal bámult maga elé. Csöppet sem érdekelte, hogy mi történik a szomszéd helyiségben.

Az aga laza terpeszállásban állt a két szoba között, a küszöb fölött. Korábban már többször is szemtanúja volt, ahogy a testőrök felnyitották a rejtett ajtót, és őfelsége elindult lefelé, a mélybe. Az aga csupán hallomásból tudta, hogy Szulejmán szultánt, a törvényhozót mennyire megrázta gyönyörű felesége, a csodálatos Hürrem válide szultána halála. A padisah most már csupán halvány árnyéka volt egykori énjének.

A birodalom leghatalmasabb vezetői titokban arról

suttogtak, hogy ideje lett volna egy új, fiatal, erőteljes uralkodó kezébe adni Oszmán kardját. Hangosan azonban ezt senki nem merte kimondani, mert Szulejmán még mindig elég erős volt ahhoz, hogy könnyörtelenül leszámoljon az ellene fordulókkal.

Az elégedetlenkedők egyike sem sejthette, hogy milyen titkot rejt a Hágia Szófia fenséges tömbje. Fentről, a gondosan őrzött emelet egyik jelentéktelen kamrájából sok száz lépcső vezetett le az egykori császárok temploma alá. A bizánci katakombák és ciszternák szintjénél is jóval mélyebben, az örökös sötétben alakították ki Hürrem síremlékét. Az elhunyt szultánát valójában idelent temették el, nem pedig fent, ahogy azt a legtöbben gondolták. A kriptába senki sem jöhetett le. Csupán két kivágott nyelvű rabszolga vigyázott a bejáratára. A lépcső legtetején őrködő testőrök parancsot kaptak arra, hogy azonnal öljék meg őket, ha valamiért feljönnének.

Jóval a fent őrködő aga szintje alatt Szulejmán szultán, a világ leghatalmasabb uralkodója megtorpant és zihálva megkapaszkodott az erős vaskorlátban. A fent tomboló vihar dacára idelent, a mélységben fullasztóan meleg volt. Az idős férfi azonban eléggé őszinte volt önmagával ahhoz, hogy tudja, nem a hőség miatt kezdett el zihálni. Nagyjából öt

emeletnyit haladhattak lefelé. Egy testőr ment előtte, egy pedig a háta mögött. Mindegyik legalább harminc, de talán negyven évvel is fiatalabb volt Szulejmánnál. Úgy tettek, mintha nem vették volna észre uruk zavarba ejtő gyengeségét.

A szultán egy jó percen át várakozott. Csak akkor adott parancsot útjuk folytatására, amikor már nem dobogott hevesen a szíve. Most már csupán pár percet kellett lefelé lépdelniük. Itt, a viszonylag tágas, fehér márvánnyal kibélelt kamrában elbúcsúzott a testőröktől. A kerek, kútra emlékeztető nyíláson át egyedül ment tovább. A szíve újra hevesen dobogott. Ezt azonban nem tartotta a gyengeség jelének. A kezében fogott fáklya erősen remegett. A mészkőfalon különös, furcsa árnyékok táncoltak. Erős ajtó állta az útját. Felül, középen parányi, ráccsal fedett ablak volt rajta. Odabentről halvány fény szűrődött ki. Az ajtó mellett jókora, színezüst csengő lógott. Szulejmán megkondította. Egy holtsápadt arc jelent meg a rács túloldalán.

A benti őr nem mondott semmit, viszont azonnal kinyitotta az ajtót. A jól beolajozott sarokvasak némán elmozdultak. A szultán belépett. A helyiség túloldalán ugyanolyan ajtó látszott, mint amin bejött. Ezt nem lakattal, hanem nagy gonddal megszerkesztett zárral csukták be.

Kulcsa vékony aranyláncon ott lógott Szulejmán nyakában.

A két néma rabszolga mélyen meghajolt. Utána gyorsan meggyújtottak még néhány mécsest. Megálltak a hátsó ajtó két oldalán, és tekintetüket mereven a bejáratra szegezték. Nem akarták látni, hogy mi várja urukat az ablaktalan ajtó túlsó felén.

Szulejmán elfordította a kulcsot a zárban, és belépett. A bal kezében tartott fáklya lángja még erősebben remegett. Imbolygó fényében éppen csak, hogy ki lehetett venni a tágas szoba túlsó végében álló, mozdulatlan női alakot. Az idős férfi meggyújtott egy hosszú, vékony pálcát. Pontosan tudta, hogy hol vannak a fali fülkében a mécsesek. Ezeket legutóbb saját kezűleg töltötte fel olajjal. Amióta a rabszolgák rendbe hozták a földalatti helyiséget, senki sem járt idebent a szultánon kívül.

Ez persze távolról sem jelentette azt, hogy egyedül lett volna a föld méhében.

A szultán tizenkét lámpást gyújtott meg. Ennyi éppen elég volt ahhoz, hogy szinte nappali világosság ragyogja be a földalatti helyiséget. Szulejmán eloltotta a fáklyáját, majd a hátul álló női alakra nem is pillantva a helyükre, a falból kiálló tartókra helyezte a mécsesek. Hürrem halála után a

mesterek remek munkát végeztek. A kripta a lehető legnagyobb mértékben hasonlított kedvenc teraszukra, arra a helyre, ahol egymást átölelve oly sokat nézték a tengert. Ugyanolyan fehér márvány borította a padlót és a falakat, mint a Topkapi Szerájban. A kőfaragók hasonló mintákat véstek a kőbe. Innen persze nem lehetett látni sem a tengert, sem az eget. Felesége nyugalmát nem zavarhatja meg sem az ég zengése, sem a felkelő napot köszöntő madarak dala. A mélyben a temetők csendje honolt.

A szultán visszaért az ajtó mellé. Az illatos, rózsavízzel teli vödörbe mártotta a kezét, és megmosta az arcát. Csak utána fordult Hürrem felé.

A női alak pontosan úgy nézett ki, mint felesége fiatal lány korában. Fent, az élők világában senki nem tudhatta, hogy a szerelmes szultán kőszobrot faragtatott szép kedveséről. Ezt ráadásul a pogány görögök mintájára olyan élethű színekkel festtette ki, mintha maga Hürrem szultána állt volna a sír mellett. Szulejmán gyakran lejött hozzá beszélgetni.

Lassan odalépett a szoborhoz és egy lágy mozdulattal megsimogatta az arcát. A márvány kellemetlenül hideg volt. Szulejmán kicsit arrébb ment, majd felesége hófehér síremlékébe támaszkodva lassan leült a padlóra. Odahúzott magához néhány vastag párnát, és megpróbált kényelmesen

elhelyezkedni. Arra gondolt, hogy esetleg egyből meggyújthatná a kicsit arrébb álló, díszes vízpipát. Idelent, a nyirkos melegben egyre jobban kínozza a köszvény, főleg ha sokáig ücsörgött mozdulatlanul. Márpedig, ha Hürremmel beszélgetett, az mindig azzal járt, hogy órákon át időzött a titkos kamrában.

Odafent, az élők világában Mihrimah szultána volt legfőbb segítője és egyetlen megbízható támasza. A leánya kénytelen volt magára vállalni a válíde szultána szerepét. Atyján kívül csak ő tudta, hogy mit rejt a föld mélye.

– Hiányoztam neked, kedvesem? – szólalt meg a szultán. A füle azt akarta elhíttetni vele, hogy nem kapott választ. A szíve azonban azt súgta, hogy igenis hiányzott szeretett feleségének. – Mert te nagyon hiányzol ám nekem. Senki nem pótolhat téged.

Elhallgatott, és egy darabig lehajtott fejjel, némán bámulta a márványt. Az olajlámpások egyenletes fénnel égtek. Most már nem táncoltak árnyékok a falon. A szultán ennek ellenére úgy érezte, hogy a háta mögött nesztelen mozgás támadt. Persze tudta, hogy csak képzelődés az egész.

– Néha kiülök a tengerre néző teraszra. A hullámokat bámulom, és azt képelem, hogy ott vagy mellettem. Mihrimah nagyon aranyos. Megpróbál valahogy pótolni

téged. Gyönyörű, fiatal rabszolgalányokra ad olyan ruhát, mint amelyet te viseltél. Vörösre festeti a hajukat. A te illatszereiddel hinti be őket. Utána odaküldi hozzám az elfátyolozott arcú, szegény kis jószágokat.

Savanyúan elmosolyodott és lassan megcsóválta a fejét. Végigsimította ősz szakállát. Annak idején, amikor Hürrem még élt, nem engedte meg, hogy ilyen hosszúra nőjön arcán a szőrzet.

– A dús, ősz szakáll a bölcsesség jele. Legalábbis ezt mondják az emberek. Azt hiszem, az én esetemben nincs igazuk. Te sokkal okosabb és talpraesettebb voltál nálam. Én a szultán fiaként lettem a fél világ ura. Te csak egy szegény rabszolgalány voltál. A semmiből küzdötted fel magadat mellém.

Elhallgatott egy pillanatra és a hüvelykujjával megérintette a szeme sarkát. Még mindig viselte a vaskos íjászgyűrűt. Amikor elvette a kezét, hüvelykujja vége nedvesen csillogott.

– Nincsen nap, hogy ne adnék hálát a Mindenhatónak azért, hogy megismertelek. Boldoggá tetted életem minden napját. Reggel, ha felkeltem, egyből rád gondoltam. Messze földön hadakozva, az elalvás előtti pillanatokban a te gyönyörű arcodat, zöld szemedet és vörösén csillogó hajadat láttam magam előtt. Dalolt a lelkem, ha a kezedet foghattam.

Szomorúan újra megcsóválta a fejét.

– És te ezt a sok boldogságot magaddal vitted a sírba. Képzeld csak el, azóta előfordult velem, a fél világ urával, hogy reggelente nincs kedvem felkelni. Minek másszak ki az ágyamból, ha odakint csak vadidegen arcok fogadnak? Hiába kereslek a háremben, hiába kereslek a palota folyosóin!

Ökölbe szorította a kezét és az egyik lámpás felé nyújtotta. A fény megcsillant aranygyűrűin.

– Fiatal és becsvágyó emberek vesznek körül. A legtöbbjük a fiam, ha nem az unokám lehetne. Alig maradtunk a régiek közül. Szokoli Mehemed még tartja magát, de már neki is sokkal görnyedtebb a háta, mint annak idején. Remélem, hogy nem okoz csalódást vagy fájdalmat az unokánknak.

Felemelte a fejét és a szobor szemébe nézett. Persze most sem kapott választ.

– A távozásod csak olajat öntött a cselszövésék tüzére. A háremben még élesebb harc tört ki a trónomért. Jól tudják, hogy óriási a tét. Az örökösöm egy minden korábbinál hatalmasabb birodalom élére állhat. Az egész világ leggazdagabb, legbefolyásosabb uralkodója lehet.

Lehúzta hüvelykujjáról a vastag, fehér gyűrűt és keresztülpillantott rajta.

– Az anyja vagy a felesége pedig a földkerekség

legbefolyásosabb asszonya.

Visszavette a gyűrűt és töprengve nézett maga elé.

– Nélküled igazi viperafészek lett az udvar. A hátam mögött azt beszélnek, hogy gyenge vagyok. Sajnos igazuk van.

Újra ökölbe szorította a jobb kezét.

– Nem szoktam panaszkodni, csak neked. Szultánként erősnek és magabiztosnak kell látszanom. Emlékszel, hogy mi miatt fáj a fejem ötvenéves koromban? Hogy el voltam keseredve.

Keserűen elnevette magát.

– Bárcsak újra ötvenéves lehetnék! De jó is volna, ha csupán annyi bajom volna, mint akkor!

Egy lassú mozdulattal felkelt, odament a sarokba, megtöltötte és meggyújtotta a vízipipát. Egy kis darab ópiumot rakott bele. Utána a pipával a kezében ismét letelepedett a kőkoporsó mellé. Mélyen teleszívta a tüdejét a forró füsttel.

– Ne gondold, hogy az ópiumban keresek menedéket. Odafent csak a legkritkább esetben gyújtok rá. Ha már nehéz elviselni a fájdalmat.

Szomorúan lehajtott a fejét, és bal kézzel beletúrt a szakállába.

– Az egészben éppen ez a legszörnyűbb. A tudat, hogy

nemsokára csak fájdalom és megaláztatás lesz az osztályrészem. Én, Szulejmán, a fél világ meghódítója hamarosan csupán egy nyáladzó vénember leszek.

Ökölrel dühösen a fehér márványra csapott.

– Mihrimah a maga módján mindent megtesz értem. Kedves, de a nyomodba sem érhet. Nem igazán hasonlít rád. Nurbanuval kapcsolatban viszont nagyon is igazad volt. Az a nő veszélyes. Sokat tanult tőled. A külsejében ugyan nem hasonlít rád, de a húzásait figyelve gyakran jutsz az eszembe. Nem tudom, hogy sajnáljam-e vagy irigyeljem Szelim fiamat a felesége miatt. Szelim azonban nem olyan erős, mint én. Nurbanu úgy játszik vele, mint a mutatványos a bábuval. Attól tartok, hogy Szelimből igazi papucsférj lesz.

Ismét a szobor szemébe nézett.

– Ugye én nem voltam papucsférj melletted? Együtt, közös erővel irányítottuk a birodalmat. Te bölcsen megmutattad, hogyan lehet a legjobban felhasználni az erőmet. Most már viszont mindenről magamnak kell döntenem. A következő hadjáratról is.

A szultán szeme valósággal ragyogott. Az ópium megtette a maga hatását. Az idős férfi már nem érezte az ízületeiben sajgó fájdalmat. Egy nyugodt, magabiztos mozdulattal felállt. Végigsimította drága díszruháját. Abban az arany és fekete

színű köntösben jött le ide, amit Hürrem annyira szeretett.

– A fájdalomtól nem félek, de a megaláztatástól tartok. Nem akarok gyengének látszani, és magatehetetlen vénemberként végezni. Még egyszer utoljára megmutatom a világnak, hogy Szulejmán, a Törvényhozó nemcsak a három földrész, de önmaga ura is.

Odalépett a szoborhoz és megsimogatta a kőalak lábát. Utána elfújta a mécseseket, és a sötétség dacára magabiztosan odament az ajtóhoz. Kilépett rajta. Lent, a föld mélyén visszatért az éjszakai koromsötét. Csupán a zárban megcsikorduló kulcs zaja hallatszott. Miközben odakint elhalkultak a szultán léptei, parányi fénypont ragyogott fel Hürrem szobrán. A kulcslyukon át behatolt némi világosság.

Szulejmán napkelte előtt ért vissza a lakosztályába. Lassan végigsétált a kihalt folyosókon és a némaságba dermedt termeken. Mindenütt Hürrem emléke kísértette. Nem volt szoba, amihez ne kapcsolódott volna valamilyen keserédes, közös emlék. A magány hosszú évei sem tudták eloszlatni csodálatos társa árnyát.

Odabent, a lakosztályában leghűségesebb szolgálói vették körül. Levették a fejről a súlyos turbánt, kisegítették a nehéz díszruhából. Egyikük már hozta a hálóköntösét, amikor

halkan bekopogtak az ajtón. Egy testőr lépett a szobába.

- Felséges uram, Mihrimah szultána kér kihallgatást.
- Engedd be a lányomat.

Szulejmán elküldte a szolgákat. Letelepedett az alacsony pamlagra, és úgy várta az érkezőt.

Mihrimah narancssárga színű, egyszerű ruhát viselt. Az arcát nem festette ki. Hófehér turbánját vörös szalaggal díszítette. Magas rangját csupán az arany turbándísz mutatta. Öt hatalmas smaragd ragyogott rajta. Fedetlen arccal lépett be apja szobájába. Fehér kendőjét összefogva a mellén mélyen meghajolt.

– Miért nem alszol ilyen későn? – kérdezte Szulejmán. Egy pillanatra elfeledkezett arról, hogy Mihrimah felnőtt nő és nem kislány.

– A bocsánatodért esedezem, atyám, hogy ilyen késői órán zavarlak. Vagyis inkább ennyire korán. Már tegnap este beszélni akartam veled. A főkancellár mondta, hogy átmentél a Hágia Szófiába.

Nem mondta ki azt, amit mind a ketten tudtak. Szulejmán újra odalent járt a föld sötét gyomrában, hogy halott feleségétől kérjen jó tanácsot.

- Mi az, ami nem várhatja meg a napkeltét?
- Értésültem arról, hogy Bécs elfoglalására készülsz.

– Így igaz. Ideje befejezni azt, amit harmincnyolc éve elkezdtem.

Mihrimah felegyenesedett. Bátran az idős férfi szemébe nézett.

– Atyám, a leghatározottabban tiltakoznom kell a terveid ellen.

Ezzel sikerült meglepnie a szultánt. Mihrimah többnyire ellenkezés nélkül végrehajtotta az utasításait. Árnyékként meghúzódott a háttérben, és mindent megtett azért, hogy zökkenőmentesek legyenek a Magas Porta hétköznapijai.

– Miért mondod ezt?

– Sem stratégiai, sem taktikai okokból nem ésszerű, hogy északnyugaton kössük le az erőinket. Ostobaság Bécs ellen vonulnod.

Szulejmán ingerülten összevonta a szemöldökét.

– Mióta értesz a stratégiához és a taktikához?

– Amióta hírért vettem, hogy mire készülsz. Megkérdeztem a legjobb stratégáink véleményét. Többen ellenzik ezt a hadjáratot, mint ahányan lelkesednek érte.

– Még nem biztos, hogy útra kelek. Lehet, hogy csak jövőre vagy azután indítunk támadást.

– Atyám, őszintén az elnézésedet kérem, de az a véleményem, hogy telebeszélték a fejedet butaságokkal.

Szokoli Mehemed és Oszama Ul-Derán. Nincs szükség újabb hódításokra.

– Már hogya volna! – vágta rá ingerülten a szultán. – Ha nem támadunk, akkor gyengének látszunk.

– Kinek a szemében látszanánk gyengének? – tiltakozott Mihrimah. A falon függő világtérképre mutatott. Ezt még évtizedekkel ezelőtt vásárolták egy velencei kalmártól. A térkép nem csupán az Óvilágot ábrázolta, de jól látszott rajta Amerigo két új kontinense is. – Nincsen vetélytársa a birodalmunknak. Mindenkinél erősebbek vagyunk. Egy ilyen háború csak felesleges pénzkidobás volna.

Szulejmán is a térkép felé fordult.

– Talán igazad van, és ebben a pillanatban mi vagyunk a legerősebbek. De mi lesz akkor, ha ellenfeleink szövetkeznek egymással? Spanyol ország máris olyan gazdag, mint mi. Az az érzésem, hogy az idő nem nekünk dolgozik. Addig kell lecsapnunk, amíg a hitetlenek nem szövetkeznek ellenünk.

– Atyám, fáradt vagy. Alig nyúlsz az ételhez. Ha elengedhetetlennek tartod a harcot, akkor legyen meg az akaratod. Csapnunk arra kérlek, hogy ne menj személyesen háborúba.

– Kit küldhetnék magam helyett? – legyintett a szultán.

– A fiatalokat. Itt az új nemzedék. Engedd meg nekik, hogy

bizonyítsanak. Inkább az idegenek ellen harcoljanak, ahelyett hogy egymást gyilkolják. Nem engedhetünk meg magunknak még egy gyilkos testvérháborút. Fenn kell tartanunk a birodalom egységét!

Szulejmán nem válaszolt. Felkelt és odasétált a világtérképhez. Megállt előtte és az ujját Isztambulra tette. Utána láthatatlan vonalat húzott egészen Bécsig. Ez a hatalmas távolság elképesztően kicsinek tűnt a földkerekség egészéhez képest.

– Életem nagy álma, hogy Bécs az enyém legyen. Hogy ott fogadjam a nyugati királyok hódolatát. Akkor majd kezdetét veheti a nagy békeművem. Így szolgálhatom a legjobban a Mindenhatót. Eltűnik a világból a Háború Háza. Mindenki aláveti magát Allah akaratának.

Visszafordult Mihrimah felé.

– Akkor majd boldog lesz minden ember. *Insallah!*

A válide szultána szemében megjelent egy könnycsepp. Elkeseredett arccal megcsóválta a fejét. Szulejmán odalépett hozzá és megsimogatta az arcát.

– Tudom, hogy benned megbízhatok. Egyedül te fogadsz el olyannak, amilyen vagyok.

Mihrimah két kézzel megragadta az apja tenyerét.

– Engedelmeskedni fogok az akaratodnak, uram. Csupán

arra kérlek, hogy gondold át az érveimet, mielőtt döntenél.

Meghajolt, aztán elindult az ajtó felé.

– Jó éjszakát, Mihrimah. Próbálj még egy kicsit aludni, mielőtt felkelne a nap.

– Jó éjszakát neked is, fényességes szultánom.

A válide szultána már átlépet a küszöb fölött, amikor megtorpant és hátrafordult.

– Apám, ne hallgass Szokoli Mehemedre!

Másnap délelőttre már nyoma sem maradt az előző éjjel tomboló viharának. Isztambul fölött kéken ragyogott az ég, bár a láthatáron lassan gyülekező szürke felhők mintha azt ígérték volna, hogy este megint esni fog. A palota szolgálói szárazra törülték a belső udvarokat. Szokoli Mehemed nagyvezír csizmája hangosan csattogott a fehér kövön, ahogy az idős férfi büszkén, felszegett fejjel, határozott léptekkel a palota belseje felé tartott. A testőrök feszesen kihúzták magukat, amikor a nagyúr elhaladt mellettük. Mindenki hallotta a pletykákat, a híreszteléseket. Sejtteni lehetett, hogy a birodalom két ősz szakállú vezetője nagyszabású dologra készül.

Beérve a szultáni lakosztály fogadószobájába, a nagyvezír körülnézett. A fal mellett lesütött szemmel álló szolgálókon

kívül senki sem volt idebent. Nesztelen léptekkel az egyik belső kamarás bukkant elő az oldalsó ajtón. Mélyen meghajolt Szokoli előtt. Ők ketten legalább harminc éve ismerték egymást.

– Kérem nagyuramat, hogy fáradjon be kis tanácsterembe. A fényességes padisah maga is hamarosan érkezik.

Szokoli a kamarás után indult. Jó jelnek tartotta, hogy Szulejmán a kisebbik szobában akart leülni tanácskozni. Így majd nem lesz fültanúja annak, amikor megpróbálja elfogadtatni uralkodójával legújabb vakmerő tervét.

Nem kellett sokat várnia Szulejmán érkezésére. Úgy tűnt, a birodalom első embere nincs valami jó bőrben. A szeme alatt mély táskák látszódtak, és az arcbőre is egészségtelenül sárgás volt. Helyet foglalt az alacsony, díszes kereveten, majd intett a nagyvezírnek, hogy hozzon oda egy kisebb asztalt az iratok számára. Szokoli elhelyezte rajta a térképeket és az irattekercseket. A szultán jobbján letelepedett néhány kényelmes, vastag párnára.

Amikor Szulejmánt nem vette körül a szolgák és az udvaroncok, a talpnyalók serege, akkor nem ragaszkodott a távolságtartó udvariasság szabályainak betartásához. Egy biccentéssel jelezte régi harcostársának, hogy kíváncsian várja a szavait. Szokoli a maga katonás, célratörő módján

egyből a tárgyra tért. Egyikőjük sem gondolt arra, hogy az időjárásról, vagy éppen a nagyvezír feleségéről, Eszmehan szultánáról kellene csevegniük.

– Kidolgoztam a hadjárat tervét.

Szulejmán kihúzta magát, megcsillant a szeme.

– El tudjuk foglalni Bécset?

Résnyire nyitott szemmel, feszülten nézte a nagyvezírt. Szokoli az arcán őszinte lelkesedéssel válaszolt:

– Igenis, felséges uram. Győzni fogunk, ha a Mindenható is úgy akarja.

Elővette a tokjából az egyik térképet és kiterítette a szultán elé. A sarkaira réznehezéket rakott, hogy a vastag papírtekercs ne tekeredjen fel.

– Erősebbek vagyunk, mint valaha! – mondta büszkén. – Két nagy ellenfelünk, Perzsia és Spanyolország passzív. A perzsák a sebeiket nyaldossák, évtizedekbe is beletelhet, míg újra veszélyt jelenthetnek.

Húsz évvel ezelőtt ugyanezt a mondatot úgy fejezte volna be, hogy „míg veszélyt jelenthetnek ránk”. A két öreg azonban pontosan tudta, hogy őket, személy szerint már nem érintheti a következő perzsa háború. Mire az új sah ismét hadrendbe állítja Irán népeit, sem Szokoli, sem Szulejmán nem lesz már az élők sorában. Azzal is tisztában voltak, hogy

ebben a pillanatban utolsó hadjáratukat beszélik meg.

– Mi van a spanyolokkal?

– Tudom, hogy hihetetlen, de őket többé már nem érdekli ez a térség. Lemondtak a Levantéről. Nyugat fele fordultak. Megszállottan futnak az arany lidércfénye után. A legendás Eldorádót keresik. Nem érik be azzal a rengeteg kincessel, amit az ezüstgályák meg aranyflották hurcoltak át eddig a nyugati óceán túlsó partjáról.

– Mire költötték el azt a rengeteg aranyat? Ennyi pénzből félelmetes seregeket toborozhattak volna.

– A fejükbe szállt a gazdagság. Nemeseik cifra palotákat és hivalkodó templomokat építettek. A drága pénzért felfogadott zsoldosaikat sem az igazhitűek ellen küldték. Eszük ágában sem volt áthajózni *Tarik oszlopai* között, hogy Andalúzia után Marokkóban és Tuniszban is bevezessék a keresztetek rémuralmát.

– Mire készülnek?

– Hollandiában és francia földön fognak harcolni. Az sem kizárt, hogy Anglia meghódítása a céljuk.

– Bécs a német császár birtoka. Mit tesz Miksa, ha hírért veszi az indulásunknak?

– A Habsburg nagyúr csak önmagára számíthat. A német fejedelmek egymás ellen acsarkodnak. A hitetlenek két

szektája, a katolikusok meg lutheránusok jobban gyűlölik egymást, mint minket.

Szokoli felemelte az asztalról a sereglisztákat. Udvariasan meghajolva átadta őket Szulejmánnak. Az idős uralkodó egy rosszkedvű pillantást vetett a sűrű sorokkal teleírt papírlapokra. Utána maga mellé nyúlt, és előhúzott egy apró tokot. Szokoli érdeklődve nézte, ahogy a szultán kinyitotta a dobozkát, és elővett belőle egy furcsa tárgyat. Az orrára illesztette.

– Mi az, uram? – kérdezte a nagyvezír.

– Látóüveg. Velencében csiszolták a lencséit. Így még a hadügyminisztérium írnokainak macskakaparását is el tudom olvasni.

Mindketten jót nevettek. Talán már nagyapáik korában is mindenki a hadsereg írástudóin tréfálkozott. A vádnak mostanára már rég nem volt semmi alapja sem. A leghíresebb bagdadi vagy kairói írástudók is megirigyelhették volna a katonai írnokok világos, tiszta vonalvezetésű sorait. Ezek a szakemberek ugyanolyan gondos szakképzésben részesültek, mint a janicsárok, vagy éppen a tüzérség irányítói.

Szulejmán figyelmesen átnézte a tekercseket. Végül megfontoltan bólintott.

– Rendben van. Egyvalamit persze hiányolok...

– Mit, felség?

A szultán felmutatta az egyik papírost.

– Lehetséges ellenségeink között felsoroltad az osztrákokat... Hol vannak a magyarok?

Szokoli Mehemed még jobban kihúzta magát, és a gazdája szemébe nézett. Megpróbált komoly képet vágni, de nem sikerült. Kitört belőle a nevetés. A térdét csapkodta jókedvében. Szulejmán is elnevette magát. A nagyvezír végül elhallgatott, kitörölte a könnycseppeket a szeméből, aztán megszólalt:

– Bécs ellen készülünk, és te a magyarokat keresed? Több magyar fog a mi zászlóink alatt nyugat felé vonulni, mint ahány szembeszáll velünk. Ráadásul annyira megosztottak, hogy egyáltalán nem kell félnünk tőlük.

– Ha ezt Lajos király megélhette volna!

– Harmincnyolc esztendővel ezelőtt felséges uram örökre megroppantotta a gerincüket. *Madzsarisztánt* ma már országnak is nehéz lenne tekinteni. Az ellenálláshoz egyformán hiányzik belőlük az erő és a szándék.

– Hűséges szolgám, János Zsigmond, minden magyarok királya, ott vonul majd velem Bécs ellen?

– Az ifjú fejedelem uram lovának kengyelét tartja! Bokáig a sárba merülve, boldog mosollyal vezeti be a fényességes

szultánt a kapun, amikor majd győztes csapataink bevonulnak Bécsbe.

Elégedetten bólintottak. Emberi számítás szerint sikerrel fog végződni a nagy nyugati hadjárat.

Szulejmán levette az orráról a velencei látókristályokat. Gondosan elrakta őket a tokjukba, aztán egy fáradt mozdulattal megdörzsölte a szemét. Már nem mosolygott.

– Csak azt sajnálom, hogy a régiek közül alig valaki tarthat velünk.

Szokoli Mehemed megfontoltan bólintott. Tudta, hogy ügyesen kell terelnie a szót, mert ezen a ponton könnyen ingoványos talajra tévedhetnek.

– Kevés harcos van már életben azok közül, akik annak idején Bécszet ostromolták. Hányszor álltak csapataink a császárváros büszke falait előtt! Most azonban sikerülni fog mindaz, amit korábban megtagadott tőlünk a Mindenható.

– Insallah! – mondta Szulejmán, és a szent város, Mekka irányát jelző fali dísz felé fordulva mélyen meghajtotta a fejét.

– Felnőtt és megöregedett egy nemzedék, amelyik számára teljesen természetes, hogy Nagy Szulejmán ül a trónon. Soha nem ismertek más uralkodót. Alattvalóid számára te, felséges uram, a stabilitás és az örökkévalóság jelképe vagy. Meg

persze a bölcsességé és az elszánt akaraté.

– Most olyan katonák között indulunk el Magyarország felé, akiknek annak idején még az apjuk vagy a nagyapjuk harcolt mellettünk. Kíváncsi vagyok, ég-e még a régi tűz ezekben az ifjakban.

– Felséges uram, nem fogsz csalódní. Bár az új nemzedéknek sok a hibája, de nyugodtan számíthatunk kardjuk erejére és az elszántságukra. Tied lesz a Nyugat.

– Akkor hát legyen meg a Mindenható akarata! Kezd el utolsó hadjáratom megszervezését.

– Másfél évet kérek, felség, és a magyar korona után a német császárok kincseit is átnyújtom neked. Bécsben eléd fektetem a Végzet Lándzsáját, amit hét lakat alatt őriznek a Hofburg pincéjében.

Szulejmán elkomorodott.

– Most küldd be hozzám Ul-Deránt. Tudni akarom, mit mondanak a csillagok.

Egy intéssel jelezte Szokolinak, hogy távozhat. A fél Európa sorsát meghatározó tanácskozás véget ért.

A nagyvezír csupán délutánra végzett a palotában. Evett egy keveset, utána pedig átsietett a katonai parancsnokságra. Mehetett volna gyaloghintóban is, de inkább sétált egyet.

Kellemesen meleg szél fújt a Boszporusz felől. Az idős férfi úgy érezte, mintha megfiatalodott volna. Ennek persze nem csupán a szinte már tavaszias idő volt az oka.

A parancsnokságon már várták az alvezérei. Szokoli elfintorodott, amikor megérezte a kávé illatát. Nem tartotta helyesnek, hogy az agák és a bégek egyre gyakrabban itták a méregdrága fekete italt. A fővezér nem volt hajlandó megkóstolni a mostanában annyira divatos ínycséget. Főleg azután nem, hogy az egyszerű katonák számára megtiltották a kávé fogyasztását. A hadvezetés nem akarta, hogy a hadsereg állománya ilyen ostobaságokra pocsékolja el a járandóságát. A főtiszték persze úgy gondolták, hogy rájuk nem vonatkozik ez a tilalom. Elpuhultak itt, a fényűző nagyvárosban. Főleg a fiatalabbak esetén többször is előfordult már, hogy nem az előírással egyenruhát viselték, hanem megpróbáltak versenyezni az isztambuli előkelőségek elkényeztetett gyermekeivel.

Na, majd megjön az eszük, ha végigvonulunk a Balkánon, és keresztülvágunk Magyarországon! – gondolta Szokoli. – Bécs falai előtt, az őszi esőben állva megértik, hogy milyen nagyszerű viselet a szultán erős, vastag szövetből készült egyenruhája.

Egyelőre azonban nem törődött a kávézókkal. Besietett a tanácskozóterembe. Ideje volt beindítani a Török Birodalom

félelmetes hadigépezetét.

Az alárendeltjei gyorsan végrehajtották szűkszavú, határozott parancsait. Futárok távoztak és érkeztek. Magas süvegű írkok hoztak újabb és újabb jelentéseket a készletraktárokból. A földmérők agája egyből megértette, hogy mi lesz a feladata. Hamarosan már kint, az udvarról hallatszódott harsány utasításai.

Valaki megállt Szokoli háta mögött. Diszkrét köhögés hallatszott. A térképek fölé hajoló agák és bégek értetlenkedő arckifejezéssel bámulták az érkezőt. A nagyvezír megfordult. A mellén keresztbe tett kézzel, alázatos arccal egy eunuch állt a vastag perzsaszőnyeg szélén. Szokoli komor képet vágott, majd intett a rabszolgának, hogy kövesse. Kimentek az egyik zárt kertbe.

– Hiba volt idejönnöd! – förmedt az eunuchra. – Ha tudni akartok valamit, gyertek éjszaka a palotába. Az nem ennyire feltűnő.

A herélt bocsánatkérő arckifejezéssel mélyen meghajolt. A hangjából azonban hiányzott az alázat, amikor megszólalt.

– Úrnőm találkozni kíván veled, fényességes nagyvezír. Este a kertben.

– Értem. Most menj! A hátsó kijáratot használd, hogy ne lássanak sokan!

A váratlan látogató meglehetősen elrontotta a kedvét. Csupán egy jó óra múlva tudott megfeledkezni róla. Egészen napnyugtáig dolgozott. Csak akkor tartott szünetet a többiekkel együtt, amikor felhangzott a müezzín édes, imára hívó hangja.

Az esti eligazítás után gyaloghintóba szállt, és így vitette vissza magát Topkapi Szerájhoz. A *kapudzsik* csak egy pillantást vetettek a gyaloghintó utasára, és már intettek is, hogy menjen tovább. A külső udvarban szállt ki. A katonai teherhordók ennél beljebb nem jöhettek. Megparancsolta, hogy itt várják meg, azután nyugodt, megfontolt léptekkel elindult befelé. A palotának volt egy udvara, ahova könnyedén ki lehetett jönni a háremből, de a férfiak lakrészeiből is. A nagyvezír oda ment. A fali tartókban jó pár fáklya égett. A fényükre nem volt különösebben szükség, mert hamarosan feljött a hold, és megvilágította a zárt kertet. Szokoli nem törődött a nyílegyenes sorokban húzódó rózsaaágásokkal, a rengeteg virággal. A késői óra ellenére még jó pár kertész dolgozott idekint. Az idős férfi körülnézett. A kert női oldalára fából készült, dús faragással díszített paravánokat állítottak. Két végén fegyveres testőrök, a hátuk mögött pedig hatalmas termetű, fekete eunuchok álltak. Valóságos óriásnak látszódtak.

A fővezír lassan sétálni kezdett. Ha valaki bepillantott volna a kert ajtaján, azt gondolta volna, hogy az idős férfi csupán a fejét szellőzteti ki. Nemsokára ott állt a paraván előtt. A katonák nem törődtek vele, ám azt látta, hogy a két hadim kihúzta magát, és enyhén Szokoli felé fordult. Savanyúan elmosolyodott. Tőle ugyan nem kellett volna féltetniük a hárem asszonyait.

A paraván túloldalán az előbb még nem állt senki. Most azonban egy karcsú, fátyolba burkolódzó női alak bontakozott ki a félhomályból. A nagyvezír már azelőtt megismerte a drága illatszerek illatáról, mielőtt az érkező egy pillanatra elhúzta volna a *feredzsét* az arca elől.

Nurbanu *haszeki* a hárem egyik legszebb asszonya volt. Nem az idős Szulejmán szultán ágyasai közé tartozott, hanem a fiát, Szelim herceget szolgálta. A becsvágyó nő jövőre lesz negyven éves. Nem érte be azzal, hogy a trón egyik várományosának ágyasa legyen. Nagy terveket forgatott szép fejében. A férje, Szelim gyenge akaratú, ugyanakkor lobbanékony természetű férfi volt. A háta mögött korhelynek vagy iszákosnak nevezték, mert nem vetette meg a gyaurok tiltott borát. Nem volt különösebben népszerű a palotában. A főtisztviselők egy része attól tartott, hogy a gyenge kezű hercegből erőtlen szultán lesz.

Nurbanunak ez ellen nem lett volna semmi kifogása. Évek óta küzdött azért, hogy egyre jobban az ujja köré csavarja az urát. Nem volt könnyű dolga, mivel Szelimet cseppet sem érdekelte idős ágyasa. Szerencsére ott volt még az ifjú Murád herceg, Szulejmán unokája. Apjával ellentétben nem ivott alkoholt, viszont az ópium rabja lett. Őt sem lesz majd túlságosan nehéz irányítani.

A kérdés csupán az volt, hogy ki tartja a kezében a bábok zsinórjait.

Szokoli Mehemed udvariasan meghajolt. A paraván túloldalán Nurbanu viszonzta a köszönést. Szelim ágyasa gyönyörű nő volt. Bár nem részesülhetett férje kegyeiben, mégis gondosan ügyelt a külsejére. Hürrem szultána halála után ráadásul fokozatosan az irányítása alá vonta a fővárosi háremet is. Az egyetlen komoly vetélytársa Mihrimah szultána volt.

Szulejmán leánya azonban Szokoli Mehemedet sem kedvelte túlságosan.

Nem csoda, hogy Nurbanu és a fővezér között vonakodva ugyan, de egyfajta szövetség alakult ki. Erről persze csupán tucatnyi ember tudhatott a palotában.

– Urunk útra fog kelni – szólalt meg Szokoli.

– Ez remek – válaszolta a nő. – Nagyszerű munkát

végeztél.

– Nehéz volt meggyőzni. A leánya határozottan ellenzi a hadjáratot.

– Mihrimah mindkettőnk ellensége.

– Csak az önzés vezeti.

– Csak addig lehet válide szultána, amíg él az apja.

A gyönyörű nő ismét lejjebb húzta a kendőt az arca előtt. A falra erősített fáklyák fénye megcsillant a homlokát díszítő aranyfüggőkön. A fülébe négy részből álló fülbevalót akasztott. Ezekben mély tűzű rubinok és zöld smaragdok ragyogtak. Ugyanilyen drágakövekkel berakott lánc ékesítette hófehér, karcsú nyakát. Nurbanu körülnézett, majd amikor meggyőződött arról, hogy egyetlen kívülálló sincs a közelben, halkán, szinte suttogva így folytatta:

– Szulejmán – *Mubarek olsun*, a Mindenható adjon neki örökké tartó életet – már csak teher a birodalomnak. Hetvennégy évesen kolonc a nyakunkon. Ideje volna átadni a hatalmát az új nemzedéknek.

– Boszniában ismerünk egy mondást. Törökre valahogy úgy lehetne lefordítani, hogy „fejétől búzlik a hal”.

Nurbanu savanyúan elmosolyodott.

– Értem, mire gondolsz.

– A birodalom jó pár éve stagnál. Hiába szépítjük a

dolgokat, ez a semmittevés a gyengeség jele.

– A gyengeség pedig a hanyatlásé.

– Így igaz, úrnőm. Éppen ezért támadnunk kell, diadalt aratni és zsákmányt szerezni.

– Egy fiatal, erős szultánra van szükségünk – mondta megfontoltan Nurbanu. Korábban csak célozgattak a terveikre. Most először mondták ki, itt, a kert félhomályában, hogy mire készülnek.

– Aki melleleg tapasztalt hadvezér. Mint fenséges gazdád, a perzsákat legyőző Szelim.

– A gazdám mindenki másnál jobban alkalmas a trónra. Ráadásul van egy rendkívül előnyös tulajdonsága.

Szokoli kíváncsian a magasba vonta az egyik szemöldökét.

– Az én uram hallgat az okos szóra.

Nem néztek egymás szemébe. Mindkettejüknek az járt a fejében, hogyan lehetne felhasználni Szelim herceget. Szokoli Mehemed elképzelte, ahogy tapasztalt, bölcs fővezérként ott áll az ifjabb szultán mögött. Szelimet nem lesz nehéz irányítani. Szokoli így a birodalom és ezzel az egész világ leghatalmasabb embere lehet.

Hasonló gondolatok forogtak Nurbanu elméjében is. Mesterien kifestett ajka halvány mosolyra húzódott. Elképzelte, ahogy ott áll illendően elfátyolozott arccal Szelim

szultán mellett, és nézi, ahogy a hóhér kardja lecsap. Szokoli majd nem fog ilyen öntelten vigyorogni, ha a belső udvar kövére zuhan levágott feje.

– Meg foglak jutalmazni, pasám, ha Szelim lesz a szultán. Te leszel a nagyvezír. Hallgatni fogunk bölcs tanácsaidra. Elhalmozunk gazdagsággal és vagyonnal.

Szokoli mélyen meghajolt.

– Megtisztel úrnőm bizalma. *Allaha emanet olun!* Én csak egy fáradt öregember vagyok. Csupán nyugalomra vágyom, meg arra, hogy jó kézbe adjam a birodalom sorsát, mielőtt lehunynám a szememet. Dicsőség lesz számomra hatalmas *férjedet* szolgálni.

Akinek persze majd kellő időben felhívom a figyelmét arra, hogy egy ráncos nyakú, megkeseredett negyvenes helyett mennyivel édesebb egy gyönyörű, tizenöt éves hajadon csókja – gondolta, miközben meghajolt, nehogy a gondolat meglátszódjon az arcán.

Mire felemelte a fejét, már nem volt senki sem a paraván túloldalán. A hadimok is visszamentek a *háremlikba*. A palota női részlegének ablakaiból kiszűrődött a lámpások aranyló fénye és a gyors ritmusú zene. A hárem asszonyai és leányai alighanem önfeledten mulattak odabent.

Alig egy órával később a nagyvezír már a saját palotájában

volt. Isztambul egyik legelőkelőbb részén épített otthont magának és ifjú feleségének. Szokása szerint most sem nézett be Eszmehan szultánához. Egyből a dolgozószobájába ment. Leoldotta oldaláról a kardot. Egy fáradt mozdulattal rátette az asztalra, az azon fekvő térképre. A vörös bársony kardtok csillogó rézhegye Bécsre mutatott. Az ívelt penge hüvelye végighúzódott fél Magyarországon. A markolatvédője mellett egy aprócska város neve látszódott a térképen.

Az volt odaírva, hogy Tokaj.

Harmadik fejezet

Boldog ártatlanság

Magyarország, Tokaj közelében

Hosszú karaván haladt a rév felé. A kalmárokat csak az érdekelte, hogy minél hamarabb átjussanak a folyón, és folytathassák az útjukat kelet felé. Nem törődtek a szekerek fölé hajló, sűrű lombú fákkal. Nem néztek fel, így aztán nem is vették észre az ágak között a két lányt. Gyöngyi és Jutka a magasból már jó ideje szemmel tartotta az érkezőket. A vörös hajú lány először nem akart hinni a szemének. *Törökök közeledtek!* Legalább egy tucatnyi kisebb-nagyobb szekérrel.

– Tokaji bort vásároltak – suttogta Jutka. – Látod azokat a ponyvákat? A hordókat takarják el vele.

– De hát ők nem is isznak bort – ellenkezett Gyöngyi.

– A török nem is, de sok a rác, az oláh, meg a bosnyák közöttük. A görögök is isznak rendesen. Jó pénz van ám a tokaji borban.

Gyöngyi szikrázó szemmel hallgatta barátnője szavait. Tiszta szívéből gyűlölte a törököket. Előbbre hajolt. Az egyik kocsin igencsak különös alakot vett észre.

– Óvatosan! – suttogta Jutka, és megragadta az idősebb lány vállát. Erős tenyere kellemesen forró volt.

– Jól van, na, vigyázok – válaszolta halkán Gyöngyi. – Nézd csak azt ott hátul! Ő vajon mi lehet?

A borszállító szekerek között zárt hintó döcögött. Az ablakait vastag függöny borította. Nem lehetett tudni, hogy ki utazik odabent. Fent, a hintó bakján, a kocsis mellett ült az a valaki, akire Gyöngyi felfigyelt. Elképesztő méretű fehér kalapja teljesen eltakarta az arcát. Bokáig érő, szőrmeszegélyes köntöst viselt. A hintót négy fegyveres is kísérte. Az ő arcukat semmi sem fedte el. Könnyű volt felismerni, hogy törökök, bár a ruházatuk ezt nem árulta volna el. Nem volt rajtuk turbán, hanem a határvidéken portyázó, hazátlan zsoldosok öltözékét viselték. A kezükben tartott kerek pajzs és a hosszú lándzsa azonban egyértelművé tette, hogy honnan jöttek. Igaz, legalább lófarkas zászlót nem hoztak magukkal.

A díszes hintó lassan tovagördült a lányok alatt. A fegyveresek a környező erdőt fürkészték, nem törődtek a magassal.

Gyöngyi halkan elnevette magát.

– Mi az? – kérdezte Jutka.

– Visszaküldjük a pókot a törököknek – felelte a barátnője, és felemelte súlyos bőriszákját. Abban volt a ládikó az otromba, szőrös jószággal.

Jutka jókedvűen elvigyorodott. Nagyon örült annak, hogy végre megszabadulhatnak a póktól.

– Szívja inkább az ő vérüket! – mondta elégedetten.

A kovács lánya amúgy semmitől sem félt. Mindegy, hogy milyen butaság jutott Gyöngyi eszébe, Jutkára mindenben számíthatott. Még az sem tántorította el a kalandoktól, hogy otthon gyakran megverték egy-egy rosszul sikerült csínytevés után.

Már csak néhány szekér volt hátra a karavánból. A lányok összenéztek. Jutka némán az utolsóra mutatott. Gyöngyi bólintott, és ügyesen kiszedte az iszákból a ládikót. Jutkára kacsintott, aki kissé sápadtan nézte a dobozkát.

– Te felnyitod a ládát, én meg elkapom a pókot – mondta a nemes kisasszony. Barátnője igencsak savanyú képet vágott, de semmiképpen nem akart gyávának látszani. Ráadásul erősen remélte, hogy most már végképp megszabadulhatnak a doboz félelmetes foglyától.

Az utolsó néhány szekéren nem hatalmas hordókat, hanem

mindenféle vegyes árut szállítottak. Hamarosan a leghátsó is a lányok alá gördült. Ládákkal és szövetbálákkal pakolták meg.

Gyöngyi biccentett. A kovácsék lánya becsukta a szemét, és felrántotta a ládikó tetejét. Gyöngyi egy gyors mozdulattal lecsapott a pókra. Az állat azonnal megdermedt. Kiemelte a ládából, egy kézzel megkapaszzkodott, és mélyen előrehajolt. Halkan felnevetett, amikor elengedte a rusnya jószágot. A pók a szekér közepére, egy halom szövetre esett. Azonnal elmászott onnan, és elbújt a ládák között. Sem a kocsis, sem pedig a mellette ülő őr nem vette észre. A lányok kíváncsian várták, hogy mi lesz. Csalódottan kellett tapasztalniuk, hogy egyelőre nem történt semmi.

– Másszunk fel a fa tetejére! Onnan ellátunk a révig – javasolta Gyöngyi.

Gyorsan felkapaszkodtak a magasba. Jutkát valószínűleg messziről is észre lehetett volna venni fehér ruhája miatt. Gyöngyi sötétebb öltözéke viszont beleolvadt a falevelek közé.

Időközben a szekerek egy része már át is jutott a túlsó partra. Gyorsan fordult a komp. Felgördült rá az utolsó két koci is. Harsány parancsszavak hallatszottak, és a révész legényei húzni kezdték a folyó fölé kifeszített vastag kötelet.

Gazdájuk egy hosszú, erős rúddal tartotta a helyes irányba az ormótlan járművet. A kompnak nem volt korlátja. A két szekér és a lovak mellett alig maradt hely rajta.

A szöveggel megpakolt kocsi őre hirtelen felkiáltott. Felpattant, és egy kétségbeesett ugrással levetette magát a bakról. A kocsis is megfordult, és kiabálni kezdett:

– Előjött a pók – állapította meg elégedetten Gyöngyi.

A két török megpróbált a komp elejébe menekülni. Üvöltözésükkel nyugtalanná tették a lovakat. Az igazi zűrzavar azonban akkor tört ki, amikor az állatok felfigyeltek a pókra. Talán meglátták, vagy csak a szagát érezték meg.

A lovak nem törődtek gazdáik csitító szavával. Élesen nyerítve mozgásba lendültek. A komp megbillent. Az egyik szekér lovai beleugrottak a folyóba, és magukkal húzták a kocsit. A másik szekér egyszerűen oldalra dőlt, és beleesett a vízbe.

Szerencsére ott már olyan alacsony volt a Tisza, hogy leért a lovak lába, és a két kocsi is megfeneklett. A folyó viszont elsodorta a rakomány nagy részét. Most már nemcsak az összes török, de a révész legényei is a vízben voltak. Jutka teli torokból nevetett. Olyan mulatságos volt látni a nagydarab férfiakat, ahogy halálra vált arccal vergődtek a vízben. Egyedül a révész inge maradt száraz. Az idős férfi két kézzel

megragadta a komp kötelét és azon csimpaszkodott. A lába belelógott a vízbe. Az egyik török kétségbeesetten megragadta a révész csizmáját. Nem vette észre, hogy itt csupán mellig ért volna neki a víz. Addig rángatózott, míg le nem húzta a révész drága, sárga lábbelijét. Az ősz bajszú férfi a kötélén csüngve hangosan káromkodott.

Közben a túlparti szekerekről leugráltak az emberek és odarohantak a parthoz. Néhányan bátran belegázoltak a vízbe, és megpróbáltak segíteni a társaiknak, meg persze a lovaknak.

Az egyikőjük hirtelen hatalmasat rikkantott, és a lányok felé mutatott.

Észrevették őket!

– Tűnjünk el innen!

Fürgén lemásztak a fáról.

– Fussunk? – kérdezte Jutka. Dacos arccal nézett a rév irányába.

– Törökök elől? Soha! – kiáltotta Gyöngyi. Összevonta a szemöldökét, és szinte szikrázott a szeme.

– Nagyon utálok őket, igaz?

A vörös hajú lány lassan bólintott.

– Egyszer majd elmesélem, hogy miért. Most viszont jobb, ha eltűnünk innen.

Nem az úton mentek visszafele, hanem a sűrű bokrok között keresték meg a keskeny vadcsapást. Egy jó fél órával később már messze jártak a folyótól.

Jutkából előtört a nevetés.

– Láttad az arcukat? Hallottad, hogy sivalkodtak?

– Mint a vágómalacok!

– Na, ezek se jönnek át egy darabig borért a magyarok földjére!

Akét lány egy jó darabig az ösvényen ment, aztán kiértek egy erdei útra.

– Te láttál valaha is török nőt? – kérdezte Jutka egy idő múlva. – Mert én még soha. Lehet, hogy nincsenek is asszonyaik.

– Hogyne volnának – válaszolta Gyöngyi. – Vannak nekik is, csak nem engedik ki őket az utcára.

– Biztos nagyon csúnyák. Szégyellik a rusnya pofájukat. Azért jönnek mindig hozzánk szüzeket rabolni.

Mind a ketten hangosan nevettek.

– Akkor nem árt vigyáznunk.

– Hát még egy darabig – biccentett Jutka. Hatalmasat sóhajtott. Elkomorodott a képe.

– Te meg mit sóhajtozol itt?

– Hát csak azért, mert eszembe jutott, hogy egy hozzám

hasznló, ronda jószágot ki akar majd feleségül venni?

– Ne beszélj már butaságokat! Egyáltalán nem vagy csúnya!
– tiltakozott Gyöngyi. Szerette volna megvigasztalni a barátnőjét. Nem volt egyszerű. – Neked is nagyon szép a... a szemed!

– Anyám állandóan csak szid – mondta Jutka. – Azt hánytorgatja, hogy olyan tagbaszakadt vagyok, mint egy férfi. Nézd meg a kezemet! Mint egy medve mancsa.

Tény, hogy Jutkának meglehetősen nagy volt a tenyere. Az apja persze nem panaszkodott emiatt, amikor a lánya besegített neki a kovácsműhelyben.

– Melyik legény akarná, hogy simogassam vele? – folytatta Jutka. – Kalapács való bele, nem pedig egy aprócska kised. Mégis milyen anya lehetne belőlem?

– Komolyan mondom, te annyi butaságot össze tudsz beszélni! – méltatlankodott Gyöngyi. – Hidd el nekem, te is megtalálod az igazit. A valódi szerelmedet. Egy napon eljön érted.

A magas, szőke lány először komor képet vágott, de aztán nagyon halványan elmosolyodott.

– Persze, fehér lovon. Pont, mint a tündérmesékben.

– Mi a baj a fehér lóval? Inkább egy olyan dromedárt szeretnél? A kedvesed ül a púp elé, te meg leghátulra, és két

kézzel kapaszkodsz, hogy le ne essél a sárba. Aztán majd így, teveháton állítotok be az apádékhoz.

A lányok valósággal fuldoklottak a nevetéstől, ahogy elképzelték, milyen képet vágna az öreg kovács meg persze a felesége.

– Ti meg mitől vagytok ilyen jókedvűek?

A bokrok közül Fancsi lépett ki. A három jobbágylány a patak partján várta idősebb barátnőiket. A fekete hajú kislány azonban türelmetlen lett, és a nagyok elé jött.

– Csak azt akartam megnézni, nincs-e valami baj.

Odaértek a patak partjára. Ancsi és Fruzsinka a víz mellett ült egy lapos, fehér kövön, és macskabölcst játszott.

– Tündi nem jött el? – kérdezte Gyöngyi.

– Nem jön ő már el játszani velünk – legyintett Ancsi. Elfeledkezett a kezén lévő fonalokról, és csúnyán összekuszálta a macskabölcst.

– Ne butáskodj már! – csattant fel Fruzsinka.

– Nem butáskodom! – tiltakozott Ancsi. – Tündiből nagylány lett. Tizennégy éves. Már egészen mellyes. Hamarosan férjhez megy.

– Ez bizony igaz – mondta Fancsi. Csípőre tett kézzel megállt a két kicsi mellett. – Nem törődik már a tündérekkel meg a mesékkel.

Hamiskás képet vágott.

– Csak a Jancsi jancsikája érdekli.

– Kinek a mije? – kérdezte értetlenül Gyöngyi, miközben letelepedett a barátnői mellé.

– A Jancsi jancsikája – ismételte meg vigyorogva a fekete hajú lány.

– Jancsi egy tarcali legény. Ismerem a faluból. De mi az, hogy az ő jancsikája?

– Te tényleg ilyen buta vagy? – kérdezte boldog mosollyal Ancsi. Annyira imádta, ha kivételesen másról derült ki, hogy együgyű.

– Már miért lennék buta? Tényleg nem értem, hogy miről beszéltek.

Jutka odahajolt a nemes kisasszony füléhez. Suttogva magyarázni kezdett. Gyöngyi leesett állal hallgatta.

– Ezt most nem mondd komolyan? – kérdezte. – Tényleg jancsikának hívjátok a...

– Miért? Ti, nemesek minek nevezitek? – kérdezte harciasan Fancsi.

– Hát leginkább semminek. Nem beszélünk róla. Legalábbis én még nem hallottam.

– Talán mert nincs is nekik! – kiáltotta jókedvűen Fruzsinka.

– De igenis van! – tiltakozott savanyú képpel Gyöngyi. – Csakhogy józanul nem szokták emlegetni. Csak ha részegek, vagy ha káromkodnak.

– Hogy káromkodnak az urak? – tudakolta álszent mosollyal Fruzsinka.

– Hát mint mindenki más. Például azt kiabálják, hogy az apád fa...

– Jaj, ne! – kiáltotta Ancsi. Befogta a fülét.

– Ebbe meg mi ütött? – csodálkozott Gyöngyi. Jutka odalépett a kislány mellé, és megnyugtatóan átölelte a vállát.

– Kicsit ideges azóta, hogy az anyja szappanos vízzel mosta ki a száját, mert kimondta azt a szót, hogy...

– Beszéljünk inkább valami másról! – kiáltotta Ancsi, és lerázta a válláról Jutka kezét.

Ilyenkor, a nyár derekán a jobbagylányok csak ritkán jöhettek el erdei barátnőjükhöz játszani egy kicsit. Nagyon sok volt otthon a munka, és bizony már a hét-nyolc éves gyerekeket is befogták, amikor csak lehetett. Ma azonban vasárnap délután volt, így senki nem haragudott meg, amikor Fancsiék eljöttek a patak partjára. A lányoknak azonban nem volt olyan jó a kedvük, mint amilyen lehetett volna. Idősebb barátnőjük, a tizennégy éves Tündi ugyanis csúnyán átejtett mindenkit.

Nem jött el velük, pedig a múlt héten megígért nekik egy nagyon fontos valamit.

Azt mondta, hogy megtanítja *csókolózni* a kicsiket.

– Hát akkor én már sosem fogok megtanulni csókolózni? – kérdezte panaszosan Ancsi. Őszinte szomorúság ült ki a nyolcéves szőke lányka arcára.

– És te? Te már csókolóztál? – fordult Fancsi Gyöngyi felé.

– Az arcra adott puszi számít?

– Dehogysis – szólt közbe határozottan Fruzsinka. – A puszi az puszi, a csók pedig csók.

– De láttam már csókolózókat – védekezett Gyöngyi. Valamiért úgy érezte, hogy tizenöt éves kora miatt szégyellnie kellett volna magát.

– Először csak csókolóznak, utána meg bevadulnak és ba... – kezdte volna Jutka, de Ancsi azonnal visítani kezdett.

– Ne beszélj csúnyán!

– Te mitől félsz? Nincs itt az anyád. Nem kell szappanos vizet innod – mordult rá Fruzsinka.

– Nem is beszéltem csúnyán! – méltatlankodott Jutka.

– De igenis! – visította Ancsi. Ujjával vádlón a kovács leányára mutatott. – Azt akartad mondani, hogy ba...

Elakadt a hangja. Kétségbeesetten a többiek felé fordult.

– Hogy basznak? – kérdezte fülig érő szájjal Fancsi.

– Igen! Vagyis *nem*! Nem én akartam! De te most kimondtad!

– De hát hogyan mondhatta volna másként? Ezt csak így lehet mondani.

– Nincs igazad – szólt közbe Gyöngyi. – Csak az állatok basznak. Az emberek... azok szerelmeskednek.

– De hát ez a kettő egy és ugyanaz – legyintett Fruzsinka. – Láttam én már olyat is, hogy a legény meg a menyecske nem is szerette egymást, nem voltak mátkák, mégis együtt másztak be a szalmakazalba.

– Utána meg milyen jókedvűen jöttek elő – bólogatott Fancsi.

– Meglestétek őket? – kérdezte kíváncsian Gyöngyi.

– Inkább csak hallgatóztunk. Már alkonyodott, és amúgy sem lehetett belátni a kazalba.

– Viszont hallani mindent nagyon jól hallottunk. Hogy miket mondtak, meg milyen furcsa hangokat adtak ki magukból.

Ancsika kétségbeesetten újra befogta a fülét.

– Akkor se beszéljünk ilyesmiről! Csak csókolózásról volt szó! Ha arra a *másik* dologra volnék kíváncsi, akkor megnézném, hogy mit csinálnak bagzáskor a kutyák meg a macskák!

– Na jó, de akkor most hogyan tanulunk meg csókolózni? – tette fel a nagy kérdést Fruzsinka.

A lányok zavartan összenéztek. Gyöngyi töprengő arcot vágott, aztán jókedvűen elnevette magát.

– Úgy tudtam, hogy te majd kitalálsz valamit – mondta elismerően Jutka.

– Itt várjatok meg, mindjárt jövök.

Gyöngyi egy negyed órával később bukkant elő a fák között. Egy jókora tököt hozott magával.

– Mit akarsz azzal? – kérdezte gyanakodva Ancsika. Ő otthon nagyon sok csúnya dolgot hallott a nemesekről. Bármi rosszat el tudott volna képzelni róluk. Gyöngyi nem válaszolt. Keresett egy jókora tuskót, és a tetejére rakta a tököt. Utána beletúrt az oldaltáskájába. Előhúzott belőle egy rongyba tekert széndarabot.

– Mit csinál? – csodálkozott Fruzsinka. – Rajzol valamit?

– Arcot rajzolt rá! – álmélnkodott Ancsika. – Az ott a szeme, az meg az orra.

– Csak nem egy legény akar lenni? – kérdezte ingerülten Fancsi. – Milyen legény az, akinek még bajusza sincsen?

– Hát tökfejű! – vágta rá azonnal Jutka. Vihogni kezdtek.

– Bajusz, bajusz – nézett szét töprengve Gyöngyi. – Egy pillanat.

A közelben talán nyulat kergethetett a róka. Jó pár szőrpamacs volt a földön. Gyöngyi felkapott egyet, majd gyantát kapart le egy fenyőfa oldaláról. Odaragasztotta a pamacsot a rajzolt orr alá.

– Na, hogy tetszik a deli vitéz?

– Én aztán meg nem csókolom – jelentette ki elszántan Ancsi.

– Pedig igazi királyfi őkelme. Ha édes a csókod, talán még feleségül is vesz. Elvisz magával Bécsbe, a császár udvarába.

Gyöngyi két kézzel felemelte a tököt, és odafordult vele a többiek felé. Mindenki hangosan nevetett.

– Na, ki akarja elsőnek megcsókolni?

– A száján?

– Hát persze, még szép. Vagy talán félsz?

– Na, majd én megmutatom – mordult fel Fancsi. Odalépett a tökhöz, lehajolt, és rányomta a száját a pamacs alá.

– Igyekeztek, mert nagyon nehéz – panaszkodott Gyöngyi. Már remegett a keze a tök súlyától.

– Tedd vissza a tuskóra!

– Alul tuskó, felül tök! – rikkantotta jókedvűen Fruzsinka.

– Pont olyan, mint az igazi legények.

– Dehogyan! A valódi fiúk pont a fordítottjai őkelmének!

– Na, és te nem fogod megcsókolni a hercegedet? – kérdezte Jutka jókedvűen Gyöngyitől.

– De még mennyire! – kiáltotta a vörös hajú nagylány. Odatérdelt a tuskó elé, és egy hatalmas, cuppanós csókot nyomott a tök szájára.

– Aú! – kiáltotta. Felpattant, és az arcára szorította a kezét.

– Mi történt? – kérdezte ijedten Ancsi.

– Bevertem az orromat – panaszkodott Gyöngyi. – Hát hogy lehet így csókolózni? Útban van az orrom!

A lányok összenéztek. Erre a kérdésre nem tudták a választ. Még sosem láttak senkit olyan közélről csókolózni, hogy tisztában lehessenek a részletekkel. Amikor pedig leskelődtek, amúgy sem a szerelmeskedők orrára figyeltek.

– Nagyon fáj? – kérdezte együttérzően Jutka. Megszorította Gyöngyi vállát.

– Majdnem eleredt az orrom vére.

– Mert nagyon heves vagy!

– Vágjunk lyukat bele, akkor nem törjük be az orrunkat!

Előkerült egy bicska. Leszedték a gyantás pamacsot a tökről, és akkora lyukat vágtak bele, hogy beleférjen az orruk. Utána sorra a rajzolt legény elé járultak. Mindenki megcsókolta a száját.

– Ti éreztetek bármit is?

– Tökös lett az orrom!

– Valamit rosszul csinálunk.

Már kezdett alkonyodni. A lányok savanyú arccal ültek a patak partján. Gyöngyinek újra felcsillant a szeme. Felpattant.

– A csók édes, igaz?

– Hát persze – felelték mérsékelt lelkesedéssel a többiek. A nagylány ismét beletúrt a táskájába. Apró bödönt húzott elő belőle.

– Na, és még mi édes? – tette fel a költői kérdést. Meg is válaszolta, mielőtt a barátai megszólalhattak volna. – Hát a méz!

A tökfejű legénynek már alig látszódott a szája. A lányok lecsókolták róla a fekete vonalakat. Gyöngyi bekente mézzel.

– Na, most próbáljátok meg!

Újra mindenki a csókos kedvű legény elé járult.

– Így már egy kicsivel azért jobb volt – állapította meg Fruzsinka.

– Jobb, de mégsem az igazi.

Összenéztek, Gyöngyi megvonta a vállát.

– Nincs mit tenni. Akkor várunk kell, hogy eljöjjön fehér lován az a bizonyos királyfi.

Isztambul, a Fényesség Porta

Ezen az estén nem csak az öt lány vágott savanyú képet. A messzi török fővárosban legalább ugyanennyire rosszkedvű volt Mehmet *csausz*, a szultáni palota helyettes postamestere. A középkorú férfi egyedül ült az irodájában. A többiek már mind hazamentek. Ma este őt osztotta be szolgálatra a futárok nagyhatalmú ura, a *nizandzsi* bég. A postaszobában mindig kellett ügyelnie egy csausznak. Őfelsége bármelyik pillanatban úgy dönthetett, hogy levelet küld valamelyik távoli tartományba. Lent, az udvarban indulásra készen várt jó pár lovas. Ha megkapják az erős bőrtokba zárt küldeményt, azonnal elvágthatnak úti céljuk felé. Mehmet azonban nem gondolta, hogy ma bárki is levelet akar küldeni bárhova.

Roszkedvűen felkelt a székéből, és görnyedt háttal odament a belső udvarra néző ablakhoz. Kint őrségváltásra készültek a janicsárok. A magas harcosok arcán izzadság csorgott. Napok óta szokatlanul meleg volt. A csausz arra gondolt, hogy jó lett volna rágyújtani egy pipára. Nemrég sikerült olcsón ópiumot szereznie. Ha otthon lett volna, egészen biztosan berakott volna egy parányi szürke labdacot a vízipipába. Nem érdekelte, hogy mit kárál az a négy néember! Ahogy Isztambulban minden hivatalban, a postaszobában is volt vízipipa. E nélkül elképzelhetetlen lett

volna az ügyintézés. Csakhogy fővesztés járt azért, ha valaki szolgálat közben ópiumot szív. Mehmet belenyúlt a kaftánja oldalzsebébe. Kitapogatta a borsónyi ópiumdarabkát, de nem vette elő. Nagyot sóhajtott. Annyira sajnálta magát. Elfordult az ablaktól, letörölte a homlokáról az izzadságot, és töprengeni kezdett.

Mi volna, ha egy csésze méregerős arab kávét hozatna magának? Megengedhette a drága italt. Kávézni nem volt tilos munka közben.

Kiabálni kezdett.

Senki nem válaszolt. A sok léhűtő már rég hazament, vagy lementek az udvarra levegőzni egy kicsit. Az irattárat, a pecsételőt és a postaszobát azonban gondosan őrizni kellett. Idebent tárolták a hivatalos papirosokat, az állami pecsétviaszt, a különleges porzót és a szultán parancsaihoz használt pecsétzsinórt is.

Mehmet büszkén kihúzta magát. Nagyon is elégedett volt fontos beosztásával. Komoly dolgoknak volt már szemtanúja. Egyszer még az is előfordult, hogy egy hadüzenet ment keresztül a kezén. Hála bölcs apja összeköttetéseinek, jól fizető, bizalmi álláshoz jutott a Fényességes Portán. Fiatal korában pontosan ilyen jövőről álmodozott.

Nyugodt munkáról, tisztas megélhetésről, nagy házról,

négy gömbölyded feleségről.

Savanyúan elfintorodott. A nagy ház és a négy feleség is összejött. Akár boldog is lehetett volna velük. Csak hát nem volt az. Azok a némberek ugyanis összefogtak ellene. Hónapok óta az egyik sem hált Mehmettel! Elképesztő dolgokat követeltek. Azt, hogy mindenkinek ugyanannyi drága ruhát, szép papucsot, puha szőnyeget és elegánsan megmunkált ékszereket vegyen. Még a főtisztviselői fizetésből sem futotta négy ilyen telhetetlen nőszemély ellátására.

Ha valahogy kijátszhatta volna őket egymás ellen. Ha időnként legalább az egyik megengedte volna, hogy bemásson mellé az ágyba...

A csasz halk zajt hallott. Megfordult, de nem látott senkit a hivatali helyiség sötét hátsó részében. A csodálatos illatra viszont egyből felfigyelt.

Méregdrága illatszer szaga lengte be a postaszobát. Mehmet csodálkozva körülnézett. A következő pillanatban halkán felkiáltott, és önkéntelenül is elhárított az ablak felé.

A félhomályból egy gyönyörű, fiatal lány bontakozott ki. Pont olyan, mint legkedvesebb felesége, Zulejka is volt tíz évvel ezelőtt. A postamester megdörzsölte a szemét. Megőrült volna? De nem. Tényleg egy ringó csípőjű, csábító

mosolyú nő közeledett felé. Olyan szép volt, amint egy mennyei *huri*! Vagy amilyenek őfelsége háremhölgyeit tartották! De hát az ágyasok nem jöhetnek ki ide...

Az ismeretlen gyors léptekkel körbetáncolta a döbönt férfit. Most már az átlátszó fátyol is lehullott a földre. Egy hegyes, rózsaszín nyelv nyalta végig a tűzpiros ajkakat. Mehmet kővé dermedt a döbbenettől. Nem tudta, hogy mit tegyen. Majdnem felkiáltott, amikor a szép ismeretlen megragadta a csuklóját, és odahúzta a fal mellett álló alacsony kerevetre. A csausz nagyot nyögve letelepedett. A titokzatos éjszakai jelenés egy könnyed mozdulattal az ölébe ült. A következő pillanatban már a nyakán érezte a nő forró leheletét. Ilyen közlelről elképesztően erős volt a drága illatszer. Fürge kezek húzták szét a mellén a hivatali egyenruhát. Egy forró tenyér simult a mellkasára. Puha ujjak kezdtek el játszani a mellét borító sűrű szőrrel. A csausz hatalmasat nyögött, és becsukta a szemét, amikor megérezte a fülcimpáján az apró fogak harapását.

Megfeledkezett a világról. Csupán az ölében ülő lenyűgöző szépségre tudott figyelni. Nem érdekelte, hogy milyen következményekkel jár a váratlan kaland.

Semmi nem számított, csak a szép ismeretlen csókja.

Ez órával később új, hivatalos üzenetek bukkantak fel a

futárszolgálat földszinti kosarában. A lovasok előjárója felkelt és csodálkozva közelebb lépett. Talán csak öt percet szunyókálhatott. Senki nem látta, hogy ki hozta be a zárt bőrtekerceseket. A magas, testes aga zavart arccal megvakargatta a fejét, aztán kézbe vette az egyik henger alakú bőrtokot. Gondosan ellenőrizte. Minden előírásos volt. Összenézett a helyettesével, aztán megvonta a vállát.

– A postaszobában ma Mehmet van szolgálatban. Alighanem túlórázik a fickó – mondta gúnyos mosollyal, és a teli kosár felé biccentett.

– Nem csodálom, panaszkodott, hogy nem mer hazamenni ahhoz a négy házsártos boszorkányhoz – nevetett a helyettes.

Felébresztették a futárokat. Mindenki elrakott egy bőrtokot. Alig negyed órával később öt lovas vágatott ki Isztambul északi kapuján. Váltott lovakon száguldottak az európai *vilajetek* székhelyei felé. Egy héten belül mindenhová eljutott a Fényességes Porta utasítása.

Budai vár, Török Birodalom

Giovanni Feltrinelli talján vívómester önmagában ezerszer is elátkozta azt a pillanatot, amikor elfogadta Báthory nagyúr

ajánlatát, és Magyarországra jött. Pozsonyból elindulva félúton járhatott új munkaadója birtoka felé, amikor török portyázók fogságába esett. Az itáliai zsoldos igencsak megrémült. Biztosra vette, hogy fejét veszik, karóba húzzák, de legalábbis megfosztják férfiasságától. Rengeteg rémhírt hallott már a törökök kegyetlenségéről. A fogságba esést ugyan ép bőrrel megúszta, de azóta jó pár új sebhely éktelenkedett a mellén és a vállán.

Lehajolt a mosdóállványhoz, és hideg vizet fröcskölt az arcára. Próbálta húzni az időt, de tudta, hogy előbb-utóbb kénytelen lesz újra felvenni a kardját. Végül viczorogva megfordult.

Ellenfele, vagyis új gazdája a bástya szélén állt, és a túlparti várost bámulta. Időt akart hagyni új rabszolgájának arra, hogy kifújja magát. Arszlán Jahiogli pasa csak akkor fordult meg, amikor a mellette álló szolga diszkréten krákogott. A budai vár ura középkorú, izmos férfi volt. Feltrinelli az első pillanattól kezdve utálta. Persze csak azért, mert a pasa csak egy mocskos pogány volt. Semmiképpen nem azért, mert irigykedett Arszlán markáns arcélére, daliás termetére, széles vállára.

Az itáliai jobb kezében egyenes karddal, baljában pedig a pajzsot pótoló kétélű tőrrel lassan előreindult. Óvatosan

közelítette meg ellenfelét.

Arszlán puha, sárga csizmát és bő, derékban zsinórral összekötött borvörös nadrágot viselt. Szokása szerint most is félmeztelenül vívott. Csupán egy görbe szablya volt a kezében. Nem használt tört vagy kést.

Feltrinelli első összecsapásuk előtt még azt hitte, hogy könnyedén lefegyverzi a budai nagyurat. Nem számított arra, hogy a szablya ilyen ördögös fegyver. Szerencsére Arszlán visszafogta magát. Éppen csak, hogy felmetszette új mestere vállán a bőrt. Feltrinelli utána már sokkal óvatosabb volt.

Kezdetben persze igencsak aggódott. Nem mert teljes erővel, minden tudását beleadva a gazdájára támadni. Attól félt, hogy a hitetlenek azonnal felkoncolnák, ha keresztülszúrná az urukat. Most már nem tartott ettől. Igencsak nagy szerencsére volt szüksége ahhoz, hogy egy-egy ilyen erőpróbát ép bőrrel megússzon. Arszlán elképesztően ügyes és tanulékony vívónak bizonyult.

A Szent György téri rabszolgapiacon azért vásárolta meg az itáliait, mert már sokat hallott hazája vívómestereiről. El akarta lesni a titkaikat, hogy még jobban szolgálhassa távoli urát, a félelmetes török császárt.

Legalábbis ezt mondta Feltrinellinek. Arszlán jól beszélt a világnyelveket. Tudott arabul, perzsául, kurdul és a

bosnyákok meg a szerbek nyelvén is. Olaszul azonban egy mukkot sem értett.

Az ostoba barbár – gondolta az itáliai. Feltrinelli maga hat itáliai tájszólást értett. Nem gondolta volna, hogy valaha is szüksége lesz ennél többre. A rabságban ugyan ráragadt néhány török szó, de inkább leharapta volna a nyelvét, minthogy kimondja őket.

Összecsaptak. A szablya elképesztő gyorsasággal zúdult a feje felé. Szokás szerint balja elegáns mozdulatával, a törrel hárította. Meggondolatlan volt. Elfeledkezett arról, hogy Arszlán, „Buda oroszlánja” milyen iszonyúan erős. Majdnem elejtette a törét.

Délutánonként a budai vár alatt, a pesti oldalon, egy zárt kertben gyakoroltak. Mostanában már hűvösek voltak az esték, ám ez nem akadályozta meg az átkozott hitetlent abban, hogy csillogó izmaival hencegjen. Igaz, vívás közben legalább nem viselte elképesztő méretű turbánját. Feltrinelli ugyan soha nem vett volna a fejére ilyen nevetséges ruhadarabot, de a turbán szövetét nagyon is irigyelte. A hófehér vásznat zöld, piros és fekete hímzés díszítette. A pasa egészen művészi módon tudta a feje köré tekerni. Itáliai rabszolgája le merte volna fogadni, hogy egy ilyen drága kelmedarabért akár egy egész magyar aranyforintot is

megadtak volna.

Gyors ellentámadással próbálkozott, de Arszlán egyszerűen oldalt lépett a vágás elől. Nem mozgott olyan elegánsan, mint a foglya, ám ennek ellenére is hűvös nyugalom és magabiztosság áradt belőle. Feltrinelli azt hallotta, hogy a pasát egyszer korábban átküldték Habsburg területre követségbe. Akkor még élt Ferdinánd úr. Külön levélben kérte meg Szolimán császárt arra, hogy ezt a férfiút többet ne küldje nyugatra, mert rövid pozsonyi tartózkodása alatt Arszlán állítólag négy vagy öt osztrák nemes asszonyságot is elcsábított.

A pesti fal felől hangos lábdobogás hallatszott. Sietős léptekkel a janicsárok agája bukkant fel a tetején. Valamit odakiabált Arszlánnak. A pasa intett foglyának, hogy mára véget ér a gyakorlás. Egy idős rabszolga lépett oda Feltrinelli mellé. Vizes kulacsot nyújtott a férfinak, és elvette a kardját meg a törét.

– Levél jött Isztambulból – mondta nehezen érthető olaszossággal. – Magától a fényességes padisahtól.

A vívómester nem válaszolt, hanem kíváncsian az érkező felé fordult. Egy szót sem értett az aga és Arszlán párbeszédéből.

A budai pasa kíváncsian figyelte a tisztet.

– Nagyuram, parancs érkezett a fővárosból – mondta az aga. Meghajolt, és két kézzel a pasa felé nyújtotta a zárt bőrtokot. Arszlán elvette az üzenetet. Megnézte rajta a pecsétet. Leszakította a zsinórt, majd kinyitotta a bőrtokot. Előhúzta a levelet, kibontotta és olvasni kezdte. Összevonta a szemöldökét. Ráncok jelentek meg a homlokán. Végül az idősebb férfira nézett. Szó nélkül az aga kezébe nyomta a levelet.

A budai janicsárok elöljárója nem volt a betűvetés mestere. Úgy fordult, hogy jobban lássa az írást, aztán lassan, halkán mormolva olvasni kezdett:

– *Én, Szulejmán, az igazhitűek szultánja, üdvözetemet küldöm hűséges szolgálómnak, Arszlán budai beglerbének.*

Arszlán mélyen meghajolt.

– *Megparancsolom neked, hogy szerezz új rabszolganőket háremem számára.*

Az aga meglepődve a pasa felé fordult. Arszlán megvonta a vállát. A janicsár folytatta:

– *Portyázóid járják be a vilajetet. Leírom neked világosan, hogy milyen hajadonokat kell elfognod. A hajuk vörös, mint a tűz lángja. A bőriük fehér, mint a frissen hullott hó. A szemük zöld, mint nyári délután az Aranyszarv-öböl vize. Csakis fiatal és*

egészséges leányok jöhetnek szóba. Érintetlen hajadonokkal gazdagítsd hárememet. Nem számít, hogy pénzért veszed vagy pedig karddal zsákmányolod őket. A költségekkel ne törődj...

A két férfi ismét összenézett. Még az itáliai rabszolga is észrevette, hogy valami miatt nagyon meglepődtek. A mellette álló öreg török halkán ezt mondta:

– A Fényességes Porta nem szokott ilyen bőkezű lenni.

Az aga megismételte a meglepő utolsó mondatot:

– *A költségekkel ne törődj...? Azokat a Magas Porta állja. Egy-egy megfelelő lányért, ha valóban gyönyörű, ha valóban hamvas és tényleg érintetlen, akkor négyszáz arany szultáninát is fizethetsz.*

– Ez nyolc kövér rabszolgány ára – suttogta az öreg Feltrinellinek. Nem gondolt arra, hogy a vívómester nem érti, miről is van szó. Ezzel persze nem volt egyedül.

– *Haragom lesújt arra, aki megpróbálná letépni új rabszolgáim ártatlanságának bimbózó virágát. Halálnak halálával halnak azok, akik akárcsak egy ujjal is érintik e szüzeket, mielőtt elém hoznák őket...*

Az aga leengedte a levelet.

– Ez meg mégis mit jelentsen? – kérdezte Arszlán.

– Felséges urunkat – Allaha emanet olun! – hosszú élettel ajándékozta meg a Mindenható. Csodálom, hogy még új

háremhölgyeken jár az esze.

– Talán Mihrimah szultána küldte a parancsot. Meg akarja lepni az apját. Bizonyára így akarja fellobbantani a szenvedélye kihunyóban lévő parazsát.

– Bárcsak nekem is lenne oly szerető gyermekem, aki drága pénzért szép rabnőket venne – nevetett az aga. Arszlán odalépett mellé, és jókedvűen hátba verte.

– Te csak ne panaszkodj. Házass ember vagy. Boldogan élsz a családdal. Mit szóljak viszont én? Nekem nincs egyetlen feleségem sem.

– Mert a nagyságos pasa még olyan fiatal. Ráadásul tizenkét gyönyörű *odaliszk* várja a háremében – válaszolta enyhe irigységgel a hangjában az aga.

– *Tizenhat!* És én mindet megöleltem az elmúlt héten! Csak hát egy tucat háremhölgy sem ér fel a szerető feleséggel – legyintett Arszlán. Odabiccintett a szolgáknak, hogy hozzák az ingét és a zubbonyát. Öltözködni kezdett.

– Mi legyen őfelsége parancsával? – kérdezte az aga.

– Hirdesd meg a bazárban és a portyázók között is. Szerezzenek ilyen szüzet.

– Ha sikerül hozni, mi legyen a lánnyal?

– Majd a hárememben vigyáznak rá. A budai vilajetben az a legbiztonságosabb hely a gyönyörű, fiatal nők számára.

Begombolta aranyhímzéssel díszített, vörös köntösét, és gyors léptekkel felsietett a belső várfalra. Megállt a gyilokjárdán, és kissé előrehajolva megtámaszkodott a mellvéden. A tekintete végigsiklott a budai vár oldalán, a katonák gyakorlóterein, a Víziváros házain, a hajóhídon és a legészakibb muszlim nagyváros, Pest karcsú minaretjein. Utána délkelet felé, Isztambul irányába fordult.

Az ifjú pasa arcára kiült a mélységes sóvárgás.

Tokaj vármegye, Magyarország

A Tokaj-hegy lankáin nem csak szőlőt termeltek. A folyó menti részeken akadt néhány kiváló legelő is. Nem csoda, hogy, bár Varsányi Mihály nem tartozott a híres lókupecsek közé, de ma reggel mégis elégedetten dörzsölte a tenyerét. Biztosra vette, hogy szép pénz üti a markát.

Már ha minden úgy alakul, ahogy eltervezte.

Legényesen megpödörte még mindig hetyke bajsát, és rákönyökölt a kifutó kerítésére. Odabent még nem volt senki. A lovászok egyelőre nem engedték ki Fecskét, Somogyi János úr szilaj fekete csődörét. A ló gazdája nem osztozott vendéglátója jókedvében.

– Attól tartok, el kell adnom ezt a dögöt – mondta

mérgeesen. – Lehetetlen betörni. Vad és megátalkodott jószág. Azt hihetné az ember, hogy megátkoztak, és ördög bújt a lovamba.

– Ne mondjál már ilyeneket, komám! – figyelmeztette Varsányi. – Még meghallja valaki.

A vendég ingerülten elfordult a kerítéstől, és dacos arccal körbenézett.

– Ki hallaná meg? – kiáltotta, és fejével a hátul sürgölődő szolgák és istállós fiúk felé bökött. – Ezek itt mind rendes, magyar emberek. Egy sem futna árulkodni a csuhásokhoz meg a németekhez.

– A saját legényeimért kezeskedem – mondta Varsányi. – A tieidért viszont te felelsz. Remélem, megbíazol bennük.

– Kiben lehet megbízni a mai időkben? – legyintett a vendég. – Már az öregek is megkergültek. A fiatalok meg teljesen bolondok.

– Miért, mi nem azok voltunk legénykorunkban? – nevetett a házigazda.

– Hát rólad azt hittem, hogy benőtt már a fejed lágya.

– És most nem gondolod azt?

– Csodálkozol? Amikor élém álltál és azt mondtad, hogy egy vadóc erdei gyerekkel fogod megszelídíttetni ezt a pokoli jószágot? A Fecske már három lovászom lábát eltörte. Egyet

meg úgy megrúgott, hogy még most is az ispotályban fekszik.

– Azért csak megér egy próbálkozást. Mert így semmit nem ér ez a paripa.

– Majd jól agyonlövöm és megnyúzatom! Szíjat hasítok a bőréből! – mérgelődött Somogyi.

– Ha viszont a suhanc megszelídíti, akkor tisztes haszonnal adhatod tovább.

– Ha megszelídíti.

A hátuk mögött kiabálás támadt. Kitárták a legelő kapuját, és három lovász hangos kurjongatással egy gyönyörű, izmos, fekete mént terelt a kifutóba. Tisztes távolságra maradtak tőle, mert tanultak a társaik balszerencséséből. Amikor a ló befutott, gyorsan elzárták mögötte a visszavonulás útját. Fecske hangosan fújtatott. Egy pillanatra sem állt meg. Felalá ügetett a nyíllövésnyi hosszú kifutóban.

– Hatalmas termetű, felséges állat – állapította meg a házigazda. – Még egy vasas németet is könnyedén elbír. Teljes páncélzatban.

– Majd ha betörjük, és valaki felül végre a hátára.

– Emiatt egy percig se aggódj. Az a gyerek igazi csodatevő. Nincsen ló, akit ne tudna megszelídíteni.

– Csak nem valami táltos? – kérdezte a vendég.

Ezen mind a ketten jót nevettek. Somogyi úr töprengő

képet vágott.

– Azt hiszem, nem lesz nehéz megfelelő vevőt találni.

Schwendi Lázár rengeteg embert hoz magával.

– Schwendi Lázár? – értetlenkedett Varsányi.

– Lasarus von Schwendi. A kassai kapitány.

– Ja, hogy a kassai német. Én is hallottam, hogy jön szemrevételezni a vármegyét.

A főkapitányt idegen zsoldosok és dominikánus szerzetesek kísérték el a vármegyébe. Ez utóbbiak azonnal szaglászni kezdtek, mindenbe beleütötték az orrukat. Eretnekeket, vagyis protestánsokat kerestek.

– Nem tetszik a dolog, de talán még hasznunk is lehet belőle.

– Neked mindenképpen. A németek tele vannak pénzzel. Kapva kapnak az alkalmon, hogy ilyen szép paripát vegyenek.

A vendég jelentőségteljesen megköszöri a torkát. Varsányi megfordult, és intett az inasának. Nagyon büszke volt az osztrák fiatalemberre. Hans elegáns, pozsonyi öltözéket viselt. Azonnal odalépett a gazdája mellé, és a jókora kosárból karcsú demizsont vett elő. Ügyesen megtöltötte a két üveg poharat.

– Nem korai még áldomást inni?

– Ugyan már. Nem áldomás ez. Csak egy kis szívmelegítő –

legyintett az idősebb nemes úr. A barátja felé nyújtotta a hideg üvegpoharat. Az osztrák inas ugyanis nemcsak szalmába csomagolta a demizsont, de ügyelt arra, hogy jégdarabok tartsák kellő hőmérsékleten a drága italt.

– Állítólag ez a Schwendi is nagyon ért a borokhoz. Igazi szakértő.

– Lehet, hogy nem a török elleni háború miatt jön ide közénk, hanem a tokaji bor titkát akarja kiszaglászni.

– Na, még csak az kéne.

Mind a ketten a hegy felé fordultak. Csodálatosan szép idő volt. Fent, a világoskék égen csupán néhány hófehér báránnyfelhő úszott. Az erdő keskeny, zöld sávja fölött a gondosan megművelt szőlők húzódtak. Mind a két nemes úr arra számított, hogy ebben az esztendőben különösen jó lesz a termés. A napfényre igazán nem panaszkodhattak.

– Még szerencse, hogy ide nem ért el a török – bólintott a vendég. – A *szpárik* uralma alatt lerohadnának a szőlőskertek.

Megfordultak, és most már déli irányba néztek. Eltűnt a jókedv az arcukról. Túl a látóhatáron minden a török császár birtoka volt. Sok rossz hírt hallottak onnan. A legnagyobb szörnyűség persze az volt, hogy a hódoltsági magyar falvak egy része nem akarta megfizetni a földesuraknak az adót. A

sok bűdös paraszt arra panaszkodott, hogy a török martalócok mindenüket elvették. Még szerencse, hogy a határvidéki bégek becsukták a fél szemüket, és nem tekintették háborús cselekménynek, ha a nemesi csapatok lecsaptak és felperzseltek egy-egy engedetlenkedő falut a régi birtokokon.

– Mihály, te már kora reggel iszol? – hallatszott egy ingerült női hang a hátuk mögül. Varsányi savanyú képet vágott. Végigsimította hosszú ősz bajuszát, aztán lassan megfordult.

– Ó, drága Cecília, annyira örülök, hogy látlak! – köszöntötte a feleségét. – Igazán nem kellett volna ilyen korán felkelned, hogy kigyere ide. Csak egy kortyot ittunk a komával, mert nagyon erősen tűz a nap.

Az alacsony, testes asszonyság dühös pillantást vetett az osztrák inasra. Nagyon nem kedvelte ezt az új, „német” módit.

– A fecsegéssel betetted a bogarat a fülembe – mondta. Drága anyagból készült, de igencsak régimódi ruhát viselt. Zöld len főkötője felett kerek, lapos sapkát hordott. Ruhája vállrésze ráncok nélkül ereszkedett egészen a karja közepéig. A zöld bársony alól sötétvörös, buggyos ruhaujjak bukkantak elő. A ruhát a melle alatt halványbordó kendővel fogta össze.

Bal kézzel tartotta a szépen ráncolt szoknyát, hogy a szegélye ne érjen le a földre. A hátsó uszályt sem engedte le. A jó három lépés hosszú szövetdarabot felhajtotta és hátul áthúzta a bordó kendő alatt. Odaállt a karám kerítése mellé, de nem könyökölt rá. – Annyit meséltél erről a gyerekről, hogy látni akarom.

– Azt hiszem, ott jönnek – mutatott Somogyi az erdő széle felé.

A fák közül két alak bukkant ki. Gyors, határozott léptekkel közeledtek. A magas, tagbaszakadt szőke lány egy jó fejjel a mellette haladó, vörös üstökű suhanc fölé magasodott. Jókedvűen siettek le a hegyoldalon a karám felé.

Cecília asszony egyik kezével eltakarta a szemét a nap elől. Alaposan megnézte magának az érkezőket. Utána odafordult a férje felé.

– János... – kezdte vészjósló hangon. – Ugye, nem az a vörös hajú gyerek a te híres lósuttogód?

– De, pontosan ő az. Krisztián gyermeke.

– János...? Te egy szóval sem említetted, hogy az a gyerek... egy kislány.

– Micsoda?! – csattant fel Somogyi. – Egy *lánynya* akarod bízni az én Fecskémet?

Varsányi zavarba jött.

– Azt hittem, hogy ez nyilvánvaló. Hiszen itt mindenki ismeri Gyöngyikét.

A két lány már majdnem odaért hozzájuk. Cecília most már egész pontosan ki tudta venni az arcvonásaikat. Meglepő módon úgy tűnt, hogy a nemes hölgy zavarba jött valamiért. A férje ezen igen elcsodálkozott.

– Azt hiszem, ostobaságot csináltam – ismerte be vonakodva Cecília.

– Miért, mi történt?

A nő egészen halványan elpirult.

– Szóltam a fehér barátoknak, hogy van itt egy olyan különleges fiú. Tudod, egy táltos...

– Asszony! – csattant fel a férje. – A nyakunkba hoztad a...

– Tudom – védekezett Cecília. Nem sokáig tartott a meghunyászkodása. – Az egész amúgy a te hibád! Összevissza beszéltél, ahelyett, hogy megmondtad volna, hogy kislány ez a híres lódoktor.

– A pálos fehér barátokkal amúgy nincsen baj – szólt közbe Somogyi. – Nem olyanok, mint azok az átkozott inkvizítorok!

A házigazda legyintett, majd fürge léptekkel megkerülte a karámot. Csak a feleségének tűnt fel, hogy enyhén biceg az öreg harcos. Odaérve a lányokhoz, pár szót váltottak. Cecília jól látta, hogy a vörös hajú kislány figyelmesen hallgat, aztán

pedig határozottan bólint.

A férje elindult vissza. Mellette jött a magas, szőke leányzó is.

– Gyöngyike azt mondja, hogy minden rendben lesz – mondta Varsányi, amikor visszaért a többiekhez. – Jutkát talán ismeritek. A kovácsunk lánya. Maga is szépen patkol már.

A szőke leányzó félszegen elmosolyodott és meghajolt. Fogalma sem volt arról, hogy pukkedliznia kellett volna. Cecília asszony ezt jó pontnak tudta be. Kifejezetten utálta az ilyen újfajta divathóbortokat.

– A barátnője vagy? – kérdezte, és a vörös hajú lány felé biccentett. A karcsú alak közben már át is mászott a kerítésen. Kopott, foltozott, de tiszta férfiinget, és régimódi, bőrre simuló harisnyát viselt. A nemes asszony összevont szemöldökkel meredt a kerítéshez siető lovászok felé. A fiatalemberek guvadó szemmel bámulták a vakmerő lány izmos combját és fenekét.

– Igenis, asszonyom. Gyöngyike a legjobb barátnőm.

– Mesélj róla.

– Meséljek? Mit szeretne tudni?

– Azt, hogy kiféle, miféle? Mitől ennyire bátor?

– Ó, Gyöngyike már kiskorában is ilyen volt. Igazi vadóc.

Árva szegény.

– Árva?

– Apja meghalt Eger várának védelmében. Az anyját pedig elvitte a járvány.

– Akkor most kivel él? A rokonaival?

Gyöngyi közben már a karám közepén állt. Fecske azonnal felfigyelt a hivatlan vendégre. A mén arrébb lépdelt. Ingerülten csapkodott a farkával. A lány azonban nem ijedt meg tőle. Fecske fújtatott és kapálni kezdett a lábával. Gyöngyi leheletnyit elmosolyodott, és elindult a ló felé. Fecske nem várta meg. Hangosan felnyerített, és kitört oldalra.

– Mindjárt agyonrúgja szegényt! – jajdult fel Cecília.

– Nem kell őt félteni! – bizonygatta Jutka. – Amúgy az öreg dajkája nevelte fel. Nem a rokonaival él.

– Miért? Nincsen családja?

– Van, de rongy emberek. A birtok nagy része odaveszett, a maradékból pedig kapzsi rokonai semmizték ki.

– Akkor most hol él?

– Megmaradt az apja régi vadászházikója. Az most az otthona.

– Az erdőben lakik? – kérdezte gyanakodva Cecília. – Nem fél odakint?

– Gyöngyi imádja az erdőt. Remekül ért az állatokhoz és a gyógynövényekhez.

– A gyógynövényekhez is? – kérdezte töprengve az idősebb nő, és megdörzsölte az orrát. A szeme sarkából a férjére sandított. A két férfi azonban nem figyelt oda a nők párbeszédére. Varsányi úr kipirult, Somogyi pedig holtsápadt arccal bámulta a karámot.

– Bizony – felelte büszkén Jutka. – Mindent megtanult róluk a vén Rózsa anyótól. De nem csak ezt tudja! A mi Gyöngyink igazi nemes kisasszony.

– Ezt azért kétlem – mondta vonakodva az úri hölgy. Egy gyors pillantást vetett a vörös hajú lány fiús öltözékére. – A finnyás nemes kisasszonyoknak eszük ágába sem jutna bemenni egy ilyen vérben forgó szemű jószághoz.

– Pedig Gyöngyi tényleg úri kisasszony – bizonygatta elszántan a kovács lánya. Cseppet sem ijedt meg attól, hogy egy nemes asszonynak kellett ellent mondania. – Még írni és olvasni is tud.

Ez olyan hihetetlen volt, hogy még a két nemes úr is felkapta a fejét, és a szőke lány felé fordult.

– Ti meg mit néztek? – förmedt rájuk Cecília asszony. – Inkább a lovat bámuljátok, hogy segíthessetek, ha esetleg megsérül a gyerek.

Ekkorra már sejtette, hogy nem kell a vörös hajú vadóc miatt aggódnia. Persze még nem lehetett teljesen bizonyos a dolgában. Éppen ezért feszülten figyelte az eseményeket.

Gyöngyi éppen csak, hogy el tudott ugrani Fecske rúgása elől. A mén valósággal őrjöngött a haragtól... vagy talán a félelemtől? Cecília megcsóválta a fejét.

– Azt hiszem, fogalma sincs arról, hogyan is kellene úri kisasszony módjára viselkednie.

A lovász fiúk most már újra a tűzről pattant leánykát bámulták. A látvány annyira izgalmas volt, hogy teljesen megfeledkeztek a gazdasszonyuk szigorú pillantásáról. Mindannyian Gyöngyinek szurkoltak.

– Ha kibontaná a haját, akkor nagyon is takaros fehércseléd volna – mondta halkán az egyik istállószolga. – Csak nem látszik jól ebben a fiú ruhában.

– Nem kell őt féltetni. Sok lovat betört már.

– Azt mondd, hogy a vén Rózsa a nevelője? – fordult vissza Cecília Jutka felé.

– Bizony ő az.

– Már rég beszélnem kellett volna vele – mordult fel az asszony.

– Miről? – kérdezte csodálkozva a férje.

– Női dolgokról! – csattant fel Cecília. Varsányi azonnal

visszafordult a kifutó felé. Pontosan tudta, ha a felesége ennyire mérges valamiért, akkor nincs értelme vitatkozni vele.

Gyöngyi közben kísétált a kifutó kerítéséhez. Nem akarta, hogy az ingerülten fel és alá vágató ló patái alól felcsapódó sár bemocskolja. Háttal nekitámaszkodott a karvastagságú gerendának, és elégedett mosollyal megnézte magának a mént. Fecske igazi szépség volt. A szőre persze nem csillogott olyan szépen, mint lehetett volna. Valószínűleg egyetlen lovaszt sem engedett a maga közelébe.

A lány érezte, ahogy a gyomrában megrebbent az első pillangó szárnya. Imádta a lovakat. Lenyűgözte a hatalmas termetű állatok szilaj, erőtől duzzadó mozgása. Valósággal megmámorosodott, ha felülhetett egy lóra, és combja rásimult az izmos hátra. Olyan jó volt a szaguk is! Vágtázás közben mindenről megfeledkezhetett. Jutka elismerően szokott arról beszélni, hogy olyankor Gyöngyi eggyé válik az állattal.

Fecske felhorkant, viszont most már megállt. A kifutó legtávolabbi végében. Nem törődött a kerítésnek támaszkodó emberekkel. Csak a túloldalt álló lányt figyelte.

Gyöngyi fintorogni kezdett az orrával. Egy gyors

mozdulattal elsimította homlokába hulló vörös fürtöket. Sokkal egyszerűbb lett volna a ló szemébe nézni. Ha találkozna a pillantásuk, ez az állat is egyből kezes báránnyá válna. Csakhogy most nem alkalmazhatta ezt a módszert. Fecske nem az ő lova lesz. Nem lett volna semmi értelme a pillantásával átmenetileg megszelídíteni, ha utána a nagyszerű háttas megvadulva levetné magáról új gazdáját. Varsányi uram egészen biztosan nem hívná többet segíteni. Márpedig az idős úr csengő ezüsttel fizetett minden egyes megszelídített állatért. Szükség volt arra a pénzre.

Gyöngyi besétált a kifutó közepére. Egy olyan helyre ült le, amit még nem tapostak össze a lovak. Itt nemcsak zöld fű, de sárga virágok is nőttek. Halkan dúdolgatni kezdett.

– Mit csinál ez a lányka? – méltatlankodott Somogyi. – Miért nem a lóval foglalkozik?

– Ha jól látom, koszorút fon magának a virágokból.

– Ne aggódjon az úr – mondta Jutka. – Gyöngyi tudja, hogy mit csinál.

Cecília asszonyság mostanra már egészen megfeledkezett magáról. Odakönykölt a két férfi mellé a kerítésre. Teljesen lenyűgözte a látvány.

Gyöngyi továbbra is halkan dúdolgatott. A ló először csupán messziről figyelte. Utána viszont kíváncsian egyre

közelebb lépdelt. Szimatolni kezdett. Nemsokára már ott állt alig egy lépésnyire a fűben ülő lány háta mögött.

Elkészült a koszorú. Gyöngyi a fejére rakta. Tovább énekelgetett.

Fecske megrázta a fejét. Óvatosan még közelebb lépett. Szaglászni kezdte az ülő alak tarkóját. A nézőknek úgy tűnt, hogy mindjárt leeszi a fejéről a koszorút. Gyöngyi azonban egy gyors mozdulattal arrébb csúszott a földön.

Fecske felhorkant és elfutott. Csupán a kifutó legtávolabbi sarkában állt meg. Gyöngyi nem nézett utána. Nem kellett sokat várnia. A mén nemsokára ismét ott állt a háta mögött. Újra megpróbálta ellopni a koszorút. Amikor Gyöngyi felemelte a kezét, a ló ismét megijedt. Most már viszont néhány lépés után megállt és visszafordult.

– A tenyeréből fog enni – szólalt meg magabiztosan Jutka.

Gyöngyi leszakított egy sárga virágot. Megfogta a szárát és felemelte a feje mellé. Hátranyújtotta. Nem fordult meg, amikor meghallotta a ló halk lépteit. Fecske vastag, érzékeny ajka megérintette a virágot. Nem habozott, hanem megette.

– Amelyik lovat így szelídíti meg, az olyan lesz mint a kisbárány – magyarázta Jutka. Büszkén nézett a barátnőjére.

– Ha patkolom, csak szólni kell. Magától tartja a lábát.

– Bizony – fordult barátja felé Varsányi uraság is. – Az

ilyen háttal kitalálja a gazdája gondolatát is.

A vendég azonban nem is figyelt rá. Feszült arccal a kifutót nézte. Odabent Gyöngyi felkelt a földről, és lassan megfordult. Odalépett Fecskéhez. Levette a fejéről a koszorút. Kihúzott belőle egy virágot és a ló szájához tartotta. A mén elfogadta a falatokat. Amikor elfogyott a koszorú, Gyöngyi megfordult és arrébb sétált. Fecske azonnal elindult utána. Mind a ketten megálltak.

Gyöngyi a hegyet nézte. A ló a háta mögött állt. A lány most megtántorodott. Fecske ugyanis megbökte a fejével. Csak a túlsó oldalon figyelő lovászlegények láthatták, hogy Gyöngyi szélesen elmosolyodott. Megfordult, és megsimogatta a ló pofáját. Fecske hagyta. Nem prüszkölt, nem rántotta el a fejét, nem kezdett el kapálni. A füle állása is mutatta, hogy jókedvű és nyugodt. Gyöngyi melléállt. A válla éppen csak, hogy felért a ló marjáig. Átölelte a hatalmas jószág nyakát, nekiszorította az arcát.

Az ölelés talán egy percre tarthatott.

– Most suttog neki – magyarázta a nemes úr a feleségének.
– Magamtól is kitaláltam! – felelte az asszony. Nem nézett a férfiakra. A lányt bámulta.

Gyöngyi megfontolt léptekkel odasétált a kerítéshez. Levette róla a kantárt. Somogyi úr lovászhai aggódó arccal

figyelték. Fecskére még soha senki nem tudta feltenni a lószerszámot. Gyöngyinek azonban sikerült. Utána újra átölelte a mént.

– Nyissák ki a kaput! – kiáltotta a férfiak felé fordulva.

A helybeli lovászok tudták a dolgukat. Már többször is tanúi lehettek az ilyen különös szelídítésnek. Nem is néztek a földesúrra, hanem engedelmeskedtek. A vendég viszont igencsak megijedt.

– Nem lesz ebből baj? – kérdezte.

– Semmitől se aggódj, drága cimborám – felelte a házigazda. A felesége rosszalló pillantásával nem törődve intett Hansnak, hogy töltse tele a poharaikat.

Gyöngyi egy gyors mozdulattal fellendült Fecske hátára. Nyereg nélkül, szőrén ülte meg a lovat. Kengyelre sem volt szüksége. Igazából még a kantárt is csak fél kézzel, lazán tartotta. Erős combjának szorításával irányította a hátasát. A kapu felé fordultak. Fecske lépdelni kezdett, majd vágta ugrott. A lovászok elismerően kiabáltak. A karcsú alak és a fekete mén gyorsan átvágott a szomszédos legelőn. Eltűntek az erdő fái között. Varsányi úr cseppet sem aggódott. Egy óra múlva viszont a barátja már igencsak nyugtalan volt.

– Mi lesz, ha valami baj érte őket? Mi lesz, ha nem hozza vissza a lovamat?

Az árnyékban ültek. A behűtött üvegből már elfogyott a jó tokaji bor. Persze, akadt még belőle jócskán ott, ahonnan hozták. A hőségre való tekintettel Cecília asszony maga is megivott egy pohárkával. Úgy döntött, hogy megvárja Gyöngyi visszatérését.

A lovas a folyó irányából bukkant fel.

– Azt a teremburáját! – kiáltotta Somogyi. – Nem hiszek a szememnek!

Gyöngyi a nemesek előtt állt meg a lóval. Leugrott Fecske hátáról, és a kantárt az egyik lovász kezébe nyomta. A nagydarab férfi csak habozva vette át, mert még mindig tartott a méntől. Fecskére szinte rá sem lehetett ismerni. Gyöngyi nemcsak lovagolt vele, de levitte a folyóhoz, és alaposan megfürdette. Még arra is maradt ideje, hogy befonja a sörényét. A mén lenyűgöző látványt nyújtott. Fekete szőre szó szerint ragyogott.

– Csoda történt ezzel a lóval! – kiáltotta a vendég.

– Na, megérte a pénzt? – kérdezte Varsányi. Arra az összegre célzott, amit a ló megszelídítéséért kapott a barátjától.

– De még mennyire! – lelkesedett Somogyi. – Hiszen egy ilyen csoda paripáért Kassán akár tíz régi aranyat is kaphatok.

Gyöngyi odasétált hozzájuk. Elégedett arccal eltette a

munkadíját. Udvariasan elköszönt és megfordult. Jutka azonnal felzárkózott mellé.

– Kislányom, várjál csak – hallatszott ekkor Cecília hangja.

Gyöngyi megfordult. Csodálkozva nézett a nemes asszonyra. Eddig nem nagyon törődött vele. Reggel ugyan észrevette, de azt gondolta, hogy már rég hazament.

Cecília odalépett hozzá. Egy kicsivel alacsonyabb volt, mint a lány. Megsimogatta Gyöngyi arcát.

– Látogass el hozzánk.

Meglepte a lányokat. Gyöngyi összenézett Jutkával.

– Persze, nagyon szívesen – mondta bizonytalanul.

Cecília asszony megszorította a kezét.

– Tudod, egy nemes kisasszonynak nagyon sok mindent kell ám tudnia.

Mélyen Gyöngyi szemébe nézett.

– Olyan dolgokat, amiket az erdőben nem tanulhat meg!

Isztambul, a Fényesség Porta

Isztambulban legalább olyan nagy volt a hőség, mint a távoli Madzsarisztánban. A tenger közelsége sem enyhített sokat a melegen. A szultáni palota vastag falai persze azért valamicskét segítettek. A földszinten és a pincében is

kellemes hűvös volt. Idelent nem nagyon szoktak fontos emberek mászkálni. A cselédek és a szolgálólányok megpihenhettek egy kicsit. Az egyik föld alatti kút mellé telepedtek le. Miután jót ittak a hideg vízből, beszélgetni kezdtek.

– Aztán mi hír odafent, a szerájban? – kérdezte Bénan. Az idős takarítónő évtizedek óta nem járhatott a háremlik falai között. Annak idején a néhai Hürrem szultána megneheztelt rá, és elzavarta a szeme elől. Szerencsére a fent takarító barátnői mindig beszámoltak a legújabb pletykákról.

– Volt egy kis felzúdulás, amikor híre ment annak, hogy új ágyasokat keresnek a fényességes szultánnak – felelte Fehime. A magas, ősz hajú asszonyságból csak úgy ömlött a szó. Imádott lejárni ide, ahol büszkén henceggetett titkos értesülésivel.

– Ezt még most sem tudom elhinni – csóválta meg a fejét Harika. A szakácsnő tulajdonképpen zöldségekért jött le, ám semmi kedve nem volt visszamenni a hűvösből az amúgy is forró konyhába. – Hiszen a mi urunk ősz szakállú, tiszteletre méltó férfiú. Legalább hatvan éves.

– Ne beszélj már butaságokat! – szólt rá Bénan. – Én vagyok hatvan éves. A gazdánk jóval idősebb nálam.

– Hát éppen ez az! – kiáltotta a szakácsnő. Nem szerette,

ha bárki is ostobasággal vádolja. – Egy hetvenéves férfi már annak is örül, ha reggelente fel tud kelni az ágyból. Nem vágyik hajadonok, zsenge szüzek ölelésére.

– Boldogult férjemet már negyvenéves korában sem izgatta a csókom – vágta rá Fehime. Úgy tűnt, hogy emiatt nem volt különösebben elkeseredve. Mind a hárman hangosan felnevettek.

– Csak hát a szultánt keményebb fából faragták, mint a férjed uradat. Úgy tudom, még hatvanévesen is örömet szerzett az ágyasainak.

– Már ha rá lehetett valahogy venni, hogy magához rendelje az egyiket.

– Nagyon megviselte a felesége halála.

– Hatvan évesen? Kizárt dolog!

– Mi az, hogy kizárt? A szultán egészen különleges férfiú. Nem véletlen, hogy ő a birodalom ura.

– Bárki másra azt mondanám, hogy vén ember, de Szulejmán szultánra soha! A Mindenható adjon neki még hosszabb életet.

A három idős asszony összenézett. Csillogó szemmel bölintottak. Nem ismertek egyetlen más szultánt sem. Egész életükben Nagy Szulejmán állt az ország élén. Nem csoda, hogy a palota legalantasabb szolgálói is ugyanolyan

aggodalommal gondoltak a közeli jövőre, mint a legbefolyásosabb agák és pasák.

A palotában sok száz cseléd és szolga dolgozott. Nélkülük megállt volna a mindennapi élet. Ezek az egyszerű emberek is jól érezték, hogy valami lóg a levegőben.

Bénan váratlanul felkacagott. A többiek megütközve néztek rá.

– Mi az? – kérdezte a szakácsnő.

– Hát csak eszembe jutott valami – felelte Bénan. – A nagyurakat hogy meglepte, amikor híre ment ezeknek az új ágyasoknak.

– Én is csodálkoztam – ismerte be a szakácsnő.

– Ők is csak kapkodták a fejüket.

– Mihrimah szultána akart így kedveskedni felséges atyjának.

– Ne beszélj már butaságokat. A szultána egyik szobalányától hallottam, hogy úrnőnk is meglepődött, amikor kiderült a dolog.

– Tényleg? Akkor nem a válide szultána rendelte el a vörös hajú rabszolgalányok vásárlását?

– Szerintem nem.

– Szerintem meg igen! – makacskodott Harika. – Ki más tette volna?

– Na, most pontosan ezt szeretne tudni volna a sok fényességes nagyúr. A legfontosabb dolog azonban elkerülte a figyelmüket – mondta öntelt hangon Fehime.

– Micsoda? – kérdezte kórusban a két barátnője.

– Hát csak az, hogy pontosan olyan leányokat kellett begyűjteniük, mint amilyen egykoron, rózsás ifjonti korában maga Hürrem szultána is volt.

Az idős asszonyok összenéztek. Jóindulatú mosoly ragyogott fel az arcukon.

– Felséges urunk még mindig szerelmes!

– Azt reméli, hogy talál egy lányt, aki pont olyan, mint régmúlt ifjúságának szép csalogánya.

– Annyira hiányzik Hürrem szultána – nyugodják békében – mondta Fehime. – Nélküle valósággal kihűlt a Magas Porta. Szigorú volt, de igazságos.

Bénan savanyú képet vágott. Ő személy szerint szigorúnak, de *igazságtalannak* tartotta az elhunytat.

– Csak ne lett volna olyan sok ellensége.

– Nem csoda, hogy sokan gyűlölték ezt az erős kezű asszonyt.

– Mert túl szép és túl hatalmas volt.

– Még idős korában is gyönyörű maradt.

– Azt suttogták róla, hogy a szépsége nem a természet

műve volt.

– Hanem?

– Hát azt én honnan tudhatnám? – emelte az égre mindkét kezét Bénan. – Mindenfélét pletykálnak a rosszindulatú vénasszonyok.

– Mert te nem vagy rosszindulatú?

– Én? Cseppet sem.

– Miről beszéltek? – értetlenkedett Harika.

– Csak arról, hogy Hürrem szultána nagyon is különös dolgokba keveredett a vége felé.

– Biztos, hogy varázslat végzett vele – suttogta Bénan.

– De hát volt egy saját védelmezője – ellenkezett ugyanilyen halk hangon Harika.

– Az *anyát* maga a válíde szultána küldte el – jelentette ki öntelten Fehime.

– De csak a fényességes szultán parancsára!

– Nem is élt utána sokáig.

– A boszorkány állt bosszút – suttogta a szakácsnő. Megragadta a nyakában lógó olcsó medált. Azt remélte, hogy Fatime szeme megvédi a rontástól.

– Ostobaság! – csattant fel a takarítónő. – A fehér anyák nem bosszúállóak. Csak hát az anya már nem volt itt, amikor megtörtént a baj. Nem tudta megvédeni Hürrem úrnőt.

– Mi lett vele? – kérdezte Harika.

– Ki tudja? – vont a vállát Bénan. – Utoljára a ruméliai kapunál látták. Elindult fel északra.

– Hova ment? Boszniába? Vagy talán Havasalföldre?

A takarítónő még közelebb hajolt a társaihoz, és úgy válaszolt:

– Visszatért abba a mocsárba, ahonnan Hürrem kedvéért annak idején eljött.

Negyedik fejezet

Véres kalandok

A két evező hangos csobbanással merült a folyó vizébe. Folyásiránnyal szemben még a csekély merülésű csónak is csak lassan haladt. A folyó itt már olyan keskeny volt, hogy a két partján növény fák összeértek a lányok feje fölött. Így legalább nem a tűző napon, hanem viszonylag a kellemes árnyékban kellett evezniük. Sajnos idelent, a hűvösben a szúnyogok is igencsak élénknek bizonyultak. Hol Gyöngyi, hol meg Jutka engedte le az evezőt, hogy fél kézzel megpróbálja agyoncsapni valamelyik aljas kis vérszívót. A kovácsék lánya jókedvű volt. Nagyon élvezte a váratlan új kalandot. Egész úton fecsegetett.

– Csak azért hívtál el, hogy legyen, aki evezzen! Túl gyengék a fehér úri kacsóid! Nélkülem még mindig lent csapkodnád a vizet a régi malom mellett.

– Ha csak evezős legényre lett volna szükségem, akkor

elhívtam volna Jankót, a pásztorfiút – felelte hátra sem nézve Gyöngyi.

– A Jankót? Az a legény nem is evezett volna! Ha itt ülne, csak a fenekedet bámulná!

– Te is azt bámulod!

– Miért, baj? – mordult fel Jutka, kicsit el is pirult.

– Dehogysis, nézni szabad – mondta a vörös hajú lány. Most már hátrasandított. – Amúgy csinos fenekem van?

– Ha nekem volna ilyen formás se... fenekem, akkor én is pont ilyen kihívó nadrágban járnék, mint te!

Gyöngyi elvigyorodott, és az evezőlapjával nagyot csapott a vízre. Jól lefröcskölte a barátnőjét.

– Nem is vagyok kihívó! – kiáltotta vidáman, de azért alaposan végignézett magán. Kétség sem férhetett ahhoz, hogy igencsak kigömbölyödött az elmúlt esztendő során. Már senki nem tartotta kislánynak, kivéve persze az egyetlen embert, aki igazán számított. Rózsa anyó továbbra is úgy bánt a védencével, mintha az árva még mindig egy ostoba kisgyerek lett volna.

– Meddig megyünk még? – kérdezte Jutka.

Egy szűk völgybe értek. Itt még a korábbinál is erősebb volt az áramlat. Igencsak igyekezniük kellett az evezővel. A magas szőke lány összevonta a szemöldökét, és alaposabban is

körülnézett. Idefent már nem egyszerűen félhomály, hanem alkonyati sötétség uralkodott. Bárki más talán megijedt volna a félelmetes fáktól. Bütykös gyökerek merültek a víz alá, az ágak egészen a vízig lehajoltak. A távolból nyugtalanító, hörgő hang hallatszott. Jutka azonban soha semmitől nem félt.

A csónak alja hozzáért a mederhez.

– Azt hiszem, eddig jöttünk – állapította meg Gyöngyi. – Kihúznál minket a partra?

– Persze, mert a бүdös jobbágy mezítláb van, nem finom csizmában, mint az úri kisasszonyka – méltatlankodott a szőke lány, de azért gyorsan fölhúzta a szoknyája szélét, a kötényébe tűzte, és kilépett a csónakból. Bizonyára csak a véletlen akarta úgy, hogy a vízi jármű vadul meginogjon. Gyöngyi majdnem a jéghideg vízbe pottyant.

– Mostanában állandóan azt emlegeted, hogy úri hölgy vagyok. Csak nem bánt a dolog?

– Engem aztán cseppet sem – felelte Jutka. Kidobta az evezőjét a partra, két kézzel megragadta a csónak orrát, és kihúzta maga után a szárazra. – Legalább több okos dolgot tanulhatok tőled. Az anyám kifejezetten boldog volt, amikor megtudta, hogy lejárogatsz Cecília asszonysághoz.

Kihúzta magát, eligazította a szoknyáját, aztán

körülnézett.

– Hátborzongató ez a hely.

– Talán félsz?

– Egy kicsit – ismerte be rövid habozás után Jutka.

– Ha legény volnál, sose vallanád be.

– A legények ostobák! Csak a csókon jár az eszük!

– Neked talán nem? – kérdezte évődve Gyöngyi. Kínos csend támadt, a szőke lány újra elpirult. Megpróbált gyorsan témát változtatni.

– Tulajdonképpen miért is jöttünk ide? Mi az a kóró, amit keresel?

– Nem is kóró! Boldogasszony papucsát akarok szedni.

– Az meg mi a csuda? És főképpen mire jó?

– Rózsa anyónak kell, gyógyító főzetet készít belőle.

– Az jó – bólintott bizonytalanul a szőke lány. – De miért jöttünk ide, a világ végére?

– A Boldogasszony papucsja nagyon ritka növény. Majdnem olyan nehéz találni belőle, mint a halovány aszatból. Nem nő sehol sem a környékünkön. Meg akarom vele lepni a dajkámat.

Elindultak a hegyoldal felé. A talaj zsombékosnak tűnt, de a bozót nem volt sűrű. Viszonylag gyorsan haladtak. Gyöngyi alaposan átvizsgálta a fák tövét.

– Miből gondolod, hogy itt majd találasz?

– Jankó mutatott kettőt is lent, a szérűnél. Ott sodorta a partra őket a víz. A patak meg ugye innen fentről ered.

Kicsit magasabban már jóval sűrűben nőttek a bokrok meg a fák. Olyan sötét volt, mintha beesteledett volna. Jutka hátán végigfutott a hideg. Valamiért nagyon nyugtalanította ez a környék. Ingerülten körülnézett.

– Talán az ott?

– Á, dehogyis! Az egy halászliliom.

– Még csak nem is hallottam ilyesmiről. Na, és az ott?

– Az a halovány aszat, de most nem érte jöttünk. Az meg ott, kicsivel feljebb a bólogató télizöld.

– Csupa ritka növény?

– Bizony. Nézd csak, azok meg ott fűszernövények!

Jutka megtorpant, és alaposan körülnézett. Fintorogni kezdett.

– Mintha valaki szándékosan ültette volna ide őket.

– Ebben, úgy tűnik, igazad lehet.

A szőke lány nyugtalansága a barátnőjére is átragadt. Persze ebben szerepet játszhatott a sötét is. Jóval lassabban, megfontoltabban mentek tovább. Gyöngyi aggódó pillantást vetett a zombékban cuppogó csizmájára. Félt, hogy tönkremegy a lábbelije. A csizmácskát valamikor régen

Viktória néni hordta.

Összerezzen, amikor Jutka éles hangon felsikoltott. A barátnője azonban nem szaladt világgá. Ezek szerint akkor nem egy újabb, otromba szőrös pókra bukkantak.

– Odanézz – suttogta a szőke lány. Remegett a keze, amikor a karóra tűzött kutyakoponyára mutatott. – Nekem elegendő van, menjünk haza. Ennyit biztosan nem ér meg a télizöld papucs.

– A Boldogasszony papucs – javította ki Gyöngyi. Odalépett a koponya mellé, és gondosan megnézte magának.

– Milyen kutya lehetett ez? – töprengett. – Még csak hasonlót sem láttam. Vagy talán egy óriási patkány csontja?

– Nekem aztán teljesen mindegy. Borsószik a hátam ettől a helytől. Forduljunk vissza!

– Csak még egy kicsit. Kíváncsi vagyok, hogy mi lehet ott, a sziklák között.

Jutka morgott ugyan, de hagyta magát meggyőzni.

– A szirtekig megyünk, de onnan egy lépéssel sem tovább. Megígéred?

– Persze.

A hegyoldalt itt is sűrű erdő borította. Egy helyen azonban megcsúszott a part, és jól látszottak a földréteg alól előbukkanó fehér sziklák. A közelben embernyi nagyságú

kődarabok heverték. Bizonyára akkor kerültek ide, amikor leomlott a hegyoldal. Gyöngyi fűgén, mint egy mókus, felmászott az egyikre.

– Hát ezt nem hiszem el! – kiáltotta a magasból.

– Mi az? – kérdezte gyanakodva Jutka.

– Gyere utánam és meglátod! – rikkantotta vadóc barátnője. A következő pillanatban, mintha csak köddé vált volna. A kovácsék lánya dühösen megcsóválta a fejét. Gyöngyi néha tényleg úgy viselkedett, mint egy éretlen kisgyerek. Vonakodva ugyan, de elindult a nyomába.

A sziklafal tövében némiképpen jobban lehetett látni, mert itt a fák nem fogták fel a lenyugvó nap fényét. Jutka mégiscsak azért fedezte fel a kunyhót, mert Gyöngyi vörös üstöke ott ragyogott a bejárat előtt. A kisház eléggé rozoga tákolmánynak tűnt. Ránézésre azt lehetett volna hinni róla, hogy a leggyengébb szellőkés is elfújja. Valamikor nagyon régen gerendákból ácsolták össze, de mostanra már igencsak megroggyant. Tetején a zsindeket vastag moharéteg fedte. Ezen a helyen szélről és esőtől nem kellett tartani. A kiugró szikla megvédte a kunyhót az elemek haragjától.

Jutka a magasba sandított. Semmi kedve nem volt beszélgetni a kiugró kőtömbök alá. Úgy érezte magát, mintha valamilyen óriási szörnyeteg torkába ereszkedett volna le.

– Ki a fene lakhat itt? – kérdezte halkán. Nagyon mérges lett önmagára, amiért ennyire remegett a hangja.

– Nem tudom, de az biztos, hogy a gombákhoz meg a füvekhez nagyon ért – felelte Gyöngyi, és az eresz alól lógó száraz növényekre mutatott. – Menjünk be, nézzünk szét!

– Inkább ne. Lehet, hogy van itthon valaki – ellenkezett Jutka. Gyöngyi azonban nem törődött az ellenvetésével. Megállt a küszöb előtt, megragadta a kilincset helyettesítő fadarabot, és kinyitotta az ajtót. Nem rezzent össze a hangos nyikorgástól. Alaposan körülnézett odabent.

– Van itt valaki? – kiáltotta vidáman.

Jutka magában azért imádkozott, hogy üres legyen a házikó. A reményei abban a pillanatban foszlottak semmivé, amikor odabent felhangzott a reszelős, kellemetlen hang.

– Gyertek csak be, lányok. Mindjárt megfőzöm a vacsorát.

Ez azért Gyöngyit is meglepte. Elhátrált az alacsony ajtóban felbukkanó szutykos vénasszony elől.

– Milyen sok húst hoztatok, gyerekek!

A két lány összenézett.

– Nem akarunk zavarni... – kezdte volna Gyöngyi, de a vénség a szavába vágott.

– Nem zavartok, éppen ellenkezőleg.

Még Gyöngyinél is legalább két fejjel alacsonyabb volt.

Görnyedt háttal, egy göcsörtös botba támaszkodva járt. A ruhája valamikor talán sötétkék vagy talán fekete lehetett, mostanra azonban már teljesen kifakult. A szoknyáját térdig bemocskolta a rárakódott sár. Koszos ujjai végén hosszú, még szutykosabb körmök meredeztek. Nem csoda, hogy szakadt volt a kendője meg a főkötője is. Ilyen karmokkal képtelenség lett volna bármit is megvarrni. A főkötő alól kilógott néhány kócos, göndör ősz tincs. Gyöngyi nem tudta volna megmondani, hogy milyen színű az idős asszony szeme. Az erdei kunyhó gazdája lesütött pillantással jött közelebb. Apró bőrzacskót akasztott le a derekáról. Kioldozta rajta a zsinórt, és beletúrta.

Már ott állt közvetlenül a két, igencsak megszeppent lány előtt. A mosdatlan test bűze meg valamilyen más szag is áradt belőle. Egy apró, csillogó dolgot húzott elő a zacskóból.

– Nézd csak, szépségem, ez azt ezüstöt az erdőben találtam.

A pénzért Jutka kezébe nyomta. A lány annyira meglepődött, hogy nem is tiltakozott. Amikor azonban a tenyeréhez ért az ismeretlen asszonyság keze, a szőke lány valósággal megdermedt. Mintha csak kővé vált volna.

– Jutka, mi a baj? – kiáltotta Gyöngyi. Megragadta a barátnője vállát, és megrázta. Jutka azonban meg sem

moccant. Kifejezéstelen tekintettel bámulta a tenyerében fekvő ezüstöt. Gyöngyi megpördült, és vádlón a vén asszonyra mutatott.

– Mit tett vele?

– Amit veled is fogok – vihogta a banya. Megsárgult, de meglepően szabályos fogai voltak. Egy gyors mozdulattal megragadta Gyöngyi csuklóját. A vörös hajú lány összerezzen. Öklendezni kezdett, elfogta a hányinger. Elrántotta a kezét a vénség szorításából. Amikor azonban megérezte, hogy mocskos körmök felhasítják alkarján a bőrt, előntötte a pulykaméreg. Nagyot taszított az kunyhó gazdáján. A döbbent arcú néember felsikoltott, és hanyatt zuhant.

Mégsem lehetett annyira öreg, mint amilyennek látszott. Olyan gyorsan mozgott, mint egy menyét vagy egy görény. Négykézláb arrébb mászott, és utána felpattant. Most már nagyon is jól lehetett látni tágra nyílt szemét.

– Mi az, hogy...? – kérdezte levegő után kapkodva. – Te miért nem dermedtél meg?

Gyöngyi nem törődött a vén bolonddal. A barátnője felé fordult és újra megrázta. Jutka néma és mozdulatlan maradt. Az sem segített, amikor kiütötte a kezéből az ezüstöt. Gyöngyi meglendítette a kezét, és lekevert egy jókora pofont

a magas lánynak. Eddigi élete során azt tapasztalta, hogy ettől mindenki azonnal abbahagyja az ábrándozást.

A módszer most nem vált be. Jutka ugyan félrehajtotta a fejét, de nem tért magához.

Az öregasszony viszont kihasználta, hogy Gyöngyi nem figyelt rá. A korát meghazudtoló gyorsasággal odaugrott az ajtóhoz, benyúlt, és valamit kihúzott a kunyhóból. Egy törött pengéjű, igencsak rozsdás szablya volt a kezében. A fegyvert a lányokra szegezve fenyegető arccal közelebb lépett.

– Ki vagy te? – kérdezte. – Miért nem hat rád az erőm?

Gyöngyi döbrent pillantást vetett az őrjöngő vénasszonyra. Elhűlve bámulta a törött kard pengéjét. Rá még soha nem fogtak fegyvert. Egy pillanatra megdermedt a félelemtől, ám ez az érzés nem tartott sokáig. Érezte, ahogy lángba borult az arca. Kissé oldalra fordult, hogy rusnya vénség ne láthassa, csak a bal oldalát. Ökölbe szorította a jobb kezét. Felkészült arra, hogy lesújtson vele.

Erre azonban nem volt szükség.

– El onnan, szipirtyó! – harsant fel egy éles női hang. A fehér sziklatömbök közül Rózsa anyó bukkant elő. Mögötte lemaradva, holtsápadtan Jankó, a pásztorfiú állt. Az idős dajka egy ormótlan lovassági pisztolyt tartott a kezében.

Krisztián úr egykori fegyverét.

A kunyhó gazdája azonban nem ijedt meg a rászegezett pisztolytól. Talán még sosem látott ilyet.

– Mit keresel te itt? – üvöltötte magából kikelve. Gyöngyi egy pillanatig azt hitte, hogy mindjárt habzani fog a vén bolond szája.

A vénség oldalozva eljött a két lány közeléből. A szablya vége azonban továbbra is Gyöngyire mutatott.

– Megszegted az egyezséget! – kiabálta az öregasszony. Baljával a pisztolyra mutatott. – Fegyvert fogsz egy nővérré?

Ezek szerint mégis tudja, hogy mi fán terem a pisztoly – gondolta Gyöngyi. – *Bátor lehet, ha ennyire semmibe veszi a rászegezett fegyvert.*

– Hagyd békén a lányt!

Rózsa anyó elszántan közelebb jött. A fegyver annyira súlyos volt, hogy már nem maga elé nyújtotta, hanem két kézzel megfogva a derekához szorította. A cső azonban továbbra is a szablyát tartó háborodottra szegeződött. Gyöngyi biztosra vette, hogy az erdei asszony bolond, hiszen összevissza beszélt. Megártott neki a magány meg a sötét.

– Azt mondtam, hogy hagyd békén a lányt! – ismételte meg Rózsa anyó. – Ha hozzáérsz, éppenséggel te szeded meg a megállapodást.

– Micsoda? – méltatlankodott a mocskos vénség. Szaglászni kezdett. Elkerekedett a szeme. – És tényleg! Romlik az orrom.

Leengedte a kezét, de a szablyát nem tette le. Közelebb lépett a lányokhoz.

– Hát persze – motyogta. – A szőkének olyan erős a bűze, hogy elnyomta az illatot.

– Ne mozdulj! Maradj, ahol vagy.

A rongyokba burkolt vénség azonban nem törődött az utasításokkal, Megpróbált Gyöngyi háta mögé kerülni. A lány megfordult, és ökölbe szorított kézzel szembefordult vele.

– Dobd el a kardot vagy lelőlek! – kiáltotta a dajkája.

– Ne merj fenyegetni! – hördült fel a háborodott vénasszony. Baljával megragadta a főkötőjét, és letépte a fejről. Egy dühös mozdulattal a földhöz csapta. Gonoszul elvigyorodott. – Beárullak Sztára Góranak!

Rózsa anyó megtántorodott. Megrezzent a kezében szorított pisztoly.

– Tessék? Mit beszélsz?

– Jól hallottad! – kacagott a vénasszony. – Anyánk visszatért! Újra itt van Mária földjén!

Gyöngyi korábban még sosem látta, hogy a dajkája bármitől is megrémült volna. Rózsa anyó sápadt lett, mint a frissen

hullott hó. Lehanyatlott a keze.

Az erdei banya vadul felrikoltott. Meglendítette a karját. A szablya csonkja pörögve szelte át a levegőt. Rózsa anyót vette célba vele.

Jankó, ha nem is volt eszes legény, de a gyorsaságára nem lehetett panasz. Elrántotta a rozsdás penge elől az idős asszonyt. Közben Rózsa anyó elejtette a pisztolyt. A súlyos fegyver egy kődarabra zuhant. Az eldördülő lövés egyébként is hangos lehetett volna, de itt, a sziklák és az erdők között úgy tűnt, mintha mennykő csapott volna a földre. Gyöngyi felsikoltott és összerezzen.

Nem csak ő kiabált.

A pisztoly lövedéke eltalálta Jutkát. A szőke lány összegörnyedt és a földre roskadt. Jankó odaugrott hozzá.

A szipirtyó megpróbálta kihasználni a zűrzavart. Vicsorogva, a körmét meresztgetve Rózsa anyóra vetette magát. Ki akarta kaparni a dajka szemét. Mindketten a kövekre zuhantak.

Gyöngyi megpördült. Az ajtó mellett kihűlt főzőhely állt. A lány felkapta a rostélyról az üstöt. Odaugrott vele a földön hempergő alakokhoz. A magasba lendítette a súlyos edényt, és pillanatnyi habozás nélkül lesújtott vele.

Tompa reccsenés hallatszott, és azonnal elhallgatott a

banya gyűlölködő vicsorgása. Gyöngyi egy rúgással legördítette ernyedt testét Rózsa anyóról. Felsegítette a dajkáját.

– Jól vagy, Rózsa anyó? – kérdezte aggódva. – Megsebesültél?

Az idős nő egy önkéntelen mozdulattal végigsimította az arcát. Tele volt véres karmolásnyomokkal. Utána végül megrázta a fejét, és elszántan a védenca szemébe nézett.

– Nincsen semmi bajom. Inkább Jutkával törődjél.

Megparancsolta Jankónak, hogy segítsen becipelni a kunyhóba a vénasszony magatehetetlen testét. Jutka közben magához tért. A vállát súrolta a pisztoly lövedéke. Elszakadt az inge, de ólomgolyóbis nem ért csontot, csupán egy darab bőrt perzselt le. A szőke lány értetlen arccal nézett körül.

– Ti meg hogy kerültetek ide? – kérdezte döbbenten Jankótól. A fiú a maga megszokott, buta arckifejezésével bámult vissza. Nem tudta felfogni a kérdést.

– Menjünk haza! – parancsolta Rózsa anyó.

Csupán néhány lépést tettek meg az ösvényen, amikor Gyöngyi megérezte a füst szagát. Megfordult. A banya háza kigyulladt, vörös lángnyelvek csaptak ki az ablakon.

– Mi van a vén bolonddal? – kérdezte.

– Ne törődj vele! – legyintett Rózsa anyó. – Menjünk.

– De hát elég odabent! – tiltakozott a lány.

– Gyere már, nincs itt semmi keresnivalónk! A szipirtyó elmenekült a hátsó ajtón. Közben fellökte a lámpást.

Elég sokáig tartott, míg elértek a patak partjára. Most már két csónak feküdt ott. Besötétedett, nem sokat láttak. Jutka alig állt a lábán, Jankónak egész úton támogatnia kellett. Gyöngyi a dajkájának segített. Az idős asszonyt nagyon megviselte a váratlan kaland.

Gyöngyi tüzet csiholt, és meggyújtott egy kevés, viszonylag száraz mohát. Vékony ágakat dobott a tűzre. Nemsokára már vidáman táncoltak a lángok. A nedves fa füstje szerencséje elkergetette a rajokban támadó vérszívókat is.

– Lányok, csináljatok fáklyákat. Amíg ki nem érünk az erdőből, vaksötétben kell eveznünk – utasította Rózsa anyó Gyöngyiéket. Utána a pásztorgyerek felé fordult. – Gyere csak ide, te Jankó.

Volt a hangjában valami, ami miatt Gyöngyinek végigfutott a hátán a hideg. A gyerek is megérezhette, mert lekapta a fejről a süveget, és rémült arccal állt az idős nő elé.

– Mondd csak, Jankó, mit hallottál? Értetted, amit az a futóbolond mondott?

A fiú szokás szerint zavarodott képpel bámult maga elé. A lába ujjával elkezdte piszkálni a földet.

– Hát nem figyeltem – ismerte be. – Semmit nem hallottam.

Rózsa anyó hosszú, töprengő pillantást vetett a fiúra, végül halványan elmosolyodott. A szeme azonban továbbra is könnyörtelen maradt.

– Jól van, igyekezzünk.

Beszálltak a csónakokba. Lefelé elég volt, hogy csak egy-egy evezőt használtak. Jutkát Jankó vitte, Rózsa anyót pedig Gyöngyi. Gyorsan hazaértek.

A vörös hajú lány egész úton hallgatott. Egyetlen dolog járt az eszében. Életében először Rózsa anyó hazudott neki.

A szikla tövében álló kunyhónak ugyanis nem volt hátsó kijárata.

Új-Almut erődje, valahol a Közel-Keleten

Az idős férfi a keringő dervisek ruháját viselte, pedig nem tartozott közéjük. Szerette ezt az öltözéket. Dervisnek álcázva magát Delhitől Bagdadon át Kairóig, sőt akár Marokkóig vagy Andalúziáig is eljuthatott anélkül, hogy bárki az útját állta volna. Az igazhitűek mélyen tisztelték a szent embereket. Az öreg jókedvűen elmosolyodott. A szeme sarkában a ráncok jól mutatták, hogy szeret nevetni.

Bár most kint ült a tűző napon, semmi jelét sem adta annak, hogy melege lenne. Ugyanolyan kevéssé törődött a hőséggel, mint máskor a dermesztő hideggel. Tökéletesen uralkodott a testén. Az arcán egy pillanatra elhalványult a mosoly. *Bár csak az elmémről is elmondhatnám ugyanezt.*

Elhessegette magától a nyugtalanító gondolatot. Előbbre hajolt, és barátságosan odaintegetett az arénába lépő kiválasztottaknak. A fiatal, meztelen nők azonnal eltávolodtak egymástól. Elkezdték a bemelegítő gyakorlataikat. Még csak nem is pillantottak az aréna közepében felhalmozott fegyverekre. A küzdelem csupán akkor kezdődhet meg, ha arra engedélyt ad az öreg sejk.

Ő azonban még várt egy kicsit. Nagyot sóhajtott, és elvett egy mézes süteményt a vastag aranytálcáról. A kisebb vagyont érő edény a perzsa sah fizetsége részeként került az erődbe. Őfelsége elégedett volt az elvégzett munkával.

Nem is csoda.

A sejk az előtte térdelő rabszolgára pillantott. A magas és széles vállú férfi mozdulatlanul tartotta a feje fölött az édességekkel teli tálcát. Nem remegtek az izmai. A rabszolga természetesen néma és süket volt. A sejk elvi okok miatt kerülte a felesleges kockázatot. A kivágott nyelvű szolga nem árulhatja el a gazdája titkait. A borotvaéles görbe késsel

annak idején nem csupán a nyelvét metszették ki. Új-Almut erődjében a sejken kívül kizárólag heréltek és nők éltek.

Így volt ez jól, haladni kellett a korrallal.

A lányok odalent annyira szépek voltak. A karcsú, hajlékony testeken izzadság csillogott. A sejk tekintete egy pillanatra elfelhősödött. Keresni kezdte a megfelelő szavakat:

– *Kebled halma édes álom, vágyam és a boldogságom...*

Ez nagyon is jó kezdősor volt. De hogyan folytassa a verset?

– *Gyémánt fényben ragyog rajta... az izzadság tiszta...
foltja..., cseppje...?*

Nem, sajnós, nem jött ki a rím. A Hegyek Öregje savanyú arcot vágott.

Nem tartotta magát egyenrangúnak a királyokkal. Pontosan tudta, hogy az önteltség súlyos bűn lett volna, hiszen neki nem voltak seregei vagy hadihajói. A Napkelet bölcs fejedelmei ennek ellenére mégis félték tőle.

Közelebb hajolt a korlát külső pereméhez, és végignézett odalent a lányokon. Ajgúl természetesen kissé oldalt állt. Nem törődött az idős férfival. Magabiztosan készült a döntő próbára. A másik három szépség viszont nagyon is tisztában volt azzal, hogy a félelmetes szekta vezetője szemmel tartja a felkészülésüket. Mindegyik lány nagyon szép, karcsú és izmos volt. Képesnek kellett lenniük arra, hogy akár a

legmeredekebb várfalakon felmászva jussanak el a kiválasztott célpont közelébe. A *hasszaszinok* azonban nem csupán félelmetes harcosok, a puszta kezes és a fegyveres küzdelem mesterei voltak. A lányok egészen különleges kiképzésben részesültek. Például gyönyörűen énekeltek, és több mesét tudtak, mint Seherezádé. Ezen felül pedig a mosolyukkal bármelyik férfi ember szívét meglágyíthatták volna.

Nem egyszerűen gyilkosok voltak. A Hegyek Öregje gyakran küldte hosszú időn át tartó feladatra válogatott ügynökeit. A lenyűgöző hölgyek beépültek egy-egy fejedelem udvarába, és gyakran még a háremébe, a hálószobájába is eljutottak. Megtudták az uralkodók, a sejkek, a szultánok, a pasák titkait. Ezeket továbbították uruknak, aki azután vagy jó pénzért értékesítette az értesüléseket, vagy felhasználta őket a következő bizalmas tárgyalása során. Előfordult már olyan is, hogy egy lány fél évig vagy éppen egy teljes esztendőig az áldozatával élt. Csak akkor vágta el a torkát, amikor megtudott róla minden értékesíthetőt, vagy elérkezett a legmegfelelőbb pillanat. A napkeleti politika saktáblájáról gyakran ezek a bársonyos bőrű, igéző tekintetű, mindenre elszánt fiatal nők távolították el a bábukat.

És távolról sem csak a parasztokat...

A sejk tekintete megpihent a középben elhelyezkedő lány csípőjén. Fatime egy gyors pillantást vetett az erkélyre. Amikor meggyőződött arról, hogy a Hegyek Öregje őt bámulja, akkor mélyen előrehajolt, és a fejét a térdéhez szorítva nyújtani kezdte combjának izmait. Tisztában volt azzal, hogy a fenéke és a lába egyaránt lenyűgözően formás.

Ajgúl közben befejezte a felkészülést. Kihúzta magát, megropogtatta nyakának ízületeit, majd kifejezéstelen arccal végignézett három vetélytársán. A szája sarkában halvány, lenéző mosoly jelent meg, amikor észrevette a fenekét riszáló Fatimét.

Fent a sejk jókedvűen elmosolyodott. Nagyjából sejtette, hogy mi lesz az erőpróba végeredménye. A homokkal felhintett arénából csak egyetlen lány jöhet ki élve.

Annak idején az elődei ugyanúgy végeztek a hitetlen keresztések vezéreivel, mint a legjobban őrzött sejkekkel, sivatagi törzsfőkkel. Jó pénzért tették persze. A fél világ rettegett a hasszaszinoktól, a kábítószer-től megmámorosodott, semmitől sem féltó orgyilkosok szektájától. Bizony, az elődjei, a közösség egykori vezetői nagy és bölcs emberek voltak.

Csak hát nem hallották meg az idők szavát. Azt hitték,

hogy ugyanazok a módszerek, amelyekkel halálra rémíthették az európai hódítókat, akkor is beválnak majd, ha máshonnan érkezik új ellenség. Tévedtek. A mongolok elpusztították a régi Almutot. Legyilkoltak mindenkit. Megsemmisült az ópiumszívók rettegett fellegvára.

Egy hasszaszin azonban megmenekült. Éppen bevetésen volt Szíriában. Elkerülte Dzsingisz kán utódainak haragja. A túlélő profi szakember volt. Fel sem merült benne a bosszú gondolata. Senki nem fizette volna meg azért, hogy meggyilkolja a mongolok nagykánját. Ellentétben a korábbi vezetőkkel, a szerencsés kiválasztott nagyon is tudta, hogy honnan fúj a szél. Levonta a megfelelő következtetéseket.

Háromszáz évvel később újra élt és virágzott a szekta.

Őseik persze rá sem ismertek volna az új nemzedékre. A Hegyek Öregje kizárólag nőket küldött bevetésre. Fiatal leánykákat, érett asszonyokat, és hajlott hátú, ősz hajú anyókat.

Megbízói minderről persze semmit sem tudtak. Nem érdekelte őket, hogy ki markolja a sötétben biztosan lecsapó tört, ki szórja a mérget az aranytálcán felszolgált *mahallebire*. Csak az eredmény számított.

A lányok befejezték a felkészülést. Könnyed, táncoló mozdulattal átvonultak a küzdőtér túlsó falához. Fél térdre

ereszkedtek. Jobb tenyerük rásimult a homokra, a ballal pedig megérintették a keblüket. Feszülten figyelték az öregembert. A sejk felkelt. Kihúzta magát, és az övéből elővett egy egyszerű, hófehér kendőt. Kinyújtotta a kezét.

Ki akarta használni a vérontás előtti utolsó pillanatot. A pillantása lassan végigsiklott a négy lányon. A kiválasztottak cseppet sem hasonlítottak egymásra. A maga módján azonban mindegyik kívánatos szépség volt. A Hegyek Öregje egy pillanatra becsukta a szemét. Az ágyékára összpontosított. Nem érzett semmit. Immár évtizedek óta. Az arcáról eltűnt a mosoly.

Odalent a lányok megfeszítették az izmaikat. Felkészültek.

A sejket ugyan már rég cserben hagyta a teste, ám a győztes ennek ellenére is vele fogja tölteni a mai éjszakát. Az is több a semminél, ha hozzábújhat. Napnyugta után kellemetlenül hideg volt a hegyek között. A fiatal túlélő teste elűzi majd az éjszaka dermesztő érintését, és a sejk egy ideig talán a saját közelgő halálára sem fog gondolni. Milyen furcsa, hogy a világ sorsa a hozzá hasonló, impotens vénemberek kezében van. Ismét elmosolyodott.

A szeme zárva maradt, amikor az ujjai szétnyíltak. A kendő az aréna homokjába hullott. Megkezdődött a kiválasztás.

Három lány azonnal rohanni kezdett a középén gúlába

rakott fegyverek közé. Az alacsony tárlókon török, kardok, szablyák, de egy buzogány és egy csatabárd is várta őket. Kicsit arrébb különféle lándzsákat szúrtak a homokba. A másik oldalon egy hófehér vászondarabra felajzott mameluk íjat és nyílveesszőket fektettek.

A sejk kinyitotta a szemét. Érdeklődve nézte az összecsapást. A lányok szembefordultak egymással. Karddal, szablyával és lándzsával a kézben készen álltak a küzdelemre.

Ajgül kicsit arrébb állva nyugodtan figyelte őket. Esze ágában sem volt odarohanni a fegyverekhez. Laza testtartásban, hűvös arckifejezéssel várakozott. Vetélytársai nem törődtek vele, hiszen nem volt nála fegyver.

Fél perccel később véget ért a harc. Két halott és egy haldokló hevert a homokban.

Ajgül közelebb sétált. Felvett egy hosszú, ívelt pengéjű kést. Ez a fegyver majdnem akkora volt, mint egy rövidebb kard. Odalépett a haldokló Fatime mellé. A kiképzés során ők ketten a lehető legjobb barátnőknek számítottak. Persze mind a ketten tudták, hogy ezt a napot csak az egyikük élheti túl. Ajgül végre elmosolyodott. Egy könnyed, elegáns csapással lemetszette a sebesült fejét. Erre amúgy nem lett volna szükség. Egyszerűen szíven szúrhatta vagy a torkára taposhatott volna. Azért választotta a látványos megoldást,

mert tudta, hogy a mestere figyeli. Valósággal perzselte a pillantása.

Kinyitották a küzdőtér kapuját. Néma rabszolgák siettek be a holttestekért. Egy hófehér ruhás eunuch vezette fel a túlélőt Új-Almut ura elé.

A sejk felhajtotta a dervisköpeny ujját. Egy rabszolga aranyozott mosdótálat tartott oda elé. A Hegyek Öregje belemártott egy hófehér rongydarabot a tiszta, hűvös vízbe. A hagyományoknak megfelelően lemosta vele az előtte álló fiatal nőt. Amikor kész lett, hátralépett, és elégedett arccal végigtekintett legújabb mesterművén.

– Tudtam, hogy te fogsz győzni – mondta elégedetten.

Ajgül lesütött szemmel állt. Nem volt szabad a sejk szemébe nézni. Keresztbe tette a két karját a melle előtt, és mélyen meghajolt.

– Most menj – mondta a hegyi erőd ura. – Napnyugta után várlak a hálósobámban.

– Megtisztelés számomra téged szolgálni. Tied az életem, tied a halálom – mondta ki Ajgül a hagyományos szavakat.

A sejk hátat fordított, és már nem törődött a lánnyal. A győztes kihátrált az erkélyről, és eltűnt az árnyékban. A lépcsőn egy magas, szőke nővel találkozott. A hegyek ura tizenöt évvel korábban vásárolta az isztambuli piacon a szőke

és kékszemű cseh lányt. Jana félelmetesen hatékony orgyilkosnak bizonyult. Többnyire Európában hajtott végre bevetéseket. A lányok közül ma már ő volt a legidősebb. Egyre jobban kivette a részét a tervezésből és a tárgyalások előkészítéséből. A sejkben egyszer már felmerült az a kósza gondolat is, hogy egy szép napon talán majd ez a nő lehet az utódja.

Jana mélyen meghajolt.

– Beszélhetsz, leányom.

– Atyám, postagalamb jött Isztambulból.

A Hegyek Öregje elégedetten elmosolyodott.

– Nemsokára nagy kereslet lesz a szolgáltatásaink iránt.

A cseh lány némán követte.

Útban felfelé, a lakótorony tetejére az idős férfi befejezte a megkezdett verset:

„...letörlöm kebledről a rászáradt vért.

Egész apró öltésekkel varrom be a sebeket.

Éjjel forró ajkam nem érzi a hegeket.”

Tarcali erdő

Két nappal később a lányok az erdei vadászház előtt, az árnyékban ültek. Érdeklődve figyelték az alacsony asztalra

kirakott furcsa növényeket.

– Az előbb nem figyeltem – mondta Ancsi. Kíváncsi arccal felvette az őszibarack nagyságú piros gyümölcsöt. Vagy inkább zöldséget? – Mit mondtál? Mi ennek a neve?

Gyöngyi gyorsan kivette barátnője kezéből a ritka termést. Megvakarta a fejét.

– Igazából egyikre sincsen szavunk. A kassai szász kalmár farkasbaracknak, meg *domáténak*, vagy valami ilyesminek nevezte.

– A szászok ilyen furcsa dolgokat termesztenek? – kérdezte Fruzsinka. Felemelte a piros gömb mellett heverő, hosszúkás, sárga termést. – Ez talán valamilyen kis tök lehet.

– Nem, még csak nem is hasonlít a tökre – ellenkezett Gyöngyi.

– Már hogyan hasonlítana! Pont egyforma sárga mind a kettő – mérgelődött Fancsi. A fekete hajú lány meglehetősen unta, hogy babázás helyett ilyen ostobaságokkal kellett foglalkozniuk. – Minek hívják?

– Babrikának vagy talán paprikának.

– Mi volna, ha megennénk őket? – kérdezte csillogó szemmel Fruzsinka.

– Inkább ne. Még nem tudjuk, hogy ehetőek-e. Emlékszel, mi történt, amikor pár hete megfőztük a földi alma termését.

A kislányok savanyú arccal bólítottak.

– Még szerencse, hogy csak egy kanállal ettünk belőle. Kiderült, hogy a gumóját kell enni, nem a gyümölcsét.

– Mi a fenének veszel drága pénzért ilyen ostobaságokat? Nem jók neked a régi ételek? A kása meg a pörkölt?

– Kíváncsi vagyok, hogy mire jók ezek a termések – felelte Gyöngyi. – Rózsa anyó pedig tudni akarja, hogyan lehetne szaporítani őket. Talán megteremnek itt, a mi földünkön is.

– Szászföldről kerültek ide? – kérdezte Fruzsinka.

– Á, azt nem hinném. Arrafele hidegebb és esősebb az idő. Nézd meg, hogy ezeknek milyen szép, élénk színük van. Csak az a termés lesz ilyen gyönyörű, amit sok napfény ér. Talán Rácországból vagy a törökök földjéről vásárolta az a szász kalmár.

– Azt hittem, hogy te mindent gyűlölsz, ami török – csodálkozott Ancsi.

Gyöngyi csak egy pillanatra komorodott el. Utána megfontoltan megcsóválta a fejét.

– Csak az embereket. A növények meg az állatok nem tehetnek arról, hogy melyik ország földjén élnek vagy teremnek.

A négy lány felkapta a fejét, amikor váratlanul kinyílt a vadászház ajtaja. Rózsa anyó lépett át a küszöb fölött. Az idős

nő aggódó arccal fordult az erdei ösvény felé.

– Egy lovas jön – figyelmeztette a lányokat.

– Nem hallok semmit – csodálkozott Fancsi.

Gyöngyi azonban nagyon is komolyan vette a figyelmeztetést. Jól tudta, hogy idős dajkája messziről megérezi a közeledőket. Még azelőtt felfigyelt rájuk, hogy akárcsak a legélesebb fülű ember is meghallhatta volna a patkó dobogását.

– Gyorsan menjetek be a házba! – szolt kis barátnőire.

– Miért, valami baj van? – kérdezte Ancsi.

– Egy lovas jön, te buta! Hát nem hallottad? – förmedt rá Fancsi.

– Hát lovas jön! Na, és akkor mi van? Miért baj az? – tiltakozott a szőke csöppség.

– A vadászházban évek óta nem járt idegen. Lovas meg azóta sem, hogy ideköltöztünk volna. Senki nem ismeri az ide vezető utat.

– De én ismerem! – figyelmeztette Ancsi. – Meg a lányok is.

– Az igaz, de ti nem árulnátok el.

Mindannyian behúzódtak a házba. Gyöngyi Rózsa anyó mellett, a résnyire nyitva hagyott ajtón át figyelte az ösvényt. Hamarosan magányos lovas léptetett ki a ház előtti tisztásra.

A fiatalember dölyfös arckifejezéssel, szálegyenes háttal ülte meg a lovát. A barnásvörös szőrű herélt nem volt különösebben szemrevaló háttas. A gazdája viszont annál különösebb látványt nyújtott. A nemes ifjak körében annyira népszerű sárga bőrcsizmája nagyon nem illett nyugati módra varrt fekete harisnyájához és a buggyos rövidnadrágához. Vajon hogy erőltette rá magyaros szabású bőrmellényét a puffadt vállrészü, nyugati zekére? Az inge gallérja fölött némi csipke is látszott. A nyakában akkora rézkereszt lógott, hogy majdnem a köldökéig leért. Az érkező ránézésre egy nem túlságosan gazdag nemes úrfi vagy valamilyen nagyúr apródja lehetett.

Idegesen táncoló lovával a ház elé léptetett. A herélt nyugtalanul csapkodott a farkával.

– Hé, van itt valaki? – kiáltotta a fiatalember. Meglehetősen ingerültnek látszott. A zekéje alá nyúlt, és előhúzott egy mocskos rongydarabot. Letörölte a homlokáról az izzadságot. – Azt kérdeztem, hogy van-e itt valaki?

– Ki vagy és mit akarsz? – kiáltotta Rózsa anyó az ajtórésen keresztül.

– A tokaji várkapitány apródja vagyok. Nemes Balyassa Balázs úrfi.

– Mi járatban vagy errefele, Balázs úrfi? Eltévedtél talán az

erdőben?

– Micsoda? Még hogy én eltévedtem? Sosem tévedek el sehol! Levelet hoztam.

– Levelet? Kinek?

A fiatalember körülnézett. Rosszkedvűen összevonta a szemöldökét.

– Hát én is pont ezt kérdezem. Nem hinném, hogy nemes emberek laknának ebben a romhalmazban.

– Milyen romhalmazról beszélsz, te szerencsétlen? – kiáltotta Gyöngyi. Nem törődve Rózsa anyó figyelmeztetésével, felrántotta az ajtót és kilépett a verandára. Nem érdekelte, hogy a korhadt deszkák fenyegetően megreccsentek a lába alatt. Az ő otthonát senki ne merészelje romhalmaznak nevezni!

Az úrfi elkerekedő szemmel bámulta a fiatal lányt, aztán még jobban kihúzta magát, és megpödörte viasszal kifényesített bajuszát.

– Hát neked, szép húgom, senki nem mondta, hogy illetlenség férfiruhában járni?

– Szép húgod neked a molnár bakkecskéje! – vágott vissza Gyöngyi. – Apámtól örököltem ezt a ruhát. Jobb, mint a tied.

– Hogy mersz velem így beszélni, te cseléd? – kiabálta kivörösödő arccal az úrfi. Megragadta a csuklójáról lelógó

korbácsot, és fenyegetően a magasba emelte. – Mindjárt ellátom a bajodat, te!

Gyöngyi mögött megreccsent a deszka. Az úrfi elsápadt, és leengedte a kezét.

– Talán jobb lenne, ha az uraság elmondaná, hogy mit keres itt nálunk – mondta halkán, megfontoltan Rózsa anyó. A kezében ugyanazt a súlyos pisztolyt tartotta, mint amivel az erdei boszorkány baját is ellátták.

– Öreganyám, ne játsszon azzal a fegyverrel... még a végén elsül – dadogta a fiatalember. Most már nem is törődött Gyöngyivel.

– Szóval akkor miért jöttél ide? Kinek hoztál levelet? – kérdezte a lány. Jól tudta, hogy kis barátnői a szobából minden szavát feszülten figyelik.

A lovas savanyú képet vágott, majd beletúrt a nyeregtáskájába, és elővett egy vörös pecséttel lezárt fehér papirost.

– Meghívó nemes Kővári Gyöngyvér kisasszonynak – mondta jelentőségteljes hangon. – Úgy hallottam, hogy itt lakik, de hát...

– Kitől hallottad? – kérdezte Gyöngyi.

– Varsányi Cecília asszonytól. Bent volt ő is segíteni a bál előkészítésében. Ragaszkodott ahhoz, hogy Gyöngyvér

kisasszony is kapjon meghívót. Azt persze egy szóval sem mondta, hogy ide, a világ végére kell eljönnöm a levéllel.

Gyöngyi összenézett a dajkájával. Az idős nő megvonta a vállát.

A három kislányt közben már nem lehetett odabent tartani. Kitódultak az ajtón, leszaladtak a lépcsőn és odafutottak a lovashoz.

– Báli meghívót? Milyen bál? Add már oda Gyöngyinek!

Az úrfi idegesen hátrébb táncoltatta a lovát. Értetlen arccal végignézett a gyerekeken, majd visszafordult a veranda felé.

– Szóval a Kővári kisasszonyt keresem. Nem tudjátok, hogy merre...

Gyöngyi korábban nagyon gyakran gurult méregbe. Olyankor vörös lett az arca, és legszívesebben tört és zúzott volna. Most viszont jeges düh fogta el. Ilyet még nem érzett korábban. Szóval ez az alak nem akarja elhinni, hogy ő egy előkelő kisasszony. Azelőtt cseppet sem törődött nemesi származásával. Most viszont nagyon is fáj a lovas lenéző viselkedése.

– Megtaláltál. Én vagyok Gyöngyvér – mondta halkan. Kihúzta magát, kidüllesztette a mellét, és kissé félrehajtotta a fejét. Egy lassú mozdulattal beletúrt csillogó vörös hajába. Mélyen az ifjú szemébe nézett.

A futár elvörösödött. Mondani akart valamit, de nem jött ki hang a száján. Végül zavartan újra megpödörte a bajuszát, és a nyeregből lehajolva Fancsi kezébe nyomta a levelet.

– Meghívó! – kiáltotta a kislány, és felrohant a lépcsőn. Gyöngyi kezébe nyomta a pecsétetes papírt.

– Köszönjük fiatalúr, hogy elhozta a meghívót. Biztos elfáradt az úton. Megkínálhatjuk egy pohár vízzel? Friss és hideg. Most húztuk a kútból – mondta Rózsa anyó. Udvarias szavai dacára sem tűnt túlságosan barátságosnak. A pisztoly csövét ugyan leengedte, de a fegyvert nem tette le.

– Micsoda? Vízet? – méltatlankodott a lovas. Utána viszont újra Gyöngyire nézett, és ha lehet, még sápadtabb lett mint az előbb. – Vagyis hát köszönöm, nem kérek. Még sok dolgom van. A környék minden nemes kisasszonya kap meghívót.

Vonakodva ugyan, de meghajolt a nyeregben, megfordult a lovával, és sietve elügetett az ösvényen. Nemsokára már nem hallatszott a patkók dobogása.

– Jól zavarba hoztad a fajankót – állapította meg elismerően Fancsi.

– Na, mi lesz már? Olvasd el a levelet! – kérte Fruzsinka.

Gyöngyi a dajkájára nézett. Az öregasszony letette a pisztolyt, aztán bizonytalanul bólintott.

Gyöngyi feltépte a pecsétet, és széthajtogatta a papírost. Némán olvasni kezdte.

– Mondjad hangosan! – kérlelték a lányok. – Hova hívnak?

– Tokajba érkezik a felső-magyarországi főkapitány. Lazarus von Schwendi nagyúr. A tiszteletére bált ad a város és a vármegye.

Elhallgatott, aztán hitetlenkedő tekintettel újra végignézte a sorokat.

– Tényleg meghívtak a bálra.

– Hát ez nagyszerű! – csivitelték a lányok. – Te leszel a legszebb!

– Mint a mesékben!

– Majd meséld el, hogy milyen volt!

A három gyerek biztosra vette, hogy Gyöngyi eleget tesz a meghívásnak. A vörös hajú lány azonban a dajkája felé fordult.

– Mit gondolsz róla? – kérdezte.

Rózsa anyó csak rövid töprengés után válaszolt:

– Szeretnél elmenni? – kérdezte.

– Nem is tudom. Még sosem voltam bálban.

– Én sem – ismerte be az öregasszony. – Anyád és a nagyanyád – legyen nekik könnyű a föld – viszont nagyon szerette az ilyesmit. Szandruska éppen egy bálon ismerte

meg az apádat. Hányszor emlegette azt a csodálatos estét! Ahogy a gyertyák fényében táncoltak...

– Gyöngyi, te tudsz táncolni? – kérdezte Fruzsinka. A nagylány elpirult.

– Hát megtanultam. Cecília asszony azt mondta, hogy egy kisasszonynak ehhez kell érteni, nem a lovagláshoz.

Visszafordult a dajkája felé.

– Azt hiszem, szeretnék elmenni.

Az idős nő egy darabig némán viszonzta a pillantását, aztán nagyot sóhajtott, és lehajtotta a fejét.

– Ha ott lesz Cecília asszonyság is, akkor nincs mitől tartanunk. Amúgy meg igaza van neki. Tényleg itt az ideje annak, hogy megtanuld mindazt, amit egy felnőtt nőnek is tudnia kell. Nem lehetsz örökké egy vadóc erdei manó.

A következő két nap során Gyöngyi vagy százszor is elolvasta a meghívót. Éjszaka, elalvás előtt elképzelte, milyen lesz a gyönyörű, gyertyafényben úszó terem. Ott lesz a vármegye összes nemes kisasszonya és úrfija. Meg mindenki, aki csak számít. Az ispánok, alispánok, bírák és szolgabírák. Elöljárók és polgármesterek. Rózsa anyó szerint eljött az ideje annak, hogy az árva is megismerje a felnőttek világát. Egy bál kiválóan alkalmas arra, hogy új ismeretségekre tegyen szert.

Ha sikerülne megbarátkoznia egy-két főnemes asszonnyal, talán még az elorzott birtokok visszaszerzéséért is lehetne tenni valamit.

– Álom, álom, édes álom – dúdolta halkán.

– Te meg mit énekelgetsz itt magadban? – harsant fel Jutka hangja. A szőke lány a fák árnyékából bukkant elő. Jókedvűen rávigyorgott a barátnőjére. – Hallottam, hogy mész a bálba. Az lesz ám a nagy nap.

– Nem is tudom – válaszolta Gyöngyi.

– Mit nem tudsz?

– Azt, hogy tényleg el akarok-e menni oda.

– Már miért ne akarnál? – csodálkozott Jutka. – Hiszen nemes kisasszony vagy! Mégpedig nagyon csinos. Ki tudja, mikor tartanak legközelebb bált a környéken. Édesanyám azt mondta...

– Az anyád? Hát már mindenki tud a meghívóról?

– De még mennyire! Az a három szószátyár kismadár nem tudta befogni a csőrét. Most már még a környékbeli tanyákon is hallottak arról, hogy találkozni fogsz a kassai főkapitánnyal.

Jutka közelebb lépett, és Gyöngyire kacsintott.

– Azt beszélnek, hogy feleségül fog venni.

– Micsoda?! – sikoltotta a barátnője. – Honnan veszitek ezt

az ostobaságot?

– A kicsik találták ki. Hiszen te vagy itt a legszebb. A kassai főkapitány nem véletlenül éppen akkor jött, amikor te eladósorba kerültél...

– Nem kerültem eladósorba! – tiltakozott Gyöngyi.

– Ezt mondd a legényeknek! – nevetett Jutka. – Nem emlékszel, mi történt, amikor megszelídítetted Fecskét? Aki nem a fenekedet bámulta, az a kebledet nézte guvadó szemmel.

Gyöngyi elvörösödött.

– Hagyd már békén a fenekemet! – kiáltotta mérgesen. – A férfiak mind ostobák!

Elhallgatott, és töprengeni kezdett.

– Ráadásul egyik lovászlegény sem tetszik.

– Mert jó az ízlésed – biccentett Jutka. Leültek egymás mellé egy mohos szikladarabra. – A bálban viszont nemes úrfik is lesznek. Apródok meg puhakezű deákok. Talán majd közöttük találod meg az igazit.

– Ahogy az anyám is megtalálta az apámat – töprengett Gyöngyi.

– Ez a beszéd! Pontosan! Úgyhogy félre a kételyekkel. Tessék igenis elmenni abba a bálba!

– Azt mondod?

- Talán süket vagy?
- De miben menjek?
- Mi az, hogy miben?
- Milyen ruhát vegyek fel?

Válasz helyett Jutka csak tátozott. Megvakarta a feje búbját. A tekintete többször is végigsiklott Gyöngyi fiús harisnyáján, kopott mellényén és ingén.

– Hát ebben nem mehetsz, az már igaz. Nincsen női ruhád?

– Csak az a holmim van, amit itt, a vadászházban találtunk. Rózsa anyó ide pendelyben meg pelenkában hozott. Azt mégsem vehetem fel. Hiába van rózsaszín hímzés rajta.

– Hát azt tényleg nem – bólintott Jutka. A homlokát ráncolva töprengeni kezdett. – Mi lenne, ha Cecília asszonytól kérnél kölcsön egy ruhát?

– Most tréfálsz? A báli ruha anyáról leányra száll. Senkinek nincsen két rend öltözéke.

– Akkor most mit tegyünk?

Egy darabig némán ültek egymás mellett.

– Talán... – kezdte Gyöngyi.

– Igen? Mondjad!

– Talán varrathatnék magamnak egyet.

– Nem drága az ilyesmi?

– Fogalmam sincs róla. Még sosem volt báli ruhám.

– Ha Cecília asszony nem is adja kölcsön a ruháját, de legalább megmutatja neked. Tán még abban is segít, hogy ki tud a környéken ilyesmit varrni. Biztosan ismer néhány jó szabót.

– Vagyis?

– Vagyis nyeregbe, bálkirálynő! Hozd ki az istállóból az öreg Galambot, és ügess el vele Varsányiékhoz! Beszélj a gazdasszonnyal.

– Galambot? Gyalog hamarabb odaérek.

Jutka nevetni kezdett.

– Egy nemes kisasszony nem jár gyalog az erdőben. Ha már hintód nincsen, akkor lóháton utazzál.

Aznap este

Gyöngyi rosszkedvűen ügetett hazafelé. Cecília asszony nagyon kedves és segítőkész volt. Megpróbálta rábeszélni a lányt arra, hogy maradjon éjszakára náluk, mert már alkonyodott. Gyöngyinek azonban semmi kedve nem volt ehhez. Egyre csak az járt az eszében, hogy a báli ruha anyaga akár négy régi magyar forintba is kerülhet. Hat tallérba! *Annyi pénz nincs is az egész világon!* – gondolta elkecserevedve. – *Ha előszedem az elásott ezüstjeimet, akkor is legfeljebb harminc*

dénárom van.

Komor arccal körülnézett. Napnyugtáig ugyan még volt hátra legalább fél vagy háromnegyed óra, de az erdő fái között már-már éjszakai sötétség honolt. A lány nyugtalansága átterjedt a lóra is. Galamb ingerülten megrázta a fejét. Szeretett volna sietni hazafelé.

Gyöngyi hagyta, hadd menjen a ló. Már nagyon megbánta, hogy annyira tűzbe jött a meghívó miatt. Még hogy báلكirálynő! Soha az életben nem lesz ilyen drága ruhája! Ráadásul ott volt még a szabó munkadíja is. És egészen egyszerűen nem fogja tudni meggyőzni Rózsa anyót arról, hogy féltve kuporgatott ezüstjeiket ilyen léhaságra pocsékolják el.

Pedig milyen jó lett volna!

Elkeseredetten becsukta a szemét. A kanca lassan lépkedett. Ment a maga feje után. A derék Galamb bárhonnán hazatalált volna. Gyöngyi újra ábrándozni kezdett. Ha neki is lehetett volna olyan szép, vastag bársonyból és csillogó selyemből varrt, gyöngyökkel és gyöngyházzal díszített ruhája, mint Cecília asszonynak! Hercegnőként sétált volna be a bálterem közepére. Elnémultak volna a vendégek, és megbicsaklott volna a muzsika. Mindenki a gyönyörű, vörös hajú lányt bámulta volna.

Persze fogalmuk sem lehetett volna arról, hogy ki is ő valójában. Hiszen korábban nem kereste a nemesek társaságát.

Nagyot zökkent a nyeregben. Kinyitotta a szemét. Dühösen körülnézett.

Hát, ezután sem fogja. A nemesek, a gazdagok maradjanak csak meg a maguk világában. Gyöngyinek meg itt lesz az erdő. Az állatok, a növények, a fák meg a virágok. Nem is vágyik semmi másra.

Vagy talán mégis?

Tulajdonképpen igazat mondott Jutkának. Egyetlen lovászlegény sem tetszett különösebben. Csak hát egyszer a barátnőivel meglesték a mosakodó fiúkat. A lovászok félmeztelenre vetkőzve álltak a vályú mellett. Tiszta, hideg vízzel mosták felsőtestükről az egész napi fáradságos munka izzadságát. Gyöngyi különös borzongást érzett, amikor megpillantotta izmos, szőrös mellkasukat. Nem tudta volna megmondani, hogy miért.

Ráadásul az a beképzelt nemes úrfi sem volt egyértelműen ellenszenves. A Balázs, aki a meghívót hozta. Ahogy büszkén megpödörte a bajuszát, és Gyöngyi szemébe nézett...

Galamb egyre bizonytalanabb léptekkel haladt az erdei úton. Errefelé még kora délelőtt is csak elvétve jártak utazók

vagy a környékbeli földművesek. Már jó ideje nem találkoztak senkivel sem. Gyöngyi meglepődve körülnézett. Vajon mennyi ideig álmodozhatott a nyeregben? A félhomály arra utalt, hogy bizony most már eléggé későre jár.

Oldalról halk zörgést hallott az avarból. Ingerülten a zaj irányába fordult. A bokrok közül, egy keskeny ösvény torkolatából jókora róka bukkant elő. Galamb is észrevette az állatot. Felhorkant, és szinte megdermedt.

A róka nem zavartatta magát. Nem ijedt meg a lovastól. Éppen ellenkezőleg. Leült az ösvény végén. Hatalmasat ásított. Sárga, hegyes fogai voltak. Utána kényelmesen hasra feküdt. Az állát a mellső lábán nyugtatta.

– Te aztán nagyon különös róka vagy – állapította meg Gyöngyi. – Nem kellene rémülten elmenekülnöd?

Az apró ragadozó felemelte a fejét. Megcsillant a szeme.

– Róka, róka, te farkasszemet nézel velem? – nevetett a lány. Galamb vékonyába akarta nyomni a sarkát, hogy mozgásra ösztönözze lusta, öreg hátasát, ám a mozdulat félbemaradt. A róka felült. Továbbra is a lányt bámulta. Gyöngyi ingerülten megcsóválta a fejét. Hallott már pár mesét az erdőben kószáló rókaszellemekről. Cseppet sem szeretett volna egy ilyennel találkozni.

– Na, tűnés! – förmedt az állatra. Felemelte a kezét, és úgy

tett, mintha meg akarta volna dobni. Nehéz volt megőriznie a komolyságát, látván a róka méltatlankodó arcát. A vörös bundájú jószág lassan megfordult, és a következő pillanatban már el is tűnt a sötét bokrok között.

– Na, azért! – nézett utána Gyöngyi. – Ideje hazamennünk.

A róka már sehol sem volt. Az ösvényen azonban továbbra is látszott egy apró, vörös folt. Az előbb nem vette észre.

– Az meg mi lehet? Csak nem vérszegfű?

Rózsa anyó nagyon örülne a ritka virágnak. Orvosságot ugyan nem lehetett belőle készíteni, de lepréselve erős szagával távol tartotta a molylepkéket a ruhásládától.

Gyöngyi leugrott a nyeregből. A kantárnál fogva maga után vezette Galambot. Odament az ösvény torkolatához. Leguggolt arra a helyre, ahol az előbb még a róka ült. Jól látta. Valóban vérszegfű nőtt a vadcsapás szélén. Óvatosan leszedte a szirmokat, és elcsomagolta a kendőjébe.

– Nézd csak, Galamb! Ott is nő egy. És még amott is – állapította meg meglepődve. Az élénkpiros szirmú virágok nagyjából egy lépésnyi távolságra nőttek egymástól. Vétek lett volna kihagyni ezt a nagyszerű alkalmat. Gyöngyi az övéhez kötötte a zabla végét. Halványan elmosolyodott, mert elképzelte, mennyire fog örülni öreg dajkája az erdő ajándékának. Leszedte a következő virágot. Felsandított az

égre. A fák között alig lehetett látni a sötét égboltot.

– Ne nyugtalankodj, Galamb! – fordult a lóhoz. – Csak még párat összeszedek, és már indulunk is.

Ahogy továbbhaladt az ösvényen, egyre sűrűbben nőtt az amúgy ritka virág. Gyorsan megtelt az apró kendő. A kanyargós vadcsapás olyan irányba vezetett, ahol Gyöngyi korábban még nem járt. Emiatt egészen halványan ugyan, de meglepődött, mert azt hitte, hogy remekül ismeri a Tokaj környéki erdőségeket.

– Na, még azt az utolsót – ígérte meg a lónak. Galamb azonban felhorkant, megvetette a lábát, és nem volt hajlandó továbbmenni. A zabla valósággal visszarántotta Gyöngyit.

– Ló vagy te, vagy gyáva kutya? – méltatlankodott a lány. Utána viszont a hátasára mosolyodott. – Jól van, már csak pár perc. Idekötlek, nehogy megijedj és elszaladj. Nagyon nem szeretnék gyalog hazamenni ebben a sötétben.

Fejcsóválva indult tovább az ösvényen. Elő kellett szednie egy másik kendőcskét, olyan sok virágot talált. Igaz, itt már két-, néha háromlépésnyire nőttek egymástól a vérszegfűk.

– Tényleg az lesz az utolsó – bizonygatta magának. Leszedte a szirmokat, sajnálkozó pillantást vetett az arrébb halványan még most is látható virágokra, aztán megfordult.

A következő pillanatban azonban végigfutott a hideg a

hátán. Meg mert volna esküdni arra, hogy valaki halkan kimondta a nevét.

Nem is egyszer!

Megpördült. Alaposan körülnézett. Sem az ösvényen, sem a közeli fák alatt nem látott senkit.

– Van itt valaki? – kérdezte határozottan. Az erdőt járva már kisgyerekkorában megtanulta, hogy nem szabad bizonytalannak látszani. Ahogy azt remélte, nem kapott választ.

Meg akart fordulni, de ekkor valahonnan oldalról mintha ismét csak suttogást hallott volna. Nem lehetett egészen biztos a dologban.

Talán csak képzelődött?

Vagy a levelek susogtak? Azt hallotta úgy, mintha valaki az erdő belseje felé hívogatta volna?

Összevonta a szemöldökét. Későre járt. Sötétedés előtt most már úgysem érne haza. A dajkája össze fogja szidni. Akkor már úgyis mindegy.

Határozott léptekkel elindult tovább az ösvényen.

Nem mehetett túl sokáig. A második kanyarulat után meredek sziklafal zárta el az útját. Az ösvény itt elvékonyodott és teljesen eltűnt.

A bérc tövében nem nőttek fák. A bozót is egészen satnya

volt. A magas sziklák alighanem eltakarták a napot. Nem jutott éltető fény a növényeknek.

A sziklák és a lombok közötti résen jól látszott az éjszakai égbolt. A magasban nem egyszerűen csak a csillagok ragyogtak, de tisztán ki lehetett venni a Tejút fehérén derengő sávját. Egy hullócsillag suhant át az égbolton.

Kívánni kellene valamit – gondolta a lány. – Például...

Összerezzent, mert most már tényleg úgy hangzott, mintha a szikla tövében valaki kimondta volna a nevét. A szemét meresztgetve közelebb lépett. Fehér dolgok heverték a mohával borított kövön.

Gyöngyi hátán már megint végigfutott a borzongás. Hirtelen igen nagy ostobaságnak tűnt, hogy sötétedés után egyedül mászkál a rengetegben.

Azok a fehér dolgok ott a földön...

Mindkét kezét a szája elé kapta, és majdnem felsikoltott. Az a gömbölyded, fehér valami, az egy... egy koponya volt!

Mellette jó pár csont hevert.

Gyöngyiben birokra kelt egymással a félelem és a kíváncsiság. A kíváncsiság nyert. A lány pontosan tudta, hogy a csontvázaktól nem kell félni.

Leguggolt a csontok mellé. A szerencsétlen alighanem a magasból zuhanhatott ide. Jó régen történhetett, mert a

ruhájából semmi sem maradt meg. Nem lehetett gazdag ember, mert a derekán nem volt bőrvő fémcsettal. Alighanem mezítláb mászkálhatott fent, a magasban. Gyöngyi egy szomorú félmosollyal megsimogatta a koponyát.

– Nyugodj békében – suttozta.

Felállt és körülnézett. A vadállatok már rég eltűntették az utolsó csepp húst is a csontokról. Ennek ellenére sem lett volna helyénvaló itt hagyni a maradványokat. Lehajolt, hogy halomba rakja őket. A bordák alatt ekkor találta meg a pénzes zacskót.

Úgy meglepődött, hogy lehuppant a földre. Egy hegyes szikladarab mart a fenekébe. Dühös képet vágott, majd egy lassú mozdulattal felemelte a moha közül a vastag bőrből készült zacskót. Meglehetősen nehéz volt. Kíváncsian megemelte a tenyerében. Utána elővette utolsó kendőcskéjét, és ráöntötte az erszény tartalmát. Ámulva nézte a halvány csillagfényben gyengén csillogó, halkán csilingelő réz- és ezüstkorongokat.

– Hát ebből nem telik egy báli ruhára – suttozta, és félresimította a homlokába hullott hajtincseket. – Pedig már egy pillanatig azt hittem.

Elnevette magát.

– Azért köszönöm szépen – biccentett a csontváz felé.

Gondosan elrakta a pénzeket. Utána a szikla tövébe hordta a csontokat. A koponyát hagyta a végére. Úgy tűnt, hogy az elhunyt nem lehetett túlságosan magas fickó. Sőt, viszonylag vékony csontjai arra utaltak, hogy talán egy serdülő fiút vagy esetleg egy nőt ért itt az erdőben a halál.

Amikor Gyöngyi a koponya alá nyúlt, hogy felemelje, mutató ujjával megérezett valamit.

Felsikoltott, és elrántotta a kezét. A koponya továbbgördült. Szerencsére nem egy kígyó lapult alatta. A homályban éppen csak, hogy ki lehetett venni a vastag bőrszíjat. Rajta pedig egy...

Gyöngyi ámulva felemelte a szíjat. Óvatosan megragadta a rajta csüngő pénzérmét. Ez kisebb, de vastagabb volt az ezüstöknél. Az égbolt felé tartotta a csillagok fényébe. A medál sárgásan csillant meg.

– Ezt nem hiszem el! – álmélkodott a lány. – Egy régi magyar aranyforint.

Érzékeny ujja hegyével végigsimította a feliratot.

– M...A...T...H...I...A...S... rex. Mátyás király aranya? Hát azóta fekszel itt, te szegény?

Önkéntelenül elmosolyodott. Egy ilyen régi, értékes pénzből könnyedén megveheti a szövetet, és még szabóra is fogja futni.

Legbelül egy halk hangocska mintha arra próbálta volna rávenni, hogy most már induljon el hazafelé. Gyöngyi viszont egyértelműen úgy vélte, csúnya dolog lett volna csak úgy itt hagynia az elhunytat. A koponyát is odarakta a többi csont mellé.

Ha lett volna ásója, eltemette volna a maradványait. Így azonban csak köveket szedett össze. Amennyire csak lehetett, betakarta velük a csontokat.

Egy pillanatra arra gondolt, hogy keresztet kellene állítania a kezdetleges sírhalomra. Csak hát szög vagy zsineg nélkül ez igencsak nehéz lett volna. Éppen ezért csupán egy jókora letört faágat szúrt a kövek közé. Lehúzta Mátyás király aranypénzét a bőrszíjról, és a szíjat rákötötte az ágra. Illetve csak megpróbálta, mert a megviselt bőrdarab kettészakadt.

Letérdelt a kőhalom mellé. Úgy gondolta, hogy imádkoznia kellene az elhunyt lelki üdvéért. Nem egészen sejtette, hogy ebben a helyzetben milyen imát kell elmondani. Amúgy sem ismert túl sokat. Végül a Miatyánkot mondta el. Ezt még Jutka anyjától tanulta.

Amikor úgy gondolta, hogy megadta a végtiszteletet a halottnak, felkelt, és lassan, megfontoltan lépkedve elindult vissza a keskeny ösvényen. Ekkor már az aranypénz is ott lapult ezüst és réz társai között.

Galambot nem volt nehéz megtalálni. A szürke kanca megkönnyebbülten felnyerített, amikor megpillantotta a gazdáját. Gyöngyi nagyon jól ismerte öreg hátasa arckifejezéseit. Galamb gyanakodva szaglászta a lány övére kötött pénzes zacskót. Valami nem tetszett neki.

Gyöngyi úgy döntött, hogy nem ül fel a nyeregre, csak ha majd visszaérnek az országútra. Maga után vezette a lovat. Galamb úgy szuszogott, mint egy házsártos öregasszony.

Egy idő múlva Gyöngyi megállt, és ingerülten körülnézett. Pontosan ugyanarra mentek vissza, amerre alkonyatkor jöttek. Itt szedte azokat a vérszegfűket. Már rég vissza kellett volna érniük az útra.

Feljött a hold. A fák sűrű lombja csak néhány helyen engedte át az ezüstös fényt. Úgy tűnt, mintha az erdőben számos helyen ragyogó fénylándzsák martak volna a talajba. Hamarosan az ösvény is ezüst fényben fürdött.

Gyöngyi gyanakodva körülnézett, de aztán elindult tovább. Csupán akkor mordult fel mérgesen, amikor a viszonylag széles ösvény éppen az ellenkező irányba kanyarodott el, mint amire számított.

– Hát ez nem lesz így jó! – méltatlankodott. – Így sosem fogok hazaérni.

Egy órával később már kifejezetten ingerült volt. Nem

akarta beismerni magának, de bizony csúnyán eltévedt. Ilyesmi hosszú évek óta nem fordult elő vele. Szinte már úgy érezte, mintha az erdő szándékosan vezette volna tévútra.

Nemsokára azonban ritkulni kezdtek a fák. Kiért a rengetegből.

Ki, de hol?

A holdfényben fürdőző táj nem hagyott kétséget. Ugyanoda jutott vissza, ahol napnyugtakor belépett az erdőbe.

Csípőre tett kézzel megállt és körülnézett. Most már semmi értelme nem lett volna megkeresni az országutat, és elindulni tovább az erdei házikó felé. Ezen felül pedig...

Egy igazi aranyforint rejtőzött az erszényében.

A síkság és a távoli folyó irányába fordult. Mi lenne, ha itt aludna, és napkeltekor nem hazamenne, hanem egyből vissza a városba? Megvehetné a drága szövetet, és a szabóval is beszélhetne.

Úgy tűnt, hogy mégiscsak elmehet a bálba.

Aznap éjjel immár sokadjára csóválta meg a fejét. Utána keresett egy jó helyet az erdő szélén, levette a nyeret és a pokrócot Galamb hátáról. Kikötötte a lovat, és megágyazott magának a magas fűben. Cseppet sem félt a denevérektől, a baglyoktól, az éjszakai állatoktól.

Beburkolta magát a takarójába, és becsukta a szemét.

Csendben álmodozott. Látta magát, ahogy lenyűgöző ruhájában lassan lesétál a lépcsőn. Mindenki őt nézi.

Az álom olyan gyorsan eljött Gyöngyiért, hogy a lány nem ért le a lépcsőn.

Ötödik fejezet

Szerelmi fájdalom

Bilál kán, a kóbor *akindzsik* vezetője savanyú arccal kihúzta magát, és kilesett a romos fal fölött. Szerencsére vagy éppen szerencsétlenségükre, egyik úton sem járt senki. Szerencsére, hiszen könnyen belefuthattak volna a gyaurok egyik járőrébe. Szerencsétlenségükre, mert ha kihalt az út, akkor nem lesz kit kirabolni.

A rablóvezér egy gyors, nyugtalan pillantást vetett a háta mögé. A többiek egyelőre befogták a szájukat, ám a magas, hórihorgas férfi erősen tartott attól, hogy előbb-utóbb fellázadnak. Mindenekelőtt Aziznak volt nagy a szája. Nem csinált titkot abból, hogy gyenge és ügyetlen vezetőnek tartja Bilált. Jó lett volna megcáfolni a pofátlan arabot, ám erre egy jó ideje nem adódott alkalom. Bilálék csapata nem a saját jóakaratóból jött át a gyaurok földjére. A *szpáhhik* nem túrték birtokaik közelében a gyújtogató fosztogatókat. Elkergették

az akindzsiket. Sabán lépett oda a főnök mellé. Az emberei közül még ő volt a leginkább megbízható. Ennek persze csak az volt az oka, hogy a kövér, lecsüngő bajszerű anatóliai olyan buta volt, mint... nagyon buta. Áradt belőle a bűz. Napok óta nem tudtak mosakodni.

Bilál ingerülten összevonta a szemöldökét. Mitől csaponganak ennyire a gondolatai? Alighanem a böjtöléstől. Egyszerűen képtelen volt összefüggően gondolkozni.

Az éhség komoly szerepet játszott abban is, hogy az emberei is annyira ingerültek volna.

– Látsz valakit? – kérdezte hangosan Sabán.

– Halkabban, te! – förmedt rá a vezére. – Még meghallanak a gyaurok!

Sabán kétkedő arccal körülnézett. A fák és a bokrok már rég benőtték a keresztúton álló, felégett falu romjait.

– Ki hallana meg minket? Nincs itt senki.

– Majdcsak jön valaki.

– Ki járna itt ilyenkor? – hallatszott Aziz gyűlölködő hangja. Bilál azonnal megragadta a *jatagán*ja markolatát, mielőtt megfordult volna. Feldühítette, hogy az arab ilyen csendben odaosont a háta mögé. Mielőtt azonban ráförmedhetett volna, Sabán elkiabálta magát.

– Odanézzetek! Egy lovas! Az erdő felől jön.

Bilál a rengeteg felé fordult. Bal kézzel beárnyékolta a szemét, a jobbát továbbra sem vette le a fegyverről.

– Magányos lovas. Egy fiatal fiú.

– Kapjuk el! – hördült fel felcsillanó szemmel Aziz.

– Igen, kapjuk el! – kiabálták a többiek is.

Bilál megvonta a vállát. Végül is miért ne? Hiszen rabolni, fosztogatni jöttek ide. Nyugodtan kezdhetik ezzel a szerencsétlen fiúval.

Felnyergelték a lovaikat és felültek. Hangos kurjongatással kivágtattak a romok közül. A fiú persze egyből észrevette őket. Megfordult a lovával, és menekülni próbált az erdő felé. Egy alacsony, öreg, szürke kancán ült. Nem volt rossz lovas, de vén hátasa nem vehette fel a versenyt az akindzsik lovaival.

Ennek ellenére nem adta fel a küzdelmet. Talán a csodában reménykedett.

Már egész közel jártak hozzá. A fiú elég nyeszlett legényke lehetett. Nem volt széles a válla, viszont a combja izmosnak tűnt a szűk *ferengi* nadrágban. Már csak tíz lépés választotta el Bilál ménjétől. A többiek a kán két oldalán vágattak. Hangosan, jókedvűen kiabáltak. Kivéve persze Azizt. Az arab vicsorogva, vérben forgó szemmel bámulta a zsákmányt. Alighanem az járt az eszében, hogy mit tesz majd a fiúval, ha

vége elkapják.

Bilál megsarkantyúzta a lovát. Már csak öt-, már csak háromlépésnyi távolság választotta el a menekülőtől. A jatagánra semmi szükség nem volt, ezért visszadugta az övébe. Kerek pajzsát eleve nem húzta fel a karjára, így az továbbra is a hátát csapkodta. A beesett arcú férfi elvigyorodott, aztán lekasztotta a korbácsot a csuklójáról. A szájába vette, hogy szabad legyen mind a két keze. Utolérte a menekülőt. Kihajolt a nyeregből, és már nyújtotta mind a két kezét, hogy a gyaurt átrántsa maga elé. Majdnem megérintette a legényke vállát, amikor a szürke kanca valósággal felsikített. Hangosan nyerítve elesett a földön. A lovasa széles ívben lerepült róla.

Bilál döbbenetesen bámulta az elégedett arcú Sabánt. Az a háborodott elméjű nem várta meg, hogy elkapják a menekülőt, hanem a lándzsája nyelét bedugta a kanca két mellső lába közé. Miatta bukott fel az állat.

Az öt üldöző megállt. Leugrottak a lovukról. Nem kellett megfogni vagy megkötni hátasaikat. A jól idomított jószágok tudták, hogy nem szabad elmászkálniuk.

– Jól hallottam? – kiáltotta a kapzsi Halul. – Pénz csörgött?

Ez az aljas gazember egy mérföld távolságból is meghallotta az elejtett rézpénzek hangját.

Bilál megragadta Sabán vállát.

– Elment az eszed, te sakálok fattya? Eltöröd nekem a ló lábát? Mit pocsókolod itt a pénzünket?

Az ostoba fickó értetlen arckifejezéssel meredt a vezérére. Fogalma sem volt arról, hogy miért kap szidást.

Halul közben leguggolt a földre, és elkezdett pénzdarabkákat összeszedni. Úgy tűnt, hogy egy egész erszény tartalma szóródott szét a fekvő ló körül.

Aziz azonnal a gyaur fiúra vetette magát. Könyökkel jókora ütést mért a fekvő alak veséjére, aztán elkezdte lerángatni a nadrágot róla.

A törökök közül egyedül Szelim nem tudta, hogy mit tegyen. Az idős férfi bizonytalanul topogott.

Aziz közben lehúzta a csizmát és letépte a nadrágot áldozatáról.

– De hát ez egy lány! – üvöltötte felháborodva. Egy pillanatra elengedte a foglyot. Az arcára kiült a csalódottság.

– Te azt hitted, hogy fiú? – kérdezte Halul.

Bilál otthagytá a továbbra is értetlenül bámuló Sabánt. Odaguggolt a félmeztelen alak mellé, és egy gyors mozdulattal a hátára fordította. Nem törődött Aziz trágár káromkodásával. A lány fejről leesett a süveg. Hosszú, vörös haját befonva viselte. Kezdett magához térni.

– Te meg minek örülsz? – kérdezte zavartan Szelim.

Mindegyik akindzsi a parancsnokra nézett.

– Vörös hajú a lány! – kiáltotta lelkesen Bilál. – Hát nem értitek? Egy vagyont ér!

– Már hogy érne sok pénzt? – ellenkezett Aziz. Visszafordította a lányt a hasára. Alaposan megnézte magának a fekvő alak meztelen fenekét. – Hiszen vörös hajú! Ki a fenének kellene egy vörös hajú lány?

– Nem hallottad a bazárban? Mielőtt el kellett volna menekülnünk?

– Mit nem hallottam? – csattant fel Aziz. Felállt a lassan feleszmélő lány mellől. Biztos, ami biztos, egyik lábát a fogoly fenekére tette. Kihívóan megmarkolta görbe kardja markolatát.

– Hogy vörös hajú szűz kell a budai pasának!

– Ha annyira kell neki, utánunk megkaphatja. Vörösnek akkor is vörös lesz, de már nem szűz – vicsorogta az arab, és bal kézzel megragadta a gatyája zsinórját.

– De hát a sok pénz!

– Az csak mese. Senki nem fizetne ennyit egy rühes rabszolgalányért.

– Budán eladhatjuk. Ott mindig nőhiány van. Már a közeli falvakban is elfogytak a hajadonok. A helyőrségben a

bordélyok jó pénzt fizetnek a friss húsért – szólt közbe a kapzsi Halul. Azizt azonban nem érdekelte a pénz.

– A pasa csak azután kapja meg ezt a ribancot, hogy én elintézem. Miattam nem kell aggódnia. Utánam még szűz marad a lány. De ha ti is sorban meghágjátok...

– Szelim meg majd nézheti. Ő úgylis is öreg és impotens – mondta jókedvűen Sabán.

– Gyere, vénség, fogd le a ribancot, amíg elintézem! – parancsolta Aziz Szelimnek. Az öreg bizonytalanul odatérdelt a lány mellé, és lenyomta a vállát a földre.

Bilál tűzvörös lett. Nem fogja megengedni, hogy ez a mocskos arab csak így egyszerűen átvegye a parancsnokságot.

– El onnan, te *perzevenk batakdzsi!* – förmedt Azizra. Előrántotta a handzsárját. – Hagyd békén a lányt! Én vagyok a főnök, először az enyém lesz! *Szavul!*

Az alacsony, sötét képű arab maga is kardot rántott.

– Elegendem van belőled, te sakál! Eddig csak bajt hoztál ránk! Hangosan hörögve támadásba lendült.

Szelim döbbenten figyelte a két társát. Nem törődött a lánnyal.

A vörös hajú fogoly egy villámgyors mozdulattal kifordult az öreg alól. Egy öklömnyi kődarab volt a kezében. Lecsapott

vele Szelim homlokára. Az idős akindzsi némán hanyatt zuhant. A lány felpattant. Görnyedt testtartásban körülnézett, majd megpördült és rohanni kezdett. Aziz és Bilál nem törődött vele. Egymást bámulták. Halul odaugrott véresfejű társa mellé. Egy gyors mozdulattal letépte az övéről a soványka pénzes zacskót.

A lány már ott járt a gazdátlan lovak mellett. Nem törődött azzal, hogy éles kövek marnak meztelen talpába. Már emelte volna a karját, hogy megragadja a nyeret, amikor Sabán lecsapott rá. Pontosan ugyanazt tette, mint az előbb a lóval. Lándzsája nyelét a lány lábai közé lökte. A menekülő felsikoltott, és ismét hasra zuhant. Halul otthagya Szelimet. A fogolyra vetette magát. A hátára fordította, és megragadta a torkát. A lány kábultan nézett rá. A homlokán egy jókora duzzanat jelent meg. Halul azonban nem az arcával törődött. Bal keze eltűnt a fogoly combjai között.

– Nézzétek! – kiáltotta lelkesen. – Még érintetlen. Feszés a húsa.

Azizt és Bilált azonban egyáltalán nem érdekelték a fogoly bájai. Feszülten figyelték a másikat. Mind a ketten tudták, hogy az egyikőjük most meg fog halni.

– Te mit csinálsz? – kérdezte Halul. Kihúzta a kezét a lány lába közül, és vádlón Sabánra mutatott. Az idióta már letolta

a nadrágját.

– Aziz azt mondta, hogy meghághatjuk.

– De hát egy szűzért sokkal több pénzt lehet kapni – próbált érvelni Halul.

Sabán elbizonytalanodott. Bokáig lecsúszott nadrágban állt a lány mellett, miközben kapzsi társa hangosan kiabált vele, hogy azonnal menjen arrébb.

– *Ti meg mit műveltek itt?*

Aziz és Bilál is megdermedt. A hang a lenyugvó nap irányából hallatszott. Hiába néztek oda, elvakultak a fénytől. Mintha maga az aranyló ragyogás szólította volna meg őket.

– Hát nem szégyellitek magatokat? Igazhitű létekre kezet emeltek egymásra? Fegyverrel támadtok egy másik muzulmánra?

Az ismeretlen lassan arrébb léptetett a lovával. A magas, fekete mén hátán széles vállú, borotvált arcú fiatalember ült. A ruhája alapján nem lehetett tudni, hogy micsoda. Olyan öltözéket viselt, mint a határvidéki szabad harcosok. Azok, akik jó pénzért egy-egy hadjárat erejéig szegődtek el a pasák vagy a bégek mellé.

– Milyen emberek vagytok ti? – folytatta az idegen. Törökül beszélt. Alacsony bőrsüvegét mélyen a homlokába húzta. Erős, sűrű szemöldöke alatt meglepően világos, kék

szem izzott. A pillantása döfött, mint egy handzsár. – Ramadán idején raboltok? Meg akartok erőszakolni egy szüzet? Úgy viselkedtek, mint a keresztények!

Halul idegesen Sabánra nézett.

– Úgy beszél, mint egy janicsár tiszt. Olyan finnyásan, mint az isztambuli ficsúrok.

Az ismeretlen egy könnyed mozdulattal leugrott a lova nyergéből. Jobbját a kardja markolatára tette, de még nem rántott fegyvert. Szigorú arccal nézett a martalócokra.

Gyöngyi majdnem elájult a félelemtől. A rémülete azonban csak egy pillanatig tartott. Ahogy magához tért, egyből elfogta a harag. Az egész olyan gyorsan történt. A város felé léptetett Galamb nyergében, amikor a romok közül öt lovas bukkant elő. Török portyázók! Üldözőbe vették és utolérték. Szegény Galamb minden erejét beleadta a menekülésbe, de nem versenyezhetett a katonalovakkal.

Gyöngyi csúnyán beverte a fejét, amikor elestek. Mire magához tért, már le is rángatták a nadrágját és a csizmáját. Egy pillanatig sem kételkedett abban, hogy mi vár rá. Számtalan iszonyatos történetet hallott a kéjsóvár és könyörtelen törökökről. Az akindzsik minden nőt megerőszakoltak, aki csak a karmuk közé került. Ha nem

tudták elhurcolni őket, akkor felvágták a hasukat. Néhány lánynak sikerült elmenekülnie, de ők meg hóhéraiktól elkapták a bujakórt. Szétrohadt az ágyékuk tőle.

Gyöngyi legszívesebben őrjöngött volna a haragtól. Pontosán tudta azonban, hogy ezek a szörnyetegek túlerőben voltak. Amikor csak az a félnótás vénség figyelt rá, megpróbált elmenekülni. Egy lándzsanyéllal leterítették. Biztosra vette, hogy most már nem ússza meg az erőszakot. Ketten fogták le. A rókaképű benyúlt a combja közé, meg a mellét markolászta. Most azonban elengedte. Úgy tűnt, hogy a törökök már nem is törődtek a lánnyal. Döbbent arccal bámultak a lenyugvó nap irányába.

Gyöngyi felemelte a fejét. A ragyogásból még egy török léptetett elő. Az ő szavait legalább meg lehetett érteni. Nem olyan hörgő, állatias hangon beszélt, mint az akindzsik. A hangja alapján dühös lehetett. Valamiért szemrehányást tett ezeknek a disznóknak.

Gyöngyi elfordította az arcát. Az ostoba arcú nem próbálta megakadályozni. Ő is az ismeretlent bámulta. A hatodik török most leszállt a lováról. Magas volt és meglepően karcsú. Keskeny dereka csak kihangsúlyozta, hogy milyen széles a válla. A füléből jókora aranygyűrű lógott. Arca jobb oldalán hosszú vágás húzódott. Tömött, nem túl hosszú

bajsza furcsa oldalszakállban folytatódott. Határozott, szögletes állát azonban csupaszra borotválta. A szeme pedig...

Úgy ragyogott, mint a kék kristály.

Gyöngyi felült. A török, aki eddig a mellét szorongatta, most felállt. Szembefordult a jóképű fiatalemberrel. Az továbbra is hangosan szidta a gazembereket.

Az két akindzsi az előbb már majdnem egymás torkának ugrott. Az alacsonyabb, fekete férfi az öklét rázva üvöltözni kezdett. Gyöngyi egyszerűen nem értette, hogy miről beszél, pedig meglehetősen jól tudott törökül.

A kékszemű halkán, de határozottan mondott valamit. Úgy beszélt, mintha tényleg arra számít, hogy ezek az állatok engedelmeskednek neki. A lány fülét megütötte a *bosztandzsi* szó. Nem tudta, hogy ez mit jelenthet. A rablók közül most már az is kardot rántott, akinél eddig nem volt fegyver.

Ezekbe meg mégis mi üthetett? Alighanem összeveszhettek a zsákmányon. Nem tudják eldönteni, hogy melyikük gyalázhassa meg először a kezükbe került keresztény szüzet. Amikor azonban újra a kék szemű fiatalember arcára pillantott, valamiért azt gondolta, hogy ő nem, ő *egészen biztosan* nem bántaná. A bőrsüveges ifjú nem viszonzta a pillantását. Minden figyelmét lekötötte a három támadója. Az

akindzsik mozgásba lendültek. A negyedik török, az idősebb, hórihorgas fickó nem csatlakozott a társaihoz. Óvatosan elindult oldalra. Megpróbált az ellenfelük háta mögé kerülni.

Most már csak az ősz szakállú, ráncos képű vénség vigyázott Gyöngyire. Egyik kezével megragadta a lány vállát, de különben nem törődött a fogollyal. A többieket bámulta. Az arcára kiült a döbbenet. Valamit halkán motyogott.

Az alacsony, fekete ruhás török a magasból csapott le sarlószerűen ívelő kardjával. *Jatagán, így hívják ezeket a fegyvereket* – gondolta Gyöngyi. – *Ha nálam is lenne...*

A kékszemű könnyedén hárította a csapást. Olyan gyorsan mozgott a karja, hogy nem is lehetett látni a pengéjét. A rókaképű hátrahőkölt. Hagyta, hogy az ostoba fajankó lépjen a helyére. A fickó időközben már felrángatta magára a nadrágját, ám arra nem gondolt, hogy a madzagot meg is kéne kötni. Két kézzel megragadta a lándzsáját, és az ellenfelük felé döfött. A nadrágja visszacsúszott a térdére.

Ő halt meg először.

Gyöngyi gondoskodott arról, hogy a félnótásnak ne kelljen egyedül útra kelni a pokol felé. A társa halálát látva a vénség hangosan felkiáltott, és mindkét kezét az arcához kapta. Nem volt nehéz kirántani az övébe tűzött tört. Gyöngyi a szegycsont alatt döfte a pengét az öreg beesett hasába. Utána

a teljes súllyal a markolatba kapaszkodva egészen az ágyékgig lerántotta. Sajnos a kiömlő belek ráfolytak a kezére, ezért az undortól hangosan felhördülve elengedte a fegyvert, és arrébb gördült. Már nem láthatta az öreg arcát, aki egyetlen hang nélkül hasra zuhant. Ott terült el, ahol az előbb még a foglyuk is feküdt.

Gyöngyi odaguggolt mellé. Megpróbálta kirángatni a vénség kardját a hüvelyéből. Nem sikerült. Felpillantott. A kékszemű a fekete törökkel vívott. A rókaképű elhátrált a közelükből. A magas útonálló viszont már ugrásra készen állt az idegen mögött. Maga mellé engedte a kardját, és arra készült, hogy hátra szúrja.

Nem maradt erre ideje. A fekete turbános ugyanis elnézett a kékszemű mellett, és ráüvöltött a társára. Gyöngyi egyetlen szavát sem értette. Talán nem is törökül kiabált. A fiatalember viszont ebből egyből kitalálhatta, hogy valaki áll mögötte.

Anélkül, hogy megfordult volna, mellmagasságba hátravágott a kardjával. Az éles penge nagyot villant, és belehasított a magas török mellébe. Az felkiáltott, megtántorodott, és elejtette a saját fegyverét. Nem kapott halálos sebet, de a sérülése elvette a kedvét a további harctól.

Feketeturbán ki akarta használni az alkalmat. A magasból

sújtott le a jatagánjával. Kékszemű azonban megragadta a csuklóját. Ostoba módon megpróbálta lefegyverezni az ellenfelét. Talán élve akarta elkapni?

Közben a sebesült főnök összeszedte magát. Bal tenyerét a melléből szivárgó vérre szorította, jobbával pedig ügyetlenül kirángott egy rövid, de széles pengéjű tőrt a háta mögül.

A fekete török szabad kezével megragadta ellenfele állát. Megpróbálta hátranyomni a fejét. Az ifjú azonban lényegesen erősebb volt az akindzsínál. Meglendítette a jobb kezét, és a kardja markolatgombjával jókora ütést mért ellenfele homlokára. A fekete megtántorodott. A homlokából kiserkenő vér elvakította az egyik szemét. Elejtette a jatagánját, ám ennek dacára diadalmasan felkiáltott.

A kékszeműnek nem maradt ideje megfordulni. A fosztogatók vezére ott állt közvetlenül a háta mögött. A magasba emelte tőrét.

A fiatalember nem habozott. Szablyája ismét felsüvített. A fekete turbános feje jó három lépéssel arrébb zuhant a földre. Az ifjú harcos egy könnyed táncoló lépéssel arrébb mozdult és megfordult. Leengedte a kardját, és alaposan megnézte magának a meglepő látványt.

Az akindzsik vezére már elejtette a tőrét. A jobb karja azonban még mindig a magasban volt. Csupán a fejét sikerült

lehajtania. Gyér szakála fölött elnézve bámulta a melléből kiálló lándzsahegyet.

Megroggyant a lába, térdre esett. Gyöngyi nem tudta megtartani. Kénytelen volt elengedni a lándzsa nyelét. Némán állt a haldokló háta mögött. Nem törődött azzal, hogy derékon alul meztelen. Elszántan farkaszemet nézett az utolsó törökkel.

Illetve nem is az utolsóval.

A rókaképűről mindketten megfélelkeztek.

A kapzsi fickónak azonban esze ágában sem volt harcolni. Belátta, hogy még csak esélye sem lett volna a félelmetes tekintetű fiatalemberrel szemben. Alighanem már Gyöngyitől is erősen tartott. Csendben odaosont a lovakhoz, és felült a nyergébe. A sarkát a hátasa vékonyába nyomta.

Háromlépésnyi távolságra jutott.

A kékszemű alighanem úgy döntött, hogy nem kell a lánytól tartania. A mozgása most is olyan volt, mint egy hatalmas macskáé vagy valamilyen könnyörtelen ragadozóé. Bal kézzel rántotta ki a törét. A markolatánál fogta, és meglendítette.

A penge hangos csattanással vágódott a menekülő hátába. A rókaképű fosztogató még csak fel sem jajdult. A lova nyakára borult, majd oldalt lezuhant a földre. Az ijedt állat

még egy jó darabig maga után vonszolta a holttestet.

Gyöngyi ki akarta használni, hogy a török nem rá figyel. Megragadta a lándzsa nyelét. Ha két pogánnyal sikerült végeznie, a harmadik sem lesz akadály! Csakhogy a fegyver nem jött ki a hullából. A ragyogó tekintetű ifjú megfordult.

Gyöngyi megdermedt.

Némán és mozdulatlanul álltak. Talán háromlépésnyi távolságra lehetettek egymástól.

Gyöngyi dacosan felszegte a fejét. Nem fogja elárulni, hogy mennyire fél, illetve... Tulajdonképpen nem is félt. Már nem remegett a teste. Éppen ellenkezőleg. Nagyon is kellemes, bizsergető érzés járta át. Várakozó izgalom. Önkéntelenül is ráharapott az alsó ajkára.

A haja persze kibomlott a menekülés és a küzdelem alatt. Egy gyors mozdulattal elsimította az arcába hulló rakoncátlan tincseit. Önkéntelenül is a tenyerére pillantott. Tiszta vér volt a keze.

A török persze kihasználta, hogy egy pillanatra nem találkozott a tekintetük. Lehajolt, és felkapott valamit a földről. Egy kendőt. Félrehajtotta a fejét, és nem nézett a lányra. Gyöngyi felé nyújtotta.

– Takard el a meztelenségedet! – mondta. Olyan halk, érdes hangon beszélt, hogy alig lehetett hallani a hangját.

Gyöngyinek persze esze ágában sem volt besétálni a csapdába.

– Dobd ide! – kiáltotta törökül.

Az ifjú meglepődve felkapta a fejét. Megcsillant a szeme.

Hogy lehet egy rusnya töröknek ilyen gyönyörű, kék szeme? – gondolta Gyöngyi. – *Olyan, mint egy tiszta tavaszi napon a felhőtlen égbolt.*

Körülnézett. A tekintete végigsiklott a halottakon. Iszonyatos bűz áradt a hullákból. Felfordult a gyomra a vér visszataszító, fémes szagától. Keserű, maró ízt érzett a torkában. Miért van ennyire meleg? Olyan jó lett volna inni egy korty vizet! Szédülni kezdett. Megtántorodott.

A fiú azonnal odaugrott. Megragadt Gyöngyi két vállát. A lány habozás nélkül eltaszította magától. A török nem ellenkezett, elengedte.

Most már csupán egy lépésre álltak egymástól.

– Hogy te milyen gyönyörű vagy! – mondta az ifjú. Utána rögtön döbönt arcot vágott. Mintha meglepődött volna a saját kifakadása miatt.

Gyöngyit azonban nem hatotta meg a bók. Akkor viszont miért pirult el?

– És most mi lesz? – kérdezte gúnyosan. – Megölted őket, hogy te teperj le?

A török tűzvörös lett. Mindkét tenyerét felemelte a magasba. Az arcán valósággal lángolt a hosszú sebhely.

– Soha nem tennék ilyet! – kiáltotta. Nagyot nyelt. – Ma meg különösen nem.

– Miért? – kérdezte Gyöngyi. A tekintetét egyszerűen képtelen volt levenni az ifjú arcáról. Annyira nem is volt jóképű. Bár tulajdonképpen elég jól nézett ki kiugró, erős pofacsontjával, egyenes orrával és nagy gonddal megnyírt bajuszával. Egyetlen más legényt sem ismert, aki egy ilyen nagy aranygyűrűt viselt volna a fülében. Furcsa, de az ékszer cseppet sem tette nőiessé az ismeretlent. Gyöngyi megköszöri a torkát. – Szóval mi van ma?

Az ifjú összerezzen. Nagyon úgy tűnt, hogy elkalandoztak a gondolatai. Összefonta a karját a melle előtt. Nagyon erős lehetett. Az olcsó szövet nem takarta el a feszülő izmait. Újra nyelt egy nagyot, aztán megszólalt.

– Ramadán.

– Az micsoda?

– Nem tudod? – kérdezte őszinte döbbenettel az ifjú. Nem alakoskodott. Tényleg elképesztette Gyöngyi tudatlansága. – Hogyhogy nem tudod? Hiszen ez a világ legnagyobb ünnepe!

– Nálatok talán! Itt viszont nem az.

A török Gyöngyi szemébe nézett. Amióta ilyen közel álltak

egymáshoz, egyszer sem pillantott le a lány meztelen ágyékára vagy combjára.

– Eljött a megtisztulás ideje. Ilyenkor böjtölünk és elmélkedünk.

– Aha.

A török nem tudott mit kezdeni a rövid válasszal. Már nem volt olyan vörös, mint az előbb, viszont tovább magyarázkodott.

– Alamizsnát adunk a rászorulóknak és jótékonykodunk.

– Aha.

– Napnyugtáig egyetlen falatot sem eszünk. Ital sem érintheti az ajkunkat. Kerüljük a nőket. Eszünkbe sem jut bujálkodni.

Gyöngyi dühbe gurult. Közelebb lépett a pofátlan fickóhoz, és a mutatóujját a mellének szegezte.

– Ha nem vetted volna észre, *efendi*, ezek itt éppen meg akartak erőszakolni!

Az ifjú egy gyors pillantást vetett Gyöngyi ujjára. A tekintete azonban elkalandozhatott, mert újra olyan vörös lett, mint a forró vízbe hajított rák. Gyorsan félrefordította a fejét.

– Helytelenül viselkedtek. Mint láthatod, elnyerték méltó büntetésüket.

Leengedte a karját. Gyöngyi kénytelen volt elvenni a kezét. Az ifjú halkán felszisszent. Egy keskeny vércsík futott végig a bal kézhátán.

– Te megsebesültél? – kiáltotta a lány. Odalépett az ifjúhoz, és megragadta a kezét. Felemelte. A kézfej sértetlennek tűnt. Akkor tehát valahol feljebb lehetett a seb.
– Jól vagy?

– Nincs semmi bajom – válaszolta összeszorított foggal a török. Nyugtalannak tűnt, de nem rántotta el a kezét. Milyen nagy, forró és erős tenyere volt! Meglepően tiszta. Olyan kellemes volt az érintése. Gyöngyi cseppet sem bánta, amikor összekulcsolódtak az ujjaik.

– Mitől ilyen a körmöd? – kérdezte kíváncsian.

– Attól, hogy pucolom.

– A szagod is kellemes.

– Mert nem vagyok gyaur. Mindennap mosakszom.

– Minden nap? – kérdezte döbbenet a lány. – Tényleg?

A fiú azonban nem törődött a kérdéseivel. Másik kezével is megszorította Gyöngyi tenyerét.

– Tényleg nagyon szép vagy. A szemed is meg a hajad is.

Alighanem az iszonyatos forróság tehetett arról, hogy Gyöngyi ennyire elgyengült. Kénytelen volt nekitámaszkodni az ifjúnak. Hiszen végül is ez a harcos megmentette az előbb.

Kifejezetten jólesett, amikor a két erős kar lágyan átölelte.

– Jól van, kislány, nincsen semmi baj – mondta halkán a török. A jobb kezével beletúrt Gyöngyi hajába. – Mindjárt jobban leszel.

– Nincsen semmi bajom, csak megszedültem – válaszolta dacosan. Mit ölelgeti itt ez a török? Hiszen még a nevét se tudja! – Mindjárt jobban leszek.

Ennek ellenére átölelte a fiú derekát. Ehhez persze egy kicsit közelebb kellett lépnie. A kék szemű olyan magas volt, hogy Gyöngyi válla a mellkasának simult. Azt hihette volna az ember, hogy páncélt viselt, olyan kemények voltak az izmai. Összeért a hasuk és a combjuk is.

Gyöngyi pontosan tudta, hogy ő aztán nem fog itt ölelkezni egy vadidegen törökkel. Csak addig vár, ameddig elmúlik a szédülés meg ez a furcsa bizsergés. És tulajdonképpen miért érzi úgy, mintha pillangók serege szállt volna fel a gyomrában? Elöntötte a forróság. Mintha csak tűz lobbant volna a...

Ehhez hasonlót korábban még sohasem tapasztalt. Ekkor valami nekinyomódott a combjának. A török azonnal elengedte. Hátrébb akart lépni, de Gyöngyi nem hagyta.

– Mi a neved? – kérdezte, hogy valamivel leplezze a zavarát.

– Musztafa vagyok.

Zavart csend támadt. Musztafa még mindig, vagy már megint vörös volt. Hátrébb húzta a jobb lábát, hogy az valami nem nyomódjon bele Gyöngyi combjába. Szólnia kellett volna neki, hogy maradjon nyugton. Tulajdonképpen cseppet sem volt zavaró...

– És a te neved?

– Gyöngyvér. Vagyis Gyöngyi.

– Gyöngyi – ismételte meg Musztafa. Hibátlanul sikerült kiejtenie a magyar nevet. – Gyönyörű Gyöngyi.

Lehajtotta a fejét. A keze végigsimította Gyöngyi hátát. A derekánál indult el felfelé. Újra beletúrt a hajába. A tekintete elárulta, hogy lenyűgözték a bronzvörös tincsek. Gyöngyi kihúzta magát, majd amikor ez sem volt elég, lábujjhegyre állt. Felemelte a fejét, és becsukta a szemét. Musztafa ajkát már csak talán egy hajsza választotta el Gyöngyi arcától. Érezte a bőreből áradó perzselő hőséget. Az ifjú harc közben kissé megizzadt, de még az izzadságának is nagyon kellemes, tiszta szaga volt.

A csók azonban elmaradt.

– Nem szabad – suttogta Musztafa. Hátrébb húzódott.

– Miért nem? – méltatlankodott Gyöngyi. – Semmi rosszat nem csinálunk.

Musztafa nem nézett a szemébe. Halkan krákogott, aztán újra megszólalt.

- Most nagy ünnep van – mondta lassan. *Magyarul* beszélt!
- Biztos nem értetted, amit az előbb mondtam...
- Te tudsz magyarul? Te tudsz magyarul!
- Igen, hiszen itt születtem.
- Micsoda? – kiáltotta Gyöngyi. Egy pillanat alatt elmúlt a bizsergés, a pillangók is eltűntek, mintha csak jeges vízzel öntötték volna le őket. – Te magyar vagy?

Dühösen ellökte magától az ifjút. Felkapta a földről a kendőt és a derekára kötötte. Musztafa nem nézett rá. A földet bámulta.

- Ebben a kis faluban születtem. Nagyon szegények voltunk. Két helyre is kellett adózni.

Gyöngyi összeszedte magát. Ez a szerencsétlen nem tehetett arról, hogy elhurcolták rabszolgának. Biztos azért ölte meg az akindzsikat, hogy megmentse a honfitársait a rabság kínjaitól.

- Amikor jöttek az adószedők, a szüleim odaadtak nekik.
- Micsoda? – kiáltotta ismét, szinte már sikoltva a lány. – Ez lehetetlen! Hát milyen emberek a te szüleid?
- Szegény emberek – felelte Musztafa. Most már felemelte a tekintetét, Gyöngyi szemébe nézett. – Jót akartak nekem.

– Hát persze! Azzal, hogy eladtak rabszolgának.
– Nem eladtak, odaadtak. Nem kaptak értem egy *akcsét* sem.

– De hát akkor meg miért tették?

– Azért, mert felismerték, hogy itt – a kezével körbemutatott a romok között – csak éhezés és nyomorúság vár ránk. Nincs törvény... Vagyis inkább túl sok a törvény! Hol a török, hol meg a magyar portyázók dúlták fel a falut. A földesúr csak az adót hajtotta be, nem védte meg a jobbágyságait. A törökről viszont tudni lehetett, hogy megbecsüli a fiatal rabszolgákat. A szüleim azt akarták, hogy külföldön jobb, boldogabb élet várjon rám.

– Ez iszonyatos!

Musztafa néhány mondata annyira felkavarta Gyöngyit, hogy könnycseppek jelentek meg a szemében. Megragadta az ifjú kezét és az arcához szorította.

– Te szerencsétlen... – suttogta.

– Miért lennék szerencsétlen? – kérdezte halkán a török... Vagyis hát a magyar. Szóval Musztafa. – Élek. Nézd meg a szülőfalumat. Csak romokat látsz. Mindenki meghalt, aki itthon maradt. Engem meg elvittek Isztambulba, a szultán iskolájába.

Egyre világosabban, tisztábban mondta ki a magyar

szavakat. A végét Gyöngyi mégsem értette.

– Ki az a Zoltán? – kérdezte.

Musztafa megcsóválta a fejét.

– A szultán? Ti úgy mondjátok, a török császár. Nagy Szulejmán.

Gyöngyi valósággal kővé dermedt.

– Róla már hallottam! Nagyon is sokat.

Dühösen megrázta a fejét. Nem akart most arra gondolni, ami Viktória nénivel történt.

– Szóval rabszolga lettél? – kérdezte inkább. Valami hirtelen az eszébe villant. – Téged is kiheréltek?

Musztafa odahúzta magához és átölelte. Ismét összesimult a combjuk.

– Nem. Nyilvánvaló, hogy nem – állapította meg Gyöngyi.

Megmentője végre elmosolyodott. Hihetetlen, hogy ez a sziklakemény arcú fiatalember erre is képes. Egyszerűen lenyűgöző volt, ahogy elővillantak hófehér fogai. A pillangók úgy döntöttek, hogy őket aztán nem érdekli a jeges zuhany. Ismét szárnyra kaptak. Gyöngyi feje valahogy visszakerült Musztafa mellkasára. Most már az ifjú derekát ölelte át. Nem akarta, hogy az újra elhúzódjon tőle.

– Igazi hős vagy – suttogta. – Megmentettél, mint egy lovag a hercegnőt.

– Ezt most nem értem. Gyöngyi, te valamilyen hercegnő vagy? És tulajdonképpen miért jársz fiúruhában?

Hercegnő? Szép is volna.

– Mi az igazi neved?

– Musztafa.

– Nem a török neved! Az igazi, amit a szüleidtől kaptál.

– Nem emlékszem rá. Ma már egyszerűen csak Musztafa vagyok.

– Nem emlékszel a nevedre? Te szegény – Gyöngyi úgy érezte, hogy mindjárt újra kibuggyannak a könnyei. Felemelte a fejét, és az ajkát az ifjú felé fordította. – Mégis idehúz a szíved, hazajöttél, megszöktél!

Most Musztafa húzódott hátra. Összevonta a szemöldökét. Még így is nagyon jól nézett ki.

– Nem szöktem meg.

– Nem? De hát akkor mit keresel itt?

– Bosztandzsi vagyok.

– Micsoda?

– Nem tudok rá magyar szót. A bosztandzsi az... A bűnösöket keresem, akik vétettek a szultán törvénye ellen.

– Micsoda? – kiáltotta Gyöngyi. – Te Szulejmánt szolgálod?

Az ifjú végigpillantott magán.

– Igen, a fényességes padisahot. Az igazhitűek urát.

Gyöngyi megszédült, alig kapott levegőt. Ellökte magát az ifjútól. A fiatalember vonakodva, de elengedte.

– Te elárultad a hazádat! – kiáltotta. – Rosszabb vagy, mint a törökök!

A bosztandzsi szomorúan megcsóválta a fejét.

– Dehogysis, csak te nem érted.

– Mit nem értek? Török lett belőled! Magyarokat gyilkolsz!

Musztafa a körülöttük heverő hullákra mutatott. Jókora, csillogó döglegyek telepedtek a holttestekre.

– A bűnözőket üldözöm.

Gyöngyi most már hangosan zokogott, tántorogva elhátrált.

– Áruló vagy! Én meg már majdnem...

Rádöbbsent saját meztelenségére. Megragadta az egyik hulla köpenyét, és lerángatta a válláról. Maga elé tartotta a bűzlő szövetdarabot.

– Gyűlöllek!

Az áruló néma maradt. Leengedte a karját. Nem próbálta meg megállítani.

Gyöngyi odalépett a legközelebbi török lóhoz. A herélt ingerülten felkapta a fejét, de egyetlen érintés elég volt ahhoz, hogy megnyugodjon. Felült a nyergébe. A túl hosszú

kengyelt nem használta, hanem meztelen sarkával mozgásra ösztökélte a lovat. Néhány pillanattal később már az erdő felé vágattak. Hamarosan elérték a fákat. Gyöngyi nem nézett hátra. Egyáltalán nem érdekelte, hogy mit tesz az a hazátlan.

Viszont egész úton hazáig hangosan zokogott.

Ilyen lehet a pokol. Iszonyúan fáj a feje. Ezt a hőséget alig lehetett elviselni.

Gyöngyi halkán felnyögött. Valami megérintette az arcát, utána kellemes hűvöst érzett. Megpróbálta kinyitnia a szemét, de csak résnyire sikerült.

– Magához tért szegény.

– Jaj, már úgy aggódtam!

Ismerte ezeket a hangokat. Jutka és Rózsa anyó.

Mi történt? Hol van? Hogy került ide? Mi van Musztafával?

– Ki az a Musztafa?

– Napok óta őt emlegeti a lázálmban.

Lázálom. Talán csak egy lázálom volt az egész. Nem is talált aranypénzt az erdőben, nem támadták meg a törökök. Nem akarta, hogy megcsókolja egy áruló.

– Miért nem válaszol?

– Erős láza van. Már megint. Kezdttem aggódni miatta. Pár nap és jobban lesz.

Pár nap? Mióta feküdhettek itt?

Összeszedte minden akaraterejét, és résnyire kinyitotta a szemét. Sötét volt. Csak egy olajlámpás égett. Rózsa anyó aggódó arccal hajolt Gyöngyi fölé. Kicserélte a homlokán a hideg vizes borogatást.

– Igyál egy kortyot.

Gyöngyi nem válaszolt. Elaludt.

Amikor felébredt, már fényes nappal volt. A három kis barátnője ült az ágya szélén. Sápadtak voltak. Még Fancsi is.

– Nagyon féltettünk! – szólalt meg Fruzsinka.

– Én mondtam, hogy játsszuk el a temetésedet, de a többiek nem akarták.

Ez persze Fancsi volt.

– Mi történt veled? – tudakolta Ancsi. – A felnőttek semmit sem akarnak elmondani. Jutka is mintha csak leharapta volna a nyelvét.

– Találkoztam egy fiúval – szólalt meg Gyöngyi. Meglepődve hallotta a saját hangját. Olyan reszelős, érdes volt, mint egy vénasszonyé.

– Na, és mi történt?

– Jóképű volt?

– Csokolóztatok?

– Bemásztatok egy szénakazalba?

- De Fancsi! – csattan fel a két lány kórusa.
- Ne kiabáljatok! Nem hallom, hogy mit mond.
- Nagyon jóképű volt, és nem akart megcsókolni.
- Ne bánkódj, jön majd másik.
- Az majd megcsókol!
- Még az is lehet, hogy benyúl a szoknyád...
- Fancsi!

Gyöngyi elaludt.

Valaki megszorította a tenyerét. Vastag, erős ujjak simultak a bőrére. Kellemes volt az érintésük, de nem annyira kellemes, mint Musztafa szorítása.

- Jutka?
- Bántottak? Ki bántott? Megkeresem, agyonverem!

Már nem a hőségtől szenvedett. A hideg rázta. Úgy érezte, hogy mindjárt megfagy. Hangosan vacogott a foga. Rózsa anyó hangját hallotta. Jutkához beszélt. A barátnője megragadta a vállát és felültette. Valamit a szájához nyomtak. Kellemetlen, erős szagú gyógyszer ömlött le a torkán.

- Mi volt ez? – kérdezte bágyadtan.
- Orvosság – Vajon miért suttogott az öregasszony? A dajkája korábban mindig érthetően és világosan beszélt. – Szükséged van a pihenésre. Két-három napot alszol tőle.

Elnyomja a lázat. Megszabadulsz a lázálmoktól.

– Lázálmoktól?

– A rémálmoktól.

Új álmában Musztafa nem bukkant elő a napból. Senki sem állította meg az akindsikat. Gyöngyi felsikoltott, és menekülni próbált. Egy másik álomban csupán megverték, utána pedig eladták rabszolgának. Megkötötték, mint egy állatot. Egy ló után kötve vonszolták Temesvár felé. Lefoszlott a bőr a hasáról, a melléről, a combjáról. Musztafa soha nem fogja megszimogatni.

Az volt a legszörnyűbb, hogy nem volt átmenet a rémálmok között. Az új hely leginkább az erdei boszorkány kunyhójának környékére emlékeztette. Az iszapos tó partján jókora tűz lobogott. Mindkét oldalán három-három asszony ült. Nem törődtek a sűrű, csípős füsttel. Gyöngyinek könnybe lábadt a szeme, ahogy a fák közül figyelte őket. Valamin vitatkoztak.

– Szóval akkor mit ér a férfi? – kérdezte az egyik fekete ruhás. Őt nem ismerte. A fehér ruhásokat viszont... Cecília úrnő és Jutka között egy ősz hajú öregasszony ült.

– Nagymama? – csodálkozott Gyöngyi. De hát sohasem találkozott Angyal Angyalkával. Csak egy festményen látta az ecsedi házban. És tulajdonképpen mit keres itt a sötétben Cecília asszony? Jutkát hogyan engedhette el az apja?

– Hasznos igavonó állat – felelte határozottan... Jutka?
Vagy inkább a nemes hölgy?

– Ostobaság! – csattan fel az egyik fekete ruhás. – Minden bajnak az az oka, hogy elkényeztetitek őket!

– Szigorúak, de igazságosak vagyunk velük – vágott vissza Cecília.

– A férfi zsákmány. Játékszer. A húsa pedig táplálék – sziszegte a fekete alak.

Mindhárom fehér asszony felpattant.

– Bolondok vagytok! Tévúton jártok – mutattak vádlón a tűz másik oldalán állókra.

Gyöngyi megriadt. Ezek itt mindjárt egymás torkának ugranak.

A sötétből, pontosan szemben vele egy újabb alak lépett ki. Bár a lángnyelvek mintha csak táncra perdültek volna, nem lehetett kivenni az arcvonásait.

– Már megint a régi vita – mondta halkán, de gúnyosan.

A hat veszekedő azonnal meghajolt előtte. A feketék lelkesen, a fehérek vonakodva.

– De legalább abban egyetérthetünk, hogy a férfinak nincs lelke? – kérdezte az ismeretlen.

Gyöngyi alighanem ismét elaludt. Egy darabig körülvette az oltalmazó sötétség. A tűz már leégett. Jóval többen ültek

előtte, mint az előbb. Égett hús bűzét érezte. Valaki halkán énekelt. Ismerősnek tűnt ez a dal, bár a szavait nem értette.

– *Vjomr olhojm todso horc doso ysob mozrjy zory yc proj ysho proj lomjnov osr zoroyv bov yl horc vojohj kon.*

Olyan jó lett volna csatlakozni az éneklőkhöz! Megpróbált felkelni az ágyból. Annyira fáradt és bágyadt volt.

Milyen ágyból?

Hiszen odakint járt a mocsárban. Megkapaszkodott egy fa göcsörtös ágában, és lassan elindult a tűz felé. A távolabb álló alakok félrehúzódtak az útjából. Megállt a fénykör szélén.

– Gyere, ülj ide közénk – hívta az egyik fehér asszony. Helyet csinált maga mellett.

– Nem, inkább ide ülj! – ellenkezett az egyik sötét anya. Ketten is felálltak, hogy legyen hely az ő oldalukon.

Gyöngyi nem tudott dönteni. Nagyon fázott.

Hideg volt... de már nem annyira, mint korábban.

Forróság tört rá, de már nem olyan perzselő, mint amikor először álmódott az erdei tisztásról.

Amikor megérezte a homlokán az új borogatás hűvös érintését, gond nélkül ki tudta nyitni a szemét.

Rózsa anyó nagyon fáradtnak látszott. Amikor azonban meglátta Gyöngyi arckifejezését, halványan elmosolyodott. A következő pillanatban azonban felkapta a fejét. Feszülten

figyelt.

– Egy lovas közeledik – suttogta.

– Ki-kicsoda? – szólalt meg Gyöngyi nehezen forgó nyelvvel.

– Különös... egy lovas, de hat lóval.

Az idős asszony megnyugtatóan a lány homlokára tette a kezét. Nem volt túl kellemes az érintése. Jutkáé sokkal jobban esett. Hát még...

– Ügyes. Nesztelenül mozog. De hogy a csudában találhatott ide?

Gyöngyi becsukta a szemét. Még mindig nem múlt el az ólmos fáradtsága.

– Elment – hallotta a vénasszony megkönnyebbült hangját. A lány újra elaludt.

Már megint nappal volt. A kemence felől nagyon finom illat áradt. Gyöngyi hasa hangosan megkordult. Felkönyökölt és körülnézett. A szoba ajtajában Rózsa anyó bukkant fel. Alig állt a lábán. Mégis mosolygott, amikor meglátta, hogy Gyöngyi már fel tudott könyökölni.

– Éhes vagy, lelkem? – kérdezte.

– Ennék valamit.

A dajka eltűnt. Néhány perccel később viszont már ott ült az ágy szélén. Forró húslevessel etette meg a lányt. Az evés

meglepően nagy erőfeszítést igényt. Gyöngyi hátrahanyatlott a párnára. Az öregasszony elvitte a tálcát és a tálat, de egyből visszajött.

– Ezt hagyta itt – mondta.

Gyöngyi kinyitotta a szemét, összerezzen. Rózsa asszony kezéből az erdei pénzeszacskó lógott.

– Visszahozta Galambot is – folytatta az öregasszony. – Most már hat ló áll az istállóban. Gazdagok vagyunk, te lány!

Gyöngyi nem válaszolt. Újra rátört a hideg borzongás. A dajka közelebb hajolt.

– Valaki megkereste a nyomodat az erdőben, és eljött utánad. Itt hagyta a pénzt a verandán, miután a lovakat bekötötte az istállóba.

Halkan, de szinte vicsorogva folytatta:

– Török lovakat... A halál szagát éreztem rajtuk.

Az ágy mellől felvett egy nedves rongyot, és letörölte a lány arcát. Már nem bánt vele olyan gyengéden, mint az előbb.

– Azt hiszem, tudom, ki adta vissza a pénzedet – mondta. Gyöngyi szemébe nézett. – És te is tudod.

– Az áruló... – suttogta a beteg. – Nem kell a pénze.

– Ez már a te pénzed.

Gyöngyi becsukta a szemét. Erre még képes volt. Mintha nem is forró levest, hanem kődarabokat evett volna az imént.

Megpróbált elaludni. Nem akart arra a legényre gondolni.

Egy meleg, erős kéz simította végig az arcát.

– Musztafa!

– Félrebeszél szegény! – hallatszódott Cecília asszony hangja.

– Gyöngyi, itt a szabó!

Nem volt nehéz kitalálni, hogy Jutka majd kiugrik a bőréből.

– Megvettem a szövetet! – mondta Cecília asszony. – Fel kellene kelned.

Nem rejtőzködhetett tovább a rémálmok között. Ki kellett nyitnia a szemét. Meglepődve körülnézett. Önkéntelenül is felült és elmosolyodott. Ott volt a szobában mindenki, akit szeretett: Jutka, a három kislány, Cecília asszony, Rózsa anyó. De akkor miért érzi üresnek a házat? Mi az, ami ennyire hiányzik?

– Kifelé, kislányok! – parancsolta a nemesasszony. – Jutka majd segít felkelni. Megmosakszol, és utána próbálunk.

A magas szőke lány átölelte Gyöngyi vállát. Olyan jó erős volt a keze. Csak hát nem elég jó.

– Igazi királynőt csinálunk belőled! – kiáltotta lelkesen Cecília asszony a zárt ajtók mögül.

Hatodik fejezet

Nem csoda, hogy oda Buda!

A tokaji vár utoljára talán Mátyás király idejében, az ország fénykorában látott ilyen sürgés-forgást. A környék népe javában készült az ünnepségre. Igencsak ritkán fordult elő, hogy ilyen magas rangú látogató érkezett a vármegyébe. A pincékből jókora söröshordókat gördítettek elő. A vendégek között sok volt a német meg az osztrák, akik ezt a keserű italt kedvelték. Középre mégsem a sör került. Kintről kúrtszó harsant. Leengedték a felvonó hidat, és a vastag gerendákon hamarosan átdübörgött a helybeli parasztok első, alaposan megrakott szekere. A világos színű tölgyfahordókat hangos éljenzés fogadta. A közelben élő nemesek a legjobb minőségű tokaji bort küldték az ünnepségre.

Rex vinorum, vinum regum!

Lasarus von Schwendi kassai főkapitányról azt mondták, hogy nagyra értékeli a jó borokat. Ilyen nehéz időkben pedig

nem ártott jóban lenni a nagyhatalmú gróffal.

Dieter von Alberty Elzászból került a Felvidékre. A főkapitány személy titkáraként olyan távoli magyar városokba is eljuthatott, amelyekről korábban még hírből sem hallott. Úgy vélte, a tokajiak nagyon is kitesznek magukért. Megállt a várudvarra nyíló erkélyen, a korlátra könyökölt és körülnézett. A kapu mellett már két jókora máglya is égett. Az egyik felett egy egész ökröt forgattak. Itt fent is jól érződött erős, fűszeres illata. Ezt a sültet a kevésbé fontos vendégeknek és szolgáltnak szánták. A magyarok javára lehetett mondani, hogy lakomakor nem feledkeztek meg a személyzetről sem. Nekik is jutott étel és olcsóbb ital is. Perszer Dieter annyira már ismerte a magyarokat, hogy tudja, az éhes szolga sokkal többet lopna, mint a jóllakott.

A másik ökör előkészítése még nem ért véget. Nemsokára majd belehelyezik a süldő malacot, amibe egy hízott kappan kerül. Azon belül pedig egy mézes pácban eltett jérce rejtőzik. Errefelé nem sokat változott az úri konyha az elmúlt néhány száz év során. Viszont a boruk kétségtelenül... *elfogadható.*

Lentről hangos gajdolás hallatszott.

Hát igen, a magyarok nagyon is tisztában voltak a boraik minőségével. Még be sem sötétedett, de a vendégek egy része

máris berúgott. Szerencsére sikerült rávenni őket arra, hogy a vizesárokra nyíló latrinákat használják, és ne itt, az udvaron végezzék el a dolgukat, ahol majd a hölgyek és urak táncolni fognak.

Dieter átsétált az erkély túlsó végébe. Barátságosan odaintegetett a lenti emelvény szélén álló kassai *kappelmeister*nek. A szász muzsikosnak nem volt könnyű dolga. Alig pár nap alatt kellett megtanítani a helybeli zenészeknek az Európában népszerű *pavane*-ra. A nemes kisasszonyok legszebb ruháikban, gyönyörű frizurával várták az első táncot. Óriási vetélkedés tört ki azért, hogy kit választ párjául a főkapitány.

– Dieter! – hallatszott a lovagteremből a gróf hangja. A titkár savanyúan elmosolyodott, majd visszasietett a gazdájához. Schwendi arckifejezése egyértelművé tette, hogy minden udvariassága dacára már nagyon elege volt a magyarokból.

– Nagyságos gróf úr, biztosíthatom arról, hogy rám és családomra mindenben számíthat! – mondta éppen egy alacsony, vézna, helybeli nemes. – Ha majd az új hivatalok elosztására kerül sor, kérem, gondoljon rám.

– Természetesen, Herr von Hegyháti – bólogatott megjátszott szívéllyességgel a gróf. Hegyháti a tizedik vagy

talán a tizenkettedik kérelmező volt. Mindegyiknek hivatalra, zsíros javadalomra fájt a foga.

– Csak egy dologra szeretném felhívni a gróf úr figyelmét.

– Mondja, kérem, mire?

– Itt vannak ezek a Mózes hitű bevándorlók. Velük legyen nagyon óvatos. A nagyapjuk még Andalúziában nyalta a szerecsenek talpát. Ők meg hogy befurakodtak közénk! Nem is tudnak rendesen magyarul. Maguk között csak spanyolul karattyolnak. Nehogy hivatalt adjon nekik! Csak kihasználnák.

Hegyháti távozása után azonnal egy elhízott, de igencsak széles vállú úr lépett a grófhoz.

– Á, Herr von Vitéz – köszöntötte a főkapitány.

– Gróf úr, kérem, gondolkoztam a tervein. Örömmel szállítanék első osztályú marhabőrt a török ellen készülők seregeknek. A kincstár ugyebár ezüstben fizet?

– Természetesen – biccentett Schwendi. – A részleteket majd megbeszélheti a titkárommal.

– Megbízható a fickó? – kérdezte gyanakodva Vitéz.

– De még mennyire. Több, mint harminc éve ismerem.

– Na, csak azért – hajolt közelebb bizalmas félmosollyal a nemes –, mert ha ezer forintért tőlem rendelik meg a marhabőrt, akkor abból százat azonnal visszacsorgatok a gróf

úr kezibe.

Schwendi halkan krárogott. Már rég nem csodálkozott az ilyesmin. Dieter is rezzenéstelen arccal figyelte az ajánlkozót.

– Csak egy dologra szeretném még felhívni a gróf úr figyelmét.

– Mondja, kérem, mire?

– Itt vannak ezek a jöttment erdélyiek. A nagyapjuk még Zápolya oldalán leste, hogy minket, magyarokat legyilkol a török. Most meg úgy mászkálnának közöttünk, mintha otthon volnának. Nem is tudnak rendesen magyarul. Semmiképpen nem bízson meg bennük. Hátba döfnék a gróf urat.

Vitéz János távozása utána a főkapitány megkönnyebbülten felsóhajtott. Odalent már leszedték a hordókat a szekerekről. Egyet meg is csapoltak. A helybeli nemesek elfelejtkeztek az ellentéteikről, és kupával a kezükben ott tülekedtek.

– Kész a lista? – kérdezte a gróf.

– Melyik lista, nagyuram?

– Hát azoké, akikben nem szabad megbíznom.

– Természetesen – felelte Dieter. Kotorászni kezdett a kezében tartott mappák között, majd előhúzott egy papírost.

– Azt mondták, semmiképpen ne alkalmazzunk

protestánsokat, katolikusokat, lutheránusokat, Mózes hitűeket, erdélyieket, felső-magyarországiakat és dunántúliakat.

– Van olyan magyar, aki ne tartozna valamelyik csoportba?

– A halottakat leszámítva nem igazán hiszem, nagyuram.

– Hát nem csoda, hogy oda Buda – sóhajtott Schwendi, és megvakarta a tarkóját. Szokása szerint spanyol stílusú fekete ruhát viselt. Az egyetlen eltérő szín csupán a kiváló minőségű, brüsszeli csipkéből készült, fehér gallér volt. A gróf végigsimította ápoltságát. – Hát így nem lesz könnyű felszabadító hadjáratot szervezni.

– Azt hittem, hogy a szőlő miatt jöttünk ide – csodálkozott a titkár.

– Először a szolgálat, csak utána a szórakozás – figyelmeztette a főkapitány. – Ha elvégeztem a munkámat, akkor majd körülnézek a környéken. Olyan sok jót hallottam a tokajiról. Az elzászi szőlőkre nagyon is ráfér már egy kis frissítés.

– Meddig maradunk még itt?

– Már csak pár napig. Indulunk vissza Kassára. Ott majd megírom a jelentésemet.

– Mit fog kérni őfelségétől?

– Helytelennek tartom a vallon és a spanyol zsoldosok

alkalmazását. Magyar csapatok kellene. Akkor majd nem fognak vonakodni a helybeliek. Nyolcvanezer katonával fel lehetne szabadítani a Hódoltságot! Véget érne a harmincnyolc éve tartó török uralom. Beszélni fogok a királlyal.

A lovagterem ajtaján jó pár helyi úr tódult be. Schwendi elkomorult. A nemesek ezúttal erősítést is hoztak. A feleségeik is elkísérték őket.

Dieter elfintorodott, de utána udvarias mosolyt erőltetett az arcára. Idegesítette ez a szedett-vetett banda. A magyarok mindenben a nyugatot majmolták. Lányaik és feleségeik ruháján jól látszott, hogy két vagy három évvel ezelőtt jó esetben egy bécsi, rosszabb esetben egy pozsonyi udvarhölgy viselte őket. Az sem sokat segített, ha a helybeli szabókat bízták meg az elegáns, prágai ruhaköltemények lemásolásával. A férfiak is igyekeztek divatosan öltözködni. Jó páran viseltek csipkegallért és fodros ujjú inget. Legalábbis most, amikor megpróbáltak jó benyomást tenni a császár képviselőire.

A titkár legyintett egyet. Ha tudták volna, hogy Schwendi azokat tartja többre, akik hűek önmagukhoz. Akik nem csinálnak bolondot magukból egy-egy állami megrendelés reményében.

Az úri asszonyok ijesztő gyorsasággal közeledtek.

– Gróf úr tényleg házasodni készül? – kérdezte egy inkább kihívó, mintsem előnyös külsejű szőke asszonyság.

Schwendi majdnem félrenyelt.

– Mi ez az ostobaság? – kiáltotta magáról meglepedkezve.

– Hát nem azért hozta magával ezt a sok szerzetest meg papot?

– Hallottuk ám, hogy a gróf úrnak nincs felesége.

– Mi másért járta volna be a várakat meg a megyeszékhelyeket?

– Nekünk elárulhatja, hogy feleséget keres.

– A magyar nők a legszebbek a világon!

Schwendi csak tátogott.

– A gróf úr a mi emberünk. Látja ott a lányomat? Azt az ölelnivaló, gömbölyded teremtetést? Ugye, milyen csinos abban a pozsonyi díszruhában? Éppen most került eladó sorba.

Szerencsére ekkor a földmérők kapitánya sietett be a terembe. Schwendi megkönnyebbülten elköszönt az asszonyoktól, és a titkárral meg a kapitánnyal kiment az erkélyre. Már besötétedett. A falak tövében görnyedt, csuklyás alakok mozogtak. A tömlöcből feljöttek levegőzni a szerzetesek. A megbilincselte protestáns prédikátorokat már előző nap elszállították. Ha szerencsésük van, akkor

megússzák gályarabsággal. Ha nem, akkor máglyára kerülnek.

– Mi a helyzet a szőlővel? – fordult a gróf a földmérő felé.

– Körülnéztem a környéken.

– Na, és milyenek a tőkék?

– Szépnek szépek, de egyik sem rendkívüli.

Az erkély bejáratánál újabb lányos anyák bukkantak fel. A gróf érezte, hogy csapdába kerültek.

– Inkább menjünk le, és kezdődjön a bál.

Ez ellen egyetlen jelenlevőnek sem volt kifogása. A hölgyek arcukon ragyogó mosollyal a neves vendégek nyomába szegődtek. Alighanem mindegyiknek az járt a fejében, hogy Schwendi kit választ partnerül a nyitótánkra.

– A legtöbb vendég már amúgy is megérkezett – mondta Dieter. – Már csak a legelőkelőbbeket várjuk.

– Itt is az a szokás, hogy azok jönnek a legkésőbb.

Az udvaron rengeteg fáklya világított. Az első ökör alatt már kihunytak a lángok, ám a vöröslő parázsból pokoli hő áradt. Az uraknak szánt ökör alatt még javában ropogott a tűz. Olyan régimódinak tűnt az egész. Lámpások helyett csupán fáklyákkal világítottak. Igaz, ezek sokkal hatékonyabban elűzték a sötétséget, mint a Bécsben mostanában divatos rézlámpások.

A belső udvar a kapu szintje alatt volt. Ide egy rövid

lépcsőn lehetett lejutni. A lépcső tetejére díszesen faragott erdélyi fakaput állítottak. Az udvarmester szerepét betöltő ajtónálló ott jelentette be az érkező előkelőségek nevét. Az udvar lassacskán megtelt a jókedvű vendégekkel. A felszolgálók gondoskodtak arról, hogy senkinek se legyen üres a kupája.

Schwendi a változatosság kedvéért megint azt bizonygatta, hogy nem, nem áll szándékában megnősülni, amikor egy remek hintó gördült át a felvonóhídon. A gróf elismerően füttyentett. Ritkán látni ilyen gyönyörű lovakat. Kissé tántorogva Somogyi János lépett oda a főkapitány mellé.

– Megjött az én barátom, a Varsányi Misi! Meg a felesége, a Cecília! Nekik vannak a legjobb lovaik errefelé! Meg a legjobb boruk! – magyarázta nehezen forgó nyelvvel.

– Igen? – nézett rá érdeklődve a gróf. – Merre van a birtokuk?

Somogyi azonban nem válaszolt. Magasba emelt kupával üdvözölte az érkezőket. A lépcső tetején egy alacsony, fekete hajú asszony és a férje állt. A nő valósággal ragyogott a boldogságtól. Schwendi gyanakodva összevonta a szemöldökét. Az új vendége pontosan úgy viselkedett, mint egy elégedett macska.

– Az a nő valami rosszban sántikál – állapította meg Dieter

is.

– Legalább nem a bécsi divatot majmolja. Ritkaság manapság az ilyen szép, hagyományos palotás díszruha.

– Persze, mert már rég kiment a divatból – suttogta valaki rosszmájúan.

Varsányi népszerű lehetett a környéken, mert nemcsak néhány nemes, de több, fáklyát tartó szolga is felsorakozott a lépcső két oldalán. A közelben álló szerzeteseket zavarta a fény, ezért sietve eloldalogtak. Az idős házaspár azonban nem indult el lefelé. Félreálltak, és az udvaron halotti csend támadt.

Schwendi megdörzsölte a szemét.

– *Donnerwetter* – suttogta Dieter is.

Az asszony fülig érő mosollyal megfogta a mellette álló gyönyörű, fiatal lány kezét, és elindult vele a lépcsőn. A férje enyhe zavarral az arcán eredt a nyomukba. Néhány idős férfi keresztet vetett, míg az egyikük holtsápadtan azt suttogta, hogy „a szép Viktória”! Most már többen is felismerték, hogy kicsoda a lenyűgöző ifjú hölgy. Őt korábban még senki sem látta báli ruhában, elegáns frizurával.

A szép Magdolna, Lenke és Franciska egészen addig reménykedve legyeskedett a főkapitány körül. Úgy vélték, az egybegyűlt nemeskiasszonyok között nincsen, aki olyan

gyönyörű volna, mint ők. Most holsápadt arccal bámulták a lépcsőn kecsesen lépdelő lányt.

– Ki ez? – kérdezte felháborodva Magdolna.

– Honnan a pokolba került ide? – méltatlankodott Lenke.

– Hát ez hihetetlen! Olyan a ruhája, mint a nagyanyámé! – csattan fel Franciska.

A közelben állók lepisszezték a lányokat. Mindenki arra volt kíváncsi, hogy mit mond Cecília asszony.

– Herr Graf von Schwendi, bemutatatom önnek a védencemet? – kiáltotta a lépcső közepén megállva.

– De még mennyire! – felelte a főkapitány. Fürgén felsietett a lépcsőn. A titkára és a testőre alig bírta követni.

Az ifjú hölgy bizonytalanul pukedlizett, de olyan bájosan mosolygott, hogy a közelében álló férfiak azonnal megbocsátották ügyetlenségét.

– Gyöngyvér von Kővári kisasszony apja a török ellen harcolva esett el. Szüksége volna egy erős pártfogóra – mosolygott álszentén az idős asszony.

Schwendi kihúzta magát. Megfogta a lány kezét, és levezette a lépcsőn.

– Bocsánat, mi volt a neve? Elsőre nem tudtam megjegyezni.

– Gyöngyvérnek hívnak, Herr Graf – válaszolta a lány a

szászok nyelvén. – De szólítson nyugodtan Gyöngyinek.

– Gyöngyi kedves, enyém lehet az első tánc?

Leértek a lépcső aljába. A férfiak elismerően, a nők irigykedve bámulták a lányt.

– Persze... Feltéve, ha tud palotást táncolni. Magyarországon vagyunk.

– Természetesen – felelte habozás nélkül a gróf. Megállt, és odaintett a kappelmeisternek. – Az első tánc palotás lesz.

Halk moraj futott végig a vendégeken. Senki sem gondolta, hogy az elzászi vendég a hagyományos magyar udvari táncot választja. A karmester elsápadt. Ő *gaillarde*-ra és *tourdion*-ra készült. A legidősebb muzsikus azonban felállt, gyorsan odalépett mellé, és valamit a fülébe suttogott. A mester megnyugodott. A helybeli zenészek lelkes mosollyal néztek egymásra. Hangolni kezdtek, és nemsokára felcsendült az első dallam.

Schwendi visszafordult Gyöngyi felé.

– Ahogy parancsolta. Palotás. – Kinyújtotta a kezét, a lány a tenyerébe helyezte az ujjait. Elindultak az udvar közepére. Cecília asszony utánuk indult. Maga után vonszolta a férjét. Hamarosan néhány bátrabb pár is követte a példájukat.

Egy jó órával később féltucatnyi dühös nemeskisasszony gubbasztott az erkélyen. Megpróbálták az italba fojtani a

bánatukat és felháborodottságukat.

- Ez hihetetlen!
- A gróf rám sem nézett!
- Egész idő alatt azzal a senkivel táncolt!
- Utána meg beszélgettek. Értitek, beszélgettek!
- Miről?
- A borról meg a szőlőről.
- Te részeg vagy?
- Persze, de akkor is arról beszéltek.
- A bort még értem, de mit lehet a szőlőről beszélni?
- Komolyan mondom, venyigéket meg termőtalajt emlegettek, meg a metszést.
- Honnan tudod?
- Odamentem, hogy lecsapjam a kis ribanc kezéről a grófot. Nem sikerült szóba elegyednem vele. Hallgattam őket egy darabig, de unalmas volt.
- Ki ez a kis lotyó?

A lányok olyan dühösek voltak, hogy nem vették észre az oszlop mögött mozdulatlanul álló szerzetest. A férfi feszülten figyelte a beszélgetőket. Egyetlen szavukat sem szalasztotta el.

- Csak egy erdei manó! – kiáltotta Magdolna.
- A boszorkány lánya! – vágta rá Lenke.

– Nem is a lánya, hanem az unokája! – ellenkezett Magdolna.

– Dehogyan, az ecsedi lóp boszorkánya volt az anyja! – bizonygatta Franciska.

– Boszorkányok nincsenek is! Ostoba babona az egész! – tiltakozott valaki.

– Akkor mivel magyarázod, hogy ez a lóvnya így lenyűgözte Schwendit.

– A lovakhoz is beszél, megrontja őket!

– Van egy fekete kandúrjuk.

– Honnan tudod?

– Nem tudom, de biztos van nekik!

– Mindenhová elkíséri egy szőke férfi.

– Na, és akkor mi van? – legyintett Magdolna. – Talán az inasa!

A másik, egy magas, fekete hajú nemeskisasszony figyelmeztetően felemelte a mutató ujját. A többiek elhallgattak, és úgy várták, mit fog mondani.

– Azt mondd, hogy az inasa? Akkor miért visel női ruhát? Látszik rajta, hogy férfi, mégis hajadon módra öltözködik.

A szerzetes éppen eleget hallott. Mélyebben az arcába húzta a csuklyáját, és kilépett a lányok elé. Amikor már nem sikoltoztak, leengedte a maga elé nyújtott keresztet, és egy

drámai mozdulattal lehúzta a fejről a csuklyát.

– A kisasszonyok most velem jönnek – mondta halk, hörgő hangon. Már több tucatnyi nőt tartóztatott le, így pontosan tudta, hogyan kell viselkednie.

A lányok újra sikoltozni és tiltakozni kezdtek. Az ártatlanságukat bizonygatták.

Az inkvizítor fölemelte a keresztjét, mire azonnal elhallgattak.

– Ne féljenek a kisasszonyok, csak tanúnak kellenek – mondta. Elégedetten elvigyorodott. A fáklyák táncoló fényében olyan félelmetes volt, mint egy ördög. A megszeppent lányok némán követték az udvarra, majd le a pincébe, ahol pár nappal ezelőtt még a protestáns prédikátorokat kínozták.

A szerzetes a kezét dörzsölgetve vezette őket. *A főinkvizítor nagyon is kíváncsi lesz a vallomásukra – gondolta. – Nem csapott be a szimatom. Sejtettem én, hogy, ahol ilyen sok az eretnek, ott biztosan lesz boszorkány is.*

A lelki szemei előtt megjelent egy máglya képe. Évek óta nem sikerült egyetlen asszonyt sem elégetnie. Most mintha újra érezte volna a sercegve átsülő női hús szagát.

Gyöngyi körülnézett a napfényben fürdőző kis szobában,

mielőtt elindult volna lefelé. Gondosan ügyelt arra, hogy rendet hagyjon maga után. Az elmúlt évek során többször is megszállt a sárospataki klarisszák vendégházában. A nővérek mindig barátságosan viselkedtek vele.

A vállára akasztotta a bőrtarisznyáját, és jókedvűen elindult. Szinte táncolt a lépcsőn. Az előző két nap elképesztően jól alakult. Egyértelmű volt, hogy a kassai főkapitány nagyon is kedveli a gyönyörű és a titokzatos bálkirálynőt. Kétszer is együtt ebédeltek. Schwendi szellemes és figyelmes társalkodó partnernek bizonyult. Mindent tudni akart a fiatal lányról. Gyöngyi beszámolt neki arról, hogy mi történt az apja birtokaival. Később, amikor kimentek a hegyre, meg is mutatta neki azokat a szőlőket, amelyeknek, legalábbis elméletileg, még mindig Kővári Krisztián, vagyis hát az Egerben elhunyt nemes úr örököse volt a tulajdonosa.

Persze a hőségben nem azért mászkáltak a meredek hegyoldalon, hogy Gyöngyi nehéz múltja miatt keseregjenek. Az idős elzászi férfi a legjobb minőségű tokaji bor szőlőjének tőkét kereste. Több birtokot is megvizsgáltak. Schwendiről kiderült, hogy kiváló mezőgazdasági szakember. Gyöngyinek persze nem kellett szégyenkeznie. Legalább annyira értett a növényekhez, mint a főkapitány. A tudásával egészen egyszerűen lenyűgözte Schwendit. Amikor a hegyről

visszatérve másodszor is együtt ebédeltek, néhány pohár bor után a főkapitány elmosolyodott, kicsit közelebb hajolt, és ezt mondta:

– Gyöngyi, ha húsz évvel fiatalabb volnék, akkor elvinném feleségül.

A lány csak egészen halványan pirult el. Annyira jólestek neki az elzászi hízelgő szavai.

– Tudja, Lasarus, ha húsz évvel fiatalabb volna, akkor hozzá is mennék önhöz – felelte kacéran. A merész kijelentés hatását kicsit elrontotta, hogy vihogni kezdett, majd a vendéglátója is harsány nevetésben tört ki.

Ennek ellenére a lány nagyon is derűs volt. Biztosra vette, hogy a sorsa kedvező fordulatot vett. Néhány nap alatt olyan sok nagyszerű dolog történt. Többször is rámosolygott a jó szerencse.

Az izgalomtól borzongott a háta, amikor megállt lent az udvarra nyíló ajtóban. Vajon milyen újabb kellemes dolgokat tartogat a holnap?

Klára asszony, a vendégház vezetője a kapuban várta. Már odahozták Gyöngyi két lovát. A holmiját és a csomagokat a jó öreg Galamb hátára rakták fel. Gyöngyi a magas, nyugodt herélten lovagolt. A töröktől szerzett lónak a Kisasszony nevet adta, ám az ostoba jószág egyelőre még nem hallgatott

rá. Azért őt választotta, mert akindzsiktól zsákmányolt hátságok közül még Kisasszony tűnt a legjámborabbnak. Cecília asszony ragaszkodott ahhoz, hogy Gyöngyi a városban, az emberek előtt elegáns úri hölgyként viselkedjen. Éppen ezért nem a megszokott nadrágját hordta, hanem női ruhába, szoknyába bújt. Az ilyen ostoba öltözékben persze csak oldalt lehetett felülni a ló hátára. Szóba sem jöhetett, hogy jókedvűen vágta. El sem tudta volna képzelni, hogy mi járt a fejében annak, aki kitalálta ezt a kényelmetlen lovaglási módot.

Odasietett az idős apácához. Udvariasan pukedlizett, és megcsókolta a felé nyújtott hófehér kezét. A vendégház vezetője rámosolygott, és megsimogatta az arcát.

– Nagyon köszönöm, hogy itt lakhattam.

– Mindig örömmel látunk, Gyöngyvér. A vendégháznál nincs jobb hely a környéken, ahol egy hozzád hasonló, csinos, fiatal lány biztonságban eltölthetné az éjszakát.

Az apáca hangjából csak egész halvány rosszallás érződött ki. Klára asszony figyelmét nem kerülte, hogy a vendégét két alkalommal is Schwendi főkapitány kísérte a kapuig.

Gyöngyi még egyszer pukedlizett, aztán a cselédlánytól átvette Kisasszony kantárját. Az apáca azonban még nem fejezte be:

– Gondolkoztál azon, amit mondtam? – kérdezte.

Gyöngyi megdermedt. Már a ló felé fordulva állt, ezért kénytelen volt a válla fölött hátranézni.

– Arra gondol, hogy álljak be apácának?

– Pontosan, leányom.

Gyöngyi megfordult, illedelmesen lesimította a szoknyáját, és összekulcsolta a két kezét. Mosolyt erőltetett az arcára.

– Igazán kedves, anya, de... de nem. Úgy érzem, hogy nem lenne jó apáca belőlem.

– Isten útjai kifürkészhetetlenek – felelte halvány, barátságos mosollyal az asszony. – Nem tudhatod, milyen érzés apácának lenni, amíg ki nem próbáltad. Nem kellene egyből letenned az esküt. Először beköltözhetnél hozzánk néhány hónapra, félévre. Akkor te is megtapasztalhatnád, milyen csodálatos dolog a Mindenhatónak szentelni az életedet.

– Azt hiszem, még nem vagyok elég érett ehhez – tiltakozott Gyöngyi. – Talán majd egyszer, később.

Klára asszony végignézett a két lovon. Nem kerülte el a figyelmét a Kisasszony nyeregkápájára akasztott hosszú, karcsú, vasalt végű bot.

– Ezzel akarod megvédeni magadat az útonállóktól? – kérdezte elkomorodva. – Veszélyes dolog ám, ha egy fiatal nő

egyedül merészkedik ki a mohó és zabolátlan férfiak világába.

– Tudok magamra vigyázni – válaszolta enyhe ingerültséggel a lány. Végigsimította a hosszú, kemény farudat, aztán megpöckölte a végén a vasalást.

– Azt elhiszem. Az egész környéken te vagy a legtalpraesettebb nemes kisasszony. Csak hát jól tudod, hogy milyen nehéz időket élünk. A többieknek ott van a családjuk. Megvédi őket az apjuk, a bátyjuk, a sok rokonuk. A nemzetségeknek jó pár fegyveresük van. Te viszont csak önmagadra számíthatsz.

– Eddig is csak magamra számíthattam – felelte a lány. Egy markos cseléd segítségével sikerült felülnie a nyeregbe. Elrendezte a szoknyáját, és határozottan megragadta a gyeplőt.

– Ez igaz – bólintott szomorú mosollyal az idős nő. – Csak hát változnak a dolgok. A szóbeszédnek szerint újabb háború várható. Ki tudja, még talán hozzánk is eljut az ellenség. Egyedül csak az apácazárda vastag fala mögött lehetsz biztonságban.

Gyöngyi határozottan megrázta a fejét. Erről a témáról már többször is beszélgettek a barátságos, idős asszonnyal.

– Régen rossz az, ha falakra szorulunk – mondta. – Magyarországot a férfiak erős karjával és az éles kardjukkal

kellene megvédeni.

– Te is tudod, hogy elmúlt már hazánk dicsősége. Seregeink régóta nem arattak győzelmet.

Az apáca megdörzsölte a homlokát. A tekintete a múltba révedt.

– Néha az az érzésem, hogy huszonhatban meghalt minden igaz, bátor magyar. Ezeknek a mostaniaknak csak a szájuk nagy. Hengegnek és kérkednek, de nem tudnak, vagy nem akarnak harcolni.

– Gyáva népnek pedig nincs hazája! – csattant föl Gyöngyi.

– Ebben sajnós igazad van, leányom. A Boldogságos Szűz kíséren el az utadon. Védjen meg az erdőben és a mocsárban leselkedő gonosztól. Azt pedig ne feledd, hogy nálunk bármikor, bármilyen körülmények között menedékre számíthatsz.

– Köszönöm, anya – felelte udvariasan a lány. Megrántotta a zablát, és a jobb lábával megpróbálta mozgásra ösztökélni Kisasszonyt. A herélt és a lány is egyformán rosszul érezte magát. Gyöngyi már eldöntötte, hogy azonnal leveszi a ló hátáról ezt az ostoba nyereget, mihelyt kiérnek a városból. Nem számít, hogy mit mondanak az emberek, térdig felhúzza a szoknyáját, és onnantól szőrén üli meg a lovat.

Csak nemrég kelt fel a nap. Még nem volt különösebben

meleg. Az úton jó páran mentek. Egyszerű jobbágyok hozták a termést eladni. Mások is szekerek mellett lépdeltek, de savanyú arcuk elárulta, hogy a járműveken felhalmozott portékákért, termésért nem fognak pénzt kapni. Ők az adót hozták be a várba. A környékbeli földművesek tartották el az erős falak mögött szolgáló, többnyire idegen katonákat.

Gyöngyi hamar kiért az országútra. A kapuőrök tisztelegtek ugyan, de összevont szemöldökkel bámultak a lány után. Talán az háborította fel őket, hogy Gyöngyi egyedül, férfi társaság nélkül kelt útra. Jól ismerte a környéket. Úgy gondolta, hogy kora délután már otthon lesz a kellemesen hűvös, erdei házikóban.

Boldogan elmosolyodott. Mit fognak majd szólni kis barátnői, ha beszámol majd nekik a csodálatos élményeiről? Rózsa anyó vajon mit gondol arról, hogy kis védenca gyakorlatilag a tenyeréből etette a befolyásos kassai főkapitányt? Bizonyára örülni fog. Gyakran mondogatta, hogy mindenki a maga szerencséjének a kovácsa.

Már félúton járhatott, amikor felfigyelt valamire. Meglepte, hogy milyen sok ló és szekér nyoma vezet a vadászház irányába. Erre általában nem volt olyan nagy forgalom a poros országúton. Mindenekelőtt helyi földművesekkel találkozott. Az emberek furcsa arckifejezéssel bámulták.

Három nappal korábban ugyanezeken a falvakon jött át a városba. Akkor még mindenki vidáman mosolygott és integetett. Mégis mi üthetett beléjük?

Gyors ütemben ügetve maga mögött hagyta az utolsó majorságot is. Nemsokára majd eléri a kisház felé vezető ösvényt.

Valamiért rossz előérzete támadt. Megállította a heréltet, és nyugtalanul körülnézett. Semmi olyasmit nem látott, ami miatt gyanakodni vagy aggódnia kellett volna.

Ingerülten megcsóválta a fejét. Mégis mi a fenéért lát rémeket, amikor éppen kedvező fordulatot vett az élete?

Csakhogy...

Lódobogás ütötte meg a fülét. Egyetlen lovas közeledett... az ösvény felől!

Gyöngyi gyanakodva az erdő felé fordult. A következő pillanat múlva már elő is bukkant a fák mögül egy alak.

– Jutka? – kiáltotta meglepetten.

A kovács lánya ügyes lovas volt. Nem annyira tehetséges, mint vörös hajú barátnője, de nyeregben ülve nem kellett szégyenkeznie. A szoknyája felcsúszott a combja közepéig. Akárcsak Gyöngyi, Jutka is szőrén ülte meg a hátasát. Viszonylag rövidre vágott, szőke haját nem fogta össze hátul. Ziláltnak és rémültnek tűnt. Vadul integetett és kiabált.

– Állj meg! Állj meg! Ne gyere tovább!

A lova hangosan fújtatott, amikor megtorpant Gyöngyi mellett. Jutka kivörösödő arcán patakokban folyt az izzadság. Nem is annyira ijedtnek, hanem inkább feldúltnak, sőt dühösnek látszott.

– Tűnjünk el az útról! – kiáltotta köszönés helyett. Gyöngyi döbbsen nézett a barátnőjére. Nem ilyen hazatérésre számított. A szőke lány legalább akkorát fújtatott, mint a lova. Türelmetlenül megragadta Kisasszony kantárját, és maga után húzta a bokrok felé.

Gyöngyi némán engedelmeskedett. Ha Jutka ennyire feldúlt valamiért, akkor jobb nem ellenkezni vele. Beléptettek a fák közé. A sűrű bokrok ágai beleakadtak a szoknyája aljába. Elszakadt az úti ruha finom szövete. Régi jó nadrágjának bezzeg semmi baja nem lett volna itt.

– Mondjad már! – kiáltotta végül. – Mi ütött beléd? Miért kell elbújnunk? Jön a török? Jön a tatár?

Jutka csak azután válaszolt, hogy rábukkantak egy vadcsapásra, amin gyorsan eljutottak egy kisebb tisztásra. Megfordult a lovával, és odaléptetett Gyöngyi mellé. Bal kezével ingerülten félrelökte Kisasszony fejét. A herélt megpróbálta megharapni Jutkáék öreg igáslovát.

– Nem a török és nem is a tatár – szólalt meg végre a szőke

lány. Nem a vágózástól, hanem a felháborodottságtól zihált.

– Bajba kerültél! Nagy bajba!

– Mi történt?

– Az inkvizíció keres.

Napnyugtakor a két lány a kovácműhely mögött, a patakparti padon ült. Illetve csak Jutka telepedett a deszkára, mert Gyöngyi állandóan felpattant, és ingerülten fel-alá mászkált. Holtsápadt volt az arca, és erősen remegett.

– Egyszerűen képtelen vagyok elhinni – mondta újra, immár talán ezredszer.

– Pedig pontosan ez történt – bizonygatta fáradtan a szőke lány. – Katonák jöttek, csuhás szerzetesek vezették őket. Nem magyarok.

– Idegenek?

– Idegenek, bizony. Dominikánusok.

– Az Úr kutyái! A veszett vérebek.

– A katonák mondták, hogy az inkvizíciót szolgálják. Most azonban nem eretnekeket és protestáns prédikátorokat kerestek...

– Hanem... – suttogta Gyöngyi remegő szájjal. Pontosan tudta a választ, de mégis újra meg kellett hallania.

– Hanem téged!

Gyöngyi az istálló felé fordult. A kovács gondosan ellátta Galambot és Kisasszonyt is. A felesége azt mondta, hogy a hívatlan vendég addig maradhat itt, ameddig csak akar. A lány tudta, hogy hálásnak kellene lennie a vendégszeretetükért, de ebben a pillanatban túlságosan is zaklatott volt ahhoz, hogy köszönetet mondjon.

– Haza kellene mennem – mondta bizonytalanul.

– Nincs hova menned! Felgyújtották a házatokat.

– De hát hogyan találtak oda? – kiáltotta Gyöngyi. Két kézzel a halántékához kapott. – Az a török volt az! A kék szemű. Már járt nálunk. Bosszúból elárult, mert nem akartam...

– A megmentőd? – csóválta meg a fejét Jutka. – Dehogyan, nem járt erre török. Nélkülük is éppen elég bajunk van.

– Akkor meg hogyan találták meg a vadászházat? Évek óta nem járt ott idegen.

– Emlékszel arra a hetyke bajszos legényre, aki annyira tetszett neked? Hát a Balázs úrfi vezette el hozzád az inkvizítorokat.

– Ez valami félreértés! Ostobaság! Mit akarhatnak tőlem?

– Boszorkányság a vád!

– Micsoda?

– Jól hallottad. Valaki feljelentett a városban.

– Én meg a főkapitánnyal mulatoztam! Bort kortyoltam és kacérkodtam! Közben meg elpusztult az otthonom!

Megtántorodott. Meg kellett kapaszkodnia a pad támlájába.

– Rózsa anyó... – suttogta holtsápadtan. Megrogyant a térdre. Jutka azonban felpattant, és megragadta a vállát, nehogy összeessen. – Mi van a dajkámmal?

– A szomszédunk látta, ahogy elvitték. Gúzsba kötötték, és betömtek a száját. Félték tőle. A katonák azt mondták, hogy gyorsan elbánnak vele. Elítélik, és még itt helyben máglyára küldik, mielőtt továbbmennének a dominikánusok.

– Máglyára?

Gyöngyi még mondani akart valamit, de elakadt a szava. Egy forró, maró hullám indult el felfelé a gyomrából. Négykézlábra rogyott, és háyni kezdett. Jutka mellétérdelt, és megtámasztotta a homlokát. Mondott valamit, de Gyöngyi csak érthetetlen zsongást hallott. Ha a szőke lány nem fogja, arccal belezuhant volna a saját hányásába.

Egy kellemes illatú, tiszta, de igencsak kemény ágyban tért magához. Sötét volt. Valaki hideg vizes borogatást tett a homlokára.

– Rózsa anyó? – kérdezte suttogva.

– Pihenj csak, kisasszony, ne törődj most mással – hallatszott egy határozott női hang. Jutka anyja maga is jól

értett a gyógyfüvekhez. Többször járt az erdei házikóban, hogy kikérje az idős dajka tanácsát.

Gyöngyi becsukta a szemét, de ettől sem lett sokkal sötétebb.

Újra eljöttek a lázálmok. Különös, felzaklató történeteket élt át. Közben többször is cserélték a fején és a mellkasán a hideg borogatást. Egy tisztább pillanatában rájött, hogy alighanem Jutka ágyába fektették le. Nem csoda, hogy állandóan rosszkedvű volt a barátnője. Képtelenségnek tűnt, hogy valaki ezeken a kemény deszkákon aludjon. A beteget ennek ellenére elnyomta az álom.

Azt hitte, hogy a tűz ropogását hallja. Megérezte a füst és az égő hús bűzét. Felriadt. Elsírta magát.

– Pedig már minden olyan jól alakult – suttogta. – Most meg... Mi lesz Rózsa anyóval? Mi lesz velem?

– Ne aggódj, nem lesz semmi baj – bizonygatta nem túl nagy meggyőződéssel Jutka. – Próbálj meg aludni. Reggel minden jobb lesz.

– Egész biztos, hogy megátkozott az a török.

– Felejtsd már el azt a legényt. Semmi köze ehhez a szörnyűséghez.

Álmában Musztafa ott állt egész közel. Nem törődött a felcsapó lángokkal. Vakítóan kék szeme élesen elütött a tűz

vörös izzásától. Megfordult, és eltűnt a sötétben.

A tűz egyre nagyobb lánggal égett. Most csak két-két asszony ült mellette. Ugyanolyan fekete és fehér ruhát viseltek, mint az előző alkalommal. Kicsit arrébb egy mohás fatörzs hevert félig a puha földbe süllyedve. Gyöngyi letelepedett rá. Nem törődött azzal, hogy a sár bemocskolja az úti ruháját. Illetve hogyan is mocskolhatná be, ha egyszer meztelen? Ez csak egy álom. Nem a valóság... Egyébként sem döntötte el még, hogy a fehér vagy a fekete anyák öltözékét veszi-e magára.

A tábortűzben nem közönséges lángnyelvek táncoltak. Egyedül a parázs izzott vörösen. A megperzselődött fadarabok közül beteges, zöld fény áradt. A lángok mozgása mintha csak képeket varázsolt volna Gyöngyi elé. Alakokat látott a kavargó füstben. Egy lépcsőt, ami a fenti semmiből a lenti semmi felé tartott. Egyetlen fáklya vagy lámpás sem világította meg. Csak azért lehetett kivenni a csiszolt, fekete márványból készült fokokat, mert a határozott léptekkel lefelé siető alakból ragyogó, tiszta fény áradt. Hamar megtette az elképzelhetetlen távolságot. Ott állt a kapu előtt.

Gyöngyi még sosem látott ekkora kapuszárnyakat. Hiába emelte fel a fejét, akkor sem tudta kivenni a fenti, vöröslő gomolygásba merülő, zöldes patinájú, rézlemezekkel borított

bejárat tetejét.

A fehéresen izzó alaknak nem kellett megragadnia az embertelen nagyságú, oroszlánfejet mintázó kopogtatót. Vagy várták már idelent, vagy felfigyeltek az érkezésére. A két hatalmas kapuszárny lassan kitérült. Bentről iszonyatos hőség áradt ki. A vöröslő fények azonban nem tudták elnyomni a kapu előtt álló magas, fejedelmi tartású alak tiszta, ám ugyanakkor könnyörtelen fényét.

– Üdvözlünk, Mihály nagyúr. Rég jártál idelent nálunk.

– Parancsot hoztam – hallatszott a válasz. Gyöngyi nem tudta eldönteni, hogy egy férfihang szólalt-e meg, vagy rézharsonák hangja zendült fel.

Az arkangyal belépett a kapun, és elsietett az odaát felsorakozó sötét alakok között. Az előtte haladó árny alig volt valamivel kisebb nála. Fekete denevérszárnya a hátára simult. Nem próbálkozott meg udvarias beszélgetéssel, hanem a gazdája elé vezette a látogatót.

Egy olyan csarnokban álltak meg, amihez képest még a pokol irdatlan kapuja is eltörpült. A falakat mintha elevenen izzó lávából emelték volna. A könnyörtelen, szemfájdító ragyogás dacára sem lehetett kivenni a bronzból kovácsolt trónon ülő alak arcvonásait. A hangja mélyebb és erősebb volt, mint Mihályé.

– Üdvözöllek, fejedelem – köszöntötte az arkangyal. – Utasítást hoztam.

– Nagyon rég volt, hogy odafent gondoltak ránk. Ritkaság, hogy igényt tartanak a szolgálatunkra – felelte a trónon ülő árny. Gyöngyi összerezzen. Az alvilág ura olyan hangosan beszélt, mintha a lány egy tomboló vihar kellős közepén állva hallgatta volna a lába előtt becsapó villámokat kísérő mennydörgést.

Rettenetes forróság volt idelent. Mihály lenyűgözően szép arcán azonban egyetlen izzadságcsepp sem ragyogott.

Lehet, hogy az angyalok nem izzadnak? És ha *szomorúak*? Vajon sírni tudnak?

Már nem a csarnokban voltak. A pince folyosója legalább olyan hosszú volt, mint a ragyogó lépcső. Mindkét oldalon börtöncellák végtelen sora húzódott.

Két árnyalak kinyitotta az egyiket. Mihály belépett. A sarokba láncolt fogoly felnézett rá. Eltakarta a szemét a ragyogás miatt.

– Érted jöttem, al Lecato – szólalt meg az arkangyal. Az ő hangja is úgy dübörgött, mint az előbb a trónuson ülő fejedelemé.

A fúria lassan felkelt. Láncai semmivé foszlottak. Kihúzta magát, és szembefordult a hírnökkel. Mihály odahajolt hozzá,

és a fülébe suttogott valamit.

– Értem és engedelmeskedem – szólalt meg a női alak. Keresztbe tette a karját a melle előtt, és mélyen meghajolt. Közben átalakult a teste. Könnyed, táncoló léptekkel indult el a cella hátsó falában felragyogó fénykör felé. Átlépett rajta, és továbbment a Topkapi Szeráj folyosóján. Gyönyörű, fiatal hajadonnak látszott. A legelőkelőbb háremhölgyek díszes öltözékét viselte. Egyetlen őr sem próbálta meg megállítani. Talán nem is látták. A fúria megállt egy erkélyen és körülnézett. Gyöngyi al Lecato szemein át láthatta az átkozott törökök fővárosát.

A háta mögött diszkrét köhögés hallatszott. A fúria megfordult. Az árnyékból egy magas, sovány férfi lépett elő. Bő, fekete ruhát viselt. Arcvonásai alapján egyértelműnek tűnt, hogy Arábiában látta meg a napvilágot. Mélyen meghajolva üdvözölte a Magas Porta vendégét.

– Oszama Ul-Derán – biccentett a fúria.

– Vezesselek? – kérdezte a férfi.

– Nem szükséges. Ismerem az utat.

Szulejmán egyedül aludt. Utoljára talán tíz éve maradtak mellette reggelig ifjú és csalódott ágyasai. Idebent nem vigyázott egyetlen őr sem az idős szultán álmára. Al Lecato a homályból bontakozott ki. Letérdelt az alvó mellé, és a

homlokára tette a tenyerét. Szulejmán nyugtalanul összerezcent. Megpróbált elfordulni, de a női alak nem engedte.

Két ujja végigsiklott a férfi homlokán. Lecsukta velük Szulejmán tágra nyitott szemét. Odahajolt a füléhez és suttogni kezdett.

Az alvó felnyögött, tiltakozni próbált. Az ellenállása azonban nem tartott sokáig.

– Értem – suttogta. – El fogom pusztítani. Igen. Mindent felégetek.

A fúria felegyenesedett. Elégedett mosollyal beletúrt az alvó férfi szakállába. A közeli asztalon égő aranyozott mécses fényében jól látta, hogy Szulejmán szakálla már nem szürke, hanem a legtöbb helyen hófehér.

– A magyarok elfordultak a Mindenhatótól. Bűneik számai messze meghaladja az erényeiket. A sötétben járnak, és nem a fényben. Itt az ideje, hogy megbüntessék őket. Szulejmán, te leszel az Úr vaspörölye, amivel lesújt a bűnösökre.

Az alvó nyugtalanul nyöszörgött. Végre sikerült oldalra fordulnia. A kezével eltakart az arcát, mintha csak nem akarta volna látni az elméjében felbukkanó képeket.

Al Lecato felkelt mellőle. Néhány lépéssel kijutott a tengerpart fölé magasodó erkélyre. Amikor megfordult,

egyenesen Gyöngyi szemébe nézett. A lányhoz intézte a szavait:

– A büntetést nem a pokol szabta ki. Ne a Sátánt szidd! A bűnösök csak azt kapják, amit megérdemelnek.

Egy pillanatra elhallgatott, majd könnyörtelenül elmosolyodott.

– Magyarország el fog pusztulni.

Hetedik fejezet

A végzet érintése

Gyöngyi sikítva ébredt fel. Felült az ágyban és körülnézett. Az ablaktáblák nyitva voltak a meleg miatt. Kelet felől halvány fény látszott. Nemsokára felkel a nap. Újra felhangzott a kakas kukorékolása. Alighanem ez a nagyhangú állat ébresztette fel az előbb.

Csak halványan emlékezett pár dologra. Valakivel beszélt. Egy fehér alakot látott, aki veszélyesebb és könyörtelenebb volt, mint a sötétben, az izzó parázs között megbúvók. Felemelte a kezét, hogy elsimítsa a homlokából átizzadt hajfürtjeit. Tiszta vér volt a tenyere. Éjszaka olyan erősen a húsába nyomta a körmét, hogy felszakadt a bőre.

Jutka nem volt a szobában. A padlóra terített birkabőrök viszont jól mutatták, hogy hol töltötte az éjszakát.

Gyöngyi kóvályogva felkelt, és lement a földszintre. A faluban csak kevés emeletes ház állt. A kovács megbecsült

szakembernek számított. Messze földről jártak ide patkoltatni, és nem csak a jobbágyok. A mestert sehol nem látta, a felesége viszont éppen a reggelit készítette. Az alacsony, igencsak terebélyes asszonyság a vízzel teli dézsára és a törülközőre mutatott, amikor meglátta Gyöngyit.

– Azt hittem, hogy már kinőtted ezeket a rohamokat.

Bejött Jutka is. Leültek és megreggeliztek. Gyöngyi annyira gyenge volt, hogy nem volt kedve beszélgetni.

Mindhárman összereztek, amikor valaki belökte az ajtót. Megjött a kovács is. A férfi igazi óriásnak számított a környéken. Félmeztelenül dolgozott. A mellét csupán vastag bőrkötény óvta a parazsaktól.

– Képzeljétek! – kiáltotta. – Már el is ítélték!

– Kicsodát? – csattant fel a felesége.

– Hát az öregasszonyt! – vágta rá a kovács, majd zavart pillantást vetett a vörös hajú lányra. – Holnap este máglyára vetik.

A konyhában lévő három nő kiabálni kezdett.

– Gyalázat! – kiáltotta egyszerre lány és az anyja.

– Ezek megőrültek? Nem hagyom! – Gyöngyi felpattant. Egyszerűen nem akart hinni a fülének. Mi az, hogy máglyára vetik Rózsa anyót? Hiszen az a nő a légynek se ártott. Vagyis...

Megtántorodott, és kénytelen volt megkapaszkodni. Szerencsére most sikerült leküzdenie a hányingert. Tény, hogy Rózsa anyótól sokan féltek. Az a hír járta róla, hogy az átka mindig valóra válik. Meg hát az erdőben élt. Mindenkinél jobban értett a gyógyfüvekhez és a ráolvasásokhoz. De hogy boszorkány lett volna! Na, nem!

– Ezek bolondok – suttogta. – Rózsa anyó a vármegye legjobb bábája. Több száz gyereket segített a világra jönni.

– A férfiak bolondok – mondta a háziasszony. – És sajnos közöttünk is akadnak jó páran, akiket vakká tesz az ostobaság vagy a rosszindulat.

Jutka alig kapott levegőt.

– Ezt nem hiszem el – morogta. – Nálunk nem szokás elégetni a nőket.

– Eddig nem is volt szokás – felelte az apja. A magas, izmos férfi aggódó pillantást vetett a lányára. – Változnak az idők. Legyél nagyon óvatos, nehogy valaki feljelentsen.

– Megkeserüli, aki velem áll le szórakozni – vicsorogta a lánya. Ökölbe szorította a kezét. A tekintetéből düh, de ugyanakkor enyhe kétségbeesés is áradt.

Közben Gyöngyi valamennyire összeszedte magát. Még mindig az asztal mellett állt.

– Nem hagyom!

– Nem tehetsz semmit – figyelmeztette a kovács.
– Pihened kell – tette hozzá a feleség. – Alig állsz a lábodon.

– Odategyek és kiszabadítom – makacskodott a lány.
Jutka azonnal felpattant.

– Jövök veled!

– Ül vissza a padra! – förmedt rá az apja. – Ne beszélj ostobaságokat! Nem mész te sehova!

A kovács felesége dühösen összeszorította az ajkát. Szinte villámokat szórt a szemével, de aztán bólintott.

– Apádnak igaza van, kislányom. Jobb, ha nem keveredsz bele.

Gyöngyi nem törődött a többiekkel.

– Hol van a lovam? – kérdezte. Tántorogva elindult az ajtó felé. A kovács egyetlen dühös pillantást vetett a lányára. Jutka megdermedt a padon. Kétségbeesett arccal fordult a barátnője után.

Gyöngyi lába alatt hullámszerűen kezdett a padló. Csak a küszöbig jutott.

A kovács meglepően gyors volt hatalmas termetéhez képest. Időben elkapta az összecsukló alakot.

A nyitott ablakon már a csillagok látszódtak, amikor Gyöngyi magához tért. Jutka ott ült mellette az ágy szélén.

Megitatta a beteget.

– Most mit fogsz csinálni? – kérdezte halkán. – Jól ismerem azt a megátalkodott fejedet. Biztos, hogy készülsz valamire.

– Reggelre összeszedem magamat. Visszamegyek Tokajba. A főkapitány hallgat a szavamra. Azt hiszem, tetszettem neki. Megkérem, hogy engedje el Rózsa anyót.

– Schwendi már elment. Úton van vissza, Kassa felé.

– Akkor utána megyek. Kisasszony gyors ló. Hamar utolérem.

– Gyöngyi, térj már észhez! Alig állsz a lábadon. Pár mérföld után leájulnál a lóról.

– Akkor is mennem kell. Nem hagyom, hogy elégessék a dajkámat.

– Schwendi már túl messze jár. Ha utol is éred, mire visszatérne, Rózsa anyó már meghalt.

Gyöngyi nagy nehezen felült. Ráharapott az alsó ajkára, és némán töprengett.

– Hol van most az anyó?

– Bent a várban. Pincében őrzik, mint a prédikátorokat.

– Be kell jutni hozzá, a tömlöcbe. Ha már lent vagyok, akkor ki tudom hozni.

– Hogyan gondoltad? Senkit nem engednek be a börtönbe.

Gyöngyi homlokán mély ráncok jelentek meg. Átgondolta az előző néhány nap eseményeit. Megoldást keresett. Szokása szerint meg is találta.

– Egy apácát be fognak engedni.

Jutka tágra nyílt szemmel meredt a barátnőjére.

– Neked elment az eszed! – kiáltotta. A hangjából azonban nem felháborodottság, hanem őszinte elismerés csengett ki.

– De honnan veszel ruhát?

Esze ágában sem volt lebeszélni a barátnőjét a kockázatos kalandról.

– Visszamegyek Klára asszonyhoz a zárda vendégházába. Elkérem az egyik novícia ruháját.

– Nem fog adni, nem adhat. Tiltja a szabályzat.

– Akkor beállok apácának! – csattant fel Gyöngyi. – Úgyis ezért rágták a fületem.

A szőke lányból kibuggyant a kacagás.

– Te? Apácának? Előbb leszek én hétgyerekes családanya, minthogy te beállj egy zárdába.

– Nem maradok ott. Megkapom a ruhát, beöltözöm, ebéd után pedig megszököm.

– Az nem lesz jó. Egy szökött apácát azonnal keresnének. Üldözőbe vennének.

Most Jutka kezdett el gondolkozni.

– Túlságosan is feltűnő volnál. Nem jutnál el a vendégháztól a várig.

Nagyot sóhajtott, és lehajtotta a fejét. Csak habozva folytatta:

– Figyelj csak. Mi lenne, ha tényleg beállnál apácának? Ők meg tudnának védeni.

– Nem hagyom meghalni Rózsa anyót! Hiszen tűzhalál vár a dajkámra!

A szőke lány még nagyobb sóhajtott. Végül elszánta magát.

– Hát jó. Na, most tegyük fel, hogy én tudnék szerezni neked apácaruhát. Beöltözöl. Hogyan tovább?

– Honnan? Honnan szereznéd?

– Van egy nagyon jó barátnőm – felelte halkán Jutka. Hirtelen tűzvörös lett. – Néha találkozunk.

– Nem lesz baja, ha kölcsönadja a ruháját?

– Ügyes lány, megoldja valahogy.

– Rendben.

Gyöngyi habozás nélkül élt a lehetőséggel. Gondolatban már ki is dolgozta a szöktetés tervét.

– Te kint, a kapu előtt vársz a lovakkal. Én bemegyek. Elintézem az őröket.

– Hogyan?

– Ügyes leány vagyok – mosolyodott el Gyöngyi. Megnyalta a szája szélét. Jutkára kacsintott. – Megoldom valahogy.

Nem sikerült teljesen meggyőznie a barátnőjét.

– Kihozom Rózsa anyót. Az udvaron azt mondom, hogy gyóntatni viszem. Már ha valaki megkérdezi. Odahozom hozzád, lóra ülünk és elvágatunk. Te meg eltűnsz az utcák forgatagában. Ha csuklyás ruha van rajtad, senki sem ismeri föl az arcodat.

Jutka megfontoltan bólintott.

– Hátrakötöm a hajamat, és férfiruhába bújok. Azt fogják gondolni, hogy egy tejfölös képű szász legény vigyáz a lovakra.

– Mire észreveszik a szöktetést, mi már messze járunk.

– Hova mentek? Hiszen elpusztult a házatok.

– Az erdőbe. Talán a malom romjai között elbújhatunk pár napig, és azután...

Gyöngyi arcán most először jelent meg a bizonytalanság felhője.

Mi lesz azután? Ki tudhatja? Viszont Rózsa anyó életben marad.

Buda, erőd a Gellért-hegy tetején

A janicsárok mélyen meghajoltak. Musztafa viszonzta a köszöntést. A harcosok kivonultak a szobából. Az udvarról behallatszott a hangjuk. Örültek annak, hogy a kellemetlen ügyet egy egykori harcostársuk vizsgálta ki.

A magas, kék szemű fiatalember elégedetten hátradőlt. Nem panaszkodhatott. A vizsgálat során kiderítette, hogy a pénzügyi visszaélésekért nem a budai pasát terhelte a felelősség. Csupán az egyik számvivő tiszt gondolta azt, hogy feltűnés nélkül hozzájuthat egy kis mellékes jövedelemhez. Ilyesmi a birodalom minden tartományában előfordulhat. Az ötlet nem volt különösebben leleményes, és éppenséggel újszerű sem. A janicsárok éves illetményét aranypénzben, értékes szultáninában szabták meg. A marcona harcosok azonban cseppet sem lelkesedtek volna akkor, ha a kincstár képviselői valóban aranypénzeket tettek volna le eléjük az asztalra. Egy szultánina túlságosan is sokat ért ahhoz, hogy a hétköznapi életben lehessen használni. A katonák jobban örültek annak, ha az illetményüket ezüstben, a „fehérkének” is nevezett akcsében kapják meg.

A mindennapok során ez volt a legjobban elterjedt pénznem.

A pénz beváltását persze a török állam képviselői vállalták magukra. Ezen a ponton jöttek be a képbe a ranglétra

közepén álló, ingatag jellemű tisztviselők. A kincstár fele azt jelentették, hogy egy szultánináért ötven akcsét adtak, a katonák viszont csupán negyven ezüstpénzt kaptak kézhez. Ha valaki szóvá tette a cseppet sem előnyös váltást, akkor azt a választ kapta, hogy ennyi a kezelési költség.

A laktanyákban persze halk morgás támadt. Itt, a birodalom távoli, nyugati végvidékén minden akcse számított. A helyi áruk ugyan nem kerültek sokba, de ha valaki a megszokott török ízekre vágyott, akkor mélyen a pénzes zacskójába kellett nyúlnia.

Szárnyra kapott a szóbeszéd, és Musztafa azt a parancsot kapta, hogy vizsgálja ki az ügyet.

Visszatérve a hódoltság területére, nem kellett túl sokat nyomoznia. A tettet itt fenn, a Gellért-hegy tetején, Gürz Eljász várában szorította sarokba. A kétségbeesetten sivalkodó férfi gyorsan megtört. Ópiumra kellett neki a janicsároktól elorzott pénz. Musztafa a visszaélések áldozataira bízta az igazságszolgáltatást. Tudta, hogy hosszú időre elveszik a gazfickó kedvét az ilyesfajta disznóságoktól.

Felkelt és nagyot nyújtózkodott. Hatalmasat kordult a gyomra. Még tartott ramadám ünnepe, ezért estig egyetlen igazhívő muszlim sem evett volna egy falatot sem. Egy szolga lépett a fiatalember mellé. Alázatosan meghajolva

átnyújtotta a bosztandzsik szolgálati bőrsüvegét. Török területre visszatérve a fiatalember ismét egyenruhát viselt.

A törvény betartásáért felelős tisztek nagy része a hadsereg kötelékébe tartozott. A legtöbbjük – Musztafához hasonlóan – a janicsárok közül került ki. A civilizált keleti tartományokban, például Szíriában vagy Irakban a lakosság nem igazán kedvelte őket, viszont a határvidékeken, a perzsa vagy az osztrák fronton a katonák nagyon is örültek annak, hogy egykori bajtársaik gondoskodnak a törvény betartásáról.

Musztafa kiment az udvarra. A kezét az alacsony mellvédre tette és körülnézett. Innen jól látszott bal kéz felől a budai vár, szemben a Duna széles sávja, rajta a környék egyetlen hídja, és a túlparton Pest városa. Az ifjú egy darabig mozdulatlanul figyelte a tájat. Hagyta, hogy elkalandozzanak a gondolatai. Lélekben újra észak-keleten járt, az erdő szélén, ahol találkozott azzal a lenyűgöző, vörös hajú lánnyal. A tűzről pattant teremtés két bűnözővel is végzett. Utána pedig elég vakmerő volt ahhoz, hogy csúnyán leteremtse a megmentőjét. Musztafa utoljára Arábiában találkozott ilyen bátor, semmitől sem megriadó nőekkel.

Valamiért még mindig sajgott kicsit a seb, amit az ismeretlen szépség szavai ütöttek. Dühösen megrázta a fejét. Már hogy a csudába lehetne áruló? Nem áruló az, aki tiszta

szívvel, becsületesen szolgálja valamennyi ember testvéri közösségét... Diszkrét krárogást hallott a háta mögül. Megfordult.

– Bocsásd meg, hogy megzavartalak elmélkedés közben, ó, bosztandzsi – mondta udvariasan egy alacsony, kövér férfi. A palota szolgálóinak egyenruháját viselte. Látszott rajta, hogy mostanában nem kellett nélkülöznie. Még a bajusza is zsírosan csillogott. Nem mert a nyomozó szemébe nézni, viszont úgy hajlongott, mintha egy nagyhatalmú bég vagy aga előtt állt volna.

– Mondd, mit akarsz.

– Gazdám, a dicsőséges Arszlán örömmel értesült arról, hogy újra itt jársz a helyőrségben. Arra kér, hogy napnyugta után látogasd meg otthonában. Biztosra veszi, hogy szívesen vacsorázol vele.

Musztafa egészen halványan elmosolyodott. A tekintete azonban továbbra is hidegen csillogott. Arszlán ismét tanúbizonyságot tett ügyességének és kifinomult diplomáciai érzékének. A meghívás csak azután érkezett, hogy a vizsgálat felmentette a vádak alól. Így senki sem állíthatja azt, hogy egy kiadós vacsorával akarná megvesztegetni a nyomozást irányító, félelmetes bosztandzsit.

– Mondd meg az uradnak, hogy megtisztelés számomra a

meghívás.

- Megvárjalak, hogy elkísérjelek a várba?
- Nem kell. Tudom az utat.
- Ahogy kívánod, bosztandzsi. Uram akkor este vár.

A hajlongó szolga távozása után Musztafa összeszedte a holmiját. Elköszönt a janicsároktól, és felült a lovára. A harcosok lényegesen jobb kedvűek voltak, mint reggel, a vizsgálat megkezdésekor. Feszesen tisztelegve búcsúztak el a fiatalembertől.

Musztafa kiügetett az erődítmény kapuján. Akárcsak a többiek, ő is úgy tudta, hogy az itt álló erődöt még István király építette. A muszlimok egy nagy erejű, janinai harcosról adtak neki új nevet.

Csupán a hegy lábánál, a fürdőnél állt meg. A lovát bevitték az istállóba. Musztafa bement, levetkőzött, és alaposan megmosakodott. Ha Budán járt, nem feledkezett meg arról, hogy ellátogasson a Gellért-hegy és a Duna között álló forró fürdőbe. Kevéssel napnyugta előtt folytatta az útját. Elhaladt a Tabán mellett, és nyugatról megkerülte a várat. A Bécsi-kapun keresztül jutott be az északi városrészbe. A kapuőrök mosolya jelezte, hogy már ők is tudnak arról, mi történt pénzük megnyirbálójával. A felszabadítók kedvelték ezt a helyet. Szulejmán szultán katonái Buda elfoglalásakor

elsősorban a Bécsi-kapun keresztül jutottak be a falak mögé. A gyaurok Szombat-kapunak hívták, mert a közeli téren szombatonként tartottak heti vásárt. Egy hosszú, sötét, folyosószerű járaton át lehetett bejutni Budára. Az átjáró boltíves tetejéből több helyen is súlyos vasrácsot lehetett leengedni. Ezeknek az alja hegyes volt, mint a lándzsa. A kapuórség fegyvertára beillett volna egy kisebb múzeumnak is. Nem csupán az állomány fegyvereit őrizték itt, de egészen meglepő régiségeket is. A falra akasztva meg lehetett tekinteni egy sárkány állkapcsát és a lábszárcsontját is. A szájhagyomány szerint itt őrzött, ormótlan fegyvereket valamikor híres vitézük, Gürz Eljász használta.

Bent olyan nagy nyüzsgés fogadta, hogy csak lépésben tudott haladni a lovával. Az árusok kezdték előhozni a portékájukat, mert mindenki tudta, hogy napnyugta után éhes és szomjas vendégek valóságos serege lepi el az utcákat és a tereket. Musztafa már korábban is járt itt. Ennek ellenére érdeklődve körülnézett. Rengeteg dolgot lehetett megtudni egy adott tartományról, és persze annak vezetőiről, ha valaki nyitott szemmel jár az utcán. A bosztandzsikat kiképezték arra, hogy felfigyeljenek a leghalványabb árulkodó jelekre is.

A budai törökök között kevés gazdag ember akadt. A katonák és a tisztviselők többnyire egyszerű öltözetet

hordtak. Feltűnt egy-egy elfátyolozott arcú nő is. Kivétel nélkül a férjük mögött lépkedve merészkedtek ki az utcára. Kint a nők hosszú, bokáig érő fekete köntöst, *feradzsét* viseltek. Ennek a fejrészével eltakarhatták magukat. Előszeretettel hordtak fekete vagy fehér színű fátylat is. A nők másik jellegzetes viselete a kenderből szőtt hosszú ing, vagy a kiskabátszerű zubbony volt. Ez utóbbit a derekuknál betűrték a lábfejig érő, lent szűkülő és alul összekötött nadrágjukba, a *salvárba*. Jó időben sárga színű, könnyű papucsot viseltek. Az utcákat elborító sár és szemét miatt vastagtalpú fapapucsot is kellett venniük.

Musztafa keresztülügetett az egykori Szent György téren. A törökök *csarsu*-nak, vagyis élelmiszerpiacnak nevezték a környéket. Az árusok elfoglalták az utca jelentős részét is. A tér már Musztafa előző látogatása idején is egy ázsiai vagy balkáni város piacára emlékeztetett.

Az ifjú bosztandzsi korábban a birodalom számos csillogó nagyvárosában szolgált. Járőrözött már Isztambul, Bagdad és Damaszkusz utcáin is. Bár a napkeleti civilizáció képviselői mindent megtettek azért, hogy a saját képmásukra formálják a néhány évtizeddel korábban felszabadított tartományt, bizonyos dolgokra nem lehetett nem figyelni. Ezen a helyen két teljesen eltérő civilizáció találkozott.

Küzdelmükből a világhódító iszlám került ki diadalmasan.

Bárki más sokkal lassabban jutott volna el a pasa palotájához. A budaiak azonban azonnal félreálltak a lovas útjából, amikor megpillantották az egyenruháját. Persze lehet, hogy ehhez Musztafa kőkemény tekintete is hozzájárult. Kíváncsi török, bosnyák, valach és szerb arcok fordultak a harcos után.

Arszlán otthonát nem sok minden különböztette meg a mellette álló, régi úriháztól. A budai pasák egy jó ideje már itt, a folyó partjára néző egykori, kisebb palotának is beillő házban laktak. Buda felszabadítását követően még fent, az igazi várban éltek, de aztán okos módon úgy döntöttek, hogy idelent, a hegyoldalon minden sokkal kellemesebb. A magas épületet szépen karbantartották. Előtte még az utca is rendezett volt. Itt nem nyüzsögtek az árusok, és nem borított el mindent a szemét. A bejárat előtt négy katona állt. Már tudtak az érkezőről. Kihívtak egy szolgát, aki bevezette a fiatalembert, egy másik pedig gondoskodott a lováról. A belső udvarban Musztafa megtorpant és körülnézett. A palota nem sokat változhatott az elmúlt száz év során. Talán csak a falak festése kopott meg kicsit. Illetve... valószínűleg, hogy az osztrák meg a lengyel uralom idején a belső ablakokat sem borította ilyen sűrű rács. Ezek szerint Arszlán végre maga

után hozatta régi szolgálati helyéről, Székesfehérvárról a háreme tagjait. Akkor az újdonsült budai basának alighanem sokkal jobb lesz a kedve, mint legutóbbi találkozásuk során.

A szolga a szemközti, kétszárnyú ajtó felé mutatott.

– Véget ért a tanácskozás, bosztandzsi. Uram már vár téged.

Musztafa udvariasan félreállt a lépcsőn lesietők útjából. Legtöbbjüket személyesen nem ismerte, de a ruházatuk alapján ki tudta találni, hogy a *defterdár*, a *mufti* és a budai *kádi* sietett ki az udvarra.

A főtisztviselők enyhe zavarral viszonyozták a fiatalember köszöntését. Ezek szerint ők nem tudták, hogy egy bosztandzsi érkezett a városba. Ma este alighanem mozgósítják kémeiket és besúgóikat, hogy kiderítsék, miért van itt a kék szemű fiatalember, és vajon kinek a megbízásából érkezett.

Musztafa a szolga nyomában felment a lépcsőn. A budai pasa a tágas tanácsteremben fogadta. Odakint már besötétedett. A nyitott ablakokon keresztül kellemes szél fújt a Duna felől a szobába. Felkavarta a füstölőkből felszálló szürke gomolygást. Musztafa észrevétlenül beleszimatolt a levegőbe. A szobában öt vízpipát is látott, ám az illatok alapján a megbeszélés résztvevői nem tettek ópiumot a

parányi égetőketrecekbe.

Nagyon helyes.

Arszlán, „Buda oroszánja” háttal állt az érkezőnek. Kelet felé nézett az ablakon. Kedvenc sötétvörös kaftánját viselte. Az alsókabát alól kilátszott hófehér inggallérja. A széles vállú férfi eltakarta a kilátást. Mivel éppen egy hivatalos tanácskozásnak volt vége, ezért a pasák hatalmas, gazdagon díszített turbánját hordta.

A szolga odalépett mellé. Mélyen meghajolt.

– Fényességes pasám, megérkezett a vendéged.

Arszlán megfordult. Hűvös nyugalom áradt az arcából. A válla legalább olyan széles volt, mint Musztafáé, de mivel egy jó fejfel alacsonyabb volt a bosztandzsinál, így kénytelen volt felnézni az érkezőre.

Musztafa keresztbe tette a karját a melle előtt, és egyenes derékkal meghajolt.

– Üdvözöllek, tiszteletre méltó pasa – mondta.

Arszlán két tenyere megpihent a combján, és leheletnyi biccentéssel viszonzta az üdvözlést.

– Köszöntelek a vilajetemben, bosztandzsi.

Egy hosszú pillanaton keresztül némán figyelte az érkezőt, aztán jókedvűen elvigyorodott.

– Musztafa, öreg barátom! Örülök, hogy látlak.

Odalépett a bosztandzsihoz és magához ölelte. Bár az ifjú arca továbbra is kifejezéstelen maradt, de örömmel viszonzta az ölelést.

Letelepedtek az egyik alacsony asztalka mellé. A szolgák sietve kihordták a tanácskozás során használt papírokat és térképeket. Musztafa egy legyintéssel jelezte, hogy nincs szüksége párnákra. Tökéletesen beérte a vastag szőnyeggel.

– Rég jártál nálam – mondta jókedvűen a pasa. – Igencsak meglepett, amikor arról értesültem, hogy hivatalos minőségben tértél vissza hozzánk.

– Ugyanazt az urat szolgáljuk – felelte Musztafa.

– Így igaz. És mind a ketten a fényességes padisah legkiválóbb szolgálói közé tartozunk. Igaz-e, *kis kertész*?

Musztafa szeme jókedvűen megvillant. Nem mindenki merte volna a félelmetes nyomozók régi becenevét használni. A bosztandzsik elődjei valamikor a szultáni palota kertészei voltak.

– Örömmel értesültem róla, hogy hivatalosan is kineveztek budai pasának.

– Isztambulban sem vak és süket mindenki – húzta ki magát az idősebb férfi. Elégedetten végigsimította dús bajuszát.

– A Fényességes Porta is jól tudja, hogy kik a legtehetségesebb és legmegbízhatóbb szolgái.

– Azért mégis remegni kezdett a lábad, amikor megtudtad, hogy a vilajettedben szaglásznek a kertészek.

– Őszintén megmondom neked, barátom, ha már Isztambulból valaki egy bosztandzsit küld a nyakamra, akkor az a szaglász legalább olyan legyen, akit jól ismerek.

Több, mint húsz éve ismerték egymást. A pasa alacsony beosztású janicsár tiszt volt Isztambulban, amikor a keze alá adták a tehetségesnek tűnő gyermeket. Arszlán személyesen ügyelt arra, hogy Musztafa a lehető legjobb kiképzést kapja. Később hosszú időn át nem találkoztak, de többször is előfordult, hogy egy-egy hadjárat során, a birodalom valamelyik távoli tartományában megihattak együtt egy teát.

Felhangzott a müezzinek imára hívó hangja. Arszlán egy könnyed mozdulattal felkelt.

– Menjünk.

Musztafa örömmel nyugtázta, hogy régi barátja ugyanúgy együtt imádkozott a helyőrség katonáival és a többi egyszerű férfival, mint a pályafutása kezdetén. Nem szállt a fejébe a dicsőség. Nem gondolta magáról azt, hogy nagyhatalmú pasaként joga lenne a külön imádkozó szobára.

Kicsit később visszamentek a tanácsterembe. A szolgák

közben kitakarítottak és kiszellőztettek. Már nem kellett böjtölni. Kezdetét vette a vacsora. Egy idős férfi behozott egy jókora, csillogó rézedényt. Egyszerű fém korsóból öntött bele tiszta vizet. Először a pasa mosott kezet, majd a vendég. Közben az öreg kis tálkákban salátát és olajbogyót, valamint lekvárt rakott az asztalra. A vacsora nem volt valamilyen fényűző lakoma. Egyszerű, katonás ételeket ettek. Musztafának nagyon ízlett a *csorba*. A rizsből készített levest pontosan annyi sáfránnyal ízesítették, ahogyan ő szerette.

Bizonyos dolgok azért elárulták, hogy Arszlán már nem az a régi, alacsony rangú fiatal tiszt, aki két évtizeddel ezelőtt volt. A levest nem fakanállal, hanem díszesen megmunkált, aranyozott nyelvű evőeszközzel ették.

– Na, és ilyet kóstoltál már? – kérdezte a pasa, amikor meghozták a második fogást. Musztafa kíváncsi pillantást vetett az ételre.

– Azt ott ismerem. Töltött káposzta. Mellette pedig...

Kíváncsian nézett a pasára.

– Az ott töltött paprika.

– Paprika? Az nem egy dísznövény?

– Hát hol élsz te? A világ végén?

A vendég leheletnyit megvonta a vállát.

– Látom, téged továbbra sem érdekelnek az élet kellemes

dolgai. Pedig nincsen abban semmi rossz, ha élvezed mindazokat a nagyszerű dolgokat, amelyekkel a Mindenható megjutalmaz.

A töltött paprika nagyon is ízletes eledelnek bizonyult. A jó minőségű birkahúst hozzáértő szakács fűszerezhette meg. Kellemesen csípős volt, mégis jól lehetett érezni a hús meg a fűszerek ízét.

– Látom, rászoktál a madzsar cipóra – biccentett Musztafa a kenyeres tál felé.

– Ahogy az előbb mondtam, vétek lenne kihagyni azt, amit elénk tálal a sors – mosolygott a pasa. – Az itteni kenyér sokkal jobb azoknál a lepényeknél, amit a bosnyákok vagy a szerbek sütnek.

A vacsora végén néhány falat mézes süteményt és almás böreket ettek. Utána az öreg szolga apró csészékben sűrű, fekete italt hozott be.

– Kávé? – kérdezte összevont szemöldökkel Musztafa.

– Ne legyél már képmutató! – figyelmeztette idős barátja.

– Ha megiszod, sokkal jobban vág az eszed. Még késő éjjel is úgy tudsz dolgozni, mint fényes nappal. Nem ittál belőle Isztambulban?

A bosztandzsi fülét nem kerülte el a főtisztviselő hangjából kicsengő vágyakozás. Ezek szerint Arszlán titokban még

mindig a birodalom ragyogó fővárosáról álmodozik? Musztafa kíváncsian belekortyolt az italba. A kávé forró volt és édes. Kardamonnal és ámbrával ízesítették. A napkelet gyermekei nem szerették a keserű italokat, ezért méz is bőségesen került az apró csészékbe.

A pasa otthona olyan jó helyen feküdt, hogy igazából nem is volt szükség illatos füstölőkre. A fenti utcákat megülő búzt idelent elsodorta a dunai szél. A hagyományoknak engedve étkezés után rózsavízzel mostak kezét. Arszlán figyelmes házigazdaként saját kezűleg öntött a *gülábdánból* a vendége tenyerére.

Kiültek a folyóra néző erkélyre. Musztafa csupán egy futó pillantást vetett a ház második és harmadik emeletére. A sűrűn berácsozott ablakok mögött nem gyulladt világosság. Lehetséges, hogy a háremhölgyek már ilyen korán lefeküdtek volna aludni? Erre persze udvariatlanság lett volna rákérdezni.

– Mondjad, te szaglász! Milyen disznóságokra jöttél rá a tartományomban? – kérdezte megjátszott ingerültséggel a pasa. A jóképű férfi mosolya persze elárulta, hogy nem gondolta komolyan a kérdést. *Valószínűleg* nem.

– Mindent rendben találtam. A körülményekhez képest sikerült a lehető legtöbbet kihoznod a vilajetből.

– A körülményekhez képest? – kiáltotta Arszlán. – Tudod te, barátom, micsoda munka hadra fogható állapotban tartani ezt az átkozott vidéket? Túl közel vagyunk a napnyugathoz. Beszivárogoz hozzánk az ottani erkölcsi fertő!

– Amire te persze gondosan ügyelsz. Megakadályozod azt, hogy az igazhitűek ostoba, gyaur szokásokat vegyenek fel.

– Nem panaszkodom – biccentett elégedetten a pasa. – Egyértelműen érződik a kulturális fölényünk. A gyaurok egyre civilizáltabban viselkednek az árnyékunkban.

– Bizony, dicső dolog budai pasának lenni.

A budai tartomány nem csupán egy volt a Török Birodalom legjelentősebb vilajetjei közül. A régi tartományok általában fontosabb szolgálati helynek számítottak, mint az újonnan meghódított országok. Buda azonban kivételt jelentett e szabály alól. Nem csupán földrajzi és katonai okok miatt számított jelentős településnek, hanem azért, mert egykor királyi székhely volt. A budai pasa rangban magasabban állt a szomszédos vilajetek urainál. Ide kizárólag tehetséges vezetők kerülhettek. Hatalmukat és befolyásukat jól mutatta, hogy európai hadjáratok idején a nagyvezír után azonnal a budai pasa következett a rangsorban.

– Bizony – biccentett a házigazda. – Vittem valamire. Még akár kocsiban is utazhatok.

– Úgy, mint a bagdadi és a kairói pasák? Ez bizony ritka kitüntetés.

– Nem akarok hencegni, de nekünk hármunknak még azt is megengedte a fényességes szultán, hogy szolgálati utjaink során fullajtárok ügessenek előttük.

– Pont, mint a nyugati fejedelmek előtt. Persze meg is van hozzá a pénzed.

– A birtokaim egy évben nyolcszázezer akcsés jövedelmet biztosítanak – büszkélkedett a vendéglátó.

– Van az szerintem évi egymillió is.

– Örülök, hogy ilyen jól tájékozott vagy – mordult fel Arslán.

– Csak a dolgomat teszem.

– Azt elhiszem. Csak hát a bosztandzsikat senki sem szereti.

– El sem tudom képzelni, hogy miért – válaszolta Musztafa. Ismét csak a tekintete árulkodott a jókedvéről.

– Talán mert sárga selyemzsinór lapul a zsebetekben? – kérdezte a pasa enyhén kényszeredett mosollyal.

A Török Birodalomban mindenki Szulejmán szultán szolgája volt. Nem számított a vagyon vagy az előkelő származás. Persze bizonyos kiváltságaik azért csak akadtak a leghatalmasabb főtisztviselőknek. Még a halálban sem voltak

egyenlők az egyszerű alattvalókkal. A bűnös közembert lefejezték. A nagyurak vére azonban nem folyhatott. Ha valaki kegyvesztetté vált, vagy súlyos visszaélésre derült fény, akkor még egy pasát vagy vezért is eltávolítottak az élők sorából. Persze csak diszkrétén. Megfojtották egy sárga selyemzsinórral.

Erről azonban most egyikőjüknek sem volt kedve beszélni. Némán pipáztak. Arszlán felfigyelt vendége töprengő arckifejezésére.

– Mi jár a fejedben, ifjú barátom?

Musztafa mélyen beszívta az illatos füstöt, és csak egy idő múlva válaszolt. Ez meglehetősen szokatlan volt tőle.

– Találkoztam egy lánnyal...

– Nocsak! – kiáltotta meglepett mosollyal a pasa. – És jó volt vele? Most már legalább te is tudod, mennyire tüzesek a magyar lányok.

– Ramadan idején? Ugye csak tréfálsz velem?

– Hát persze – felelte savanyú képpel Arszlán. – Na, most akkor, mi van ezzel a lánnyal?

Musztafa lehunyta a szemét, mintha csak felidézte volna maga előtt valaki arcvonásait.

– Gyönyörű volt és haragos. Azt hittem, hogy letépi a fejemet.

– Én mondtam. A magyar lányok igazi kis fenevadak. Már nekem is vannak itteni ágyasaim.

Musztafa felpillantott a berácsozott ablakok felé.

– Még nem itt tartom őket – folytatta a pasa. – Nagyon meleg van a városban. Meg büdös is. Nemsokára Óbudán lesz a szerájom.

Musztafa bólintott.

– Értem. Na, most az a lány, akivel találkoztam...

– Igen?

– Szóval árulónak nevezett.

– Árulónak?

– Pontosan.

– Téged? Egy egykori janicsárt? Egy bosztandzsit? Ti vagytok a birodalom leghűségesebb szolgálói. Hát bolond az a lány?

– Félreértettél. Nem azzal vádolt, hogy elárultam a birodalmat.

A pasa értetlen arccal meredt a fiatalemberre.

– Hanem? – kérdezte összevont szemöldökkel.

– Azt hányta a szememre, hogy elárultam Magyarországot.

Arszlán összecsapta a tenyerét. Az arcára kiült az őszinte döbbenet.

– Egyből tudtam! – kiáltotta. – Bolond az a lány!

Musztafa megfontoltan megcsóválta a fejét.

– Nem bolond. Csak hát a múltban él. Amikor még Magyarország nagy és erős volt.

– Ezt elég nehéz elhinni – dörzsölte meg a homlokát a pasa. – A múlt árnyai megbolondítják az embereket. Megnehezítik, hogy a fényes jövővel foglalkozzanak. Nem örülnek a fejlődésnek. Az új kor csodáinak.

– El kellett volna mondanom neki, hogy Magyarország éppenséggel így járt jól.

– Ezt meg hogy érted? – csodálkozott Arszlán. Önkéntelenül is egy gyors pillantást vetett a túlpart felé. Az éjszakai homály már mindent beborított. Csupán pár pislákoló fény jelezte a túlparti nagyvárost, Pestet.

– Ha nem mi szabadítjuk fel a magyarokat az idegen uralom alól, akkor ma nem egy hatalmas és erős birodalom alattvalói lennének.

– Lajos király lengyel volt. Ferdinánd meg német – bólintott a pasa. Érdeklődve várta a fiatalember további magyarázatát.

Musztafa felemelte a bal kezét, és az ujjain számolta az érveit. Mintha csak azt a titokzatos gyaur leányt akarta volna meggyőzni az igazáról.

– Nemsokára felszabadul egész Magyarország. János

Zsigmond ugyan gyenge fejedelem, de nem fog a fejlődés útjába állni. Békét teremt. A magyarok végre a helyükre kerülhetnek. Beilleszkedhetnek a Béke Házába.

– Gond lehet a vallásukkal – figyelmeztette Arszlán.

Musztafa megcsóválta a fejét.

– Megjön majd az eszük. Értelmes emberek előtt nem lehet kétséges, hogy az iszlám a béke és a szabadság hite.

– Úgy látom, sokat gondolkodsz Magyarország sorsáról.

– Igen, pasám. Rossz belegondolni abba, hogy mi lenne a madzsarokkal nélkülünk.

– Miért, mi lenne?

– Ha mi nem szabadítjuk fel őket, pár évszázad múlva nyomtalanul eltűnnének. A biztos pusztulás várna rájuk.

Arszlán töprengve nézett maga elé. Nem fogadta el teljes mértékben a bosztandzsi szavait.

– Hát tényleg eléggé megcsappant a számuk. Azt azonban nem hinném, hogy teljes pusztulás lenne a sorsuk.

– Pedig ez a helyzet. Képzeld el pasám, hogy mi lenne – Allah ne adja –, ha mi nem lennénk itt? Magyarország a Habsburgok uralma alá kerülne. Az osztrákok azonban gyengék. Nem olyanok, mint mi. Félnének a magyaroktól. Feldarabolnák az országot kisebb tartományokra. Gyáva, engedelmes népeket telepítenének be. Oláhokat, ruténeket,

halvérű németeket. Száz év múlva itt mindenki már csak németül beszélne. Nyoma sem maradna a magyaroknak.

A pasát nem rázta meg különösebben ez a látomás. Megpödörte a bajusza végét.

– Ne is törődj ilyesmivel! Magyarország sosem kerül Habsburg uralom alá! Előbb vagy utóbb elfoglaljuk Bécset. Akkor majd kezdetét veszi az új aranykor. A magyarok tehetségesek. Jól be fognak illeszkedni a közösségbe. Lefogadom, előbb-utóbb lesz még magyar nagyvezír is Isztambulban.

Ez ebben a pillanatban olyan valószínűtlennek tűnt, hogy mind a ketten hangosan felnevettek. Utána viszont már kerülték a politizálást és a komor témákat. Felelevenítették a régi hadjáratokat és egykori bajtársaikat. Jóval éjfél utánig beszélgettek. Musztafa végül elbúcsúzott, és kiment az utcára. Nyeregbe ült és átügetett a janicsárok laktanyájába. Ott, az egyik körletben, egy egyszerű ágyban töltötte az éjszakát.

Tokaj városa

Gyöngyi a városkapun kívül, az előre megbeszélt helyen várta Jutkát. Tegnap ugyanilyenkor, késő délután még javában

tűzött a nap és pokoli forróság uralkodott. Most viszont komor fellegek takarták el az eget. A közeli temető fűzfái vadul hajladoztak a feltámadó, erős szélben. A magasban rengeteg varjú látszott. Mintha csak egy hadba készülő sereget kísértek volna bő zsákmány reményében.

Gyöngyi a kerítés tövében ült. Izgatottan felpattant, amikor megpillantotta a barátnőjét. A két ló is felkapta a fejét.

– Hát neked meg mi a bajod? – csodálkozott a vörös hajú lány, amikor alaposabban is szemügyre vette az érkezőt.

Jutka szokatlanul sápadtnak tűnt. Szó nélkül Gyöngyi felé nyújtotta a gondosan összehajtott apácaruhát.

– Milyen az öklöd?

Jutka gyorsan a háta mögé dugta a kezét.

– Mi történt?

A magas, szőke lány továbbra is néma maradt. Ingerülten elfordult. Gyöngyi megcsóválta a fejét. Lehet, hogy a barátnője csak a rájuk váró veszélyes kaland miatt ennyire ingerült? Letette a földre a köpenyét, és belebújt a novícia barna ruhájába. Az öltözéknek csupán a gallérja volt hófehér. Illetve...

– Te figyelj csak. Véres a ruha?

Ez már sok volt Jutkának. Bőgni kezdett, és lerogyott a földre. Az erős, magabiztos lány korábban még sosem

viselkedett így. Gyöngyi azonnal leült mellé és átölelte. Vigasztalni próbálta, bár igencsak elképedt, amikor meghallotta Jutka beszámolóját. Kiderült, hogy az apáca meggondolta magát. Már nem akarta kölcsönadni a ruháját. A szőke lány persze megpróbálta meggyőzni. Ezzel súlyos hibát követett el. Amikor elmondta, hogy mire kell az öltözék, a novícia valósággal őrjöngeni kezdett.

– Azt kiabálta, hogy *boszorkány* vagy! Érted, Gyöngyi? Ezzel a szörnyűséggel vádolt meg téged is.

– Mit tettél vele?

Jutka először nem akart válaszolni, de aztán lesütött szemmel mégis csak bevallotta:

– Leütöttem, és elvettem a ruháját.

– Hogy mit csináltál?

– Nem tehettem mást. El akart árulni minket. Tényleg azt hitte, hogy te is valamilyen boszorkány vagy, csak mert a dajkád...

– Rózsa anyó nem boszorkány! Aljasul megrágalmazták!

– Hát, ha te mondd.

Gyöngyi lázasan töprengeni kezdett.

– Nem sokra megyünk a ruhával. Ha felfedezik, vagy ha magához tér, akkor téged is üldözni fognak.

Jutka nem ijedt meg. Legyintett.

– Eldugtam a halas kamrába. Oda csak péntek reggel néznek be legközelebb. Addig nem fog éhen halni.

– Megkötözted?

– Persze, és a száját is betömtem – mondta. Gonoszul elvigyorodott. – Legalább lefogy egy kicsit.

– Jutka, de hát így neked is menekülnöd kell! Hiszen megtámadtál egy apácát.

A magas, szőke lány komoran bólintott. Lassan feltápászkodott a földről.

– Úgysem illetem be ide.

– Akkor hát folytatjuk?

– Számíthatsz rám.

Elindultak a városkapu felé. Kezdetben még bizonytalanul lépdeltek, de a tömegbe érve már magabiztosan, felszegett fejjel mentek tovább. Igen sokan jártak a kapu felé vezető országúton. Férfiak és asszonyok, gyerekek és öregek is igyekeztek a város felé. Gyöngyi apácaruhában ült Kisasszony hátán. Galamb gyeplőjét a nyergéhez kötötte. Jutka úgy tett, mintha ő lett volna a szolgája. Megfogta Kisasszony szíját, és úgy vezette.

Gyöngyi a városfal árnyékában lehajtotta a fejét. Az apácaruha csuklyája eltakarta az arcát. Óvatosan körülnézett. Meglepő módon egyáltalán nem félt, hanem kellemes

izgatottságot érzett. A kapu felé vezető felvonóhíd előtt álló örök nem törődtek velük. Igaz, különösebben a többi járókelővel sem foglalkoztak. Csak egy-egy gyanús külsejű alakot szűrtek ki a tömegből. A két ló patája hangosan kopogott a felvonóhíd vastag deszkáin. Nemsokára már áthaladtak a kapu alatt. Itt csupán egy unatkozó őr figyelte az alabárdjára támaszkodva az érkezőket. A lovak patája hamarosan már az utca kövén csattogott.

Jutka felnézett Gyöngyire, és elvigyorodott. Ez könnyen ment.

– Gyerünk tovább, a börtön felé! – suttogta a nyeregben ülő lány. Jutka bólintott, és magabiztosan továbbvezette a lovakat. Nemsokára már a belváros úri házai között lépdeltek. Erre még többen mászkáltak, mint a külső részeken.

Alighanem ez volt az oka annak, hogy egyikőjük sem figyelt fel a sötét ruhás, nagydarab férfiakra. A hat alak egészen váratlanul lépett oda hozzájuk. Lefogták Jutkát, és egy gyors mozdulattal lerántották Gyöngyit a nyeregből. Befogták a száját, mielőtt sikoltani tudott volna. Még arra is volt gondjuk, hogy a lovak zabláját megragadva megnyugtassák a rémült állatokat. Két áldozatukat felkapták, és behurcolták a közeli palota nyitott kapuján. A járókelők többsége még csak fel sem figyelt a váratlan eseményre. Ha valakinek esetleg

feltűnt, hogy itt nincsenek egészen rendben a dolgok, a megtermett fickók olyan ádáz pillantást vetettek rá, hogy a szemtanú sietve továbbment.

Alig néhány szívdobbanásnyi idővel azután, hogy az előbb fellelegezve beértek a belvárosba, a két lány máris egy sötét kapualjban találta magát. Ahhoz kétség sem férhetett, hogy támadóiknak igen nagy gyakorlata lehetett az emberrablásban.

Gyöngyi kiabálni akart, de befogták a száját. Megpróbálta kiszabadítani magát a szorításból, de ellenfelei túl erősek voltak.

Kik ezek az alakok? – gondolta. – Mit akarnak tőlem? Talán az inkvizíció fejedelmek? Az nem lehet. Hiszen magyarul beszélnek.

Lehurcolták egy széles, jól megvilágított lépcsőn. Hátrakötötték a kezét, és rongyot tömtek a szájába.

A támadók most már csendben maradtak. Nem káromkodtak, és nem is fenyegetőztek. Ugyanakkor elég volt egyetlen pillantást vetnie az arcukra, hogy kiderüljön, igencsak veszélyes alakok kezébe kerültek.

Gyöngyi csak akkor rezzent össze, amikor odalent Cecília asszony bukkant elő a homályból.

– Vegyétek ki a szájukból a peckeket. Nem fognak

sikoltozni – parancsolta a férfiaknak. Azok azonnal engedelmeskedtek.

Jutka néma maradt. Gyöngyi zihálva kapkodott levegő után, de aztán kifakadt:

– Mit jelentsen ez? Miért raboltak el?

Most már Jutka is megszólalt.

– Semmi rosszat nem csináltunk! Csak játszottunk, azért öltöztünk be – bizonygatta.

A nemes hölgy szigorú pillantást vetett a lányokra. Azt nem parancsolta meg az öröknek, hogy a kötelet is vegyék le a kezükről.

– Ez már nem játék! Az életetek forog kockán, ostoba kis libák! Tudjuk, hogy mire készültetek.

– Honnan? – kiáltotta Jutka. Összerezzen. – Semmire sem készültünk!

– Az anyád kihallgatta a terveiteket. Értesítette a nővéreket.

– Az apácákat? – kérdezte Gyöngyi. Majdnem, hogy sikoltott.

– Nem. Az igazi nővéreket. A testvériséget.

– Elárult az anyám? A saját édesanyám? – hitetlenkedett Jutka.

– Nehogy megharagudj rá, te ostoba jószág! Hiszen

megmentette az életedet. Halál várt volna rátok – figyelmeztette Cecília asszony. Jéghideg tekintettel még hozzátette: – Az inkvizíció foglyait még *mi* sem tudjuk kiszabadítani.

Gyöngyi felkapta a fejét. Mélyen a pártfogója szemébe nézett.

– Ki az a mi? – kérdezte.

– Gyere velem. Mindjárt választ kapsz néhány kérdésedre.

Erről a szintről egy újabb lépcső vezetett még lejjebb. Sokáig kellett menni. Ide még véletlenül sem süthetett volna be a nap fénye. Fáklyák égtek a tartókban. Gyöngyi körülnézett. A barátnője nem volt velük. Jutkát valahova máshova vitték.

A föld alatti folyosó végét keskeny ajtó zárta le. Cecília asszony megállt előtte. Odalépett Gyöngyi mellé, és aggódó arccal közelebb hajolt hozzá.

– Legyél nagyon óvatos! Ne haragítsd meg.

Beléptek. Ha a helyiségnek lettek volna ablakai, akkor úgy nézett volna ki, mint egy gazdag úri ház nappali szobája. Középen sötétkék, szinte már fekete öltözékben egy gyönyörű, kissé sápadt arcú nemesasszony ült. Nyugodt arckifejezéssel hímezgetett. Nem nézett fel. Hihetetlenül bonyolult, ugyanakkor szemkápráztatóan gyönyörű ábrát

hímzett a fehér vászonra. Három fiatal lány vette körül. A nemes kisasszonyok ruháját viselték. Jóval divatosabban öltözködtek, mint az úrnőjük. Igaz, az ő ruhájukat csupán lenszövetből és bársonyból varrták, nem pedig méregdrága, arannyal átszőtt selyemből. Alighanem azok közé a régimódi úri hölgyek közé tartoztak, akik még véletlenül sem mennek ki a napra. Fehérből volt a bőrük, mint Gyöngyié. Ők is nagyon szépek voltak.

Cecília asszony nem törődött a lányokkal, viszont mélyet pukedlizett az idősebb asszony előtt.

– Grófnő kérem, megjöttünk.

Az asszony az egyik lány felé nyújtotta a hímzést. Gyöngyi felé fordult. Egy biccentéssel üdvözölte. Ragyogó, egészen halványszürke szeme volt. Magabiztos nyugalom, és még valami más áradt belőle. Gyöngyi nem tudta a helyére tenni. Ennek ellenére úgy érezte, az lesz a legjobb, ha most nagyon is udvariasan viselkedik. Nyelt egy nagyot és mélyet pukedlizett.

– Ismertem az anyádat – szólalt meg a hölgy. Kellemes, de kissé reszelős hangja volt. Mintha csak gondot okozott volna neki a szavak megformálása. – A nagyanyádat is. Meg az ő anyját is.

– Akkor tudhatja rólunk, hogy nem hagyjuk cserben azt,

akit szeretünk!

Gyöngyi összerezett. Hát ennyit ért a nagy fogadkozása, az, hogy nyugodt lesz és udvarias. Valósággal ráförmedt az ismeretlenre. A hűvös szépség leheletnyit magasba vonta az egyik szemöldökét.

– Szeretetről beszélsz? Te? Egy Angyal lány?

– Egy Kővári lány! – vágta rá Gyöngyi.

– Ne próbálj meg elbújni az apád neve mögé. A hímek nem számítanak. Egyedül az anya a biztos.

Valamennyi kísérője egyetértően bólintott. Szúrós szemmel bámulták Gyöngyit.

– Az anya a fontos. Mi adjuk tovább az örökséget. Az áldást.

A fogoly most már tényleg dühbe gurult, pedig tudta, hogy valójában félnie kellene.

– Ki maga? Mit akar tőlem?

A hölgy Cecíliára nézett. Gyöngyi védnöke némán megrázta a fejét.

– Szóval nem tudod, hogy ki vagyok?

A három leányzó arcára egyszerre ült ki a gonosz mosoly. Fehér, hegyes foga volt mindegyiknek.

– Erzsébet a nevem. Az ecsedi láp úrnője előtt állsz.

Nem kelt fel, de egy végtelenül elegáns mozdulattal

Gyöngyi felé nyújtotta a kezét. Hideg és kemény volt az érintése.

A hosszú beszélgetést nehéz lett volna nem kihallgatásnak tekinteni. Igaz, a kötelet levették Gyöngyi csuklójáról, és egy idő múlva azt is megengedték, hogy leüljön az egyik támlátlan székre. A vallatása azonban hosszú órákon át tartott. Erzsébet asszony egészen egyszerűen mindent tudni akart róla. A lány egyre ingerültebbé vált. Végül nem bírta tovább, és a három sápadt kisasszony felháborodott pillantásával sem törődve a grófnőre förmedt.

– Kifutunk az időből! Azok odafent megölik Rózsa anyót!

– A cseléded nem fontos. Hiszen csak egy szolga – mondta az asszony. Összenézett a kísérőivel. – Sosem volt tehetséges. Csupán szorgalmas.

– Nem hagyhatják, hogy elevenen elégjen!

– Ezt nem is hagyjuk – szólt közbe az eddig némán figyelő Cecília.

– Megígérem neked – nézett Gyöngyi szemébe a grófnő.

– Akkor hát megmentik?

A gyönyörű arcon továbbra sem látszott egyetlen érzelem sem. A szeme jegesen csillogott.

– Nem tehetjük. Túl nagy feltűnést keltene. Már így is egy

vagyonba került a szaglászók leszerelése – magyarázta a grófnő. – Nem adok ürügyet a papoknak arra, hogy elkoboztassák a birtokaimat.

Gyöngyi mindebből csak annyit értett meg, hogy ezek a kényes nőszemélyek nem akarják megmenteni a dajkáját. Tűzvörös lett a haragtól. Felpattant és megpördült. Senki sem őrizte az ajtót. Villámgyorsan odaugrott, megragadta a súlyos bronz kilincset. Az ajtót azonban bezárták. Dühösen belerúgott. Visszafordult a többiek felé. Összerezzen. Hogy a csudába...? A négy sápadt alak ott állt közvetlenül a háta mögött. Cecília asszony kissé hátrábbról figyelte aggódó arccal.

Gyöngyi szinte izzott a dühtől. Ökölbe szorította a kezét. Nem riadt vissza attól, hogy megüsse az előkelő hölgyet.

Valamiért mégis elbizonytalanodott. Halk, dúdoló hangot hallott. A többiek mind énekelni kezdtek. Annyira ismerősnek tűnt a lány, édes dallam: *Vjomr olhojm todso horc doso ysob mozrjy...*

A lány leengedte ökölbe szorított kezét. Erzsébet úrnő egészen közel lépett. Egy lassú mozdulattal megsimogatta Gyöngyi arcát.

– Nem engedem meg, hogy a veszedbe rohanj – mondta halkan. A többiek még mindig énekeltek. A grófnő Gyöngyi

szemébe nézett.

Annyi minden történt ezen a napon. Előző éjjel az idegesség miatt elkerülte az álmom. Bizonyára ezért volt most ennyire fáradt. Nagyon pislogott. Behunyta a szemét. Nem volt baj, hogy elgyengült a lába. Erős, hideg kezek fogták meg a karját. Elvitték valahova. Lefektették.

Gyöngyi már nem aggódott. Nem is gondolt arra, hogy miért jött be a városba.

Csendben elaludt.

Az ébredésekor viszont egyből sikítani kezdett. Mindenre emlékezett. Arra, hogy elaludt, miközben odakint már besötétedett. Lehet, hogy már fel is lobbant a máglya lángja? Felpattant az alacsony ágyról. Egy cellára emlékeztető szobában állt. Itt legalább ablakok voltak. Meghallotta a harangok hangját. Számolni kezdte az ütések. Háromnegyed nyolcra járt az idő.

Még negyed óra, és kezdődik a kivégzés.

Vicsorogva megfordult és körülnézett. Az ágyon kívül egyetlen bútordarab sem volt idebent. A fekvő alkalmatosság alól viszont kikandikált egy nehéz éjjeli edény fogantyúja. Gyöngyi lehajolt és felvette. Az edény szerencsére üres volt. Megemelte. Jó súlya volt.

Odalépett az ajtó elé, és teli torokból üvölteni kezdett.

– Segítség! Emberek, segítsenek!

Jajveszékelése semmilyen hatással nem járt. Dühösen nézett az ajtóra, aztán még hangosabban folytatta a kiabálást.

– Segítség! Berepült egy denevér!

Odakint mozgás támadt. Mintha egy csizmás alak felkelt volna a székről.

– Megharapott! Vérzek!

Dobogó léptek zaja hallatszott. Valaki odarohant és feltépte az ajtót. Berontott egy űr.

– Az nem lehet! – kiabálta a megtermett fickó. – Még félig világos van...

Nem tudta befejezni. Gyöngyi két kézzel a feje fölé emelte a súlyos edényt, és lesújtott vele. A porkoláb úgy esett össze, mintha szíven szúrták volna. Azonnal elveszítette az eszméletét, viszont életben maradt. Gyöngyi nem habozott. Leakasztotta a magatehetetlen alak nyakából a kulcscsomót, és az oldaláról lógó tokból kihúzta a törét.

Kiosont a folyosóra. Jó pár cella ajtaja nyílt ide.

– Jutka? – suttogta. Nem kapott választ. – Jutka!

Gyorsan végiglépdelt a folyosón. Benézett a cellákba. A többi mind üres volt.

Belépett egy kisebb szobába. Alighanem a szolgálólányok

tartották ott a holmijukat. Talált egy egyszerű köntöst. Gyorsan magára terítette. A széles csuklya eltakarta az arcát.

A palota kapujában két őr állt. Eddig az utcát bámulták, ám most meghallva a léptei neszét, megfordultak. Az egyik elállta a kivezető utat. Gyöngyi habozás nélkül haladt felé. Lehajtotta a fejét, és csendben ugyanazt a dalt énekelte, mint odalent a többiek. *Vjomr olhojm todso horc doso ysob mozrjy...* Úgy tett, mintha észre sem vette volna a fegyvereseket.

A magasabbik megragadta a társa karját, és sietve félrerántotta a kapu előtt.

– Hagyjad csak, ez az egyik *lupa*. Biztos megy a többi után.

A másik új lehetett, mert értetlenül nézett a lány felé. Bizonytalanul még a kezét is felemelte. Az idősebb őr gyorsan még arrébb rángatta.

– Nehogy hozzáérj! Megjegyzi a szagodat, és éjjel megkeres a sötétben.

Gyöngyi nem törődött az ostoba fecsegéssel. Átlépett a küszöb fölé, és a sötétben azonnal elvegyült a tömegben. Magával ragadta az emberek áradata. Mindenki ugyanabba az irányba ment. Gyorsan beért a főtérré. A máglya sötét tömbjét fáklyás alakok négyszöge vette körbe. A kerek kalapos külföldi zsoldosok mellett üres sáv húzódott. Felül kopaszra borotvált fejű, jól táplált szerzetesek énekeltek az

alakzaton belül. A hangjuk nem volt olyan szép, mint a hölgyek éneke. Az arcukból viszont valósággal sugárzott a jókedv.

Gyöngyi felsikoltott.

Elkésett!

Rózsa anyó már fent állt a máglya legtetején. Hozzákötötték a vastag gerendához. A sikolyra azonban senki sem figyelt fel. Jó pár nő kapott a szájához, amikor megpillantotta a félelmetes látványt. Az előkelő hölgyek közül néhányan el is ájultak.

Még nem égett a tűz.

Még volt remény.

Gyöngyi összeszorította a száját, aztán egy határozott mozdulattal levette magáról a köpenyt. Az előtte állók vállára csapott.

– Apáca vagyok! Oda kell mennem.

A hátraforduló férfiak rosszkedvű pillantása ijedtséggé változott. Azonnal elálltak az útjából. Így már nem volt nehéz keresztülfurakodnia a báméskodók között. Kijutott a nyílt térre. Lándzsás őrk sorfala tartotta távol a kíváncsiskodókat. A fegyveresektől csupán tízlépésnyi távolság választotta el a fáklyásokat. Az apácát senki sem akarta megállítani. Már félúton járt az erős fények felé, amikor eszébe jutott, hogy

elfelejtette a barna csuklyával eltakarni az arcát. Odaért az örökhöz. Átbújt a fáklyások között is. Az erős, sárga fényben egy pillanatra elvakult. Ekkor hallotta meg az éles sikoltást.

– Ott van! Ott a másik boszorkány! A banya tanítványa!

Önkéntelenül is a hang irányába fordult.

– Az én ruhám van rajta!

Gyöngyi nem ismerte a fiatal nőt. A kiabálónak jókora kék folt volt az egyik szeme körül. Üvöltve rárontott a meglepett lányra. Megragadta a vállát, és ütni-vágni kezdte.

A fáklyások sora megbomlott. Döbbent arcok bámulták a két civakodót. Kiabálás és zavar támadt. A távolban valaki parancsszavakat harsogott.

Gyöngyi egy újabb pofont kapott. Csillagokat látott az ütéstől. Dühbe gurult. Megpróbálta ellökni magától az őrjöngőt. Hatalmasat taszított rajta.

Az apáca üvöltése abban a pillanatban elhallgatott. Az őrjöngő támadó halkán felnyüszített, és térdre rogyott. Egy kés állt ki a gyomrából.

Gyöngyi döbbenetesen pillantott a fegyverre. A börtönőrtől vette el, és megfélemezte róla. Az előbb nem ellökte a novíciát, hanem hasba szúrta.

– Gyilkos!

Az egyik fáklyás közelebb lépett. Eldobta a gyantás farudat,

hogy megragadhassa a lányt. Gyöngyi megragadta az áldozatából kiálló kés markolatát, kirántotta és lecsapott vele. Az őr felhördült és hátratántorodott. Egy önkéntelen mozdulattal belerúgott a fáklyába. A lángoló fadarab a máglya mellett felhalmozott szalmára zuhant. Azonnal felcsaptak a lángok.

Gyöngyi elhátrált a haldokló őről. A lándzsások már nem tartották vissza a tömeget. Előreszegezett fegyverrel sietve elindultak a máglya felé. Képtelenség lett volna átjutni közöttük. A lány éppen ezért a tűzbe vetette magát. Teljes erőből futott. Átgázolt a máglyát övező szalmán. Olyan forróságot érzett, mint rémálmaiban. Az apácaruháját azonban vastag anyagból szabták. Megperzselődött, megfeketedett, de nem lobbant lángra. A háta mögött egyetlen darabont sem ugrott a tűzbe. A máglya innenső oldalán állók pedig nem tudták, hogy mi történt. Ők csupán egy füstölgő ruhás apácára figyeltek fel.

Közben a tömeg teljesen megvadult. Közelebb tódultak a máglyához. Néhányan köveket kaptak fel a földről, és gyűlölködő arccal dobálni kezdték a magasban vonagló női alakot. Az égő szalmából pokoli forróság áradt. Meggyulladtak tőle az olajjal átitatott fahasábok is. Gyöngyi nem törődhetett a máglyával. Halálra váltan megpróbált

elfutni az üldözői elől. A téren ugyanolyan ragyogás támadt, mint a pokolban. A máglyából vakító fény sugárzott. Az emberek kénytelenek voltak elfordulni.

Senki sem vette észre, hogy a térre nyíló egyik úri ház emeletén kinyílik egy ablak. A nyílpuskát szinte nesztelenül hagyta el az alig tenyérsnyi hosszúságú lövedék. A lövésznek sasszeme lehetett, vagy látott a sötétben. Telibe találta az idős nő szívét. Rózsa anyó azonnal elernyed. Egyetlen hang nélkül, egy pillanat alatt halt meg.

Báthory Erzsébet betartotta a szavát. Nem hagyta, hogy az Angyal család cselédje elevenen égjen el.

- Ott szökik a boszorkány! – üvöltötte valaki.
- Tíz forint ánnák, aki elkápjá!

Ezt alighanem egy idegen bömbölhette.

Egy karikalábú vallon zsoldos állta el a menekülő útját. Megragadta a lány vállát. Gyöngyi habozás nélkül hasba szúrta. Őt már *szándékosan*.

Most már csak a máglyából és az összevissza szaladgáló örök fáklyáiból áradt világosság. A tér örülten táncoló árnyakkal telt meg. Lövések dörrentek. Gyöngyi csak lassan haladt előre. Végre kiért a tömegeből. Újabb puskák hangját hallotta. A helybelieket elzavarták a térről, és a máglya mögött jó pár fegyveres sorakozott fel. Vállukhoz szorították

a fegyverüket, és egymás után tüzet nyitottak. Az ólomgolyóbisok egy része a lány közelébe sem jött. Jóval a feje fölött vágódtak a falba. Megkockáztatott egy pillantást hátrafelé, miközben kétségbeesetten menekült. Úgy tűnt, hogy a magyar fegyveresek nem rá céloztak. Zubbonyukon a Báthory család címere látszott. Lassan futásnak eredtek. Úgy tettek, mintha üldözőbe vették volna a lányt. Közben azonban igyekeztek akadályozni a szerzeteseket kísérő fegyvereseket.

Egy pisztoly golyója hajszálnyira süvített el Gyöngyi füle mellett.

A külföldiek nagyon is meg akarták ölni.

Elért a sarokra, és zihálva befordult. Csak pár lépést tudott megtenni, amikor megragadták a karját és berántották a sikátorba. Az egyik lupa állt előtte. Az érintése hideg, a szorítása viszont erős volt. A másik kezével egy ló kantárját fogta. Az állat füle jól mutatta, hogy retteg.

– Ne pocsékold el a véredet! – sziszegte a női alak.

Egyetlen mozdulattal szinte feldobta Gyöngyit a ló hátára.

– Menekülj!

Gyöngyi nem kérette magát. A lova vékonyába vágta a sarkát. Az állat amúgy is majdnem megbokrosodott. A fegyvereseket és a helybelieket egyaránt félrelökve a kapu

felé vágatott. Állati ösztönei azt súgták, hogy igyekezzon a lehető leghamarabb eltűnni erről a szörnyű helyről. A kapuőrök csak tessék-lássék próbálták meg elállni az útját. Épeszű ember nem próbálkozik megállítani egy megbokrosodott mént.

Gyöngyi elérte a felvonóhidat. Keresztülvágatott rajta. Már éppen átért, amikor hangos lódobogást hallott a háta mögül. Négy lovas vette üldözőbe.

– A császár nevében! Megállni!

Ezek szerint az üldözői közül legalább egy magyar volt, vagy beszélte az ország nyelvét. Gyöngyinek azonban esze ágában sem volt megállni. Talán még akkor sem tudott volna, ha esetleg a szándékában lett volna. A pej mén ugyanis cseppet sem törődött a lovasával. Halálosan megrémítette Erzsébet asszony ifjú kísérője. A menekülőnek mást sem kellett tennie, minthogy teljes erővel kapaszkodjon a fejedelmi állat sörényébe. A ló halálra váltan vágázott. Szerencsére az úton maradt, nem próbált meg keresztültörni a bokrokon vagy az erdőn. Gyöngyi amúgy jó lovasnak tartotta magát, de most minden ügyességére szüksége volt ahhoz, hogy a nyeregben maradjon. Csendben hálát adott magában a sorsnak azért, hogy délután nem vette le a

nadrágját, amikor átöltözött. Cseppet sem lett volna jó dolog meztelen combbal szorítani az őrjöngő állatot.

Lövések dörrentek. Az ólomgolyók azonban ezúttal is messze elkerülték a lányt. Jóval a feje fölött találták el az útra kinyúló ágakat.

A pej, ha lehet, még jobban megijedt. Ezek szerint nem katonaló volt. Nem szokott hozzá a muskéták és a pisztolyok hangjához.

Gyöngyi nem számolta a lövéseket. Talán már mind a négy üldözője elsütötte a fegyverét. Vágtázás közben képtelenség újratölteni a pisztolyt. Nem kell attól tartania, hogy újra rálőnek. Csupán arra kell ügyelnie, nehogy utolérjék.

Gyorsan hátrapillantott. A négy sötét alak továbbra is ott vágtatott a nyomában. A hold csak néha bukkant elő a fekete felhők közül. Túl rövid ideig világította meg ezüstös fényével az üldözőket. Még csak azt sem lehetett eldönteni róluk, hogy süveget vagy széles karimájú vallon kalapot viseltek-e.

A lány újra előrefordult. Halkan vicsorogni kezdett. Érezte, hogy a lova lassan elfárad. Elszántan belerúgott a sarkával a lassuló állat oldalába. Nem sokat látott az útból. Bízott abban, hogy a mén tudja, hova kell lépnie. Gyöngyi gondolatban még mindig a főtéren volt. Lelki szemeivel jól látta a felcsapó, perzselő lángokat. Rózsa anyja halálra rémült

arcát, ahogy betömött szájjal is megpróbált ordítani kínjában.

– Kisasszony, álljon meg! Nem bántjuk!

Alig néhány nappal ezelőtt ugyanígy üldözték. Könyörtelen, zabolátlan férfiak. Akárcsak akkor, most sem tudhatta, hogy mire készülnek. Talán az életére, talán az ártatlanságára törnek. Semmiképpen nem hagyja magát újra fogságba esni!

A ló megint csak lassulni kezdett. Gyöngyi teljes erővel belerúgott az oldalába.

Hihetetlennek tűnt, hogy ilyen rövid idő alatt ennyire feje tetejére álljon a világ. Milyen ostoba volt, amikor azt gondolta, hogy a kékszemű áruló megmentette az életét. A gyilkos pogányoktól ugyan megszabadult, de a balsors úgy akarta, hogy most újra menekülnie kelljen. Hangosan zihált, és a szíve majd kiugrott a mellkasából. Nem tudta eldönteni, hogy a keserűség a gyomrából vagy inkább a szívéből tódult-e fel.

Az út mellől egyik oldalt eltűntek az árnyékok. Maga mögött hagyta az erdőt. Az út itt már nyílegyenesen vezetett a folyó felé.

Ez alatt a néhány nap alatt elpusztult az otthona. Képtelen volt megakadályozni öreg dajkája kínhalálát. Még a legjobb barátnőjét, Jutkát is bajba sodorta.

A keskeny szekérút a Tisza partján haladt. A hold most már szemből ragyogott. Alig látott valamit. Remélhetőleg a mén nemcsak a szemére, hanem állati ösztöneire is támaszkodott.

– Kisasszony! Segíteni akarunk!

Hát persze.

– Magyarok vagyunk! Nem bántjuk.

Hiába rugdalta a ló oldalát, a pej lelassult. Kifárasztotta az őrjöngő menekülés. Vészesen közel kerültek a víz partjához. Most vajon újra felbukkan a fák közül az a török vi...

De nem! Ostobaság lett volna ebben reménykedni!

Nem is akarta volna, hogy az az áruló mentse meg.

Üldözői magyarok voltak, nem becsstelen törökök. A honfitársai.

Lehet, hogy a grófnő küldte őket?

Elbizonytalanodott. A ló azonnal megérezte a megváltozott hangulatát. Már nem vágatott, hanem csak ügetett. Most már a kantárnak is engedelmeskedett.

Kicsit arrébb egy alacsony kiugró emelkedett a víz fölé. Gyöngyi odairányította a lovat.

– Ne jöjjenek közelebb, mert a vízbe ugrom! – kiáltotta. Iszonyatosan remegett a hangja.

A lovasok beérték. Ilyen közlelről már a holdfényben is jól látszott, hogy nem istentelen vallon zsoldosok. Három

oldalról körbefogták a menekülőt. Jókedvűen vigyorogtak. A pej nyugtalanul toporgott a lábával. Beleszimatolt a párás éjszakai levegőbe.

– Ne jöjjenek közelebb, mert beleugrom a Tiszába!

Hárman engedelmeskedtek. A legidősebb férfi azonban lassan közelebb léptetett. Olyan kerek képe volt, mint a holdvilágnak. Barátságosan elmosolyodott. Megállt a lovával.

– Jaj, kisasszony, mit futkározik itt előttünk?

– Mi csak jót akarunk magának! – bizonygatta az egyik társa.

Gyöngyi alaposabban is megnézte magának a fegyvereseket. A nyeregkápájuk elé nem egy, hanem két pisztolyt is erősítettek. Ha végezni akartak volna vele, már rég lelőhették volna. Még jobban elbizonytalanodott. Ráharapott az alsó ajkára.

A lovasok vezére némán biccentett, aztán megfordult. Elindult vissza a társai felé.

– Jöjjön, kisasszony, biztonságos helyre visszük.

– Magukat a grófnő küldte utánam?

– Hát persze... a grófnő.

Gyöngyi csak egy pillanatig habozott. Megrántotta a kantárt, és a sarkával megbökte a lova oldalát. A pej lassan, vonakodva elindult a többiek felé.

A fáradt lóval úgysem menekülhetett sokáig. Persze még mindig a folyóba vethette volna magát. Hiszen, eltérően a barátnőitől, Gyöngyi megtanult úszni. Csakhogy a ruhái meg a csizmája alighanem lehúzta volna a folyó iszapos mélyére. Már csak pár lépés választotta el a fegyveresektől. Két lovas lassan oldalra mozdult, és a közeledő háta mögé került. Harsány nevetés hallatszott.

Nem éppen jóindulatú.

Persze lehet, hogy ezt csak azért gondolta, mert nem sok időt töltött jókedvű férfiak társaságában. Lehet, hogy azok mindig így nevetnek.

De hát ezek itt magyarok, nem törökök.

Nem kell félnie tőlük.

– Gyújtsál fáklyát! – parancsolta a vezetőjük az egyik társának. – A holdfényben nem látszanak a színek.

Acél és kovakő csattant. Szikra villant, és fellobbant a láng. Pontosan olyan mohó, rőt fénye volt, mint Rózsa anyó máglyájának. Gyöngyi hátán végigfutott a hideg. Valósággal görcsbe rándult a gyomra. Lehet, hogy súlyos hibát követett el?

A mindent elnyelő sötétségben alig lehetett elviselni a fáklya ragyogását. Gyöngyi egy kézzel eltakarta a szemét.

– Na, mit mondtam? – kiáltotta a fáklyát tartó. Olajosan

csillogó, alattomos képe volt. – Már csak az a kérdés, hogy szűz-e.

– Az is mindjárt kiderül – vágta rá a főnök. Az arcán már nyoma sem maradt a barátságos mosolynak.

– Micsoda?! – sikoltotta Gyöngyi. Kétségbeesetten megpróbálta mozgásra bírni a pejt. Elkésett vele. Erős kezek ragadták meg a lova kantárját. Üldözői vezetője odaléptetett közvetlenül a lány mellé. Újra kedvesen mosolygott.

– Jaj, semmi oka sincs arra, hogy aggódjon, kisasszony! – mondta barátságosan.

Utána viszont meglendítette a jobb kezét. Az ökle telibe találta Gyöngyi halántékát. A lány úgy érezte, mintha derült égből csapott volna bele a villám.

Aztán minden elsötétedett.

A fájdalom miatt tért magához. Iszonyatosan sajgott az arca. Meg a combja. És a karja. Meg a válla. A szája is feldagadt. Oda akart kapni, hogy megtapogathassa az arcát, de nem sikerült. Kinyitotta a szemét, és megrázta fejét. A mozdulattól valósággal lángra lobbant az egész teste. Illetve csak az, amit érzett belőle. Térdtől lefelé, mintha nem lett volna lába. És a bal karja is teljesen elzsibbadt.

Sikítani akart, de nem tudott. Hörögve fuldoklani kezdett.

Bekötötték a száját!

Az előbbi fájdalomhullám miatt már nem merte megrázni a fejét. Néhányszor nagyot pislogott, és végre kitisztult a látása. Egy erdei tisztáson állt. Középen apró tábortűz égett. A lángok nem csaptak a magasba, és a száraz fából alig szállt fel füst. Megérezte a sült szalonna illatát.

Ostobaság, hogy ilyesmi jár az eszében! Oda kellene mennie a tűzhöz. Meg kellene néznie, hogy kik ülnek ott.

Miért képtelen mozogni? Miért zsibbadtak el a végtagjai? Miért nem tud beszélni?

Egy fához kötötték.

Akkor tehát mégiscsak fogoly. Becsukta a szemét, és összpontosítani próbált. Csak a fülét használta. A tűz körül ülők halkán, mormogva beszéltek. Nem lehetett biztos abban, hogy miféle emberek.

A szíve ismét lázasan dobogott. Egészen biztosan összeesett volna, ha nincs a fához kötve. Olyan jó lett volna vicsorogni és dühöngeni. A szájába tömött rongyok miatt még csak a fogát sem tudta összeszorítani.

Nem akarta megengedni, hogy a rémület rabjává váljon. Felidézte magában azokat a módszereket, melyeket még szegény Rózsa anyótól tanult. Nagyon nehéz volt megfontoltan lélegeznie úgy, hogy csak az orrát

használhatta.

Sikerült valamennyire megnyugodnia. A szeme továbbra is zárva maradt. A külvilág helyett most már önmagára összpontosított. Befelé fordult.

A feje azért fájt ennyire, mert megütötték. Az állkapcsa akkor sérülhetett meg, amikor kizuhant a nyeregből. A keze és a lába a kötél miatt zsibbadt el. A combja pedig azért fáj...

Az önmagára erőltetett nyugalom azonnal semmivé foszlott. Sikítani szeretett volna.

Lehet, hogy megerőszakolták?

De hát ezek... *Nem törökök!*

A pánik helyét átvette a düh. A harag erőt adott. Az erő nyugalmat. Mintha hideg vízbe dugta volna a fejét. Nem törődött sem a fejét hasogató fájdalommal, sem elzsibbadt karjával. Az altestére összpontosított.

A combja belső része fájt... nem pedig az ágyéka. Ha megerőszakolták volna, akkor egészen biztosan az is sajogna. Óvatosan megpróbálta megmozdítani a lábát. Csak a bal combjába nyilallt fájdalom. Mintha megégették volna.

Lódobogást hallott. Kinyitotta a szemét, és óvatosan a zaj felé fordult.

A fák közül magányos alak bontakozott ki. Gyöngyibe egy pillanatra belehasított a remény. Lehet, hogy mégiscsak az

a... Musztafa? Hiszen az ifjú kiderítette azt is, hogy Gyöngyi hol lakik. Lehet, hogy újra megmenti?

Hát nem.

A sunyi képű ügetett oda a társaihoz a tűzhöz.

– Minden rendben! – kiáltotta. – Ott vannak a szigeten.

A tűz körül ülők feltápászkodtak. Összepakolták a holmijukat. Ketten odajöttek Gyöngyihez, és eloldozták a fától. A szájából nem vették ki a pecket, és a csuklójánál hátul összekötötték a kezét. Szedelőzködni kezdtek. Egyikőjük odaállt a tűz mellé és belevizelt. Gyöngyi korábban még sohasem érzett hasonló bűzt.

Megragadták, és feldobták az egyik málhás ló hátára. Közben az egyik megmarkolta a lány meztelen fenekét. A mozdulatból azonban nem érződött kéjvágy. Azért ott fogta, mert azon helyen volt a legjobb fogás rajta. Mintha csak nem is ember, hanem csupán valamilyen csomag lett volna.

Mozgásba lendültek. A folyó mentén haladtak.

Gyöngyi nem törődött a fájdalommal. Megpróbált rájönni arra, hogy mire készülnek vele.

Foglyul ejtői halkán szitkozódtak.

– Az a bűdös oláh!

– Van pofája odarendelni minket magához! Mintha valami úr volna.

– Egyszer majd elkapom a szukafattyát! Felkötöm egy faágra, és tüzet gyújtok alatta.

A négy férfi magyar volt. Ehhez már semmi kétségség sem férhetett.

– Nem lesz baj abból, hogy megégett a kis ribanc?

– A te hibád volt!

– Már hogy lett volna az én hibám? Nem tehettem arról, hogy megrándult! A Jóska a hibás, mert durván húzta szét az ajkait.

– Na nehogy már te mondd meg nekem, hogyan kell egy nő csúnyájával bánni! Te fatökű!

– Ne veszekedjete, cimborák! Megütöttük a főnyereményt! A török vagyont ígért az ilyen vörös hajú, zöldszemű szüzekért

A hónapok óta tartó forróság miatt alig folyt víz a mederben. Átgázoltak rajta. A nagy pofájú alak, aki azt gondolta magáról, hogy mindent tud a nőkről, odaléptetett Gyöngyi mellé, és előrehajolva ellenőrizte. Nem akarta, hogy a lány feje a víz alá kerüljön. Csupán a haja vége lett vizes. A túlpartra érve elcsendesedtek. A senki földjén mindenki óvatosan viselkedett. Errefelé ugyanolyan könnyen találkozhatott az ember végvári vitézekkel, mint török portyázókkal.

A távolból halk zeneszó hallatszott. Ezek szerint *mégsem* félt mindenki. Valaki jókedvűen énekelt a sziget partján.

– A mocskos oláhok, de jó a kedvük – morogta halkán az egyik lovas.

Errefele nem voltak utak. Kénytelen voltak libasorban haladni egy keskeny ösvényen. Gyöngyi lovát kötőféken vezették. A lány összerándult, mert csalán ért az arcához. Biztosra vette, hogy meztelen talpa is belelógott az ösvény két oldalán növe gazba. A zsibbadtság miatt semmit nem érzett.

– Nekem is jó lenne a kedvem, ha annyi pénzem volna – mérgelődött az előtte léptető lovas.

Kiértek a fák közül. Felsorakoztak egymás mellé. Csupán Gyöngyi lova állt hátul.

– Szar, szemét, csaló alak ez a Nicolae efendi, de pénze az van.

A kerek képű hangjából kiérződött az irigység... és az elismerés is.

– Tetves szőrös talpú.

– Nem is oláh – hallatszott az olajos képű hangja. – Félig tatár.

A folyóparti lapályt magas fűzfák vették körül. Egy nagy és több kisebb tűz fénye tükröződött vissza a vízen. Erős

kutyaugatás hallatszott. A fűzfák tövében jó pár sötét alak állt. Közelebb érve már az is látszott, hogy fegyvert tartanak a kezükben. Furcsa módon nem kifele bámultak, hanem a tábort tartották szemmel. A három sátor mellett fehér ruhás alakok mászkáltak. Hátat fordítottak a tűznek, és az érkezőket nézték. Fáklyák gyúltak. A zene már akkor elhallgatott, amikor hörögve ugatni kezdtek a hatalmas termetű kutyák. Vérebek rohantak a lovasok felé, de pár lépésnyire megálltak. Gyöngyi lova nyugtalanná vált. Megtorpant, de a megfeszülő kötél továbbhúzta. Fogvatartói beléptettek a máglyák fénykörében. Kicsit arrébb jó pár mozdulatlan alak kuporgott a földön. Férfiak és valamivel hátrébb nők. Ők nem keltek fel, csupán a tekintetükkel követték az érkezőket.

A lovasok megálltak. Bizalmatlan arccal bámulták a táborozókat.

Valaki félrehúzta a legnagyobb sátor függönyét. Egy alacsony férfi lépett ki a vízpartra. Hosszú, törökös szabású kaftánt viselt, ám a feje fedetlen maradt. Valaki mellé lépett, és odahajolt a füléhez. A táborozók vezetője elégedetten elmosolyodott, és odasietett Gyöngyi foglyul ejtőihöz.

– Korgyolás uram, micsoda nagy boldogság! – kiáltotta.

A holdvilág képű az alacsony alak elé lépett, és széttárta a

karját.

– Nicolae efendi, részemről az öröm.

Átölelték egymást. Az efendi utána barátságosan kezét fogott a másik három magyarral is. Mindegyikhez volt egy jó szava. Régi ismerőseiként üdvözölte őket.

Végül visszafordult Korgyolás felé.

– Elhoztátok az árut?

– Ott van fent a lovon – felelte a kerek képű. Utána kissé bizonytalan hangon folytatta. – De tényleg ötven arany forintot adsz érte?

Az efendi jókedvűen vállon veregette a nagydarab fickót, majd elindult a teherhordó ló felé.

– Ha olyan, amilyent én keresek, akkor bizony annyit.

– Ki a fene ad ennyi pénzt egy ilyen kis kurváért? – töprengtetett hitetlenkedve az alattomos arcú. Úgy tűnt, hogy képtelen felfogni, hogy mindjárt ilyen hatalmas vagyon hullik az ölükbe. – Alig van melle. A fara sem túl nagy.

Felhördült, mert nagydarab társa durván hátba vágta.

– Ne szidd már a saját árunkat! – förmedt rá.

Gyöngyi nem láthatta az efendit, mert az a ló másik oldalán állt meg. Elborzadt a gondolattól, hogy ezek a férfiak most az ő meztelen combját és fenekét bámulják.

– Igaz bizony – hallotta az alacsony férfi hangját. – Elég kis

satnyának látszik az én virágszálam. Nincs túl sok hús a püspökfalatján.

Az emberei kényszeredetten felnevettek.

– És ez itt micsoda?

A tábor ura minden átmenet nélkül őrjöngve üvölteni kezdett.

– Milyen ott a combja?

Gyöngyit erős kéz ragadta meg, és lerángatta a ló hátáról. Egy fehér ruhás szolga azonnal arrébb vezette a málhás jószágot. Az efendi maga után húzta a lányt, közelebb a tűzhöz. Gyöngyi majdnem elesett. Az egyik elrablója ragadta meg a vállát, nehogy elzuhanjon. Felsikoltott, amikor az efendi megragadta az ingét, és egy dühödt mozdulattal letépte a melléről. A mélyen ülő szemű, görnyedt hátú férfi most már tényleg őrjöngött.

– Ti meghágtátok? Hát nem megmondtam, hogy érintetlenül kell?

Korgolás mérgesen tiltakozni kezdett. A saját életére esküdött, hogy ők ugyan egyetlen ujjal sem nyúltak a foglyukhoz. Nem sikerült meggyőznie Nicolae efendit. Hangosan vitatkoztak. A lányt az egyik oldalról az egyik elrablója, a másik oldalról meg egy nagydarab, füstös képű férfi tartotta. Akár török is lehetett volna.

A veszekedés végül azzal ért véget, hogy Nicolae elfordult az emberrablóktól, és beüvöltött a sátorba. Gyöngyi még csak hasonló nyelvet sem hallott korábban. Újra meglebbent a fehér vászon. Egy alacsony, kövér asszonyság jött elő. Elképesztően testes volt. Gyöngyi először csupán a sűrű, bozontos szemöldökére figyelt fel, de csak addig bámulta, míg a vénység ki nem nyitotta a száját. A tűz fénye aranyfogakon csillant meg.

Az asszony megállt Nicolae mellett. Figyelmesen hallgatta, majd bólintott, és odalépett a lány mellé. Gyöngyi iszonyodva nézett a hátborzongató alakra. Jobban megijedt tőle, mint a férfiktól.

Az aranyfogú vakkantott valamit, mire a bal kéz felől álló fickó lenyomta a lányt a földre. Azt akarták, hogy feküdjön hanyatt, és tegye szét a lábát. Közelebb hoztak két fáklyát. Ekkor már több tucatnyian álltak Gyöngyi körül. Nők is, férfiak is. Egyetlen arcon sem látott együttérzést.

A vénasszony letérdelt a combjai közé. Valaki közben kivette Gyöngyi szájából a pecket. Azonnal üvöltetni kezdett. Rá sem ismert a saját hangjára. A vállát ugyan leszorították a földre, ám a lábát elmulasztották lefogni. Nagyot rúgott a vénasszony hasába. Az sivalkodva hanyatt zuhant. Utána viszont hangosan üvöltve egyből felpattant. Bizonyára

káromkodhatott. A fehér ruhás alakok most már Gyöngyi lábát is a földre szorították. A lány ennek ellenére sem adta meg magát. Sikoltott, és vadul rángatózott.

A vénasszony odakiáltott az egyik kocsisnak. A férfi egy hosszú nyelű ostort nyomott a kezébe.

– Eliana asszony, nehogy megverje! – kiáltotta Korgyolás.
– Csak ép bőrrel ér sokat.

– Nem vagyok ostoba, fajankó – ripakodott rá magyarul az asszony.

Visszafordult a fekvő alak felé. Térdre ereszkedett Gyöngyi lábai között. A magasba emelte az ostort, és a nyelével lesújtott a lány hasára. Gyomorszájon találta. Gyöngyi azonnal elhallgatott. Valósággal lebénult a teste. A fájdalom átmenetileg feledtette az előző kínjait. Elernyedt.

Két erős, de nem túl durva kezet érzett a combján. A vénasszony megvizsgálta.

– Szűz a lány – állapította meg. Felkelt, felemelte az ostort, és a végével megsimította Gyöngyi arcát. – Aztán ne rosszalkodj nekem.

Az emberrablók megkönnyebbülten fellelegeztek. A főnökük alkudozni kezdett Nicolae efendivel. Gyöngyi lassan magához tért. Felült a földön. Meztelen fenéke és lába libabőrös lett. A nagydarab, füstös képű fickó pár lépésről

bámulta. Korgyolás és Nicolae úgy alkudozott, mintha csak egy állatról beszéltek volna.

– Milyen magyar emberek maguk? – kiáltotta Gyöngyi, és vádlón emberrablóira mutatott. – Milyen keresztények?

A végvári harcosok azonban még csak nem is törődtek vele.

A vénasszonyról hiba volt megfeledkeznie. Az ostor nyelével újra hasba döfte. Most nem olyan erővel, mint az előbb, de Gyöngyinek ismét könnyek szöktek a szemébe.

– Mostantól csak akkor nyitod ki a szádat, ha azt Eliana mama megengedi. Ő meg azt mondja, hogy fogd be a pofádat!

A fehér ruhás, bocskoros alakok felé fordult.

– Ti meg mit bámultok? Kössétek már meg!

Az emberei azonnal engedelmeskedtek. Eliana azonban nem volt elégedett velük. Az ostor ismét lecsapott, ám ezúttal az egyik szolga hátára. A fickó feljajdult, véres csík jelent meg a fehér szöveten.

– Elment az eszed, te gazember? Ne kötéllal kösd meg! Az felsértené a szép fehér bőrét!

A szolgák csíkokra hasogattak egy lepedőt. Azokkal kötötték meg Gyöngyi kezét és lábát. Odadobtak mellé a földre egy durva lópokrócot. Lefektették, és egy lepedővel betakarták. Mozdulni sem tudott.

Sírni viszont igen.

Korgyolásék közben megalkudtak. Pénz csörgött. Már nyoma sem maradt a korábbi feszültségnek. Hasas demizsonban italt hoztak. Cseréppoharat kapott mind a négy vitéz. Áldomást ittak a sikeres üzletre. Egy pohár pálinkát az efendi is lehajtott. Ismét ölelgették és hátba veregették egymást.

Valaki bátortalanul játszani kezdett egy hegedűn. Néhány másik hangszer is csatlakozott hozzá.

– Maradjatok még! – fordult Nicolae a négy fegyvereshez.

– Szívesen maradnánk még, urambátyám, de délre vissza kell érnünk a városba. Még felfigyelnének arra, hogy hova tűntünk.

Az emberrablók lóra ültek, és lassan elindultak az erdő széle felé. Mielőtt eltűntek volna a fák között, Korgyolás még hátrafordult a nyeregben.

– Jövünk újra! Hozunk még árut! – kiáltotta a süvegét lengetve.

– Öröm volt veletek üzletet kötni, vitézek – integetett vissza Nicolae.

A karaván vezetője talán negyedórát várt azután, hogy a lovasok eltűntek. Ekkor megparancsolta, hogy keljenek útra. Gyorsan tábort bontottak.

Az efendi odaguggolt Gyöngyi mellé, és megsimogatta az

arcát.

– Ne sírjál már, virágszálam. Minden jó lesz, bizony. Indulunk Budára. Még pár nap, és átlépjük a határt. Meglátod, milyen csodálatos dolgok lesz Szulejmán szultán birodalmában!

Nyolcadik fejezet

Keserű leckék

A rabszolga-kereskedő karavánja a Tisza mentén haladt a célja felé. Nicolae efendi emberekkel kereskedett. Féltucatnyi fegyverese harminc foglyot hajtott maga előtt. Nem voltak különösebben kegyetlenek. Vigyáztak az árura. A nőknek és a gyerekeknek még azt is megengedték, hogy felüljenek a kisebbik szekérre. Egy idő múlva Gyöngyi lábáról lekerült a béklyó. Neki egyetlen percig sem kellett gyalogolni. A nagyobbik szekéren, a kalmár felesége mellett ülve utazhatott. Két fiatalabb lány is volt velük. Ugyanolyan bozontos szemöldökük volt, mint Elianának. Egész idő alatt fecsegték. Gyöngyi azonban nem értette a szavaikat, bár egyre könnyebb volt kitalálni, hogy éppen kin köszörülték a nyelvüket. Nicolae efendi többnyire a kocsis mellett ült, bár az is előfordult, hogy egy darabig nyeregbe szállt. Az egyik délután odaügetett a szekér felé, behajolt, és rámosolyogott a

vörös hajú lányra.

– Na, szépségem, ez már a Hódoltság. Fellelegezhetsz, itt végre biztonságban vagy.

Gyöngyi legszívesebben a férfi torkának ugrott volna, de bölcsen visszafogta magát. Semmi kedve nem volt ahhoz, hogy újra magára vonja Eliana asszony haragját. Amikor a kalmár továbbléptetett, kíváncsian kidugta a fejét a ponyva alól és körülnézett. Megpróbálta megjegyezni a környék jellegzetességeit, hogy hazataláljon, amikor megszökik. Abban ugyanis egy percig sem kételkedett, hogy meg fog szökni. Belőle ugyan nem lesz rabszolga! A szekér mögött vonuló szerencsétlenek elég szörnyű látványt nyújtottak annak dacára is, hogy kísérőik nem bántották őket.

Aznap este a karaván nem csupán megállt, de tábort is vertek. A foglyokat kicsit arrébb terelték, majd tüzeket gyújtottak. Gyöngyinek be kellett mennie a legnagyobb sátorba. Már egy jó ideje a két csuklóját összefogó kötést próbálgatta. Úgy gondolta, hogy nemsokára ki tudja szabadítani a kezét. Erre akkor nyílt alkalom, amikor az efendi vadul veszekedni kezdett a feleségével. Három-négy nyelven válogatott ocsmányságokat vágtak egymás fejéhez. Arról szólt a vita, hogy milyen útvonalon menjenek tovább. A legrövidebb út Hatvan városán keresztül vezetett volna Pest

felé. A kalmár emellett kardoskodott. Az öregasszony azonban megmakacsolta magát. Miközben az öklét rázta a férje orra előtt, azzal érvelt, hogy a hosszabb útvonal Szolnokon keresztül sokkal biztonságosabb.

Végül sikerült meggyőznie a karaván vezetőjét. Mindketten Gyöngyire néztek.

– Drága kis kincsem, nem kockáztatjuk meg, hogy bajod essen. Szolnok felé megyünk, nehogy belefussunk a gyilkos magyarok egyik portyájába.

Az út során Gyöngyit egy pillanatig sem hagyták magára. Az egyik bozontos szemöldökű lány mindig mellette maradt, még akkor is, amikor a dolgát végezte. A kezét még ilyenkor sem oldozták el. Ha nem akart mocskos maradni, akkor dolga végeztével kénytelen volt a fűhöz dörzsölni az altestét. Ez nemcsak megalázó volt, de utána tisztátalannak érezte magát. Nem csoda, hogy nem akart sem enni, sem inni.

A meleg miatt azonban nem utasíthatta el a szájához tartott vizesítőmlőt, aminek meg lettek a maguk következményei.

– Szétreped a hólyagom – mondta napnyugta után a kevésbé ronda lánynak, Ortansának. A szőrös állú jószág dühösen megragadta Gyöngyi vállát, és kivonszolta a sátorból. Érthetetlen nyelven mondott valamit, és a közeli

bokrok felé mutatott.

– Húzd fel a szoknyámat, hátrakötött kézzel nem bírom – szól rá Gyöngyi.

– Nem vagyok a szolgád, te kis riherongy! – csattant fel Ortansa. Ezek szerint akkor ő is értett magyarul. – Forduljál meg.

Leoldozta Gyöngyi csuklójáról a rátekert szövetdarabokat.

– Na, menjél szarni! – parancsolta.

Gyöngyi megvárta, amíg őrzője hátat fordít, utána könnyörtelenül elmosolyodott, és a lányra vetette magát. Esze ágában sem volt már elszökni. Teljes erőből ütötte és verte. Szinte magán kívül volt a haragtól.

Ortansa sikoltozására persze azonnal felfigyeltek a többiek. Odarohantak, és lerángatták róla az őrjüngő Gyöngyit. Három őr kellett hozzá, hogy lefogják. A fekete hajú lány még egy óra múlva is hangosan sivalkodott.

– Na, most mit csináljak veled, te gyerek? – állt meg este Nicolae efendi Gyöngyi előtt. Ismét gúzsba kötötték, ezúttal már nem vászoncsíkokkal. A kötelek mélyen a bőrébe vágtak. A karján jó pár kék folt látszott. – Annyira vad vagy, hogy még kárt teszel magadban. Azt meg ugye nem hagyhatom.

Jóságos mosollyal közelebb hajolt, és megsimogatta a fekvő alak fejét. Gyöngyi felhördült, és megpróbált arrébb gördülni,

de nem sikerült.

– Azért ne aggódjál, drága kincsem, a te Nicolae bácsid kitalál valamit. Nem hagyja, hogy bajod essen.

Másnap hajnalban közvetlenül napkelte után bontottak sátrat. Eliana és Ortansa jött oda Gyöngyihez. A lány arra számított, hogy most csúnyán megverik, ehelyett egészen más történt. Az öregasszony leült a háta mögé, és vaskos, szőrös karjával átölelte a nyakát. Bal kézzel megragadta Gyöngyi üstökét, és szilárdan tartotta a fejét. Ortansa kivette a fogoly szájából a pöcköt. Gyöngyi azonnal káromkodni kezdett. Eliánának csak kicsit kellett megszorítania a torkát, hogy elakadjon a szava.

Ortansa odaguggolt a fogoly elé. Egy csőrös kancsót tartott a kezében. Az edényből émelyítő, édeskés szag áradt. Gyöngyi egyből megismerte.

– Mákony? Mit akartok?

Ortansa megragadta az állkapcsát, és megpróbálta kifeszíteni a száját. Gyöngyi ellenkezni próbált, de az öregasszony vasmarokkal tartotta a fejét. A két néembernek végül sikerült belekényszeríteni a kancsó tartalmát.

A kábító ital hatása már néhány perc múlva érződött. Gyöngyi becsukta a szemét, és magatehetetlenül elernyed. Alig érzékelte maga körül a világot. Alighanem el is

aludhatott. Egyszer-egyszer felébredt. A szekér most már a sötétben haladt.

Este újra megálltak, de nem állítottak sátrat. Mindenki a földre terített pokrócon vagy szalmán aludt. Újabb kancsónyi mákonyt itattak meg a fogollyal. Ha jártak is Szolnokon, a lány nem emlékezett rá. Egy-egy tisztább pillanatában hátranézett a szekérből. Hol több, hol kevesebb összekötözött kezű rabszolga jött mögöttük. Annyira kábult volt, hogy nem tudta megkülönböztetni az arcukat egymástól.

Nem tudta volna megmondani, hogy milyen sokáig tartott még az utazás. Végül azonban eljött az este, amikor nem erőltettek bele egy újabb adag kábító italt. Másnap reggel Gyöngyi már többé-kevésbé újra önmaga volt. Lassan, óvatosan ült fel a szekérben, felállni viszont még nem mert. A bakon ülő Nicolae válla fölött kilesve nézte a közeledő falat. Kiabálás hallatszott, és kinyitották a kaput. Bentről véredek rontottak ki. Harsányan megugatták az érkezőket, de nem verekedtek össze a rabszolgákat kísérő ebekkel.

Bent, az udvaron megálltak a szekerek. A fegyveresek lelkesen köszöntötték az árnyas istállóból előjövő társaikat. Elhajtották a rabszolgákat. Gyöngyit maga Nicolae segítette le a szekérről.

– Érezd otthon magad, drága kincsem.

– Hol... hol vagyunk? – kérdezte a lány nehezen forgó nyelvvel. Megtántorodott. Kénytelen volt megkapaszkodni a kalmár vállába. Nicolae azonnal átölelte a derekát, a másik kezével büszkén körbemutatott.

– Hát a tanyámon. Egynapi járóföldre Pest városától. Ez az otthonom.

A két lány, Ortansa és Elitsa bevezette a foglyot az épületbe. Nicolae tanyája annak idején alighanem nemesi udvarház lehetett. Eléggé megkopott, de az udvar kerítését nagy gonddal rendben tartották. A rabszolgákat beterelték az egyik istállóba, és rájuk zárták a kaput. Gyöngyi a konyhában ültették le. Nicolae megállt a lány előtt.

– Holnapután bemegyünk Pestre, és átkelünk Budára – mondta a kezét dörzsölgetve. – Ma pihenj, aztán szépítkezz. Legyél nagyon csinos!

Eliana azonban nem osztozott a férje jókedvében. Az efendi távozása után csípőre tett kézzel odaállt Gyöngyi elé.

– Koszos vagy és bűdös! – állapította meg. Bár a fogoly még nem tért teljesen magához, azt azért tudta, hogy a kövér asszonyság igazat mondott.

A konyhából kivezették a ház mögé. Ez a hely talán egy baromfi udvar lehetett. A hátsó disznóól üresen állt, mellett

viszont a karámban jó pár kecske mekegett. A mögött pedig... Gyöngyi megrázta a fejét. Nem akart hinni a szemének. Talán még mindig a bódító mákony miatt volt ennyire zavart. Nagyot pislogott, és újra megnézte magának a hátsó ólt. Nem tévedett az előbb, abba bizony embereket zártak.

Csupán egyetlen unatkozó őr állt mellettük. Az orrát piszkálta, és nem nagyon törődött a foglyaival, de a hátsó udvarra kilépő négy nővel sem.

Gyöngyi felsikoltott, amikor nyakon öntötték egy vödör jéghideg vízzel. Ortansaék hangosan kinevették. A fogoly megtántorodott, és térdre rogyott. Jött a következő adag jéghideg víz. Még hangosabb lett a kacagás. A ruhája a testére tapadt. Dühösen megrázta a fejét. A hideg fürdőnek egyetlen előnye volt. Semmivé foszlott a kábultság. Ökölbe szorította a kezét, és halkán viczorogni kezdett.

– Mosakodj meg! – parancsolta Eliana. – A lányok rendbe teszik a hajadat.

Elakadt a hangja, amikor Gyöngyi szemébe pillantott. Hátrébb lépett, de már nem tudott elmenekülni. Gyöngyi felpattant, és minden erejét összeszedve megütötte a gyűlölt vénséget. Nem pofont adott neki, hanem az öklét használta.

Eliana felsikoltott, és hanyatt zuhant. Bele a kétvödörnyi víz tócsájába. Úgy sivalkodott, mint disznóvágáskor az állat.

A hátsóudvaron mindenki megdermedt. Az öregasszony elhallgatott. Halotti csend támadt.

Ortansa viszont felüvöltött. A hangját meghallva odarohant két ór. Jóval erősebbek voltak Gyöngyinél. Könnyedén lefogták.

Mostanra már visszatért Eliana hangja is. Teli torokból üvöltözött, és az öklét rázta a lány arca előtt. A szájából nyál fröcsögött Gyöngyi arcába. A hangzavart meghallva, nemcsak a ház ura bukkant elő, hanem jó pár cseléd és szolga is. Körbefogták a hangoskodókat.

– Jaj, drágám – mondta Nicolae efendi Gyöngyinek. – Nagyot csalódtam benned. Én azt hittem, mi ketten jó barátok leszünk. Tudod, úgy érzem, olyan vagy nekem, mintha a lányom lennél.

Gyöngyi figyelmét nem kerülte el, hogy néhány cseléd elsápadt, mások viszont gonoszul vagy kárörvendően vigyorogni kezdtek. Eliana is elhallgatott. Felragyogtak aranyfogai, ahogy a fogoly felé fordult.

– Rossz gyerek vagy – folytatta az efendi. – Én meg ugye nem engedhetem meg, hogy bántsd a drága kis feleségem. Sajnos a valódi apád nem nevelt eléggé jól...

– Apám meghalt! – kiáltotta Gyöngyi. – A török ellen harcolva!

– Ó, ezt annyira sajnálom. Szegény kicsi árva. Akkor miatta vagy ennyire fegyelmezetlen.

Gyöngyi most már teli torokból üvöltött:

– Apám igazi hős volt! Nem úgy, mint maga. Ő sosem állt volna be töröknek!

Nicolae arcán mintha egy felhő futott volna át. Vajon milyen emlékek merülhettek fel benne? Megvonta a vállát.

– Az én hazámban már akkor is a török volt az úr, amikor megszülettem. Már jóval azelőtt is. Nekem ez a természetes – mutatott körbe az üres disznóólra, meg a karámban tartott rabszolgákra. – Valamiből el kell tartanom a családomat. Igyekszem a lehető legtöbb jót kihozni az adott helyzetből.

– A lehető legtöbbet?! – üvöltötte Gyöngyi. Csak a fejével tudott a rabszolgák felé bökni. – Hát nincs magában szégyenérzet?

Az udvaron még mindig halotti csend volt. Nicolae efendi körülnézett. Elsimult az arca. Nevetni kezdett. Ezt látva a többiek is hangos kacagásban törtek ki.

– Egy rabszolga-kereskedőtől kérdezed azt, hogy van-e szégyenérzete? – kérdezte legyintve, utána viszont elkomorodott, és simogatni kezdte az állát. – De most mit tegyek veled, kicsi galambom? Azt neked is be kell látnod, hogy nem maradhat büntetlenül, amit tettél.

– És mit tesz velem? Megkorbácsol? Véres bőrrel nem adnak annyit a piacon.

Nicolae efendi elmosolyodott. A szemében nagyon különös fények csillantak. Gyöngyi hátán végigfutott a hideg.

– Te nemcsak szép, hanem okos is vagy. Boldoggá teszed majd az új gazdádat.

– Megszököm tőle, mihelyt lehet!

A körülöttük álló nők sajnálkozva összenéztek. Még azok is, akik az előbb gúnyosan bámulták.

A ház ura azonban nem törődött a többiekkel. A háta mögött összekulcsolta a két kezét.

– Okos vagy, de még így is sokat kell tanulnod – mondta. – Azt hiszed, hogy a te Nicolae bácsikád nem gondolt mindenre.

Megnyalta a szája szélét. Levette a kaftánját, és az egyik cselédlány kezébe nyomta. Utána feltúrta az inge ujját. Vékony karját sűrű, fekete szőr borította. Csettintett az ujjával.

Elitsa elszaladt, majd hamarosan visszatért. A kezében egy apró, sárga selyemmel borított dobozt hozott. Nicolae biccentett a fejével. Gyöngyit leteperték a földre. A két kövér lány egészen egyszerűen ráült a karjára. Hájás fenekük súlya alatt meg sem tudott moccanni. Eliana a feje mellett zötytyent

le a földre. Gyűlölködő arccal Gyöngyi arca fölé hajolt, és megmarkolta a haját. Belenyomta a fejét a porba.

Nicolae rámutatott az egyik cselédre. A lány vonakodva közelebb jött, és ráült Gyöngyi térdére. Valósággal beleprécselték a földbe.

Az efendi lassan körbesétálta a nőket. A többiek lélegzetvisszafojtva figyelték, hogy mi történik. Az alacsony, sovány alak végül odaállt a magatehetetlen áldozata mellé. Átlépett Gyöngyi felett, és a hasára ült. Rámosolygott a lányra.

Gyöngyi már akkor elhallgatott, amikor a vénasszony belemarkolt a hajába. Tágra nyílt szemmel meredt a fölé tornyosuló férfira. Az efendi felmutatta a kis dobozt. Kinyitotta, és elővett belőle valamit.

– Nem korbácsoltatlak meg, nem is sütök bélyeget a bőrödbe. Van olyan módszer, ami nem hagy sebhelyet maga után.

Ismét megnyalta a száját. Egy pillanat alatt elővillantak sárga, görbe fogai.

Gyöngyi csak tátogott, mint a partra vetett hal. A bátorsága egy pillanatra szertefoszlott. Eluralkodott rajta az iszonyat. Még csak el sem tudta volna képzelni, hogy mire készül a kalmár. Mi lehetett Nicolae kezében?

– Bizony, nem lesz sebhely – mondta a férfi. Bizalmaskodva közelebb hajolt. – Csak a lelken. Az viszont az életed végéig.

Megmutatta, amit eddig a tenyerébe rejtett. A napfény megcsillant a hosszú, hegyes tűn.

Gyöngyi sikítani kezdett. Még sohasem üvöltött ilyen kétségbeesetten. Szeretett volna felpattanni. Egyszerűen nem akarta elhinni, hogy nem valami rémálom ez az egész. Becsukta a szemét. Még mindig vonyított.

Az arcán megérezte az efendi leheletét, aztán két érdes ujj tapintását. Nicolae erővel felnyitotta áldozata jobb szemét.

Gyöngyi sikított.

Már csak a tű lassan közeledő hegyét látta.

A fénylő pont csupán háromujjnyira volt a szemétől.

Már csak kettő.

Már csak egy.

Nicolae ekkor megtorpant. Megcsóválta a fejét, és hátrább húzta a kezét.

Lehet, hogy meggondolta magát? Megkönnyörült volna rajta? Gyöngyi megkönnyebbülten kifújta a levegőt. Elernyedte a háta. Csak most vette észre, hogy egészen eddig görcsben megfeszült a teste. Még a hasán lovagló, girhes férfit is felemelte a magasba.

– Ne bántson! Kérem!

Az efendi elmosolyodott.

Utána egy gyors, biztos mozdulattal Gyöngyi szemébe dőfte a tűt.

A lány azt hitte, hogy üvölt, de nem hallotta a saját hangját. Még soha nem érzett ilyen iszonyatos fájdalmat. Forróság öntötte el a combját, és egy pillanat alatt átázott a ruhája. A térdén ülő cseléd felmordult, de aztán csendben maradt.

Nicolae efendit nem zavarta a bűz. Még jó darabig kínozta.

Végül aztán eljött a pillanat, amikor zihálva lekászálódott a magatehetetlen lányról. Elrakta a tűt, és a dobozkát odadobta Ortansának.

Visszaguggolt Gyöngyi mellé.

– Fogsz még rosszalkodni? – kérdezte halkán. A banyák közben leszálltak a karjáról, a cseléd is felkelt. Fintorgó orral elsietett, hogy átöltözzön.

Gyöngyi nem tudott válaszolni. Csak érthetetlen hörgés tört elő a torkából, és az egész teste remegett.

Az efendi odaintett Ortansának. A lány már nyújtotta is a dobozkát.

– Nem fogok! Jó leszek! – sikoltotta Gyöngyi. Olyan volt a hangja, mint egy kisgyereké.

Nicolae atyaian elmosolyodott, majd átölelte és felültette.

– Látod, tudtam én, hogy mi ketten jó barátok leszünk.

Gyöngyi olyan hangosan zokogott, hogy nem tudott válaszolni.

– Jól van, te szegény kislány, ne félj, nincsen semmi baj. Majd én vigyázok rád. Most viszont menj és vetkőzz le, mosakodj meg. A lányok majd segítenek szépítkezni.

Eliana és Ortansa felsegítette Gyöngyit a sárból. Nicolae efendi elindult a ház felé, de aztán megtorpant és visszafordult.

– Egy dolgot azért ne felejts el. Ha esetleg felmerülne a szökés gondolata a fejedben... A tű mindig nálam van.

Gyöngyi térdre rogyott, és a tenyerével eltakarta az arcát. Hangosan zokogott. Nem csupán a fájdalom miatt. Rájött valamire.

Megtörték.

Gyöngyi csak másnap reggel látta viszont a birtok urát. Annyira rettegett az efenditől, hogy majdnem újra bevizelt, amikor az éjjel az eszébe jutott. Egy percet sem tudott aludni, és nem csak azért, mert iszonyatosan fájt mindkét szeme. Reggel egyetlen szó nélkül engedelmeskedett Ortansáéknak. Alaposan lecsutakolták, és hozzáláttak, hogy a haját is

rendbe tegyék. Illatos olajokat masszíroztak a bőrébe, és gyönyörűen kifestették az arcát. Akkor sem tiltakozott, amikor új ruhába kellett bújni. Azelőtt semmi pénzért nem volt hajlandó felvenni egy ilyen kihívó ruhadarabot. Csupán az ágyékát és a két keblét takarta el egy-egy háromszögletű, vörös szövetdarabka. Drága, fátyolszerűen áttetsző kelmébe burkolták a testét. A nyakába olcsó, de csillogó láncot akasztottak. Hozzáillő csüngők kerültek a fülébe. A lábára hegyes orrú, piros papucsot húztak. Bár tetőtől talpig felöltöztették, mégis úgy érezte magát, mintha meztelen maradt volna. Ortansa és Elitsa jókedvűen sürgött-forgott körülötte.

– Nagyon szép vagy – mondta Ortansa.

– És mi még szebbé teszünk – nevetett Elitsa. Egy ócska réztükröt tartott oda Gyöngyi elé. A lány belenézett, és a döbbenettől elakadt a lélegzete.

Tényleg nagyon szép volt.

Szebb, mint a bálban, amikor az uja köré csavarta a főkapitányt. A haja valósággal ragyogott. A szeme tüzét csak kiemelte a fekete festék.

Kivezették az udvarház elé. Itt szőnyeget terítettek a földre egy négy oszlopon álló tető árnyékában. Nicolae efendi már helyet foglalt a puha párnákon. Előtte vízipipa állt,

mellette pedig borosüvegek sorakoztak egy alacsony asztalkán.

– Ülj le ide mellém, kislányom.

Gyöngyi azonnal engedelmeskedett. Amikor kilépett a verandára, végigfutott a hátán a hideg. Legszívesebben felkapta volna az egyik teli palackot, hogy szétverje a hóhérja fején. Vagyis inkább, hogy bezúzza a kalmár fejét. Gyorsan lesütötte a fejét, hogy ne látszódjon a gyűlölete.

Eliana odakiáltott valamit a férjének.

– Drága feleségem azt mondja, hogy veszélyes vagy. Érzik benned a haragot.

A kalmár töprengve megérintette az orra hegyét az ujjával.

– Különös. Azt gondoltam, hogy a tűvel bárkit meg lehet törni.

Elégedetten elmosolyodott, amikor tű szót meghallva Gyöngyi összerezzen.

– Olyan sokat emlegetted a fajtád hősiességét, a híres helytállásokat, hogy egészen elbizonytalanodtam – folytatta Nicolae. – Lehet, hogy én ismertem félre a magyarokat?

Kinyitották az udvar kapuját, szekerek gördültek be rajta. A kocsisok és a kísérők a jobbágyok egyszerű ruháját viselték. A kordékat tövises ágakkal pakolták meg. Az érkezők leugrottak

a bakról, és sorban a kalmár elé járultak. Kezet csókoltak Nicolae efendinek. Hálások voltak a rézpénzekért.

Gyöngyi először nem értette, hogy mire kell a rengeteg tövises ág. A gallyakból hüvelyknyi méretű tövisek meredeztek.

– Karámot csinálunk belőle az új rabszolgáknak. Képtelenség átmászni rajta – magyarázta az efendi. – Ennél olcsóbban semmiből sem lehetne kerítést építeni. Ezek a szerencsétlenek meg örülnek, hogy némi kis pénzhez juthatnak.

Elégedetten kihúzta magát. Barátságosan a távozó szekerek után intett.

– Én vagyok a környék jótevője.

A kapu nyitva maradt. Lovasok közeledtek. Rabszíjra fűzött, véres arcú embereket vonszoltak maguk után. Nők és gyerekek is akadtak a szerencsétlenek között.

Az efendi sokat alkudozott az érkezőkkel. Olyan is akadt közöttük, akit egyszerűen el akart zavarni. Egy durva arcú fickó végül valósággal könyörgött, hogy vegyenek tőle rabszolgákat. A végén beérte néhány fillérrel.

Gyöngyi egyre növekvő döbbenettel figyelte az eseményeket. Az efendivel alkudozók egyszerűen átnéztek rajta, mintha csak láthatatlan lett volna. Többször is fel akart

pattanni, hogy rájuk üvöltsön. A felkínált rabszolgák ugyanis kivétel nélkül magyarok voltak. A nők és a férfiak véres ruhája arról árulkodott, hogy sok szörnyűségen mentek keresztül, mielőtt bekerülhettek volna a karámba.

A biztonságot nyújtó karámba.

Az előző esti fájdalom emléke azonban nem múlt el nyomtalanul. Amikor egy könnyörtelen arcú szerb sajkás néhány tépett ruhás, egészen fiatal lányt akart eladni, Gyöngyi nem bírta tovább. Már nyitotta volna a száját, amikor Nicolae egy könnyed mozdulattal megkocogtatta a szőnyegen heverő sárga dobozkát. Gyöngyi csak némán tátogott. Úgy érezte, hogy kővé vált a lelke.

Egy részeges férfi a saját kisfiát hozta ide. Pénz helyett bort kért érte. Amikor a felesége hangosan jajveszékelné kezdett, megfordult, torkon ragadta, majd egyetlen ütéssel leterítette. Az ájult asszonyt is azon nyomban eladta. Az egészben az volt a legszörnyűbb, hogy a felesége csak a bor miatt jajveszékelt, nem a gyereket siratta.

– Látod, leányom, ilyen a valódi világ – fordult Nicolae Gyöngyi felé, amikor éppen senki sem hajlongott előtte. – Csak az számít, hogy gazdag legyél. Annyit érsz, amennyi aranyad van.

Gyöngyi magában roskadva ült a puha párnákon.

– A harcosok kora lejárt. Fokozatosan a hozzám hasonló kereskedők kezébe kerül a dolgok irányítása. Meg kell hallani az idősek szavát. Otthon nekünk is voltak hőseink, de még mennyire. Bátor harcosok. Éppen ők haltak meg legelőször. Magjuk szakadt. Csak a gyáváknak, a megalkuvóknak lett gyerekük. Itt is ez fog történni.

Gyöngyi tiltakozni akart, de egyre inkább úgy érezte, hogy talán mégis a könnyörtelen vénembernek lehet igaza.

– Nálam egyetlen nap leforgása alatt jobban megismerheted a fajtádat, mint a születésed óta – folytatta az efendi. A réztálról felemelt egy mézes süteményt, és a lány szájába tömte. – Hány török hozott ide rabszolgát?

– Kettő – felelte Gyöngyi azonnal tele szájjal.

– És rác vagy bolgár?

– Három.

– És magyar?

Nem kapott választ. Sokatmondóan megkopogtatta a vastag szőnyegen heverő apró dobozkát. A tűk csupán egészen halkán csendültek meg benne, de már ez is elég volt ahhoz, hogy Gyöngyi rögtön feleljen:

– Tizenheten – mondta lesütött szemmel.

– Bizony, leányom, ez a nagy helyzet – bólintott Nicolae efendi és elégedetten megsimogatta az állát. A fejével a

töviskerítés felé bökött. – Látod ott az árut? Mind magyarul beszél.

Töprengve nézett maga elé. Felvett még egy süteményt, de aztán nem harapott bele, hanem ezt is Gyöngyinek adta.

– Nincsen még egy ilyen nép, aki ennyire gyűlölné önmagát. Elképesztő a megosztottságotok. Megbolondultak a szektáitok. János Zsigmond hívei egy pohár vízben megfojtánák Miksa király szolgáit.

Savanyú képpel legyintett.

– Az isztambuli piacon ti vagytok a legolcsóbbak. A vevők nem nagyon kedvelik a lelkiileg sérült árut. Túl sok magyar lesz öngyilkos ahelyett, hogy élvezné Törökországban a jólétet.

Megváltozott a hangja. Gyöngyi egy rémült pillantást vetett az idős férfira. Az efendi üveges tekintettel meredt maga elé. A szeme mellett rángatózni kezdett egy ideg.

– Azt hiszed, nem tudom, hogy minek neveznek a hátam mögött? – kérdezte sziszegve. – Mocskos oláhnak! Hazátlan *fanariótának!* Bűdös szőrös talpúnak!

Egy pillanatra elhallgatott, aztán vicsorogva folytatta:

– Utána mégis a kezemet szorongatják, a legjobb barátjuknak hívnak. Nemes urak ölelgetnek engem, a kecskepásztor fiát.

A lány felé fordult. A tekintetében örület lángolt.

– Ha ilyen barátotok van, akkor nincs is szükségetek ellenségre.

Gyöngyit délután magára hagyták. Bezárták egy kis szobába. Leborult a földre terített birkabőrökre, és egészen estig zokogott. Mélyen megrázta, amit aznap tapasztalt. Napnyugtakor kinyílt az ajtó. A két fekete hajú lány lépett be. Gyűlölködő pillantást vetettek a fogolyra. Egy kosárban mindenféle szépítőszeret hoztak.

– Ébresztő, hercegnő! Ideje, hogy rendbe tegyünk! – kiáltotta rosszkedvűen Ortansa. – Mert holnap már mészbudára. A pasa háremébe.

– Mocskos kis kurva! – sziszegte Elitsa. – Most persze azt hiszed, hogy aranyéleted lesz.

– Hogy tejben-vajban fognak fürösztetni.

– Hogy szolgák hada lesi minden kívánságodat – tette hozzá sóvárogva Ortansa. – Hát nagyon tévedsz.

Gyöngyi fölült a birkabőrökön, és értetlen arccal meredt a két lányra.

– Ti meg miről beszéltek?

A lányok összenéztek. Mondtak valamit az anyanyelvükön, aztán még gonoszabban kezdtek el vigyorogni.

– Ne játszd meg magad!
– Te kis képmutató.
– Tudjuk ám, hogy a magyar lányok odavannak a törökökért.

– Csak az jár az eszetekben, hogy elvetessétek magatokat velük.

– Én aztán soha! – kiáltotta Gyöngyi. – Inkább meghalnék, minthogy egy török felesége legyek!

Gúnyos nevetés volt a válasz. Ortansáék leültek a két oldalára, és fésűket meg keféket vettek elő.

– Hát feleség nem is lesz belőled, te cemende.

– Legfeljebb ágyas lehetsz, amíg rád nem unnak.

Ádáz arckifejezésük, gyűlölködő hangjuk éles ellentétben állt az ujjuk lágy érintésével. Úgyesen, gyorsan kifésülték Gyöngyi haját. Elitsa közben festékes tégelyeket és apró ecseteket vett elő.

– Minek lefekvés előtt kifesteni? – csodálkozott Gyöngyi.

– Kipróbáljuk, hogy mi áll a legjobban neked. Holnap, indulás előtt aztán azokat a színeket kapod meg még egyszer – felelte Elitsa. Összenézett a másik lánnyal.

– Nem mintha számítana, hogy hogyan nézel ki. A pokol vár rád a háremben.

Gyöngyi értetlen arccal nézett rájuk.

– Semmit nem tudsz, igaz? – kérdezte Ortansa. – Te is olyan buta vagy, mint a többi lány. Hát jobb, ha tőlem tudod, hogy még a halál is jobb, mint a törökök háreme.

– Tele van eunuchokkal.

– Mikkkel? – kérdezte Gyöngyi.

– Hatalmas termetű, otromba szerecsenekkel Arábiából – mondta csúnyán grimaszolva Elitsa.

– Nem is igazi emberek, félig vadállatok.

– Csak a paráznaság jár az eszükben. Megőrülnek már a nő szagától is!

– Az a szabály, hogy az új lányokat először a fekete eunuchok veszik kezelésbe. Letépi róla a ruhát, aztán sorra megerőszakolják. Legalább tízszer.

– Vagy inkább húszszor – tette hozzá vigyorogva a másik lány. – Hiába jajgatsz, nem ismernek könyörületet.

– Bizony, mondom, olyanok, mint az állatok.

Gyöngyi megrettenve hallgatta a többiek szavait.

– Akkora a tenyerük, mint a szenes lapát – forgatva szemforgatva Ortansa. – A kisujjuk is ilyen vastag.

Felmutatta két ujját, aztán gyorsan mellé rakta még a harmadikat is.

– A ragacsos, bibircsókos nyelvük meg ilyen hosszú – mutatta két kézzel Elitsa. – Iszonyatos kínok várnak rád.

Lehet, hogy meghalsz, miközben meghágnak.

Gyöngyi a füléhez kapta a kezét. Nem akarta hallani, hogy mi vár rá a háremben.

A lányok gonosz mosollyal megragadták a kezét, és elrángatták a fülétől. Nem mert védekezni. Most már a körmét festették ki.

Kintről, a folyosóról hangos kiabálás hallatszódott. Nicolae efendi vitatkozott a feleségével. A két lány összerezsent. Ortansa elrontotta az egyik körmöt.

– Megint részeg a gazda – suttogta Elitsa Gyöngyinek.

Amióta csak eladták a rabszolga-kereskedőnek, még egyszer sem látta részegnek. A lányok szemmel láthatóan féltek.

Súlyos léptek közeledtek a folyosón. Az ajtó majdnem beszakadt. Hangos csattanással nekivágódott a falnak. Vérben forgó szemmel Nicolae állt a küszöb túloldalán.

A férfi tántorogva beljebb jött. Bűdös alkoholszag áradt belőle. Ráripakodott a két lányra. Azok felpattantak, és a falhoz hátráltak. Nem törődtek azzal, hogy kiborulnak a festékes edénykéik. Lesütött szemmel, holtápadtan álltak.

Nicolae Gyöngyi felé fordult. Vádlón rámutatott, és kiabálni kezdett vele.

– Nem értelek! – tiltakozott a lány.

Megpróbált távolabb húzódni a birkabőrökön. A háta elérte a falat.

Az efendi egyre jobban dühbe gurult. A szeme mellett vadul rángatózott az ideg. Odatérdelt Gyöngyi mellé, megragadta a vállát, majd egy kézzel letépte a melléről a drága török ruhát. A lány felsikoltott, és ellökte magától. Kihasználta, hogy a részeg hanyatt esett. Felpattant, és a keblét eltakarva kirohant a szobából. Nem jutott messze. Kint a folyosón Eliana állt. Egyik kezében fáklyát, másikban egy hosszú, görbe kést tartott. A lány torkának szegezte a fegyvert, és visszakényszerítette a szobába.

Odabent Ortansáék már felsegítették Nicolae efendi. A férfi arca tűzvörös volt. Gyöngyi megpróbált elhátrálni előle, de a szűk szoba fala ismét az útját állta. Eliana szinte teljesen eltorlaszolta az ajtót.

– Mit akar? – kiáltotta a lány. – Nem bánthat. Gondoljon a sok pénzre!

– A pénz nem minden! – hörögte az efendi. – Fogjátok le!

Ortansáék meg a felesége azonnal engedelmeskedett. Leteperték Gyöngyit a birkabőrökre. A lány őrjöngött a félelemtől. Sikított, és megpróbálta lerázni magától a fogvatartóit. Biztosra vette, hogy az ital miatt elment Nicolae esze. Ez a részeg állat arra készül, hogy megerőszakolja!

Az efendi mondott valamit. A felesége hangosan felröhögött. Pontosan úgy helyezkedett el, mint odakint az udvaron, amikor Gyöngyi szemét...

A lányok kifejezéstelen arccal bámultak maguk elé. Nicolae zihálva kapkodott levegő után. Gonoszul elmosolyodott, aztán ráült Gyöngyi meztelen hasára. Előhúzott egy tút.

– Ne! – sikoltotta a lány. – A szememet ne!

Az efendi arca egészen eltorzult. Mintha nem is ember, hanem egy démon tornyosult volna Gyöngyi fölé. Most már nem zihált, hanem kéjesen lihegett.

– Nem voltam rossz! – kiáltotta a lány. – Miért bánt?! Megmosakszom, ígérem!

A férfi bal keze lecsapott. Megragadta Gyöngyi állát.

– Azért, te kis kurva, mert holnap már nem tehetem! Eladlak a töröknek, de ma még az enyém vagy!

Bütykös ujjával felfeszítette Gyöngyi jobb szemét. Elétartotta a tút. A lány teli torokból üvöltött. Jajgatását alighanem kint, a töviskerítéssel körülvett karámban is hallhatták a rabok.

– Ma viszont még azt teszek veled, amit csak akarok.

Lassú, megfontolt mozdulattal nyomta bele a tút a zöld szemgolyóba. Gyöngyi olyan hangosan sikoltott, hogy alig hallotta kínzója szavait.

– Négy okom is van arra, hogy gyűlöljelek – zihálta a férfi.

A tű lecsapott, a kín újra belemart Gyöngyibe.

– Hiszen fiatal vagy!

Döfés és kín.

– Szép is vagy.

Döfés és fájdalom.

– Meg nő is.

A tű ismét lecsapott.

– Holnaptól olyan jólétben és biztonságban fogsz élni, amiről én csak nem is álmodhatok. Nem számít, hogy mennyit gürcöltem, küzdöttem az életben. Te meg csak odatartod a seggedet a pasának, és máris elhalmoz minden földi jóval. Hát hogyan gyűlölnelek.

A kínzás ezúttal jóval tovább tartott, mint az udvar porában.

Gyöngyi nadrágja azonban száraz maradt.

Kütahya, Törökország

Nurbanu úrnő a kertben sétált. A napernyőt tartó fekete rabszolgalány már majdnem olyan magas volt, mint ő. Szépen megnőtt. Lehet, hogy előbb-utóbb még a hárembe is bekerülhet. Szelim herceg első ágyasát azonban nem

érdekelte különösebben a szerecsen. A homlokát ráncolva töprengett. Bár a tervei egy részét siker koronázta, nem minden alakult úgy, ahogy szeretne volna. Csak rövid időre jött ki, hogy levegőzzön egy kicsit. A forróság miatt azonban hamarosan visszatért a lakosztályába. Elzavarta a cselédeket, és leült az alacsony heverőre. Az ékszeres ládjából elővett egy tükört. Elmosolyodott.

Ez a tükör valamikor a nagyhatalmú Hürrem szultánáé volt.

Hürrem azonban nincs többé. A holttestét már rég megették a férgek. Nurbanu viszont él, dobog a szíve, és az arca ugyanolyan gyönyörű, mint húszéves korában. Maga elé tartotta a tükört és belenézett. A tekintete elégedetten végigsiklott finoman ívelő homlokán, elegánsra szedett szemöldökén, ragyogó, szürke szemén. Az ajkára csupán csak egy egész kevés pirosítót kent, hogy kiemelje a szája érzéki vonalát. Dús haja göndör, fekete fürtökben keretezte szív alakú arcát. Szépség és méltóság áradt belőle.

Becsukta a szemét, és elképzelte, hogy a drága velencei üvegben nem önmagát, hanem a halott válíde szultánát látja. Képzletben gyakran beszélgetett Hürremmel. A rutén szajha már meghalt. Nem kellett tőle tartania. Nem teremthette le, nem osztogathatott ostoba parancsokat.

Nurbanu elmosolyodott.

– Látod, Hürrem, ma már enyém a kedvenc tükröd. Sokra mentél azzal, hogy a férjed szeretett téged. Engem megvet az uram. Kettőnk közül mégis én leszek a hatalmasabb.

Kinyitotta a szemét, és maga mellé rakta a tükröt.

– Elhalványul majd mellettem az emléked. Az én nevem viszont örökké fog élni.

Felkelt, és töprengve fel-alá járkált a tágas szobában. A hőség és az erős napfény miatt fatáblák fedték az ablakokat.

– Nemsokára az én uram, Szelim lesz a szultán. Úgyesen kell irányítanom. Oda kell figyelni Szokolira is.

Elhallgatott, és mutatóujjával egy pillanatra megérintette az ajkát.

– Ott van aztán az az arab mágus is. Meg kell tudnom, hogy mire vágyik. Hogyan lehet lekenyerezni Ul-Deránt? Egyre nagyobb a befolyása az öregre.

Kintről sietős, csoszogós léptek hallatszódtak. Valaki bekopogott.

– Bejöhetsz.

Hűséges fő eunuchja, a *kiszlar agaszi* lépett be hajlongva. Szokatlanul sápadtnak látszott.

– Mi történt?

– Fontos hírt hoztam, úrnőm – felelte remegő hangon a hadim.

Nurbanu egy kecses mozdulattal leült, elegánsan elrendezte sáfránysárga öltözékét, és csak utána nézett fel a hajlott hátú férfira.

– Mondjad.

Az aga nem mert úrnője szemébe pillantani.

– Haszeki, felséges urunk, a szultán, nem is akarja elfoglalni Bécset.

– Micsoda? – kiáltotta döbbenten a nő. – Megőrültél?

– Megbízható embereink szerint nem készültek tervek az északi hadjáratra. Nem vontak össze utászokat meg tüzéreket. Az útra kelő hadsereg erejéből legfeljebb csak kisebb várak elfoglalására futná.

Nurbanu összevonta a szemöldökét. Ez a rendkívül művelt asszony tisztában volt a hadvezetés szabályaival is. Első hallásra értelmetlennek tűnt, amiről az aga beszámolt.

– Talán majd Budáról vagy Belgrádból küldik a különleges egységeket, nem?

– Nem, úrnőm. Azokban a villájetekben nincsen elég specialista. Csak lovasságot meg gyalogságot tudnának küldeni.

– De miért volna ez annyira fontos? – töprengett Nurbanu. Újra a kezébe vette a tükröt és belenézett. Ingerülten látta, hogy a púderréteg nem tudta elfedni a homlokán a ráncokat.

Elfintorodott. – Ha nem Bécs a cél, akkor dicsőséges szultánunk mégis miért akar útra kelni?

– Van egy pletyka a palotában – válaszolta szemlesütve az eunuch.

Nurbanu letette a tükröt az ölébe.

– A pletykák néha meglepő igazságot tartalmaznak.

A kiszlar agaszi nagyot nyelt. Enyhén remegett a szája széle, amikor megszólalt.

– A fényességes padisah nem háborúzni megy.

– Hanem?

– A valódi úticélja Magyarország.

– Annak semmi értelme sincs! A Hódoltság a mienk, Erdély hűséges szolgánk, és az ország maradékáért nem érdemes háborút indítani.

Az eunuch nem bírta tovább, leborult a földre.

– Szulejmán nagyúr Hürrem boszorkányát keresi!

Nurbanu döbbenten nézte a szolgáját.

– Azt az öreg hegyi asszonyt? Már miért keresné?

A fekvő alak felemelte a fejét. Az arcán őszinte iszonyat és kétségbeesés látszott.

– Meg akarja vele idéztetni Hürrem szellemét – suttogta.

A haszeki felpattant. Az aranyozott tükör hangos csattanással zuhant a csillogó márványra.

– Lehetetlen! – kiáltotta, és vadul megrázta a fejét. – Az iszonyúan nagy bűn volna. Eretnekség!

– Pedig erről suttognak a palota sötét folyosóin. A szultán még mindig szerelmes Hürrembe.

– Akkor sem tudom elhinni. Még egy uralkodó sem kockáztathatja meg az ilyen istentelenséget. Mégis mi a fenét akarhatna attól a szellemtől?

– Tanácsot kérni – mondta halkán az aga.

Nurbanu megtántorodott. Egyikőjüknek sem kellett kimondani, hogy milyen tanácsról lehet szó. Csak egyetlen dolog lehetett ennyire fontos.

A trónöröklés.

A rutén kurva még a sírból is visszanyúlna, hogy megakadályozza a haszeki terveit! Hürrem sosem szerette Szelimet. Nem neki szánta Szulejmán trónusát.

– Mit szól ehhez Szokoli Mehemed? – kérdezte az asszony.

– Nem törődik a pletykákkal.

Nurbanu ökölbe szorította a kezét, és vett egy mély lélegzetet. Tudta, hogy hűvösen, hideg fejjel kell átgondolnia a váratlan fordulatot.

– Azt hiszem, ideje megtenni néhány biztonsági intézkedést. Hozass elő a titkos pénztáramból ötezer szultáninát.

– Úrnőm – felelte mélyen meghajolvad az eunuch. Ennyi arany valóságos vagyon volt.

A kiszlar agaszi aznap este felment a kütahyai vár legmagasabb tornyába. Elővett egy szürke galambot a ketrecből. Valamit ráerősített a madár lábára, aztán az útjára bocsátotta. A galamb a felkelő nap irányában tűnt el.

Két héttel később, napnyugta után négy fekete ruhás lovas vágatott be a vár udvarába. Egyikőjük, egy karcsú alak jóval alacsonyabb volt a társainál. Az aga személyesen adta át nekik az arannyal teli ládikót.

Aznap este már eggyel több nő volt a háremben. A külvilág persze erről semmit sem tudhatott.

Kilencedik fejezet

Az Oroszlán barlangjában

Gyöngyi nem mozdult, csukva tartotta a szemét.

– Én vagyok Nurhán. Én vagyok a tied *haszine nuszta*.

A hang barátságosnak tűnt. Ráadásul magyarul beszél. Itt, a budai pasa háremében? Gyöngyi nagyot sóhajtott, felült, és ajtóban álló nő felé fordult. A karcsú alak kedvesen rámosolygott. Aranysárga ruhája eltakarta a keblét és vállát. A hasa szabadon maradt, viszont a merész szabású öltözék valósággal rásimult a csípőjére és a fenekére. A belépő nő jóval idősebb volt Gyöngyinél. Közelebb járt a harminchoz, mint a húszhoz. Kevés, viszont ízléses ékszer csillogott a nyakában és a csuklóján. A haját a feje tetején fogta össze. Néhány rózsaszálat tűzött a göndör, fekete fürtök közé. A szeme is pont ugyanilyen sötét volt.

Közelebb lépett a heverőhöz, és Gyöngyi felé nyújtotta a két kezét. A fogoly egy pillanatnyi vonakodás után felkelt a

vastag, kényelmes párnákról, és megfogta Nurhán tenyerét.

– Értek törökül – mondta halkán.

– Tényleg? – kiáltotta meglepetten az idősebb nő. Vidáman törökre váltott. – Hihetetlen. Hát hol tanultál meg?

A haszine nuszta nem is törődött a válasszal. Átkarolta Gyöngyi derekát, és kihúzta maga után a folyósóra. Egy pillanatra sem állt be a szája. Így közelről rendkívül finom illat áradt belőle.

– A többi mádzsár lány egy szót sem tudott törökül, amikor bekerült ide.

Nurhán megtorpant, és csúfondárosan jókedvű pillantást vetett Gyöngyire.

– Te más vagy, mint a többiek. Azt hiszem, mi ketten nagyon jó barátok leszünk. Gyere hát, kicsi efendim.

Gyöngyi összerezzen, amikor meghallotta ez a gyűlölt szót. Nem felejtette el a kínokat és a megaláztatást.

Előző reggel zárt kocsiban vitték fel Pestig. Egy folyóparti házban kellett várakoznia, ahová nem érződött be az utcákat borító szemét bűze. Újra meg kellett fürdenie. Ortansa és Elitsa kicsinosította. Megint ijesztgetni akarták a kéjsóvár eunuchokkal, de Gyöngyi nem törődött velük. Kifejezéstelen tekintettel bámult maga elé. Alig látott. Attól tartott, hogy a fél szemére megvakult. Biztosra vette, hogy a budai pasa

háremében nem várhat rá olyan szörnyűség, mint a részeg rabszolga-kereskedő házában.

Késő délután, amikor már valamennyire enyhült a forróság, gyaloghintóba tették. Az ablakokat vastag függönnyel takarták el. Először a város zaját hallotta, aztán a teherhordók meztelen talpa már a híd deszkáin csattogott.

Nicolae efendi végig ott lépdelt a gyaloghintó mellett. Aznap rá sem nézett a lányra, és egyetlen szót sem szólt hozzá. A sovány férfi ma tetőtől talpig úgy öltözködött, mint egy török. A fejére nem túl nagy turbánt kötött, és a szakállát is vörösre festette.

Egész úton halkán morgott magában. Ingerülten csóválta a fejét.

A félhomály jót tett Gyöngyi szemének. Lassacskán visszatért a látása. Megkönnyebbülten felsóhajtott. Ezek szerint mégsem vakították meg. A másik oldalon, nem ott, ahol az efendi lépdelt, óvatosan, egy ujjnyira félrehúzta a függönnyt. Egy meredek úton haladtak fölfelé. Két oldalt elhanyagolt kőházak látszódtak. Az utcán leginkább szakállas férfiak mászkáltak. Gyereket, asszonyt vagy lányt egyet sem látott. A budaiak vagy turbános törökök vagy borzas szakállú, napbarnította bosnyákok voltak. Néhány lovas katona ügetett lefelé. Vörös és kék egyenruhájuk szabása ahhoz hasonlított,

amit Musztafa is viselt. Lehet, hogy az áruló is itt él a városban?

A gyaloghintó megingott. Félre kellett állniuk. Nem tették le a földre Gyöngyit. A lány a résen át döbbenten bámulta a súlyos terhekkal megpakolt különös állatokat. Alighanem azokat a híres török kutyalovakat, a púpos hátú dromedárokat vezették el mellettük a folyó felé.

A gyaloghintó mozgásba lendült. Egy sötét, alagútra emlékeztető kapu közeledett. Utána egy szűk utcácskán mentek végig. Egy jókora téren álltak meg. Talán piaci nap vagy vásár lehetett. Rengeteg árus szorongott egymás mellett. Elsősorban zöldséget és gyümölcsöt árultak. Itt már feltűnt néhány nő is. Csupán az alacsony termetük és alakjuk miatt lehetett kitalálni, hogy asszonyokat rejt a fekete öltözék.

Nicolae efendi hangosan káromkodva próbált utat törni a kavargó forgatagban. Végre átértek a piac túlsó felében. Egy keresztény templom árnyékában tyúkot, birkát, kecskét és... embereket árultak.

Ez hát a híres budai rabszolgavásár.

A gyaloghintó nagyot zökkent, amikor letették a földre. A teherhordók elégedetten behúzódtak az árnyékba. A résen át is jól látszott, hogy ez a templom nem olyan volt, mint az

otthoniak. Karcsú, kerek tornyokat építettek az oldalához. A szobortartók üresen tátongtak.

Gyöngyinek nem kellett kiszállnia. A dobozra emlékeztető járműben egyre melegebb lett. Nicolae efendi ingerülten fel-alá járt mellette. Nem kellett túl sokat várniuk.

A sokaság engedelmesen félrehúzódott a hatalmas termetű, sötét ruhás alak mellől. Szénfekete képe jól látszott a többiek feje fölött. Gyöngyi még sosem látott ilyen embert. Az érkezőnek széles, lapos orra, és elképesztően vastag, sötétvörös szája volt. Amikor megszólalt, elővillantak hófehér fogai. Dörmögő, mély hangon beszélt.

Gyöngyi valósággal rátapadt a függöny nyílására. Eszébe jutott az előző esti fenyegetés. Egyértelmű volt, hogy egy kéjvágyó, zabolátlan szerecsen állt előtte.

Lehet, hogy minden igaz, amiről Ortansáék meséltek? Nem bírt magával. Sikítani kezdett.

A fekete óriást egy alacsonyabb török is elkísérte. Pontosan olyan volt a ruhájuk, mint azé, aki annak idején, amikor a pókkal megtréfálták a borkereskedőket, a zárt kocsi tetején ült. Gyöngyi elhallgatott, mert rádöbben, hogy ma délelőtt őt is egy pontosan olyan hintóval hozták fel Pestre.

Az alacsonyabbik török lépett oda az ajtóhoz. Kinyitotta és behajolt. Alaposan megnézte magának a lányt, aztán

jókedvűen elmosolyodott és biccentett.

A széles vállú szerecsen nem jött közelebb. Kicsit arrébb állt a hajlongó Nicolae efendi mellett. A török odasietett hozzájuk, és a gyaloghintóra mutatott.

Alkudozni kezdtek.

– Bicsir azt mondta, hogy csinos a lány. Ránézésre pont olyan, mint akit keresünk – mondta a szerecsen. Lassan, jól érthetően beszélt törökül. Úgy formálta meg a szavakat, mintha nem ez lett volna az anyanyelve. Félelmetes arca dacára sem tűnt könnyörtelen szörnyetegnek.

– Pontosan – lelkesedett az efendi. – Ez az a lány, akire a nagyhatalmú pasa vágyik. Első osztályú áru. Minden pénzt megér!

– Te is megérted, barátom, hogy először meg kell vizsgálnunk, csak utána fizetünk.

Ez nagyon nem tetszett a rabszolga-kereskedőnek. Hiába tiltakozott, nem volt más választása. A teherhordók felkapták a gyaloghintót. A két fehér kalapos nyomába szegődtek, és gyors léptekkel elindultak lefele a hegyről. Nem kellett túl messze menni. Egy belső udvarra érve a teherhordók távoztak, és Nicolae efendit is kizavarták innen. A szerecsen alighanem rájött, hogy Gyöngyi tőle félt. Eltűnt. Az ajtót Bicsir nyitotta ki.

– Lányka, te gyere kijönni! – mondta tört magyarsággal. Határozottan, de barátságosan bánt a fogollyal. A kezét nyújtotta, és felvezette az emeletre. A harmadikon kapott szobát. Bicsir bevezette, majd kiment, és bezárta az ajtót. Gyöngyi körülnézett. Szellős és világos, tiszta helyiségbe került, de a szoba mégiscsak börtöncella volt.

Nem sokkal később két eunuch és egy öregasszony jött be hozzá. Barátságosan viselkedtek. Mondták a nevüket, de Gyöngyi nem jegyezte meg. A férfiak törökök lehettek. Furcsa éneklő hanglejtéssel beszéltek. Alig értette meg a szavaikat. Azt akarták, hogy feküdjön hanyatt és tegye szét a lábát?

Nem tűntek félelmetes erőszaktevőknek. Az arcuk puha, az érintésük pedig lágy volt. Valamiért nem tudta volna elképzelni, hogy ezek itt erőszakoskodni akarnak vele.

Az öregasszony néma maradt. Csak kézmozdulatokkal jelezte, hogy mit akar.

Gyöngyi úgy döntött, hogy engedelmeskedik. Annál rosszabb már nem történhet, mint amin tegnap keresztülment. Mielőtt azonban széttárta volna a lábát, még gyorsan körülnézett. Az ajtót bezárták, és sehol sem látta a félelmetes fekete alakot.

Az öregasszony gyengéden, de határozottan megvizsgálta. Elégedett volt az eredménnyel. Most már ő is megszólalt.

Ráripakodott az egyik eunuchra, és elzavarta valahová. A férfi duzzogva távozott. Nemsokára visszatért, és egy apró cseréptégelyt adott oda az asszonynak.

– Kenőcs a combodra! – fordult a vénség Gyöngyi felé. – Rendbe hozza az égett sebet. Nem marad csúnya heg.

Gyöngyi elvette a tégelyt és beleszagolt.

– Levendula?

– Mit mondtál? – kérdezte az öregasszony. – Nem értem ezt a magyar szót.

– Nem tudom törökül – sajnálkozott Gyöngyi. – Érzem a szagát. Benne van a krémben.

A vénasszony bólíntott. Ismét megnézte magának a hárem új rabszolgáját.

– Te értesz a gyógynövényekhez?

Gyöngyi zavarba jött. Lehajtotta a fejét.

– Csak kicsit – suttozta.

Magára hagyták. A kellemes illatú krémmel bekente combján a sebet. Kint már sötét volt. Bár aznap alig evett valamit, mégsem éhezett meg. Lehet, hogy a krém volt ilyen álmosító hatású. Gyorsan elaludt. Nem emlékezett az álmaira. Egy dolog azonban ennek ellenére világos volt. Mintha öreg dajkája altatódalát hallotta volna. Csak az volt a furcsa, hogy úgy tűnt, a jól ismert, régi dalt az öreg török

asszony énekelte.

Reggel a madarak csicsergése keltette fel. Használta a sarokban álló éjjeli edényt, és utána megmosakodott a dézsából. Rögtön utána érkezett meg Nurhán.

– Tudod, mit jelent az, hogy haszine nuszta? – kérdezte a mosolygós, de mégis határozott asszony.

– Nem tudom – ismerte be Gyöngyi.

– Én irányítom a háremet. Ha bármire szükséged van, vagy nem értesz valamit, szóljál nyugodtan. Nem kell félned semmitől. Nagyon jó lesz itt neked.

Kézen fogva végigvezette a folyosón. Lementek a földszintre és kiléptek egy tágas udvarra. Három oldalról az épület, a negyedikről magas fal vette körül. A falon nem nyílt ablak vagy ajtó. Az udvarra néző ablakokat pedig sűrű rács borította. Az árnyékba leterített vastag szőnyegeken jó pár fiatal lány ücsörgött vagy hevert. A legtöbben fekete hajúak és barna szeműek voltak. Pár szőke vagy vörös hajú is akadt azért közöttük. Ránézésre idősebbek lehettek Gyöngyinél. Az új rabszolga megtorpant. A tekintete végigsiklott a háremhölgyeken. Csupán egyetlen dolog volt közös bennük: mindannyian nagyon csinosak voltak.

– Figyelem, lányok! – kiáltotta jókedvűen Nurhán. – Bemutatom nektek az új társatokat. Fogadjátok szeretettel.

Még ti ketten is!

Az alacsony, vörös és fekete öltözéket viselő lány, és a mellette ülő göndör, sötét hajú társa savanyú képet vágott. Nem tetszett nekik a figyelmeztetés, de nem mertek feleselni Nurhánnal.

– Dünya és Ajsa amúgy nem rossz teremtés, csak nagyon utálják, ha valaki szebb náluk. Főleg, ha az új lány még fiatalabb is, mint ők.

Gyöngyi döbbent arccal fordult a haszine nuszta felé. *Elment talán az esze?* Nem gondolhatta komolyan, hogy Gyöngyi szebb, mint ez a két kihívó szépség.

Nurhán félreértette csodálkozó arckifejezését. Kivítette az udvar közepére és körbemutatott.

– Hát igen, ez az új otthonod. Lesz majd szebb is, ha kiköltözünk Óbudára. A budai pasa háreme nem éppen olyan, mint Isztambul. Ha érdekel, Csebár hadimtól megtudhatod, hogy milyen csodálatos körülmények között élhetnek a Magas Porta háremhölgyei.

Egy pillanatra elhallgatott, majd töprengve folytatta:

– Ugyanakkor viszont egész Magyarországon nincsen jobb és biztonságosabb hely fiatal lányok számára.

Gyöngyit kicsit meglepte, hogy a rableányok ilyen későn

reggeliztek. Vagy lehet, hogy nem is a reggeli volt, hanem egy étkezés az ebéd előtt? Rosszkedvűen turkálta az ételeket. A legtöbb dolgot jól ismerte, de azért a réztálcákon akadt jó pár olyan zöldség is, amivel korábban még nem találkozott. A háremhölgyek sok gyümölcsöt és zöldséget és sovány színhúsokat ettek. Nem csoda, hogy a legtöbben annyira karcsúak maradtak.

– Ebédre és vacsorára lesz majd édesség is – szólalt meg Nurhán, amikor észrevette Gyöngyi savanyú arckifejezését. A hárem első asszonya eddig határozottan viselkedett, ám mostanra elbizonytalanodott. A homlokát ráncolva töprengett valamin.

– Az a nagy kérdés, hogy hova tegyünk. Először is kapnod kell egy szobát, ahol elrendezheted a dolgaidat. Nem lakhatsz abban a lyukban, odafent a padláson.

Gyöngyi azonnal letette a kezében tartott zöldségdarabkát.

– Semmi kifogásom a kis szoba ellen.

– Ne beszélj már butaságokat! Az új lánynak itt kell élnie a többiek között. Nem zárkozhat el. Meg kell tanulnod a hárem szokásait. Meglátod, hogy a javadra fog válni.

– Bizony, a javadra – nevetett fel jókedvűen egy magas, göndör hajú lány. Sárga, áttetsző ruhát viselt, és a derekára virágokkal díszített sötét kék kendőt tekert. Telt keblét csak

kihangsúlyozta a teste köré csavart lila szalag. – Bengül vagyok.

– Bengül Görögországból került ide hozzánk – magyarázta Nurhán.

A magas lány talán egy vagy két évvel idősebb lehetett a többieknél. Egy kicsit testesebb is volt náluk, ám szemmel láthatólag büszke volt dús idomaira. Valamilyen hangszer hevert mellette a szőnyegen. Talán egy lapos dob lehetett. Ugyanolyan rézcsörgők lógtak róla, mint Bengül bokaláncairól. Halk csilingelés hallatszott, valahányszor csak megmozdult.

A görög lány jókedvűen evett. Amikor észrevette, hogy Gyöngyinek nincs étvágya, habozás nélkül elvette előle a sajtdarabkákat és a joghurtot. Tele szájjal beszélt tovább.

– Te megtanulnod tőlünk, amit meg kell tanulnod, mi meg cserében jól szemmel tartunk.

A többiek hangosan felnevettek. Gyöngyi el se tudta volna képzelni, hogy Bengül megjegyzésében mi volt a vicces. Értetlen arckifejezését látva a görög lány folytatta.

– Ha fent laknál a padláson, akkor nem látnánk, hányszor halsz az *oroszlánnal*.

Gyöngyi elvörösödött. Bár nem beszélt tökéletesen törökül, de mégis egyértelmű volt, hogy milyen fajta „együtthálásról”

beszért a göndör hajú lány.

– Mi ez a butaság? – csattant fel Gyöngyi. – És milyen oroszlánról fecsegsz?

– De kis harcias valaki – nevetett gúnyosan a fekete és vörös ruhás háremhölgy. Mi is volt a neve? Dünja. Igen, Nurhán az előbb kénytelen volt rászólni, hogy ne legyen gonosz Gyöngyivel.

– Kiabálás helyett inkább tanulnál meg *rendesen* törökül – folytatta Dünja.

A haszine nuszta elsápadt.

– Te se tudtál túl jól, amikor idekerültél hozzánk! – förmedt a lányra.

– Kész csoda, hogy Dünja tud beszélni. Legtöbbször nem is a szavak formálására használja a nyelvét – szólt közbe egy karcsú, szőke rabnő. Dünja gyilkos pillantást vetett rá. Nyilvánvaló volt, hogy a háremhölgyek egy része gyűlöli egymást.

– Csak irigykedsz Dünjára – kapcsolódott be a másik bajkeverő is a beszélgetésbe. Az ő neve... Ajsa volt. – Féltékeny vagy rá, mert őt jobban szereti a gazdánk.

Büszkén kihúzta magát, és végigsimított elképesztően hosszú, szénfekete haján. Ujjai hegyével mozgásba hozta a gondosan ápolt fürtöket ékesítő ezüst és arany függőket.

Ezekbe valamilyen lila színű drágaköveket foglaltak.

– Persze nem annyira, mint *engem*.

Kihívó pillantást vetett Nurhánra. Gyöngyi figyelmét nem kerülte el, hogy az idősebb nőnek ökölbe szorult a keze. A haszine nuszta gyorsan visszafordult az új rabnő felé.

– Tudod, kedvesem, a lányok az urunkat, Arszlán pasát nevezik oroszlánnak – magyarázta.

Gyöngyinek ettől semmivel sem lett jobb kedve.

– Oroszlánnak? – kérdezte gúnyosan. – Biztosan a szaga miatt. Lefogadom, hogy egy elhízott vénember foglyai vagyunk.

Ingerült szavait döbönt csend fogadta. Nurhán csak tátogott. Ajsa és Dünja viszont hangosan nevetett.

– Te olyan ostoba vagy, *Nilgün!*

– Igazi suttyó, falusi csirke!

– Hol talált a főeunuch? Csak nem valami trágyadombban?

– Hihetetlen, hogy manapság kit be nem hoznak ide *dzsarijének*.

– Nézd meg, nincs is melle!

– A segge meg túl nagy!

– Jól meg kéne mosni, hogy ne legyen ilyen szarszag.

Nurhán végre összeszedte magát. Egy dühös pillantással elhallgatatta a két gúnyolódott. Még akkor is szikrázott a

szeme, amikor visszafordult Gyöngyi felé. Fenyégetően felemelte a mutatóujját.

– Tudd meg, hogy a mi urunk a legszebb férfi a világon! – mondta csengő hangon. A távolabb ülő lányok is felkapták a fejüket. – Olyan vad és tüzes, mint a hím oroszlán!

A többiek lelkesen bólogattak.

– Harminc éves, de olyan a teste, mint egy húszévesé.

– Izmos, kerek feneke van!

– Izzó tűz a csókja!

– A szeme lángoló fekete parázs!

– A combja erős, mint a csataméné.

– Ha jó a kedve, a szava édes, mint a méz.

– Nekem utána verseket szokott szavalni – dicsekedett Ajsa. – Én vagyok a kedvence.

– Ma reggel mégis Dumant hívta be magához, nem téged – figyelmeztette álszent mosollyal egy kerek képű, világoskék damasztruhát viselő lány. Gyöngyi nem tudta az ő nevét. Az ismeretlennek különös, mandulavágású szeme volt.

– Neki a pasa sohasem olvasna fel verseket! – mérgelődött Ajsa. – Csak jól meghágja azt a fekete állatot.

Dühösen a combjára csapott.

– Hiszen tudjátok, hogy milyenek a férfiak.

Együttértő moraj támadt. A harem asszonyainak megvolt a

maguk véleménye.

Nurhán sietve visszarakadta magához a szót:

– Szóval akkor az a nagy kérdés, hogy ki mellé tegyünk be.

Töprengve körülnézett a teremben. Mutatóujjával megérintette csücsörítő száját.

– Az új lányokat általában a saját honfitársaik mellé szoktuk tenni. A magyarokat azonban nem szabad összerakni.

Dünja szemében harag villant. Oldalra fordult, és rávicsorgott egy másik lányra. Az lecsapta a kezében tartott pávatoll legyezőt, és viszonozta a haragos pillantást. Szinte szikrázott kettejük között a levegő.

– Nyugodtan tedd be hozzánk – hallatszott egy hang a szoba végéből. A két lány bőre olyan színű volt, mint a frissen őrölt fahéj. Talán arabok lehettek. Eléggé hasonlítottak egymásra. Igen, bizonyára arabok. Meg testvérek. Egyikük a földön ült és a falnak támasztotta a hátát. A másik az ölébe hajtotta a fejét és átölelte a combját. – Bármikor bevesszük harmadiknak.

– Megtanítjuk mindarra, amit csak érdemes tudnia.

Összenéztek, és jókedvűen felnevettek.

– Persze csak azért, hogy még nagyobb gyönyört szerezhessen az urunknak.

Nurhán megrázta a fejét.

– Nem, inkább nem.

Az elszántsága azonban nem tartott sokáig. Kiült a zavar az arcára. Bizonytalan mosollyal visszafordult Gyöngyi felé.

– Tudod, mit? Inkább várunk egy kicsit. Biztos jól érzed magadat itt, a többiek között. Nemsokára visszajön Bicsir aga a piacról. Majd tőle megkérdezem, hogy mit javasol.

– Felőlem – vontta meg a vállát Gyöngyi. Az ablak felé pillantott. A sűrű rácson át ki lehetett látni az udvarra. – Mi van a fal túloldalán?

Nurhán félreértette a hangjában csengő aggodalmat.

– Jaj, kislány, nem kell félned. Itt a háremben biztonságban vagy. Senki sem bánthat. A hadimok megvédenek.

Gyöngyi még mindig az ablakot bámulta. Nurhán közelebb hajolt, és megsimogatta az arcát.

– Herkules mesélte, hogy szörnyű dolgokon mehettél keresztül. Ennek már vége. Tényleg nem kell aggódnod. A lenti fal nem az utcára néz. Nem mászhatnak be rajta gyilkosok vagy rablók! A túloldalán raktárak vannak meg műhelyek. Sosem jártam odaát, de tudom, hogy katonák őrzik.

Megnyugtatóan megveregette Gyöngyi vállát.

– Mégpedig éjjel-nappal.

– Világos.

Egy szolgálólány jókora rézedényt tartott oda eléjük. A vízből rózsailat áradt. Nurhán megmosta a kezét, és intett Gyöngyinek, hogy ő is tegye ugyanezt. Utána egy bolyhos gypjúkendővel törölköztek meg.

– Ideje ruhát vételezned. Ebben a maskarában nem kerülhetsz az urunk szeme elé.

Gyöngyi meglepődött.

– Maskarában? Mi a baj a ruhámmal?

Még mindig azt a kihívó, áttetsző anyagból készült öltözéket viselte, amit a rabszolga-kereskedőtől kapott.

A közelben ülő lányok jókedvűen felnevettek.

– Biztos, hogy egy férfi adta rád ezeket a rongyokat!

– Odakint komolyan azt hiszik, hogy ilyen a háremhölgyek viselete?

– Az ostobák!

– A sok fajankó!

A többiek felkeltek. Mit felkeltek, valósággal felpattantak a párnáról! A ruhájukat mutogatva körbetáncolták Gyöngyit. Az öltözékük tényleg nem hasonlított arra, amit ő viselt. Tánc közben jól látszott, hogy valamennyien bő szabású, csíkos vagy pöttyös nadrágot viseltek. Alighanem a meleg miatt szinte az összes ruhadarab könnyű, szellős anyagból

készült. Bár a felső ruhájuk színe eltért egymástól, sok lány finom, fehér lenből készült inget hordott alatta. Gondosan ügyeltek a színek kiválasztására. A piros, a zöld, a sárga és a narancssárga volt a kedvencük. Rövid selyemmellényük nem takarta el a keblüket. A ragyogó színű felsőruha damasztból vagy atlaszból készült. A derekukra több színű sálat vagy valamilyen szélesebb szalagot tekertek.

– Lányok, rosszak vagytok! – nevetett Nurhán. Megragadta Gyöngyi kezét, és maga után vonszolta a lépcső felé. Felmentek az emeletre. Egy hajlongó szolga nyitott ajtót. Bent két fehér ruhás férfi teázott éppen. Az egyik savanyú, a másik inkább kétségbeesett arccal fordult az érkezők felé.

Nem sokkal később Nurhán a fájó lábát masszírozva ült Gyöngyi keskeny ágyán. A haszine nuszta felfele jövet leesett a lépcsőn. Természetesen ezért is Gyöngyit okolta.

– Na jó, akkor még egyszer kérdezem – szólalt meg, és gyanakvó arccal a fiatal lány felé fordult –, komolyan azt akarod mondani, hogy fedetlen arccal beengedtek idegen férfiak közé?

Gyöngyi a szemét forgatva felpillantott a magasba. Még csak elképzelni sem tudta volna, hogy a tokaji bál megemlékezésével miért hozta ki ennyire a sodrából a

háremhölgyek vezetőjét.

– De hát már mondtam – felelte enyhe méltatlankodással a hangjában. – Nálunk ez a szokás. És nem én voltam egyedül nő abban a teremben! Rengeteg fiatal lány és tisztességes, idős asszonyság is állt ott. Nem történt semmi csúnya vagy illetlen.

Nurhán abbahagyta a lába masszírozását és a homlokához kapott. Hitetlenkedve megcsóválta a fejét.

– Azok a némberek nem lehettek tisztességes nők, ha egyszer mindenkinek mutogatták az arcukat! Te figyelj, *biztos*, hogy jól értettelek? Olyat is mondtál, hogy az apák és az anyák is ott voltak a lányukkal?

– Igen, ez is bevetett dolog. A szülők elkísérik a lányukat, hogy bemutassák a társaságnak. Illedelmes körülmények között találkozhatnak megfelelő fiatalemberekkel. Lehet, hogy éppen ekkor találják meg a jövőendő férjüket.

– Hát ezt egyszerűen nem tudom elhinni! A fiatal férfiak láthatják a szüzek arcát? A lányok apja vagy bátyja miért nem ölte meg őket? Tilos talán fegyvert vinni ebbe... a *bálba*?

– Nem tilos, de nem is szokás. A vendégek sokat isznak, és jobb, ha a részegeknél nincs fegyver.

– Szerencsétlen hitetlenek – sajnálkozott a haszine nuszta.
– Az alkohol dzsinnjének rabjai vagytok. Sokkal boldogabb

volna az életetek, ha betartanátok a helyes törvényeket.

Gyöngyi megvonta a vállát. A szeme sarkából egy gyors pillantást vetett az ágyon heverő tiszta és finom illatú ruhákra.

– Amikor táncoltunk, még mindenki józan volt. Éppen csak annyit ittak, hogy jókedvűek legyenek.

Nurhán felkelt, és óvatosan ránehezedett a fájós lábára. Halkan felszisszent.

– Nem ismerlek eléggé ahhoz, hogy tudjam, nem nézel-e bolondnak. Sok furcsaságot hallottam már a hitetlenekről, de azt egyszerűen képtelen vagyok felfogni, hogy férfiak és nők együtt táncolhatnak.

– Pedig ezt történt.

– Hozzáértetek egymás testéhez?

– Igen. Az urak a hölgyek kezét fogták.

– És nem estek azonnal egymásnak, mint a kiéhezett állatok? – kérdezte gyanakodva Nurhán.

– Nem, semmi ilyesmi nem történt – vágta rá Gyöngyi, enyhén fölhúzta az orrát. – Mi, magyarok nem szoktunk úgy viselkedni, mint az állatok.

Vagy éppen, mint a pogány törökök – gondolta, ám bölcsen nem mondta ki.

– Nehéz elhinni – morfondírozott az idősebb nő. Utána

legyintett egy nagyot, és visszafordult az ágy felé. – Később majd mindent elmondasz erről a bálról. Részletesen. Hihetetlenül izgalmasnak hangzik. Lefogadom, hogy a lányokat is érdekelni fogja. Most azonban nézzük meg az új ruháidat.

Gyöngyi önkéntelenül is elmosolyodott. Egy egész öltre való téli és nyári ruha hevert az ágyon. Természetesen még mindig szökésre készült, ám ennek dacára sem tudott ellenállni az örömeinek. Még sohasem volt ennyi ruhája!

– Ugye nem baj, ha ma este még itt kell aludnod?

– Dehogyan, jó ez a szoba.

– Jól figyelj, elmondom, hogy mi micsoda. Ha valamelyik szót nem érted, kérdezz rá nyugodtan.

Gyöngyinek csupán egyszer vagy kétszer kellett visszakérdeznie. Valósággal ragadtak rá a török kifejezések. A hárem női ruháit nem különböztette meg olyan sok dolog a kinti világban használatos ruháktól. Könnyű volt kitalálni, hogy milyen célt szolgált egy-egy szalag, pánt vagy bujtató. Csupán az lepte meg kissé, hogy egyik ruhán sem volt gomb. Helyette bujtatóval és pöccökkel kellett összefogni a ruhákat.

Az ágyon külön halomban feküdtek a téli ruhák. Ezeket vastagabb gyapjúanyagból készítették. Egyszerű volt a szabásuk, és a színük is visszafogottabbnak tűnt a nyári

holmiknál. Nurhán nem sokat időzött a vastag ruhadaraboknál.

– Ezekre még sokáig nem lesz szükséged. Majd októberben vagy novemberben, ha már hidegebb lesz az idő.

Gyorsan szétválogatta a nyári öltözékeket. Egy részük könnyű, bő szabású anyagból készült. Nem voltak különösebben díszesek.

– Ezeket akkor viseljük, amikor a gazdánk valahol messze jár. Ha nem kell attól tartanunk, hogy bármelyik pillanatban betoppanhat közénk.

Gyöngyi végigsimította a hosszú, élénk színű felsőruhákat. Kellemesen sima volt a tapintásuk. Nem volt semmi kifogása a nadrágok ellen sem, hiszen maga is ilyesmit viselt kisgyermekkora óta. A török bugyogók jóval buggyosabbak voltak régi, kopott apródnadrágjainál. Bokában lehetett összefogni őket egy vékony, de erős szalaggal.

– Mit szólsz például ehhez? – kérdezte Nurhán, és felemelt egy sárga selyemből készült, zöld hímzéssel díszített hosszú inget.

– Hát, elég csinos – mondta Gyöngyi bizonytalanul. Még sohasem hordott ilyen élénk színű ruhadarabot. – Felpróbáljam?

– Ha akarod. De várj, ne erre vedd fel, itt van először az

alsóing.

Egy finom, fehér lenvászonból készült inget nyújtott a lány felé. Gyöngyi illedelmesen hátat fordított az idősebb nőnek, félmeztelenre vetkőzött, majd felvette az új ruhadarabot. Nagyon kellemes és szellős volt a szövet. Egészen combközépig leért. Két oldalt a csípőjéig felhasították, így kényelmesen lehetett mozogni benne.

– Most már jöhet a felsőing.

Utána egy félhosszú ujjú damaszt felsőkabátot kapott.

– Megsülök ilyen sok holmiban – panaszkodott.

– Most csak felpróbáljuk, utána leveheted. Melyik sálat kéred?

– Nem fázik a nyakam.

– A *nyakad*? A derekadra kell, te kis buta.

Gyöngyi egy tűzvörös, arannyal kivarrt sálat választott. Elsőre nem sikerült úgy megkötnie, ahogy a haszine nuszta viselte a sajátját. A második próbálkozás után viszont már Nurhán is elégedetten bólintott.

– Szerintem elegendő lehet a mezítlábaskodásból. Vedd fel valamelyik papucsot.

Gyöngyi három lábbelit is kapott. Nem mondhatta volna, hogy nem tetszettek a sárga szattyánbőrből varrt, igencsak díszes papucskák. Az egyik bélelt volt, ezt valószínűleg téli

viselőre szánták. Felvette az egyik párat, majd próbaképpen lépett egyet. A papucsra erősített ezüstcsengettyűk halkan csilingeltek.

– Most már csak a sapka hiányzik, és úgy nézel ki, ahogy az egy tisztességes, fiatal nőtől elvárható.

Gyöngyi habozva nézte az ágyon fekvő kerek, lapos fejfedőket. A pirosat, a kéket és a lilát is bársonycsíkokkal, selyemszalagokkal és gyöngyökkel díszítették. Végül a pirosat választotta. Nurhán megmutatta, hogyan kell a sapkára erősíteni a tarkót és a hajat eltakaró kendőt, valamint az arcot elfedő, sűrű szövésű, fekete fátylat.

– Az ilyen fátyol akkor is jó, ha párás, meleg időben támadnak a szúnyogok – nevetett az idősebb nő. Elégedett pillantást vetett újdonsült védencére. – Nagyon jól nézel ki. Tetszeni fogsz az urunknak.

A fogoly – mert Gyöngyi még mindig fogolynak tekintette magát – savanyúan elmosolyodott. Mire a budai pasa ideméltóztatik dugni a képét, ő már rég megszökik. Úgy vélte, hogy ez a fátyol nem is olyan ostoba dolog. A környezete még csak nem is sejtette, hogy grimaszol. A fekete vászon elrejtette az arcát. Erről viszont az eszébe jutott valami.

– Ki volt az a... betegnek látszó fickó?

– Aki úgy nézett ki, mint akibe hálni járna a lélek?

– Igen, a magasabbik.

– Kaszum aga. De ne félj, nem beteg. Ő mindig is ilyen volt. Vártuk, reméltük, hogy egyszer majd mosolyogni fog, de úgy tűnik, hogy ő mindhalálíg ilyen letört marad.

– És a másik? Aki egész idő alatt panaszkodott?

Nurhán elnevette magát.

– Csebár aga. Nem rossz ember amúgy. Csak hát régen Isztambulban szolgált, a Magas Porta csodálatos világában. Őfelsége, a fényességes padisah közvetlen közelében. Onnan került ide. Már akkor is itt volt, amikor én megérkeztem. Régi bútordarab.

Bútordarab? Hogy beszélnek ezek a törökök? Gyöngyi vihogni kezdett.

– Mióta vagy itt? – kérdezte.

– Itt, Budán? Mint a többiek. Amióta a gazdánkat idevezényelték... Előtte viszont...

Enyhén elpirult, és büszkén kihúzta magát.

– Én voltam az első ágyasa! Még az apja vett meg Arszlánnak ajándékba. Én tanítottam meg mindarra, amit egy férfinak tudnia kell. Pedig kezdetben hogy félttem tőle!

Elhallgatott, és fátyolos lett a tekintete.

– Aztán mégis az lett életem legboldogabb éjszakája.

Ráharapott az ajkára, és megcsóválta a fejét.

– Azóta persze a gazdánk sokra vitte. Budai pasának lenni nagy dicsőség. Isztambul után ez a birodalom egyik legfontosabb helyőrsége.

Megpróbált Gyöngyi szemébe nézni, ám a fekete fátyol eltakarta az új rabszolgát.

– Csebárnak állandóan sír a szája. Semmi sem elég jó itt neki. Visszavágyik Isztambulba... pedig ott csupán egy lenne a sok száz arctalan eunuch közül. Itt meg közöttünk vezető hadim lehet.

Gyöngyi ezt a megjegyzést nem igazán értette, de nem is törődött vele. Amikor megszólalt, a férfi siránkozó hanglejtését utánozta:

– A Magas Portán a szépséges háremhölgyek nyugodtan viselhettek egyszerű ruhát. Őfelsége sohasem lépett a nők házába. Előkelően és felettébb helyes módon mindig magához rendelte az ágyasait vagy a feleségeit, ha gyönyörűsége vágyott.

Nurhán elnevette magát.

– Ezt előtte ne csináld! Még megsértődne. Amúgy ebben igaza van. A budai hárem még nincs kész. Gazdánk birtokai rengeteg pénzt jövedelmeznek, de ezeket a védelemre kell fordítani. Újra és újra ránk törnek a sátánimádó keresztények seregei. Azok a könnyörtelen szörnyetegek! Nem csoda, hogy a

bástyákra megy el az arany. Amíg nem készül el a külön női háztartás, addig Arszlán kénytelen bejönni hozzánk, ha ölelésre támad kedve.

Szélesen elvigyorodott, és megcsillant a szeme.

– Vagyis meglehetősen gyakran. Nemsokára majd te is megtapasztalod, hogy a gazda milyen tüzes férfiú!

Valami az eszébe jutott, mert a mosoly lehervadt az arcáról.

– Így persze nem lehet annyira meghitt az együttlét – mondta. Bizalmasan közel hajolt Gyöngyihez, és halkán folytatta, mintha egy nagy titkot árulna el neki. – A lányok állandóan leskelődni próbálnak.

– Micsoda?

– Féltékenyek egymásra. Számon tartják, hogy kit hányszor kívánt meg a gazda. De még azt is gondosan feljegyzik ám, hogy egy-egy együttlét során melyik lánynak hány alkalommal szerzett örömet.

Gyöngyi a fejét csóválta, és leszedte magáról a fátylat. Hirtelen elviselhetetlenül fojtogatónak érezte a barbár törökök ruhadarabjait.

– Csak azért hitetlenkedsz, mert még érintetlen vagy. Később ez majd neked is ugyanolyan fontos lesz, mint a többi lánynak... – Nurhán elhallgatott, és töprengő pillantást

vetett Gyöngyire.

– Adok neked egy jó tanácsot. Az új lányok mindent bevetnek azért, hogy magukba bolondítsák a gazdát. Szeretnék, ha elvinnék őket feleségül. Némelyik kis szuka nagyon is rafinált. Nem sokra mennek vele. Ezért azt mondom neked, hogy ne próbálj meg gyönyört színlelni!

– Tessék? – értetlenkedett Gyöngyi. – Nem értelek.

– Arszlán gyűlöli, ha be akarják csapni. Büszke és biztos a férfiúi erejében. Felháborítja, ha valaki színészkedni próbál az ágyban.

Gyöngyi közben megszabadult a felsőingtől, a sapkától és a derekán viselt sáltól. Bizonyára csak a meleg miatt pirult ki ennyire az arca.

– Komolyan mondom, nem tudom, hogy miről beszélsz.

Nurhán jókedvűen elmosolyodott, és lágyan megsimogatta az új rabszolgalány arcát.

– Te kis ártatlan.

A haszine nuszta megmutatta, hogyan kell felvenni a többi inget, ingecskét, mellényt, felső- és alsókabátot, általvetőt, kendőt, sálat és kötényt, majd távozott. Gyöngyinek nem volt kedve lemenni a többiek közé. A szobában két jókora láda volt. Ezekbe pakolta el új holmijait. Először még szépen,

megfontoltan, gondosan kisimítva helyezte el egymásra a ruharabokat, de aztán észbe kapott. Felmordult, és mindent belegyűrt a ládádba. Még ma éjjel meg fog innen szökni. Semmi értelme sem volna gondosan bánni ezekkel a török cafatokkal.

Alaposan megvizsgálta a kis szobát. Ha magasba nyújtotta a karját, ujjheggyel éppen meg tudott kapaszkodni az ablakpárkányban. Hiába erőlködött, nem tudta fölhúzni magát annyira, hogy ki lásson. Az ajtóra pillantott. Csak kívülről lehetett bezárni. Csendben vigyorogva odatolta az egyik ládát a bejárat elé. Így majd nem tudnak rányitni, miközben éppen kiutat keres. A másik láda az ablak alá került. Erre felállva már nem volt nehéz fogást találni, és feljebb húzódkodni.

Nem tette túlságosan boldoggá a látvány. Az ablakot sűrű, fekete szúnyogháló borította. Durvább anyagból készítették, mint a fátylát. A szúnyoghálón túl pedig egy vasrúd zárta el az utat. Ahhoz, hogy megrángassa, le kellett volna tépnie a szúnyoghálót. Nem tudhatta, hogy kívülről mennyire volna feltűnő.

Mérgesen leengedte magát, és letelepedett a ládára. Újra felmordult, amikor észrevette, hogy önkéntelenül is törökülésben helyezkedett el. Lelógatta a lábát.

Igen, ma éjjel meg fog szökni. Ki kell jutnia a városból. Odakint majd felkéredzkedik egy paraszt szekere. Elviteti magát a Hódoltság határára. Ott aztán elbújik az erdőben, és megvárja a végvári vitézeket. Tokajban a nemesúrfiak állandóan azzal hancegtek, hogy portyáikkal folyamatosan zaklatják a pogányt. Az sem baj, ha egy-két napig rejtőzködni kell az erdőben. Jól ismerte a vadont. Gond nélkül elél bogyókon meg gyökereken. Felmászik egy magas fára, és onnan kémleli a vitézeket. Amikor megjönnek, odaáll eléjük. A portyázók meg elviszik magukkal.

Megmentik.

Hiszen bejutott Budára. Értékes dolgokat tudott meg a várról, a törökről, az itteni fegyveresekről...

Elbizonytalanodott.

Mit is? Igazából semmit sem látott. Nem nagyon leskelődött a gyaloghintóból, mert a félelem szinte elvette az eszét. Amikor pedig kinézett, akkor sem vett észre semmi olyasmit, amit akár egy vándorkalmár ne tudott volna elmesélni a vitézeknek.

Eddig jókedvűen lóbálta a lábát a ládáról. Most viszont elkomorodott. A terve már nem is tűnt annyira nagyszerűnek. Sőt, alaposabban belegondolva akadt néhány gyenge pontja.

Odalépett az ágyhoz, és hasra vetette magát. Dühösen

nagyot csapott a puha matracra, mert attól tartott, hogy mindjárt sírni kezd. Minél jobban belegondolt a helyzetébe, annál inkább elfogta a rosszkezd.

– Nem mehetek haza.

Nem bizony. Hiszen mielőtt megszökött volna, megpróbált kiszabadítani egy halálra ítélt boszorkányt. Az inkvizíció bizonyára már keresi. Csak bajt hozna régi ismerőseire, játszótársaira, ha beállítana hozzájuk.

Nem akart sírni, de a szeméből most mégis előbukkant néhány könnycsepp. Amióta csak kivágtatott az éjszakába a város kapuján, csak most volt először ideje átgondolni a helyzetét.

Nagyon úgy tűnt, hogy a szökése után álnéven kell új életet kezdenie.

Biztosan sikerülni fog.

Legjobb lenne most, *azonnal* megszökni innen. Felpattant az ágyról, és egy határozott mozdulattal elhúzta a ládát az ajtó elől. Mindjárt kimegy, és valahogy kioson a palotából. Csak nem lesz nehéz. A földre dobott, áttetsző ruhadarabokra pillantott. Ezeket még a rabszolga-kereskedőtől kapta. Semmi értelme nem lett volna felvenni őket. Azokban a rongyokban azonnal elkapnák. Mit is mondtak rájuk a lányok? Hogy nevetséges cafatok?

Felnyitotta a ládát és beletúrt. Előszedte az azt egyszerű szabású nyári ruhát, amit az előbb már felpróbált. Belebújt, és gondosan megigazította magán. Természetesen nem azért, mintha be akart volna illeszkedni a lenti lányok közé. Álcázni fogja magát.

Vajon melyik ruhadarab lesz erre a legmegfelelőbb? Elővette a felsőkabátokat és a mellényeket is. Lehet, hogy az erdőben hideg lesz. Akkor nem árt egy vastagabb gyapjúkendőt is kiválasztania. Észre sem vette, de teljesen belefeledkezett a válogatásba.

Csak akkor rezzent össze, amikor meghallotta a halk kopogást. Az érkező nem várta meg, hogy behívják, hanem azonnal belépett. A savanyú képű, karikás szemű Kaszum aga volt az.

- Minden rendben? – kérdezte halkán. – Jók a ruhák?
- Persze... köszönöm... Te beteg vagy?

Kaszum nem válaszolt. Töprengve nézett maga elé. Tompa fényű, fekete szeme a semmibe meredt. Végül nagy nehezen megszólalt:

– Igen, azt hiszem, beteg lehetek – suttogta. Megfordult, és csoszogva kiment. Nyitva hagyta maga után az ajtót. Gyöngyi a görnyedt hátú alak után nézett. Az aga nem tűnt túl ijesztőnek. Hosszú idő óta ő volt az első férfi, akitől nem

kellett félnie.

A lány kilesett az ajtón, de nem tudta elszánni magát arra, hogy lemenjen a lépcsőn. Halk lépéseket hallott. Egy idős cseléd jött fel. Ugyanúgy pukedlizett Gyöngyi előtt, mint Cecília asszony házában a személyzet tagjai. Az öregasszony egyszerű, kopott, de tiszta ruhát viselt. Friss vizet hozott a nagy cserépkorsóba. Utána odament az éjjeliedényhez, felemelte a fedelét, és belenézett. Némán bólintott, felvette, majd elindult vele az ajtó felé.

– Hé, hova viszed? – förmedt rá Gyöngyi. – Még kell nekem!

A cseléd megrettent. Behúzta a nyakát. Ezek szerint magyar. Furcsa módon mégis törökül próbált meg magyarulkódni.

– Én is magyar vagyok – figyelmeztette Gyöngyi. – Beszélj rendesen.

Az asszony ijedt tekintettel körülnézett.

– Nem szabad. Bicsir aga haragszik érte.

– A holló vájja ki Bicsir szemét! Ne félj tőle. Nincs itt.

A cseléd közelebb jött, és suttogva folytatta:

– Értse meg, kisasszony, nem akarom, hogy elzavarjanak. Nagyon jó helyem van itt.

– Micsoda? – kiáltotta felháborodva Gyöngyi. Ezen a napon

túl sok olyan dolgot hallott már, amit képtelen volt felfogni. Indulatosan kifakadásával megijesztette az öregasszonyt.

– Senki sem bánt itt. Enni adnak. Van hol aludnom – magyarázta a cseléd. – Öreg vagyok, ennél többet már nem is várhatok az élettől.

Nem lehetett maradásra bírni. Elvitte magával az éjjeliedényt, viszont megmutatta, hogy hol van a lányok közös árnyékszéke.

– A mosdót pedig odalent találja a kisasszony. Vagyis inkább fürdőt. Jó meleg vízzel.

Gyöngyi megállt az árnyékszék közepén. Meglepte a tisztaság és a rend. A kőpadló valósággal ragyogott, és a falakat fehér, virágmintás csempe borította. Egymás mellett hat helyre is be lehetett ülni. Mindegyikkel szemben tiszta vízzel teli dézsát és szappant tettek a fal mellett húzódó, alacsony, keskeny padra.

– Talán azt akarják, hogy előtte mossak kezet? – töprengett a lány. – Szappannal? Betegek ezek a törökök!

Megkordult a gyomra. Hosszú ideje nem evett. Ha már úgylis kijött a szobájából, akkor *akár* le is mehetne a többiek közé. Persze nem barátkozni, csak enni akart egy keveset. Ráharapott az ajkára. Éhgyomorra csak nem szökhet meg.

Megfontolt léptekkel lement a lépcsőn. Az udvar üres volt.

Vajon hova lettek a háremhölgyek? Körülnézett és hallgatózni kezdett. Nem volt nehéz figyelni a zshivajra. Elindult a zaj irányába.

Belépett a lenti, nagy közös helyiségbe. A lányok közül néhányan kedvesen fogadták. Úgy tűnt, nem mindenki olyan megátalkodott, mint Dünja és Ajsa.

Gyöngyi nem tudta, hogy mit gondoljon Nurhánról. Az idősebb nő eléggé bizonytalan teremtésnek tűnt.

A lányok idebent is párnákon és szőnyegek ücsörögtek. Különös módon a falakat is szőnyegekkel burkolták be. Az ablakok régen sokkal nagyobbak lehettek, ám mostanra befalazták őket. Csupán fent hagytak keskeny réseket, amin át bejött egy kis fény meg friss dunai levegő. Az egyik világosabb részen egy lány festegetett. Mellette jó páran kézimunkáztak.

A mosolygó háremhölgyek közül az egyik felkelt, és odajött Gyöngyihez.

– Gülден vagyok – mutatkozott be. Egy jó fejjel magasabb volt Gyöngyinél. Jóval kevesebb ruhát viselt, mint a többiek. A csípőjére kötött, földig érő, áttetsző kendő éppen csak hogy eltakarta az ágyékát. Cseppet sem zavarta, hogy szabadon maradt a hasa és a keble is. Olyan főköttöt viselt, mint odahaza a férjezett asszonyok. Nem látszott a frizurája, de

sűrű, gondosan szedett fekete szemöldöke elárulta, hogy valószínűleg nem kell szégyenkeznie a haja miatt sem. Lila színű fátyla egészen a bokájáig leért. Mindkét csuklóján és a jobb karján is vastag, sárgán csillogó ékszer viselt. Gyöngyi biztosra vette, hogy Gülden díszei aranyból készültek. A török lány nem csupán magas, de meglepően izmos is volt. Nagyon halványan ugyan, de Jutkára emlékeztette. Az arca persze sokkal finomabb vonású volt, mint a kovács gyermekéé. Csak úgy áradt belőle az erő és az életöröm.

– Ismersz már itt lent valakit?

– Nem, csak Nurhánt.

Gülden megragadta a kezét, és maga után vonszolta.

– A kék mellényes, fehér ruhás lány Jonka. Sosem tenné le a kezéből a legyezőjét. Ő is magyar, mint te. A szőke, szláv szépség Aksana. Ne tévesszen meg a barátságos mosolya. Könnyen dühbe gurul, és elég kemény teremtés. Az a nagy mellű lány a görög Bengül. A ferde szemű kis vakarék pedig Ilajda. Róla nem tudjuk, hogy hová való. Összevissza beszél, talán hazudik is.

Gülden töprengve a magasba nézett.

– Alighanem perzsa lehet.

Gyöngyi csak úgy kapkodta a fejét. Megpróbálta megjegyezni a többiek nevét. Talán a zavara miatt csak arra

emlékezett, hogy ki milyen származású.

– Te fiatalnak tűnsz, és nagyon csinos vagy – folytatta jókedvűen Gülden. – Mutasd magad.

Megpörgette Gyöngyit, mintha csak táncoltak volna. A lány önkéntelenül is elnevette magát.

– Máris tud táncolni! – kiáltotta Jonka. A feje fölé emelte a két kezét, és riszálni kezdte a csípőjét. – Nézd csak, így kell csinálni.

Körülöttük jó páran ritmusosan tapsolni kezdtek, Gülden is bekapcsolódott a táncba. Gyöngyi még mindig nevetve utánozni próbálta őket. A feje fölé emelte a két karját.

Döbrent csönd támadt. Elhallgatott a taps.

– Szőrös a hónalja! – mutatott Gyöngyire vádlón Ilajda.

– Nincs meleged a bundában? – gúnyolódott Dünja.

Ajsa úgy tett, mintha rosszul lett volna a látványtól.

– Tessék? – értetlenkedett Gyöngyi. – Mi ütött belétek?
Miről beszéltek?

– Neked a szőrös a hónod alja – magyarázta megszeppenve Jonka.

– Pfúj, olyan undorító! – kiáltotta a szőke Akasma. Felemelte a karját, és megmutatta saját magát. Egyetlen pihe sem látszott a hajlatban.

– A gazda nem szeret szőrben turkálni – szólalt meg

Bengül is.

Gyöngyinek csak lassan kezdett el derengeni, hogy a háremhölgyek komolyan beszéltek. *Tényleg* undorítónak találták a külsejét. Dünja összenézett Ajsával és Ilajdával. Alamuszi mosollyal az arcukon közelebb jöttek. Gyöngyi már akkor tudta, hogy ebből baj lesz, amikor Ajsa és Ilajda két oldalról átölelte.

– Vörös a haja! – kiáltotta Dünja. Az alacsony, karcsú lány beletúrt saját hosszú, fekete, csillogó hajába. – Szerintem nemcsak a hóna alatt rejteget döglött állatot, de egy veszett róka is van nála.

Ajsa és Ilajda megragadta Gyöngyi karját. Megpróbálták hátrahúzni a kezét. Dünja egész közel lépett a lányhoz, feljebb húzta a fehér alsóinget, és megragadta a nadrágja korcát. Visítva, egészen térdig lerántotta Gyöngyiről a ruhát. Harsány moraj támadt. Minden szem a szégyentől elvörösödő lány ágyékára meredt.

– Nincs neki leborotválva! – kiáltotta valaki döbbenten.

Gyöngyi zavara nem tartott sokáig. Azonnal dühbe gurult.

– Megőrültetek? – üvöltötte. Kitépte a kezét a két lány szorításából. Lecsapott Ajsára. Ökölrel gyomorszájon találta. A háremhölgy felkiáltott, és összegörnyedt a fájdalomtól. Az arcáról eltűnt a beképzelt mosoly. Ilajda viszont

villámgyorsan arrébb ugrott.

– Nem tudtam, hogy mire készülnek!

Dünja volt az első, aki felnevetett. A combját csapkodta a nevetéstől. Sok lány is bekapcsolódott a kacagásba. Gyöngyi továbbra is tűzpiros arccal, összeszorított szájjal szembefordult velük.

– Látjátok, igazam volt!

– Tényleg ott a róka!

– Szőrös állat!

– Fúj, milyen undorító!

– Hát tényleg le kellene borotváltatnod a... – Gülden egy olyan szót használt, amit Gyöngyi nem értett, vagyis inkább nem is akart. Képtelenségnek tűnt, hogy ez a sok háborodott itt tényleg az ő...

– Tessék? – kérdezte mérgesen, miközben felrángatta magára a nadrágját. Csak nem fog félmeztelenül állni a sok ostoba liba között! – A mimet?

– Hát a csúnyádat! – kiáltotta Dünja magyarul. Neki is vörös lett az arca, csak éppen nem a szégyentől. Visszaváltott törökre. – Rusnya, szőrös állat.

Ez már több volt a soknál. Dünja is magyar? És ő a leggonoszabb? Gyöngyi felüvöltött, és az alacsonyabb lányra vetette magát. Belemarkolt a hajába, és lerántotta a földre.

Dünja csak egy pillanatra dermedt meg, utána azonnal visszavágott. Körömmel Gyöngyi arcába mart. Esze ágában sem volt sivalkodni. Mindketten hangosan káromkodtak. Birkózni kezdtek. Gyöngyi ellenfele alá került, de máris továbbgördült. Egy hosszú tincs a kezében maradt. Elégedetten hallotta Dünja éles sikolyát.

A teremben éktelen kiabálás támadt. Mindenki abbahagyta, amit eddig csinált. A lányok a verekedők köré gyűltek. Akadt, aki jajveszékelt, míg mások jókedvűen biztatták a civakodókat.

A zaj csak akkor hagyott valamivel alább, amikor Nurhán is berontott a terembe.

– Lányok, azonnal hagyjátok abba! – parancsolta.

– Igen, mert bünti lesz! – hallatszott Csebár aga vinnyogó hangja is.

Gyöngyi és Dünja azonban még csak nem is gondolt arra, hogy engedelmeskedjen. Gyöngyi arcán már jó pár véres karmolás húzódott. Cserébe viszont nemcsak ellenfele hajából tépett ki egy újabb adagot, de leszaggatta Dünja mellényét és melltartóját is. A szíve olyan hangosan dobogott, hogy semmit sem hallott. Nem figyelt fel arra, hogy hirtelen halotti csend támadt.

Azt viszont nem lehetett nem észrevenni, amikor

vasmarokkal tarkón ragadták. A következő pillanatban leszakították a most már sziszegve káromkodó Dünjáról, és a magasba emelték. Azt hitte, hogy kiszakad a nyaka. A lábáról lecsúszott a sárga papucs. Lábujjai jóval a szőnyeg fölött kalimpáltak.

A háremhölgyek hangosan sutyorogva kicsit arrébb húzódtak. A terem közepén a hatalmas termetű szerecsen állt. Csupán egy hosszú, fehér vászondarabot tekert a dereka köré. Ébenfekete bőre izzadtan csillogott. Elképesztően izmos volt. Gyöngyi két kézzel megragadta a szerecsen csuklóját. Olyan vastag volt, hogy nem bírta átfogni. Így legalább nem kellett attól tartania, hogy a teste súlya miatt leszakad a feje. A sötét alak úgy tartotta a lányokat, mintha csak egy-egy fújtató macskát emelt volna a magasba.

– Engedj el, engedj el! – jajveszékelte Dünja. – A nyakam! Meghalok!

Miközben Gyöngyi magatehetetlenül lógott, eszébe jutottak Elitsa és Ortansa fenyegetései. Lehet, hogy igazuk volt? Ez az otromba fekete majom valójában egy... eunuch?

Teli torokból sikítani kezdett.

A férfi elengedte Dünját. A fiatal nő duzzogva arrébb ment. Gyöngyi még mindig sikított. Az óriás ekkor megragadta a csuklóját, és már nem a nyakánál fogva tartotta maga elé.

Gyöngyin ekkor már eluralkodott a rettegés. Egy gyors mozdulattal hasba rúgta a szerecsent. Mintha csak a kőfalat rugdalta volna. Hátrább húzta a lábát, meglendítette, és megpróbálta térdel állba találni az óriást.

A szerecsen arca továbbra is kifejezéstelen maradt. Ugyanakkor viszont olyan vadul rázta meg Gyöngyit, hogy a lány úgy érezte, mindjárt kiszakad mindkét karja. Elernyed, és már nem rugdalózott.

– Mi történt?

A sötét alaknak félelmetes, dörmögően mély hangja volt. A lányok egymás szavába kezdtek magyarázkodni.

– Csend legyen.

Bár az óriás nem kiabált, mégis mindenki azonnal engedelmeskedett neki. Leengedte maga mellé Gyöngyit, és most már csak egy kézzel fogta a lány két csuklóját. Tényleg ormótlan ujjai voltak. Lapáttenyerébe könnyedén belefért volna bármelyik háremhölgy feje.

Meghallgatta a lányok izgatott beszámolóját.

– Büntetést érdemel mind a kettő.

Dünja közben már visszaoldalgott. Tiltakozni próbált, de a férfi egy pillantással elhallgatatta.

– Herkules vagyok – nézett Gyöngyire. Elképesztően széles szája volt. Duzzadt, vörös ajkai közül elővillantak hófehér

fogai. A szeme fehérje szinte világított az arcában. – Meg kell tanulnod a szabályainkat. A saját érdekedben.

Maga után húzva a lányt odament az egyik ládához. Ráült, és Gyöngyit a térdére fektette. Lehúzta a fenekéről a nadrágot. *Meg akarja erőszakolni?*

Néhány lány eltakarta a szemét, míg mások vihogni kezdtek.

Herkules a felemelte a kezét. Másik karjával a combjára szorította Gyöngyit. A lány vadul kapálózott és üvöltött. Amikor a magasba pillantott, önkéntelenül is felfigyelt arra, hogy a fekete óriás tenyere rózsaszín volt.

Rögtön utána olyan fájdalom hasított a fenekébe, hogy egyből mindenről megfeledkezett. Elverték, mint egy rossz kisgyereket. Elfenekelték!

A szégyentől feltámadt a haragja. Ökölbe szorította a kezét, és verni kezdte a padlót.

– Meg fogok szökni! – üvöltötte magyarul.

A rózsaszín tenyér hatalmasat csattant a fenekén. Nagyon fájt.

Herkules csak akkor hagyta abba a büntetést, amikor Gyöngyi is befejezte az üvöltést, és hangosan zokogott. A lány nem tudta eldönteni, hogy a megaláztatás vagy a fájdalom volt-e az erősebb.

A terem hátsó részében mozgolódás támadt. Valaki bejött. A lányok már nem is törődtek Gyöngyivel. Körbevették az érkezőt, és kérdezgetni kezdték. Herkules is abba az irányba fordult.

Gyöngyi két kézzel megtámaszkodott a földön, és felemelte a fejét. A háremhölgyek között álló alak bőre ugyanolyan fekete volt, mint Herkulesé. Magasabb és testesebb volt a többi lánynál. Kimagaslott közülük. Egy kérdésre válaszolva éppen ezt mondta:

– Urunk jókedvű volt. Olyan, mint a bika tavasszal.

A szerencsen asszony dévaj pillantást vetett Gyöngyi felé. Közelebb jött. Cseppet sem zavarta, hogy anyaszült meztelenül áll egy idegen előtt.

– Tehát akkor ő az új szerzemény? – kérdezte. Így közelről látszott, hogy igazából nem is annyira hasonlított Herkulesre. Más volt a feje formája, és sokkal finomabbnak tűntek az arcvonásai. Neki is olyan vastag ajka volt, mint Gyöngyi kínzójának, ám az ő szája barna volt, és nem vörös. Fekete szemében jókedvű fény csillant, amikor megpaskolta a saját fenekét. – A gazdánk örülni fog. Végre valakinek tisztességes méretű segge van. Fehér lányon még nem láttam ilyen hatalmasat.

Gyöngyi megpróbált felkelni. Meg akarta tépni a

szégyentelen fekete teremtést. Hogy mondhatott ilyen ostobaságot?

Hiszen neki nem is nagy a feneke!

Herkules egyetlen nyugodt mozdulattal visszanyomta a combjára. Gyöngyi újra kiabálni akart, ám ekkor észrevette az ajtóban álló ismeretlent.

– Mi ez a rettenetes lárma? – kérdezte a férfi. A válaszra sem várva belépett a háremhölgyek közé. Temetői csend támadt a teremben, majd mindenki azonnal leborult a földre. Csupán a szerencsen maradt ülve, a térdén keresztbe fektetett lánnyal. – Ki ez a bajkeverő, Herkules?

– Ő, uram, a háremed legújabb gyöngyszeme. Nilgün, *az új leány*.

– Úgy tűnik, hogy egy hétig nem tud majd leülni. Kár a csinos fenekéért.

Gyöngyi elkerekedett szemmel bámulta az ismeretlent. Elakadt a lélegzete.

Még sohasem látott ilyen jóképű férfit.

Tizedik fejezet

Édenkert Óbudán

A budai pasa közelebb járhatott a harminchoz, mint a negyvenhez. A derekára tekert fehér selyemdarabtól eltekintve anyaszült meztelen volt.

Gyöngyi tudta, hogy nem illik így megbámulni valakit, de egyszerűen képtelen volt a tekintetét elszakítani a magas, arányos testalkatú törökről. Arszlán is izmos volt, ám nem úgy, mint Herkules. Persze akkor sem kellett volna szégyenkeznie, ha odaállítják a fekete eunuch mellé. A háremhölgyek a padlóhoz szorították a homlokukat. Nem merték felemelni a fejüket. Így csak Gyöngyi pillantása siklott végig a formás lábszáron és a hosszú, erőteljes combon. Mire a tekintete elért Arszlán mellkasáig, már majdnem újra kapott levegőt. Amikor azonban megnézte magának a pasa arcát, hangosan felhördült. A férfi bőre nem napbarnította, hanem eleve ilyen sötét árnyalatú lehetett. Az arcán simára

borotválták. Jól látszott határozott arcéle és enyhén kiálló, finom vonalú pofacsontja. Ápolt bajuszát rövidre nyírták. Nem takarta el az érzéki, szépen ívelő ajkakat. A lányok nem túloztak, amikor a szemét dicsérték. Mintha csak két fekete drágakő izzott volna a határozott vonalú szemöldök alatt. A pasából magabiztosság és erő áradt.

Közelebb jött. Sem a lábán, sem a mellkasán nem látszott egyetlen szőrszál sem. A bajsza és a szemöldöke alapján viszont azt lehetett volna hinni róla, hogy erőteljes a szőrzete. A feje is kopaszon csillogott. Csupán legfelül hagytak rajta egy hosszú, gondosan befont, vastag varkocsot.

A selyemkendőt csak egészen lazán kötötte a derekára. Alig egy lépésnyire állt meg Gyöngyi előtt.

Mi lesz akkor, ha lecsúszik róla a kendő?

Herkules felkelt. A derekánál fogva megragadta Gyöngyit, és letette a szőnyegre. A lány mozdulatlanul állt. Úgy bámulta Arszlánt, mintha az izmos alak megigézte volna. Remegni kezdett a lába. Herkules forró tenyere megpihent a vállán. Egy határozott mozdulattal térdre kényszeríttette. Utána maga is leborult Gyöngyi mellett a szőnyegre.

A pasa megfogta a lány állát, és kicsit feljebb emelte a fejét. Rámosolygott. A szemében jókedvű fény táncolt. A lány dacolni akart vele, de nem sikerült. Szinte megszédült.

Arszlán szeme örvénylő, fekete tónak tűnt.

– Látom, igazi kis vadóc vagy.

Gyöngyi nem tudott válaszolni. Szégyenlősen lehajtotta a fejét. Kellemes illatot érzett. Nem is egyet, hanem kettőt. Az egészséges, izzadt férfitest szaga összevegyült valamilyen nagyon finom illatszerrel.

– Nem önszántadból jöttél talán ide? – kérdezte a pasa.

– Nem... uram.

Az utolsó szót csak nagy nehezen sikerült hozzátennie. Bár az előtte álló férfi török volt, Gyöngyinek mégsem lett volna semmi kifogása az ellen, hogy átölelje.

Behunyta a szemét, és elképzelte, ahogy Arszlán tűzforró ajka megérinti a száját...

– Nurhán... Kiszlar agaszi, rátok bízom az új lányt – hallotta meg a férfi határozott, kellemes zengésű hangját. Azonnal felpattant a szeme. A pasa már nem őt nézte, hanem a hárem két vezetőjét. – Faragjatok belőle igazi odaliszket. Bánjatok vele szigorúan, de igazságosan.

– Igen, uram! Ahogy parancsolod, uram – felelte Nurhán. A nő majdnem elolvadt. – Megengedsz egy kérdést?

– Mondjad.

– A defterdár azt mondta, hogy ezért a lányért...

Arszlán a haszine nuszta ajkához érintette a mutatóujját.

Három vastag aranygyűrű is csillogott rajta. Nurhán pipacsvörös lett.

– Értem, uram. Mindent megteszünk azért, hogy Nilgünből jó háremhölgy legyen.

A pasa elfordult Gyöngyiéktől. Lassú, fürkésző pillantást vetett a háremhölgyekre. A lányok az előbb felültek, és most azonnal kihúzták magukat, ahogy észrevették az arckifejezését.

– Duman nem volt elég neki. Újra akar – hallatszott a halk suttogás.

Nurhán reménykedve elmosolyodott.

Arszlán tekintete azonban Ajsán állapotodott meg. Egy csettintéssel magához hívta. Átölelte a hosszú fekete hajú lány derekát. Kisétált vele a szobából. Ajsa jobb keze nem sokat időzött a pasa vállán. Lecsúszott a derekára, és kioldotta a fehér kendőt. A selyemdarab lecsúszott a földre. Az összes háremhölgy Arszlán fenekét bámulta.

Gyöngyi is.

Ajsa hátrapillantott. Gúnyosan ránevetett a többiekre. Gyöngyi elpirult, és gyorsan elfordult. Ekkor vette észre Nurhán fájdalommal teli arckifejezését.

Gyöngyi kisírt szemmel feküdt az ágyon. Kint zuhogott az eső.

– Gyöngyi vagyok, nem Nilgün. Sosem leszek Nilgün.

A puha párnák közé szorította az arcát. Olyan jó lett volna... De nem. Sosem fogja azt kívánni, hogy bárcsak meghalt volna. Harcolni fog. Meg fog szökni.

Valaki megállt az ajtó előtt. Megismerte az öreg Bicsir hangját. Az aga alighanem azért jött, hogy Csebárt ellenőrizze. A kövér hadim azonnal panaszkodni kezdett.

– Isztambulban az ilyesmi nem fordulhatott volna elő.

– Nem vagyunk Isztambulban! – förmedt rá Bicsir. – Ez itt nem a Magas Porta.

– Nekem mondd? Ugyanúgy szenvedek itt, mint a gazdánk.

– Már miért szenvedne? Buda a birodalom egyik legfontosabb városa. Dicsőség ebben a tartományban szolgálni.

Csebár azonban elengedte a füle mellett az érveket.

– De jó volna, ha a gazda a fővárosban kapna új hivatalt! Minket is vinne magával! Ó, ha újra a Boszporusz partján állhatnék! Annyira elegendem van már a Dunából.

– Erre cseppnyi esélyt sem látok. Pasánkat ideköti a kötelessége. Isztambul nagyon messze van.

– De te is hallottál arról az új hadjáratról! – ellenkezett Csebár izgatottan. – Annyi pletyka terjeng a városban. A fényességes szultán nemsokára hadba indul. Elfoglalja Bécset. Nagy dicsősség vár a mi urunkra is!

– Nem árt az óvatosság. Bécs miatt már jó pár bég és pasa kapott sárga selyemzsinórt.

– Pasánkat nem fenyegeti ilyen veszély. Ő nagy és dicső harcos. Azt mondják, az apja is az volt. Le fogja nyűgözni a szultánt, ha a padisah Ausztria felé menet bevonul Budára. Minden olyan lesz újra, mint huszonhárom éve!

Gyöngyi megcsóválta a fejét. Undorító volt a Csebár hangjából kicsengő önző lelkesedés.

– A győzelem után meg csomagolunk, és megyünk is végre haza!

– Ne álmodozz, inkább azt mondd meg nekem, hogy mi legyen ezzel a vadmacskával.

Gyöngyi felkapta a fejét, és fülelni kezdett.

– Ez így tényleg nem mehet tovább! – méltatlankodott Csebár. – Három hónap alatt hatszor próbált elszökni.

– És minden alkalommal egyre messzebb jutott. Megátalkodott és makacs ez a lány!

– Nem lehet, hogy bolond?

Gyöngyi felült. Ökölbe szorul a keze. *Tudod, ki a bolond,*

Csebár? – gondolta. – Te vagy az! Az állandó nyavalygásoddal. Isztambul így, nyenye, Isztambul úgy, jajajaj!

– Már miért volna bolond?

– Miért, miért? Hiszen ép ésszel felfoghatatlan, amit tesz. Csak egy őrült próbálna meg elszökni innen! Idebent sokkal jobb élet vár rá, mint odakint. Isztambulban a legszebb lányok törnék magukat, hogy bekerüljenek egy pasa háremébe. Ajándékokkal kedveskednének az agáknak, hogy valahogy becsempésszék őket az uruk elé. Idebent minden jobb, minden szebb, mint a külvilágban. Semmi nem fenyegeti a lányok életét. Biztonságban vannak.

– Hát lehet, hogy igazad van. Nilgün tényleg nagyon furcsán viselkedik. Nem tanul, és nem is barátkozik.

– Kaszumhoz bezzeg egészen kedves volt.

– De csak azért, hogy a bizalmába férkőzzön. Ellopta a köpenyét, és megszökött.

– Szegény Kaszum. Urunk majdnem kivégeztette. Inkább ezt a kis szukát kellett volna megkorbácsoltatni.

– Te, én annyira nem értem ezt az egészet.

– Mit nem értesz?

– Nilgünt. Egy vagyonba került, és amúgy egészen csinos. A haja...

– Fésülgetnéd neki, ha megengedné, mi?

– Te talán nem? Olyan szépek, egyenesek és csillogók a szálai. Neki bezzeg nem olyan drótkefeszerű gubanc borítja a fejét, mint azét a fekete emberevőét. Na, de nem is erről van szó.

– Hanem miről?

– Nilgün három hónappal ezelőtt, nyáron érkezett. A gazdánk azóta a szeráj minden tagjával hált. Még Nurhánnal is.

– Mert látta, hogy mennyire szomorú.

– Urunk szíve aranyból van.

– Az ágyéka pedig kovácsolt vasból. Ezt másnap reggel a haszine nuszta mondta.

– Nem tudom, meddig őrizheti meg a rangját. Ajsa mindent megtesz azért, hogy kitúrja a helyéből.

– Igen. Oda kell figyelniük arra a kis skorpióra. Az urunk négyszer is hált vele, pedig mostanában alig van Budán. Hetekre vidékre kell mennie.

– Mert az a sátánfattyá, *járamáz gyaur* Schwendi Lázár nem bír magával! A mocskos német sorra megtámadja a felszabadított várakat.

A kassai főkapitány nevét meghallva Gyöngyi nesztelenül leszállt az ágyról, és macskaléptekkel közelebb ment az ajtóhoz. A fülét a deszkára szorította.

Lehetséges, hogy a bál éjszakáján sikerült meghódítania Schwendi szívét? A nagyúr megtudta, hogy a szép kisasszony török rabságba került, és támadásba lendült, hogy kiszabadítsa? De szép is volna!

– Nagy háború lesz ebből – mondta Bicsir.

– Nagy bizony.

– Viszont, ami Nilgünt illeti...

– Igen?

– A mi urunk olyan forróvérű férfiú, mint a barcagó szarvasbika. Ha olyanja vagyon, röptében még a szárnyaló vadgalambot is meghágja.

– Bizony, ő már csak ilyen

– Akkor viszont a három hónap alatt miért nem nyúlt egyetlen ujjal sem ehhez a lányhoz?

Tanácsstalan csend támadt.

Gyöngyi az ajtó túloldalán önkéntelenül is bólogatni kezdett. Ezt a kérdést már ő is feltette magának.

Minden nap.

Minden este, amikor magányosan feküdt az ágyában. Újra és újra elképzelte, hogy nyílik az ajtó, és Arszlán áll a küszöbön. Csupán egy fehér selyemdarab van a dereka körül, aztán belép, a selyem beleakad valamibe és lehullik.

– Talán azért, mert nem tetszik neki.

Gyöngyi összerezzent.

– Nem hiszem. Nilgün szebb a hárem bármelyik leányánál.

A fogoly elégedetten elvigyorodott. Bicsirre sok rosszat el lehetett volna mondani, de az kétségtelen, hogy az öreg eunuchnak jó az ízlése.

– A melle elég kis zsenge, de a fenéke...

Gyöngyi felhorkant. Már nyúlt volna az ajtógomb után. Kimegy, és elküldi a fenébe ezt az ostoba fickót. *Nem is volt kicsi a melle!*

Még nőhet!

– Szóval Nilgün rengeteg pénzbe került. Szép is, meg vonzó is. Figyelj csak, efendi, mégis miért nem adjuk el, ha egyszer nem kell az urunknak?

– Nem mondasz ostobaságot, barátom.

– A lányokat amúgy is felháborítja, hogy kesztyűs kézzel bánunk vele. Bárki mást már régen megkorbácsoltunk volna, ha ilyen makacs.

– Isztambulba zsákba varrtuk és vízbe fojtottuk volna. Ez a sors várt volna mindenkire, aki nem hajlandó a többiekkel imádkozni.

– Lehet, hogy csak magának való – ellenkezett Bicsir. – Találkoztam már jó pár ilyennel. Még az sem kizárt, hogy a szobájában imádkozik. Herkulestől kapott ajándékba egy szép

kis imaszőnyeget.

– Szerintem már a kiszlar agaszi is unja ezt a helyzetet.

– Hiába fenekeli el minden szökése után, csak nem jön meg az esze.

– Nincs mese, keményebb kézzel kell bánnunk vele.

– Hát igen. Ha urunk megint elmegy egy hétre, kezelésbe vesszük a szukát.

– A nádpálca csodákra képes.

– Hát még három nap koplalás.

– Isztambulban öt napig koplaltattuk a lányokat...

– Fogd már be, Csebár.

A két hadim elment. Gyöngyi sajtó fenékkal visszament az ágyához. Hasra feküdt, és némán töprengett. Maga elé nyújtotta a kezét, és elkezdte az ujján összeszámolni a tényeket.

– Egy: Gyöngyi vagyok, nem Nilgün. Magyar és nem török. Sosem leszek az.

Határozottan bólintott. A heves mozdulattól azonban fájdalom mart a fenekébe. Vicsorogva folytatta a felsorolást.

– Kettő: meg fogok szökni innen.

Elbizonytalanodott. Elakadt a számolásban. Hetek óta hideg, esős idő volt. Már nem tűnt olyan jó ötletnek az erdőben bujkálni. Kénytelen lesz valahol lovat lopni

magának. Sajnos az irigy parasztok ugyanúgy vigyáztak a hátasaikra, mint a katonák. A szekereket el kell felejtenie. Legutóbb is a kocsis árulta be a janicsároknak. Utána olyan verést kapott, hogy két hétig nem tudott leülni. Herkules elképesztően nagyokat tud ütni azzal a rózsaszín mancsával.

Tulajdonképpen miért rózsaszínű a tenyere, ha minden mása fekete?

Gyöngyi összerezzen. Alighanem elszenderedett. Nem akart a szerencsen elképesztően izmost testére gondolni. Csak hát mostanában csakis ilyesmi járt az eszében. Persze többnyire nem Herkules, hanem...

– Három: nem vagyok szerelmes Arszlánba – jelentette ki határozottan. – Gyűlölöm.

De akkor mégis miért róla álmodozik?

Isztambuli haditábor

Szokoli Mehemed nem szerette a verseket, nem kedvelte a költészetet, és egy kézlegyintéssel elintézte a festők és a kalligráfusok erőfeszítéseit. A szép zenét viszont nagyon is tudta értékelni.

A szép katonazenét!

Nem kellett kinéznie a sátor ajtaján, hogy tudja, éppen

melyik zenekar dobjai és sípjai szólnak. Abban a szerencsés helyzetben volt, hogy a nagy hadjárat miatt minden nap meghallgathatta a birodalom legjobb katonazenekarait. A muzsikosok egymással vetélkedve adták elő a legnépszerűbb indulókat. Az ütemes zene lelkesedéssel és magabiztossággal töltötte el a gyorsan növekvő sereg harcosait. A dobok és a sípok dicsőséget és győzelmet ígértek.

Egy fekete egyenruhás testőr húzta félre a bejárati függönyt.

– Megjött a bosztandzsi, pasám.

– Köszönöm. Vezesd elém.

A térképasztal mellett állva várta a vendéget.

A magas, széles vállú fiatalember belépett, és szótlánul mélyen meghajolt.

– Örülök, hogy ilyen hamar ideértél, ifjú kertész – mondta barátságosan a fővezér. A fiatalember vállára tette a kezét. A harcos felegyenesedett. Ragyogó kék szemével a pasa tekintetét kereste.

– Siettem, ahogy tudtam. Milyen új feladatot szánasz nekem, uram?

A nagyvezír visszasétált a térképekhez, és elővett közülük egy apró dobozkát. Jókedvűen végigmérte a keménykötésű fiatalembert. Mindkettőjük kézfejét ugyanolyan tetoválás

díszítette. A pályafutásukat ugyanabban a janicsárezredben kezdték.

Azért akadnak még ma is kemény legények – gondolta Szokoli. – Persze csak a janicsárok között.

Az ifjú figyelmesen várta az új utasításokat.

– Az elmúlt évben pénzügyi visszaélések kivizsgálása és egyéb ügyek miatt a budai szandzsákban és az osztrák megszállási övezetben nyomoztál. Igazam van, Musztafa?

– Igen, uram.

– A feletteseid elégedettek az eredményeiddel.

– Uram.

– Te is tudod, hogy működik az államapparátus. Ha megoldottál egy nehéz feladatot, jutalmul kapsz egy még nehezebbet.

– Azzal is megbirkózom, uram.

A fővezér felnyitotta a dobozkát, és két csillogó korongot vett elő belőle. Odadobta őket Musztafának. A fiatalember az egyiket a jobb, a másikat a bal kezével kapta el. Alaposan megnézte magának az érméket.

– Szabad, uram? – kérdezte aztán.

– Hát persze – biccentett Szokoli. Kíváncsian várta, hogy mit tesz a vendége.

Musztafa beleharapott mindkét aranyba. Összehasonlított

a súlyukat is. Közel tartotta őket az asztalra állított bronzlámpás fényéhez.

– Ez itt hamis – mutatta fel az egyiket.

– Így igaz. Tudtam, hogy te leszel a megfelelő ember erre a feladatra.

– Pénzhamisítási ügy? Azzal a pénzügyi hatóságok szoktak foglalkozni.

– Kivéve, ha egy rendkívül súlyos visszaélésre derült fény. Szigorúan titkos, amiről beszélünk. Egy ideje hamis szultáninák jelentek meg Ruméliában. A bűnözők vagy a budai vilajetben működnek, vagy a határ túlsó oldalán.

– Összedolgoznak a magyar és a török bűnöző csoportok?

– Ez az, amit neked kell kiderítened. A pénzhamisítás óriási károkat okozhat a jelenlegi helyzetben. A Bécs ellen vonuló katonák illetményét aranyban szállítjuk. Ha a harcosokban felmerülne a gyanú, hogy hamis pénzzel akarjuk kifizetni őket, az végzetes következményekkel járhatna.

– Értem, uram. Mit parancsolsz, uram?

– Menj fel Budára. Légy láthatatlan. Keresd meg a pénzhamisítókat, tartoztasd le őket.

– Igen, uram. Azonnal indulok.

Meghajolt. A fővezér azonban még nem fejezte be.

– Te jól ismered a nemzedéked legkiválóbb harcosait, igaz?

- Igen, uram. Jó párat közülük a barátomnak tarthatok
- Akkor jól figyelj! Nem egyszerű dolgot kérdezek.
- Uram.
- Egy átlagos ellenséges bajnok ellen nem nehéz erősebb harcost küldeni. Egy gazembert lesújtani nemes cselekedet. De kit küldenél egy tiszta szívű, nemes harcos fejéért? Olyan valakiért, aki minden birodalomban hatalmas hős lehetne?
- De a Mindenható úgy akarta, hogy ellenünk harcoljon?
- Igen.
- Csakis egy hasonlóan tiszta életű, nemes lelkű férfit.
- Ismersz ilyent?
- Igen. Jakul *bajraktár* őrzi szultánunk zászlóját. Nincs nála erősebb vitéz és a szíve is makulátlan.
- Rendben. Megfogadom a tanácsodat, Musztafa.
- *Őt küldjük Zrínyi Miklós ellen* – gondolta a fővezér. Utána viszont figyelmeztetően felemelte az ujját.
- A te feladatod is felettébb kényes. Nem bízhatom akárkire. Legyél nagyon óvatos.
- Uram?
- Derítsd ki, hogy kik a pénzhamisítók pártfogói. Tudni akarom, hogy az ifjú Arszlán, a budai pasa is belekeveredett-e az ügybe.

Budai palota

Ezen a napon ismét olyan kellemes meleg volt, mintha még javában tartott volna a nyár. A budai palota udvarát betöltötte a hangos zsibongás.

– Valami gond van? – kérdezte Herkules. A magas, fekete hadim azt a hófehér díszegyenruháját viselte, amiben a külvilág előtt szokott mutatkozni. A háremhölgyek és a szolgálólányaik az épület árnyékában topogtak. Mindenki nagyon izgatott volt. Idegesen várták, hogy mikor kezdődhet meg végre a nagy utazás. Nemsokára gyaloghintóba ülnek, és átmennek a messzi-messzi Óbudára. A legtöbb lány azóta nem mozdult ki a budai palotából, hogy Arszlánnal együtt beköltöztek ide. A holmijukat már előző este átszállították kocsival a pasa Duna-parti házába.

A várakozás mindenkit türelmetlenné és feszültté tett. Ismét napvilágra bukkantak a lányok közötti ellentétek. Az okozta a gondot, hogy a palotában csupán négy megfelelő gyaloghintó volt. A budai pasa ágyasait nem lehetett csak úgy felültetni egy szekér bakjára, hogy minden jöttment járókelő, utcai csavargó, unatkozó őrkatona megpillanthassa két-három rétegnyi fátyol mögé rejtett arcukat. Még a legbutábbaknak is gyorsan nyilvánvalóvá vált, hogy nem mehetnek egyszerre. A gyaloghintóknak négyszer kell majd

fordulniuk a nap folyamán.

Az első körben útrakelők kellemes hűvösben mehetnek. Akik viszont délben kelnek útra, azok csúnyán megizzadva érnek majd célba. Ráadásul, aki hamarabb ér Óbudára, az sokkal jobb szobát választhat magának. A lányok nem tudták, hogy néz ki új, nyári otthonuk. A hadimok társaságában csupán Nurhán járt a vízparti udvarházban. Gondosan ellenőrizte, hogy a hely alkalmas lesz-e a háremhölgyek elszállásolására, meg persze arra, hogy a szeráj zavartalanul eleget tegyen legfontosabb feladatának.

Annak, hogy boldogsággal töltse el a pasa szívét, és gyönyörrel halmozza el a testét.

Herkules hangját meghallva a lányok lehajtották a fejüket. Csak Ajsa állt dacosan felszegett állal.

– Ajsa, Bengül és Nilgün, szálljatok be a gyaloghintókba! – parancsolta a szerecsen.

A három szerencsés azonnal elfátyolozta az arcát, és elindult a földre tett járművek felé. A teherhordók kint várakoztak a kapu túlsó oldalán. Őket majd csak akkor engedik be ide, hogy a vállukra vegyék a hordszékeket, amikor a többi lány egy időre visszament az épületre. Dünja kihívó pillantást vetett a mögötte álló, savanyú képű hölgyekre, utána magabiztosan elindult a negyedik

gyaloghintó felé.

– Hova mész? – szólt rá Herkules. – Abban a haszine nuszta utazik. Te a második körben jöhetsz. Már, ha tudsz tisztességesen viselkedni.

A magyar lány arca tűzvörössé vált. Dühösen tiltakozni kezdett. Azzal fenyegetőzött, hogy beárulja Herkulest a gazdának. Figyelmeztette a szerencsét arról, hogy jobban teszi, ha nagyobb tiszteletet tanúsít iránta. A gyönyörű lány szerint ugyanis nyilvánvaló volt, hogy ő a pasa egyik kedvence. Felmutatta a karját. Csuklójáról hátracsúszott a felsőköpenyek szövete. Jól látszott sok csilingelő karkötője. Ezek között már nemcsak ezüst, de arany is akadt. Mindegyiket Arszlántól kapta egy-egy mámoros éjszaka után.

Gyöngyi beült a kényelmetlen, rudakra szerelt faládjába. Odabentről dühös pillantást vetett a méltatlankodó bajkeverőre. Ha bárki más kérte volna, hogy az elsők között mehessen Óbudára, Gyöngyi szívesen átengedte volna a helyét. Neki cseppet sem számított, hogy hol raboskodik. A vízparti udvarház ugyanolyan börtön lesz, mint mostani lakhelye, az elűzött, gazdag budai patrícus házából kialakított palota. Ahhoz viszont semmi kedve sem volt, hogy Dünjának adja át a helyét. Kifejezetten utálta a másik magyar lányt. Csak azért nem mondhatta, hogy ez az ellenszenv

kölcsönös volt, mert Dünja kivétel nélkül mindenkit lenézett. Azzal sem szerzett barátokat magának, hogy állandóan fenyegetőzött. Most éppen Ajsát szidalmazta, mert a török szépség nem segített neki.

Herkules gyorsan ráunt a zsörtölődő lányra. Intett Csebárnak és Kaszumnak, akik megragadták a vörös és fekete ruhás háremhölgyet, és bevitték magukkal a palotába.

– Lesz ideje gondolkozni az illő viselkedésről – szólalt meg Nurhán csengő hangja. A hárem vezetője is izgatottan készült az utazásra. Mindenki örült, hogy kiszakadhat végre a budai ház bezártságából. Sokkal kellemesebb lesz a következő néhány hónapot a folyó partján eltölteni. Amíg ott laknak, a budai palotát is felújítják a kőművesek. Ha majd visszatérnek ide, sokkal jobb körülmények között élhetnek. – Dünja csak este jöhet utánunk. Lehet, hogy neki már csak a kutyaólbán jut hely.

Néhány lány vidáman integetett az útrakelők után. Utána mindenki bement a palotába. Bicsir gondosan bezárta a gyaloghintók ajtaját. Elrendezte a vastag fátyolra emlékeztető takarószöveteket, nehogy véletlenül valaki, akárcsak egyetlen pillantást is vethessen a bent ülő hölgyekre. Minden lány kapott ugyan egy tömlőnyi vizet, ám Nurhán megmondta, hogy ne nagyon igyák meg, mert

útközben semmilyen okból sem fognak megállni. Gyöngyi reggel még azon gúnyolódott magában, hogy egyszerűbb lett volna vastag pokrócokkal beburkolni a ládákat. Most viszont már nagyon örült annak, hogy nem adott hangot ennek az ostoba gondolatnak. Így is éppen elég meleg volt idebent. Durva pokrócokba burkolózva alighanem hőgutát kapott volna.

Csak kicsit kellett ügyeskednie azért, hogy az ajtó egyik részén kileshessen. Nem látott túl sokat.

Herkules parancsára beengedték a teherhordókat. A szikár, inas férfiak a vállukra kapták a gyaloghintókat. Jókedvűen, törökül és bosnyákul fecsegték menetközben. Örültek annak, hogy a hölgyek ennyire könnyűek. Ennél jóval nehezebb teherhez szoktak a munkájuk során.

Bicsir csupán akkor förmedt rájuk, amikor az egyik teherhordó – egy vörösre hennázott szakállú, viharvert arcú, idős férfi – arról kezdett el tréfálkozni, hogy a pasa bizonyára nem kedveli a kövér nőket. A kapu előtt janicsárok fogták körbe a kis karavánt. Gyorsan végimentek a szűk budai utcákon. A járókelők sietve félrehúzódtak a közeledők útjából. Bicsir nem maradt mellettük. Gyöngyi nem látta, hogy mi történt, de Csebár szavaiból kiderült, hogy szigorú, idős aga lóra ült és előresietett. Ellenőrizni akarta, hogy

Óbudán minden rendben van-e.

Herkules Nurhán mellett lépdelt. Csebár Bengül mellé zárkózott fel. Egyetlen hadimnak sem volt kedve odaállni Ajsa gyaloghintójához. Kaszum Gyöngyit választotta. Igaz, egész út alatt egyetlen szót sem szólt a lányhoz. Lehajtott fejjel lépdelt, és halkán dünnyögött magában.

A Bécsi-kapu előtt még több janicsár várta a távozókat. Vezetőjük egy karcsú, magas tiszt volt. Könnyed mozdulattal ült fel a lova hátára. Úgy tűnt, hogy fiatalember lehet.

Gyöngyi összerezsent. Nem látta a janicsárok parancsnokának arcát, ám ennek dacára az jutott az eszébe, hogy...

Csak nem *Musztafa* az?

Mostanában nem gondolt túl sokat egykori megmentőjére. Vajon mit szólna az az áruló, ha megtudná, hogy Gyöngyi immár több, mint három hónapja a törökök között él?

Herkules a város legjobb teherhordóit választotta ki. Nyugodt, magabiztos léptekkel haladtak. A gyaloghintó cseppet sem rázkódott. Éppen ellenkezőleg, álomba ringatta a lányt.

Szóval akkor mit szólna ehhez Musztafa? Lehet, hogy tudott is róla? Önként jelentkezett a fegyveres őrség élére? Annyira lenyűgözte Gyöngyi szépsége, hogy újra látni akarta

a hitetlen leányt? Jó volt erről álmodozni. Talán az a janicsártiszt tényleg Musztafa. Akkor nemsokára kicsit lemarad majd, hogy megpróbálja belesni a harmadik hordszékebe.

Lehet, hogy Óbuda valójában nincs olyan nagyon messze a budai vártól? Hamar odaértek. Gyöngyi felriadt. Hova tűnt Musztafa? Hiszen az előbb már megfogta a kezét, egészen közel hajolt hozzá, és ragyogóan kék szemével Gyöngyi tekintetét kereste.

Kilesett a résen. Egy tágas, zárt udvarba érkeztek. A teherhordók letették a fűbe a hordszékeket. Kimentek. A kapu hangos csattanással bezáródott, és a háremhölgyek kiszállhattak, hogy szemügyre vegyék új otthonukat. Kaszum kinyitotta Gyöngyi ajtaját. Egy bizonytalan mozdulatot tett a kezével, hogy segítsen kiszállni, de aztán inkább elfordult. Még mindig magában motyogott.

Az ajtóhoz féltucatnyi lépcsőn lehetett felmenni. Bicsir a legfelsőn állt, és meghajolva fogadta az érkezőket.

– Haszine nusztá – köszöntötte Nurhánt –, minden a legnagyobb rendben van. Ellenőriztem a szobákat, a közös termet és az egyéb helyiségeket. Az erkélyt és a teraszt is.

Teraszt?

Gyöngyi hegyezni kezdte a fülét. Körülnézett. Az épület

vadonatújnak látszott. Alighanem a magyar kőművesek keze munkáját dicsérte, mert egy főúri udvarházra hasonlított. Persze csak nagyjából. Hiányoztak a külső ablakok, és a tetőt jó pár keleties díszítőelem koronázta. Az egészet magas fal vette körül. Gyöngyi megjegyezte a kapu helyét.

– Nilgün, te nem jössz be? – kérdezte Csebár. – Nézzél szét odabent.

Gyöngyinek igaza volt. Arszlán udvarháza egészen biztosan most épülhetett. Ragyogó tisztaság fogadta a háremhölgyeket. Ahova akárcsak egy kicsi fény is betűzött az apró ablakokon, mindenhova cserepes növényeket ültettek. Virágokat, páfrányokat, kisebb cserjéket. Narancsot és mimózát? Nemrég füstölőket gyűjthettek, mert mindenütt nagyon kellemes illatok terjengtek. Gyöngyi cseppet sem lepődött meg azon, hogy megint legfelül kapott szobát. Az agák tanultak eddigi szökési kísérleteiből. Új otthonának csupán egyetlen, kis ablaka volt, közvetlenül a mennyezet alatt. Az ajtóra nem egy, de két erős zárat is szereltek. A fiatal lány savanyú képet vágott, és leült az ágya szélére. A fenéke még mindig sajgott a legutóbbi verés miatt. Ezen az ágyra terített vastag pokrócok sem enyhíthettek.

Felkapta a fejét, felpattant, és az apró ablak felé fordult. Mi volt ez a zaj? Csak nem...

De igen! *Harangszót* hallott!

Hiszen Óbuda magyar falu! Itt még nem rombolták le a templomot! A harangozó lelkiismeretesen végezte a munkáját. Gyöngyi valósággal itta magába a rég hallott, zengő hangot. Nem is tudta, hogy mennyire hiányzott ez az érces dallam!

Budán nem szóltak a harangok. Az átkozott pogányok elorozták a keresztények templomait, és mecsetekké alakították őket.

Az imádkozás kérdése másokban is felmerült. Ajsa kezdett el méltatlankodni, amikor délután összegyűltek odalent.

– Honnan fogjuk tudni, hogy mikor kell imádkozni? – kérdezte éles hangon. Arszlán leendő feleségeként gondosan ügyelt arra, hogy tisztességes, ájtatos nőnek látszódjon. – Itt nincsen müezzín, hogy imára szólítson minket.

– Majd Nilgün megmondja a pontos időt – felelte Herkules.

– Igen? És meg tudhatnám, hogy ő honnan tudja?

– Hát hallom – mordult fel Gyöngyi.

Döbönt arcok fordultak felé.

– Mi az, hogy hallod? Hogyan lehet az időt hallani? – csodálkozott Nurhán.

– Ti nem hallottátok a harangot?

– De igen. Mi köze az időhöz a harangnak?

Gyöngyit annyira meglepte a többiek tudatlansága, hogy sietve elmagyarázta az összefüggést. Ajsa utálkozó pillantását meglátva viszont, összefonta a melle előtt a karját, és dacosan szembefordult Herkulessele.

– Én aztán nem fogok szólni. Imádkozzatok úgy, ahogy akartok.

A szerencsen szeme nagyot villant. Az arcán azonban semmilyen érzelem sem tükröződött.

– Eddig húszat kaptál a fenekedre, ha rosszkodtál. Mostantól huszonötöt kapsz, ha akárcsak egyetlen ima időpontját is kihagyod – mondta nyugodtan. Felemelte a kezét, hogy ezzel adjon nyomatékot a szavainak.

Gyöngyi döbrent arccal meredt a hatalmas, rózsaszínű tenyérre és a vastag ujjakra. Sírva fakadt. A többiek nevetésével nem törődve megfordult, és felrohant az emeletre. Bevágta maga mögött az ajtót. Zokogva az ágyára vetette magát. Gyűlölt itt lenni. Egészen egyszerűen képtelenség lett volna beilleszkednie. Már ha akart volna.

De nem akart. Nem számított Arszlán! Nem számított Musztafa sem! Meg fog szökni a törököktől.

Később ismét megszólalt a falusi harang. Közeledett a muszlim imaidő is. Gyöngyi ökölbe szorított kézzel állt az ajtaja előtt. Végül dühösen nagyot csapott a falba, aztán

lement a földszintre. Már a többi lány is megérkezett. Azon vitatkoztak, hogy kinek melyik szoba jutott. Nurhán Gyöngyi felé fordult. Halvány mosollyal üdvözölte.

– Itt az imádkozás ideje?

Gyöngyi némán bólintott.

A haszine nuszta mindenkit kiterelt a zárt udvarra. Leterítették a földre az imaszőnyegeket. Négy sorban felsorakoztak mögöttük. Bengül megragadta Gyöngyi karját, és odarángatta maga mellé az utolsó sor közepébe. Akasma állt előtte.

– Csinálj úgy, mint a többiek – hallatszott Ilajda suttogása. A ferde szemű lány Gyöngyi mások oldalán készült az imádkozására. – Ne lógj ki a sorból. Nem szabad kilógni.

Gyöngyi sehol nem látta Herkulest, de Bicsir ott állt a fal árnyékában. Egy hosszú bambusznád pálcát tartott a kezében. Szúrósan a lányra pillantott, és a pálcával többször is belecsapott a tenyerébe. Gyöngyi már hallott arról, hogy az eunuchok ilyen botokkal ütik az engedetlenkedő lányok talpát. Az ilyesmi sokkal fájdalmasabb az elfenekelésnél. Eddig sikerült megúsznia a botozást. Vicsorogva engedelmeskedett.

Együtt imádkozott a többiekkel.

– Amiért ma ilyen jó voltál, este lent maradhatsz – mondta

Nurhán. – Énekelni és zenélni fogunk! Igazán rád fér egy kis vidámság.

– Meg egy kis szín is az arcodra – tette hozzá Duman. A fekete bőrű nő jókedvűen hátba vágta Gyöngyit. – Nem lehetsz ilyen sápadt, ha beállít az urunk!

– Idejön az Oroszlán? – kérdezte Gyöngyi elpirulva. Alig kapott levegőt.

– Szerinted miért van mindenki a legszebb ruhájában?

A késő délután és az este lázas várakozással telt el. Vacsora után valamennyien mosakodni és tisztálkodni kezdtek. Forró vízben alaposan megfürödtek. Nem csupán saját apró tükreiket használták a szépítkezés során, hanem a közös fürdőhelyiségben beállított nagy és alighanem méregdrága velencei tükröket is. Ezek olyan hatalmasak voltak, hogy a szépítkező egész arca jól látszott bennük.

– Te mit csinálsz? – fordult Gyöngyi döbbenten Gülden felé. A barátságos török lány egy apró fadarabbal piszkálta a fogait. Habzott a szája!

– Fogat mosok – válaszolta, miután kiköpte a habos vizet.

– Te talán nem szoktál?

Gyöngyi buta arccal meredt maga elé. Fogat mosni? Azt meg miért kellene?

– Hát öblíteni szoktam evés után – mondta végül.

Gülden halkan mormogott valamit a barbár keresztényekről, aztán beletúrt a dobozkájába, és egy ujjnyi hosszúságú faágot nyújtott Gyöngyinek. A faágot éles késsel annyiszor bevágták, hogy a puha darabok leginkább egy apró kefe sörtéire emlékeztettek.

– Az pedig szóda – mutatott a török lány egy kis kerek edényre. – Mártsd bele, sikáld le a fogaidat, aztán pedig öblíts.

Gyöngyi bizonytalanul forgatta a kezében a fadarabkát. A tükör felé fordult, és felhúzta az ajkát.

– Most még olyan szép a fogad, mint egy gyöngysor, de ez nem lesz mindig így, ha elhanyagolod – figyelmeztette Gülden. – Ráadásul kellemesebb lesz a szád illata.

Odakint már sötét volt, amikor mindenki összegyűlt a nagyteremben. Zenélni próbáltak, de nem nagyon ment a muzsika, mert a lányok kivétel nélkül nagyon idegesek voltak. Szerencsére nem kellett nagyon sokáig várakozniuk. Két hadim félrehúzta az ajtó függönyét, és Arszlán lépett át a küszöb fölé. A lányok azonnal leborultak a szőnyeggel borított padlóra. Gyöngyi is sietve követte a példájukat, de először jól megfigyelte a pasát. Bár Arszlán most nem félmeztelenül állt előtte, mégis ugyanolyan vonzó volt, mint legutóbb.

Néma maradt. Alaposan megnézte magának a lányokat, aztán kiment. Félórával később Bicsir sietett be a hárembe.

– A gazda Güldent választotta.

Egy pillanatnyi néma csend támadt. Gülden talpra szökkent, és táncoló léptekkel odasietett az agához. Kivezették a szobából. Csalódott moraj követte a távozását. Páran felháborodva sutyorogni kezdtek.

Gyöngyi lehajtotta a fejét. Nem akart senkire sem nézni. Igencsak zavarba jött az előbb. Miért remegett egész testében? Miért vágyott annyira arra, hogy Arszlán őt válassza? Mitől ilyen csalódott most?

Ez volt az első óbudai éjszakájuk. A lányoknak nem volt kedvük visszavonulni a szobájukba. Egy jó darabig teázgattak, aztán egymás után álomba merültek. A folyó partján jóval hidegebb volt, mint a várban. A cselédek lapos serpenyőkben izzó parazsat hoztak. Ettől némileg melegebb lett. Gyöngyi a fal mellett aludt. Rosszkedvűen összerezzent, amikor valaki megmarkolta a vállát. Éppen nagyon szépet álmodott. Sajnos nem emlékezett arra, hogy mit. Meg arra sem, hogy kivel.

– Ébresztő, Nilgün – hallotta meg Jonka suttogását. Felült, megdörzsölte a szemét és körülnézett. Az olajlámpásokat már eloltották, csak a serpenyők parazsa izzott. Bengül, Ilajda és Akasma guggolt mellette. – Gyere, gyere, menjünk!

– Menjünk? Hova?

– Majd meglátod – mondta halkán Jonka. Akasma rákacsintott Gyöngyire. Bal keze két ujjából gyűrűt formált, és utána többször is beledugta jobb keze hüvelykujját. Gyöngyi értetlenül nézte.

Csendben kiosontak a nagy teremből. Innen ajtó nyílt egy hátsó, teljesen körülzárt udvarra. A nők számára fenntartott szabad területet három oldalról magas téglafal vette körül. A negyedik fal helyén azonban alacsony faház állt.

– Két bejárata is van – suttogta Ilajda. – A nők és a férfiak világából, a háremlikből és a *szelámlik*ből is bejuthatsz ide.

– A gazda itt, a *mabein*ben találkozik a kiválasztottal – tette hozzá Akasma. – Csebár szerint így működik az isztambuli hárem is.

– Jó, de minek jöttünk ide? Hűvös van.

Bengül közelebb hajolt Gyöngyihez.

– Leskelődni fogunk – suttogta a fülébe.

A kis *mabein*nek három ablaka is volt ezen az oldalon. Ugyanolyan sűrű rács zárta el őket, mint a hárem emeleti ablakait. Ha viszont valaki odaszorította a homlokát a rácshoz, az apró réseken át is jól láthatta, hogy mi történik odabent. A lányok nesztelenül közelebb másztak és benéztek.

A szobából kihallatszott a hangos zene. Csebár dobon

játszott, Kaszum pedig sípot szorított az ajkához. Gülden olyan gyönyörű volt, hogy rá sem lehetett ismerni! Félmeztelenül táncolt a díványon heverő pasa előtt. Szilaj életöröm áradt belőle, miközben vadul rázta a csípőjét.

Gyöngyi döbbsen bámulta a török lányt. Még sohasem látta ilyennek. Utána a tekintete végigsiklott Arszlánon. Felhördült, és gyorsan elfordult. Halk kuncogást hallott a szomszéd ablak felől.

– A kis álszent – hallotta Akasma hangját.

– Lehet, hogy még nem látott felhevült férfit? – suttogta Ilajda. Alighanem mulatságosnak tartotta ezt a gondolatot. Amikor a tánc véget ért, a pasa elküldte az agákat.

Egy óra múlva távoli mennydörgés hallatszott. Gyöngyi azonban nem törődött a fenyegető zajjal. A homloka sajgott, mert olyan erővel szorította a rács léceinek. Hihetetlen! Eddig azt hitte, hogy minden tud az emberek dolgairól. Hiszen már hallott arról, hogy mit művelnek a legények meg a leányok a szalmakazalban. Arszlán és Gülden azonban egyáltalán nem úgy csinálta, ahogy a kutyák vagy a nyulak szokták. De nem ám!

Gyöngyi nagyon szégyellte magát azért, hogy itt leskelődik, ugyanakkor viszont hat ökörrrel sem lehetett volna elrángatni az ablak elől. Lenyűgözve figyelte a két izzadt test küzdelmét.

A rézlámpások fényében minden jól látszódott.

Amikor kijött ide, még hűvös volt az éjszaka. Most viszont kénytelen volt levetni magáról a felső ingét, mert úgy érezte, hogy majdnem megsül. Valamiért teljesen felhevült a bőre.

Az eső érkezését nem jelezte újabb mennydörgés. Egy jókora, jéghideg esőcsepp csattant Gyöngyi meztelen bőrén. Ilajda halk sikkantása jelezte, hogy ő is megázott. A következő pillanatban már szakadt is az eső. A leskelődök gyorsan bőrig áztak. Persze lehet, hogy Gyöngyi még így is maradt volna egy darabig, de Bengül megragadta a karját, és berángatta maga után.

Felrohantak a szobájukba és átöltöztek. Egyikőjüknek sem volt kedve egyedül maradni. Amikor Gyöngyi lejött, Bengül, Ilajda és Akasma csillogó szemmel egy serpenyő mellett ült az előszobában. Kaszum még egy adag parazsat öntött a fémlapra, utána végignézett a négy vigyorgó lányon, és fejcsóválva kiment.

A többiek gyorsan elaludtak, Gyöngyinek azonban nem jött álom a szemére. Újra és újra átélte, amit a kis faházban látott és hallott.

Csakhogy Arszlán most már őt ölelte át, és nem a boldogságtól hangosan ziháló Güldent.

Arszlán még három napig maradt Óbudán. Napközben az állam ügyeit intézte, esténként viszont újra a férfiak és a nők lakrésze közötti faházikóban keresett enyhülést. Az első éjjel Ajsát, másnap Bengült, harmadnap pedig Akasmát szólította be magához. Gyöngyi minden alkalommal ott leskelődött az ablaknál. Még az sem riasztotta el, hogy szeretkezés közben Bengül végig az ablak felé vigyorgott. A görög lány tisztában volt azzal, hogy a társai feszülten figyelik minden mozdulatát, és jól hallják a zihálását, boldog sikolyait.

Az első reggel a lányok körbevették az öregasszonyt, Zehra nénit. Olyan kenőcsért vagy italért könyörögtek, ami elősegítheti, hogy teherbe essenek, és persze azt, hogy egészséges fiúgyermekük szülessen. Arszlán távozása után mind a négy kiválasztott azt állította, hogy egészen bizonyosan teherbe esett. Zehra anyó azonban csak a fejét csóválta:

– Várjunk ezzel egy hónapot.

A pasa ugyanolyan váratlanul távozott, mint ahogy jött. Amikor híre ment, hogy aznap este már hiába várnának a hívó szóra, a lányok levették, és szépen elcsomagolták a legszebb ruháikat. Folytatódtak a hárem hétköznapijai. A pasa rövid látogatása persze olajat öntött a mélyben meghúzódó ellentétek tüzéire. A négy szerencsés egyfolytában azon

vitatkozott, hogy melyikük nyújtott jobb teljesítményt az ágyban.

– Mi az, hogy *teljesítményt*? – ízlelgette Gyöngyi e különös hangzású szót. Nem igazán értette, hogy miről beszélnek a többiek. Igaz, a háremhölgyek maguk sem tudták eldönteni, hogy mi az, amivel a legjobban magukhoz láncolhatnák az urukat.

– Nem az számít, hogy neked hányszor volt jó – magyarázta Nurhán a fiatalabb nőknek. – Egyedül az a lényeg, hogy hányszor és hogyan tetted boldoggá a gazdát.

Akasma tiltakozni kezdett.

– A negyedik éjszakára már kifáradt. Minden csepp erőt kifacsartatok a tagjaiból. Ha engem választ az első éjszakán, akkor nemcsak kétszer jutattam volna őt fel a gyönyör csúcsára, hanem... legalább ötször!

– Na, persze – legyintett gúnyosan Ajsa. A török lány nagyon elégedett volt a saját teljesítményével.

A budai pasa alighanem jókedvűen távozott. Nagyon is bőkezű szeretőnek bizonyult. Mind a négy lányt apró ajándékokkal, kisebb ékszerekkel lepte meg. Ráadásul egy nappal a távozása után Csebár odaállt a háremhölgyek elé. Kivételesen nem panaszkodott. Ez a hely még őt is jobb kedvre derítette.

– Kislányok, figyelem! Örömteli hírt közlök veletek.

Kétszer meg kellett ismételnie a felhívását, mire minden odalisk odafigyelt rá.

– Gazdánk engedélyt adott arra, hogy fogadjunk egy kalmárt. Megszerveztük nektek Jeremjak asszony látogatását.

Hangosan rivalgás támadt. A lányok jókedvűen összenéztek.

– Kiről van szó? Minek örültök annyira? – kérdezte Gyöngyi.

– Jön az örmény kereskedőnő! Vásárolhatunk! – lelkesedett Jonka.

– Elég jó a választék nála – bólintott Dünja.

– És nem ment el az esze, amikor megszabta az árait – tette hozzá Akasma.

Vásárolni? Az tényleg jó volna – gondolta Gyöngyi. – Talán megvehetem azokat a dolgokat, ami a szökéshez kell.

– De hát nincsen pénzem! – jajdult fel a váratlan felismeréstől. – Csak bámulhatom az árukat!

Emiatt azonban feleslegesen aggódott. Most Nurhán állt a többiek elé.

– FigyeljeteK, lányok! – kiáltotta a boldogságtól ragyogó arccal. – Gazdánk, a bőkezű Arszlán egy egész erszényi ezüstöt hagyott itt nekünk. Álljatok sorba a pénzért.

A haszine nuszta mindenkinek adott az ezüsből, így már Gyöngyinek is volt miből vásárolni. A délután lázas tervezgetéssel telt el. Mindenki összeállította a legfontosabb dolgok listáját. Utána megbeszélték a barátnőikkel, és gyorsan módosították a terveket. Akadt a lányok között olyan is, akinél estére már egyetlen tétel sem maradt meg az eredeti felsorolásból.

Jeremjak asszony két nap múlva érkezett meg. Ugyanolyan ruhát viselt, mint a török nők. Csupán a magas falon belül vette le a kendőt és a fátylakat. A többiek már mind ismerték. Jókedvűen, lelkesen csivitelve vették körül a határozott arcélű, fekete hajú asszonyt. A hadimok közben behozták az áruval teli ládákat és batyukat. Gyöngyit is bemutatták a kalmárnak. Kicsit arrébb állva észrevette, hogy az üdvözlés során az örmény kalmár pénzt csúsztatott a vezető eunuchok kezébe. Az ezüst azonnal eltűnt a fehér kaftánok mélyében.

A vendég felnézett az égre. Úgy vélte, hogy nem fog esni az eső. Elkezdte kipakolni az áruját a fűre terített vastag pokrócokra. A lányok ott tolongtak körülötte, ám addig semmihez sem nyúltak, míg mindent ki nem rakott eléjük. Jeremjak asszony ékszereket, ruhákat, különféle szövetek tekercseit, szépítkezőszereket és apró, hímzett papucsokat hozott. A ruhaneműk mellé jókora rézedények kerültek.

Amikor levette a fedőt, a kerek tálcákról csodálatos illat szállt a magasba. Nyolc-, tízféle, szinte már émelyítően édes szagú süteményt hozott. Volt a tálcán joghurttorta, édes rizskrém, főtt alma fügével, négy fajta baklava, cezerje és káposztás kalács is. Gyöngyi felhördült. Az egyik illat nagyon is ismerősnek tűnt. Eszébe jutott egy régi emlék. Habozva közelebb lépett az egyik tálcához. Leguggolt, és beszívta a keleti édesség semmi mással össze nem téveszthető illatát.

Törökméz!

Annyi idő elteltével újra megízlelheti ezt a ritka csemegét. Nem tudta eldönteni, hogy sírjon-e vagy nevéssen.

Herkules is kijött az udvarra. Kicsit arrébb állt meg a kirakott portékákat válogató lányok mögött. Amikor a kalmár észrevette, otthagya a lányokat, és odasietett a kiszlar agaszihoz. Egy apró, fehér selyembe burkolt csomagot nyomott a kezébe. Herkules mohó pillantást vetett az ajándékra, aztán gyorsan a ruhája alá dugta. Megfordult, és köszönés nélkül, szinte már futva kiment a kapun.

– Ópium! – suttogta Gyöngyi fülébe Gúlden. – Nekünk is kéne venni.

A magyar lány hátán végigfutott a hideg. Sok szörnyű dolgot hallott már a rettenetes napkeleti méregről. Ugyanakkor Gúldent nem tartotta buta nőnek. Nem tudott

mit kezdeni a barátnője hangjából kicsengő vágyakozással.

Jeremjak asszony nem egyszerű kereskedő volt. Más szolgáltatásokat is felajánlott a lányoknak.

– Képzeld, Nilgün – suttogta Jonka Gyöngyi fülébe –, jósolni is tud! Megmondja, hogy mi vár rád a jövőben.

A kalmár késő estig maradt. Elrakta a maradék áruját, gondosan becsomagolta a lányoktól kapott ezüstöt, aztán szépen körbejárt. Mindenkivel eltöltött negyed vagy fél órát. A végén odaült Gyöngyi mellé is.

– Te nem vettél semmit, csak édességet. Ennyire falánk vagy?

– Nem vagyok falánk. Azért nem költöttem a pénzemet, mert nincs szükségem az áruidra.

– Minden nőnek szüksége van szépítőszerekre.

– Nekem nincs, mert elszököm innen!

Dühös kifakadásával sikerült meglepnie Jeremjakot. Az idős, karvalyorrú asszony körülnézett, hogy nem hallja-e valaki a szavaikat, utána pedig törökről magyarra váltott.

– Ne legyél ostoba, te lány – figyelmeztette. – Meghallják és megbüntetnek. Hiába gömbölyű a feneked. Ha véres, akkor nem fog többé tetszeni a gazdádnek.

– Többé? – csattant fel Gyöngyi. Panaszos hangon folytatta. – Hiszen Arszlán rám sem néz. Még mindig szűz

vagyok!

A kalmár hitetlenkedő pillantást vetett a háremhölgyre. Látszott rajta, hogy egy szavát sem hitte el. Utána viszont a kezét nyújtotta Gyöngyi felé.

– Mutasd a tenyeredet. Megjósolom neked, hogy mi vár rád.

Gyöngyi vonakodva odanyújtotta a kezét. Jeremjaknak erős, meleg ujjai voltak. Határozottan megfogta Gyöngyi csuklóját, és odahúzta maga mellé. A mutatóujját végighúzta a tenyér vonalain. Már nyitotta volna a száját, de elhallgatott. A homlokát ráncolva közelebb hajolt. A körmét újra és újra végigvette a vonalak fölött. Értetlenül megrázta a fejét.

– Hát ez különös – suttogta.

– Mi az, mit láttál?

– Most először fordult elő velem, hogy nem tudok valakinek olvasni a tenyeréből! Pedig itt van, világosan látom az összes vonalat, az összes domborulatot. Mégsem áll össze a kép!

Most már két kézzel fogta Gyöngyi kezét, és a lány szemébe nézett. Az örmény asszonynak metsző tekintetű, szürke szeme volt.

– Nagyon szép vagy, de a gazdád nem nyúl hozzád. A többi lány egész nap azzal dicsekedett, hogy milyen mohó és tüzes

szerető. Mi lehet az oka annak, hogy veled kivételt tesz?

– Ezt szeretném tudni magam is.

– Talán tartogat valakinek?

– Már hogy kinek? – értetlenkedett Gyöngyi. Igencsak meglepte a kalmár felvetése. – Miért?

– Ajándékba. Hogy valamilyen szívességet kérhessen cserébe.

– Kitől? Arszlán a legnagyobb úr az egész Hódoltságban. Mindenki az ő kegyeit keresi, az ő talpát nyalja.

– Nocsak – biccentett Jeremjak felcsillanó szemmel –, okos is vagy, nem csak szép. Igazad van, eddig a budai pasák kivétel nélkül magasan képzett, tapasztalt katonai vezetők voltak. Korábban a szultán közvetlen környezetében szolgáltak. De te ezt honnan tudtad, kis virágszál? Lehet, hogy előkelő kisasszony került eléem? Mi volt régen a neved?

– Ugyanaz, mint ma: Kővári Gyöngyvér vagyok.

– Kővári? Sosem hallottam erről a nemzetségről. Vannak rokonaid?

– Olyanok, akik akárcsak egy szalmaszálat is keresztbe tennének értem? Olyanok nincsenek. De miért kérdezted?

– Gondolkozom. Így gyorsan elfonnyadsz. Árad belőled az elkeseredettség. Rossz befektetés vagy te a gazdádnak. Mennyit fizettek érted?

Gyöngyi összerezzen. Még mindig nem tudott megbarátkozni azzal a gondolattal, hogy úgy adták-vették, mint egy kecskét vagy tinót.

– Nem tudom – felelte mérgesen.

– Majd kiszedem Nurhánból. A rokonaid fontosak lehetnek. Értékét veszíti az érted kifizetett pénz. Ha viszont valaki kiváltana, akkor a pasa is jól jár, te meg hazatérhetsz.

Gyöngyi megszédült. Eddig nem is gondolt erre a lehetőségre. Ilyen egyszerű volna az egész? Nem kell felmászni a falakra, azt kockáztatni, hogy lelövi egy janicsár. Nem lesz talán arra sem szükség, hogy fagyoskodva az erdőben bujkáljon a rablók és útonállók előtt. Most már ő ragadta meg két kézzel az örmény kezét.

– Megtennéd nekem? Üzennél a barátaimnak? Tényleg?

Jeremjak a Gyöngyi ölében heverő, zsinórra fűzött akcsékra pillantott.

– Persze, hiszen megmaradt az ezüstöd. Miért ne vennél magadnak reményt?

Gyöngyi habozás nélkül megragadta a füzért, és a kalmár kezébe nyomta. Jeremjak elégedetten bólintott. Sikerült megszereznie az utolsó háremhölgy költőpénzét is.

– Kinek szóljak? Ki fog kiváltani?

– Varsányi Cecília asszony – válaszolta rövid habozás után

a lány. Nem volt más tehetős ismerőse.

– Hol él?

A kalmár nem volt túl boldog, amikor meghallotta a választ.

– Nagyon messze van. Hogyan jussak el arra az Isten háta mögötti határvidékre? Nincsen egy fontos pártfogód, aki eljár a nagyvárosokba? Valamilyen nagyúr?

– Hát ott van még Erzsébet úrnő.

– Milyen Erzsébet?

– Báthory asszony.

– Mi? – kiáltotta Jeremjak. Olyan hangos volt, hogy többen is felé fordultak. A kalmár először elsápadt, aztán tűzvörös lett. – Te ismered az ecsedi anyát?

– Találkoztam már vele...

– És elengedett?

– Az egyik udvarhölgye segített nekem elszökni.

Az örmény gyorsan eltüntette az ezüstöt, aztán újra Gyöngyi kezét kezdte el vizsgálni.

– Nem látom a jövődet, pedig látnom kellene.

– Ez baj?

– Nem. Csak nagyon szokatlan. – Mélyen Gyöngyi szemébe nézett. – A saját érdekedben azt tanácsolom, hogy ne szólj róla senkinek.

A lány elrántotta a kezét. Már bánta, hogy odaadta a pénzét.

– Persze, ne szóljak. Szégyelled, hogy csődöt mondtál.

– Ne beszélj már ostobaságokat – sziszegte az asszony. – Tanácsot fogok kérni valakitől, aki nálam többet tud a testvériség dolgairól.

– Milyen testvériség?

A kalmár csak legyintett.

– Ígérd meg, hogy nem szöksz meg addig, amíg vissza nem jövök hozzád.

Ez már több volt a soknál. Nem elég, hogy kicsalta Gyöngyi pénzét, de még ilyen alattomosan megpróbál az őrzői kezére játszani.

– Nem ígérhetem meg – mondta Gyöngyi. Felállt, és Jeremjak tiltakozásával nem törődve otthagya az asszonyt.

Tizenegyedik fejezet

Csoda kora reggel

Gyöngyi rosszkedvűen állt az ablak előtt. A sűrű rácson át nehéz volt kilátni. Nem mintha odakint olyan sok látnivaló akadt volna. Napok óta folyamatosan esett az eső. Alig két hét leforgása alatt gyökeresen megváltozott az időjárás. A vénasszonyok nyarára már senki sem emlékezett. A lányok borzongva arról beszéltek, hogy nemsokára talán már havazni is fog.

A háremhölgyek persze nem csupán a pocsék időjárás miatt voltak ingerültek. Arszlán feléjük sem nézett. A budai pasa valahol északon vagy talán a Hódoltság nyugati határvidékén hadakozott. Mivel a háremhölgyei csupán ágyasok és nem feleségek voltak, ezért nem vette magának a fáradságot arra, hogy üzenetet küldjön vagy levelet írjon.

Legutóbbi látogatásának négy szerencsés kiválasztottja kifejezetten összeférhetetlenül viselkedett. A lányok egész

nap csak a hasukat lesték, és a menstruációt várták. Egészen pontosan azt, hogy elmaradjon a havi vérzésük. Zehra anyó idegeire mentek az állandó siránkozásukkal. Újra és újra azért nyaggatták, hogy állapítsa meg már a terhességüket.

Végül sikerült annyira fölmérgesíteniük, hogy Akasmát bottal a kézben kergette ki a téli kertből.

Nem kellett sokat várni az újabb bajra. Nihál, az egyik arab lány kezdett el viszketésre panaszkodni. Ebédidőre már kiderült, hogy több lánynak is ez volt a baja. Nurhán bezárkózott az idős asszonnyal, majd Zehra sorra megvizsgálta a panaszkodókat. Jó pár háremhölgynek jelentek meg kiütések a hóna alatt és az ágyékán. Olyan is akadt közöttük, akinek a füle tövében és a lábujjai között gyulladt be a bőr.

– Ez bizony fertőzés. Ehhez kétség sem férhet – állapította meg Zehra. Fenyegetően körülnézett a teremben. Mintha a lányokat vádolta volna. Sikerült ráijesztenie Nurhánra.

A haszine nuszta rémülten a szája elé kapta a kezét.

– Csak nem bujakór? – kérdezte halálra váltan.

Gyöngyi azonnal megértette, hogy mitől rémült meg ennyire a hárem vezetője. Nurhán számára végzetes következményekkel járt volna, ha nemi betegség üti fel a fejét a háremben, hiszen a lányok csakis a pasától kaphatták volna

el a kórt. Ami ugye azt jelentette, hogy hamarosan mind betegek lesznek. Egy rabszolgalány ugyanis még a vérbajos gazdájának sem mondhat nemet. Nurhán alighanem nem is akart belegondolni a másik lehetőségbe. Ha ugyanis nem a budai pasa a fertőzés forrása, akkor a baj egy másik férfi ágyékáról szökkent át valamelyik lány testére. Ez pedig azt jelentette volna, hogy a haszine nuszta rosszul végezte a munkáját.

– Ugyan már, ne beszélj ostobaságot, lányom! – csattant fel Zehra anyó. – Sima fertőzés, amihez semmi köze a bujaságnak.

A lányok kezdtek magukhoz térni a döbbenettől. Halkan sutyorogva kisebb csoportokat alkottak. Nurhán megköszöri a torkát. Zehra nagyot koppantott a kezében tartott bottal.

– Mielőtt bárki is nagyon megijedne, elmondom, hogy tudom a megfelelő gyógymódot.

Csend lett.

– El kell vinni a lányokat a *Jesil Direkli ilidzsába*.

A bejelentését először némaság, majd harsány ujjongás fogadta.

– Igen, menjünk! – kiáltotta Gülden.

– Éppen ideje – tette hozzá Ajsa.

- Ártani nem árthat – bólogatott Jonka.
- Miről beszéltek, miről van szó? – fordult Gyöngyi a kék ruhás lányhoz. Jonka játékosan meglegyintette pávatollas legyezőjével, mielőtt válaszolt volna:
  - Megyünk a gőzfürdőbe!
  - Fürdőbe? – értetlenkedett Gyöngyi. – Meg fogunk mosakodni?
  - Nem itt, te kis buta – nevetett rá Gülden, és megsimogatta az arcát. – A Jesil Direkli ilidzsa a leghíresebb budai gőzfürdő.
  - Mi az, hogy gőzfürdő?
  - Te tényleg nem tudod?
  - Szerinted?
  - Olyan nagyszerű hely, ahol a tűzforró vízben nem csupán megtisztulhatunk, de csodálatos felfrissülés vár testünkre és lelkünkre is. A Zöldoszlopos fürdő nincs messze a budai vártól. Innen azért elég hosszú lesz eljutni oda.
  - Miért pont oda megyünk? – kérdezte Dünja. – Van közelebb is jó fürdő.
- A kérdését Zehra anyó is meghallotta.
  - Azért, te ostoba lány, mert a Gellért-hegy alól különleges erejű gyógyvíz bugyog fel. Nem kell felmelegíteni, magától tűzforró. Földanyánk tisztára fogja mosni az ágyékokat, és

eltünteti a fájó pörsenéseket és kiütéseket.

– Igen! – kiabálták a lányok. – Menjünk gőzfürdőbe.

Nurhán megköszöri a torkát.

– Néhányan már jártatok a hegy tövében. Güldennek igaza volt. Tényleg ez Magyarország legjobb gyógyfürdője. Általában csak férfiak járnak oda, de én majd megszervezem, hogy ma a mienk legyen. A gyönyörű kupola alatt mesebeli világ van. A négy medencében eltérő forróságú a víz. Az egyik csupán kellemesen meleg, ám még olyan is akad, amelyikben tojást lehetne főzni.

– Akkor azt elkerülik a fiatal férfiak! – kiáltotta Bengül. A szavait harsány nevetést követte. Nurhán nem haragudott meg azért, hogy a szavába vágtak.

– Az egyik medencében kénes illatú gyógyvíz van. Egy tucatnyi betegségre is enyhülést hoz.

Lehalkította a hangját, és bizalmaskodva folytatta:

– Állítólag visszaadja az elhanyagolt asszonyok termékenységét is.

A lányok hangosan nevettek.

– Ez meg vajon hogy derült ki? – kérdezte Jonka.

– Régóta áll ott az a zöld oszlop. Amióta Buda felszabadult, rengeteg a vendég. Már az első pasák idején rendbe hozták a fürdőt. Előtte forgalmas karavánszeráj működik. Kicsit arrébb

három dervisotthon is van.

– A tulajdonosnak nem fog tetszeni, ha egy napra kisajátítjuk.

– A tulajdonos becsinál a gyönyörűségtől, hogy szívességet tehet a pasa ágyasainak – szólt közbe Gülden.

– Nagyon remélem, hogy nem az egyik medencében – kiáltotta Ilajda. – Nem szeretnék túlságosan is kénes vízben megfürödni.

A hangosan viháncoló társaságból csupán egyvalaki lógott ki. Gyöngyi savanyú arccal állt a lányok között. Ő még most is külön szokott mosakodni. Azt sem engedte meg, hogy a hárem fürdőjében szolgáló egyik idős nő mosdassa meg. Már az is éppen elég volt, amikor szőrtelenítették az egész testét. Beleborzongott a szörnyű emlékbe.

Igaz, azóta egészen jól nézett ki a karja és a lába is. Sokkal nőiesebbnek tűnt.

– A kirándulás nem okozhat gondot – folytatta Nurhán. – A gazdánk négy gyönyörű hintót zsákmányolt. Ezekbe kényelmesen beférünk mindannyian. Szóval öltözzetek, megyünk fürdeni.

– Addig se nagyon vakarózzatok – figyelmeztette a lányokat a botját rázva Zehra néni.

A háremhölgyek még a félelmetes öregasszony szavait is

hangos nevetéssel fogadták. Szinte megszédültek attól a gondolattól, hogy kijuthatnak a háremből.

– Jöhet Nilgün is! – kiáltotta Bengül.

– Nem jó! Meg fog szökni! – ellenkezett azonnal Ajsa.

Jonka és Gülden odalépett Gyöngyi mellé. A török lány megragadta a kezét.

– Ugye nem fogsz megszökni?

– Gyere velünk – kérlelte Jonka. – Olyan jó volna.

Gyöngyi zavarba jött. Jól látta, hogy mennyire lelkesek a barátai. Menjen, vagy ne menjen? Aztán arra gondolt, hogy a magyarok *nem járnak* gőzfürdőbe. Győzött benne a dac.

– Nem fogok hazudni nektek – mondta határozottan. – Meg fogok szökni, mihelyt alkalmam nyílik rá.

– De hát miért? – kérdezte Jonka, és összecsapta két kezét.

– Nem jobb itt neked?

– Biztos valamilyen finnyás hercegnő volt – gúnyolódott Dünja. – Azért ilyen fehér a bőre. Azért is néz le minket.

Nurhán gyorsan döntött.

– Nilgün itt marad – mondta határozottan. – Mi pedig megyünk. Senki sem ronthatja el ezt a remek kirándulást.

Szúrós pillantást vetett Gyöngyire. Már nem szerette annyira az új lányt, mint amikor idekerült. Megátalkodott bajkeverőnek tartotta. Meg persze veszélyforrásnak is.

Gyöngyi makacskodása miatt könnyen magára vonhatta volna a pasa haragját.

– Ne próbálj megszökni! Éppen elég őr marad itt.

A háremhölgyek gyorsan szétszéledtek. Felsiettek a szobájukba, hogy átöltözzenek, hogy összecsomagolják a fürdős holmijukat. Gyöngyi egyedül maradt. Rosszkedvűen leült az egyik szőnyegre. A hátát nekivetette a falnak, és a néma termet bámulta. Negyedórával később a többiek már útra keltek. Az udvar súlyos kapuja bezáródott mögöttük. A fogoly most már tényleg magára maradt. Nem nézett a távozók után. Kis idő múlva viszont elzsibbadt a lába. Fintorogva felkelt, és lassan körbesétált a házban. Mikor is lehetett utoljára egyedül? A háremben gyanakodva néztek azokra, akik kerülték a többiek társaságát. Az itt élők csupán éjszakára vonulhattak vissza.

Bejárta a közös helyiségeket. A télikertben hosszabban elidőzött, és megöntözött néhány növényt, aminek már kiszáradt a földje. A cserepekben szépen fejlődött az Adonisz-rózsa, az ernyős körtike, a halovány aszat, a bolyhos füzike, a kalászliliom, a réti útifű, a télizöld, a sisakvirág, a mezei katáng és a pókbangó is. A konyharészben és a mosdókban sem találkozott senkivel. A cselédek kihasználták a váratlan szabadnapot és hazamentek.

Hátborzongató volt az üres hárem. Nem számított, hogy még mindent belengett a különféle illatszerek és füstölők illata. A padlón jó pár kendő és sál hevert. A többiek olyan sietve távoztak, hogy az asztalokon ott maradtak a teával félig teli poharak is. Gyöngyi hátán végigfutott a hideg. Mintha csak egy kísértetházban járt volna. Ingerülten kiment a hátsó udvarba.

Elállt az eső, a felhők közül előbukkant a nap. A tekintete végigsiklott a három magas falon. Hogy a csudába tudna felmászni valamelyikre?

Nem volt kedve visszamenni a főépületbe. Az eresz alatt lassan odament a szerelmi együttléteknek helyet adó mabeinhez. Az orrát nekinyomta a rácsnak. A szoba üres volt és sötét.

Gyöngyi behunyta a szemét. Elképzelte, hogy a puha matracokon ő fekszik odabent Arszlánal. A pasa közel hajol hozzá, lágyan megcsókolja a fülét, és tűzforró ajka lassan végigsiklik Gyöngyi állán.

Nyelt egy nagyot, és gyorsan kinyitotta a szemét.

Bent ugyan sötét volt, de a túloldali ablakokon fény szűrődött be. Odakint, a másik udvarban valami gyorsan mozgott. Mintha többen is lettek volna odaát.

Mi lehet az?

Fém csattant fémen! Éles, pendülő hangot hallott. Valaki felkiáltott. Kardok hangját hallotta? Harcolnak a túloldalon? Hiába meresztgette a szemét az apró réseken át, semmit sem tudott kivenni. Inkább a fülét szorította a rácsra. A pasa izzó ajka helyett lécek nyomódtak a fülébe.

Igen, ott valaki harcolt.

Gyöngyi megremegett. Meg kellett kapaszkodnia a rácsban. Elöntötte a remény. Lehet, hogy célba ért az üzenete? Jeremjak asszony eljutott a magyarokhoz? Itt vannak a bátor végvári vitézek, hogy kiszabadítsák?

Gyöngyi megragadta a rácsot, és megpróbálta még jobban a résre szorítani az arcát. Semmit sem látott. Csupán néhány gyors, elmosódott árnyalak mozgott a mabein túlsó ablakán. Újra meghallotta az összecsapó fém zendülését.

Lehet, hogy kiabálnia kellene? Magyarul, hogy a harcosok meghallják? Akkor egyből idesietnének, hogy megmentsek.

De nem. Nem vállalhat ilyen nagy kockázatot. Mi van, ha mégsem hős magyar vitézek támadták meg a törököket, hanem minden emberiességből kivetkőzött külföldi zsoldosok? Vagy éppen olyan emberbőrbe bújtatott szörnyetegek, mint akik eladták a rabszolga-kereskedőnek?

Megrázta a fejét. Jobb lesz, ha csendben marad.

Megfordult, és beszaladt a női részlegbe. Elsietett a mabein ajtaja előtt. Tovább ment. A következő szoba fala a férfiak udvarával volt határos. Itt azonban nem nyílt sem ajtó, sem ablak. Csupán a magasba vágtak egy keskeny, néhány ujjnyi szélességű szellőzőnyílást. Azon át is behallatszott az összecsapó fegyverek hangja, és egy férfi dühös kiáltása.

Gyöngyi kétségbeesetten megállt. A női részlegből itt képtelenség lesz kijutni. Lehet, hogy mégis kiabálnia kell?

A következő pillanatban azonban a homlokához csapott, és halkan korholni kezdte önmagát:

– Hogy lehetek ennyire ostoba? Talán az izgalom vette el az eszemet.

A férfiak udvarába természetesen nem lehetett innen kijutni. Csakhogy a háremlik és a szelámlik között ott volt az összekötő láncszem, a mabein. A hús gyönyöreinek szobájába mind a két oldalról be lehetett menni. Gyorsan körülnézett. A szerájban továbbra is csend volt. Úgy tűnt, hogy rajta kívül teremtett lélek sincs idebent. Nesztelen léptekkel odasietett az ajtóhoz. Félrehúzta a reteszt, és óvatosan belépett. Korábban még sohasem járt ott. Nagyjából azért tudta, hogy mi hol van, hiszen elég sokat leselkedett az oldalsó ablakon át. Innen jóval hangosabban hallatszott a fegyverek zaja. Úgy tűnt, hogy csak két harcos csap össze.

Odament az ablakhoz, és kinézett a férfiak udvarára. Majdnem felkiáltott a csalódottságtól. A rácsos ablak túloldalán csupán hárman álltak. Nem végvári vitézek, de még csak nem is vallon zsoldosok. Herkulest, a hatalmas termetű öreg hadimot látta és két janicsárt. Mind a hárman félmeztelenre vetkőztek. Az egyik katona a kardjára támaszkodva figyelte a küzdőket. Néha lelkesen odakiáltott valamit a társának. Egy-egy ügyetlenebb mozdulata után viszont jókedvűen kigúnyolta.

Ezek itt csak gyakorolnak – gondolta a lány. – Senki sem jött azért, hogy kiszabadítson.

Majdnem elsírta magát az elkeseredettségtől. Már azon volt, hogy megfordul és visszamegy a háremlikba, amikor az eszébe jutott, hogy odabent nem várja senki. Inkább tovább nézte a küzdőket.

Herkules nagyszerű vívó volt. Könnyedén elhárította a magas, szikár janicsár támadásait, és többször is keményen megszorongatta az ellenfelét. Fém kardokkal gyakoroltak, bár Gyöngyi gyanította, hogy a fegyvereket nem élezték ki, mivel a janicsár egyszer kénytelen volt megragadni Herkules szablyájának pengéjét. A fegyver éle nem metszette le az ujjait.

A vívásnak a harang szava vetett véget.

– Mennünk kell, aga – szólalt meg az idősebb janicsár. A társával együtt felvették az alsó ingüket, majd a zubbonyukat. – Negyed óra múlva őrsváltás.

– A fiúk fele elkísérte a hölgyeket a gőzfürdőbe. Így nekünk ma kétszer is szolgálatba kell lépünk – tette hozzá savanyú képpel a társa.

Elköszöntek Herkulestől. Halkan beszélgetve kimentek az udvarról. A szerencsen azonban nem követte a példájukat. Egyedül gyakorolt tovább. Gyöngyi érdeklődve figyelte. Ha egy pillanatra el tudott volna feledkezni arról, hogy egy heréltet lát maga előtt, akkor kénytelen lett volna beismerni, hogy Herkules nagyon is jól néz ki a maga vad és zabolátlan módján. Most egy akkora szablyával gyakorolt, amelyik mellett eltörpült volna a janicsárok fegyvere. Egy közönséges férfi talán fel sem tudta volna emelni a súlyos kardot.

A félmeztelen, csupán fehér, buggyos hosszú nadrágot és puha sárgát csizmát viselő szerencsen azonban minden tekintetben átlagon felüli harcos volt. Csukott szemmel végezte el a különféle vívó mozdulatokat. Csupán időnként fújta ki hangosan a levegőt.

Gyöngyi megcsóválta a fejét. Mit bámulja itt az óriást? Úgy viselkedik, mint valami éretlen kislány. Töprengeni kezdett. Mit mondott a janicsár? Azt, hogy negyed óra múlva

őrségváltás? A társa meg arról beszélt, hogy csak az örök fele maradt Óbudán? Elkísérték a lányokat a Gellért-hegyhez?

Dacosan felszegte a fejét. Ennél jobb alkalom talán sosem kínálkozik. Szöknie kell, most vagy soha!

Csak Herkules figyelmét kell valahogy kijátszania. Ő meg kint gyakorolt. Teljesen elmélyült a különféle vívóformákban. Egész biztosan nem figyelt a házra.

Gyöngyi a mutatóujjával megérintette az orrát. Halványan elmosolyodott.

Ha most szökik meg, akkor Arszlán nem okolhatja Nurhánt meg a többieket. A magyar lány szökéséért egyedül az öreg szerecsent fogják hibáztatni. Úgy kell neki! Ha majd megkorbácsolják, mint szegény Kaszumot, vagy talán ki is végzik, akkor majd jól megbánja, hogy ormótlan, rózsaszín tenyerével annyiszor elverte Gyöngyi fenekét.

Elégedetten elmosolyodott. Megfordult a félhomályban. Mivel sokáig a kinti világosságot bámulta, most alig látott. Elindult a háremlik ajtaja felé.

Majdnem felkiáltott, amikor belelépett valamibe. Fémes csörömpölés hallatszott, és por ömlött a lábára. Kővé dermedt az ijedtségtől. Valamelyik ostoba fajankó itt felejtett egy hamuval és félig elégett faszénnel teli serpenyőt. Annak a szélére lépett rá az előbb. Kiömlött minden.

Egy gyors lépéssel visszaugrott az ablakhoz. Kinézett a rácsok közötti résen. Herkules még mindig gyakorolt.

Gyöngyi megkönnyebbülten fellélegzett. Most már sokkal óvatosabban indult el az ajtó felé. Nem emelte fel a lábát a padlóról, hanem a talpát lassan csúsztatta a szőnyegen. Baj nélkül bejutott a női részlegbe. Bezárta maga mögött az ajtót, és rohanva felfelé indult a lépcsőn. Az első emeleten megtorpant. Hangosan zihált az izgalomtól. Nem szabad zajongania. Szépen, csendben ment tovább. A szobájába érve átöltözött. Levette a vékony, áttetsző bugyogót, és a helyére felvett egy erősebb szövetből készült nadrágot. Aztán a biztonság kedvéért még egyet. Odakint bármikor eleredhetett az eső. Nem akart megfagyni. A nadrág akkor is jó szolgálatot tesz majd, ha lovat lop, és nyeregben kell elmenekülnie.

Visszafordult a ruhásláda felé. Újra elbizonytalanodott.

Mi legyen a ruháival?

Esze ágában sem volt itt hagyni a sok csodálatos holmit. Az ízléstelen török sapkákról persze szívesen lemondott, de a meleg és erős szövetből készült téli holmikra még szüksége lehet. Kiszedte őket a ládából, és egyetlen tekercsbe göngyölte valamennyit. Kötelet sodort egy kendőből, és gondosan átkötözte a batyut. A vállára vette. Végignézett magán. Pontosan olyan öltözetet viselt, mint a többi

háremhölgy azokban az időszakokban, amikor nem számítottak a pasa látogatására. Ez a benti ruha odakint azonnal elárulná. Szüksége lesz egy egyszerű, hétköznapi köpenyre. Olyanra, amit a szolgák hordanak.

Az óbudai udvarháziról azonban még a budai palotánál is kevesebbet tudott. Vajon hol tárolhatják a szolgák holmiját? Megvonta a vállát, és lesietett a földszintre. A fejét is eltakaró köpeny nélkül egyszerűen nem léphetett ki az ajtón. Hiszen még fényes nappal volt.

Lent megállt és körülnézett. Bement a konyhakertbe. Itt nem talált semmi használhatót sem. Viszont a konyhakert mellett ott volt a kis raktár. Odabent már rábukkant három egészen tűrhető állapotban lévő köntösre. Kicsit fintorgott a szaguk miatt, de habozás nélkül felvette a legjobb állapotban lévőket. A köpenyek mellett fekete kendők és fátylak is lógtak a falba vert fapecskékről. A feje köré tekert egy kendőt, és ráerősítette a fátylat. Elégedetten elmosolyodott. Kilépett az ajtón, és már indult volna a hárem felé, amikor valósággal kővé dermedt.

A kertben Zehra anyó állt.

Egy öntözőkanna volt a kezében. Az öregasszony azonban egy szívdobbanásnyi idővel később elfordult, és halkán dudorászva elkezdte a távolabbi növényeket öntözni. Lehet,

hogy nem vette észre Gyöngyit? Vagy a fátyol miatt azt gondolta, hogy csak az egyik cseléd jött vissza valamiért?

A háremlik földszintjén gyorsan elmúlt a jókedve. Az összes ajtót bezárták. Hiába rángatta a kilincset, sehol sem járt szerencsével. Öklével dühösen nagyot csapott a falra. A fájdalom azonnal magához térítette. Nem szabad dühöngeni! Nem veszítheti el az önuralmát. Egészen biztosan van más kint is.

Felemelte a fejét. Igen. Nincs más hátra, ki kell jutnia a tetőre.

Elindult vissza, felfelé a szobájába. A lépcsőn azonban megtorpant. Már amúgy is nagyon ideges volt, de most egészen egyszerűen kihagyott a szíve egy pillanatra. A lépcsőfokokon fekete lábnyomok látszottak!

Észrevett valami különösét. Csupán egy bal láb nyomait látta.

Hátranézett. Mögötte két sor fekete nyom húzódott. Hisztérikusan felnevetett.

– Micsoda kétballábas vagyok!

A saját lábnyomait látta. A mabeinben belelépett a parázstartó serpenyőbe. Kormos lett a cipője talpa. Ezek szerint olyan nyomot hagyott maga után, mint a csiga. Ha valaki követné, az pontosan meg tudná mondani, hogy merre

járt az előbb.

De nem fogja megvárni, hogy bárki is kövesse.

Fent a szobában ledobta a válláról a batyut, megragadta a ládát, és arrébb húzta. Nagyot nyögött, de sikerült odatolnia a keskeny szoba másik falához, az ablak alá. Felugrott a ládára, és megragadta a rácsot. Napok óta dolgozott rajta egy lopott szöggel. Sikerült egész mélyen kikaparnia a vakolatot a vasrúd tövéből.

Talán öt perc kellett hozzá, hogy kiemelje a helyéből. Ez alatt a rövid idő alatt úgy átizzadt, mintha déli időben a tűző napon állt volna.

Most már semmi sem zárta el az útját. Leugrott, felkapta a ruhásbatyut, visszamászott, és a csomagot kiteszkolta a résen. A kendő végét nem engedte el, mert nem akarta, hogy a holmija a ferde tetőn lecsússzon és kizuhanjon az udvarra. A csuklójára kötötte a végét, aztán nekiveselkedett, és felhúzta magát.

A rés nagyon szűk volt. Lentről *sokkal* tágasabbnak látszott. Hiába erőlködött. Csupán a fejét tudta kidugni. A válla már nem fért ki!

Halkan káromkodni kezdett. Megmarkolta a ruhákat tartó sálat, és a batyut leengedte az ereszcatornába. Egy kampó megtartotta a holmiját. Remélhetőleg nem fog lepottyanni,

amíg kitalál valamit.

Visszaereszkedett a ládára. Kétségbeesetten törte a fejét. Végül dühös arccal levetkőzött. Kint esni kezdett az eső. Az ablakon át hideg levegő fújt be.

Gyöngyi összeszorította a fogát és visszamászott. Felhúzta magát az ablakpárkányra. Kinyúlt, és megkapaszkodott odakint a falban.

Nagyon óvatosan mozgott. Még így is majdnem beszorult. Mind a két válláról csúnyán lejött a bőr. Mire kijutott, a haja már nedvesen tapadt a fejére.

Dideregve megkapaszkodott az ablakban. Lenézett a három emeletnyi mélységbe.

Nem is gondolta volna, hogy ilyen átkozottul magas ez az épület. Megszédült. Gyorsan becsukta a szemét. Nem segített.

Alaposan körülnézett idefent. Az eget nem egyszerűen szürke, de éjfékete felhők borították. Alig látott.

Lehet, hogy ostobaság volt leereszteni az ereszre a holmijait? Egy kézzel megkapaszkodott a nedves ablakpárkányban, és óvatosan lejjebb mászott. A cserepek nedvesek és csúszósak voltak.

Bal kézzel tartotta magát a párkányban. A válla máris sajgott. Óvatosan előbbre hajolt, hogy megragadja a batyuját.

Megcsúszott!

Hiába próbált megkapaszkodni a vizes ablakpárkányban. Arccal a ferde tetőre zuhant. Csúszni kezdett lefelé. A durva cserepek valósággal belemartak melle érzékeny bőrébe. Szikrák táncoltak a szeme előtt.

Furcsa módon a következő pillanatban azonban minden megváltozott. Mintha csak kilépett volna önmagából. A magasban szálló madár láthatta volna így az udvar felé zuhanó fiatal nő testét. Tompa, dübörgő zajt hallott. Először arra gyanakodott, hogy a közeledő vihar mennydörgése volt az. Utána viszont megértette, hogy a saját szívdobogása ez a különös zaj. Gyakorlatilag megállt körülötte az idő.

Miközben a teste csigalassúsággal csúszott lefele a cserepeken, a magasból figyelve önmagát, volt ideje alaposan körülnézni. Észrevette, hogy ott van alig karnyújtásnyira a batyutól az ereszcsonát tartó erős fagerenda vége. A vékony bádoglemez maga nagyon gyengének tűnt. A kiálló fa viszont...

Visszatért önmagába. Már nem a szíve dübörgését hallotta, hanem saját kétségbeesett sikoltását. Az eresztartó viszont tényleg ott volt! Nem törődött a karcolásokkal, a bőrébe hasító fájdalommal, hanem mindkét karját kinyújtotta a kiálló gerenda vége felé. Megragadta, és teljes erővel

megszorította. A teste kilendült a semmibe. Az eresz pereme csupán lelassította, de nem állította meg a zuhanást. A rándulástól kiment minden levegő a tüdejéből. Némán, tehetetlenül csüngött a szakadó esőben, három emeletnyire az udvar fölött.

Minden erejét a kezébe összpontosította. Nem akart meghalni. Nem akart szétkenődni a férfiak udvarának sáros agyagjában.

Visszatért a hangja. Sikoltott.

Valahonnan léptek dobogását hallotta. Valami keményen, hangosan csattant. A tető megremegett. Magasan Gyöngyi feje fölött leomlott egy faldarab. Az eső azonnal elnyomta a felszálló port. Kődarabok csúsztak le mellette az eresz felé. Átbucskáztak a bádagon, és lezuhantak az udvarra. Az ablakpárkány egy része eltalálta a ruhatekeresztet. Magával rántotta Gyöngyi holmijait a semmibe. A magasból hangos zihálás hallatszott. Két erős kéz ragadta meg a sikoltozó alak csuklóját. Gyöngyi elnémult. A magasba emelték.

Herkules a lábával beszakította a cserepeket. Térddel támaszkodott a keresztléceknek. A háta mögött jókora rés tátongott a falban az ablak helyén. Meztelen felsőtestét nedves por és vér borította. Az arca eltorzult a haragtól.

Vagy talán a gyűlölettől?

A vállán megfeszültek az iszonyatos izomkötegek. Még magasabbra emelte a meztelen lányt. Gyöngyi arcát alig tenyérszélesség választotta el a szerecsentől. Herkules még mindig a semmi fölött tartotta ahelyett, hogy odahúzza volna magához a biztonságba. A tekintetéből gyorsan eltűnt a düh. Töprengő képet vágott. Amikor megszólalt, Gyöngyi hátán végigfutott a hideg:

– Talán mindenkinek az lesz a legjobb, ha te most meghalsz, ostoba bajkeverő!

Másnap reggel

Nurhán jókedvűen, kipihenten ébredt. A tegnapi fürdő egyszerűen csodálatos volt. A haszine nuszta erősen remélte, hogy semmi sem rontja el a mai napját. Nagyot ásított, felült az ágyában és nyújtózkodott. Megropogtatta válla ízületeit. A hangos roppanást meghallva savanyú képet vágott, de aztán elhessegette magától a rosszkedvet.

Valaki halkán bekopogott az ajtaján. Nurhán ásítva odalépett és kinyitotta.

A következő pillanatban azonban elkerekedett a szeme. Döbbenet látta, hogy Nilgün, az akaratos bajkeverő állt a küszöb előtt. A háremhölgy félénken elmosolyodott, és

Nurhán felé nyújtotta a kezében tartott tálcát. Teát, citromos szörbetet és almás süteményt hozott.

– Te mit akarsz? – kérdezte gyanakodva az idősebb nő.

– Bocsánatot kérek az eddigi viselkedésemért – felelte a vörös hajú lány. – Ostoba voltam. Többé nem keverek bajt.

Nurhán nem tudta, hogy mitévő legyen. Végül elvette a tálcát. Letette a szobája közepén álló alacsony asztalkára. Nilgün továbbra is az ajtóban állt. Aggódó, de egyben reménykedő arccal figyelte. A haszine nuszta felsóhajtott, és megkóstolta a süteményt.

– Finom – mondta. Nilgün arca felragyogott. Az idősebb nő most belekortyolt a teába is.

– Pont olyan, amilyennek szeretem – állapította meg meglepődve.

– Én csináltam – mondta szemlesütve a háremhölgy. Nyoma sem volt korábbi makacsságának és engedetlenségének.

– Ez is nagyon finom.

Nilgün boldogan elmosolyodott.

– Most menjél, majd később beszélünk! – küldte el Nurhán. A lány szinte táncolt a boldogságtól, amikor végigszaladt a folyosón.

Nurhán a fejét csóválva nézett a távozó után. Ekkor már

kezdte sejteni, hogy a mai napja nem lesz olyan egyszerű, mint amilyenben reménykedett.

Azonnal megismerte Csebár lépteinek zaját. A hadim panaszos szavai már a folyosóról behallatszottak.

– Jaj, jaj! Nyakunkon a baj!

– Mi az, te szerencsétlen?

– Nem volt elég a viszketéses fertőzés, itt az új baj is! Nilgün megőrült!

– Már miért őrült volna meg?

– Láttam én már ilyet, nem is egyszer. Isztambulban. Ha felséges urunk, a szultán sokáig nem néz rá egy lányra, akkor annak a szerencsétlennek pokol lesz az élete. Megvetik az ágyasok és a feleségek, és semmibe veszik a szolgák. Jó pár ilyen nyomorult megháborodott a szerájban.

Nilgün felpattant az asztalka mellől. Csípőre tett kézzel odaállt Csebár elé.

– Ne káromj itt nekem! Nem vagyunk Isztambulban! Inkább mondd el, hogy mi történt a lánnyal.

– Először is, ma reggel ő jött le leghamarabb. Eddig mindig a szobájában duzzogott. És ez még nem minden!

Jelentőségteljesen elhallgatott, és a magasba vonta az egyik szemöldökét. Csak akkor volt hajlandó folytatni, amikor Nilgün gyilkos pillantást vetett rá.

– Teát főzött és rendet rakott. Virágokat hozott a téli kertből, és vázába rendezgette őket. Mi ez, ha nem az örület jele?

– Arra nem gondoltál, hogy esetleg megjött a józan esze?

– Mitől jött volna meg? Hiszen tegnap itt hagytuk egyedül. Ez már túl sok volt szegény teremtésnek.

Gyors, nesztelen léptekkel Kaszum sietett végig a folyosón. Szokás szerint csak úgy áradt arcából a kétségbeesés.

– Haszine nuszta, mi legyen a kőművesekkel?

– Milyen kőművesekkel?

– Itt vannak, hogy rendbe tegyék a falat.

– Milyen falat?

– Azt nem kérdeztem – dadogta Kaszum zavartan. Bár Nurhán nem kedvelte különösebben Bicsirt, most mégis megkönnyebbülten lélegzett fel, amikor megpillantotta a hadimok testes előljáróját. Az aga makulátlan öltözékben, megfontolt léptekkel közeledett. A sokat tapasztalt szakemberek hűvös nyugalma áradt belőle. Meghajolt a nő előtt, aztán ráförmedt a két alárendeltjére:

– Csebár, Kaszum! Küldjétek vissza minden lányt a szobájába. Utána kísérijétek fel a mestereket Nilgün lakrészébe.

– Most már elég legyen! – csattant fel Nurhán. Szikrát

szórt a szeme. – Én vagyok itt a haszine nuszta! Követelem, hogy azonnal magyarázzatok el mindent!

A két aga engedelmeskedett Bicsir parancsának. Az idős eunuch hűvös arccal fordult a nő felé.

– Úgy tűnik, hogy kidőlt a fal egy része. Tele van törmelékkel az udvar. A férfiak udvara. Még nem tudtam Herkulesseel beszélni. Mélyen alszik. Tegnap bizonyára ópiumot szívott...

– Nem szívtam.

Bicsir összerezzen. Herkules ott állt közvetlenül a háta mögött az ajtóban.

– Beszélhetek veled, haszine nuszta? Te is maradj, Bicsir.

– Mi történt itt tegnap? – kiáltotta a nő. – Mi ütött Nilgünbe?

– Kicsit elbeszélgettem vele.

– Meg akart szökni?

A szerecsen bólintott.

– Többé már nem próbálkozik ilyesmivel.

– Szóval akkor ezért dőlt ki a szobájában a fal. Te aztán kegyetlen egy állat vagy! – mondta őszinte elismeréssel a hangjában Bicsir. – Én csak megnádpálcáztam volna.

Nurhán a szája elé kapta a kezét.

– Ugye nem csonkítottad meg?

– Csak elbeszélgettem vele – csóválta meg a fejét a magas, fekete bőrű férfi. – Jobban belegondolva, mi voltunk a hibásak. Sok fejfájást megtakaríthattunk volna magunknak, ha őszinték vagyunk hozzá.

– Elmondtad neki? – kérdezte Nurhán.

– Igen. Nem titkolhattuk tovább.

– Ti ketten tulajdonképpen miről beszéltek? – hördült fel Bicsir. Az idős aga csak nagyon nehezen jött ki a sodrából, ám most egész testében remegett.

– Megmondtam Nilgünnek, hogy nem a gazdánk számára vásároltuk meg.

– Nem? Akkor miért?

Herkules szembefordult Bicsirrel, és a két kezét a másik hadim vállára tette. Mélyen a szemébe nézett.

– Az új lány őfelsége, a hatalmas padisah személyes rabszolgája!

Szerencse, hogy fogta a társa vállát. Bicsir majdnem összeesett.

– Tessék? – kérdezte mulatságosan elvékonyodó hangon. – Ez lehetetlen!

– Nem az – csóválta meg a fejét Herkules. Nurhánra nézett.

– Még nem kaptunk parancsot arra, hogy mi történjen vele. Lehet, hogy Isztambulba küldjük, de az is elképzelhető, hogy

fényesség urunk akkor kapja meg, ha eljön Budára.

Ez már túl sok volt Bicsirnek. Bocsánatkérő mosollyal leült Nurhán ágya szélére. Mintha hideglelés kínoztta volna.

– Ez iszonyatos felelősséggel jár..., akkor ezért nem korbácsoltad meg?

– Jól látod.

– Nem akarjuk, hogy megharagudjon ránk Szulejmán szultán új ágyasa – bólintott Bicsir. Gyorsan visszanyerte az önuralmát. Nurhán viszont hisztérikusan felnevetett. A két eunuch meglepődve nézett rá.

– Vak voltam! – kiáltotta a haszine nuszta. – Csak ebben a pillanatban jöttem rá, hogy ez a vadmacska pont úgy néz ki, mint amilyen Hürrem szultána is lehetett hajdon korában.

Bicsir elsimította a kaftánját és felállt. Herkulesre nézett.

– Mindent értek. Elmondtad neki, hogy őfelsége ágyasa lesz. A kis szuka meg egyből megértette, hogy rámosolygott a szerencse.

– Nem csoda, hogy ilyen jókedvű – bólintott Nurhán. – Lefogadom, hogy egész reggel dalolni és csacsogni fog.

– Megigézte a rengeteg arany, a fény, meg a csillogás gondolata. Mindenre hajlandó lesz azért, hogy bebújhasson őfelsége ágyába.

– A kis szajha!

Nurhán ezt nem elítélően, hanem irigykedve mondta.

Amikor Nurhán kiment a közös helyiségbe, már a legtöbb lány is ott volt. Nilgün éppen Gülden haját fonta be. A magas török lány boldogan mosolygott. Nurhán természetesen nem lepődött meg azon, hogy Dünja, Ajsa és Ilajda savanyú képpel az egyik sarokban sutyorgott. Mielőtt azonban alaposabban is körülnézhetett volna, Jonka lépett oda a haszine nusztához. Pávatoll legyezőjével félig eltakarta az arcát, és úgy suttogta:

- Nilgünt mintha csak kicserélték volna.
- Igen, tudom.
- Rá sem lehet ismerni. Annyira örülök ennek!
- Én is – felelte savanyú arccal Nurhán.
- Viszont akkor rendes nevet kellene adni neki. Nem hívhatjuk továbbra is egyszerűen csak új lánynak.
- Ezzel magam is tisztában vagyok. A közös ima után megkapja az igazi nevét.

Nurhán természetesen az első sorban imádkozott. Ennek ellenére is felfigyelt a leghátsó sorban álló Nilgün hangjára. A magyar lány hangosan és érthetően mondta ki az arab szavakat. Ezzel igencsak meglepte a többieket.

Az imádkozás után Nurhán szólt a háremhölgyeknek, hogy mindenki jöjjön majd vissza, mert rendeznek egy kis

ünnepséget.

Bengül és Jonka felment Gyöngyi szobájába. Leültek mellé, és nagy titokzatoskodás közepette meggyőzték arról, hogy ma különösen szépnek kell lennie. Nem üres kézzel jöttek. Kölcsönadták neki a saját legszebb holmijaikat.

– Ezt én is akkor kaptam, amikor az igazi nevemet – mondta vidáman Jonka, és végigsimította a ragyogóan kék színű selyemruhát.

Miközben rendbe hozták Gyöngyi frizuráját, a lány csendben maradt. Nem engedte, hogy elkalandozzanak a gondolatai.

Pontosan tudta, hogy mi jár a többiek fejében. Kis kurvának tartják, azt hiszik, hogy megszedült a boldogságtól és a nagyravágyástól.

Amikor elkészültek, Bengül Gyöngyi elé tartotta kis kerek tükrét. A lánynak elakadt a lélegzete. Még sosem látta magát ennyire gyönyörűnek. Két barátnője társaságában lesietett a földszintre. Már Ajsáék is visszajöttek. A terem végében telepedtek le a párnákra és a puha takarókra. Gyöngyi jókedvűen rájuk mosolygott. Két gyűlölködő, és egy töprengő arc nézett vissza rá.

Ha belelátnának a fejembe, akkor sikítva elszaladnának a közelemből – gondolta. – Mintha bélpoklos lennék. Egyből ide

hívnátok a hóhért. Levágnátok a fejemet. Elégetnétek a testem. A hamvaimat meg a Dunába szórnátok.

Ugyanakkor pontosan tudta, hogy semmi ilyesmitől nem kell tartania. A többiek semmit sem sejtettek. Még az öreg szerecsen vagy a ravasz és képmutató Nurhán sem láthatott bele Gyöngyi fejébe.

Ők ketten vajon még kinek árulták el a titkot? Azt, hogy a vörös hajú, zabolátlan óbudai háremhölgyet a felséges Szulejmánnak szánták?

Undorító! Hiszen a nagyapám lehetne! – mérgelődött magában. – A fiatal testemmel kell megvédenem az éjszaka hidegétől.

Pedig a török császárnak nem a hidegtől kellene félnie!

Senki sem kerülhet olyan közel a birodalom urához, mint az ágyasa. Szulejmán védtelenül, kiszolgáltatva fekszik majd Gyöngyi mellett. A híres török szultán! Magyarország megrontója! A huszonhatos mézárós! Viki néni gyilkosa!

Gyöngyi ma megváltozott, ahogy a kígyó is képes kibújni a bőréből. Elfeledkezik arról, hogy Angyal Alexandra lánya. Mosolyogva elfogadja új, pogány nevét. Még köszönetet is mond érte.

A szíve mélyén azonban mindhalálíg Angyal marad.

A bosszú angyala!

Fél óra múlva már valamennyi ágyas ott volt a teremben. Jóval szebben néztek ki a megszokottnál. Nurhán csupán sokára csatlakozott a többiekhez. A lányok már türelmetlenül várták. A haszine nuszta nem törődött az ingerült pillantásokkal. Ragyogó mosollyal megállt a terem közepén.

– Lányok, nagyszerű híreim vannak.

Izgatott moraj támadt.

– Ma este lesz az új leány névadója...

Felháborodott moraj.

– Mi az, hogy csak este? Miért nem most?

Nurhán szigorúan végignézett az elégedetlenkedőkön.

– Azért, mert a gazdánk személyesen is itt lesz! Velünk tölti az estét és az *éjszakát!*

Mintha róka szabadult volna be a tyúkólba. A lányok boldogan, hitetlenkedve kiabáltak. Csillogott a szemük a lelkesedéstől.

– Előbb jött a lovas futár. A gazda nagy győzelmet aratott a gyaurok felett. Estére ideér. Itt száll meg, aztán holnap nagy diadallal bevonul Budára.

– Foglyokat is hoz?

– Szerzett új leányokat?

– Elkéne ide egy-két cseléd és szobalány!

– Meg takarítónő!

– Mosónő!

Nurhán mosolyogva csendre intette őket.

– Most menjetek. Készüljete fel. Este legyen mindenki nagyon szép.

A délután valósággal elrepült. Gyöngyi jókedvűen nevetve belevetette magát a forgatagba. Vidáman csacsogott, együtt nevetett a többiekkel. Segített Jonkának, Güldennek és Bengülnek. Nem mondott nemet akkor sem, amikor Ilajda lesütött szemmel odajött, és felajánlotta, hogy az esti forró fürdő előtt még megmasszírozza.

– Csak egy éjszakát marad?

– Vajon kivel hál ma?

– Velem! Ki mással? – bizonygatta Ajsa, de a hangjából hiányzott a megszokott magabiztosság.

Közvetlenül napnyugta előtt hallották meg a dobok és a sípok hangját. Megérkezett a győztes sereg.

– Lányok! Figyeljete már egy kicsit! – méltatlankodott Nurhán, amikor a negyedik poharat is eltörték. Gyöngyi persze észrevette, hogy a haszine nuszta is ugyanúgy kiszépítette magát, mint a fiatalabb nők.

Kint hirtelen pörögni kezdtek a dobok. Bengül elsápadt. A lányok kitódultak a női lakrész zárt udvarára. A magas falak miatt innen ugyan semmit sem láttak, de jobban hallották a

zajokat, mint a lakosztályból. A dobok még tíz alkalommal dübörögtek fel. Utána mindig rövid szünet következett.

- Vajon mit csinálhatnak?
- Talán valamilyen katonai szertartást?

Gyöngyi vakmerően odament a faház ablakához. Ugyanúgy lesett be rajta, mint az előző nap. Semmit sem látott a túlsó ablakokon át. Csak annyit tudott kivenni, hogy a férfiak udvarán fáklyás alakok mászkáltak. Csalódottan elfordult az ablaktól. Ekkor vette észre, hogy Bengül remeg. Ismét feldübörögtek a dobok. Közvetlenül utánuk pedig egy férfi halálsikolya mart az éjszaka csendjébe.

Bengül odatántorgott Gyöngyihez. Átölelte, és zokogva a nyakába borult.

- Nem ünnepség van a túloldalon!
- Hanem?
- Hanem kivégzés!

Még ötször pörögtek a dobok. Öt újabb alkalommal hangzott fel a halálsikoly.

– Elfáradt a hóhér – magyarázta reszkető szájjal Bengül. – Már nem tudja egyetlen csapással lemetszeni a fejeket.

– A gazda ma éjjel tüzes lesz, mint egy bika! – ábrándozott Ajsa. – A vér szagától mindig megjön a kedve.

- Ne csodálkozz, kislány! – szólt Gyöngyire Duman. – A

legtöbb férfi már csak ilyen. Nem látnak nagy különbséget az ölés és az ölelés között.

Bicsér lépett ki az udvarra. Mindenkit visszazavart a terembe. Odabent ragyogó rendet raktak a szolgálók. A kőművesek már rég elmentek. Szépen rendbe hozták Gyöngyi szobáját. A hárem ragyogott a sok lámpástól. Barátságos, kék, sárga, piros és narancs fénynek világítottak be mindent.

A gyönyörű ruhába bújtatott ágyasok kecsesen letelepedtek a párnákra. Várták az uruk érkezését. Amikor Arszlán belépett közéjük, azonnal leborultak a földre.

– Felkelhettek – hallatszott a budai pasa kellemes baritonja. Kicsit érdekesebb volt a megszokottnál. – Ma együtt ünnepelünk.

A szoba minden sarkából epekedő sóhajok hallatszottak. Nem akadt lány, aki ne húzta volna ki magát, és ne düllesztette volna ki a keblét. Gyöngyi arcát sűrű, sötét fátyol takarta el. Hevesen dobogott a szíve, mert Arszlán többször is ránézett. Cseppet sem volt mérges magára azért, hogy úgy viselkedik, mint egy süldő lány. Megmámorosodva bámulta a daliás férfit. Kiszáradt a szája.

A pasa egyszerűen gyönyörű volt!

Gyöngyi összerezzen, amikor Nurhán megbökte az ujjával. Nem vette észre, hogy az idősebb nő hozzá beszélt.

Arszlán egy könnyed mozdulattal felkelt. Odalépett Gyöngyihez, és felsegítette. Forró és száraz volt a tenyere. Levette a lány fejéről a fátylat. Most először álltak szemtől szemben egymással.

Gyöngyi megragadta a férfi jobbját. Még így is megtántorodott. Hasonlóan, mint amikor majdnem lezuhant az udvarra, megint úgy érezte, hogy megállt az idő.

Csakhogy most azt kívánta, örökkévalóságig tartson ez a pillanat. A tekintete valósággal beitta a pasa arcát. Úgy érezte, hogy mindjárt szikrák fognak pattogni a bőréből ott, ahol összeért a kezük. Arszlán arca csupán egy tenyérenyire lehetett Gyöngyi fejétől. Mi lesz, ha most megcsókolja?

A lány tudta, ez lenne élete legboldogabb perce.

Nurhán krárogva közelebb lépett.

– Kikértük a sereget kísérő bölcs mufti tanácsát – szólalt meg idegesen. – Ő a Szema nevet javasolta.

Ezzel sikerült meglepnie a pasát.

– Miért pont azt? – kérdezte Arszlán. Gyöngyi felé fordult.
– Mi volt a régi neved?

A lány nem tudott válaszolni. Egyszerűen nem kapott levegőt. Hiszen a hatalmas budai pasa szóba állt vele! Többet akart tudni róla! Gyöngyi megszédült. A szájából halk, nyöszörgő hang tört elő.

– Ne félj, kislány! Nem bántalak – mosolygott Arszlán. Megsimogatta az arcát. Remélhetőleg nem vette észre, hogy Gyöngyi majdnem elájult az érintésétől. A háremhölgy arca tűzpiros lett, és halkán zihálni kezdett.

– Vagy talán nem érti, amit mondok? – kérdezte a pasa Nurhántól. Ingerültnek tűnt.

– De! Értem! Értem! – kiáltotta Gyöngyi. Megragadta a férfi kezét, amikor az el akarta húzni az arcától. – Gyöngyi volt a nevem. Vagyis Gyöngyvér.

A pasa szélesen elmosolyodott. Hízelt neki, hogy ennyire felizgatta a fiatal nőt. Nem vette el a kezét. Éppen ellenkezőleg. Megszorította a lány ujját.

Tényleg csak nagyon kicsi hiányzott ahhoz, hogy Gyöngyi elaléljon.

– Azt értem, hogy „vér”. De mit jelent törökül az a magyar szó, hogy „gyöngy”?

Jonka, Dünja és Nurhán egyszerre vágta rá a választ. A férfi azonban nem is törődött velük. Közelebb lépett Gyöngyihez. Az övébe tűzött kése markolata a lány hasába nyomódott.

– De akkor miért nem a *Kadrie* nevet adjuk neki? Hiszen olyan szép.

Herkules lépett oda melléjük. Mélyen meghajolt, mielőtt megszólalt volna.

– Az igazgyöngy drága ékszer. Önmagában azonban nem sokat ér. Akkor szép, ha felfűzzük egy hosszú zsinórra, vagy kettő-háromból fülbevalót készítünk.

– Ez igaz – bólintott Arszlán.

– Szolgálólányod új neve, a Szema viszont azt jelenti, hogy *gyöngyházfényben ragyogó*. A gyöngyház nem csupán szép, de kemény is. Lehet belőle ékszert, dísztárgyat, de borotvaéles kagylókést is készíteni. Vagy éppen kaparót a gőzfürdőbe.

A pasa most már két kézzel fogta Gyöngyi ujjait. A piruló lány szemébe nézett, ám szavait Nurhánhoz intézte.

– Bölcs döntés volt. Hiszen a fürdőben a kaparóval eltávolítjuk a koszos, elhalt bőrt. Utána tisztábbak, elevenebbek leszünk. Szinte újjászületünk. A halott bőr alól pedig előbukkan az új ember.

Megszorította Gyöngyi ujjait. Utána két kézzel a helyére tette a fátylat. A sűrű szövet védelmében a lány elfintorodott. Ismerős, kellemetlen szagot érzett. Vérszagú lett volna a pasa keze? De hát mitől lett volna véres?

– Mulassatok! – kiáltotta Arszlán. – Szóljon a zene!

– Igen, legyünk vidámak! – lelkesedett Nurhán. Lázasan ragyogó tekintettel bámulta a pasát.

– A hitetlen Gyöngyvér nincs többé – folytatta a férfi. – Itt van viszont velünk a Béke Házának új leánya, a szépséges

Szema.

Ajsának igaza volt. A pasa aznap este tényleg felhevült bikaként viselkedett. Egymás után beszólította magához a mabeinbe Jonkát, Dünját, végül pedig hajnalban Akasmát is.

Gyöngyi ugyanolyan irigykedve bámulta a kiválasztottakat, mint Nurhán és Ajsa.

Másnap reggel viszont Kaszumtól megtudta, hogy este Arszlán saját kezűleg fejezett le húsz magyar hadifoglyot.

Isztambul, Topkapi szeráj

Nurbanu úrnő elégedetten ült a lakosztályában. Új lakóhelye kétszer akkora volt, mint amelyet egy évvel ezelőtt kapott, pedig már akkor sem kellett panaszkodnia. Mindenki előtt nyilvánvaló volt, hogy immár ő a palota második legbefolyásosabb asszonya. Jókedvűen elmosolyodott. Körülötte különféle ajándékok heverték a szőnyegen. Felvett egy apró, gazdag faragással díszített elefántcsont dobozkát, és ügyes, magabiztos mozdulatokkal csillogó selyembe csomagolta. Az ajándékot vékony bársonyszalaggal kötötte át.

Szeretett ilyesmivel bíbelődni. Ma délután át akart menni Szokoli Mehmed palotájába. Az idős nagyvezír felesége,

Eszmehan szultána csak ritkán jött át a szultán szerájába. Nurbanunak két oka is volt a látogatásra. Attól tartott, hogy egykori kis védenca, a felséges Szulejmán ifjú unokája túlságosan is elkanászodott, amióta egy önálló háztartás élén állt. Önfejű és makacs lett. A főváros előkelő asszonyságai jó néven veszik majd, ha megtudják, hogy Szelim herceg ágyasa, engedve az udvariasság szavának, meglátogatta a szegény, szerencsétlen asszonyt. Eszmehan ismét elvetélt. Nem tudott gyermeket szülni a férjének. Bizonyára örülni fog a vigasztaló szónak.

Nurbanu természetesen nem az ostoba csitrivel akart találkozni, hanem a férjével, a szigorú nagyvezírral kívánt tanúk nélkül beszélni.

Halk köhögést hallott a háta mögül. Megfordult. Az ajtón túl az öreg Bénan állt. Nurbanu intésére átlépett a küszöb fölé, és leborult a padlóra. Az öregasszony már jó ideje kémkedett neki. Nemcsak a pénzért tette, hanem azért, mert mind a ketten gyűlölték a néhai Hürrem szultánát.

- Fontos hírt hoztam, úrnőm.
- Hol hallgatóztál?
- Mihrimah szultána kancelláriáját takarítottam. A felséges hercegnő kiszlar agaszija arról beszélt, hogy a válide szultána már nem ellenzi az apja útját.

– Micsoda? Ez lehetetlen!

– Úrnőm, Allaha emanet olun! Minden szavam igaz. Mihrimah boldogan beszélt a fényességes padisah új hadjáratáról.

– De miért? Mi ütött belé?

– Nem sokkal előtte az a fekete alak járt nála. Tudja, úrnőm...? Az a félelmetes arab.

Nurbanu elsápadt.

– Oszama Ul-Deran? Mit akart tőle? Hiszen Mihrimah gyűlöli a mágust!

– Azt nem tudom. A válide szultána viszont utána arról beszélt, hogy nagy és csodálatos fordulat előtt állunk.

A takarítónő szavai igencsak felzaklatták Nurbanut. Gyorsan elküldte, majd parancsot adott az egyik eunuchnak, hogy küldje be hozzá a hegyek leányát.

– Van egy feladatom a számára.

Negyed órával később mégis összerezzen, amikor egy halk, udvarias hang szólította meg az árnyékból. Nem hallotta, hogy bárki is bejött volna a lakosztályba.

– Parancsolj velem, úrnő.

Az első ágyas figyelmét nem kerülte el, hogy a sötét alak nem „úrnőmnek” szólította. Nincs az a pénz az egész világon, amivel meg lehetne ingatni az ilyenek hűségét. Szerencsére

akkor is ugyanilyen állhatatosan viselkedtek, ha el kellett végezniük egy elvállalt, és előre kifizetett feladatot.

– Új titok bukkant fel a palotában. Tudni akarom, hogy pontosan mi az.

– Úrnő?

– Miért gondolta meg magát Mihrimah szultána? Eddig ő volt a tervünk legnagyobb kerékkötője. Ki tudod deríteni?

– Természetesen.

A hangba némi leereszkedés is vegyült. Nurbanu egyelőre figyelmen kívül hagyta az arcátlanságot.

– A válide szultána Ul-Deránnal is tárgyalt. Utána is tudsz kémkedni?

Sokatmondó csend.

– Igen... úrnő.

– De nem szívesen teszed, igaz?

– Azt mondják, hogy pokoli erővel cimborál. A sötétséget szolgálja.

– Félsz tőle?

– Úrnő?

– Nem küldelek Ul-Deran ellen.

Magában persze még hozzátette, hogy „egyelőre”. Hátat fordított az árnyalaknak. A tekintete végigsiklott a súlyos páncélszekrényen. Ahogy a lakosztályban szinte minden,

valamikor ez a bútordarab is Hürremé volt.

A kém csak másnap este tért vissza.

– Úrnő?

– Sikerült?

– Igen, úrnő. De nem fog tetszeni, amit kiderítettem.

– Ennek eldöntését bízom rád! – csattant fel Nurbanu. – Mit tudtál meg?

– A fényességes padisah nem Európa meghódítására készül.

– Ezt már én is tudom. Három hónapja is sejteni lehetett.

Az árnyékban térdelő alak bólintott.

– Magyarország a cél!

– Miért lenne az? Talán igaz a rémhír a boszorkányról?

– Igen, úrnő.

– Mit tudsz róla? *Ti* biztosan többet tudtok az ilyen dolgokról.

Az árnyalak sokáig csendben maradt. Végül csupán vonakodva szólalt meg:

– A Kárpátok gyűrűjében, egy sötét mocsárban él a Fekete Anya. Nagyhatalmú és bölcs, de felettébb kegyetlen asszony. A régi törvény őre.

– Ő volt Hürrem javasasszonya? Akit itt rejtegetett Isztambulban?

- Ezt senki élő nem tudhatja.
- És a halottak? Például egy megidézett szellem?
- Hürrem szelleme?

Nurbanu elsápadt.

– Tehát igaz a rémhír? Most már talán mindenki tud arról, hogy mire készül a szultán?

– Mi volna igaz, úrnő? A látszat gyakran csal. Most is ez a helyzet.

Szelim herceg első ágyasa nem törődött a leplezetlen gúnnyal. Megragadta a fiatal nő karját.

– Ki vele, mit tudtál meg?

– Az a pletyka egy gondosan kidolgozott félrevezetés volt. Tele féligazságokkal. A szultán tényleg útnak indul. Nagyjából egy év múlva. Igaz az is, hogy a boszorkányt akarja megtalálni.

– Tudtam! – kiáltotta diadalmasan Nurbanu.

– De nem azért, hogy megidézze Hürrem szellemét – figyelmeztette a kellemesen csengő női hang.

– Hanem?

– A Fekete Anya hatalmas. Ősi titkokat ismer. Abból a korból, amikor még fiatal volt a világ. Olyan dolgokra is képes, amelyenkről Ul-Deran még csak álmodni sem merne.

– Miről beszélsz? Ki vele köntörfalazás nélkül!

– A felséges padisah fáradt és öreg. A boszorkány viszont képes arra, hogy visszaadja neki a *fiatalságát*. Szulejmán az életét akarja meghosszabbíttatni Magyarországon.

Nurhan a szájához kapta a kezét.

– Az lehetetlen! – tiltakozott. Azonnal átlátta az összefüggéseket. – Hiszen ez eretnekség! A szultán sohasem tenne ilyesmit. Ő a kalifa!

– És egy hatvankilenc éves vénember.

Nurbanu némán nézett maga elé. Alaposan megfontolta a hallottakat. Rá fog jönni arra, hogyan húzhat hasznot a váratlan hírből. Bár nehéz volt elhinni, de mégis igaznak tűnt a kém jelentése. Megmagyarázná, hogy Mihrimah miért támogatja most már a hadjáratot. Szulejmán leánya csak veszíthetett volna azzal, ha az apja meghal. Ha viszont a vénség még évtizedekig él... az katasztrófa volna. Semmivé foszlana Nurbanu összes terve. Egy részeges herceg lötytyedt mellű ágyasaként temetik majd el. Semmiképpen nem fogja megengedni! Felpattant.

Beszélni fog Szokoli Mehemeddel. Mit szól vajon a fővezér a váratlan fordulathoz?

De nem!

Dühösen dobbantott a lábával. Megfontoltan kell viselkednie. Mi van akkor, ha Szokoli is benne van az

összeesküvésben? Odalépett a páncélszekrény mellé és ránehezedett. Megnyugtatta a hűvös fém érintése.

Csúnyán becsapták. A két szaros vénember bizonyára jót röhögött rajta a háta mögött.

A düh egy pillanat alatt leolvadt Nurbanu arcáról. A helyét gúnyos mosoly vette át.

Ellenfelei közül senki sem tudhatta, hogy az első ágyas felfogadta a Közel-Kelet legfélelmetesebb orgyilkosát. Egy olyan nőt, aki nem ismeri a lehetetlent.

– Derítsd ki, hogy lehetséges-e az ilyen bűbáj – parancsolta. – Lehet, hogy csak ostoba babona.

– Úrnő?

– Addig kigondolom, hogy mit tegyek.

– Ahogy az úrnő parancsolja.

– Most távozhatsz. Az ajtót használd!

Ajgül elmosolyodott, és kilépett az árnyékból. Mélyen meghajolt, és kihátrált megbízója szobájából.

Tizenkettedik fejezet

Szulejmán hadba vonul

Isztambul, a Hidzsra után 973.

Az északnyugat felé vezető országúton végtelen, tömött sorokban vonultak a napbarnította arcú, viharvert férfiak. Nem állíthatta meg őket sem az eső, sem a perzselő, balkáni napfény. Könyörtelen oszlopuk átszeli Macedóniát és Szerbiát. Hamarosan eléri Budát, és onnan folytatják útjukat Bécs felé. A századok élén az igazhitűek hadilobogóit fújta a szél. Megkezdődött a nagy hadjárat.

Mihrimah szultána a Ruméliai-kapu bástyáján állt. Ugyanerről a helyről néztek farkasszemet a római, majd a bizánci örök évszázadokon át a barbár, északi hódítókkal. A bulgárok, a szerbek, a kunok, a pecsengek, az oroszok, a frankok, de a magyarok is hiába próbálkoztak a magas fal leküzdésével. Egyszerű harcosaik tátott szájjal bámulták a fenséges erődítményt. Ez volt a híres Arany Kapu, ami

mögött a gazdagság és a jólét csodálatos birodalma rejtőzött.

Azóta nagyot változott a világ. Az Arany Kapu nyitva állt. Nem fenyegették idegen hadak a világ leghatalmasabb városát. A hanyatló és gyenge nyugati civilizáció helyére az erőtől duzzadó, bátor és fiatal Napkelet kultúrája lépett.

Mihrimah büszkén kihúzta magát. Apja megígérte, hogy a lehető leghamarabb végrehajtja nagy és csodálatos tervét. Békét teremt Európában, majd pedig – ha a Mindenható is úgy akarja – az egész világon.

Igen. Holnap az egész világon!

A válide szultánát egy tucatnyi udvarhölgy és a testőrség egy teljes százada vette körül a városfalon. A válogatott harcosok mogorván nézték a lent elvonulókat. Ők is szerették volna elkísérni a felséges Szulejmánt.

Mihrimah jókedvűen mosolyogva nézte védelmezői elszánt arcát. Csak akkor komorodott el, amikor a tekintete az északi városfalon álló, magányos, fekete burnuszt viselő alakon állapodott meg. A testőrök csupán diszkrét távolságból fogták körül Oszama Ul-Deránt. A mágus közvetlenül a mellvéd előtt állt, és mindkét karját a magasba nyújtotta. Hangosan kántált valamit.

A hercegnő ingerülten megrázta a fejét. Már a mágia puszta gondolatától is keserű ízzel telt meg a szája. Rendkívül

kellemetlennek találta, hogy kénytelenek voltak igénybe venni az állítólagos varázsló szolgálatot. Cseppet sem bízott az arabban. Arra gyanakodott, hogy Ul-Derán valójában csupán egy gátlástalan szélhámos.

Mágia nem létezik!

Tanítói annak idején ezt verték az ifjú hercegnő fejébe. Persze néha vannak helyzetek, amikor egy uralkodó kénytelen behunyni a fél szemét.

Ul-Derán azzal kérkedett, hogy képes befolyásolni az időjárást. Tény, hogy reggel még sűrű, szürke felhők borították az eget. Fennállt a veszélye annak, hogy szakadni kezd az eső, és felázik az országút. A sárban csak nehezen haladhattak volna Magyarország és Ausztria felé a fegyveresek, a lőszerrel megrakott szekerek és a súlyos ágyúk. Heteket, sőt hónapokat is késhetett volna a sikerrel kecsegtető támadás.

Ul-Derán azonban feljött a bástyájára, kántálni kezdett, és egy órával később előbukkant a nap. A csapatok kellemes melegben, száraz úton haladhattak.

Persze lehet, hogy csak szerencséje volt a fickónak.

Mihrimah visszafordult észak felé. Innen még éppen láthatta azt a dombot, melynek tetején az arany hímzéssel díszített vörös és fekete napernyők árnyékából felséges atyja

szemlélte a katonáit.

Szulejmán szultánt a birodalom legnagyobb katonai tábora vette körül. Napkeltekor ült ide, az alacsony díványra. Látni akarta ifjú harcosait, és persze az is fontos volt, hogy ők is lássák idős vezérüket. A szultán mögött a birodalom egyik legbátrabb harcosa állt. Jakul bajraktár büszke, nyugodt arckifejezéssel tartotta a négylófarkas zászlót. Az enyhe szélben lobogó hadijel az egész világ számára jelezte, hogy őfelsége személyesen áll félelmetes hadai élén.

Pont úgy, mint régen.

– A Mindenható áldása legyen rajtatok! – zengte az isztambuli főmufti hangja. A papot rengeteg *bektasi* dervis vette körül. A jól kiépített díszelgő teret erős bazaltcsempékkel vonták be. A szultán előtt díszlépésben végighaladó csapatok így nem verték föl a port. A főmufti teli torokból üvölthetett. A tiszta levegőn nem kellett krákognia.
– Adjon diadalt felséges szultánunknak a Hidzsra utáni 973. esztendőben!

A pap Szulejmánra sandított. Az uralkodó kegyesen bólintott. Nagyon halványan elmosolyodott. Eszébe jutott egy másik nap.

932. szafar 20.

A mohácsi diadal napja, amikor kezdetét vehette

Magyarország felszabadítása. Szulejmán elmosolyodott.

Hetvenegy évesen újra hadba vonul.

Az I. janicsárezred közeledett. A szultán maga is ennek az egységnek volt tiszteletbeli tagja. A szálfegyenes hátú fiatalemberek büszkén néztek uralkodójukra. Egyszerre dobbant a lábuk. Elszántság és magabiztosság áradt belőlük. Nincs ellenség, aki ellen tudna állni nekik. Isztambulban most biztos sírnak a lányok. Aggódnak a szeretőik, a kedveseik miatt. A kis buták! Ezeket a legényeket nem kell féltetni.

Szulejmán összevonta a szemöldökét. A janicsárok bátrak és elszántak voltak, ehhez nem fért kétség. Csak ne lettek volna ennyire fiatalok. Nekik Magyarország mindig is a Béke Házának volt a része. Hiszen jóval azután születtek, hogy Szulejmán meghódította számukra a fél világot. Természetes dolognak tartották, hogy a birodalom legyőzhetetlen, és az uralkodót Szulejmánnak hívják.

Szokoli Mehemed egy lépcsőfokkal lejjebb, a kardjára támaszkodva figyelte az elvonulókat. Hosszú órák óta állt ott. Egészen jól tartotta magát ahhoz képest, hogy hatvanegy éves.

Komor felhő suhant át a szultán arcán. A *többiek* viszont mind elmentek. Hol van már a félelmetes Báli bég? Hol van

Ibrahim, az az aljas áruló? Alig él valaki azok közül, akik 932-ben, vagy ahogy a gyaurok mondanák, 1526-ban ott álltak körülötte. Rég meghalt már Szapolyai János és Ferdinánd király is. A nagyvilág trónjain ugyanolyan fiatalok ültek, mint akik most lelkes arccal vonultak nyugat felé a hadiúton.

Szulejmán idegen volt ebben az óriási tömegben.

Vajon mire gondolhatnak a janicsárok? Milyenek látják a napernyő árnyékában ülő, ősz szakállú alakot? Lesznek-e ők is olyan kemények és megbízhatóak, mint a mohácsi győzelem hősei?

A szultán lehajtotta a fejét. Pontosan tudta, hogy ez lesz az utolsó háborúja.

A békéért.

Hürremért.

Egy pillanatra lecsukta a szemét. Annyira fáradt volt. Persze mindjárt kinyitja, de most még olyan jólesett ez a kis pihenés.

Szokoli Mehemed meghallotta a testőrök agájának pissenését. Hátranézett a dívány felé. Intett a harcosoknak. Délceg termetű, fekete egyenruhás férfiak sorakoztak fel Szulejmán előtt. A fővezér nem akarta, hogy a nyugat felé vonuló katonák meglássák a szunyókáló öregembert.

Óbuda, 1566 májusa

Gyöngyi felébredt, és utána egyből nyöszörögni kezdett. Amikor óvatlanul megmozdult, azt hitte, hogy szilánkokra hasad a feje. A gyomrában mintha forró ólom lett volna. Égett a torka és a szájpadrása. A nyelvét keserű lepedék borította.

Óvatosan kinyitotta az egyik, majd a másik szemét. A reggeli fény miatt halkán vinnyogni kezdett. Legszívesebben fekve maradt volna, de megérezte a természet hívását. Ki kellett mennie. Feltápáskodott, és rosszkedvűen körülnézett. Körülötte mindenütt alvó lányok heverték. Csak néhányan ébredtek már fel. Ők is ugyanolyan savanyú képet vágtak, mint Gyöngyi. Zöld arccal támaszkodtak a falnak, és eszük ágában sem volt felkelni. Előző este az új eunuchok segítségével sikerült egy egész hordónyi mézes pálinkát venni. Az ügyes fickók becsempészték a hordót a szerájba. Az ágyasok egészen hajnalig táncoltak és énekeltek.

Másfél évvel ezelőtt, amikor bekerült Arszlán pasa háremébe, Gyöngyi még nem hitte volna, hogy ennyire fogja élvezni a többiek társaságát. Meglehetősen jól érezte magát a háremben. Jól kijött a lányokkal, de igazi barátja nem lett. Csupán Herkulesben, a szerencsen eunuchban és Zehra néniben, a különös, távolságtartó öregasszonyban bízott meg

valamennyire. Igazi felnőtt nővé vált. Ma már alig valaki emlékezett arra, hogy az első hónapok folyamán milyen makacs és barátságtalan volt.

A többieket lenyűgözte talpraesettséggel, jókedvével és okosságával. Most már folyékonyan beszélt törökül, és megtanulta az arab írást is. Kicsit elsajátította a szent szövegek nyelvét is. Néha előfordult, hogy Nurhánnal is arabul beszélgetett.

Sikerült felkelnie. Újra megfogadta magában, hogy soha többé nem iszik pálinkát. Lassan vánszorogva elindult kifelé.

A háremben többször volt boldog, mint boldogtalan. A várakozás nehéz volt ugyan, de ki lehetett bírni. Tudta, hogy egy napon odafekhet a szultán mellé. Az lesz annak a *szörnyetegnek* az utolsó napja.

Előző este azt ünnepelték, hogy híre jött, a fényességes padisah útra kelt Isztambulból. Nemsokára eléri Nádorfehérvárt, Eszéket, és utána a Duna mentén elindul felfelé, Budára.

A lányok Arszlán miatt örültek, Gyöngyi, vagyis Szema viszont azért, mert közeledett az igazság órája.

Odakint elvégezte a dolgát, alaposan megmosakodott, majd visszajött a nagyterembe. Most már jó páran felkeltek. Mindenütt sápadt arcokat, karikás szemeket látott. A fal

mellett Ajsa elhányta magát.

Gyöngyit ugyanazok a lányok vették körül, mint másfél éve. Senkit sem léptettek elő, egyik társából sem lett nagytekintélyű feleség. Bár Arszlán férfiasságához nem férhetett kétség, egyetlen rabszolgáját sem ejtette teherbe. A lányok sokat töprengtek ennek okáról. Egyedül szegény Bengül termékenyült meg. Nagyon megviselte, hogy elvetélt. Persze mostanra már kiheverte a veszteséget.

Jobb volt ez így, hogy mindenki sima ágyas maradt. Ha bárkit is kiemeltek volna a lányok közül, akkor itt, a nyugodt Óbudán is olyan gyilkos viszályok robbantak volna ki, mint az isztambuli szerájban. Igazi viperafészekké változott volna a folyóparti udvarház.

Átsétált a kiskertbe. Leszedett pár táromgyökér levelet. Elrágcsálta a menta illatú növényt. Először a szája íze jött rendbe, aztán pedig elcsitult a gyomrának a háborgása is.

- A többieknek nem adsz? – hallatszott Zehra néni hangja.
- Nem jutna mindenkinek, csak veszekednének. Így legalább megtanulják, hogy az alkohol nem a lányok barátja.
- Mindjárt jönnek siránkozni, hogy segítsek rajtuk – legyintett az öregasszony. Halkan zsörtölődött. – Még azok is, akik Fatime szemét szorongatják, ha rám néznek.

Gyöngyi elmosolyodott. A legtöbb háremhölgy úgy vélte,

hogy a kerek, kék színű talizmán megvédheti a rontástól.

– Ne legyél mérges rájuk, anyó. Nem tehetnek róla, hogy ilyen tudatlanok.

– Nem haragszom – mondta Zehra. Nagyon halványan ugyan, de ő is elmosolyodott. – Adok nekik gyógyfőzetet. Persze csak jó keserűt. Ahogyan te, én is annak a híve vagyok, hogy az ostoba nők a saját kárukból tanuljanak.

– Kéne valamit kezdenünk Kaszummal is. Már csak halvány árnyéka önmagának, pedig régen sem volt egy daliás legény.

– Most már nem gondolod róla, hogy ópium rabja?

– Nem. A hadimok közül egyedül Herkules él rendszeresen ezzel a szerrel.

– Mesélte, hogy miért?

– Nem. Neked elmondta?

– Én itt minden tudok – mosolygott az öregasszony. – Na, már itt is vannak a kis szerencsétlenek! Milyen zöld az arcuk! Délután jössz segíteni? Ritkítani kellene kicsit az angyalgyökeret és a mézkerepet.

– Persze, anyó, szívesen.

Görnyedt háttal Dünja és Bengül jött oda. Kérlelni kezdték Zehrát, hogy segítsen rajtuk.

Gyöngyi nem akart zavarni, ezért felment a tetőre. Az óbudai hárem épülete most már négyemeletes volt. Ráadásul

kaptak egy kis kilátót is. Innen jól láthatta a kastélyt körülvevő magyar falut. Óbuda a budai pasa birtoka volt. Kevesebb, mint negyven ház alkotta. Lakói katolikusok és protestánsok voltak. A bíró, Fábián Balázs gyakran kedveskedett friss gyümölcssel, zöldséggel meg hallal a háremhölgyeknek. A cselédek egy része a faluból járt be dolgozni. Sokat panaszkodtak arra, hogy a komáromi magyaroknak is adózniuk kellett. A kilátóról szépen látszott a Duna csillogó, szürke szalagja is. A széles folyamon alig jártak hajók. Csebár szerint az Aranyszarv-öbölben egy nap alatt annyi gálya megy át, mint itt egy év leforgása alatt. Az aga persze szeretett túlozni.

Gyöngyi ugyanakkor már kezdte belátni, hogy a Török Birodalom iszonyúan erős. Nem akadt egyetlen ország a világban, amelyik a győzelem reményével szállhatott volna szembe vele. Talán, ha összefogna Európa összes fejedelme? Igen, *közös erővel* meg lehetne állítani a keleti veszedelmet!

1526-ban a magyarok nagyon bátrak voltak. Elutasították a szultán szövetségi ajánlatát, és harcba indultak ellene. Simán be is hódolhattak volna, mint a rácok vagy az oláhok. Hagyhatták volna megvesztegetni magukat, mint Velence vagy a franciák. Ehelyett ostobán kardot rántottak.

Meghaltak.

Gyöngyi azelőtt azt hitte, hogy a magyarnál nincsen nemesebb és bátrabb nép. Ma már csak nevetni tudott saját együgyűségén. Rég elfogytak a hősök. Akik életben maradtak, azok meg „igyekeztek a lehető legtöbbet kihozni az adott helyzetből”! Megborzongott, mert az eszébe jutott, hogy kitől hallotta ezeket a szavakat. A szeméhez kapta a kezét. A régi fájdalom már csak a lelkében égett. Nem vakult meg.

Egy szép napon majd Nicolae efendinek is megfizet.

Csakhogy a rabszolga-kereskedőnek magyarok adták el! Olyanok, akiknek csak a pénz számított, akik szerint mindenki annyit ér, amennyi pénze van.

Nyalka vitézek... aljas árulók!

Nekik kellett volna megvédeniük az országot, ehelyett... Bárcsak egyetlen egy magyar hőssel is találkozhatna! Akkor sokkal lelkesebben készülne a halálra.

Ezekért dobja el magától az életet? A megalkuvókért? A talpnyalókért?

Abban ugyanis egy pillanatig sem kételkedett, hogy a törökök azonnal megölik, amikor megtalálják mellette az ágyban Szulejmán holttestét.

Délutánra mindenki jobban lett. Olyan kellemes volt az idő, mintha nem is május, hanem már június lett volna. A lányok

kiültek az udvarra a sok cserepes virág közé. Jókedvűen beszélgettek, kézimunkáztak, élvezték a szép időt. A jó hangulat azonban nem maradhatott meg sokáig. Ajsa is kiheverte a másnaposságot. Szokás szerint megint valami aljasságra készült. Odaállt Nurhán elé. Gyöngyi a török ágyas éles hangjára figyelt fel.

– A gazda háromszor is járt itt, de veled egyszer sem hált. Engem viszont kétszer is behívott magához. Rengeteg dolga van, alig jön erre, de nyilvánvaló, hogy engem mindenki másnál jobban kedvel.

Nurhán rezzenéstelen arccal nézett fel kihívójára.

– Jól látod, sok a dolga. Nagy felelősség nehezedik a vállára. Nemsokára újra eljön Óbudára, és akkor talán engem választ.

Ajsa gúnyosan elmosolyodott, és szó nélkül otthagya a haszine nuszát. Még csak nem is pukedlizett. Egy évvel ezelőtt még nem mert volna ilyen arcátlanul viselkedni. Úgy mozgott, mint valamilyen ragadozó nagymacska. Odasétált Nihálhoz. A Vadrózsa nagyon tehetséges festőnek bizonyult. Növényeket meg cikornyás arab feliratokat festett. Állatot vagy embert viszont soha. Meglepődve nézett fel Ajsára. Ők ketten nem szoktak beszélgetni. A hosszú, fekete hajú ágyas elkért tőle egy ecsetet.

– Ez meg mit csinál? – csodálkozott Gyöngyi.

– Ajaj, már megint kezdi – morogta Bengül. – Azért kell neki az ecset.

– Festeni fog? Mire készül? Miért vetkőzik le?

Ajsa példáját vihogva több lány is követte. Félmeztelenre vetkőztek. Páran viszont elsápadva arrébb húzódtak.

Ajsa körbetáncolta Nurhánt. Valaki dobolni kezdett. A török lány nem úgy mozgott, ahogy hastánc közben szoktak. Nem annyira a csípőjét, hanem a mellét riszálta. Közepes nagyságú, formás keble volt. Valami felizgathatta, mert a sötét mellbimbók hetykén meredeztek.

Felemelte mindkét kezét. Öntelt arccal dicsérni kezdte magát:

– Látod ezeket a kebleket? A gazda odavan értük. Imádja csókolgatni és simogatni őket. Ha véget ér a szilaj öklelése, akkor rájuk hajtja pihenni a fejét. Szépségüket ezüstékszerekkel és selyemkendőkkel jutalmazza. Azért, mert ilyen szép teltek, ugyanakkor meg rugalmasak. Nem is hasonlítanak a vénasszonyok löttyedt csöcsére.

– Inkább mutasd, hogy mit tudsz, ahelyett, hogy ennyit fecsegnél – szólt rá Akasma. Ő is félmeztelenre vetkőzött. A szőke szláv lány két kézzel büszkén megemelte a keblét. – Nem csak neked van gyönyörű melled.

Ajsa gonoszul ránevetett, utána felmutatta az ecsetet, hogy mindenki láthassa, majd odatette a bal melle alá, és leengedte a karját. Amikor elengedte az ecsetet, a vékony farúd leesett a földre. A lányok megtapsolták.

– Nem nagy ügy! – kiáltotta Akasma. Felkapta az ecsetet a földről, és megismételte Ajsa mozdulatait. Az ő keble alól is lepottyant a fűbe. – Látjátok? Feszés és rugalmas! Sokáig ilyen marad.

Ajsa felvette az ecsetet, és Nurhán felé nyújtotta.

– Haszine nuszta, megmutatod nekünk is, hogy mivel kényeztetnéd a gazdád? Már ha leereszkedne hozzád, meg a lógó tőgyedhez!

Nurhán halkán rávicsorgott. Gyöngyi nem tudta pontosan, hogy a hárem vezetője hány éves lehetett, de úgy vélte, hogy még nincs harminc. Nurhán is vetkőzni kezdett. Bengül odalépett mellé, és figyelmeztetően a vállára tette a tenyerét. A haszine nuszta lerázta magáról a kezét.

Gyöngyi tudta, hogy közbe kell lépnie, mert különben baj lesz. Ajsa már úgymint utálta. Nem számít, ha az ellensége lesz. Erre a rövid időre... Hiszen Szulejmán már elindult Magyarország felé. Gyöngyi nemsokára kikerül innen. Egy gyors mozdulattal kikapta az ecsetet a gonosz török lány kezéből.

Egy kézzel kioldotta a mellénykéje záró pöckeit. Előbukkantak a keblei. Ajsa már dühösen nyitotta volna a száját, de elakadt a hangja. Döbbenten bámulta az áttetsző, borvörös selyem rabságából kiszabaduló apró, formás, hófehér kebleket. A hideg levegő miatt a rózsaszín mellbimbó azt a látszatot keltette, mintha Gyöngyi valamiért maga is izgalomba jött volna.

Dehogyan volt izgatott!

Vagy mégis?

Egy gúnyos mosollyal a keble alá nyomta az ecsetet. Senki sem kételkedett abban, hogy le fog pottyanni a földre.

– Nem számít! – üvöltötte Ajsa. Vádlón Gyöngyre mutatott. – Te sem számítasz. Azt sem tudjuk, hogy miért vagy itt! Még szép, hogy egy ilyen fiatal kis csitrinek nem lóg a melle! Nem veled versenyzünk.

– Versenyezzél akkor velem. Én idősebb vagyok nálad – szólt közbe Duman. A szerencsén nő ledobta magáról az ingeit. A hófehér vászon eddig két fekete görögdinnyét rejtegetett. Duman széles vigyorral a bal melle alá csúsztatva az ecsetet. Súlyos keble a hasához szorította a vékony farudat, így az ecset nem esett le. Egyszerűen eltűnt a melle alatt.

Duman csúfondárosan Ajsára nyújtotta a nyelvét. A török

lány dühögött, de nem mert rátámadni, mert a szerecsen jóval erősebb volt nála. Nurhán viszont megkönnyebbülten fellelegezhetett.

- Te dagadt *kaffir* disznó! – üvöltötte magából kikelve Ajsa.
- Egyszerűen nem értem, hogy miért kellesz a gazdának.

A szerecsen megtorpant és visszafordult. Büszkén kihúzta magát, és csípőre tette a kezét.

- Azért, mert örül, hogy akad itt hüvely, amelyik képes befogadni az egész kardját. Nem elég neki, hogy te csak a szablyája végét tudod fényesítgetni – gúnyolódott, aztán ringó csípővel kiment.

Gyöngyi döbbenetesen nézett a fekete nő után. Nem akart hinni a fülének. Duman tényleg *arról* beszélt? A vörös hajú lány egy pillanatra becsukta a szemét. Milyen jó volna egyszer meztelenül látni Arszlánt! Nem csak titokban meglesni, ahogy valamelyik lányon fekszik. Hogyan lehetne rávenni arra, hogy egyszer Gyöngyit válassza?

Már a puszta gondolattól is pillangók repkedtek a gyomrában.

Május vége felé Nurhán újabb izgalmas hírral lepte meg védenzeit. Vendégek jönnek a hárembe! Nem is akárhány, igazi előkelőségek! Budán nagyon kevés török asszony lakott. A

vezető beosztású tisztviselők feleségei és főágyasai gyakran összejártak. Az elmúlt év során Gyöngyi is többször találkozhatott velük. Nem szerette ezeket az összejöveteleket. Az idős asszonyok, például a defterdár felesége vagy a budai mufti húga többnyire kioktató módon bánt a lányokkal. Az orruk alá dörgölték, hogy nem törvényes feleségek, hanem csak rabszolgák. Nurhán sem igazán kedvelte őket, mert a vénasszonyok nagyon szerették volna, ha Arszlán pasa feleségül venné valamelyikük leányát.

A haszine nuszta ezen a napon azért volt nagyon izgatott, mert üzenet jött arról, hogy este a kádi felesége, Nebahat asszony is megtiszteli a háremet.

Tőle kicsit mindenki félt. Nebahat számított az első számú török nagyasszonynak az egész vilajetben. Előkelő helyéről csupán akkor kell lemondania, ha majd a budai pasa megnősül.

Gyöngyi ma már tudta, hogy a budai kádit nem ok nélkül tartották fontos és befolyásos személyiségnek. Ez a főtisztviselő nem csupán a Hódoltságban élő törökök legfontosabb bírása volt. Komoly posztot töltött be az államigazgatás számos területén. Beleszólhatott az adóügyekbe, a polgári lakosság dolgaiba, de még a hadsereg ellátásába is. Ezen felül pedig közvetlen összeköttetésben állt

a Fényességes Portával. Rendszeresen jelentéseket küldött a közhangulatról és a bégek meg a pasák megbízhatóságáról. Nurhán egyértelművé tette, hogy nem szabad magukra haragítani a nagyúr feleségét.

Nebahat utolsónak érkezett. Hajlangó hadimok kísérték be. Saját eunuchjai legalább olyan elegáns öltözéket viseltek, mint Bicsirék. Az úriasszony barátságos mosollyal lépett be a nagyterembe. Magához ölelte Nurhánt. Megdicsérte a falak mellett cserépben sorakozó sok szép növényt. Mielőtt letelepedett volna a lányok gyűrűjébe, körbesétált, és mindent alaposan megnézett magának.

– Az uramnak minden évben jelentést kell írnia az uratokról. Szeretném első kézből való információkkal segítenie a munkáját – mondta jókedvű mosollyal. A télikertben elég sokáig elidőzött. A haszine nusztán kívül csak Zehra anyót ölelte magához. A lányok közül egyedül Gyöngyivel nem találkozott még. Amikor bemutatták neki, megsimogatta az arcát.

– Már hallottam rólad.

– Tényleg? – kérdezte meglepődve a lány. – Kitől?

A kérdésére nem kapott választ. Nurhán elvezette a kádi feleségét, és leültette az édességekkel megpakolt kisasztal mellé. Nebahat régi ismerősként üdvözölte Selmát, a

defterdár feleségét és Pelint, a mufti hűgát.

Édes arab teát ittak, és az idősebb nők még vízpipáztak is.

– Miért nem nősül meg már az Oroszlán? – kérdezte Selma asszony.

– Talán arra vár, hogy egy Oszmán hercegnő legyen a felesége. Jutalmul valamilyen kiemelkedő hőstettéért.

– Vagy hadi sikerért.

– Bizony, akkor a fia igazi herceg lenne.

– Dehogyan lenne az! Csak a szultán férfi ági leszármazottai az igazi hercegek.

– Ugyan már, kedvesem, ne beszélj butaságot! Oszmán minden csepp vére nemessé tesz.

– Abban mondjuk igaza volt, hogy a trónra csak a férfi ági örökösök tarthatnak igényt.

A megjegyzést halk, izgatott moraj követte. A hölgyek egyszerűen imádták, hogy ilyen fontos, az egész birodalmat érintő dolgokról pletykálkodhatnak.

– Szerintem fővezér akar lenni – jelentette ki Pelin asszony. – Nincs is jobb módszer a magas rang megszerzésére.

– Bizony, elég Ibrahim pasára és Hatidzsére gondolni.

– Vagy Szokoli Mehemedre és Ezmehan hercegnőre.

A kádi felesége megköszöri a torkát. Mindenki ránézett.

– Örülök, hogy szóba került a házasodás lehetősége. Megtörténhet, hogy közületek is néhányan feleségek lesztek. Nem árt, ha tisztában vagytok a legfontosabb dolgokkal.

A háremhölgyek igyekeztek még közelebb húzódni az idős asszonyhoz. Ez a téma mindenkit nagyon érdekelt. Valamennyien arra vágytak, hogy Arszlán törvényes feleségei legyenek.

– Egy gondosan előkészített házasság igazi áldás – folytatta Nebahat. – Ha minden a helyén van, akkor nem kell válástól tartanotok.

Ezzel a kijelentésével igencsak meglepte Gyöngyit.

– El lehet... *válni*? De hát a házasságok az égben köttetnek! – kiáltotta.

Halk nevetés támadt. Az idős nők a közbeszólók felé fordultak. Selma és Pelin fintorgott, Nebahat viszont barátságosan mosolygott.

– Dehogyan – mondta. – Te ugye a gyaur világból kerültél ide?

– Igen, Észak-Magyarországról – felelte Gyöngyi.

– Az osztrák megszállási övezetből! – javította ki ingerülten a defterdár felesége.

– Ne bánts a gyereket – szólt rá Nebahat. – Nem tudhatja az ilyen aktuálpolitikai dolgokat.

– Ak-tu-álpolitika? – Gyöngyinek fogalma sem volt, mit jelenthet ez a szó.

– Figyelj rám, elmagyarázom neked. A házasságnak semmi köze nincs a valláshoz vagy az égiekhez. A világi törvények szabályozzák. Ostobaság volna a hit kérdéseivel összekeverni, hiszen emberek vagyunk, nem szentek.

Együttértő moraj hallatszott. A jelenlevők közül senki sem gondolta volna magáról azt, hogy, akár csak a legkisebb mértékben is szent volna. Még a hadimok is bólogattak.

– Egyszerű dolog megházasodni. A férj és a feleség két tanú társaságában járul a kádi elé.

– A kádi pap. Akkor mégiscsak köze van a valláshoz a házasságnak – töprengett Gyöngyi. Az arckifejezése elárulta, hogy nem kötekedik, hanem szeretné megérteni Nebahat szavait.

– Dehogyan – legyintett Selma asszony. – A legtöbb faluban csak a kádi tud írni. Ésszerű, hogy ő jegyezze fel a házasságkötést.

– Egy muszlim férfinak elméletileg négy felesége lehet – magyarázta tovább Nebahat. Figyelmesen nézte Gyöngyit. Kíváncsi volt arra, hogy a lány mit szól ehhez a bejelentéshez. Gyöngyit azonban már rég nem háborították fel a törökök érthetetlen szokásai. – Az ágyasok és a

szolgálólányok számának csak a férfi gazdagsága szab határt.

– Ha Arszlán elvesz benneteket, akkor attól kezdve uratokat agának, *cselebinek* vagy *efendinek* szólíthatjátok.

A lányok boldogan mosolyogni kezdtek. Néhányan némán kimondták a bűvös szavakat.

– Feleséget tartani drága mulatság ám! – figyelmeztette őket Pelin. – Ez rátok persze nem vonatkozik, hiszen a gazdátoknak hatalmas jövedelme van.

– Halomban áll az arany a kincstárában.

– Bezzeg Budán a szegény törökök! – mondta Selma asszony. Az arckifejezése egyértelművé tette, hogy nagyon örült annak, hogy nem tartozik a szegények közé. Gyöngyre nézett. – Ha valakinek csupán egyetlen asszonya van, és nem telik cselédekre, akkor kénytelen számos olyan dolgot maga elvégezni, ami a gyaurok között az asszony dolga volna.

– Tényleg? – csodálkozott Gyöngyi. – Például mit?

– A férjnek kell eljárnia a piacra vagy a mészároshoz, ha nem akarja, hogy a feleségét idegenek is megbámulják.

Felháborodott moraj hallatszott. Egyetlen ágyas sem szerette volna, ha Arszlánon kívül egy idegen is megpillantaná az arcát.

– Ami pedig a válást illeti – vette vissza a szót a kádi felesége –, hallottam ám arról, hogy a gyaurok között hóhért

hívják, ha egy nagyúr ráun az öregecske feleségére.

Még hangosabb lett a felháborodott zúgás.

– Nálunk sokkal jobb a helyzet. Könnyű elválni. Azt viszont tudnotok kell, lányok, hogy a feleség elbocsátásához nincs szükség az asszony beleegyezésére.

Nurhán kénytelen volt felpattanni, hogy csendre intse a kiabáló ágyasokat.

– Őszinte leszek hozzátok – folytatta Nebahat –, a válás néha a nőnek is hasznos lehet. Gondoljatok csak bele, mi történik akkor, ha egy pasa vagy bég kegyvesztetté válik, esetleg kivégzik. Ha elválsz tőle, nem ránt magával a pusztulásba.

A tekintete végigsiklott a háremhölgyeken.

– Kint zord világ vár ránk. A hárem fala megvéd minket. Idebent biztonságban vagyunk. A férfiak világa véres és kegyetlen.

Gyöngyi a homlokát ráncolva töprengett. Hol hallotta már ugyanezt? Persze, az apácáktól. Meglepő volt, hogy egy török asszonyság ugyanarra a következtetésre jutott, mint Isten egyik európai szolgálóleánya.

A lányok felbátorodtak, és számtalan kérdést tettek fel a vendégeknek. Nurhán gondosan odafigyelt arra, hogy a szolgák egyre újabb édességeket tálaljanak fel. A látogatók

teáscsészéje egy pillanatig sem lehetett üres. A háremhölgyeket mindenekelőtt a török családok hétköznapijai érdekelték. A három idős asszony igyekezett megválaszolni a kérdéseket. Látszott, hogy a hétköznapiok során sok apró nehézség vár a török asszonyokra.

– Nézzétek, lányok, bár Buda fontos erődítmény, de mégsem olyan virágzó nagyváros, mint amilyeneket a birodalom civilizáltabb területein találhatunk. Itt elsősorban katonák élnek. A legtöbbjüknek nincs felesége.

– Eszük ágában sincs megnősülni! – emelte fel a mutatóujját savanyú arccal a mufti húga.

– Nekik inkább csak szeretők kellene.

– Meg kurvák!

– Buda környékén virágzik a prostitúció. A tabáni örömházak annyira híresek, hogy állítólag még a megszállási övezetből is átjárnak ide a kéjsóvár férfiak.

– Ennél is nagyobb gond, hogy képtelenség megfelelő cselédet találni. Be kell érünk balkáni szolgákkal.

– Bizony, nem válogathatunk.

– Ha Törökországból hozatunk igazhitű cselédet, akkor azt egyből feleségül veszi egy katonatiszt. Kénytelenek vagyunk hitetlen görög vagy szláv szolgákat, rabszolgákat használni.

A panaszok áradata még jó darabig tartott. Kicsit később

azonban a kádi felesége félrehívta Gyöngyit a télikertbe.

– Zehra elmesélte, hogy milyen sokat segítesz neki a növényekkel. Ez dicséretre méltó dolog.

– Köszönöm, asszonyom – válaszolta Gyöngyi udvariasan.

– Mesélj a családotról.

Gyöngyi meglepődött. A hárem látogatói közül eddig senkit nem érdekelt a származása. A lányok természetesen részletesen kitárgyalták a többiek múltját. Általában mindenki igyekezett szépíteni a születése és a gyermekkor körülményeit. Senki sem akarta bevallani, hogy olyan nyomorúságos körülmények között élt, ahonnan csupán a hárem jelentette az egyetlen kiutat. Gyöngyi a másfél évnyi összezártság alatt olyan dolgokat is megtudott a többiekről, amiről legszívesebben lemondott volna.

Persze nem mindegyik háremhölgy volt szegény, szerencsétlen teremtés. Akadt közöttük olyan, akinek az életútja nyílegyenesen vezetett a tisztességes, de szegény szülői házból a budai pasa háremébe. A keleti tartományokban született lányok semmi kivétnivalót nem találtak abban, ha a szülők a jobb élet reményében áruba bocsátják a gyermekeiket. A család így pénzhez jutott, vagy a földesúr elengedte az adósságaik egy részét. A hat-hét éves kisgyerekek pedig sokkal jobb körülmények között élhettek

tovább a rabszolga-kereskedők házában vagy új gazdájuk otthonában. Persze hallott jó pár rettenetes történetet azokról a férfiakról, akik nem várták meg, hogy új rabszolgaik serdülőkorba jussanak. Már akkor erőszakoskodtak a lányokkal, amikor azok még a tizenegyedik vagy a tizenkettedik évüket sem töltötték be.

A budai pasa háremhölgyei azonban egyetlen alkalommal sem felejtették el hozzáfűzni az iszonyatos történetekhez, hogy az ilyesmi ritka. Többnyire megemlítették, hogy az effajta perverzitás a birodalom melyik népcsoportjára jellemző. Egyetlen alkalommal sem fordult elő, hogy azt a törzset vagy népet nevezték volna meg elkövetőnek, ahonnan önmaguk is származtak.

A Budán élő előkelő török hölgyeket, kísérlőiket és leányaikat azonban nem érdekelte a háremhölgyek múltja. Ha beszélgettek is velük, mindig számító, töprengő kifejezés ült ki az arcukra. Alighanem az járt az eszükben, hogy egy-egy háremhölgy jelenthet-e veszélyt az ő drágalátos lányukra nézve, ha valahogy sikerül rávenniük Arszlánt arra, hogy éppen őt vegye feleségül.

Gyöngyi kezdetben kissé bizalmatlan volt Nebahat asszony iránt. Esze ágában sem volt kiönteni neki a lelkét csak azért, mert a kádi felesége mondott néhány kedves szót. Az idős nő

nem adta tanújelét annak, hogy felfigyelt volna erre a távolságtartó viselkedésre. Ugyanakkor viszont komoly érdeklődést tanúsított Gyöngyi gyermekévei iránt. Udvariasan, de határozottan kifaggatta az anyjáról és a nagyanyjáról is. Szomorúan bólogatott, amikor megtudta, hogy az óbudai háremhölgy már kislány korában elveszítette az apját és az anyját is. Úgy tűnt, hogy Nebahat asszony az anya elvesztését tartotta nagyobb sorscsapásnak.

– Mondd el nekem, leányom, mit látsz az álmaidban! – kérte váratlanul. A téli kert végében álltak, a cserépbe ültetett, apró narancsfák előtt. Gyöngyi döbbenten nézett a vendégre. Soha senkinek nem mesélt a lázálmairól.

– Honnan veszi, hogy álmodtam bármit is?

– Ilyen idős koromban nekem is voltak látomásaim.

– Már nincsenek?

– *Szerencsére* nincsenek.

– Miért szerencsére? – kérdezte Gyöngyi gyanakodva. Az asszony csak rövid töprengés után szólalt meg újra:

– Nem volt egy idős nőrokon melletted, aki felvilágosított volna ezekről a dolgokról? Az Angyal család egyik tagja? – kérdezte ahelyett, hogy megválaszolta volna Gyöngyi kérdését. – Például egy nagynéni.

– Csak Rózsa anyó, a dajkám.

– A dajkád? Egy idegen asszonyra bízták a felnevelésedet? Miért nem az apád második vagy harmadik felesége gondoskodott rólad?

Gyöngyi nem tudta, hogy nevéssen-e vagy felháborodjon. Mivel Nebahat eddig kedvesen viselkedett, ezért úgy döntött, hogy nem lesz udvariatlan vele. Elmesélte, hogy milyen csodálatos teremtés volt a szerencsétlen sorsú Rózsa anyó. A kádi felesége egyre komorabb arckifejezéssel hallgatta a szomorú történetet. A végére kifejezetten dühbe gurult. Szerencsére nem Gyöngyire volt mérges.

– Megölték! Az ostoba férfiak! Rémülettel tölti el őket az, amit képtelenek megérteni – mondta halkán, sziszegve, hogy csak ifjú beszélgetőpartnere hallhassa. – De azért csak akadt rokonod, a véredből való asszony?

– Nem. Senki sem – rázta meg a fejét Gyöngyi. Anyai ágon nagyon kicsi volt a családja.

– Akkor jól figyelj rám, leányom! Az Anya kegyes volt hozzád. Adománya ragyogással és boldogsággal töltheti meg az életedet. Ugyanakkor viszont veszélyes dolog kiválasztottnak lenni. Az adomány először édes, mint a méz, de egy idő múlva megerjed, és halálos mérge lesz belőle.

Gyöngyi értetlenkedő arckifejezéssel nézett az idős nő szemébe.

– Mutasd a tenyered! – mondta határozottan Nebahat.

– Jeranjak asszonytól hallott rólam? – kérdezte Gyöngyi, miközben lassan a vendég felé nyújtotta a kezét.

– Igen. Az az ostoba néember sokat késlekedett, de végül csak eljött hozzám. Néhányan nem azt nézik, hogy mi mind nővérek vagyunk. Elhiszik a papok ostobaságait. Fontosnak tartják a származást, a rangot. Elmerülnek abban a mocsárban, amit a férfiak létező valóságnak hisznek.

Alaposan megvizsgálta Gyöngyi tenyerét. Töprengve nézte a vonalakat. Valamit halkán mormogott magában. A szeme... nagyon különös volt. Mintha a vendég nem lett volna teljesen magánál.

Gyöngyi nem mert megmozdulni. Attól tartott, hogy Nebahat mindjárt rosszul lesz, vagy esetleg epilepsziás rohamot kap. A kádi felesége azonban egy idő múlva megrázta a fejét, és a tekintete már ismét éberén csillogott.

– Nem csoda, hogy az a buta kalmár semmit sem értett meg. Aki csak kicsit ért a jelekhez, az nem foghatja fel ezeket az összefüggéseket.

– Asszonyom, mit látott a tenyeremben?

– Azt, hogy neked nagy feladatot tartogat az Örök Anya.

– Milyen feladatot?

– Erre magadnak kell rájönnöd. Senki sem szólhat bele a

döntéseid meghozatalába – felelte az asszony. A mutatóujját végighúzta Gyöngyi életvonalán. – Az viszont biztos, hogy nehéz és veszélyes út vár rád.

A körme megállt egy ponton.

– Nem biztos, hogy túléled.

Gyöngyi dühösen elrántotta a kezét. A könyökével felborította a virágokat tartó polc szélén álló vizes edényt. A kancsó lezuhant a kőre, és darabokra tört. Nurhán felkapta a fejét. A rémülettől tágra nyílt a szeme, amikor észrevette, hogy a víz ráfröccsent Nebahat asszony ruhájára is. Oda akart sietni, de a kádi felesége egy mozdulattal megállította. Nem engedte meg a cselédeknek sem, hogy segítsenek. Gyöngyivel együtt szedték össze a cserepeket.

– Ne ijesztgessen! – mondta halkán a lány, miközben egymás mellett térdeltek a kövön.

– Semmi ilyet nem teszek. A veszélyre hívom fel a figyelmedet.

– Milyen veszélyre?

– Ami az elmédben... és a testedben lakozik.

Összeszedték a cserepeket, és Gyöngyi felmosta a vizet is. Csupán a szeme sarkából nézett a kádi feleségére.

– Tulajdonképpen miről beszél?

– Különleges képességeid vannak. Közel állsz az Anyához.

A természethez. Engedelmeskednek neked az állatok és a növények is.

– Ez mondjuk igaz. De nem gondolnám, hogy bármit is...

– Szerető szülőként védelmez téged az erdő. Teljesíti a kívánságaidat.

Gyöngyi tiltakozni akart az ostobaság ellen. Csak hát... tényleg otthonra lelt a vadonban. Nem félt a sötétben vagy éppen az állatoktól. Ami pedig a kívánságokat illeti... a báli ruháját olyan pénzből vette, amit a rengeteg szívében talált.

Lehet, hogy nem véletlen volt?

– Hát... talán.

Nebahat két kézzel megragadta a lány karját.

– Mostanában viszont tele vagy nyugtalansággal.

– Igen – ismerte be vonakodva Gyöngyi.

– Lángol a tested, és esténként titkos vágyak gyötörnek.

– Hát... – A rémülettől elakadt a szava. Gyorsan körülnézett. Nem akarta, hogy bárki is kihallgassa a titkait.

– Izzik az ágyékom – folytatta a kádi felesége. – Egy férfi... csókjára vágysz.

Gyöngyi szégyellősen lehajtotta a fejét. Egy ideje már nem érte be a csókolózással álmodozás közben.

– Férfi kell neked. Minél hamarabb.

– Dehogyan is! – tiltakozott a lány. Ostobaságot beszélt ez a

vénasszony! – Engem a felséges Szulejmánnak szánnak. Nem kell nekem senki más!

– Egyetlen egészséges fiatal nő sincsen, aki sokáig kibírná az önmegtartóztatást. Az Anya minden nőnek feladatot adott. Gyermeket kell szülnünk. Minél többet, minél egészségesebbet. A legerősebb, legéletrevalóbb férfi magjára van szükségünk. A gyerek akkor maga is erős lesz. Így nem szakad meg a lánc.

– Milyen lánc? – suttogta Gyöngyi.

– Az, amelyik Évával kezdődött az Édenkertben. Amihez Lilith adott erős vasszemeket. Az élet láncolata.

– Ki az a Lilith?

– Nem tudod? A gyaur papok nem tanítottak meg a nevére?

– csodálkozott az asszony. – Pedig az ő leánya vagy.

– Dehogyanis – ellenkezett Gyöngyi. – Az én anyám Angyal Alexandra volt.

Meglepő módon most a kádi felesége nézett körül. Amikor látta, hogy senki nincs a közelükben, egész halkán folytatta:

– Anyádnak beszélő neve volt. Elgondolkoztál már arról, hogy miért éppen Angyalnak, vagyis *Meleknek* hívnak titeket?

Gyöngyi néma maradt. Nem akarta bevallani, hogy sohasem foglalkozott anyja nevével. Hiszen teljesen természetes, adott dolog volt, hogy úgy hívták. Nebahat

szerint *beszélő* nevük lett volna? Ez meg mégis mit jelentsen? Azt nehéz lett volna állítania, hogy azért kapták az Angyal nevet, mert női rokonai jók és szelídek lettek volna. Hát nem. Anyai ágon valamennyi felmenője vad és vakmerő volt. Bátor, mint a vízbe fojtott Viktória néni. Apja rokonsága róla nagyon sok rosszat mesélt. Csakhogy a nagynénje a halálával tisztára mosta a bűneit.

Már ha bűnnek lehetett volna tekinteni azt, hogy férfi módra élvezte az életet.

Nebahat nem erőltette a választ.

– Egy dolgot azonban meg kell értened – folytatta. – Nem őrizheted meg túl sokáig az ártatlanságodat. Ha nem választasz társat magadnak, ha nem fogan meg méhedben egy erős férfiú kölyke, akkor megőrülsz!

Gyöngyi úgy érezte, mintha pofon csapták volna.

– Megháborodsz – folytatta az asszony. – Utána megkezdődik a tested leépülése. Ráncok borítják be az arcodat. Löttyedt lesz a melled. Kihullanak a fogaid.

Vádlón a lányra mutatott.

– Bolond vénasszonyként fejezed be a napjaidat.

Gyöngyi szeretett volna méregbe gurulni, de nem sikerült. Nem kételkedett abban, hogy a keserű igazat hallja. Kétségbeesetten sírni kezdett. Nebahat odalépett hozzá, és

magához ölelte. Kivezette a közös csarnokba, és letelepedett vele az egyik díványra. Halkan énekelni kezdett a fülébe:

– *Vjomr olhojm todso horc doso...*

Gyorsan álomba ringatta a különös, meghitt dallam.

Gyöngyi koromsötétben ébredt fel. Tapogatózni kezdett. Talált egy olajlámpást, és mellette a kovakövet és az acélt. Tüzet csiholt, és meggyújtotta. A saját szobájában volt. Valaki felhozta és lefektette az ágyába. Gondosan betakarták. Felkelt, és az ablak alá lépett. Felnézett a magasba. A szűk résen keresztül jól látta a felhők között ragyogó hold ezüstös sarlóját. Éjszakánként a holdat használta az idő mérésére. Mostanában ugyanis egyre gyakrabban riadt fel álmából. Nem bánta különösebben, mert mielőtt újra elaludt volna, elmerülhetett az elméjében kavargó csodálatos mesékben. Ezek többnyire ugyanolyan módon végeztek. Mielőtt körülölelte volna a pihentető sötétség, gyakran látta maga fölött Arszlán, vagy éppen a kék szemű áruló, Musztafa boldog arcát.

Most azonban semmi kedve nem volt újra a férfiak erős, ölelő karjáról ábrándozni. Nagyon felzaklatta mindaz, amit a kádi feleségétől hallott. Esze ágában sem volt a sötétben ücsörögni. Meggyújtotta mind a négy lámpását. A szobában

majdnem nappali világosság támadt. A mosdószekrényhez ment, és a hideg vízben alaposan megmosta az arcát. Megtörölközött egy puha, drága törölközővel, és utána átöltözött hálóruhába. Volt miből válogatnia. Most már nem egy, de hat jókora láda volt a szobában. A padlót vastag, puha szőnyegek borították. Többé már nem kellett a csupasz falnak támaszkodnia. A falvédők legalább olyan gyönyörűek voltak, mint a terítők. Egy akkora tükröt is kapott, hogy az egész felsőtestét is jól láthatta benne. A csillogó rézlámpások fénye beragyogta az ékszeres dobozát. Mostanra már elképzelhetetlenül gazdag lett. Arszlán pasa ugyanis gondosan ügyelt arra, hogy a szultán ágyasa a lehető legjobb körülmények között várhassa a fényességes padisah érkezését. A többi lánytól és a hadimoktól is rendszeresen kapott apró ajándékokat, figyelmességeket. Főleg az új eunuchoktól, akik többnyire *szeráj usztának*, fő udvarhölgynek szólították.

A sok drága holmi dacára sem érezte most jól magát. Hirtelen zsúfoltnak, szűknek tűnt a szoba. Fullasztónak!

Felvett egy vastagabb, sárga fonallal dúsan hímzett, sötétkék köntöst meg egy pár kényelmes piros papucsot, és kilépett a szobából. Az ajtaját már rég nem zárták kulcsra. Megbízta benne. Tudták, hogy esze ágában sincs megszökni.

Felment a tetőn kialakított teraszra.

Teleszívta a tüdejét a hűvös, tiszta éjszakai levegővel. Rámosolygott a félholdra. A csillagok ezernyi drágakőként ragyogtak az égbolton. Akár élvezhette is volna a sötétség érintését.

Halk nyöszörgést hallott. Megtorpant és körülnézett. Nem hozott lámpást magával. A szeme azonban gyorsan hozzászokott a homályhoz.

Amúgy sem lett volna nehéz észrevenni a korlát mellett kuporgó alakot, mert az a hadimok fehér ruháját viselte.

Gyöngyi odalépett mellé.

Kaszum aga ült a földön. Csendben sírt.

– Agám? – szólalt meg a lány. Az eunuch összerezzen. Rémülten az arca elé kapta a kezét. Hangosan felvinnyogott. Gyöngyi leguggolt mellé.

– Mi az, mi a bajod? – kérdezte. – Beteg vagy?

Kaszum szemében állati félelem ragyogott. Nem tudott válaszolni. Gyöngyi képtelen volt elviselni a halk, vinnyogó hangot. A két tenyerébe fogta a hadim arcát. Kaszum azonnal elernyedte.

– Nincsen semmi baj. Nem kell félned. Én vagyok az, Szema. Senki nem fog bántani.

Olyan halkán beszélt a férfival, ahogy annak idején a

lovakhoz szokott. A suttogásnak megvolt a hatása. Kaszum megnyugodott. Kicsit meglepte Gyöngyit, amikor hozzábújt. Úgy keresett menedéket a karjában, mint egy kisgyermek az anyja ölelésében.

Az eunuch egy idő múlva összeszedte magát. Arrébb húzódott, és letörölte a könnyeket az arcáról.

– Ne haragudj szeráj uszta. Nem akartalak felzaklatni.

Ő volt az első régi hadim, aki így szólította Gyöngyit.

– Nincsen semmi baj, Kaszum. Örülök, hogy segíthettem.

Az eunuch zavartan elmosolyodott. A jobb kezével bizonytalanul végigsimította Gyöngyi egyik vörös tincsét.

– Tönkrement a frizurád. Megfésülhetem a hajadat?

– Persze.

Gyöngyi jól tudta, hogy a háremőrök mennyire szeretik a lányok haját fésülni. Némelyik hadim és háremhölgy között bensőséges, baráti kapcsolat alakult ki.

Kaszum előhúzott egy elefántcsont fésűt a köntöse alól. Határozott, ügyes mozdulatokkal fésülni kezdte Gyöngyi haját. Amikor megszólalt, a hangján érződött, hogy visszatért a jókedve.

– Már rég el akartam mondani neked, Szema, hogy milyen lenyűgözően szép a hajad. Ugyanolyan egyenes a szála, mint Ilajdáé, és olyan dúsan nő, mint Gülден sörénye. A színe

pedig egyszerűen lenyűgöző. Mint a felkelő napé, ha egyetlen felhő sem takarja el az eget.

– Köszönöm, Kaszum. Igazán kedves vagy.

Gyöngyi becsukta a szemét. Jól esett a hadim figyelmessége. Kaszumnak erős keze volt. Magabiztos, lassú mozdulatokkal mozgatta a fésűt. A bőréből kellemes, tiszta illat áradt. Tulajdonképpen akár jóképű legénynek is lehetett volna tekinteni, ha nem eunuch lett volna.

– Kaszum, észrevettem ám, hogy te sohasem mosolyogsz. Mintha valami miatt állandóan szomorú volnál.

Az eunuch keze egy pillanatra megdermedt, de aztán folytatta a fésülést. Végül hatalmasat sóhajtott, és mesélni kezdett:

A szülei sokkal jobban szerették a bátyját, mint őt. Taníttatni akarták Tolhát, az idősebb fiút, hogy egyszer nagy ember legyen belőle. A kisvárosban drága volt az iskola. Tolha oktatása sok pénzbe került. Az apjuk úgy döntött, hogy Kaszumot eladják rabszolgának.

Az anyja nem tiltakozott ez ellen.

– Ez iszonyat! – kiáltotta Gyöngyi, és megragadta a hadim bal kezét. – A saját szüleid?

– Nem gyűlölöm őket... nagyon.

– Kegyetlenek voltak! Embertelenség, amit veled tettek!

Kaszum kihúzta a kezét Gyöngyi szorításából, és megsimogatta a lány arcát. Folytatta a fésülést.

– A gyaurok talán nem adják el a gyermekeiket? – kérdezte halkán.

– Sok rosszat el lehet mondani róluk, de ezt nem.

Kaszum keze megpihent Gyöngyi vállán. Közelebb hajolt, és a lány fülébe suttogott:

– Nem tudhatták, hogy hadim lesz belőlem. Az új gazdám jóképű legénynek tartott. Úgy vélte, szép haszonnal adhat el, ha előtte elvégez rajtam egy... kis... beavatkozást.

A keze ugyanúgy remegett, mint a hangja.

Gyöngyi megfordult, és magához ölelte a szerencsétlent. Kaszum hangosan zokogott.

– Leitatott görög borral. Saját kezűleg herélt ki. Nem akart erre sem pénzt kiadni. Csak akkor hívatott orvost, amikor elüszkösödött a seb. Megmentették az életemet, de iszonyatos szenvedésen mentem át.

– Te szegény! – suttogta Gyöngyi. Úgy ringatta a remegő férfit, mintha az egy magatehetetlen gyermek lett volna.

– Kibírtam a szenvedést. De nem tudom, miért – suttogta Kaszum. Utána viszont felhördült. – A semmiért! Életben maradtam, de... kiszakadt belőlem valami. Nem csak a testemből. Azóta nem nevettem, azóta nem mosolyogtam.

Tudod, Szema, megnyomorodtam.

Egy határozott mozdulattal megfogta Gyöngyi kezét és az ajkához szorította. Utána felkelt, és talpra segítette a lányt is. Egy jó fejjel magasabb volt nála. Körülnézett a félhomályban, és csak azután folytatta, amikor meggyőződött arról, hogy kettőjükön kívül nincs fent senki a tetőterazon:

– Azt hiszem, elveszett közben a lelkem.

– Ne mondj ilyet! Mindenkinek van lelke.

– Nekem nincsen. Soha sem jutok be a Paradicsomba.

– Ez bánt annyira? Ezért nem vagy soha jókedvű?

– Hát kit ne bántana? – kérdezte Kaszum, aztán meghajolt, és lassan elhátrált Gyöngyi közeléből. A lány szánakozva nézett utána.

– Mások kapzsisága miatt jutok majd a pokolra – suttogta Kaszum, mielőtt elnyelte volna az árnyék.

Tizenharmadik fejezet

Szema úrnő birodalma

Egy hónap telt el azóta, hogy a fényességes szultán hadserege útra kelt Isztambulból. Szokoli Mehemednek már nagyon elege volt a háborúból, pedig eddig egyetlen komoly összecsapásra sem került sor. Az idős fővezér rosszkedvűen körül nézett a magaslaton. Igazából nem volt oka arra, hogy panaszkodjon. Viszonylag kényelmesen utazott. Többnyire lóháton. A kamarása egy olyan biztos léptű, öreg hátast választott ki neki, ami nem ugrált, nem berzenkedett, hanem nyugodtan, egyenletesen haladt a sereg élén. Ezen kívül pedig éjszaka, ha a katonák nem látták, az idős férfi beülhetett egy kényelmes hintóba. Még soha nem utazhatott ilyen kellemes körülmények között.

Ennek ellenére is fájt minden csontja. Nem mintha akárcsak egy szóval is panaszkodott volna. Hiszen Szulejmán is egyetlen zokszó nélkül kibírta a hadjárat

megpróbáltatásait. Ha a szultán elviseli a nehézségeket, akkor Szokoli sem fog vénasszony módjára siránkozni. Mégis csak fiatalabb volt a felséges padisahnál. Nem mintha kettőjükön kívül bárki is tudatában lett volna a pár esztendőnyi korkülönbségnek. A hetven évhez képest semminek tűnt az a tíz esztendő. Ráadásul a fővezér mindig is büszke volt arra, hogy egész életében kemény katonáemberek között szolgált. Sosem volt alkalma elpuhulni.

Egy alacsony dombról figyelte a táborverőket. Minden olyan volt, mint a régi szép időkben. A janicsárok fegyelmezetten viselkedtek. Kerek, fehér sátraik nyílegyenes sorokban álltak. A többiekre viszont nagyon oda kellett figyelni. A sereg jelentős része megbízhatatlan, fegyelmezetlen szabadcsapatokból és szövetséges egységekből állt.

A fővezér savanyú képet vágott. Akadt itt valami más is. *Valaki* más is, akinek nem ártott a körmére nézni. Lelovagolt a dombról. Testőrei élén keresztülügetett a táboron. A kis folyó partján állt a magányos, fekete sátor. Diszkrét távolságban a szultán testőrei vették körül. Néhány íjász még a túlparton is állt.

Szokoli leszállt a nyeregből. Azonnal odafutott hozzá egy

fiatal tiszt. Kihúzta magát, meghajolt, és tisztelgett az idős férfinak. Utána jelenteni akart:

– A fogoly jól van...

– Nem fogoly! – vágott a szavába a fővezér. – Nem őrzitek, hanem vigyáztok rá.

– Uram, de hát nekem azt mondták, hogy itt kell tartanunk. Nem mehet el a sátor közeléből.

– Akkor sem fogoly. Fontos... szövetségesünk.

– Értem. Uram...?

– Mondjad, fiam.

– A fo... a szövetséges egyedül van a sátrában.

– Igen – biccentett Szokoli. A homlokát ráncolva várta, hogy a testőrtiszt folytassa. A fiatalember arcára kiült a zavar. Krákogott egyet, és csak utána bökte ki:

– Mégis gyakran beszélget valakivel.

– Ne törődj vele. És senkinek se beszélj erről.

– Igenis, uram. Vagyis nem. Nem beszélek róla, uram.

A fővezér lassan elindult a sátor felé. Gondoskodnia kell majd arról, hogy minél hamarabb teljesüljön a lelkes ifjú harcos titkos álma. Odafigyel arra, hogy a testőrtiszt a lehető leghamarabb hősi halált halhasson. Gyorsan besötétedett. A látóhatár fölött felbukkant a félhold sarlója. Alig hallatszott ide a hatalmas tábor zúgása. A folyó felől köd támadt.

Tejfehér, sűrű pára burkolta be a sátrat.

– Ul-Derán? – kérdezte halkán a fővezér. Nem kapott választ. Közelebb ment, és megállt a sátor bejárata előtt. Bentről tényleg beszéd hangja hallatszott ki.

– Nem, Sztára Góra. Nem hiszem azt, hogy mi valaha is barátok leszünk.

Ez meg kihez beszél? Szokoli hátán végigfutott a hideg. Az idős harcost senki sem vádolhatta volna meg gyávasággal. A maga idején számtalan félelmetes ellenféllel végzett a csatatéren. Akadtak azonban dolgok, amelyek még őt is nyugtalansággal töltötték el.

Csak nincs itt a boszorkány?

Nesztelenül előhúzta a törét, és óvatosan belesett.

Az arab mágus a bejáratnak háttal ült a földön. Előtte egy alacsony asztalkán jókora kristálygömb állt. Hét fekete gyertya égett körülötte. Úgy tűnt, hogy más nem volt a sátorban.

– Mind a kettőnk számára az lesz a legelőnyösebb, ha elfogadjuk a helyzetet. Itt és most szövetségesek vagyunk.

Ul-Derán elhallgatott. Szokoli feszülten figyelt. Döfésre készen tartotta a törét. A sátorban csend volt. Végül az arab hevesen megrázta a fejét.

– Hogy beszélsz te velem? Ne nevezd a Sheitán

szolgájának! Te is pontosan tudod, hogy ki küldte azt a fúriát Szulejmán szobájába.

Mégis miről beszél ez az alak? Szokoli már régóta arra gyanakodott, hogy a komor külsejű arab valójában elmebeteg. Vagy szélhámos. Hiszen mágia nem létezik.

Vagy mégis?

– Mindenkinek az lesz a jó, ha teljesül a szultán kívánsága.

Ebben igaza van – bólintott a fővezér.

– Kiről beszélsz? – csattant fel Ul-Derán.

A hangja annyira ingerült volt, hogy Szokoli újra körülnézett a sátorban. *Nem*. Biztos lehetett abban, hogy az arabon kívül más nem volt odabent. Egy gyors pillantást vetett a kristálygömbre. Az áttetsző alakzat üresen, tisztán csillogott. Nem látszott benne semmi.

Vagy senki.

– Ki az a Zrínyi Miklós? Miért kellene félnem tőle?

Nocsak. Hát híre ment annak a járáház gyaurnak? Zrínyi bújta fel a császárt arra, hogy ne fizessenek több éves adót a szultánnak. A pofátlan hitetlen pimasz módon „védelmi pénznek” nevezte a sarcot.

– Ebben az esetben öld meg! – kiáltotta az arab.

Szokolinak úgy tűnt, mintha csak egy párbeszéd egyik felét hallotta volna. Továbbra is csend volt. A folyó felől egyre

erősebb hideg szél fújt. A fővezér érezte, hogy köhögnie kell. A szájára szorította a kezét.

– Mi az, hogy rajta van az Anya csókja? – dühöngött Ul-Derán. A kezével nagyot csapott az asztalkára. Megrebbent a gyertyák fénye.

Szokoli majdnem megfulladt, de összeszorította a száját.

– Nem érdekel, hogy tiszta a lelke! Emészd el Zrínyit, mielőtt Szulejmán odaérne!

Az öregember nem bírta tovább. Megfordult, és elfutott a sáttortól. Hangos, ugató köhögés tört elő a torkán. Nedvességet érzett a tenyerén. Amikor a holdfény felé tartotta, vér csillant napbarnított bőrén.

Ul-Derán szavait csak azért hallotta meg, mert a mágus teli torokból üvöltött:

– Akkor majd én végzek vele! A pokol seregeit nem érdeklik az asszonyok ostoba babonái!

Óbudai hárem

Gyöngyi lerakta a csomagját a padlóra, és elégedetten szétnézett új szobájában. A gyönyörűen megmunkált bőrtáskában csupán a legfontosabb dolgait hozta magával. Ha esetleg szökni támadt volna kedve, akkor ennyi holmival

messzire eljuthatott volna. Csak hát esze ágában sem volt megszökni. Pontosan tudta, hogy Szulejmán szultán nemsokára ideér. Akkor pedig...

Addig is azonban miért ne élvezné az életet? Könnyed léptekkel besétált a tágas helyiségbe. Most már az első emeleten kapott helyet. Közvetlenül Nurhán szobája mellett. Bár sohasem járt odabent, ám az egyik – magyar – takarítónő megsúgta, hogy Gyöngyi szobája kicsivel nagyobb. És sokkal szebb!

Az óbudai palotát gyönyörűen felújították a tél folyamán. Kívülről leginkább egy kisebb erődre hasonlított. A saroktornyokban még ágyúk is álltak. A virágoskert kétszer akkora volt, mint tavaly. A szerelem kis faházát viszont lebontották.

– Az új hárem most már arra is alkalmas, hogy egy igazi hercegnő otthona legyen – állapította meg elégedetten Bicsir. Még Csebár sem tiltakozott. A lányok csupán azért morogtak a változás miatt, mert így többé nem tudták szerelmeskedés közben meglesni Arszlánt.

Gyöngyi mégis annak örült a legjobban, hogy a kőművesek kettős fallal vették körül a folyópart egy részét. A zárt területre néha még nappal is kiengedték a lányokat. A déli napsütésben páran bátran térdig belegázoltak a kristálytisza

vízbe. Megetették a hattyúkat.

Az új hadimok kivétel nélkül nagydarab, szegletes állkapcsú fiatalemberek voltak. Nem csupán törük volt, de kard és buzogány is lógott az oldalukról. Már olyankor persze, amikor kijöttek a folyó partjára. Ezek az új védelmezők engedelmeskedtek Bicsirnek, de Kaszumot gyakran kigúnyolták.

Zehra anyótól nagyon féltek. Nurhán utasításait vonakodva ugyan, de mindig végrehajtották. A haszine nuszta egyre többször volt ideges. Nem csupán az új eunuchokat kellett engedelmességre szoktatnia, de mindinkább úgy tűnt, hogy hamarosan sor kerül egy sorsdöntő összecsapásra Ajsával.

Az új agák nem tudták, hogy mit is gondoljanak Gyöngyiről. A legtöbben éppen ezért biztosra akartak menni. Hízelegtek a vörös hajú lánynak, és a kegyeit keresték. Hiszen ha igaz, amit Szemáról pletykálnak... ki ne szeretett volna egy szultáni ágyas fő eunuchja lenni?

Gyöngyi éppen a holmiját rendezgette, amikor diszkrét köhögést hallott az ajtó felől. Mélyen hajlongva az egyik új hadim, Dzsafár jött be a szobába. Ma egy egészen különleges ajándékkal lepte meg.

– Elmondanád még egyszer, hogy mi ez? – kérdezte a lány kicsit később. Elmorzsolta az ujjai közt egy száraz, erős illatú

levelet.

– Dohány, úrnőm.

Gyöngyi még mindig elpirult, ha így szólították.

– Mit kell tudni róla? – kérdezte őszinte kíváncsisággal.

Meglepte, hogy nem ismerte ezt a növényt.

– Spanyol füstölőfű. Állítólag Tarik oszlopain túlról, abból a híres Újvilágból hozták. A meztelen, rézbőrű, tolldíszes kaffírok nagyon szeretik.

– Mint a paradicsomot és a paprikát?

– Igen, úrnőm. Allaha emanet olun! Te aztán tényleg nagyon sokat tudsz a növényekről.

Gyöngyi jókedvűen rámosolygott Dzsafarra. A hadim büszkén kihúzta magát.

– Na, de mitől füstölne ez a fű?

– Ez a legújabb divat a katonák között. Pipába tömik és meggyújtják. Beszívják a füstjét.

– Vízpipába? – csodálkozott a lány.

– Nem. Ilyenekbe – felelte Dzsafár. Belenyúlt fehér köntösébe, és előhúzott egy apró dobozkát. Kinyitotta. Két egyszerű fanyelű, csontfejű valami volt benne.

– Ezek valamilyen kanalak?

– Nem, úrnőm. Pipák. Megmutathatom?

Dzsafár letette a dobozkát, kivette az egyik pipát, és

megettötte az apróra vágott dohánnyal. A hüvelykujjával le is tömkötte.

– És akkor most meggyújtod, és beszívod a füstöt, úrnőm.

– Értem. Vagyis nem értem. Minek szívnam be a forró füstöt? Hiszen az mérgező.

– Dehogysis, úrnőm. Majdnem olyan, mint a vízpipák forró párlata – magyarázta Dzsafár. Töprengő arcot vágott. – Sőt, még annál is jobb! Ha ideges vagy, megnyugtat, a fáradt embereket viszont felélénkíti.

– Megnyugtat és felélénkít? Az nem lehet! Nincs olyan növény, aminek egyszerre lehetne két ilyen ellentétes hatása.

– Próbáld ki, úrnőm. Majd meglátod.

A hadim udvariasan elköszönt, és kihátrált a szobából. Az új eunuchok társaságában tényleg nagyon könnyű volt azt hinni, hogy Gyöngyi valamilyen előkelő kisasszony. Most már nem csodálkozott annyira, hogy odahaza annyira beképzelten és öntelten viselkedett az a sok nemes hölgy.

Este próbálta ki a pipát. Persze nem egyedül. A heverőkön és a párnákon ott ült Bengül, Jonka, Gülden és Ilajda. A mandulaszemű lány mostanában egyre kedvesebben viselkedett Gyöngyivel. Érkezése után fennhangon dicsérni kezdte a szobában nyíló növényeket. Mindenkinek töltött a teából. A többiek szemmel láthatóan már megbocsátották

neki, hogy valamikor a kiállhatatlan Dünja és az öntelt Ajsa kegyeit kereste.

Gyöngyi megtöltötte a másik pipát is. Tüzet csiholt, és meggyújtotta a dohányt. A szájához vette a fa nyelet, és mélyen beszívta a füstöt. Köhögni kezdett, és könnybe lábadt a szeme. Gyorsan odaadta a pipát Bengülnek.

– Hát nem tudom. Mi a fene a jó ebben? – kérdezte krákogva.

A lányok körbeadták a két pipát. A szobában hamarosan olyan nagy füst volt, mintha rosszul működött volna az egyik parázstartó.

Először Gülден lett rosszul. A szegény teremtés megpróbált kitántorogni, de nem jutott el az ajtóig. Elhányta magát. Ezt látva Bengül és Jonka sem bírta magában tartani a vacsoráját. Ilajdának semmi baja sem lett. Kiszaladt, és behívta Zehra anyót. Az idős nő csúnyán összeszidta a lányokat. Bengülnek és Jonkának nem lett különösebb baja, viszont Gülден alig állt a lábán. Ő altatót kapott. Az idős asszony megparancsolta Gyöngyinek, hogy büntetésből saját kezűleg takarítsa ki a szobáját, és ne merjen cselédeket hívni.

– Utána viszont gyere le hozzám.

A lány engedelmeskedett. Felmosta a hányást, és kiszellőztette a szobáját. Miután visszavitte a tisztítószereket

a helyükre, lement a földszintre, és a kertben megkereste Zehra anyót. Legnagyobb meglepetésére egy megtömött pipa hevert az öregasszony alacsony, egyszerű asztalkáján. Zehra meggyújtotta.

– Azt hittem, hogy haragszol miatta – csodálkozott Gyöngyi.

Az anyó megrázta a fejét. Beszívta a füstöt, és csak utána válaszolt.

– Jól figyelj, leányom. Az illatos, bódító füstnek is megvan a maga feladata. Segít abban, hogy lerázd a bilincseidet, és meglásd a valódi világot.

– A bilincseimet? A valódi világot? – értetlenkedett Gyöngyi. Bár az emeleten ő is majdnem rosszul lett, mégsem akart nemet mondani az anyónak. Elfogadta a pipát. Persze most már jóval óvatosabb volt, mint az előbb. Nem köhögött és nem krákogott.

Valami viszont megváltozott.

Gyöngyi elbódult. Váratlanul rátört az álmoság.

– Tettél bele valamit?

– Egy egészen keveset Herkules ópiumából. Meglátod, csodálatos álmaid lesznek.

A kábult lány ledőlt az egyszerű heverőre. Behunyta a szemét. A pipa füstjétől az egész testét átjárta a kellemes

meleg. Elöntötte a nyugalom, és biztonságban érezte magát.

Az erdő éppen ezért nem is tűnt olyan fenyegetőnek. Újra a tisztást látta maga előtt. A tűznek pontosan olyan kellemes illata volt, mint a dohánynak. Gyöngyi a fűzfák között leskelődött. A pattogó lángok jól megvilágították a közelükben ülő asszonyokat. Valamennyien fekete ruhát viseltek. Gyöngyi felismerte Erzsébet grófnőt, Jeranjakot és Nebahatot. Cecília asszonyt viszont sehol nem látta. Az ő helye üres volt.

A grófnő felemelte a fejét. Gyönyörű arca fehéren derengett a félhomályban. Odaintett a lánynak.

– Gyere és tanulj! Gyere, és nyisd fel a szemed!

Valaki vadul megrázta Gyöngyit.

– Szema! Nyisd már ki a szemed!

Gülden volt az. A hangjából ijedtség áradt.

– Ébredj már!

Gyöngyi nagy nehezen tért magához. Nem emlékezett az álmaira. Csak annyit tudott, hogy valaki meg akarta tanítani valamire.

Fontos dolgokra.

– Mi az? Mi a baj? – nyöszörögte. – Miért nem hagysz aludni?

– Mert neked is tudnod kell! – kiáltotta a török lány. – Már

csak te nem tudod!

Gyöngyi felült. Kicsit szédült.

– Mit nem tudok?

– Kaszum meghalt!

Biztosan rosszul hallotta.

– Mit csinált Kaszum?

– Meghalt! Nem érted?

Gyöngyi határozottan megrázta a fejét. Úgy tűnt, hogy Gülden is kapott az ópiumos pipából.

– Az lehetetlen. Tegnap beszélgettem vele.

– Beleült egy forró vízzel teli kádba, és felvágta az ereit!

Gyöngyi megdörzsölte a homlokát. Képtelen volt felfogni a barátnője szavait.

– A hajamat simogatta. Azt mondta, hogy boldog tőle.

– Szema, hát tényleg nem érted? Kaszum nincs többé!

A régiek persze magukon kívül voltak. Bicsir megtépte a szakállát, és turbán nélkül hangosan jajveszékelve járt fel-alá. Többször is leborult Nurhán elé a földre, és önmagátátkozta. Végül Herkules parancsára két új hadim felemelte a szőnyegről, és elvitte a szobájába. Zehra néninek nyoma veszett, ezért az óriás Gyöngyitől kért megnyugtató italt.

– Rám is rám férne – suttogta összetörten a lány. Ennek

ellenére sietve engedelmeskedett. Bement Zehra kunyhójába, összeszedte a szükséges dolgokat, és megfőzte az italt. A poharat odaadta Dzsafárnak. Az új eunuch kivitte az orvosságot a női részlegből, hogy odaadja Bicsirnek. A délelőtt folyamán még hat lány jött oda Gyöngyihez. Ők is kértek a nyugtatóból.

Csebár holtápadt arccal rohangált. Sietve végrehajtotta Herkules parancsait. Elvitték a hullát, és alaposan kitakarították a fürdőszobát.

A lányok közül sokan úgy döntöttek, hogy a mai napot a szobájukban töltik. Nem nagyon akaródzott senkinek sem lejönni a hirtelen nagyon is kihaltak tűnő közös helyiségbe. A legkülönfélébb pletykák keltek szárnyra. Igazából senki sem tudta megmondani, hogy pontosan mi vezetett Kaszum halálához. A cselédek ebédidőben is hiába várták a háremhölgyeket. A legtöbben nem kértek enni. Kora délután valaki felvetette, hogy még napnyugta előtt falazzák be a fürdő ajtaját, mert lehet, hogy bent kísért az elhunyt szelleme.

A hárem csak akkor élénkült fel, amikor kintről, az országút irányából felhangzott a dobok, a cintányérok és a katonai sípok hangja. Nem volt nehéz kitalálni, hogy hatalmas sereg közeledik. A sok ló felverte az országút porát. A sűrű, szürke

felleg eltakarta a lenyugvó napot.

A lányok most már hajlandóak voltak előjönni a rejtekhelyükről. Izgatottan várták, hogy mikor kapnak hírt Arszlán pasa szándékairól. Lehet, hogy jóképű gazdájuk velük tölti ezt az éjszakát is? Vagy csak rövid időre áll meg Óbudán, miközben a sereg továbbvonul a szandzsák központja felé?

Dzsafár sietett be a nagyterembe. A lányok elhallgattak, és minden szem az új hadim felé fordult. Dzsafár általában nagyon is élvezte, ha a figyelem középpontjában állhatott, ám most olyan sápadt volt, mint Csebár.

– Kitört a háború! Igazi nagy háború! Urunk hadba vonul!

Arszlánnak csak késő este jutott ideje arra, hogy bejöjjön a hárembe. Valamennyi lány és aga ott várta a nagyteremben. Az odaliszkek a megszokásnak engedve gyönyörűen felöltöztek. Gyöngyi úgy érezte, hogy a közös helyiség szinte remeg a visszafojtott idegességtől. Két lány rosszul is lett. A haszine nuszta Gyöngyit utasította arra, hogy lássa el őket. A gyengélkedőket kivitték a terem végébe. Gyöngyi éppen Nihált itatta meg, amikor hangos moraj támadt a háta mögött. Megfordult.

Megérkezett az uruk.

Még sohasem látta korábban Arszlánt teljes harci díszben. Lenyűgöző volt a férfi! Félelmetes. Ilyen lehetett a régi

görögök hadistene. A láncing és a keleties vértzet csak kiemelte, hogy milyen karcsú a dereka és széles a válla. A mellére erősített aranyozott korong úgy lángolt a lámpások fényében, mint a felkelő nap. Még sosem tűnt ennyire gyönyörűnek. Gyöngyi ráharapott az ajkára. A gyomrában minden korábbinál vadabbul kavarogtak a pillangók. Egyszerűen nem tudott betelni Arszlán látványával. Ha a férfi mézes sütemény lett volna, Gyöngyi azon nyomban felfalta volna. Egészen egyszerűen megkívánta ezt az eleven acélszobrot. Egy pillanatra becsukta a szemét.

Ha igaz az, amiről a kádi felesége mondott, akkor miért is ne lehetne éppen Arszlán az, akivel életében először... Akár most rögtön...

Kinyitotta a szemét, és büszkén kihúzta magát. Vakmerően felkelt, és elindult a pasa felé. Arszlán azonnal felfigyelt a közeledőre. Egy gyors pillantást vetett a kereveten heverő Nihálra, mellette az orvosságos edényekre, és utána elismerően odabiccentett Gyöngyinek.

A lány azt hitte, hogy kiugrik a szíve. Egy lépésnyire állt meg a gazdája előtt. Kecsesen pukedlizett. Letérdelt Arszlán mellé, és megragadta a kezét. Azon szerencsére nem volt hideg, kemény páncél.

– Pasám – mondta tiszta, csengő hangon. – Igazak a hírek?

Tényleg háború lesz?

Ajsa is felpattant. Egy pillanatnyi habozás után elindult Arszlán felé. Utánozni akarta Gyöngyit, de Nurhán megelőzte. A haszine nuszta letérdelt a férfi másik oldalára, és két kézzel megragadta a pasa szabad tenyerét. Arszlán elégedetten elnevette magát.

– Szerencsés férfi vagyok. Tüzesek és bátrak háremem asszonyai! – Elvette a kezét Nurhántól, és megsimogatta Gyöngyi arcát.

– Nagy és dicső napok várnak rám. Holnap hajnalban indulok. Felszabadítom a Dunántúlt. Még nagyobb hírnévre teszek szert!

Elismerő, örömteli moraj támadt. Amikor Nurhán észrevette, hogy Ajsa még közelebb lépett, gyorsan átölelte a pasa combját, és az arcát nekiszorította a vért hideg láncszemeinek.

– Vigyázz nagyon magadra, uram! – könyörgött.

A pasa nem is törődött vele. Két ujjal Gyöngyi álla alá nyúlt, és talpra állította a lányt. Egészen közel hajolt hozzá. Gyöngyi megsédült. Arszlánnak más volt az illata, mint legutóbb. Fém, nyers bőr, puskapor és erős izzadság szaga áradt belőle. Mélyen a lány szemébe nézett. Egészen érdes volt a hangja. A tekintete valósággal ragyogott. Gyöngyi

biztosra vette, hogy mindjárt elájul a gyönyörűségtől.

– Ha nem a fényességes szultán rabnője lennél, akkor veled tölténém ezt az éjszakát.

Gyöngyi két kézzel szorította a pasa balját. Lehet, hogy most valóra válnak titkos vágyai? Szinte eszét vesztette az örömtől. Az ajkára szorította Arszlán tenyerét és hevesen megcsókolta. A vastag aranygyűrűk hozzákoccantak a fogához.

A csodálatos pillanat azonban gyorsan tovaszállt. A férfi eltolta magától. Megrázta a fejét. Csodálkozva pislogott.

– Mi ütött belém? Én a fényességes padisah hűséges alattvalója vagyok. Sosem emelném a szememet olyasmire, ami az övé. Menj a helyedre, Szema.

Odaintette magához Herkulest. Ellépett Nurhán mellől. Az asszony csak vonakodva engedte el. A háremhölgyek némán figyelték az eseményeket. A pasa és az eunuchok vezetője kisetett a teremből.

Herkules negyed óra múlva tért vissza. Szólt Ajsának, hogy menjen megfürdeni. Nem törődött a többiek csalódott morájával, hanem azonnal kisetett. Nem adott választ a lányok kérdéseire.

A terem csak lassan ürült ki. A hárem lakói azon tanakodtak, hogy hoz-e bármilyen fordulatot életükbe a

háború. Még a cselédek és a szolgálok is bemerészkedtek, leültek a fal mellé, és onnan figyelték a halkán vitatkozó ágyasokat.

Gyöngyi csak éjfél tájban ment fel a szobájába. Nagyon sokáig nem tudott elaludni. Remegett az aggodalomtól. Mi lesz akkor, ha Arszlánnal a csatatéren történne valami? Ha megsebesül. Vagy ha esetleg...

Erre igazából nem is akart gondolni.

Három nappal Arszlán távozása után rosszkedvű karaván indult el Buda felé. Nurhán Gyöngyivel egy kocsiban utazott. Egyetlen pillanatra sem vette le a vastag fátylat az arcáról. Csupán az árulta el a lelkiállapotát, hogy időnként halkán felzokogott. A lányok közül egyedül Ajsa volt jókedvű. Mindenkiel közölte, hogy most aztán egészen biztosan teherbe esett. Nemsokára fiút fog szülni Arszlánnak. A legcsekélyebb mértékben sem kételkedett abban, hogy a pasa ekkor elveszi feleségül. Ebben az esetben pedig nagyon megjárják azok, akik korábban aljasul viselkedtek vele.

A budai utcák furcsán kihaltak voltak. Eltűntek a katonák. Csupán a kapuknál és a palota előtt ácsorgott néhány őr. Ugyanakkor viszont jóval több asszony jött ki az utcára, mint korábban. Mivel a férjük hadba vonult, kénytelenek voltak

előmerészkedni a házak oltalmazó menedékéből. Többnyire egy-egy cseléd vagy szolgáló társaságában járták a piacot. Nekik kellett bevásárolni. A kocsik továbbgördültek a Dunára néző hegyoldal felé. A rabszolgapiacon alig lézengett valaki. Ingerült árusok várták a vevőket. Nem csoda, hogy nem akadtak érdeklődők. Háború idején mindig ilyen a helyzet. A győzelem után majd akcsékért lehet hadifoglyokat venni. Férfiakat a nehéz fizikai munkára, nőket a háztartásba és gyerekeket, akikből engedelmes rabszolgát lehet faragni. Persze csak azután, hogy felvették a győztes iszlám hitet, és kiverték a fejükből régi, gyaur ostobaságaikat.

A gyászos hangulat egészen estig eltartott. Az imádkozás után azonban Dzsafár lépett oda Gyöngyihez, hogy a fülébe súgjon valamit:

– Úrnőm, vendégek jöttek.

Gyöngyi körülnézett. Az imát követően Nurhán azonnal elvonult. Nyomát sem látta Herkulesnek. Az új hadimok tőle várták a döntést.

– Ki az?

– Nebehat asszony és Selma asszonyság. A kíséretükkel jöttek – felelte Dzsafár. – A kádi felesége azt mondja, hogy ilyen nehéz, háborús időkben mindenkinek jobban össze kell tartania.

Gyöngyi a hárem bejáratához sietett. Illedelmesen fogadta és a nagyteremben ültette le a vendégeket. Süteményt, gyümölcsöt és innivalót hozatott. A meleg miatt meggyújtatott néhány füstölőt, hogy elnyomja a közeli utcák bűzét. Megkereste és lehívta Nurhánt és Bicsirt. Utána a haszine nuszta mögött egy lépéssel illedelmesen lemaradva ismét a vendégek elé járult.

Az érkezők közül egyvalakit nem ismert. A fal melletti kereveten egy karcsú, sötét ruhás alak ült. Sűrű, vörös fátyla elfedte az arcát. Viszont... úgy tűnt, mintha a fátyol alatt aranyló, szőke fürtökön csillant volna meg a lámpások fénye. Aznap este Selma asszony oktatta a lányokat. A pénz jelentőségéről beszélt, meg arról, hogy a leendő feleségeknek hogyan kell egy háztartás ügyeit irányítani. Nem csoda, hogy a lányok feszülten és odaadóan figyeltek.

Gyöngyit azonban nem érdekelte az ilyesmi. Neki nem kell háztartást vezetnie. Hiszen ő úgyis meghal, amikor megöli a zsarnokot. Egyre jobban unatkozott. Megkönnyebbülten felsóhajtott, amikor Nebahat asszony megfogta a kezét, és kivezette a teremből fel az erkélyre.

– Egy régi ismerősöd üzent – mondta a kádi felesége. A koraltnál álló alakra mutatott. A karcsú ismeretlen megfordult. Levette magáról a vérvörös fátylat. Gyöngyi

majdnem felkiáltott a meglepetéstől. Azonnal felismerte a sápadt arcot, az élénkpiros ajkat és a mohó, gonosz szempárt.

– A lupa – suttogta döbbenten.

A szőke lány kárörvendően elmosolyodott. A holdfényben felragyogtak apró fogai. Egy biccentéssel jelezte Nebahatnak, hogy távozhat. Gyöngyi csodálkozva látta, hogy a tekintélyes, idős asszony egyetlen szó nélkül engedelmeskedett. Kettesben maradtak. A lupa intett, hogy Gyöngyi menjen oda hozzá a korláthoz. A víz felé fordult. Egy jó darabig mind a ketten némán bámulták a Dunát. A fekete partok között, a víz tükrén ezüsthídként ragyogott a hold fénye. Végül a látogató törte meg a csendet:

– Mesélj magadról.

Gyöngyi rövid habozás után mindenről beszámolt. Vagyis *szinte* mindenről. Nem hagyott ki egyetlen eseményt sem, de nem említette meg a gondolatait, az érzelmeit, a vágyait. A lupa figyelmesen hallgatta. Csak pár dologra kérdezett rá. Végül bólintott, megfordult, és egyetlen szó nélkül elindult befelé.

– Várj! – kiáltotta Gyöngyi. Megragadta a sötét alak karját. A szövet hideg és kemény húst takart. – Miért vagy itt? Hogyan találtál meg?

– A grófnő figyel Lilith leányaira. Nem felejtkezett meg

rólad. Egy örmény kalmár járt Ecseden. Tőle tudtuk meg, hogy itt élsz.

– Azért jöttél, hogy megszöktess? Vagy talán pénzt küldött a grófnő? Kivált a rabságból?

A lupa mélyen Gyöngyi szemébe nézett.

– Te mit szeretnél?

Gyöngyi meglepődött. Nagyon régóta nem akarta senki sem tudni, hogy ő mire vágyik. A sápadt alak nehéz kérdést tett fel. Mit válaszoljon rá? Azt, hogy szeretne innen elmenni? De tényleg erre vágyott? Hiszen, ha kijutott volna Budáról, akkor azzal örökre hátat fordított volna a lenyűgöző Arszlánnak. Összerázkódott. Túl sokáig nézett a lupa hátborzongató, élettelenül tompa szemébe.

– Mi van az otthoniakkal? Mi vár rám, ha hazamegyek?

A váratlan látogató szája szélén halvány, semmi jót sem ígérő mosoly jelent meg.

– A dajkád nem szenvedett. Fájdalom nélkül, egyetlen pillanat alatt megtért az Anyához.

– És Jutka? – kérdezte remegő hangon Gyöngyi. A lupa gonoszul elvigyorodott.

– Az a lány mindenkit meglepett. A szülei halála után...

– Tessék? – sikított fel Gyöngyi. – Meghaltak a kovácsék?

– Igen – felelte egykedvűen a vendég. – A lányuk miatt

elfogták őket. Akasztófán végezték.

Egy pillanatra elhallgatott. Mintha visszatért volna a fény a szemébe. Gyöngyi önkéntelenül is hátrébb lépett.

– Akárcsak Varsányiék...

Gyöngyi térdre zuhant. Elszállt az erő a testéből. Úgy érezte, mintha a fejére szakadt volna az ég. A lupa azonban még nem fejezte be:

– Az egész falut felégették. Mindenkit lemészároltak.

– A barátnőimet? Ancsikát, Fancsikát, Fruzsinkát?

– Meghaltak vagy elhurcolták őket – bólintott a vendég. –

Ki tudja? Ki törődik a pórokkal?

– A török volt az?

– Dehogyan. Az egymással hadakozó nagyurak zsoldosai.

Gyöngyi eltakarta az arcát. Ömleni kezdtek a könnyei.

– Meghaltak! – zokogta. – Miattam! Elvesztettem őket!

Átkozott vagyok! Halált hoztam mindenkire!

– Ugyan már, ne legyél ennyire beképzelt. Legfeljebb Jutka szülei haltak meg miattad. Értük meg már bosszút állt a lányuk.

– Tessék?

– Kerülhetett bele is pár csepp Lilith véréből. Az a lány a jég hátán is megél.

– Jutka él? Nem ölték meg?

– Igen, él. És ha ennek örülsz, akkor van még egy jó hírem.

Kezet nyújtott Gyöngyinek és felsegítette. Ugyanolyan erős volt, mint azon a gyilkos éjszakán, amikor feldobta a ló hátára.

– A szőke barátnőd itt van Budán! Téged keres.

Gyöngyi megtántorodott. Ha a lupa nem tartotta volna a karjánál fogva, most egész biztosan elesett volna. Kiment a vér az arcából. A fakó holdfényben talán még a karcsú alaknál is sápadtabb lehetett. Alig bírt megszólalni.

– Bosszút akar állni?

– Te mit tennél a helyében?

Isztambul

Az usztadok ugyanúgy igyekeztek láthatatlanná válni, mint a cselédek és a szobalányok. A hárem zengett a két fenséges asszony veszekedésétől.

– Nem! Nem vagyok hajlandó visszamenni abba a mocskos tetűfészekbe! – üvöltötte magából kikelve Nurbanu. Vörös lett az arca a haragtól. – Itt maradok Isztambulban!

– Nyáron a fivérem palotájában van a helyed – felelte hűvös nyugalommal Mihrimah szultána. – Erkölctelen dolog volna itt maradnod. Ráadásul felettébb egészségtelen is.

Nyáron Isztambul nem jó hely. Tele van betegséggel. Könnyen elkaphatsz valamilyen fertőzést.

– Akkor te meg miért nem vonulsz vidékre? – sziszegte Nurbanu. Közben tudta, hogy súlyos hibát követett el. Megpróbálta valahogy visszanyerni a hidegvérét. Mihrimah ugyanolyan álnok, veszélyes kígyó volt, mint az anyja, a néhai Hürrem szultána.

– Atyám rám bízta a fővárost és a Fényességes Portát, amíg háborúzik. Talán kétségbe akarod vonni a döntését?

Szelim herceg első ágyasa mostanra már visszanyerte az önuralmát. Színlelt döbbenettel a szívéhez kapott.

– Válide szultána, hogyan feltételezhetsz rólam ilyen szörnyűséget? Én vagyok a fényességes szultán legalázatosabb híve. A legkisebb kívánsága is parancs számomra. Csupán arról van szó, hogy én is itt akarok lenni a diadal pillanatában. Amikor felséges apád kitűzi a győzelem lófarkas zászlaját Bécs városfalára.

Feszülten figyelte a vetélytársa szemét. Az történt, amire számított. Mihrimah pislogott egyet, amikor meghallotta az osztrák nagyváros nevét. Ezek szerint akkor minden igaz! Az apja *tényleg* nem Bécs ellen vonul!

– Szultánám! – hallatszott a nizandzsi bég halk, mézes-mázos hangja. A főtisztviselő mélyen meghajolt a paraván

túloldalán. A négy fekete eunuch ennek ellenére is közelebb lépett a két asszonyhoz. – Üzenet jött a táborból.

Az egyik hadim kiment a folyosóra, megkerülte a paravánt, és behozta a bégától a levelet. Mihrimah átfutotta a pergamen darabot. Hagyta, hogy Nurbanu a válla fölött beleolvasson.

– Apám tehát elhagyta Belgrádot – szólalt meg a szultána. Utána viszont gyanakvó pillantást vetett a nizandzsira. – Mikori ez a levél?

– Talán egy hetes, szultánám.

– Micsoda? – csattant fel egyszerre a két nő. Összenéztek.

– Nincsenek talán postagalambjaink?

– Ki tudja, hol jár már azóta a szultán?

– Azonnal utánanézek – dadogta a bég. Hátrálni kezdett. – Rögtön intézkedem.

Egy órával később Szelim herceg háremében mindenki rettegve figyelte az őrjöngő haszekit.

– Csomagoljatok! – üvöltötte Nurbanu. – Az a ribanc nem hallgat a jó szóra! Vissza kell mennünk abba az átkozott porfészekbe!

Dühösen bevonult a magánlakosztályába.

– Küldd ide Ajgült! – parancsolta a kiszlar agának. Az idős eunuch megfordult, és elsietett. Nurbanu csomagolni kezdett. Nehezen ment a pakolás, mert remegett a keze a

felindultságtól. Csak akkor dermedt meg, amikor csoszogó léptek zaját hallotta a háta mögül. Ajgülről pontosan tudta, hogy nesztelenül mozog. Akkor *valaki más* állt a háta mögött! Csak nem egy merénylő? Mihrimahtól bármilyen aljasság kitelhet. A haszeki megpördült. Megkönnyebbülten fellelegzett.

Csupán az öreg Bénán állt a küszöb túloldalán.

– Hogy mersz betörni ide? – förmedt rá Nurbanu. – Orcátlan teremtés!

Az öregasszony összerezett. Engesztelően felemelte a kezét.

– Úrnőm, te mondtad, hogy azonnal jöjjenek ide, ha fontos dolgot...

– Megtudtál valamit?

– Igen! Vagyis nem tudom.

Bénán arcán kétségbeesés és zavar látszott.

– Mi az, hogy nem tudod? Beszélj már, te szerencsétlen!

A vénasszony mögött nesztelenül Ajgül bukkant elő az árnyékból.

– Mihrimah szultána...

– Igen, mi van vele?

– Összeszedette az anyjától rámaradt minden holmit. Ékszereket, bútort, szőnyeget...

- Igen? De miért?
- Senki nem tudja. Viszont ugye...
- Beszélj végre!
- A válide szultána megparancsolta, hogy rendezzék be velük Hürrem lakosztályát. Legyen minden ugyanolyan, mint amilyen nyolc éve volt!

Nurbanu töprengve nézett a cselédre.

- De miért? Ennek semmi értelme sincsen.

Bénan vett egy mély lélegzetet, mielőtt remegő hangon megszólalt volna:

- Úrnőm, az a helyzet, hogy Mihrimah szultána... szóval úgy tesz, mintha az anyja *visszatérésére* számítana.

Ez olyan nagyfokú ostobaság volt, hogy Nurbanu hangosan felnevetett. Utána viszont a homlokát ráncolva tetőtől talpig végigmérte a vénasszonyt. Lehet, hogy megbolondult? Ez nagy kár, mert azt akarta, hogy Bénan Isztambulban kémkedjen, amíg ő Kütahyában van. Csakhogy, ha a vénasszonynak elment az esze, akkor veszélyes lehet. Eljárhatna a szája.

A haszeki ingerülten összeszorította az ajkát. Utána a hüvelykujját elhúzta a nyaka előtt.

Bénan döbönt arccal bámulta Szelim herceg első ágyasát.

- Úrnőm?

A szava hörgésbe fulladt. Már csak annyi ereje maradt, hogy a melléből kiálló karcsú pengére pillantson. A fegyver nem is annyira valamilyen tőr, hanem inkább egy vastag tű lehetett. A sebből nem folyt vér.

Ajgül odalépett az áldozata mellé, és egy szinte már gyengéd mozdulattal lefektette a szőnyegre.

– Azt fogják hinni róla, hogy a szíve vitte el.

Nurbanu nem válaszolt. Töprengve nézte a gyilkost. A legcsekélyebb mértékben sem zaklatta fel a kéme halála. Minden sokkal egyszerűbb volna, ha erre a félelmetes nőre bízhatná az akadályok gyors és diszkrét elhárítását. A hasszaszinok gondosan őrzik megbízóik titkait. Szinte biztos, hogy nem derülne fény arra, ki küldött gyilkost a *vénember* ellen. De nem! Nurbanu már a puszta gondolattól is összerezett. Nem merte Ajgült Szulejmán ellen küldeni. Az *végzetes* hiba lett volna! Szelim sosem bocsátaná meg, ha megölné az apját. A trónját persze örömmel elfoglalná, de a felbujtót akkor is a hóhér kezére adná. Úgy pedig Nurbanuból sosem lehetne válide szultána. Nem gondoskodhatna arról, hogy a részeges apja után a gyenge akaratú és szolgálatkész Murád herceg kerüljön a trónra.

Megrázta a fejét.

Már a puszta gyanú is szörnyű volna. Hát nem! Viszont,

ha...

- Új feladatom van számodra.
- Úrnő?
- Elmész Magyarországra.
- Értem.
- Megelőződ a szultán seregét. Megkeresed Hürrem boszorkányát.
- Értem.
- Öld meg, mielőtt találkozhatna Szulejmánnal!

Tizennegyedik fejezet

A sebzett Oroszlán

Buda, 1566. június 10.

A háremben halotti csend támadt. Minden szempár Bicsir, majd Gyöngyi felé fordult.

– Hogy mi-mit mondtál, ha-hadim? – kérdezte dadogva Nurhán.

– Urunk magához hívatja Szemát.

Gyöngyi a füléhez kapott. Egész biztosan jól hallotta! A döbbenettől tátogva felkelt. Megtántorodott. Kénytelen volt megkapaszkodni Gülden vállában.

– Engem... hívat urunk? Be... magához?

Alig lehetett érteni a szavait. Halk suttogás támadt. A lányok nem tudhatták, hogy Gyöngyit a szultánnak szánták. A legtöbbjük eddig azt gondolta, hogy a vörös hajú, elkényeztetett szépséget valami különös oknál fogva nem kívánja, vagy talán csupán későbbre tartogatja a gazdájuk. Jó

páran biztosra vették, hogy megtört a jég. Arszlán ma éjjel a magáévá teszi a szép Szemát.

Gülden és Jonka felugrott, és lelkesen megölelte Gyöngyit. Boldogan, őszinte szívvel gratuláltak neki. Fennhangon biztatták. Arról beszéltek, hogy csodálatos élményben lesz része. Ajsán viszont látszott, hogy legszívesebben megfojtaná. A beképzelt török lány már jó ideje nem tartotta vetélytársának Gyöngyit.

Bicsir viszont tisztában volt azzal, hogy kinek is szánták a hárem legújabb szerzeményét. A haszine nuszta nézett. Nurbanu tehetetlenül megvonta a vállát.

– Urunk bölcs férfiú. Tudja, hogy mit tesz. Gülden, menj Szemával, segíts neki megfürödni és szépítkezni.

Bicsir maga is a rosszulléttel küszködött. Kénytelen volt megtámaszkodni az ajtófélfában.

– Haszine nuszta, az a helyzet... hogy az urunk most rögtön kéreti magához Szemát.

Döbrent csend. Ilyen még sohasem fordult elő. Gyöngyi bizonytalan tekintettel körbenézett. A többi lány arcára kiült az értetlenség.

– Menjél, leányom, ha hívat az urunk – figyelmeztette Nurhán.

Gyöngyi elindult az ajtó felé. Először bizonytalanul lépdelt,

de azután kihúzta magát, és határozottan folytatta az útját. Érezte, ahogy az arcát elönti a forróság. Rátört a boldogság. Végre Arszláné lesz! Még néhány perc, és meztelenül hozzábújhat ahhoz a csodálatos, lenyűgöző férfihoz. A pillangók azonnal szárnyra kaptak a gyomrában. Már a folyosón járt, amikor megtorpant egy pillanatra.

Ha az ártatlanságát a budai pasa veszi el, akkor az azt jelenti, hogy sohasem juthat be a szultán mellé. Az isztambuli öregember háremébe csakis szűz lányok kerülhetnek be.

Bicsir noszogatni kezdte. Továbbment.

Ellentétes érzelmek kavarogtak a szívében. A szenvedély vöröslő felhője ráborult a bosszúvágy fekete fellegére. Villámok cikáztak közöttük. A vörös kavargásban Gyöngyi jól látta önmagát, ahogy a puha kereveten elnyúlva a karjával és a combjával átöleli a meztelen pasát. Végre valahára Arszlán csak az övé lesz. Lehet, hogy teherbe ejti. Új élet fogan a méhében. Eleget tesz annak az ősi megbízatásnak, amiről a kádi felesége mesélt. Ráadásul korábban sohasem tapasztalt boldogság vár rá.

A fekete felhőből egészen más alakzatok emelkedtek ki. Egy vénember torzonborz szakállal keretezett arcát látta. Az értetlen tekintetét, amint az öreg megpróbálja felfogni, mi is

történik vele. Gyöngyi tenyere lassan végigsiklik a szultán torkán. Egy gyors mozdulattal a könyökhajlatába fogja a gyűlölt zsarnok nyakát, és utána már csak szorítania kell. Teljes erővel, míg véget nem ér a csupasz, löttyedt húsú vénség haláltusája. Az egyik látomásban Arszlánt szorította. A másikban Szulejmánt. Az egyikben új élet született. A másikban mind a kettőjükre halál várt.

Nem volt nehéz eldönteni, hogy melyiket akarja igazán. A szenvedély győzött.

Utána majd csak lesz valahogy.

Ekkor hallotta meg az öregasszony énekét. Zehra néni a cserepes virágokat locsolta. Látszólag nem is törődött a külvilággal. A dal azonban nagyon is ismerős volt. Gyöngyi olyan sokszor hallotta már álmában. Zehra anyó leengedte a kannát, és egy gyors pillantást vetett a lányra. A tekintete mintha csak azt mondta volna, hogy tedd azt, amit a szíved diktál.

Gyöngyi határozottan lépdelt Bicsir nyomában. Akkor sem torpant meg, amikor az eunuch átvezette a férfiak részlegébe. Még sohasem járt ideát. A vállkendőjével azonnal eltakarta az arcát. A szeme és a homloka fedetlen maradt. Az ajtó előtt két új hadim lépett mögéjük. Bár nem kaptak parancsot, mégis pontosan tudták, mi a dolguk. Védelve

körbevették a háremhölgyet.

Bicsirnek többször is meg kell támaszkodnia a falban. Amerre mentek, döbönt arcok fordultak az érkezők után. Az épület tele volt katonákkal. Sebesülteket cipeltek fel az emeletre. Az udvaron is rengetegen nyüzsögtek. A legtöbb harcos szakadt, véres ruhát viselt. A négy érkező megtorpant a lépcső tetején. Gyöngyi egyből észrevette Arszlánt. A pasa az udvar közepén három hátrakötözött kezű, térdelő férfi előtt állt. Buzogányt szorított a kezében. Hangosan üvöltözött a foglyokkal. Kettő közülük magyar, a harmadik – a ruhája alapján – német lehetett. Az arcuk tele volt kék foltokkal és horzsolásokkal.

– Mikor indul el a császári sereg? – hörögte a pasa. Az egyik magyar fogoly felé fordult. – Mikor?

– Nem tudom – tiltakozott törökül a fiatalember.

– Nem tudod? – vicsorogta Arszlán. A magasba emelte a buzogányát, és lecsapott vele. A súlyos fegyver szétloccsantotta a magatehetetlen fogoly koponyáját. A körülöttük álló katonák elégedetten bíztatták a vezérüket.

– Öld meg! Öld meg mindet! Halál a mocskos gyaurra!

Gyöngyi közben már elindult lefelé. Az iszonyatos látvány miatt megtorpant. Felsikoltott. Senki nem törődött vele. A három eunuch szinte kővé dermedve bámulta az udvart.

– Na, és te? Perzevenk batakdzsi! Te tudod? – kérdezte Arszlán a középső fogolytól. A nagydarab férfit két ór nyomta le a földre. Minden erejükre szükség volt, hogy lefogják.

A pasa nem kapott választ. A buzogány ismét lecsapott. Vér és agyvelődarabkák borították be a katonák ruháját és Arszlán vértjét. Mellén a korong már nem ragyogott olyan fényesen, mint múltkor, a lámpások fényében.

– Hol van Miksa serege? Mik a terveitek? – förmedt a németre. A szerencsétlen rémulten üvöltötte, hogy nem ért törökül. Gyöngyi elfordult, és odabújt Bicsirhez. Az eunuch egy kézzel magához ölelte, miközben a másikkal eltakarta a szemét. Ismét meghallották a beszakadó koponya reccsenését. A fogoly halálsikolyát elnyelte a katonák éljenzése. Az eunuch ellökte magától a lányt. Elfordult, és hányni kezdett.

Arszlán megfordult. Felfedezte a lépcső közepén állókat. Elejtette a buzogányát. Vérben forgó szemmel tántorogva elindult feléjük. Megragadta Gyöngyi karját, és lerángatta a magasból. Letépte az arcáról a fátylat.

– Igen! Te jó leszel!

A lány nem értette, hogy hogyan találhatta valaha is vonzónak ezt a szörnyeteget.

– Mire pasám? – kérdezte jeges hangon.

Arszlán összerázkódott. Kitisztult a tekintete. Körbenézett. Megdörzsölte a halántékát. Elengedte Gyöngyit, megragadta a még mindig görnyedten álló Bicsirt, és a földre lökte. Kétszer hatalmasat rúgott a halkán jajveszékelő eunuchba. A katonák harsányan röhögtek.

– Ostoba! Miért hoztál ki ide egy háremhölgyet?

– Te parancsoltad meg, uram – siránkozott Bicsir. Elgurult a turbánja. Egy katona rálépett és beletaposta a sárba.

– Fajankó! Tolvaj! Ha nem használod a fejedet, levágom, mint a töködet!

A fegyveresek újra felröhögtek. Egyre közelebb jöttek. A két új hadim oldalról közrefogta Gyöngyit. Megmarkolták a késük nyelét. Elszántság sugárzott belőlük.

Arszlán megfordult. Nem lehetett látni az arcát. Újra üvölteni kezdett. Elzavarta a dolgukra a fegyvereseket. Utána átölelte Gyöngyi vállát, és a két hadim élén haladva bementek a mabeinbe.

A lány még az előző éjszaka is arról álmodozott, hogy egy szép napon majd itt lehet kettesben a daliás pasával. Most azonban vágyakozás helyett csak undort érzett. Arszlán kizavarta az eunuchokat. Bezárta az ajtót, és odalépett Gyöngyi elé.

– Nagyon fontos dolgot akarok megbeszélni veled.

Megragadta az arcát, és egész közel hozta magához.

– Tudom, hogy szeretsz! Tudom, hogy kívánsz!

Gyöngyi néma maradt, de a pasa nem várt a válaszra.

– Bajban vagyok, kedvesem, nagy bajban! Az átkozott gyaurok legyőztek. Várpalotánál vereséget szenvedtünk. Nem az én hibám volt, de ezzel Szokoli nem fog törődni. Még a végén elküldi nekem a sárga selyemzsinórt. Érted, miről beszélek?

– Értem, uram – válaszolta Gyöngyi. Alig tudta megformálni a szavakat, mert a férfi olyan erősen szorította az állát.

– Sárga selyemzsinórt... Semmiképpen... Időt kell nyernem... Egy merész támadással még mindig jóvátehetek. Csakhogy ahhoz pénzre van szükségem.

Már nem is Gyöngyit nézte. A tekintete a semmibe révedt.

– Aranyra! A háború drága mulatság.

Összerezzen. A tekintetével ismét a lány szemét kereste.

– Most leróhatod a háládat.

– Hogyan, uram?

– Csodálatos ajándékot adok a szultánnak... téged!

– Engem, uram? Mikor?

– Nem most. Még van egy kis időnk. Ne aggódj! Időt nyerek, pénzt szerzek, győzni fogok. Ugye megmentesz? Ugye

számíthatok rád?

Elengedte Gyöngyi arcát. Megragadta a jobb kezét és a szájához szorította. Telt ajka meglepően hideg volt. Szúrt a bajusza, amikor vadul csókolgatni kezdte a lány tenyerét. Gyöngyi legszívesebben elhúzta volna a kezét, de nem merte.

– A szultán öreg. Már nem érdeklik az asszonyok. Te viszont hasonlítasz a legkedvesebb feleségére. Igen, igen. Ez talán segíteni fog.

– Miben, uram?

– Csavard el Szulejmán fejét! – hördült fel Arszlán. – Szeressen beléd az a vén bolond! Rád gazdagság és hatalom vár. A Magas Porta minden kincse. Sok száz cseléd és eunuch. Engem pedig megmenthetsz. Ugye, megteszed értem?

Áradt belőle az izzadság, a vér és a kiömlött agyvelő bűze. Megölné Gyöngyit, ha a lány nemet mondana.

– Örömmel, pasám.

– Ne aggódj! Tudom, hogy érintetlen vagy. Nagyon is tudom!

Egy váratlan, vad mozdulattal átölelte Gyöngyit és odahúzta magához. A fülébe lihegett.

– Már egy jó ideje csak rád gondolok, amikor sorba meghágom a többieket! Te vagy az egyetlen nő a háremben, akit nem kaphatok meg. A tiltott gyümölcs. Miközben rajtuk

fekszem, azt képzelem, hogy te lihegsz ott alattam. Hogy a te önfeledt sikolyodat hallom.

– Megtisztelsz, pasám – nyögte ki Gyöngyi. Remélte, hogy az undor nem ül ki az arcára.

– Szóval tisztában vagyok a vágyaiddal! De nincs semmi baj. Sőt, nagy szerencse, hogy nem nyúltam hozzád. A lányok majd segítenek!

Gyöngyi nem értette Arszlán összefüggéstelen szavait.

– Pasám?

– Tanulj meg tőlük mindent a szerelem művészetéről! Semmit se hallgassanak el előled! Ne legyen olyan ocsmány vagy visszataszító perverzió, aminek ne ismernéd meg a titkait.

– Pasám?

– Ha tudnám, hol élnek az életerőt kiszívó nőstény démonok, akkor még egy szukkubuszt is felfogadnék melléd tanárnőnek! Az volna a legjobb, ha te magad is egy ilyen démonná változnál Szulejmán ágyában!

– Pasám, ígérem, megteszek minden tőlem telhetőt.

– Hát persze – vicsorogta a férfi. Kacagni kezdett. Eltolta magától a lányt. – Most menj! Folytatnom kell a kihallgatást. Még nem vezett el teljesen a nyugati hadjárat. Ha megtudom...

– Este meglátogatsz minket? – vágott Gyöngyi Arszlán szavába.

A férfi keserű arccal legyintett.

– Nincs nekem most kedvem a csókotokhoz.

A hárem asszonyait nagyon megviselte, hogy Arszlán nem hivatott be senkit sem magához. Az első idegesen átvirrasztott éjszaka ingerültsége csak fokozódott, amikor a pasa akkor sem jött be hozzájuk, amikor egy héttel később újra Budán járt. Mind gyakoribbá váltak a veszekedések, civakodások. A lányok sokszor ki sem jöttek a szobájukból. Nurhán kénytelen volt hadimokat felküldeni hozzájuk, hogy az imádkozás előtt mindenkit lezavarjanak a közös helyiségbe. A feszültség a haszine nusztát is nagyon megviselte. Néhány nap alatt mintha éveket öregedett volna. Egy egész hét is eltelt anélkül, hogy akárcsak egyetlen alkalommal is elmosolyodott volna.

Annál gyakrabban veszekedett a lányokkal. Ajsa elkövette azt a hibát, hogy egyszer szemtelenül visszaszólt neki. Arszlán kedvence eddig megúsza az ilyen felelést. Most azonban Nurhán őrjöngeni kezdett. A parancsára Dzsafar és két új eunuch kirángatta Ajsát az udvarra, és egy nádpálcával véresre verték a talpát. Az üvöltését talán még Pesten is

hallani lehetett.

– A lányok félnek a haszine nusztától – fordult Herkules a folyó felé néző erkélyen Gyöngyi felé. Sok hajó úszott a Dunán. Nem annyira hadianyagot, inkább élelmiszert szállítottak Szulejmán közelgő serege elé. – Hozzád fordulnak majd tanácsért! Viselkedj továbbra is ugyanolyan hűvös nyugalommal, mint eddig!

Gyöngyi tágra nyitott szemmel fordult a kiszlar agaszi felé.

– Jól csinálod – folytatta halvány mosollyal a szerencsen. – Legyél olyan, mint egy királynő!

– Én? Királynő? De hát én csak...

– Nem színészkedsz, hanem ösztönösen viselkedsz ilyen határozottan! – vágott a szavába Herkules. – Született vezető vagy! Ez nagyon jó!

Gyöngyi halványan elmosolyodott. Jól esett neki a dicséret. Herkules nem szokott ok nélkül kedveskedni a hárem asszonyainak.

– Nem értem, mi van a többiekkel – töprengett Gyöngyi. – Világos, Arszlánnak sok a dolga. Én is észrevettem, hogy kétszer nem jött be hozzánk, de ettől azért még nem dől össze a világ.

A fekete óriás benyúlt a köntöse alá. Gyöngyi tudta róla, hogy ilyenkor az ópiumos szelencéjét tapintja ki. Herkules

nagyot sóhajtott, és kihúzta a kezét. Amióta a pasa kihívatta magához Gyöngyit, és kezdetét vette ez a zaklatott időszak, az eunuchok vezetője egyetlen alkalommal sem szívott ópiumot.

– Ne csodálkozz a kétségbeesésükön! – mondta. – Nem arról van szó, hogy a pasa impotenssé vált. Persze a vereség, a kudarc rossz hatással van a férfiak vágyaira. Kellő teher alatt a pálma nem csupán meghajlik, de meg is törik. Ha valakinek semmivé foszlanak a terveit, abban akár örökre is kialudhat az ágyékát melegítő tűz.

– Arszlánban? – kérdezte Gyöngyi. – Soha! A lányok szerint a pasa olyan vad, mint egy tenyészbika. Egy szilaj csődörrel összehasonlítva sem kellene szégyenkeznie. Úgy hallottam, hogy az apja még ősz szakállú vénember korában is nemzett gyerekeket. Biztosra veszem, hogy a gazdánkra még hosszú, boldog, gyönyörrel teli évek várnak.

– Már ha megéri őket!

– Ezt meg hogy érted?

A szerecsen körülnézett, mielőtt válaszolt volna. Kettőjükön kívül senki sem állt az erkélyeken.

– Elpártolt a hadiszerencse a pasától. Ez már önmagában is baj volna, de délen egymás után aratnak diadalt a fényességes szultán seregei. Csak egy bizonyos Zrínyi nevű gyaur tud

ellenállni őfelsége jogos haragjának – magyarázta. Savanyúan elmosolyodott, és megcsóválta a fejét. – Vagyis inkább arról van szó, hogy a magyarok közül egyedül ő mer szembeszállni Szulejmán rettenetes kardjával.

– Arszlán tehetséges és bátor! – kiáltotta Gyöngyi. Titokban abban reménykedett, hogy a pasa csak a vereségek miatt viselkedik ilyen kegyetlenül. Ha rendbe jönnek a dolgok, akkor egész biztosan újra ugyanaz a tüzes tekintetű, lenyűgöző mosolyú férfi lesz, mint régen. Olyan jó lett volna, ha még most is úgy tudott volna rajongani a hárem uráért, mint néhány héttel ezelőtt. – Győzni fog!

– A lányok is ezért imádkoznak. Meg azért, hogy ne érje baj a gazdát. Belegondolni is szörnyű, hogy mi történne velük, ha a pasát – ne adja a Mindenható – a csatatéren...

– Miért, mi történne a lányokkal?

– Te tényleg nem tudod, hogy milyen sors vár egy nagyúr rabszolganőire? Ha már nincs ott a gazdájuk, hogy megvédje őket?

– Sosem gondolkoztam ezen – ismerte be Gyöngyi.

– A legtöbb pasa tíz-tizenkét éves szüzeket vásárol a háreme számára. Ezt a feladatot többnyire a kiszlar agaszira vagy a haszekire bízta. Így biztos lehet abban, hogy új ágyasai egészségesek. Az ártatlanságuk virágát letépve az is

egyértelmű, hogy a születendő gyerekeknek tényleg ő az apja.

Gyöngyi nem tudott érveket felhozni ez ellen a logika ellen. Már azon túl, hogy embertelen volt.

– Senki sem venné át egy előző beglerbég vagy pasa odaliskjait. Hiszen viszonylag öregek, és már egyikőjük sem szűz.

– Ezek a lányok csak tizennyolc-húsz évesek! – csattant fel Gyöngyi. – Kivétel nélkül válogatott szépség mindegyik. A gyönyörszerzés nagymesterei. Egy férfi csak álmodozhat ilyen szeretőkről!

– Jó, hogy szóba hoztad a gyönyörszerzést – biccentett a szerecsen. – Térjünk majd vissza rá. Ami viszont a többieket illeti, Isztambulban minden évben öt-hatszáz ugyanilyen szép, de hat-nyolc évvel fiatalabb lányt ajánlanak fel a pasának. Olyan ifjú nőket, akik még nem mocskolódtak be egy idegen hárem cselszövéseitől.

– Akkor mi lesz a rabszolganőkkel?

– Ha szerencsések, akkor az új pasa odaajándékozta őket a főtisztjeinek. Ezek a harcosok vagy tisztviselők nagyra értékelik új ágyasaik szépségét és tudását az ágyban. Akár igazi vonzalom is kialakulhat közöttük. Ha egy háremhölgy elég szép, és ráérez arra, hogy mire vágyik igazán új gazdája, talán még feleségül is tudja vetetni magát. Szerényebb

körülmények között ugyan, de tovább élhet.

– Hogy érted azt, hogy tovább élhet? Már miért ne élhetnének tovább? Hiszen fiatalok.

– Az olyan asszonyokra gondolok, akikkel nem törődik gazdájuk utódja, az új pasa. A szerencsétlenekre.

– Velük mi lesz?

– Ha a gazdájuk természetes halállal halt meg, akkor kikerülnek a piacra. Van egy kis esélyük arra, hogy a vevő, az új uruk rendes ember lesz.

Gyöngyi leragadt a mondat elejénél.

– Azt mondtad, hogy *természetes* halállal?

– Természetes haláloknak számít az öregség, a betegség, vagy ha valaki a birodalmat szolgálva a csatatéren esett el. Az ilyenek neve tiszta marad, és szégyenük nem bélyegzi meg az asszonyaikat. A kegyvesztett nagyurak odaliszkjeire azonban sokkal szörnyűbb sors vár!

– Mi lehet szörnyűbb annál, mint ha valaki eladnak rabszolgának?

– A bordélyház!

Gyöngyi a szája elé kapta kezét. Halálra vált arccal visszafordult a nagyterem felé. Csak néhány sápadt és csüggedt arcú lány lézengett odabent. Elképzelte, ahogy ezeket a finom és törékeny teremtések maguk alá gyűrik a

kupleráj könnyörtelen, mohó vendégei. Egy nap akár hússzor-harmincszor is. Remegni kezdett a gondolattól. *Iszonyat!* Dühbe gurult.

– Ne beszélj ilyen ostobaságokat! Arszlán él és virul. Nemsokára diadalt arat. A lányoknak nem kell aggódniuk miatta.

Elhallgatott, mert valami szeget ütött a fejében.

– És *veletek* mi lesz olyankor?

– Velünk?

– Igen. *Veletek*, a hadimokkal.

– Mi vagyont érő ingóságoknak számítunk – felelte Herkules, és büszkén kihúzta magát. – Jó pénzt lehet értünk kapni. Az új pasa gyakran átveszi az elődje eunuchjait, hiszen azok jól ismerik a helyi viszonyokat. Megkönnyítik az új hárem beilleszkedését. Bicsir is így került be közénk.

– Akkor nektek nem kell aggódnotok.

– Gondolod? – kérdezte gúnyosan a szerecsen. – Nem hallottál még öngyilkos hadimokról?

– Nem... Kaszumon kívül.

– Némelyik hadim édestestvéreként szereti a rábízott leányokat. Erős, szívből jövő kapcsolat alakulhat ki közöttük. A jó eunuch szinte már családtagnak számít. A háremhölgyek nem ismerhették meg a fivéreiket vagy az apjukat. Ezeket

egy-egy tapasztaltabb *hadim* pótolhatja. Ő akár az élete árán is hajlandó megvédeni a hárem asszonyait. Ha viszont ez lehetetlen, akkor nem biztos, hogy el tudja viselni a fájdalmat és a megaláztatást. Lehet, hogy a halált választja.

Elhallgatott, és egy pillanatig komoran nézett maga elé.

– Persze közöttünk is akadnak gazemberek, aljas cselszövők. Ők csak a saját hasznukat lesik, és lelkiismeret-furdalás nélkül változtatják az úrnőiket.

– Eddig még egyetlen ilyennel sem találkoztam! – tiltakozott Gyöngyi.

Herkules csak legyintett, és témát váltott.

– A gazdánk elmondta, hogy milyen feladatot bízott rád. Meg kell kezdenünk az elméleti és a gyakorlati kiképzésedet.

– A gyakorlati? De hát én szűz vagyok!

– Ne aggódj emiatt – válaszolta a szerecsen. Látszott rajta, hogy pályafutása során már számtalan lánynak kellett elmagyaráznia a hárem titkait. – Megvannak a megfelelő módszerek. Megőrzöd az ártatlanságodat, miközben többet tudsz meg a gyönyörszerzésről, mint egy szajha a kuplerájban.

– De én nem akarok szajha lenni! Nem lennék képes az ilyesmire. Amúgy sincsen semmi szükségem rá! – tört ki Gyöngyi.

Túl későn kapott észbe. Legszívesebben leharapta volna a nyelvét. Lehet, hogy elszólta magát? Nagyon nem lett volna jó, ha Herkules rákérdezett volna, hogy miért is nincsen szüksége a szerelem művészetére. Anélkül mégis, hogy akarna gyönyört szerezni a szultánnak?

– Egy nő nem attól szajha, ha kitanulja, hogyan okozhat örömet egy férfinak. Ráadásul nem csak arra tanítunk meg, hogy kell széttenni a lábadat. Az ágyékkoddal még egy fiatal, bővérű férfit is csak rövid időre tudnál megtartani magad mellett. Jóval többről van szó. Figyelembe kell vennünk azt is, hogy a fényességes padisah elmúlt hetven éves.

Gyöngyi nagyon is tisztában volt ezzel a ténnyel. Akadt viszont egy kérdés, amit eddig nem mert feltenni. Most összeszedte a bátorságát.

– Nem lehet, hogy teljesen felesleges a felkészítem? Hiszen tudod, ha egy férfi ilyen... idős?

Herkules megfontoltan bólintott. A terem felé fordult, és intett egy hadimnak. A fiatalember kisietett hozzájuk. Egy szépen faragott kis ládát tett le az alacsony asztalra, majd mély meghajlás után távozott. A kiszlar agaszi intett Gyöngyinek, hogy telepedjenek le a párnákra az asztalka mellé.

– Észrevételed jogos. A birodalom vezetőit azonban sokkal

keményebb fából faragták, mint a közönséges férfiakat. A felséges szultán atyái nemzedékek hosszú sora óta a világ legszebb asszonyainak nemzetek gyermekeit. Egy szép nőnek pedig az átlagosnál erősebb férfiú az atyja és egy gyönyörű nő az anyja. A felséges szultán apai és anyai ágon is mindenből a legjobbat örökölte. Acélos, elnyűhetetlen testet és borotvaként vágó, tündöklő elmét.

Gyöngyi még mindig kételkedett.

– A szerájnak is megvan a maga öröksége – folytatta a szerecsen. – A háremek asszonyai évszázadok, de talán évezredek óta adják tovább a titkokat. A szép hölgyek már a fáraók korában is tudták, hogyan lehet fellobbantani a kialvó parázs tüzét.

Ez nagyon szépen, sőt mi több, költőien hangzott, ám Gyöngyi pontosan tudta, hogy a valóságban mit is jelentenek Herkules szavai. Azt, hogy csinos, fiatal lányoknak kell egy vénember ráncos, lötytyedt, vizelettől bűzlő testét simogatni és csókolgatni.

– Ilajda lesz az első tanárod.

– Ilajda? De hát nem is ő a legszebb!

– Nem számít a szépség. Ő majd megmutatja, hogyan lehet masszírozással megnyugtató és ellazítani a férfitestet. Megtanulod, miként nyomkodhatod ki urunk fájó tagjaiból a

köszvényt, a csúzt, hogyan enyhítheted az időskori gyulladásokat. Elsajátítod a fájdalom megszüntetésének művészetét.

Ez nem is hangzott annyira rosszul.

– Hát, rendben.

– Utána Zehra következik.

– Zehra anyó? – Gyöngyi elnevette magát. Tisztelte az öregasszonyt, de ez akkor is elképesztően hangzott...

– Tőle megtanulod, hogy milyen krémek és főzetek pezsdítik fel a férfi vérét. Azt is, hogy milyen szerekkal lehet segíteni a természetet. Nem csupán oly italokat készítesz, amelyektől még egy vénember buzogánya is újra fiatalosan duzzad, de megismered a fájdalomcsillapítás olyan módszereit is, melyekről Ilajda még csak nem is hallott.

Ez sem tűnt annyira szörnyűnek. Herkules azonban még nem fejezte be. A vörös bársonnyal bélelt ládikóból elővett két könyvet. Odaadta őket Gyöngyinek. A lány könnyedén kiolvasta az arab betűkkel írt török címet:

– Muhammad an-Nefzawi. *Az illatos kert...* – A homlokát ráncolva Herkulesre nézett. – Erre a gyógynövények miatt van szükségem?

A szerencsen egy lágy mozdulattal végigsimította a könyvet. Imádott olvasni. Az ópium mellett ez volt a másik nagy

szenvedélye. Elnevette magát.

– Úgy látom, hogy megtévesztett a cím. Nézd meg inkább a másikat. Abban képek is vannak.

Gyöngyi visszatette a ládába a kertészeti szakkönyvet. A másik nem egy nyomtatott kötet volt, hanem egy sokkal drágább, kézzel írott és festett mű.

– Vát-szjá-ja-na – olvasta szótagolva. – Ezt a szót nem értem. Mit jelent?

– Vátszjájana nem szó, hanem a szerző neve. E férfiú a delhi szultánok birodalmába való.

– Ká-ma szút-ra – folytatta a lány. – Ez volna a címe?

– Igen. Nem törökül van, hanem az ősi Hindusztán nyelvén.

– Nem beszélek úgy. Nem fogom megérteni.

– Arab betűkkel írták, törökül. Az ilyen népszerű könyveket gyorsan lefordítják, hogy minél több vevőhöz eljusson. Van, aki szerint már azért is megéri megtanulni olvasni, hogy megértsd a *Káma szútra* bölcsességeit. A műveletlenek meg a képeket nézegetik.

Gyöngyi kíváncsian belelapozott a könyvbe. Talán jobb lett volna, ha előbb megkérdezi, mit is jelent a címe. Felsikoltott, és rácsapta a borítót. Tűzvörös lett az arca. Herkules sokatmondóan a magasba vonta az egyik szemöldökét.

Gyöngyi összeszedte magát. Nem akart szégyenben maradni. Lassan végiglapozta a könyvet. Csupán négy vagy öt képnél remegett meg a keze. Pár érdekes dolgot azért már látott, amikor szeretkezés közben a lányokkal meglesték Arszlánt.

– Ez most komoly? – kérdezte végül. – Tényleg szükség van ezekre a kifacsart testhelyzetekre?

– Nem feltétlenül mindegyikre. Azt válaszd ki, amelyik a legnagyobb gyönyörrel tölt el téged és a kedvesedet is. Fontos, hogy az együttlét mindenkinek jó legyen.

– Hát jó, elolvasom.

– Úgy érted, hogy kívülről megtanulod mindkettőt?

– Hát persze.

– Kikérdezem.

– Na, még csak az kéne!

– Bízam inkább Csebárra?

Gyöngyi felmordult.

– Nyertél. Inkább veled beszélek ilyesmiről.

– Ami pedig a gyakorlati oktatást illeti...

– Micsoda? Hát nem elég ennyi?

– Nem bizony! Lovagolni sem könyvből tanultál meg. Vagy éppen táncolni.

Gyöngyi tátogott.

– Ajsa a legtehetségesebb, leggátlástalanabb szerető...

– Soha!

– Én sem hiszem, hogy hajlandó volna foglalkozni veled – biccentett az eunuch. – Akasmától majd megtanulod, hogyan használd a nyelvedet és a szádat.

– Mi az, hogy hogyan...

Herkules nem törődött a közbeszólással.

– Bengül pedig nagyon jól tudja, miként lehet a kebleddel boldoggá tenni egy férfit.

– Neki háromszor akkor melle van, mint nekem! – méltatlankodott Gyöngyi.

– Nem a méret a lényeg – figyelmeztette a hadim. Kihúzta magát. Iszonyatos mellizmai majdnem szétfeszítették az eunuchok fehér egyenruháját. – Dünja pedig mindent megmutat azokkal a férfiakkal kapcsolatban, akik a női test helyett inkább a fiatal fiúk fenekét szeretik.

Gyöngyi azt hitte, hogy elsüllyed a szégyentől. Már tiltakozni akart, amikor kipirult arccal, lihegve Dzsafár rohant oda hozzájuk. Az eunuch mélyen meghajolt.

– Kiszlar agaszi, Szema úrnő.

– Igen?

– A fogadószobában várakozik a tiszteletreméltó Szaladin aga. Az usztad az isztambuli háremből érkezett.

A szerencsen ébenfekete arca kőmerev maradt. Gyöngyi

viszont leesett állal bámult a hírhozóra. *Megérkezett talán a szultán?*

– Mit akar itt? – kérdezte Herkules.

– Elkísérte hozzánk a szépséges Zulejka *ikbált*. Őfelsége, a dicsőséges Szulejmán szultán ágyasát. Arra kérnek, hogy fogadd őket.

A hárembe egy csapásra visszatért az élet. Az isztambuli vendégek felbukkanása elképesztő izgalmat váltott ki. Mindenki látni akarta őket. Szaladin aga és kísérete azonban szinte azonnal távozott. Majdnem, hogy udvariatlanul viselkedtek. Nem mosták le magukról az út porát, nem ettek és nem is pihentek. A hűvös és távolságtartó aga azt mondta, hogy sietnie kell vissza a fényességes Szulejmán haditáborába.

Így aztán Zulejka került a figyelem középpontjába. A fővárosi lány kedvesen, barátságosan és magabiztosan viselkedett. Gyöngyinek nagyon tetszett a fekete hajú, fekete szemű teremtés nyugalma és türelme. A többiek inkább Zulejka porcelán sima bőre és szív alakú arca miatt irigykedtek. Ha a vendég elmosolyodott, a két orcáján bájos gödröcskék jelentek meg. Még Bengül sem tudta eldönteni róla, hány éves lehetett. A lányok valósággal elhalmozták

kérdésekkel. Mindent tudni akartak a Magas Porta háreméről.

Gyöngyi halvány mosollyal figyelte a budai hárem új lakóját. Zulejka érkezése miatt félbeszakadt az oktatása. Egyelőre nem kellett elmélyülnie a gyakorlati képzésben. Nagyon örült annak, hogy nem nyitották ki azt a másik ládát, amit közben kihoztak az erkélyre. Úgy tűnt, hogy abban súlyos, hangosan zörgő tárgyak lapultak.

Zulejka még a legizgalmasabb isztambuli pletykákat is úgy mesélte el, mint aki azt hiszi, a többiek ugyanúgy tisztában vannak a szultáni szeráj titkaival, mint ő. A nagyteremben alig maradt hely. A hárem asszonyain kívül nemcsak az összes hadim, de a szolgálólányok is bejöttek. Csendben meghúzódtak a fal mellett, és ámulva hallgatták az előkelő vendég szavait. A jelenlevők közül egyedül Ajsa fintorgott. Nem csinált titkot abból, hogy ostoba, elkényeztetett, beképzelt tyúknak tartja a semmiből felbukkanó Zulejkát. Persze az is lehetett, hogy csak a legutóbbi verés miatt sugárzott belőle a rosszkedv.

Nurhán csak akkor kapott észbe, amikor odakint felhangzott a müezzín imára szólító éneke. Az *aszr*, vagyis a délutáni imádkozás után a haszine nusza és Herkules félrevonultak a vendéggel.

Gyöngyi csak este ment fel a szobájába. Megbeszélte

Ilajdával, hogy már ma elkezdje a masszírozás megtanulását. Egészen napnyugtáig dögönyözték egymást. Gyöngyi utána alig evett valamit vacsorára. Kellemesen elfáradt a megerőltető testgyakorlástól. Evés után hatalmasat ásított, majd jókedvűen elindult felfelé. A folyosóról azonban meglepődve látta, hogy nyitva van a szobája ajtaja. Bent égtek a mécsek, és megérezte egy füstölő szagát is. Az illata alapján valamilyen méregdrága szert égethettek odabent.

Határozottan átlépett a küszöb fölé. Bent viszont megtorpant, és csípőre tette a kezét. Gyöngyi kis asztalkája mellett Zulejka ült a párnákon. Érdeklődő arccal a *Káma szútrát* tanulmányozta.

– Te meg mit csinálsz itt? – kérdezte Gyöngyi meglepődve és kissé fel is háborodva. – Ez az én szobám!

A hivatlan vendég összerezzen. Halványan elpirult, és szégyenlősen letette a könyvet. Felkelt, és elegánsan pukedlizett.

– Te bizonyára Szema úrhölgy vagy. Őfelsége *másik* ágyasa. Engedd meg, hogy bemutatkozzam...

– Tudom, ki vagy. Zulejka Isztambulból. De mit keresel itt?

– Ne haragudj, drága Szema. Azt hittem... szóval hogy az a kedves haszine nuszta...Nem szólt neked?

– Miről?

– Ja, hogy itt bujkáltok! – hallatszott a folyosóról Nurhán hangja. – Nagyszerű!

Beviharzott a szobába. Beljebb húzta Gyöngyit is.

– Zulejka, ő az új szobatársad. Biztosra veszem, hogy nagyon jól kijöttök egymással.

Úgy beszélt, mintha éppen Gyöngyit költöztette volna be valaki mellé.

– Nagy megtiszteltetés számunkra, hogy itt vagy velünk – folytatta Nurhán. – Remélem, jól érzed magadat, és jó barátokra találsz, míg megérkezik hozzánk a fényességes padisah.

Gyöngyi nem bírta tovább.

– Mit keres Zulejka a szobámban?

– Itt fog lakni.

– Itt fog lakni? És én hová menjek?

– Sehova. Mostantól szobatársak vagytok. Hidd el nekem, ez így a legjobb.

Gyöngyi csak tátogott. Igazából semmi baja sem volt Zulejkával. Nagyon is csendes, jóra való lánynak látszott. Na, de hogy így, egyszerűen rásózzák a nyakába!

– Jaj, én nem akarok bajt – szólalt meg Zulejka. – Ha Szema úrhölgy utálatosnak tart...

– Nem tartalak utálatosnak! Csak...

– Nem az számít, hogy Szema mit akar! – csattant fel Nurhán. Gyöngyi figyelmét nem kerülte el, hogy ökölbe szorult a keze. – Mégis hova tehetnénk be egy isztambuli háremhölgyet? Talán Ajsa mellé?

Nem. Egyértelmű volt, hogy az nem lett volna jó ötlet.

– Ugye emlékszel arra, hogy mit kért tőled Arszlán pasa? – nézett Nurhán Gyöngyi szemébe.

– Persze. Minden tőlem telhetőt megteszek...

– Na, és kitől tanulhatnád a legtöbbet? – folytatta a haszine nuszta a leckéztetést. Jelentőségteljes pillantást vetett az asztalon fekvő könyvekre. A nyitott *Káma szútra* színes képén két vagy talán három barna bőrű asszony elégített ki éppen egy hatalmas turbánt viselő férfit. Úgy össze voltak gabalyodva, hogy nem lehetett pontosan megmondani a résztvevők számát. – Arról, hogy mit szeret legjobban a fényességes padisah. Természetesen attól, aki személyesen is ismeri. Első kézből kaphatsz tanácsokat!

– Nincsen semmi bajom Zulejkával – bizonygatta másnap Gyöngyi Zehra anyónak. A kertben guggoltak az egyik gyógynövényekkel teli ágyás mellett. Persze papucs vagy cipő nélkül, hiszen kár lett volna összekoszolni a drága holmikat. Mindkettejüknek piszkos volt a keze és a lába. Az előbb Dünja

járt erre. Amikor megpillantotta Gyöngyi sáros ujjait és szutykos kezét, felhúzott orral elsiette. Persze lehet, hogy egyszerűen csak nem akarta, hogy a másik magyar lány is meghallja, ahogy valamit kér Zehra anyótól. Például egy kenőcsöt, amitől megnő a keble, vagy egy főzetet, aminek hatására egészen biztosan megfog, ha a pasa esetleg legközelebb őt hívhatja magához. – Csak az nem tetszik, hogy a megkérdezésem nélkül berakták a szobámba!

– Talán horkol?

– Jaj, anyó! Nem erről van szó. Az a szoba az enyém volt. Ha magányra vágytam, behúzódhattam oda, bezárhattam magam után az ajtót. Most viszont semmivé foszlott a kis birodalmam.

– Ne siránkozz, leányom! Senki sem szereti a nyavalygókat. Ez a Zulejka új lány lehet az isztambuli háremben, igaz?

– Igen. Te honnan tudod?

– Kitaláltam. Egy régi, megunt ágyast nem küldtek volna fel étvágygerjesztőnek a sereg elé.

Most már a budai hárem minden asszonya jól tudta, hogy Mihrimah válide szultána válogatott szépségű, új rabszolganőket küldött fel a Magas Porta háreméből a messzi északra. Minden olyan helyen forró csók és meleg, ölelő kar várja a hatalmas Szulejmán szultánt, ahol hosszabban elidőz

a sereg. Az uralkodót ugyan kéttucatnyi gyönyörű hölgy is elkísérte a táborba, ám a kiküldött leányoknak kellett a hosszú út alatt a változatosságról gondoskodniuk. Ezen felül egyfajta szálláscsinálóként is működtek. Előkészítették az európai beglerbégek háremeit arra, hogy néhány hétig náluk vendégeskednek a fényességes padisahot kísérő előkelő, elkényeztetett és igényes asszonyok.

– Csebár teljesen odavan a lelkesedéstől. Szinte elalélt a gondolattól, hogy Isztambul fényei fogják pár hétig beragyogni Budát.

– Vagy talán Óbudát?

– Az is lehet, anyó. A szultán állítólag nagyon szereti azt a falut. Szerinted mennyi időm van a felkészülésre?

– A háború a férfiak dolga. Éppen ezért kiszámíthatatlan. Persze lehetséges, hogy Szulejmán már két hét múlva itt lesz a seregével.

– Akkor nem árt igyekeznem.

– Nem bizony. Szóval akkor melyik levélből főzöl levest, ha egy fiatalember lankadó lándzsáját kell acélossá tenni?

– Ebből – mutatott Gyöngyi egy sötétzöld színű, fűrészes levelű, piros bogyójú növényre. – A maha gyökeréből. Ha nincsen ginszengünk.

– És ha egy idős férfit hagyott cserben az ágyéka?

– Abból – biccentett a lány egy lila szirmú, piros bibéjű virág felé.

– Pontosan. A sáfrányt használjuk. De miért nem jó a vén kecskének az a főzet, amitől tüzes lesz az ifjú bika vére?

Gyöngyi rövid töprengés után válaszolt:

– A ginszeng a szívre és a vérkeringésre hat. Az öregembert viszont nem szabad kitenni ilyen kockázatnak. Megállhatna tőle a szíve!

Csebár aga sietett el mellettük.

– Hol találom Zulejkát?

– Fent, a teraszon eteti a galambokat. Miért keresed?

– Iszonyatos dolog történt!

– Micsoda?

– Rablók támadták meg Szaladin aga kis karavánját!

Mindenkit megöltek!

– A szerencsétlenek! Ez hihetetlen! Hol történt?

– Éppen ez a legszörnyűbb az egészben! Alig félnapi járástól Budáról! Biztos a hitetlen Zrínyi martalócai voltak.

A hadim sopánkodva elsietett. A két nő összenézett, majd visszafordult a növények felé.

– Azok a gyaurok nagyon bátrak, ha idáig elmerészkednek.

– Én úgy hallottam, hogy Zrínyi Miklós nem itt, hanem délen hadakozik – mondta Gyöngyi.

– Ha minden magyar olyan volna, mint ő, akkor a gazdánk nem Budán, hanem Belgrádban védené a birodalom határait.

– *Belgrádban?*

– Nándorfehérvárott.

Gyöngyi csendben bólintott. Kiskorában az apja elmesélte, hogy délben miért kongatják meg a harangokat. De nem ám csak Magyarországon, hanem mindenütt a civilizált világban. A magyaroknak akkor régen sikerült megállítani a törököt. Megvédték Nándorfehérvárt. Csakhogy a Napkelet fertőjének szörnyű járványa lecsapott a túlélőkre. Elvitte a legnagyobb hőst, Hunyadi Jánost. Ő olyan lehetett, mint most Zrínyi. A betegség azonban beavatkozott a történelem menetébe.

Hunyadi vezetésével akkor régen talán ki lehetett volna űzni a hódítókat Európából.

– Vajon most is lesz járvány?

– Tessék, leányom?

Gyöngyi elmagyarázta, hogy mire gondolt. A háborúkat mindig valamilyen súlyos betegség kitörése követte. Már a csaták és a portyák is elég vérontással jártak, ám a gyorsan elterjedő betegség miatt még több szenvedés várt a túlélőkre. A pestis, a kolera vagy a himlő egész országrészeket tarolt le.

– Ez így igaz – bólintott az öregasszony –, sajnos.

– Nem lehetne valamit tenni ellene? – kérdezte a lány.

Körbemutatott a kertben. – Hiszen mindenre van orvosság!

– Menjünk mosakodni – mondta válasz helyett az anyó. Kezet és lábat mostak, és levették a koszos kötényüket, utána leültek az öregasszony kunyhója elé az árnyékba. Zehra rágyújtott egy pipára. Egy darabig némán eregette a füstkarikákat, de aztán végül megszólalt:

– Ma kétfajta gyógyító létezik: a férfi nagy tekintélynek örvend. Eret vág és piócákat tesz a testre, vagy lefűrészezi az üszkös végtagot. Durva beavatkozásával többet árt, mint használ. A bölcs asszonyokat viszont a legtöbb helyen üldözik.

– Igen! – kiáltotta Gyöngyi. – Ezért várt halál szegény Rózsa anyóra is!

– Ne hidd azt, hogy akár a Magas Porta falai mögött is jobb volna a helyzet. Napkeleten is üldözik a nővéreket. A javasasszonyok csupán a háremekben találhatnak menedékre.

– A háremekben?

– Pontosan. Minden nő testvér, még ha ezt sokan el is felejtik. Csak egymásra számíthatunk. Hallottál már te olyanról, hogy egy férfi vezetett volna le egy szülést?

Ez olyan abszurd gondolat volt, hogy Gyöngyi elnevette magát.

– Jogosan nevetsz. A férfi munkája véget ér azzal, hogy a magját adja. A születése pillanatában minden emberi lényt egy asszony fogad. Gondoskodik arról, hogy világra jöjjön az új élet. Ő a bölcs bába. Az emberi élet során a férfi csak a temetéshez kell. Amikor véget ér az utunk, egy mufti parancsára földelik el a halott húst és a csontot.

– Ez így van nyugaton is. Egy pap adja fel az utolsó kenetet, és ő mondja el a halotti misét.

– A nő az élet, a férfi pedig a halál szolgája.

– Mégis a férfiak a világ urai, ők ülnek a trónokon, ők hordják a koronát.

– Pedig ez nem volt mindig így.

– Tessék?

– Egyszer régen még az élet volt az úr... az úrnő! Nem a halál. Az embereket gyengéd, de határozott kézzel az idősebb nővéreik vezették. Így volt ez jó mindenkinek.

Gyöngyi meglepődve nézett a pipázó öregasszonyra.

– Erről még sohasem hallottam.

– Nem csoda. A krónikákat mindenütt a férfiak írják. A papok és az írástudók pedig az Anya legádázabb ellenségei.

– Ki az az Anya? Olyan sokat emlegeted te is, de szegény Cecília meg Nebahat asszony is.

Zehra elmosolyodott. Körbemutatott a kertben.

– Az Anya? Itt van előtted – mondta lágy, szinte éneklő hangon. – Itt van bizony körülötted. Megtalálod a szíved dobogásában, a belélegzett levegőben, a szomjúságodra oltalmat nyújtó friss vízben. Ő ébreszt benned vágyat. Megmutatja, hogy melyik hímet kell választanod. Gondoskodik arról, hogy az élet megmaradjon.

– Akkor az Anya a természet?

– Igen, leányom.

Távoli mennydörgés hallatszott valahonnan a Duna túlsó partja felől. Feltámadt a szél. Pillanatok alatt fekete viharfelhők borították be az udvar fölött az eget. Villámok martak a földbe. Szakadni kezdett egy kiadós, heves, nyári zápor.

– Menjünk be, ha nem akarunk bőrig ázni.

Berohantak a hárem ajtaján. Ledobták a földre átázott kendőjüket, és a kijárat felé fordultak. Csendben nézték a vad szélben hajladozó növényeket.

– A járványokról kérdeztél az előbb. Az Anya szigorú úrnő. A betegség az ő gyomláló kése. Elpusztítja a gyengéket. Csak az erős és az ellenálló marad meg, hogy aztán ő szaporodjon tovább.

Buda, Tabán

A *Dzsebedzsi* régen, amikor még a Fülemlüle Csókjának hívták, nem tartozott Buda leghíresebb nyilvános házai közé. Ugyanolyan lepusztult, mocskos épület volt, mint a Tabán városrész többi tucatnyi, olcsó bordélyja. Az elmúlt év során azonban minden megváltozott. Az új tulajdonos rendbe hozatta a tetőt, bevakoltatta és kifestette a falat. A döngölt agyagpadló helyére csiszolt deszka került. A düledező kerítést is kicseréltette, és a sikátorból már nem lehetett kilesni a bent mulatozó vendégeket. A régi látogatókat persze nem érdekelte volna, hogy mostanában odabent minden tiszta. Csakhogy egy jó ideje már nem azok a vendégek jártak ide, mint régen. Elmaradoztak a perverzek és a szadisták. Aki viszont forró csókra és hosszú ölelésre vágyott, az nem csalódott a *Dzsebedzsiben*. A nyilvános ház új neve, a Fegyverkovács némi meglepetésre adott okot, de a látogatók gyorsan hozzászoktak.

Egyre több idős, magányos katona járt ide elkölteni kevéske pénzét. Az ilyen megbízható, csendes vendégek tudták tartani a szájukat. Senki nem jelentette a hatóságoknak, hogy odalent, a pincében bort is mértek. Ugyancsak a falakon belül maradt az a meglepő tény is, hogy a pipákból néha igencsak kesernyés füst szállt fel a magasba. Az új tulajdonos drága, de felettebb jó minőségű, új ópiumot árult.

Gül Hasszán elégedett arccal állt a kapuban. Jókedvűen viszonzta a sikátor mocskában elsétáló bosnyák kalmár biccentését. Ez az alak is rendszeres vendége volt, pedig otthon három felesége is várta. A kuplerájos még szélesebben elmosolyodott, amikor a háta mögül meghallotta a jól ismert léptekeket.

– Ilyen korán felkeltél, drágám? – fordult a közeledő nő felé. A vézna kis férfi tekintete őszinte örömmel siklott végig a magas, széles vállú alakon. Mindenki úgy tudta, hogy ez a lány Gül Hasszán ágyasa. Az igazságot sokan sejtették, de kevesen lehettek benne biztosak. Valójában Dzsebedzsi volt a kupleráj gazdája és egyben a névadója.

A határozott, magabiztos nő szigorúan, de igazságosan vezette a helyet. Amikor Gül Hasszán belenézett a társa arcát eltakaró fátyol fölött ragyogó szürke szempárba, egy pillanatra arra gondolt, hogy ha létezne olyan nő a világon, akivel ágyba bújna, akkor az éppenséggel az állítólagos ágyasa volna. A kis ember az idős férfiakat kedvelte. Maga is meglepődött, amikor Dzsebedzsi őt állította a kupleráj élébe. Hát még akkor, amikor kiderült, hogy kiválóan alkalmas az új feladatára.

Régen, hímringyóként nem is mert volna arról álmodni, hogy ilyen jó módban élhet. A szomszédai tisztelték, az

alkalmazottai pedig... Hát igen. Nehezére esett kimondani. A kupleráj lakói szerették. A szajhák gyerekei nagyapónak szólították. Hihetetlen, de Gül Hasszánt éppen ezt tette a legboldogabbá.

– Ma veszünk két lovat – jelentette be állítólagos ágyasa. Erős magyar akcentussal, de érthetően beszélt törökül. Megállt a vézna férfi mellett, és átölelte a vállát. Olyan erős és magabiztos volt!

– De drágám, minek nekünk még két ló? Már van három gyönyörű hátasunk – tiltakozott erőtlenül a férfi. – A háború miatt rettentően felment az árak!

– Éppen a háború miatt kellene gyors lovak – figyelmeztette a nő. – Megtörténhet, hogy egyszer csak menekülnünk kell. Nem akarok még egyszer csapdába esni.

Egy öntudatlan mozdulattal megérintette a homlokát elcsúfító sebhelyet.

– Hát jól van, drágám. Ahogy akarod, virágszálam.

Dzsebedzsi elnevette magát. Egyik lapátkezeivel megragadta Gül Hasszán tenyerét, a szájához emelte és megcsókolta.

– Te mindig megtudsz nevetetni, cselebi.

Gül Hasszán büszkén kihúzta magát. A kapu előtt pipázó egykori janicsárok jókedvűen rávigyorogtak. Az egyik a

sikátor vége felé bökött:

– Nézd csak, gazduram, ott jön az a hadim.

A kuplerájos a közeledő magas, szénfekete arcú alak felé pillantott, majd visszafordult a társa felé.

– Jutka drágám, hoznál egy adag ópiumot Herkules barátunknak?

Tizenötödik fejezet

Nő nem lehet bűnös

Gyöngyi aznap este a télikertben ülve várta Zehra anyót. Napközben folytatódott a felkészítése. Barátnői nagyon is jó, tapintatos oktatónak bizonyultak. A gyakorlati képzés nem volt annyira szörnyű. Zulejka a maga kedves módján viselkedett. Igyekezett a lehető legjobban bevezetni szobatársát az isztambuli hárem titkaiba. Gyöngyinek semmi kifogása nem volt az ellen, hogy Nurhán, Bengül, Jonka, Ilajda és Gülden is beüljön hozzájuk. A végére már kicsit szűkösnek tűnt a szoba. Akasza kifejezetten alázatosan viselkedett, amikor végül bekuncsorgott hozzájuk.

Gyöngyinek csupán napnyugta után jutott ideje arra, hogy Zehrával beszéljen. Az idős asszony ebben a pillanatban Herkulesseel tárgyalt valamiről. A szerencsen belenyúlt a köntöse alá, és vonakodva előhúzott egy kis csomagot. Kitekerte a papírból, és a benne lévő anyag egy részét a

gyógyító asszony kezébe nyomta. Utána megfordult és elsietett. Még csak nem is pillantott Gyöngyi felé.

Zehra néhány perccel később ült le a lány mellé. Égő pipát tartott a kezében. A füstnek különös, torokkaparó illata volt:

– Ma miről fogunk tanulni? – kérdezte Gyöngyi. – A fájdalomcsillapításról vagy a vágyak felkeltéséről?

– Ennél sokkal fontosabb dolgot kell megismerned.

– Mit?

– Önmagadat!

Zehra Gyöngyi felé nyújtotta a pipát.

– Szívd be mélyen a füstöt! – parancsolta. – Tartsd bent minél tovább. Csukd be a szemedet.

A lány jól érezte az ópium szagát. Nem is annyira elbódult, mint inkább elálmosodott. Hirtelen nagyon fáradtnak érezte magát. Ledőlt a fal mellé, a takarókra. A fejét párna helyett az öregasszony csontos combjára fektette. Zehra kemény, erős ujjai lágyan masszírozni kezdték a halántékát. Halkan énekelni kezdett. Gyöngyi már meg sem lepődött azon, hogy a jól ismert, érthetetlen szövegű dalt hallja. A testvériség dalát.

Az ének azonban csak átvezette az álmok világába. A dal nem hallgatott el, de halk zsongássá csendesült. Helyette a szürkés gomolygásból Herkules hangja hallatszott:

– Olyan vagy, mint egy királynő! Ösztönösen viselkedsz ilyen magabiztosan.

A szerecsen szavai visszhangot vetettek a távoli hegyeken. Szél támadt, és belekapott a tisztást övező fák lombjába. Gyöngyi álmában ismét egy erdőben volt, ám ez nem is hasonlított a tokaji boszorkány vadonjára.

Már csak azért sem, mert most egy trónon ült. Évtizedek, de talán évszázadok fáradságos munkájával az ismeretlen kertészek egy fát növesztettek trónus alakúra. A hold fénye beragyogta a síkságot. Az emelvény előtt végeláthatatlan sorokban férfiak sorakoztak. Amikor észrevették, hogy őket nézi, egymás után leborultak a földre.

Rettegtek tőle!

Az emelvény két oldalán nők álltak. A fehér ruhások csecsemőket szorítottak magukhoz. Nyugalom és elszántság áradt belőlük.

A fekete ruhások sokkal karcsúbbak voltak vetélytársaiknál. Kihívó öltözéket viseltek. A szemük sarkából újra és újra a földön fekvő meztelen férfiak felé néztek.

Gyöngyi már nem a trónon ülő alak szemén keresztül látta a világot. Lentről bámulta a gyönyörű, de félelmetes asszonyt. Egyre közelebb került hozzá. Megértette, hogy ő most az egyik kisgyerek. Tulajdon anyja nyújtotta át a

királynőnek.

Az Anya magához ölelte. Gyöngyit elképzeltetlen boldogság töltötte el ettől az érintéstől. Becsukta a szemét. Amikor a homlokán megérezte a királynő csókját, két hang szólalt meg az elméjében. Gyöngyi kezdetben nem értette meg a szavaikat, mert felerősödött az eddig csupán a háttérben zümmögő, halk énekszó. Megváltozott a dal szövege. Szomorúság, de dac áradt belőle.

– Kezdetben volt a sötétség – énekelték a fekete és fehér ruhás asszonyok.

– És az Anya lelke lebegett a vizek fölött.

– Sötét volt.

– Legyen világosság – mondta az Anya.

– És lőn világosság.

A dal elhalkult. Valaki kérdéseket tett fel. A kérdezőt nem ismerte, ám a feleletet mintha Zehra anyó adta volna meg. Egy idő múlva Erzsébet asszony is bekapcsolódott a beszélgetésbe. Néha közbeszólt, és megmagyarázta a válaszokat.

– Miért van háború? Vérontás? Miért igazságtalan és kegyetlen a világ?

– Mert a főisten gonosz – hallatszott Zehra anyó határozott hangja.

- Miért gonosz?
- Mert férfi.
- Kezdetben vala az Anya – vette át a szót a grófnő. – Elege volt az ürességből. Világot teremtett magának.
- Elég erős volt hozzá?
- Egyedül nem.
- Segítőkre volt szüksége – magyarázta Erzsébet. – Az egyikőjük azonban letaszította és bebörtönözte. Azóta ő birtokolja a teremtett világot.
- Birtokolja?
- Bitorolja! – vágta rá az öregasszony. A hangja furcsán fiatalosan csengett. Ilyen lehetett leány korában.
- Nem csoda, hogy a papok mindenkit pokollal fenyegetnek. A gazdájuk csak azt ismeri.
- Létezik mennyország?
- Nincs mennyország! Amíg az Anya szenved, addig nem létezhet a csodálatos, mennyei birodalom.
- Mióta szenved az Anya?
- Az idők kezdete óta.
- Ki védi azóta az életet?
- Mi védjük az életet.
- Mióta létezik a testvériség?
- Az idők kezdete óta.

- Kik vagyunk?
- Leányok és asszonyok.
- Egyformák vagyunk?
- Nincs két egyforma közöttünk.
- Ádámot kiűzték a Paradicsomból – mondta a grófnő. – Két asszonyt ismert. Az ő leányaik vagyunk. Minden nő magában hordja Éva és Lilith örökségét.
- Miért kétlényegű minden nővérünk?
- Két ősanyánk miatt.
- A női lélek képes megérinteni a tiszta szellemet. Finom, érzékeny, tele szeretettel. Ugyanakkor viszont engedelmeskednie kell az Anya parancsának. Szaporodni akar. Mindenáron!
- Lehet egy nő bűnös?
- *A nő sosem bűnös!* – harsogta a trón körül álló összes asszony. Gyöngyi valamiért úgy érezte, hogy a fehér ruhások között ott áll Bengül, Ilajda, Nihál, Gülден, Jonka és Akasma is. A fekete leplesek sorai közül Nurhán, Dünja és Ajsa hangját hallotta volna ki. És talán Jutkáét? – Semmi sem korlátozhatja szent feladata végrehajtásában. Tovább kell vinnie az életet!
- Még a szajha is csak az életet akarja szolgálni. Azért olyan szerencsétlen, mert nem tudja, hogyan.

Gyöngyi újra az erdei tűzrakást látta maga előtt. A lángok megvilágították a három női alakot. A beszélgetők felkeltek. Alighanem véget ért az oktatás. Alakjukat lassan magához ölelte az erdő sötétje. A falevelek viszont még mindig az új dalt suttozták.

Egy nő nem lehet bűnös.

Gyöngyi elindult hazafelé. Nem járhatta tovább az álmok útvesztőjét. A hosszú úton végig a legfontosabb tanítás visszhangzott elméjében.

Nem vagyok bűnös – gondolta. – Ha megölöm Szulejmánt, akkor sem leszek az. Nő vagyok. Nem fogadom el a korlátokat. Nekem mindent szabad.

Másnap reggel frissen és kipihenten ébredt. Ez igencsak meglepte, mert arra számított, hogy rettenetesen fájni fog a feje. Az ópium azonban nem úgy hatott, mint a pálinka.

Az egész délelőttöt Zulejkával töltötte. Az isztambuli háremhölgy rendkívül megértő, figyelmes teremtésnek bizonyult. Mostanra már úgy beszélgettek egymással, mintha mindig is a legjobb barátnők lettek volna. A délutáni ima után Dünjához lett beosztva. Kicsit tartott attól, hogy milyen dolgokat kell megtanulnia a fiús külsejű lánytól. Dünja korábban azt mondta, hogy Gyöngyi ne egyen előtte sokat. A

gyakorlati képzésre azonban aznap nem kerülhetett sor.

– Szema úrnő – szólította meg udvariasan Dzsafár. Az új eunuch mélyen meghajolt. – A gazdánk hívat.

Csupán néhány lány volt a közelben. Most már nem lepődtek meg annyira, mint amikor a pasa legutóbb magához szólította Gyöngyit.

– Igen, aga, azonnal jövök – felelte a lány hűvös nyugalommal. Felemelte a vállkendőjét, hogy eltakarja vele az arcát és a haját. Zulejka együttérző mosollyal nézett fel rá, és gyorsan megszorította a kezét. Meglepően hosszú, erős ujjai voltak.

– Bocsáss meg, úrnóm, a pasa parancsa az, hogy öltözz fel rendesen. Ki kell mennünk *az utcára*.

A lányok izgatottan suttogni kezdtek. Még egyikőjük sem járt soha kint, a budai utcákon.

– Ahogy az urunk akarja – biccentett Gyöngyi. Ekkor már Bicsir és Csebár is előkerült. A magas eunuch alig kapott levegőt, amikor meghallotta, hogy Gyöngyinek ki kell mennie a palotából. Bicsir viszont a maga megszokott határozottságával intézkedett. A lány jó negyedóra múlva bokától fejtetőig vastagon beburkolva lépett ki a palota ajtaján. A lábán vastag talpú fapapucsot viselt. Még a szeme sem látszott ki, mert az arcát eltakarta a sűrű szövésű, fekete

fátyol. Csupán egyenes testtartása és könnyed, szinte már táncoló mozgása árulta el, hogy a többrétegnyi fekete köpeny nem egy vénasszonyt takar.

Bár Bicsir maga nem kísérte el, Dzsafár mellé négy hadimot adott. A legerősebb új eunuchok jöttek Gyöngyivel. Fegyverrel a kézben lépdeltek mellette. A kapuban Arszlán egyik altisztje várta. A harcos nem is nézett a lányra, hanem a hadimoknak intett, hogy kövessék. Sietve végimentek a Duna felé néző hegyoldal utcáin, majd elindultak felfelé a hídtól a *Szu kapuszu*, vagyis Vízi kapu felé. Gyöngyi, bár nem tudta, hogy mi vár rá, nagyon is élvezte a váratlan sétát. Pontosán tudta, hogy ebben a pillanatban mi történik otthon, a háremben. Már az összes lány összegyűlt a nagyteremben, ahol fennhangon vitatkozva megpróbálják kitalálni, hogy miért szakították ki a szép Szemát a szeráj védelmet nyújtó falai közül.

Talán megérkezett Szulejmán?

Gyorsan elhessegette magától az ostoba gondolatot. Ha a birodalom első embere itt lenne a városban, akkor mindenütt tömegek nyüzsögnének. Most viszont csak a kis csoport léptei hallatszódtak az utcákon. Buda kihaltnak tűnt.

– Óvatosan, úrnőm. Nagy itt a mocsok – figyelmeztette Dzsafár.

Gyöngyi egy biccentéssel mondott köszönetet. Utána viszont eszébe jutott, hogy a hadim a sötét lepel miatt nem láthatta a gesztust. *Sebaj*. Elszántan ment tovább. Olyan büszkén vonult, mint egy királynő.

A szeme sem rebbent, amikor az egyik sarkon megpillantott egy oszladozó hullát. A hadimok befogták az orrukat, és megpróbálták máshova nézni. A katona rezzenéstelen arccal elsietett a holttest mellett.

– Sajnos elég gyakori az ilyen látvány – suttogetta bizalmasan Dzsafár. – A kivégzett bűnözőket kint hagyják elrettentésül a többieknek.

Befordultak a következő utcába. A *Báli pasa mejdáni* túlsó oldalán jól látszott a katonáknak fenntartott fellegvár, a *Hiszárpecse* kapuja. Rengeteg volt itt a koldus. Feltápáskodtak a földről, és kíváncsian közelebb jöttek. Az altiszt rájuk förmedt, de nem is törődtek vele. Két oldalról követték a kapu felé siető kis csoportot. Az sem ijesztette el a szerencsétlen, rongyokba burkolózó alakokat, amikor a hadimok megragadták a kardjuk markolatát.

– Most megállunk – jelentette ki Gyöngyi. Öt testőre azonnal engedelmeskedett. A katona még ment két lépést, de aztán megtorpant, és visszafordult.

– A koldusasszonyok álljanak sorba! – parancsolta a lány.

Senki sem csodálkozott azon, hogy a nincstelenek azonnal engedelmeskedtek. Halk, várakozó morgás hallatszott.

Gyöngyi egyik keze eltűnt a fekete vászon alatt. Előhúzott egy sötétvörös bársonyacskót.

– Gyertek ide sorban – utasította az asszonyokat.

Egy-egy ezüstpénz hullott mindegyik könyörgően elényújtott tenyérbe.

A koldusok hangosan hálálkodtak. Talán szerették volna megérinteni a ruhája szegélyét, de nem merték.

– Az Anya áldása legyen veletek – mondta Gyöngyi, aztán megfordult, és továbbment a kapu felé. Nem csodálkozott azon, amikor meghallotta négy-öt halk hang válaszát.

– És ő legyen tevéled is.

Az őrt álló katonák döbrent arccal fogadták az érkezőket. Az altiszt azonban rájuk förmedt, mire kihúzták magukat, és máris másfele néztek.

Keresztülsiettek az udvaron. Vezetőjük tisztelgett, és átadta a hat vendéget egy magasabb rangú tisztnek.

– Kövessetek.

Elindultak lefelé egy lépcsőn. *A pincébe!* Gyöngyiből továbbra is hűvös magabiztosság áradt. A hadimok azonban nyugtalanná váltak. A rosszul megvilágított, dohos lépcsőház egy sötét, szűk folyosón ért véget. Csupán néhány fáklya

világított. Valahonnan egy férfi jajveszékelése hallatszott. Sikítás. Ütések zaja. A sikoltozás elhallgatott. Csontok reccsentek.

– Ez a kínzókamra? – kérdezte remegő hangon Dzsafár.

A tiszt nem válaszolt. Belökte a vastag tölgyfa ajtót. Arszlán odabent várta Gyöngyiéket. Félmeztelen volt. A felsőtestét izzadság és vér borította. *Más vére.* A hadimok lesütötték a szemüket. A gazdájukon nem volt turbán. Amikor meglátta Gyöngyit, felragyogott az arca.

– Szema, kedvesem, úgy örülök neked.

– Parancsolj velem, pasám.

A lány magabiztos hangja egy hercegnőnek is dicsőségére válhatott volna. A szobába lépők közül egyedül ő nem remegett a félelemtől. Arszlán felzavarta az udvarra a hadimokat. Intett a lánynak, hogy kövesse. Bevezette az egyik hátsó cellába. Gyöngyinek a torkában dobogott a szíve. Dühösen összeszorította a száját. Megfogadta magában, hogy nem árulja el a félelmét.

A szűk cella bűzlött a vér és az ürülék szagától. Három fáklya égett a falon. A negyedik tartó üres volt. A foglyon kívül egy hóhér és egy írnok volt idebent. A hóhér Arszlánhoz hasonlóan lecsupaszította a felsőtestét. A fogoly meztelen volt. Csupán egy véres rongydarabot tekertek a dereka köré.

Az elegáns ruhájú írnok a fal melletti írópult mellett állt. Furcsa módon unatkozó képet vágott.

Arszlán a lány elé lépett, és a fogolyra mutatott.

– Életbevágóan fontos ez az ügy – mondta. – Bizalmas. Nem hívhattam mást! Csak te segíthetsz!

– Miben, uram?

Gyöngyi annyira hálás volt a sűrű, fekete fátyolért. Egyik férfi sem sejthette, hogy mi jár a fejében. Nem árulhatták el az arcvonásai.

– Drága Szema, te tudsz németül, igaz?

– Igen, uram. Akárcsak sok százan az embereid közül.

– Bennük nem bízhatok meg! – hörögte a pasa. – Elárulnának! A patkányok már így is menekülnek. Azt hiszik, hogy süllyed a hajó.

Felkacagott. Vérben forgó szemekkel nézett a lányra.

– De tévednek! Még semmi sincs elveszve.

A fogolyra mutatott.

– A társai meghaltak. Meg kell tudnod tőle, hol van az arany.

– Milyen arany, uram?

– A pénzhamisítóké! – vágta rá Arszlán. Közelebb lépett, és lehalkította a hangját. A börtöncella ajtaja felé sandított. Hadarva folytatta. Alig lehetett érteni a szavait. –

Összejátszottak a határ mindkét oldalán. Felmérhetetlen a kár. Főbenjáró bűn!

Megfordult, és felkapott a földről egy törött lándzsanyelet. Megdöfte vele a foglyot.

– Perzevenk batakdzsi! – üvöltött rá.

A férfi feljajdult, és németül könnyörögni kezdett. A hóhér ott állt mellette, és rosszalló arccal nézte a pasát. Az írnok továbbra is bágyadtan bámult maga elé.

– Hatalmas összeesküvés. Rengetegen vannak benne. Karóra húzom a fejüket! De a pénz! – kiabálta Arszlán. Visszafordult Gyöngyi felé. – Hol van az a sok pénz? Az arany!

Odaállt közvetlenül a lány elé. Más talán meghátrált volna. A pasából az izzadság és a vér bűze áradt. Gyöngyinek azonban a szeme sem rebbent. Akkor sem rezzent össze, amikor Arszlán véres bal kezével megragadta a vállát.

– Nekem kell az a pénz! Katonára, fegyverre! Ha kiderül, hogy az orrom előtt hamisították a szultáninákat, akkor a nagyvezír azonnal levált!

– Ők ketten nem fognak fecsegni? – kérdezte Gyöngyi. Hüvelykujjával az írnok és a hóhér felé mutatott.

– A vallató néma, az a gazember pedig a markomban van. Ha kinyitja a száját, nem kap több ópiumot.

Az írnok továbbra is üveges tekintettel bámulta maga előtt a földet.

– Vannak még barátaim – folytatta a pasa. – Szerencsés vagyok. Ha az egyik nem figyelmeztet, már halott lennék.

– És én mit tegyek?

– Tolmácsolj. Fordítsd le a mocskos gyaur szavait!

– Pasám?

A negyedik fáklya egy izzó parázssal teli serpenyő mellett hevert a földön. Arszlán megragadta egy vörösen izzó vasdarab rongyokba csavart végét. Vicsorogva odaállt a fogoly mellé. Először a vállához, aztán a melléhez nyomta a forró vasat. Senki sem fintorgott az égett hús undorító bűzétől. Gyöngyinek az az iszonyatos éjszaka jutott az eszébe, amikor elégették Rózsa anyót. Akkor érezte ezt a szagot. Mintha egy másik életben történt volna. A rab hangosan üvöltött. Németül könnyörgött és fohászkodott, hogy mindent elmond.

– Beszélni akar a foglyod – szólt oda Gyöngyi Arszlánnak. A pasa azonban megrázta a fejét.

– Még nem szenvedett eleget. Hazudni fog.

A vasdarab már nem izzott. Dühösen ledobta a földre. Két kézzel megmarkolta a lándzsanyelet, és verni kezdte a fogoly fejét. A hátraláncolt kezű férfi nem tudott védekezni. Eltört

az orra. A lándzsanyélről messzire repültek a vércseppek. Néhány a fátylon át Gyöngyire fröccsent. A lány nem mozdult. Némán figyelte az őrjöngő pasát. A hóhér viszont Arszlán elé állt. Nem ragadta meg a karját, de a testével eltakarta a rabot. Valamit mondani próbált. Kétségbeesetten gesztikulált a kezével, és a tágra nyílt szájában jól látszott, hogy ki van vágva a nyelve.

Az írrok továbbra is a semmibe meredt.

Arszlán nagy nehezen lecsillapodott. Eltaszította maga elől a hóhért, de nem bántotta. Letörölte a homlokáról az izzadságot és a vért. A sarokba vágta a lándzsanyelet. A fogoly összerezszent. Már csak az egyik szeme látszott, mert a másikat elöntötte a vér.

– Kérdezd meg, hogy hol az arany.

Gyöngyi engedelmeskedett. A fogoly azonban nem tudta. Arszlán ismét dühbe gurult, de most már nem őrjöngött. Lassan, módszeresen, kegyetlen hidegvérrel nyomta az újra felizzított vasdarabot a fogoly hasához.

– Kérdezd meg a társai nevét. Tudni akarom, hogy kik vannak még szabadlábbon.

A lány engedelmesen lefordította a pasa szavait. A német sietve válaszolni próbált. Megértette, hogy, amíg beszél, addig nem kínozzák. Arszlán az izzó vasat az írrok felé

hajította. A fémdarab nagyot csattant a falon. Az írástudó összerezsent, majd továbbra is kifejezéstelen arccal elkezdte felírni a neveket.

Gyöngyi visszafordult a fogoly felé. Eszébe jutott valami.

Egy nő sosem lehet bűnös.

– Ismered-e Nicolae efendit? – kérdezte.

– Nicolae efendit? – nyöszörögte a rab. – Nem, még sohasem hallottam Nicolae efendi nevét.

– Azt *mondja*, hogy a pénz nagy része Nicolae efendinél van.

Az írnok ezt is feljegyezte.

– A rabszolga-kereskedőnél? – kérdezte Arszlán.

– Igen, nála. Ha nem is minden arany, de jelentős része.

Véres kézzel is ártatlan vagyok.

Arszlán további neveket akart hallani. A fogoly már nem bírta sokáig. Gyöngyi úgy gondolta, hogy a szíve adta fel. A pasa lihegve lerogyott a földre, és a hátát nekivetette a mocskos falnak. Elégedetten nézte, ahogy a rosszkedvű hóhér kivonszolta a cellából a meggyötört holttestet.

– Távozhatok, pasám?

A férfi csak legyintett. A tekintete a távolba meredt. Bizonyára merész terveket szőtt magában. Az aranyról. A győzelemről. Arról, hogy megúszhatja a büntetést.

Gyöngyi felsietett a lépcsőn. Az örök ugyanúgy tisztelegtek neki, mintha egy előkelő asszonyság lépdelt volna el közöttük. Az öt hadim társaságában éppen akkor lépett ki a kapun a vár előtti térre, amikor írnok fennhangon kiadta a parancsokat a janicsároknak.

Másnap reggel Bicsir holtsápadt arccal járult oda Gyöngyi elé.

– Szema úrnő – dadogta. Most először szólította így. – Iszonyatos dolog történt.

– Igen?

– Emlékszel Nicolae efendire?

– Valami rémlik.

– Annak idején tőle vásároltunk meg. Képzeld, úrnőm, ma reggel megláttam a levágott fejét kopjára tűzve a Bécsi-kapu fölött.

A budai háremben egyre rosszabb volt a hangulat. Arszlánt több mint két hete nem látta senki, és hírek sem érkeztek a hadakozó pasáról. Egyre több háremhölgy gondolta azt, hogy az értesülések hiánya valamilyen fenyegető, baljós dolognak az előjele.

A lányok szokás szerint a táncban kerestek menedéket. Gyöngyinek már annak idején, a háremben eltöltött első

hetek során feltűnt, hogy milyen izmos mindenkinek a combja és a fenéke. Ezt nagyon különösnek találta, hiszen úgy tűnhetett, mintha a hárem asszonyai az egész napot lustálkodással töltötték volna. Valójában azonban a lányok minden nap legalább egy vagy két órát táncoltak. De nem ám olyan táncokat, mint amelyeneket Gyöngyi a tokaji várban megtartott bálban látott. A napkelet szilaj, érzéki hastánca igencsak megmozgatta a női testet. Amikor most esténként felhangzott a dobok, a csörgők és a sípok hangja, az aranykalitkába zárt leányok egy időre elfeledkezhetek nyomasztó gondjaikról. Volt valami kétségbeejtő is abban, ahogy sokszor késő éjszakáig, néha pedig egészen hajnalig táncoltak. Kifulladásig hajszolták magukat.

Nem csak a szeráj asszonyai voltak nyugtalanok. Az agák suttogva ugyan, de arról beszéltek, hogy odakint, a városban ellátási nehézségek léptek fel. A bazár pultjairól eltűnt a rizs, és hiány mutatkozott a legtöbb alapélelmiszerből. Persze idebent, az erős falak mögött semmi sem érződött a kinti nehézségekből. A lányok továbbra is válogatott csemegéket ehetek.

Gyöngyi ezen az estén is részt vett a táncban. Utána alig állt a lábán. Nagyon is élvezte ezt a kimerültséget. Csak akkor szisszent fel, amikor megpróbált elindulni felfelé az

emeletre. Néhány lépcsőfok után úgy érezte, hogy túlságosan is nagy árat fizetett az izmos combért. Ennek ellenére elszántan továbbment. Zulejka ugyanis megígérte, hogy megmasszírozza. A szultán ágyasának csodálatos, erős keze volt. Bármennyire is kifáradt Gyöngyi, fél óra masszírozás után nem csupán kellemes, mély álomba merült, de másnap a legcsekélyebb izomláz nélkül ébredt fel.

Most azonban egyelőre még úgy sajgott a feneke, hogy megállt egy kicsit pihenni. A közös csarnok szélében néhány eunuch sutyorgott. Összedugták a fejüket, és vadul gesztikulálva tanácskoztak valamiről. Dzsafár is ott állt közöttük. Amikor észrevette, hogy Gyöngyi felfigyelt rájuk, odajött a lányhoz. Ez a fiatalember általában magabiztosan, hűvös eleganciával szokott viselkedni. A háremben biztosra vették, hogy nagy jövő vár rá. Egy szép napon még főeunuch is lehet belőle. Most azonban csak úgy áradt a zavar az arcából. Megkérte Gyöngyit arra, hogy maradjon még egy picit idelent. A lány meglepődve engedelmeskedett. Lefele lépdelve még jobban sajgott mindene. Savanyú arccal letelepedett az egyik kerevetre, és onnan figyelte az izgatott hadimokat.

- Kizárt dolog! – kiáltotta az egyik.
- Lehetetlen, amit kér!

– Arcátlanság!

– Még sohasem történt ehhez hasonló!

Megérkezett Bicsir is. Csatlakozott a többiekhez. Nemsokára már ő is ugyanolyan felháborodottan csóválta a fejét, mint a társai. Többször is Gyöngyi felé pislogtak. A lány ekkor már sejtette, hogy alighanem róla lehet szó. Mivel biztosra vette, hogy semmi rosszat nem követett el, ezért érdeklődve várta, hogy mégis mit akarhatnak tőle. Végül hajlongva Bicsir jött oda hozzá.

– Szema úrnő, nagy gondban vagyunk.

– Mi történt?

– Veled akar beszélni valaki.

– Velem? Kicsoda? – tudakolta Gyöngyi meglepődve.

– Egy *férfi*, úrnőm! – válaszolta remegő hangon az eunuch.

Látszott rajta, hogy legszívesebben leharapta volna a nyelvét, minthogy ilyen erkölcstelen dologról beszéljen. – Kint várakozik.

– Ki az? Mit akar? – kérdezte Gyöngyi döbbenten. Bicsir azonban nem válaszolt. Teljesen összetörte ez a váratlan fordulat.

– Ha a gazda itt lenne, akkor ő dönthetne – morogta magában. – Miért pont olyankor történik az ilyesmi, amikor éppen én vagyok szolgálatban?

- Nurhán hol van?
- Ópiumot szívott. Nem tudjuk felébreszteni. Jó, ha holnap ilyenkorra magához tér.

Gyöngyi ezen nem csodálkozott. A haszine nusztaán egyre jobban eluralkodott a kétségbeesés. Ez sajnós a külsején is meglátszott. Ördögi körbe került. Minél többet idegeskedett, annál jobban elmélyültek az arcán a ráncok. Minél több volt a ránc az arcán, annál jobban gyötörte a gondolat, hogy Arszlán soha többé nem szólítja be magához. A kábítószerben keresett menedéket. Az elmúlt hét alatt Nurhán helyett Gyöngyinek kellett a hárem életét irányítania. Rengeteg erőfeszítést igényelt megoldást találni a leányok apró-cseprő gondjaira.

- A gazdánk megöl, ha megengedem – nyöszörögte Bicsir.
- Ha viszont nemet mondok, akkor a bosztandzsi végeztet ki...

– Bosztandzsi? – kiáltotta Gyöngyi. Sajgó combjával nem törődve felpattant a heverőről. – Milyen bosztandzsi?

– Hát nem mondtam?

– Nem mondtad! Csak siránkozol itt nekem!

Ökölbe szorította a kezét, mert nem akarta, hogy Bicsir felfigyeljen arra, hogy mennyire remeg. Lehetséges, hogy...? Nem, az egyszerűen *lehetetlen* lett volna! Az a legény már rég

elfelejtette. Musztafa bizonyára soha többet nem gondolt a vadóc erdei lányra. Kivéve persze akkor, amikor megkereste a vadászházat, és odaajándékozta a lovakat. Lehet, hogy Gyöngyi *mégis* jelent valamit a számára?

Már majdnem elmosolyodott, ám ekkor egy másik gondolat villant be az elméjébe. Holtsápadttá vált. Mi van akkor, ha a félelmetes hírű nyomozók egész más ügyben keresik? Talán Nicolae efendi miatt vannak itt? Rájöttek, hogy a halálba küldött gazembernek semmi köze sem volt a pénzhamisításhoz?

- Ne ijedj meg, úrnőm! – vigasztalta remegő hangon Bicsir.
- Csak pár kérdést akar feltenni neked. Ezt mondta.
- Miről? – kérdezte szinte már sikítva a lány.
- Nem mertük megkérdezni tőle. Hiszen tudod, ők még egy pasát is... ott van náluk a sárga selyemzsinór.

Gyöngyi vett egy mély lélegzetet. Szétnyitotta ökölbe szorított ujjai és megigazította a haját. Felvett a heverőről egy otthagyt kendő. Egy gyors mozdulattal eltakarta vele az arcát. Amikor úgy érezte, hogy készen áll, Bicsir felé fordult.

- Vezessetek oda hozzá!

A hangja nyugodtan és magabiztosan csengett. Szerencsére útközben nem kellett megszólalnia, mert akkor valószínűleg

elárulta volna az idegességét. Nem lepődött meg, amikor kivezették a szerájából. Ő volt az egyetlen háremhölgy, aki kijuthatott ide. Persze így sem kellett messze mennie. A hadimok elzavarták a szolgákat. Senki sem láthatta meg. Ebben a szobában még nem járt. Valamilyen kisebb tanácskozó terem lehetett. Sietve egy magas paravánt állítottak a helyiség közepére. Négy fegyveres eunuch sorakozott fel Gyöngyi mögött. A lány nem tudta eldönteni, hogy ez most jó jel volt-e vagy sem. A hadimok azért hoztak kardot magukkal, hogy megvédjék? Vagy éppenséggel azért, hogy idekint vágják le a fejét, ha a váratlan vendég úgy parancsolja? Lehet, hogy a tanácsteremben a halál vár Gyöngyire?

Nem az várt.

A lány lépteit meghallva a paraván túloldalán ülő alak felemelte a fejét. A rácson át is jól látszott az arca.

– Musztafa!

Musztafa összerezsent, amikor meghallotta a lány kiáltását. Sok mindenre számított, de erre nem. Előző éjjel egyetlen percet sem tudott aludni a nyugtalanságtól. Talán a kialvatlanság miatt tűnt most úgy, hogy a vad magyar lány hangjából öröm csengett ki?

Az eunuchok felháborodottan kiabálni kezdtek, amikor védencük odafutott a paravánhoz. Megragadta az elválasztó falat, és az arcát nekiszorította a léceknek.

– Musztafa? Tényleg te vagy az? Hogy kerültél ide? Hogyan találtál meg?

A fiatalember magabiztossága egyetlen pillanat alatt semmivé foszlott. Nem bírt megszólalni. Attól tartott, hogy remegett volna a hangja. Ez a találkozás sokkal szörnyűbb volt minden rémálmánál.

Némán a paraván felé nyújtotta a megbízólevelét. Nem nézett a lány felé. Gyöngyi további kérdések özönét zúdította rá. A túloldalról halk veszekedés hangja hallatszott. A hadimok megpróbálták rávenni az úrnőjüket arra, hogy jöjjön kicsit távolabb a paravántól.

Az egyik végre észbe kapott. Körben kijött, és elvette a gondosan összehajtogatott pecsétetes papirost. A fickó erősen tartott Musztafától. Mélyen hajlongva hátrált ki a szobából. A lány közben engedett a kéréseknek. Két lépésnyire ült le a léckerítés túloldalán. A réseken át a pillantásával Musztafa szemét kereste, ám a bosztandzsi lesütötte a tekintetét.

A legnagyobb turbánú eunuch közben alaposan átolvasta a dokumentumot. Odanyújtotta Gyöngyinek. A lány is átfutott a szövegen. Amikor megszólalt, sokkal nyugodtabb volt a

hangja, mint az előbb. Távolságtartó.

– Ez a levél azt mondja, hogy fővesztés terhe mellett mindenkinek együtt kell működni veled. A fejemért jöttél, bosztandzsi?

Musztafa úgy meglepődött, hogy majdnem felpattant. Megfeledkezett a fogadalmáról, és önkéntelenül is Gyöngyi, vagyis *Szema úrhölgy* szemébe nézett. Felhördült. A rács tenyérszerű résein át egy holtsápadt, de angyali szépségű arcot pillantott meg. A fiatal nőnek csupán a haját takarta el a kendője. A szövetdarab másik szára lecsúszott az arcáról, és most a keblén pihent. Musztafa úgy érezte, hogy az a lenyűgöző zöld szempár mintha a lelke legmélyére is lelátott volna. Gyöngyi talán egyből kitalálta a szíve minden titkát?

Az eunuchok rémülten elhátráltak úrnőjük mellől. Nem tudták mire vélni a félelmetes hírű bosztandzsi ádáz arckifejezését.

– Lángot szór a szeme – suttogta az egyik hadim.

Musztafa végre összeszedte magát. Nem azért jött ide, hogy megrémíssze a lányt. Éppen ellenkezőleg. Hiszen arról álmodozott, hogy...

– Szema úrhölgy – szólalt meg, de elakadt a hangja. Megköszöri a torkát. – A béke legyen veled. Nem akarok rosszat neked.

Felemelte a fejét, és még jobban kihúzta magát. A hadimok felé fordult. Most már ércesen, magabiztosan csengett a hangja:

– Fontos államügyben nyomozok. A nagyvezír személyes megbízottja vagyok. A dolog annyira bizalmas, hogy kívülálló nem tudhat róla.

A hadimok őszintén megrettentek. Jól tudták, egy bosztandzsinnak joga van arra, hogy Szema úrnő kihallgatása után kihívja a fültanúkat az udvarra, és sorban levágja a fejüket.

– Ti viszont nem hagyhatjátok magára az úrnőt.

– Nem, uram – válaszolta remegő hangon egy fiatal, magas eunuch.

– Értem – bólintott Musztafa. Töprengeni kezdett. – Akkor majd magyarul beszélek vele. Így a titok titok marad. Vagy ti talán tudtok magyarul?

– Nem tudunk! – bizonygatták megkönnyebbülve a hadimok.

– Nem tudnak – mondta magyarul a lány. Olyan gyönyörű volt a hangja. Musztafa hátán végigfutott a hideg a boldogságtól.

Jól tudta, eljött az igazság pillanata.

– Amióta találkoztunk, csak te jársz a fejemben – vallotta

be. – Elalvás előtt minden este a te arcodat látom magam előtt. Meg akartam tudni, hogy ki vagy. Fél éve olyan feladatot kaptam, hogy álruhában sokat kellett a határ túloldalán, a bécsi király területén járnom. Újra elmentem hozzád az erdőbe. Azt reméltem...

– Igen? Mit reméltél? – kérdezte a lány. A lécek között is jól látszott, hogy már nem sápadt, hanem piros az arca. A két kezét a melléhez szorította.

– Csak a felégetett házadat találtam meg. Elfogott a kétségbeesés. Azt hittem, hogy meghaltál.

Musztafa elhallgatott. Egy pillanatra újra rátört az a borzalom, amit ott, az üszkös falak között érzett. Átkutatta a romokat, de nem talált egyetlen csontvázat sem.

– Nyomozni kezdtem. Rengeteg dolgot megtudtam rólad és a családotról.

– A családomról? – kérdezte meglepődve Gyöngyi. – Milyen dolgokat?

– Hát azt, hogy nagyon különös asszonyok voltak az őseid. Ami pedig téged illet...

– Amikor bejöttél, azt hittem, hogy részeg vagy – vallotta be Zulejka. Gyöngyi derekán ült, és a hason fekvő lány hátát masszírozta. – Össze-vissza fecsegtél. Majdnem táncra

perdültél!

– Hát nem érted? Itt van Musztafa! – kiáltotta Gyöngyi. Felemelte a fejét, hogy hátranézzen, de a barátnője egy határozott mozdulattal visszanyomta a matracra.

– Ne ugrálj, amíg rajtad ülök! – méltatlankodott a fekete hajú szépség. – Maradj nyugodtan, és mesélj tovább! De most már érthetően, ha lehet!

Gyöngyi már beszámolt arról, hogy hol és milyen körülmények között ismerkedett meg a lenyűgöző külsejű ifjúval.

– A bosztandzsikkal nem árt óvatosnak lenni – figyelmeztette Zulejka. – Nagyon rámenős nyomozók. Semmi sem kerüli el a figyelmüket. Ráadásul magának a Fényességes Portának dolgoznak. Tulajdonképpen mit akar tőled?

Egy pillanatra elhallgatott, majd diadalmas hangon folytatta:

– Már azon túl, hogy fülig szerelmes beléd.

– Micsoda? – csattant fel Gyöngyi. Nem törődött a társa tiltakozásával. Kifordult Zulejka alól, és a párnákra lökte.

– Ezt meg honnan veszed?

– Hiszen nyilvánvaló! Az alapján, amit elmondtál róla, a vak is láthatja. Ahogy valami mást is...

Csúfondárosan a magasba vonta az egyik szemöldökét.

– Miről beszélsz? – kérdezte Gyöngyi gyanakodva.

– Hát csak arról, hogy te is bele vagy ám zúgva! Ne is tagadd!

– Micsoda? – háborgott újra Gyöngyi. Felkapott egy puha, kék selyempárnát, és ütni kezdte vele a másik lányt. – Elment az eszed? Hogy mondhatasz ilyet? Azt hittem, a barátnőm vagy!

Zulejka fuldoklott a kacagástól. Csak az ötödik ütés után unta meg a verést. Gyöngyi nem is látta pontosan, hogy mit csinált, viszont a következő pillanatban már nem nála volt a párna, hanem hátracsavart karral, magatehetetlenül feküdt újra az ágyon. A szobatársnője most már nem a derekán, hanem a hátán, a lapockáján lovagolt. Jókedvűen nevetve hatalmasakat sózott Gyöngyi fenekére a párnával. A szoba szinte zengett az ütések zajától.

– Igenis, a barátnőd vagyok! – kiáltotta vidáman. – Éppen ezért vettem észre, hogy szerelmes lettél.

Valamiért elbizonytalanodott. Leengedte a párnát.

– Vagy talán mindig is az voltál? Csak te magad sem tudtál róla?

– Kiszakítod a karom! Ne verd a fenekemet, te dagadt szajha!

– Ki a dagadt? – háborgott Zulejka. A párna újra nagyot

csattant. – Bezzeg, ha a te híres Musztafád ülne itt rajtad, akkor most nem siránkoznál.

– Szajha! Cemende! Luvnya! – harsogta Gyöngyi. Ő is úgy nevetett, hogy a könnyei potyogtak. Zulejka letette a párnát és lemászott róla. Az ölébe vette Gyöngyi fejét, és simogatni kezdte a haját.

– Most már tényleg kíváncsivá tettél. Mesélj, mit akart tőled a bosztandzsi?

– Mindent tudott rólam. A múltamról, a származásomról. Kiderítette, hogy ki volt az apám, az anyám, a nagymamám. Azt hiszem, fél éve már csak velem foglalkozik.

– Látod? Mondtam, hogy szerelmes beléd.

– Kihasználta, hogy a határ túloldalán kell nyomoznia. Álruhában eljutott minden életben maradt ismerősömhöz, barátomhoz.

Gyöngyi nagyot sóhajtott.

– Nem mintha olyan sokan maradtak volna.

Zulejka vigasztalóan megszorította a barátnője vállát.

– Nem is tudod, hogy milyen szerencsés vagy. Tizenhat éves korodig szabad voltál, mint a madár – mondta vágyakozó hangon. – Annyira irigyellek érte. Én már eleve ilyenek születtem.

– Szultáni ágyasnak? – kérdezte Gyöngyi részvétellel a

hangjában.

– Valami olyasminek – legyintett a fekete hajú lány. – De most nem rólam van szó. Folytasd.

– Utána Musztafa össze-vissza beszélt. Közben viszont végig a szemembe nézett. Ha tudnád, milyen gyönyörű, ragyogó kék szeme van!

– Miről beszélt?

– Hát nagyon különös dolgokról. A boszorkányokról...

– Tessék? – Zulejka meglepődött. – A nagyvezírt a boszorkányok érdeklik?

– Dehogyan. Musztafa miattam foglalkozott velük. Tud arról, hogy az anyámat és a nagyanyámat is ilyesmivel vádolták meg.

– Tényleg? Az anyádat is?

– Aggódott értem. Komolyan mondom, volt egy pillanat, amikor úgy tűnt...

– Igen?

Gyöngyi nagyot sóhajtott.

– Szóval úgy tűnt, mintha Musztafa azt hinné, hogy bennem is a boszorkányok vére folyik!

Másnap reggel Gyöngyinek nem volt a kedve a lányok ügyes-bajos dolgaival vesződni. Nyugalomra vágyott. Lement Zehra

anyóhoz a kertbe.

– Hallom, hogy most már a galambokhoz is értesz – mondta az öregasszony köszönés helyett. Gyöngyi elpirult.

– Hogy itt mindenki milyen pletykás! – zsörtölődött. – Igen, kaptam egy szép galambot.

– Mégpedig egy vadidegen férfitől. Ez nem fog tetszeni a gazdánknak! – figyelmeztette Zehra.

Gyöngyi letelepedett az anyó mellé. Az erős nyári napsütésben kiszáradt a fű. A gondosan öntözött ágyások azonban továbbra is élettel teli, zöld színben ragyogtak. A lány igencsak zavarban volt. Elég volt egyetlen pillantást vetnie Musztafára, hogy újra fellángoljon a szívében az elfojtott szerelem. Ráadásul most már, érettebb nőként pontosan tisztában volt azzal, hogy a jóképű ifjú is viszonzozza az érzelmeit. Csak hát, ott volt még Arszlán pasa is. Belé nem volt szerelmes, de hihetetlen vágyat érzett az izmos és markáns arcú, idősebb férfi iránt. Nem csoda, hiszen valamennyi háremhölgy rajongott a pasáért. Zavarba jött az ellentétes érzelmektől. Nem értette, hogy ha az ifjúba szerelmes, akkor miért álmodozott előző este, elalvás előtt az Oroszlán öleléséről?

Mindezt azonban képtelen lett volna elmondani az idős asszonynak. Arról viszont szívesen beszámolt neki, hogy

miről beszélt a bosztandzsi. Zehra hirtelen nagyon nyugtalanná vált.

– Szokoli Mehemed titkos ügynökei a testvériség után nyomoznak? – kérdezte. – Vagy egy konkrét bölcs asszonyt keresnek?

– A nagyvezírt nem érdeklik a tudós nők. Musztafa miattam kezdett el velük foglalkozni. Viszont...

– Igen? – csattant fel az öregasszony. Gyöngyi még sohasem látta ennyire rémültnek.

– Azt mondta, hogy különös dologra figyelt fel. Valaki más is érdeklődik a boszorkányok iránt.

– Talán az inkvizíció? A dajkád gyilkosai?

– Nem – rázta meg a fejét Gyöngyi. – A hódoltságban és Belgrádban, meg Boszniában is felbukkantak. Szóval nem lehet az inkvizíció. Musztafa szerint valamilyen napkeleti bűnszövetkezet emberei jelentek meg itt.

Az öregasszony hamuszürke lett.

– Megmondta a nevüket is?

– Mondta, de nem nagyon figyeltem rá. Annyira izgatott voltam.

– A hasszaszinokról beszélt?

– Valami olyasmiről.

– Az Anya legyen irgalmas hozzám! – jajdult fel Zehra.

Utána viszont azonnal összeszedte magát. – Mégis ki haragudott meg annyira ránk, hogy felbérelje őket? Hiszen a hasszaszinok egy vagyonba kerülnek.

– Musztafa erről nem beszélt.

– Kapcsolatba tudsz lépni vele?

– Hát...

– Igen vagy nem? – förmedt rá a vénasszony. – Életbevágóan fontos!

– Az új galambom... – dadogta Gyöngyi. Belenyúlt az erszényébe, és elővett belőle egy apró elefántcsont hengert. – Egy postagalamb. Üzenetet tudok küldeni vele, ha úgy érzem, hogy veszélybe került az életem.

– Értem. Mást nem adott?

– Hát...

– Ne kertelj, te lány! Nagy veszélyben vagyunk!

– De hát ki fenyeget minket? És miért? Mindenki azt mondja, hogy itt, a háremben biztonságban vagyunk.

– Bárcsak igazad volna! Vannak erők, amelyeket nem lehet néhány eunuchhal megállítani. A hasszaszinok legjobb orgyilkosai éppen a nők közül kerülnek ki. Szóval inkább mutasd, mit kaptál!

– Ezt – mondta halkán Gyöngyi. Vonakodva átadott egy pecsétetes papirost. Zehra kihajtogatta az iratot és elolvasta.

Felcsillant a szeme.

– Menlevél. Igazolás arról, hogy magának a fényességes padisahnak dolgozol! Ez a legény talán szerelmes beléd, hogy egy ilyen kincset adott?

– Az lehetséges – felelte szemlesütve a lány. Hevesen dobogott a szíve. Volt azonban egy dolog, amiről se Zulejkának, se Zehrának nem beszélt. Musztafa tudott Viktória néniről is. Gyöngyi megijedt. Attól félt, hogy Musztafa leleplezi, és akkor majd nem engedik Szulejmán közelébe. Az ifjú azonban valamilyen titokzatos oknál fogva nem árulta el a feletteseinek.

– Egy ilyen papírral mindenhová eljuthatsz! – lelkesedett az öregasszony. – Bárhonnan kísétálhatsz. A börtönből vagy éppen a háreből is. Egyetlen őr sem mer eléd állni. Eltűnhetsz az üldözőid előtt.

– Engem nem üldöz senki sem.

– Most még nem, de ki tudja, mit hoz a holnap? – válaszolta Zehra. Lázasan csillogott a szeme. Néhány izzadságcsepp jelent meg a homlokán. Tényleg egyre melegebb lett idekint. – Az ilyen menlevél kincset ér. Vigyázz rá nagyon! Rejtsd el jól!

– Persze, rendben – bólintott Gyöngyi, hogy megnyugtassa a zaklatott vénasszonyt. – Majd belerakom az ékszeres

dobozkámba. Ott biztonságban lesz.

– Igen, tedd ezt – bólogatott Zehra. – De figyelj csak, van még valami, amit feltétlenül el kell mondanom neked.

– Miről, anyó? A szerelmi bájitalokról?

– Nem! – csattant fel az öregasszony. – Az asszonyok testvériségéről.

– A lázálmaimról? De hát azokat a különös nőket csupán a rosszullétem miatt pillantottam meg. Látomásaim voltak.

– Ez nem így van, leányom. Neked magadnak kell eldöntened, hogy szerencsére vagy sajnós. Amikor rád tört a láz, az anyáid és az ő anyáik emlékeit láttad.

– Nem csak lázálmodokat? Igaz volt minden, amit átéltem?

Az öregasszony komor arc kifejezéssel bólintott.

– Az ilyesmire csak nagyon kevesen képesek.

Mélyen Gyöngyi szemébe nézett, megragadta a vállát, és halk hangon folytatta:

– Azt hiszem, te magad is a kiválasztottak közé tartozol!

Anatólia, Kütahya

Nurbanu nyakig merült a forró vízzel teli medencébe. Régen el sem tudta volna képzelni, hogy a pokolian perzselő kisázsiai nyár elől a gőzfürdőben keressen menedéket. Ma már

azonban tudta, hogy éppen itt lehet a legjobban átvészelni a síkságot felégető hőséget. Ha gazdája, Szelim herceg itt lett volna a helyőrségben, akkor talán rá lehetett volna venni arra, hogy a háremével együtt egy időre felköltözzön az egyik magasabban fekvő, hűvösebb hegyi erődbe. A herceg azonban messze járt.

Nagyon sokan panaszkodtak a hőségre. Még a legidősebb szolgák sem emlékeztek arra, hogy ilyen szörnyű lett volna errefelé a nyár. A medencében magányosan fürdő nagyasszony kényelmére féltucatnyi cseléd és szolgálónő ügyelt. Feszült figyelemmel lesték minden kívánságát. Ezek az ostoba jószágok azonban nem számítottak. Annyit sem értek, mint a gyönyörű medencét borító csillogó csempék, vagy a törölközőket, testápolókat és illatszereket tartó, szépen faragott bútorok. Néma, odaadó figyelmük nem zavarta meg a haszekit. Halványan elmosolyodott, amikor kiemelte a kezét a forró vízből. Fény csillant az apró hullámokon. A parányi, keskeny ablakokon vékony sugárban tűzött be a kinti könnyörtelen napfény. Aranyló ragyogással telt meg a fürdő.

Nurbanu elégedetten nyugtázta, hogy a kellemesen forró vízben csupán az ujjai lettek ráncosak. A karján ugyanolyan feszes volt a bőr, mint fiatal lány korában. Ha valaki nem

ismeri, az egészen biztosan nem gondolta volna róla, hogy immár elmúlt negyven éves. A korához képest nagyon jól tartotta magát.

Újra nyakig merült a vízben. A hárem asszonyai a női részleg beárnyékolt szobáiban kerestek menedéket. Ők még nem jöttek rá, hogy tüzet tűzzel, a nyári forróságot pedig gőzfürdővel lehet leküzdeni. Így legalább nem zavarták meg ostoba fecsegésükkel. Nyugodtan tudott gondolkozni.

Mostanában baljós előérzetek gyötörték. Tudta, hogy könnyörtelen elszántsággal kell végigvinnie a terveit, különben elbukik. Kezdett kifutni az időből. Szulejmán elképesztő makacssággal tartotta magát.

Dühösen a vízbe csapott. A szolgálónők összerezzenek. Szerették volna tudni, hogy mi váltotta ki úrnőjük haragját. Nurbanu előbbi lelkesedése semmivé foszlott. Igen, már negyvenegy éves, és még mindig nem az iszákos férje, Szelim ült a birodalom trónján! Továbbra is valaki más volt a válíde szultána! Mihrimah, az az álnok kígyó!

Vajon milyen újabb aljasságra készülhet ebben a pillanatban?

A szolgálónők az ajtó felé fordultak. Egy fekete bőrű eunuch jött be. Új szerzemény volt. Nurbanu elégedetten bólintott. Sokba került ez a rabszolga, de megérte az árát.

Elég volt egyetlen pillantást vetni a szemére, hogy az ember lánya tudja, ez a hadim egy könyörtelen, hidegvérű gyilkos. Lehet, hogy nemsokára pont ilyenekre lesz szüksége.

– Igen, Ibrahim?

A néma szolga halkán felmordult, majd ingerülten intett a kezével, hogy távozzanak a cselédek. A nők sietve engedelmeskedtek. Félték az alacsony, szikár szerecsentől. Úrnőjük ingerülten összevonta a szemöldökét. A sok ostobának először *tőle* kellett volna engedélyt kérnie! Majd jól megbotoztatja őket!

– Mit akarsz, Ibrahim? – kérdezte a kiégetett nyelvű férfitől. A hadim felvett a polcról egy puha, bolyhos törölközőt, és az úrnője felé nyújtotta. A vízből kiemelkedő asszony rosszalló pillantását meglátva felmutatott egy négyszögletes papirost.

– Jelentés jött? Szulejmánról? Miért küldted ki a lányokat?

A szerecsen megfordította a levelet. Nurbanu kis híján felkiáltott. Jól látta a pecsét színét. Az üzenet küldője ezzel is jelezni kívánta, hogy rossz hírt tudott meg. A fekete pecsét semmi jót nem ígért.

A haszeki összeszedte magát. Nyugalmat erőltetett az arcára. Bár legszívesebben kitepte volna a hadim kezéből a levelet, mégis megfontolt mozdulattal lépett ki a vízből.

Miközben gondosan megtörölközött, lázasan járt az agya. Körülnézett a fürdőben. Csak ők ketten voltak idebent. Elvette a levelet és felbontotta. Úgy tartotta, hogy az egyik lőrészerű ablakon át betűző fénysugár megvilágítsa a parányi arab betűket. Halkan mormolva olvasni kezdte az üzenetet.

A hadim csak annyit látott, hogy az úrnője először elsápadt, aztán majdnem összeesett. Odaugrott hozzá, és megragadta a karját. Segített leülni a medence melletti alacsony padra. Halkan morogva a vizes edényre mutatott.

Bár Nurbanu szája teljesen kiszáradt, mégis megrázta a fejét. Hangosan zihált. Újra a levélre pillantott. Egészen egyszerűen nem akart hinni a szemének. Még egyszer, most már hangosan is felolvasta magának az üzenetet:

Úrnő!

Az embereim szörnyű dologra bukkantak. Azt tartottam a leghelyesebbnek, hogy azonnal értesítselek róla. Félrevezettek minket. Egy szó sem igaz abból, hogy Szulejmánt a boszorkány segítségével akarják megfiatalítani. Ismeretlen ellenfeleid a zavarkeltés igazi mesterei. Ez is ugyanolyan álhír volt, mint az, hogy a szultán Hürrem szellemével akar tanácskozni.

Az ügynökeim nagy árat fizettek azért, hogy a

hazugságokból kibányásszák az igazság parányi, félelmetes morzsáját. Megtudtam, hogy az európai vilajetekben legalább tizennégy olyan szűz leányt gyűjtöttek össze, akik pontosan úgy néznek ki, mint amilyen Hürrem is volt ifjúkorában. Megvásárlásukra a Magas Porta adott ki parancsot, ám úgy tűnik, hogy a szultán semmit sem tud róluk. Az összeesküvők alighanem őt is félrevezették.

Nehéz volna ugyanis elhinni, hogy a kalifa olyan szörnyűségekre készülne, mint amiről értesültem.

A mocsári boszorkány készen áll arra, hogy kapcsolatba lépjen Hürrem szellemével. De nem ám azért, hogy a halott elbeszélgethessen gyászoló férjével! Oka van annak, hogy vörös hajú, zöld szemű leányokat gyűjtöttek össze.

Az összeesküvők arra készülnek, hogy az egyik hajadon testébe idézzék meg a szultána szellemét!

Nurbanu felhördült. Másodszorra sem tudott hinni a szemének.

A szerencsétlen leány lelkére örök kárhozat vár, Hürrem viszont fiatal testben térhet vissza az élők világába! Azt hiszem, nem kell leírnom, hogy ez mit

jelent számodra.”

Negyed órával később a haszeki felöltözve ült a dolgozószobájában. Kedvenc tükrét tartotta a kezében. Egy holsápadt arc nézett vissza belőle. Behunyta a szemét. Az előbb majdnem zokogni kezdett, most viszont őrjöngő dühroham fogta el. Felemelte a kezét, és a drága tükröt teljes erővel a falhoz vágta. Az üveg parányi szilánkokra hasadt. Az a zöld szemű szörnyeteg! Ebben ugyan nem nézegetheti visszataszító arcát!

Nem törődött a cserepekkal és a szőnyegen szétszóródott, apró drágakövekkel, pedig az egyik legértékesebb kincse volt Hürrem fésülködő tükre. Odalépett egy üres serpenyőhöz, és fölé tartotta a levelet. Az olajmécses lángja gyorsan meggyújtotta a papírt. Amikor kihunyt a tűz, Nurbanu még a papíros megégett maradványait is parányi darabkákra szaggatta. Így nem maradhatott semmi nyoma a hátborzongató üzenetnek. Tisztában volt azzal, hogy milyen kétségbeejtő helyzetbe került. Tudta, hogy a levél feladója nem próbálta meg becsapni, félrevezetni. Már az is éppen elég nagy baj lett volna, ha a lápi boszorkány megfiatalítja Szulejmánt. Az új fejlemény azonban még ennél is iszonyatosabb fenyegetést jelentett. Ha Hürrem újjászületve

visszatér Isztambulba, akkor biztos halál vár Szelim hercegre és a fő ágyasára is.

Tényleg kifutott az időből.

Többé már nem lehetett óvatosan, megfontolt lépetekkel haladnia. Már akkor tudnia kellett volna, hogy az ellenfelei pokoli erővel léptek szövetségre, amikor először felbukkant Ul-Derán.

A haszeki lehajtott fejjel fel-alá járt a lakosztályban. Igen, ebben a helyzetben könyörtelenül le kell csapnia. Olyan merész támadást kell indítania, amire egyetlen ellenfele sem számít.

A halántékára szorította a kezét.

Mindent egyetlen kártyára kell feltennie.

Pontosan ezt fogja tenni. Megelőzi az összeesküvőket, és kipucolja ezt az egész elátkozott viperafészket.

Nagyítót és tintát vett elő. Most először írt saját kezűleg levelet a megbízottjának. Kiabálni kezdett az eunuchok után. Az egyik hadimmal lehozatta magának a toronyból a postagalambot. Az eunuch kicsit csodálkozott, de azonnal engedelmeskedett. Nurbanu tisztában volt azzal, hogy ezt a veszélyes üzenetet még a leghűségesebb szolgájára sem bízhatja. Mielőtt becsúszta volna a keskeny elefántcsonthengerbe, gondosan átolvasta a hüvelykujjnyi

hosszú és széles, hajszálvékony hártyára írt szöveget:

Ez az új parancsom: leányod ne csak a boszorkányt ölje meg, hanem Szulejmánt is!

A hártyán még maradt hely. Nurbanu a homlokát ráncolva töprengeni kezdett. Utána tintába mártotta a tűhegyesre metszett tollat, és még odaírt pár szót:

Ha lehet, végezzen az összes vörös hajú, zöld szemű fogollyal is!

Gondosan összetekerte a levelet és belecsúsztatta a tokjába. Az apró hengert a galamb lábára erősítette. A kalitkával a kezében kisietett a kertbe. A rekkenő hőségben senki sem járt odakint. Az úrnő egészen a legtávolabbi falig ment. Csak itt bocsátotta útjára a madarat. Némán figyelte a gyorsan távolodó, fehér alakot. Rossz előérzete ugyan nem oszlott el teljesen, de dacos nyugalom fogta el. Megmutatja ellenfeleinek, hogy ő is van olyan ravasz cselszövő, mint a sötétben bujkáló összeesküvők. Az üzenet egy napon belül a Hegyek Öregje kezében lesz. Ő majd gondoskodik arról, hogy a haszeki parancsa eljusson a szép gyilkoshoz.

Tizenhatodik fejezet

Veszélyes asszonyok **Óbuda, 1566. augusztus 2.**

Jó ötlet volt idejönni a Duna partjára. Budán egészen egyszerűen nem lehetett elviselni a hőséget és a bűzt. Egy ideje senki sem takarította az utcákat és a sikátorokat. A városlakók legszívesebben ki sem merészkedtek a házaikból. Persze nem csak a rohadás szaga miatt. A háború, a sok borzalom nagyon is kézzelfogható közelségbe került. Gyöngyi már nem is emlékezett arra, hogy ki vetette fel a költözés ötletét. Persze az egészet neki kellett megszerveznie. A szerencsétlen Nurhán egy jó hónapja úgy viselkedett, mintha alvajáró lett volna. Szinte alig jött elő a szobájából. Amikor Gyöngyi bekopogott hozzá, és udvariasan megkérdezte, hogy mit szólna ahhoz, ha pár hétre az egész hárem átköltözne az óbudai udvarházba, a haszine nuszta csak bágyadtan bólintott. A költözés előkészítésében Herkules sem segített.

A hatalmas termetű szerencsen mintha köddé vált volna. Állítólag ideje nagy részét egy tabáni bordélyházban töltötte. A kupleráj tulajdonosa olcsón adta neki az ópiumot.

Óbudán, a folyó közelében mindenki sokkal jobban érezte magát. A hűvös szélben nem szenvedtek annyira a hőségtől. Ráadásul itt senkinek sem kellett korgó gyomorral lefeküdni aludni. A kamrákat és a pincéket gondosan feltöltötték. Az alapvető élelmiszerekből hónapokra elegendő készletet halmoztak fel.

Bezzeg odafent a várban!

Az utolsó napok iszonyúak voltak. Kiürült a piac. A környékbeli parasztok alig hoztak fel árut a Szent György térre. A hadsereg mindenre rátette a kezét. Iszonyatos erőfeszítést igényelt a szultán csapatainak ellátása. Ráadásul Arszlán távollétében egyre felelőtlenebbül viselkedtek a hátrahagyott parancsnokok. Rájuk is igaz volt, hogy cincognak az egerek, ha távol jár a macska.

Gyöngyi a korláthoz lépett, és kinézett a folyó irányába. Az udvarházban szinte valamennyi lány sokkal jobban érezte magát. Néhányan már újra mosolyogtak. Tegnap este még arra is sikerült rávenni őket, hogy táncoljanak kicsit. Gyöngyi vásároltatott egy halászbárkát. Az eunuchok gyorsan megtanultak evezni. Mindenki izgatottan készült arra, hogy

csónakázni fognak. A legtöbb háremhölgy még sosem ült hajóban. Csebár odavolt a lelkesedétől. Tízszer is elmondta, hogy az isztambuli hárem asszonyai rendszeresen kivezhettek az Aranyszarv vizeire.

Gyöngyi jókedvűen elmosolyodott. A csónakázás jó mulatságnak tűnt. Ma délelőtt mindenki olyan boldog lesz, mint a régi szép időkben.

Egy fél évvel korábban.

Eszébe jutott valami. Tegnap nagyon sok dolga volt. Beszélni akart Zehra anyóval, de egész nap nem látta. Talán most reggel nagyobb szerencséje lesz. Az idős asszony ilyenkor mindig a kertben szokott dolgozni. Gyöngyi lesietett a lépcsőn. A kert azonban üres volt.

– Anyó? Zehra anyó! – kiáltotta. Nem kapott választ. Odament a kis kunyhóhoz. Bekopogott. Senki sem szólt ki. Benyitott és körülnézett.

Zehra nem volt a házikóban. A fal mellől hiányzott a gyékény, amin aludni szokott. Nyitva állt a ládája is. Nemcsak a ruhái tűntek el, hanem a keskeny polcról az apró üvegcsék és tégelyek is.

Gyöngyi értetlenül körülnézett. Egyszerűen nem tudta mire vélni a dolgot. Kisietett az udvarra, és keresni kezdte az asszonyt. A lányok nem is emlékeztek arra, hogy mikor

találkoztak vele utoljára. Az egyik új hadim azonban igencsak zavarba jött, amikor meghallotta, hogy Gyöngyi mi miatt kérdezősködött.

– Az öregasszony elment – mondta szemlesütve.

– Tessék? Már miért ment volna el innen? – értetlenkedett Gyöngyi. Dühbe gurult. – Ti meg csak úgy elengedtétek?

– Szabadon járhatott-kelhetett a háremben. Máskor is ki szokott menni a faluba – védekezett az eunuch.

– De senkinek nem tűnt fel, hogy nem sétálni indult? Kint a katonák nem állították meg, amikor látták, hogy viszi magával minden holmiját?

A fiatal hadim most már tényleg zavarba jött.

– Úrnóm, de hát papírja volt... – dadogta a kezét tördelve.

– A kapuban megállították, mire megmutatta az öröknek. Kénytelenek voltak kiengedni.

– Micsoda? – sikította Gyöngyi. – Milyen papírja?

Nem várta meg a kétségbeesett eunuch válaszát. Felrohant az emeletre. A kincses ládikója ott volt a szobában, ahol hagyta. Megkönnyebbülten fellelegzett. Letérdelt a doboz mellé, és felnyitotta a tetejét.

A menlevél eltűnt!

De hát azt Musztafától kapta! Gyöngyinek szánta, nem pedig annak a vén boszorkánynak!

Hangosan káromkodva felpattant. Kirohant a szobából. Kitől kérjen tanácsot? Mostanában már csak Zulejkára számíthatott.

– Hol van Zulejka?

– Úrnőm, a szultáni ágyas fent van a padláson.

Persze, a galambok között. Gyöngyi kettesével véve a lépcsőfokokat, felrohant a legfelső szintre. Őrjöngő harag fogta el. Az a kétszínű tolvaj! A gonosz vénasszony! Most már tudta, hogy Zehra kire emlékeztette. Arra az aljas erdei szörnyetegre, aki megtámadta őket a házában. Még jó, hogy Rózsa anyó végzett vele. Bárcsak Zehrára is lesújtana a sors! Beférkőzött Gyöngyi bizalmába, ostobaságokkal etette, és utána ellopta a legnagyobb kincsét.

Felért a padlásra. Amióta a háremhölgyek is feljártak ide, idefent is rend és tisztaság uralkodott. Zulejka éppen a nyitott ablak előtt állt. Egy galambot tartott a kezében.

– Legalább ő hadd legyen szabad – mondta szomorúan, és az útjára bocsátotta a madarat.

– Nem fogod elhinni, mi történt velem! – kiáltotta Gyöngyi. Lerogyott barátnője mellé, és felháborodva beszámolt neki az aljas tolvajról. Zulejkának azonban a szeme sem rebbent. Csendesen bólogatva hallgatta a történetet.

– Várható volt – mondta végül.

– Tessék?

– Ha tényleg a hasszaszinok keresik, akkor jobb, ha elbújik valahová. Erdő mélyére vagy egy mocsárba. Olyan helyre, ahol nem jár ember. Amúgy nem mondta, hogy hová készül?

– Nem, egy szóval sem – felelte Gyöngyi. – Te meg honnan tudsz ezekről...

Elhallgatott és fülelni kezdett. Odalentről iszonyatos jajveszékelés hallatszott! Mintha váratlanul megőrült volna az össze lányt. Gyöngyi döbbent arccal hallgatta a rettenetes hangzavart, aztán felkelt és lesietett a lépcsőn. A közös teremben pokoli látvány fogadta. A fal mellett holtsápadt hadimok álltak. Csebár a fejét fogta. A lányok hangosan jajgattak. Nurhán úgy viselkedett, mintha megtébolyodott volna. Ömlött a könny a szeméből, miközben artikulátlanul üvöltve a haját tépte. Úgy tűnt, hogy az őrülete ragadós. Ajsa is zokogott. Lerogyott a földre, és elkezdte a fejét a falba verni. Szétzilálódott gyönyörűen befont frizurája. Gúlden és Bengül egymást átölelve sírt.

Az egész teremben egyedül Dzsafár őrizte meg hidegvérét. Számító pillantást vetett Gyöngyire. A jajveszékelő lányokkal nem is törődve, odasietett hozzá.

– Dzsafár, mi történt? Mindenkinek elment itt az esze?

A magas, karcsú hadim azonban nem válaszolt. Még csak nem is nézett Gyöngyire! Elment mellette. A háta mögött felbukkanó Zulejkához intézte a szavait.

– Zulejka úrnő. Iszonyatos dolog történt.

– Beszélj! – parancsolta a fekete szemű szépség. Odalépett Gyöngyi mellé, és megnyugtatóan a barátnője vállára tette a kezét.

– A janicsárok agája kapta a hírt. Budáról jött hozzá a futár. Letartóztatták és árulással vádolták meg Arszlán pasát.

– Micsoda? – kiáltotta Gyöngyi. Nem akart hinni a fülének.
– Ez lehetetlen!

Dzsafár továbbra is Zulejkához beszélt. Mostanában mindent megtett azért, hogy beférkőzzön az isztambuli háremhölgy kegyeibe. Alighanem úgy vélte, hogy Zulejkától többre számíthat, mint Gyöngyitől.

– Arszlán már nem él. Kivégezték!

Zulejka keze megszorult Gyöngyi vállán. Ha nem tartja vissza, rávetette volna magát Dzsafárra. Így csupán hangosan kiabált:

– Hazugság! Ostobaság! Miért végezték volna ki?

Az eunuch végre Gyöngyire nézett.

– Újra és újra csatát veszett! Vakmerően megtámadta Várpalotát, de legyőzték. Rengeteg katonát és sok pénzt

pocsékolt el. Pont olyankor, amikor minden akcsére szükség van a Bécs elleni hadjáráthoz.

– Ki lesz az utódja? – kérdezte Zulejka.

– Még nem lehet tudni. A hadjárat miatt teljes a zűrzavar. Lehet, hogy sokáig nem is töltik be a budai pasa posztját. Vagy ha igen, akkor az új beglerbég csak Ausztria felszabadítása után jön fel Budára.

– Fel?

– Igen, úrnőm. A szultán serege lent, délen nyomul előre. Sorra elfoglalja a hitetlenek erődjeit. Most éppen egy jelentéktelen kis vár felé vonul, amiről eddig alig hallott valaki.

Bizalmaskodva közelebb hajolt. Suttogva folytatta.

– Őfelsége csak rátüszent Szigetvárra, és leomlanak a falai. Zrínyi, az az aljas gyaur hiába próbál meg elbújni a végtelen, sötét mocsárvidéken. Szabad lesz az út a fényességes padisah előtt Bécs felé.

Gyöngyi zúgó fejjel hallgatta az eunuch szavait. Bár nem kezdett el zokogni, neki is könnybe lábadt a szeme. Pontosan tudta, hogy Arszlán valójában egy önző, kegyetlen és vérszomjas alak volt. Akkor most mégis miért hagyott ilyen sajtó űrt a halála? Persze a pasa a lányokat sosem bántotta. Gyöngyi minden társa bőkezű gazdának és tüzes szeretőnek

tartotta. *A sok szerencsétlen...*

– Most mi lesz velünk? Mi lesz a háremmel? – kérdezte.

– Szema úrnő, ne aggódj! Akár az életünk árán is megvédünk téged és a gyönyörű Zulejka úrnőt – bizonygatta Dzsafár. – Semmilyen bántódása nem lehet a fényességes szultán ágyasainak.

– És velük mi lesz? – mutatott Gyöngyi a zokogó lányokra. A hadim közömbös arccal megvonta a vállát. Az új eunuchok nem szolgáltak elég régóta a háremben ahhoz, hogy bensőségesebb kapcsolat alakulhatott volna ki közöttük és Arszlán ágyasai között.

– Az attól függ, hogy kit neveznek ki a pasa helyére. Az új beglerbég talán igényt tart ezekre a lányokra. Ha nem, akkor a bordélyok majd szép pénzt fizetnek értük.

– Micsoda? – hördült fel Gyöngyi. Egy pillanat alatt lefoszlott róla a kétségbeesett kábultság. Mintha vörös fény ragyogta volna be a szobát. Vérbe borult a tekintete. Legszívesebben megfojtotta volna ezt a pimasz gazembert. Zulejka azonban lefogta.

– Ne bolondulj meg! – szólt rá.

– Zulejka úrnő, kérlek, magyarázd el Szema úrnőnek, hogy mi a helyzet. Nektek tényleg nincs okotok aggódni.

– Kivéve, ha az őrség kihasználja a zűrzavart, és halászni

próbál a zavarosban! – figyelmeztette a fekete hajú lány jéghideg hangon. – Nagy a kísértés, hogy kirabolják az udvarházat. A háború zűrzavarában gond nélkül eltűnhetnek a kincsekkel. Persze csak azután, hogy megerősszakoltak itt minden nőt, nektek pedig elvágták a nyakatokat.

– Az őrség megbízható...

– Volt, amíg Arszlán élt. Most viszont bármire készen kell állnunk – figyelmeztette Zulejka.

– Ha a katonáknak nő kell, odaadhatjuk nekik ezeket – mutatott Dzsafár a zokogó lányokra. Azok még csak nem is sejtették, hogy éppen az életükről döntenek.

Zulejka még erősebben szorította Gyöngyi karját. Most azonban nem volt semmi szükség arra, hogy lefogja a barátnőjét. A vörös hajú lány szeme előtt felszállt a véres köd. Halálos, dermedt nyugalom fogta el. Eldöntött magában néhány dolgot. Az egyik az volt, hogy Dzsafár feje ugyanúgy karóra kerül, mint Nicolae efendié.

– Jól van, *hadim* – szólalt meg hűvös hangon. Dzsafár összeresztette és csodálkozva nézett a lányra. – Ha eljön értünk a szultáni testőrség egyik osztaga, rólad sem feledkezek meg. Méltó jutalmat kapsz a hűségedért és az odaadásodért.

Az eunuch boldogan elvigyorodott. A szeme mohón

lángolt. Keresztbe tette a karját a mellén, és mélyen meghajolt.

– Úrnőim, életem legnagyobb álma teljesül, ha a Magas Porta usztadja lehetek.

– Most viszont feladatom van számodra – folytatta Gyöngyi. – Fegyverezd fel a hadimokat! Legyen állandó őrség. Hozzatok át a konyhából és a raktárból ide a rizst, a kölest és a lisztet. Serpenyőket és faszenet is. Valaki pedig menjen el Budára, és tudja meg, hogy pontosan mi a helyzet!

– Úrnőm! Magam is ezt akartam javasolni.

– Akkor jó. Most menj, és teljesítsd a parancsomat.

Dzsafár Zulejkára pillantott. A fekete hajú lány biccentését látva elsietett.

– Most pedig a lányok jönnek – mondta határozottan Gyöngyi. Körbement a teremben. Mindenkihez volt egy jó szava. Ha kellett, akkor valakit átölelt, és úgy beszélt hozzá, mint egy anya a gyermekéhez. Egy hadimot elzavart borért. Nyugtató hatású gyógyfüveket rakott bele, és megitta a legkétségbeesettebbeket. Nagy nehezen sikerült mindenkit elküldenie a szobáikba. A háremben végre elült a jajveszékelés. A szolgák és az eunuchok feszült figyelemmel bámulták Gyöngyit.

– Úrnőm! – lépett oda hozzá az egyik új hadim. A

nagydarab, durva arcú férfi derekáról tör lógott, és a kezében buzogányt tartott. – Ha azt látjuk, hogy valaki öngyilkosságra készül, akadályozzuk meg vagy hagyjuk?

Gyöngyi úgy érezte, mintha villám csapott volna bele. Ezek most tényleg azt akarják, hogy ő döntsön emberek életéről? Ijedtsége dacára határozott hangon szólalt meg. Villámló tekintettel nézett az eunuchra.

– Ha szeretnél velem Isztambulba jönni, akkor ne haragíts magadra! Azonnal szóljatok, ha bármelyik lány furcsán viselkedik! Én majd beszélek vele.

Este csak a lányok fele jött le imádkozni. Utána nem mentek vissza a szobájukba, hanem összebújva zokogtak. A legszörnyűbben Ilajda viselkedett. A mandulaszemű lány odafutott Gyöngyihez, és leborult a lába elé. Átölelte a térdét és a kezét csókolgatta.

– Könyörgöm, vigyél magaddal! A cseléded leszek! Ne hagyj itt meghalni!

Gyöngyi kénytelen volt kimenekülni a kertbe. A növények között, a szabad ég alatt gyorsan megnyugodott. Gyógyfüveket szedett, és erős altatót készített. Kintről maró füstszag érződött. Összerezzen, amikor meghallotta az első lövés hangját. A többivel viszont már nem törődött. A szeme

sem rebbent, amikor meghallotta, hogy félreverték a közeli templomok harangjait. Az altatót mézes szörbetbe keverte. A lányok engedelmesen megitták.

Leült közéjük. Annyira megható volt látni reménykedő tekintetüket. Hozzábújtak. Már annak is örültek, ha a kezét vagy a lábát megérinthették. Megkönnyebbüléssel töltötte el a szerencsétleneket, hogy valaki kézbe vette helyettük a dolgokat, és nem nekik kellett dönteniük.

– De mi lesz, ha elmennek a katonák, mi meg itt maradunk? – jajdult fel Bengül. Kétségbeesett moraj támadt.

– Jönnek a magyarok! Azok a végvári szörnyetegek! Mindenkit legyilkolnak – suttogta halálra váltan Gúlden.

– Mindenkit megerőszakolnak!

– Felvágják a hasunkat!

– Kiszúrják a szemünket!

– Levágják a mellünket!

– A magyarok nem tartanak rabszolgákat. Semmit sem érünk nekik élve.

Gyöngyi csak nehezen tudta elcsitítani a rettegőket. Nem akart hazudni nekik. Nem nagyon voltak érvei. Pontosan tudta, hogy háború idején mindig elszabadulnak az indulatok. A férfiakat csak más, náluk erősebb, kegyetlenebb férfiak tudják visszatartani a szörnyűségek elkövetésétől.

Szerencsére az eszébe jutott, hogy mit csinált Rózsa anyó olyankor, ha vihar idején Gyöngyi remegve bújt hozzá az erdei házikóban. Énekelni kezdett. A lázámaiban megtanult dal szavai önmaguktól tódultak a szájára. A hangja tisztán, megnyugtatóan csengett. Közben hatni kezdett az ital is. A lányok sorra elaludtak. Ilajda és Gülден még mindig szorította Gyöngyi ruhája szegélyét.

A homályból Zulejka bukkant elő. Megállt az alvók előtt, és a fejét félrehajtva alaposan megnézte magának Gyöngyiéket. Körbesétált a teremben, és meggyújtotta a színes üveglámpásokat. Barátságos, meleg ragyogással telt meg a szoba. A táncoló fények életet varázsolt az alvók arcára. Már nem tűntek sápadt holttesteknek.

– Fényt hoztam – szólalt meg Zulejka. Kedvesen rámosolygott Gyöngyire. – Rászolgáltál a nevedre, te Angyal-lány, te kis *melek!*

Lassan megkerülte a fekvő alakokat. Az alvó lányok között óvatosan odalépkedett Gyöngyihez. A háta mögött állva gyengéden megfogta a vállát, és a fülébe suttogott:

– A homályban úgy ültél itt, mint a holtak királynője.

Gyöngyi hátán végigfutott a hideg.

– A fényben viszont angyalnak látszol.

Zulejka letérdelt Gyöngyi háta mögé. Átölelte, és a vállára

hajtotta a fejét.

– Te vagy az én legjobb barátnőm! A Halál angyala.

Az isztambuli háremhölgy ragaszkodott ahhoz, hogy felmenjenek közös lakosztályukba. Leült Gyöngyi mellé a heverőre, megfogta a kezét, és mélyen a szemébe nézett.

– Már te is tudod, hogy nem minden az, aminek látszik.

– Ezt most miért mondd? – kérdezte Gyöngyi ingerülten.

– Csitt, kedvesem! – felelte Zulejka. Mutatóujjával lágyan megérintette a vörös hajú lány ajkát. – El kell mondanom neked egy fontos dolgot.

Gyöngyi megborzongott. Nagyon remélte, hogy ez a nap már nem tartogat további szörnyűségeket.

– Vannak dolgok, amelyek többet érnek egy ember életénél – folytatta Zulejka. – Ilyen a kötelesség, amit nem lehet semmibe venni. Még akkor sem, ha ez iszonyatos lemondással, magánnyal és szenvedéssel jár. Azzal, hogy hazudnod kell. Hogy nem lehetsz önmagad.

– Te most miről beszélsz?

– Musztafa nem egyedül jött ide.

– Tessék? Ezt hogy érted?

– Az a férfi fontos ügyben nyomoz, és nagyon aggódik érted.

– De miért?

– Azért, mert szerelmes beléd. Ahogyan te is szereted őt.

Gyöngyi lehajtotta a fejét. Pontosan azt hallotta, amit hallani akart.

– Iszonyatos dolgokat tudott meg.

– Rólam?

– Veled kapcsolatban.

– Mit? – kérdezte Gyöngyi remegő hangon.

Zulejka két kézzel megfogta a barátnője fejét, és közelebb húzta magához. Összeért a homlokuk.

– Az európai pasák háremeiben tizennégy ugyanolyan szűzlányt őriztek, mint amilyen te vagy. Aranykalitkában tartották őket. Tejben-vajban fürösztötték ezeket a különös foglyokat. Most viszont már az összes lány ott van a szultán haditáborában. Úton egy jelentéktelen kis magyar vár felé. Tudod, hogy miért?

– Nem – felelte ingerülten Gyöngyi. Eltolta magától Zulejkát. – Azt sem értem, hogy mi közöm volna hozzájuk?

– Mindegyik lány gyönyörű, mint te. Selymes hajuk vörös színben ragyog. Zöld szemük tündököl, mint a drágakő. Mindegyik megszólalásig hasonlít Hürrem válide szultánára. Már csak érted kell eljönniük ahhoz, hogy teljes legyen a gyűjtemény.

– Minek kellenék nekik?

– Musztafa Isztambulban járt. Iszonyatos dolgokra jött rá. Egy rettenetes összeesküvésre. Azokra a lányokra halál vár. Ahogyan rád is.

Gyöngyi egészen egyszerűen képtelen volt elhinni Zulejka szavait. Hiszen ezeket a hajmeresztő állításokat semmi sem támasztotta alá! Miért akarta volna bárki is meggyilkolni a szultán ágyasait? Persze érthetetlen volt az is, hogy minek kellett az agg uralkodónak több mint egy tucatnyi egyforma háremhölgy. Határozottan megrázta a fejét.

– Ne haragudj, de ezt nem hiszem el.

– Pedig jobban tennéd, ha komolyan vennéd a figyelmeztetésemet. Belekeveredtél egy szörnyű cselszövésbe. Jól figyelj rám, mert hihetetlen lesz, amit mondok. Valaki fel akarja támasztani a halottakat! Ennél nagyobb bűn nem is létezhet. Egyikőtök testébe akarják megidézni Hürrem lelkét.

– Ez lehetetlen! Képtelenség!

– Az összeesküvők azt akarják, hogy a trónörökös anyja démonkirálynőként uralkodjon a világ fölött.

– Démonok nem léteznek! Démonkirálynők nincsenek!

– Te talán nem a saját szemeddel láttad a trónon ülő ősi Anyát? Ha ő létezik, miért ne lehetnének más, sötét hatalmak

is?

– Képtelenség! – tiltakozott Gyöngyi. Valami szöveget ütött a fejében. – De te honnan tudsz ezekről a dolgokról?

Zulejka már megint olyan gyors volt, mint amikor elvette a selyempárnát. Valahogy ismét Gyöngyi háta mögé került. A fülébe suttogva válaszolt:

– Onnan, hogy Zulejka, a szultán ágyasa nem létezik. Soha nem is létezett!

– Akkor te ki vagy? Ne szoríts ennyire! Engedj el!

– Tőlem nem kell félned. A szerelmed, Musztafa megparancsolta, hogy akár az életem árán is védjelek meg.

Elernyedte a szorítása. Visszaült Gyöngyi elé. A két fiatal nő farkasszemet nézett.

– Akkor ki vagy te valójában? – kérdezte elszántan Gyöngyi. Kicsit félt a választól, de tudni akarta az igazat.

– Állok a szolgálatodra, szultán ágyasa – felelte a fekete hajú szépség csúfondáros mosollyal. – Ajgül vagyok. Ajgül bosztandzsi!

Szigetvár

Erzsébet asszony napnyugta után jött elő a pincéből.

– Hol van Miklós úr? – kérdezte a fő pattantyústól. A

várbeli tüzérek vezetője összereszt, amikor meghallotta az asszony hűvös hangját. Amikor a grófnő szemébe nézett, a tekintetében a rémület keveredett a hálával. Erzsébet halványan elmosolyodott. Meglepően jólesett a környezete hálája. Az nem volt újdonság, hogy az emberek félnek tőle, ám kifejezetten kellemesnek találta a szigetváriak rajongó odaadását. Ezért az érzelemért nem is kellett túl nagy árat fizetnie.

– A kápolnában van – nyögte ki nagy nehezen a férfi. Letette a kezében tartott nehéz mérőedényt, amivel a puskaport ellenőrizte. – Odavezessem?

– Nem kell, tudom az utat.

A grófnő nyugodt léptekkel elindult a kápolna felé. A három lupa sötét árnyként követte. Régen még *lupina*nek hívták az ilyen lányokat. Ahogy telt az idő, úgy változott minden. Az emberek neve is. A kísérői felmordultak és megtorpantak. Nem akartak ennél közelebb menni az alacsony épülethez. Erzsébet tovább sétált. Cseppet sem zavarta az egyre jobban erősödő, bizsergető, enyhén égető érzés. Persze be ő sem ment. Megállt a nyitott ajtó előtt, és benézett.

Elégedetten bólintott, amikor megpillantotta a Szűz Mária szobra előtt térdelő férfit. Zrínyi elmélyülten imádkozott.

Nem vette észre az ajtóban sötétlő alakot. A grófnő tekintete végigsiklott a hatalmas templomi gyertyák között álló, fényben úszó szobron. Egy anya tartotta karjában kisdéd gyermekét. Nem csoda, hogy a másik Anya ilyen kegyesen bánt Magyarország lakóival. Az sem a véletlen műve volt, hogy annak idején, majdnem hatszáz éve Szűz Máriának ajánlották fel az országot. A férfiak istenének templomaiban ő képviselte az ősi világot, a rég letűnt rendet és a törvényeket.

A leskelődő világosan érezte, hogy az Anya megérintette Zrínyit. A gróf készen állt arra, hogy akár az élete árán is megvédje a nőket és a gyermekeket.

Az életet.

Ha több ilyen fia lenne ennek az országnak, akkor az sem számítana, ha a Pokol seregei indulnának meg ellene – gondolta a grófnő. – Zrínyi bátor, nemes lelkű, erős és tiszta a szíve.

Milyen kár, hogy halál vár rá.

Persze távolról sem mindegy, hogy a gróf hány ellenséget küld vissza az alvilágba, mielőtt maga is megtérne az Anyához.

– Ámen – mondta odabent, a kápolnában a férfi. Felkelt és megfordult. Egyszerű szabású, erős fehér posztóból varrt,

rövid ujjú köntöst viselt. Magas rangjára csupán az utalt, hogy a ruha felső részét és az ujját gazdag aranyhímzés díszítette. Az alatta hordott zubbony és a nadrág is olyan sötétkék bársonyból készült, hogy szinte már éjfeketének tűnt. A gróf ügyelt a külsejére. A végvári vitézek között annyira népszerű, kényelmes, lóháton, de gyalog harcolva is erős tartású, sárga bőrcsizma volt a lábán. Gondosan ápolt szakállát rövidre nyírta. Nem akarta, hogy a küzdelem hevében valamelyik ellenfele megragadhassa. Fehér, kócsagtollal díszített süvegét csak azután vette fel, hogy kilépett a kápolna ajtaján. Odakint megtorpant, amikor észrevette Erzsébetet.

– Grófnő – mondta. Kellemes csengésű mély hangja volt. Udvariasan meghajolt.

– Gróf úr – viszonzta Erzsébet a köszöntést. Pukedlizett. A háta mögött felsorakozó lupák követték a példáját. A kápolna mellől felbukkantak a nagyúr horvát testőrei is. A göndör, fekete hajú férfiak gyanakodva figyelték a sápadt női alakokat. Zrínyi intett, hogy ne nyugtalankodjanak. Úgy tűnt, hogy megbízott a grófnőben. Mellé lépett, és odanyújtotta a jobb karját. Erzsébet belekarolt. Halványan elmosolyodott. Már nem is emlékezett arra, mikor találkozott olyan férfival, aki elég vakmerő lett volna ahhoz, hogy kart karba öltve

sétáljon vele. Kétség sem férhetett ahhoz, hogy Miklós úr az átlagosnál bátrabb, elszánt ember volt. Kicsit arrébb mentek a többiektől. Erzsébet Zrínyire nézett.

– Búcsúzni jöttem – mondta. – Egy óra múlva indulok.

– Hazamész? Ecsedre?

– Kerülő úton megyek. Bécsen keresztül. Manapság minden út oda vezet. A császárvárosban beszélni fogok néhány befolyásos barátnőmmel. Elmesélem nekik mindazt, amit elmondtál nekem.

Zrínyi megállt, és a grófnő szemébe nézett. Még csak meg sem borzongott.

– Mindennél fontosabb, hogy őfelségét, király urunkat rávegyük a cselekvésre. Meg kell értenie, hogy a seregeivel nem állhat meg az osztrák határ túloldalán. Támadnia kell, ha valóban le akarjuk győzni a keleti veszedelmet. A török *áfium* ellen egyedül nem győzhetek. A hírek szerint ismét legalább húszszoros túlerőben vannak.

– Mégis szembeszállsz velük, Miklós? Te egyedül?

– Én, meg vagy háromezer derék magyar és horvát vitéz. Sajnos csak ennyi katonám van. Velük azonban igenis meg fogjuk állítani Szulejmánt. Útját álljuk a török császárnak mindaddig, míg osztrák földről ide nem ér Miksa úr serege.

– Mindenkit meglepett ez a támadás.

– Én sem számítottam rá – ismerte be Zrínyi. – Hiszen Szulejmán elmúlt hetven éves. Érthetetlen, hogy ez a vénember miért nem otthon pihen. Mi készítette indulásra? Miért nem élvezi inkább Sztambulban élete utolsó éveit? Komolyan mondom, azt hihetnénk, hogy az ördög bújt bele.

A grófnő megszorította Zrínyi karját, és kicsit arrébb lépett. Az alakját szinte teljesen elnyelte az árnyék.

– Mondd csak, Miklós, mit tennél, ha megtudnád, hogy valóban a sötétség erői keltek hadra ellened?

Zrínyi összeszorította a száját, és dacosan felszegte a fejét. Egyenes háttal, büszkén állt a fáklyák fényében.

– Akkor is harcolnék – jelentette ki végül. – Meg fogom oltalmazni Szűz Mária országát.

– Ehhez segítségre lesz szükséged.

– Grófnő, te már így is rengeteget segítettél. Köszönöm a lőport meg a puskákat. A felső-magyarországi asszonyok adományából több hétre elegendő készleteket tudunk venni. A vitézeinknek lesz mit enni és inni. Gyógyszerekkel töltöttük fel az ispotályt. Bárcsak Bécs volna ilyen nagylelkű!

– Örülünk, ha segíthetünk. A testvériség figyel rád. Ezen felül pedig akad még két meglepetésem számodra.

A férfi felé nyújtotta a kezét. Zrínyi vonakodva odatartotta a tenyerét. Erzsébet vizsgálni kezdte az életvonalakat.

Cseppet sem zavarta a félhomály.

– Az van, amire számítottam...

Zrínyi a nő ajkához érintette az ujját. Forró és bizsergető volt bőrének érintése.

– Kérlek, Erzsébet, ne áruld el, mit hoz a holnap. Nem akarom tudni, hol és mikor halok meg.

– Akkor hát felkészültél a halálra? Nem futsz el előle? Nem keresel menedéket?

– Teljesítem a kötelességemet.

– Akkor úgy lesz, ahogy akarod. Megőrzöm a jövőd titkát. Azt azonban tudnod kell, hogy rád támad a sötétség. Megpróbál elevenen elemészteni. Célba veszi a testedet, de a lelkedet is.

Zrínyi még jobban kihúzta magát. Nem ijesztette meg a fenyegetés.

– Aggódnod azonban nem kell. A védelmeződ már úton van ide.

– A védelmezőm? – csodálkozott a gróf. – Ki az?

– Ha meglátod, megismered. Tiszta, mint a szűz hó. Vörösen izzik, mint a parázs.

– Fehér és vörös? Ezek a címerének a színei? Egy híres lovagot, egy bajvívót küldötök hozzám?

Erzsébet elnevette magát.

– Lóháton jön, de lovagnak nem nevezném. A bajt pedig nem vívja, hanem inkább keveri. Igazgyöngy lesz. Hiszen mondtam. Ha meglátod, egyből fel fogod ismerni.

Kilépett a sötétből. Komor arccal körülnézett. Egy elegáns, de mégis erőteljes mozdulattal odaintett a kísérőinek. Az egyik lupa odajött, és mélyet pukedlizett Zrínyi előtt. A gróf hűvös nyugalommal figyelte a hófehér arcot és a tompa szemekben visszatükröződő fáklyák vörös fényét.

– A védőangyalod még messze jár. Amíg nem ér ide, szükséged lesz egy farkasra, hogy vigyázzon rád.

Erzsébet megragadta Zrínyi csuklóját, és a férfi tenyerét a lupa homlokára szorította. A fiatal nő felhördült. Az orrlyukai kitágultak.

– Napnyugtától napkeltéig ő vigyáz rád. Nem fél a pokol seregeitől.

A fekete hintó pontosan éjfélkor gördült ki az Újváros kapuján. Báthory grófnő nem kért kísérő lovasokat. Azt tanácsolta, hogy Zrínyi inkább küldje ki portyázni a kopjásait.

Ez nagyon is jó ötletnek tűnt.

Óbudai hárem

Nurhán a lehető legrosszabb időpontot választotta ki arra,

hogy távozzon az élők sorából. Ugyanabban a kádban vágta fel a csuklóját, mint Kaszum.

– Neki már könnyű – suttogta irigykedve Bengül. – Őt már senki sem fogja bántani.

Dzsafár határozottan és gyorsan intézkedett. Gyakorlatilag átvette a hárem irányítását Bicsirtől. Az öreg eunuch tehetetlenül sodródott az eseményekkel. A helyzet gyorsan romlott. A raktárból kimentett élelmiszerek nagyobbik részét oda kellett adni az óbudai uradalmat őrző katonáknak. Budáról nem jött ellátmány, és a faluból eltűntek a parasztok. Megérezték a közelgő bajt. Valószínűleg az erdőben bújtak el. Az udvarházat már nem fegyelmezett janicsárok őrizték, hanem a kevésbé megbízható *besli* várkatonák. Az agájuk megmondta, ha nem kapnak enni, akkor berontanak a hárembe, és erővel veszik el, amit csak találnak. Cseppet sem tisztelte a kivégzett Arszlán háremhölgyeit. Az egykori pasát már senki sem emlegette Oroszlán néven. Úgy tűnt, hogy emléke rohamosan halványult a falakon kívül.

Estére Gyöngyi már alig állt a lábán. Egész nap a lányokat vigasztalta. Nem akarta újra gyógyfüvekkel elbódítani őket. Páran viszont szó szerint bölgve követelték tőle az enyhülést adó italt. Amikor végre elcsitult a hárem, a vörös hajú lány is elindulhatott felfelé, a szobájába. Holtfáradtan nyitott be az

ajtón. A következő pillanatban azonban tágra nyílt a szeme a megdöbbenéstől. Zulejka... vagyis Ajgöl ott ült a legnagyobb ládán. Előtte a földön két jókora utazózsák hevert a vastag szőnyegeken. Az egyik mellé odafektette Gyöngyi kedvenc köpenyét, kendőjét és az utcai cipőjét is.

– Meg kell szöknünk innen – jelentette be kertelés nélkül. A zsákok felé biccentett. – Mindent összecsomagoltam.

Gyöngyi először is becsukta a száját, összevonta a szemöldökét, aztán megfontoltan és alaposan körülnézett a szobában. Szinte minden úgy volt, ahogy hagyta. A kincses ládikája is a helyén állt. Éppen ezért némán odament Ajgölhöz, és felült mellé a ruhásláda tetejére. Esze ágában sem volt hisztérikusan kifakadni.

– Miért is? – kérdezte nyugodtan. Egy elismerő pillantást kapott válaszul.

– Szerintem erre a kérdésre te is tudod a választ.

– A katonák miatt? Félsz a besliktől? – kérdezte Gyöngyi.

– Igen. Két nap, és végeznek velünk. Kihallgattam, hogy miről beszélgetnek. Dühösek és félnek. Szeretnének visszamenni Budára, mielőtt itt lecsapna rájuk az esztergomi magyarok túlerőben lévő portyázó serege.

– Csakhogy ezt nem tehetik meg mindaddig, amíg mi is itt vagyunk.

– Ha viszont mi eltűnnénk, mégpedig tanúk nélkül...

– Nem lennének túlélők – bólintott Gyöngyi. – Hát igen.

Én is gondoltam már erre.

– *Én* pedig megtettem a szükséges lépéseket. Dzsafárék mindjárt vízre tolják a dereglyét. Induljunk.

Fürgén leugrott a ládáról, és a vállára vette az egyik zsákot.

– Várj! Mi lesz a lányokkal? – állította meg Gyöngyi.

– A beslik holnap megerősszakolják és megölik őket. Na, menjünk.

Gyöngyi megragadta Ajgül vállát, ám a bosztandzsi lerázta magáról a kezét.

– Itt kell hagynunk őket – magyarázta angyali mosollyal. – Nem férnek fel ennyien a hajóra.

– Már hogyne férnének! Elég nagy. Éppen ezért vettem meg ezt. Hogy mindannyian csónakázhassunk.

– Csomagok nélkül talán igen – legyintett Ajgül. – A hadimok azonban nem fogják hátrahagyni a dolgaikat. Itt van minden vagyonuk.

– Nem hagyom cserben a többieket!

– Kit nem hagysz cserben, kicsi angyal? Dünját, aki egy pohár vízben is meg tudna fojtani? Ajsát, aki lenéz téged? Ilajda bármikor hátba döfne, és Akasma sem sokkal jobb nála. A többiek pedig mind buták. Napok alatt elpusztulnának a

hárem falain kívül. Semmit sem veszítesz azzal, ha itt hagyod őket. Ostobaság volna a hálájukra számítani!

Gyöngyi csendben maradt. Alaposan megfontolta Ajgül szavait. Valami megváltozott az arcán. Talán a tekintete. Jegesen elmosolyodott. A bosztandzsi gyanakodva nézett rá, és gyorsan arrébb lépett.

– Ne ítéld el őket, kedvesem – szólalt meg a vörös hajú lány. Pontosan olyan volt a hangja, mint álmában az éjszaka királynőéé. – Egy nő sohasem bűnös. Ezek a lányok is csak engedelmeskedtek az Anya parancsának. A maguk módján. Én is ezt teszem.

Csípőre tette a kezét, és mélyen Ajgül szemébe nézett. A fekete hajú lány meglepődve pislogott.

– Végre hajtom a rám kirótt feladatot – folytatta Gyöngyi. – Mindenkit sértetlenül elviszek Budára.

– De a hadimok...

– Bízd rám őket. Majd én beszélek velük.

Negyed óra múlva az összes háremhölgy és valamennyi eunuch lent volt a nagyteremben. Nem volt túl jó kedvük, de befogták a szájukat. Csak azt az öltözéket hozták magukkal, ami rajtuk volt. Az eunuchok kerülték Gyöngyi pillantását. Az előbb iszonyatosan rájuk ijesztett. Amikor meggyőződött arról, hogy megértették a szándékát, felküldte őket a

lányokhoz. A szerencsétlen rettegő teremtések egyetlen hangos szó nélkül engedelmeskedtek.

Ajgül nagyszerű színésznek bizonyult. A többiek előtt semmi jelét nem adta annak, hogy neheztelt volna Gyöngyire. A szeme sem rebbent, amikor Dzsafár haszine nuszának szólította a vörös hajú lányt.

Mint most.

– Haszine nuszta, baj van – suttogta a magas eunuch. – Három katona őrködik odakint, a vízparton. Ha meglátnak minket, riasztják a többieket!

– Most mit tegyünk? – kérdezte a kezét tördelve Csebár. – Isztambulban sosem fordulhatott volna elő ilyesmi.

– Bízátok csak rám őket – szólalt meg Ajgül. Letette a földre a zsákját. Egyedül ő hozta el magával a holmiját. Dzsafár felajánlotta, hogy cipeli helyette a zsákot, de a sötét szemű szépség udvariasan elhárította. – Ha a haszine nuszta megengedi.

– De Zulejka úrnő, három katona van odakint! – tiltakozott Dzsafár. Megijedt, hogy szertefoszlanak az isztambuli álmái.

Gyöngyi Ajgül felé lépett. Ismét a szemébe nézett.

– Menni fog?

– Persze. Gond nélkül. *Csak* hárman vannak – felelte a bosztandzsi csúfondáros mosollyal. Megnyalta az ajkát.

– Olyan vagy, mint Musztafa – mondta elismerően Gyöngyi. Ajgül válasz helyett csak nevetett.

– Menjél hát!

A lányok lélegzet-visszafojtva figyelték, ahogy az isztambuli szépség meztelenre vetkőzött. Utána Csebártól elvette az égő mécsest, és teljes erővel kicsapta az ajtót. A beslik persze azonnal felfigyeltek a csattanásra. A vízpartra nyíló kijárat felé fordultak. Tágra nyílt szemmel bámulták a közeledő meztelen nőt. Az éjszakai sötétben a mécses fénye vöröses ragyogással vonta be Ajgül testét. Az egyik ór már nyitotta volna a száját, de a nő jókedvűen rászólt:

– Ne legyél ostoba! Meghallják a többiek.

A fény akkor hunyt ki, amikor odaért a guvadó szemű férfiakhöz. A hirtelen beálló sötétben Gyöngyiék csak pislogtak. Nem láttak semmit.

Valami puffant. Valaki felhördült. Csont reccsent. Újra hörgés hallatszott.

Egy perc múlva Ajgül újra ott állt előttük.

– Mehetünk – mondta vidáman. Egy turbánfoszlánnyal letörölte a kebléről a vért.

A dereglyében persze senki sem mert mellé ülni. Még Dzsafár vagy Ilajda sem. A hadimok egészen jó evezősnek bizonyultak. Gyorsan haladtak lefelé, Buda irányába. Az

óbudai háremet őrző katonák nem fedezték fel a szökést.
Végül Gyöngyi telepedett oda az isztambuli lány mellé.

– Megfogod a zsákom? – kérdezte Ajgül.

– Persze.

Ajgül egy jókora dobozt, vagyis egy kalitkát húzott elő a zsákból. A ketrecből halk turbékolás hallatszott.

– Remélem, a sötétben is hazatalálsz – suttogta a bosztandzsi, és az útjára bocsátotta a madarat.

– Te mit csinálsz? – kérdezte meglepődve Gyöngyi.

– Üzenetet küldök Budára. A kikötőben már várni fognak ránk.

– Kicsoda?

– Egy régi jó ismerősöd.

Gyöngyi egy pillanatig azt hitte, hogy mindjárt elnyeli a fekete mélység. Csak nem Musztafa felé sodorja a vén Duna?

Ez túl szép volna ahhoz, hogy igaz legyen.

Tényleg az volt.

– Budán elbúcsúzunk – törte meg a csendet Ajgül. A dereglye orrában guggoltak, és a zátonyokat meg az örvényeket figyelték.

– Ezt meg hogy érted?

– Te szépen felmész a várba a lányokkal. Ott biztonságban

lesztek. Előbb-utóbb majdcsak kijelölik Arszlán utódját.

– És te mit csinálsz?

– Lemegek délre. Ott van dolgom.

– Többé már nem vigyázol rám?

– Nyilvánvaló, hogy nincs rám szükséged – vont a vállát Ajgül. Megvetően legyintett. – Meg nem is neked való, amire készülök.

Az eunuchok halkán zsörtölődve eveztek. Nem voltak hozzászokva az ilyen megerőltető munkához. A lányok kezdetben csendben sírdogáltak életük váratlan fordulata miatt. Mostanra már megnyugodtak. Reménykedve, suttogva beszélgettek. A parton egyre több halvány fény látszott. Közeledett Buda.

– Miért? – kérdezte ingerülten Gyöngyi. – Mire készülsz?

– Elmegek a szultán haditáborába. Pár nap alatt lent leszek Szigetvárott.

– Szigetvárott? Az meg hol van? Még sohasem hallottam erről a helyről.

– Nem csodálom. Csak egy apró kis vár a hatalmas, ősi mocsár mélyén. Félelmetes, komor hely. Nem neked való.

– Jártam én már jó pár mocsárban! – csattant fel Gyöngyi. Felbőszítette, hogy a bosztandzsi ilyen lekezelően bánt vele.

– Jól ismerem az erdőt, a vadont is.

– A budai várban nem lesz szükséged a tudásodra – nézett rá álszent mosollyal Ajgül. – Csak a türelmedre. Majd csak jön az új pasa. *Téged* egész biztosan megtart. Nem is lesz baj, ha egy öreg és tapasztalt török lesz az első férfi az életedben. Biztosan gyengéden veszi el az ártatlanságodat. A kövér, hájas férfiak állítólag jó szeretők.

– Te miről beszélsz? Én a szultán rabnője vagyok!

– Hát persze, drágám. Csakhogy a fényességes padisah nem fog feljönni Budára. Ha legyőzte Zrínyit, Szigetvárról vonul tovább Bécs felé. Rólad megfeledkeztek.

– Az lehetetlen! – tiltakozott Gyöngyi.

– Pedig ez a helyzet. Azért nem küldetett érted a szultán fő eunuchja. Alighanem Arszlán utódjának szántak. Már ha nem kerülsz be egy bordélyházba.

Gyöngyi nem felelt. Némán gondolkozott. Nem fog elhamarkodottan dönteni.

– Komoly az, amit a többi lányról mondtál? – kérdezte végül. – Akik pont úgy néznek ki, mint én?

– Persze. Ugye, milyen nehéz megemészteni a dolgot? Senki sem akar arról hallani, hogy létezhet ilyen fekete mágia.

– Nem tudom, hogy egy halott lelkét meg lehet-e idézni egy élő nő testében. Már a puszta gondolat is iszonyat.

Szörnyű sors vár azokra a szerencsétlenekre. Éppen ezért nem hagyom, hogy legyilkolják őket.

– Na, és hogyan akarod megakadályozni, hogy feláldozzák őket? – kérdezte Ajgül. Eltűnt a gúny a hangjából. Őszintén kíváncsinak tűnt.

– Elmegyek veled Szigetvárra. Már ha megengeded, bosztandzsi.

– Felőlem – vont a vállát Ajgül. – Legalább szemmel tudlak tartani. Úgyis megígértem Musztafának.

– Nem ő vár ránk Budán?

– Szeretnéd, mi?

– Hát... igen.

– Valaki más. Aki szerintem el fog téged kísérni.

– Ki az?

– Majd meglátod. De mondd, mit fogsz csinálni Szigetvárrott?

– Ki tudja, hogy a szultán oda készül?

– Csak a tanácsadói, meg persze a bosztandzsi.

– Mi van a magyarokkal?

– Még csak nem is sejtik. Szokoli Mehmed ravasz csapdát eszelt ki.

– Akkor megelőzőm Szulejmán seregét, és figyelmeztetem Zrínyi Miklóst a közeledő veszélyre.

Ajgöl elégedetten bólintott.

– Ezek szerint egy darabig együtt megyünk.

Nem vették észre, hogy Dünja minden szavukat hallotta.

Már Budán jártak. A kikötőben rengeteg fáklya égett. Janicsárok sorakoztak fel a vízparton. Egy magas, fekete bőrű alak fürkészte előttük állva a sötétséget.

– Herkules! – kiáltotta lelkesen Gyöngyi.

– Szema! Jól vagytok? Itt van mindenki?

A dereglye nekicsapódott a rakpart gerendáinak. Egy evező eltört. Az egyik eunuch felkiáltott, és belezuhant a vízbe. A társai szerencsére megragadták a kétségbeesetten kapálózó alakot, és kihúzták a partra. Bicsir valamennyire magához tért. A vár fele fordult, és felragyogott a tekintete. Szólt a többieknek, hogy segítsék ki a partra a háremhölgyeket. A janicsárok sorfalán túl ott várakozott a pasa négy zárt hintója.

– Ti nem jöttök? – kérdezte meglepődve Gülден. A többi lány is megtorpant. Halk moraj támadt. Visszajöttek a vízpartra.

– Nem. Mi tovább megyünk őfelsége, a szultán haditáborába – felelte Gyöngyi. Határozott hangja jelezte, hogy ellenvetésnek nincs helye.

– De úrnőm! De Szema úrnő, de Zulejka úrnő! – dadogta

Dzsafár. Elképedve bámulta a két nőt. – Azt nem lehet... veszélyes... ki vigyáz rátok?

– Én – hallatszott a háta mögül Herkules mély hangja. A szerencsen félretolta maga elől az ifjú hadimot, és átlépett a dereglyére. – Bicsir, mostantól te vagy a kiszlar agaszi. Vidd fel a lányokat a kádi háremébe. Nebahat asszony már várja őket.

– De úrnőm! – háborgott Dzsafár. Nem lehetett tudni, hogy Gyöngyihez, vagy Ajgülhöz beszélt-e. – Azt hittem... hogy leszek így isztambuli usztad?

A hatalmas csónakban ülő két fiatal nő azonban nem is törődött vele. Gyöngyi elnézett Dzsafár mellett. Dermedten bámulta a partot. A lányokat közben beterelték a kocsiba. A janicsárok mellett kemény arcú, félmeztelen, izmos férfiak jöttek el. A ruhájuk alapján hajósok, sajkások lehettek. Az élükön pedig...

A magas, karcsú alak magabiztos könnyedséggel közeledett. A tagbaszakadt, széles vállú evezősök között egyből látszott, hogy egy nő vezette az érkezőket. Az arcát kendő takarta el. A fáklyák fényében azonban jól látszott tiszta, szürke szeme.

A sajkások beszálltak, és megragadták az evezőket. Azonnal elcsitult a hajó imbolygása. Gyöngyi ennek ellenére

is úgy érezte, hogy mindjárt elhányja magát.

A félmeztelen férfiak parancsnoka megállt a móló legszélén. A háta mögött kiürült a kikötő. Elvonultak a janicsárok is. A magas nő a dereglyébe dobta súlyos bőrsákját. Utána egy határozott mozdulattal elhúzta az arca elől a kendőt.

Gyöngyi halkán felnyüszített.

– Csak megtaláltalak! – kiáltotta Jutka. – Hát nem öleled meg régi barátnődet?

Tizenhetedik fejezet

A háború árnyékában

Már a Csepel-sziget déli csúcsát is maguk mögött hagyták, mire Gyöngyi végre meg tudott szólalni. A dereglye közepén ültek. Átölelték egymást, és hangosan bőgtek. Jutka a boldogságtól, Gyöngyi a megkönnyebbüléstől.

– Akkor tényleg nem akarsz bosszút állni rajtam? – kérdezte immár vagy tucatszorra.

Szőke barátnője minden kérdés után még jobban sírt. Az evezősök csodálkozó pillantásokat vetettek rájuk, de közben némán, ügyesen tették a dolgukat. Sokkal gyorsabban haladtak annál, mint amikor a hadimok fogták a súlyos farudakat. Igaz, most csak négy utas ül a dereglyében.

– Már egy éve nem gondoltam édesapámra, édesanyámra – nyöszörögte Jutka. – Most meg egyszerre előjött minden. Mit gondolnának rólam?

Mit gondolna rólam az apám meg az anyám? – Gyöngyi

fejében ez a gondolat bukkant fel. – *Vagy Rózsa anyó. Mit gondolt Cecília asszony, mielőtt megölték volna?*

– Bűnöző lettem, Gyöngyike...

Olyan régóta nem szólította így senki!

– ... kuplerájos, orgazda és kábítószer-kereskedő.

Gyöngyi összerezzen.

– Halkan, te! – ragadta meg Jutka vállát. – Meghallja a bosztandzsi.

Ajgül felé biccentett.

– Milyen bosztandzsi? – csodálkozott Jutka. – Fatiméről beszélsz? Hiszen ő az ópiumcsempészek kincstárnoka. Arábiából küldték ide.

A jóval arrébb ülő Ajgül, vagyis Zulejka... illetve *Fatime* csúfondárosan elmosolyodott. Kitalálta, hogy róla beszéltek. Hatalmasat ásított. Macskamódra összegömbölyödött a gyékényen, és máris elaludt.

– Most akkor mindent mesélj el! – kérte Gyöngyi rég nem látott barátnőjét.

– Hát jó – sóhajtott fel a szőke lány. – Van időm, amíg leérünk Mohácsig.

– Mohácsig? A csatatérig, ahol...

– Ne kezd el a múltat emlegetni. A csempészek ott várnak ránk lovakkal. Most azonban ne törődjünk a holnappal.

Megtanultam, hogy a férfiak világában az a legjobb, ha az ember leánya a mának él.

Jutka ismét felsóhajtott. Végighúzta az ujját a homlokát elcsúfító, mély sebhelyen.

– Szóval az én történetemre vagy kíváncsi? Hát jó. Azt azonban tudnod kell, hogy nem lesz valami szép.

A beszámolója egészen napkeltéig eltartott. Egy kis öbölben kötöttek ki. Éppen csak annyi ideig maradtak itt, hogy átszállhassanak egy karcsú, gyors folyami naszádba. Ennek már vitorlája is volt. A rác sajkások nem törődtek különös utasaikkal. Vezetőjük, egy ősz bajszú, kopasz férfi szó nélkül eltette a szultáninákat, melyeket Herkules nyújtott oda neki. Már is folytatták az útjukat.

Gyöngyi Jutkához bújva aludt el. Elalvás előtt felvett egy hosszú köntöst, és férfi módra turbánt kötött a fejére. Elrejtette hosszú haját. Távolról nézve alighanem olyan volt, mint egy lányos arcú fiú. Herkules odaült melléjük. Némán figyelte a lassan lemaradó tájat. Időnként nagyot sóhajtott. Talán ópiumra vágyott? Az is lehet persze, hogy eszébe jutott távoli, rég látott szülőföldje.

Gyöngyit délben nem a meleg, hanem a természet szava ébresztette fel. Az szóba sem jöhetett, hogy megálljanak, és a bokrok között elbújva végezze el a dolgát. Tűzvörös lett az

arca, amikor Herkules elmagyarázta, hogyan is működik az ilyesmi a hajókon.

– Előbb-utóbb úgyis odaguggolsz a naszád végébe. Nézd meg, a többieknek sem lett semmi baja tőle.

Jó pár testes teherhajó mellett haladtak el. A török és a délszláv hajósok jókedvűen integettek a csempészeknek. Még csak nem is sejtették, hogy szökött háremhölgyek is utaznak a fürge vízi jármű fedélzetén. Gyöngyi végül kénytelen volt engedni hólyagja parancsának. Előtte persze alaposan megfigyelte a saját legénységüket. A férfiak csakis akkor guggoltak a hajó végébe, ha a nagy dolgukat kellett elvégezni.

Bezzeg, amikor vizelni akartak! Egymás mellett állva hencegtek azzal, hogy ki tud messzebb elfröcskölni. Gyöngyi nem is nézett oda. Meglepődve hallotta, ahogy Jutka és Ajgül jókedvűen biztatta a vízbe hugyozó hajósokat. A férfiak meg majdnem megpukkadtak a nevetéstől. Ráadásul utána kétszer olyan erővel eveztek, és hangosan trágár dalokat énekeltek. Időnként jókedvűen Jutkáék felé pillantottak. A keménykötésű fickóknak felettébb tetszett, hogy az utasaik ilyen nagyra értékelték a férfiasságukat.

Dolga végeztével Gyöngyi szappannal mosott kezet. Az öreg kormányos eddig rá sem nézett, de most halkán morogva megcsóválta a fejét. A lánynak azonban esze ágában

sem volt lemondani a tisztaságról. Egy darab szappant kimentett az óbudai háreből. A törökök között rengeteg hasznos dolgot is tanult. Ezekhez ragaszkodni akart.

Feltámadt a szél. Megduzzadt a vitorla. Még gyorsabban haladhattak lefelé. Sikerült jó pár mély fekvésű, teherszállító hajót le hagyniuk. A parton mind gyakrabban bukkantak fel üszkös romok. A tető nélküli falak között vastag fák nőttek. A magasságuk elárulta, hogy ezek a falvak még huszonhatban pusztultak el. A mohácsi katasztrófa évében. Amikor az a szörnyeteg Szulejmán rászabadult Magyarországra.

De vajon tényleg egy véres kezű fenevad a törökök császára? Furcsa, hogy ez a kérdés csak most merült fel Gyöngyiben. Gyermekkorában kizárólag rosszat hallott Szulejmánról. Az elmúlt másfél évben viszont... a birodalom urát nem véletlenül hívták *Nagy Szulejmánnak*. Oka volt annak is, hogy a Törvényhozó névvel tisztelték. Felvirágoztatta és nagyá tette a nemzetét.

A törökök még sohasem voltak olyan gazdagok és erősek, mint most.

Buda

Napnyugta előtt nem sokkal félelemtől remegő hadimok

borultak Arszlán pasa budai házában az udvar kövére. A fal mellett puskás janicsárok sorakoztak. A harcosok némán figyelték az eunuchokat szidalmazó defterdárt.

– Pokolra való kutyafattyak! Hogy hagyhattátok, hogy elrabolják a szultán két ágyasát? Karóba húzatom a fejeteket!

– A mellette álló bosztandzsira nézett. – Végeztessenem ki őket?

Amíg a fényességes padisah nem nevez ki új beglerbéget a budai vilajet élére, addig a defterdár volt az egykori magyar főváros ura. A sokat tapasztalt, vén tisztviselő azonban nagyon is jól tudta, hogy érdemes együttműködni a szultán félelmetes hírű titkosszolgálatával.

– A haláluk nem old meg semmit. Kiontott vérük nem árulja el, ki szervezte meg az emberrablást.

– A janicsárok szerint egy közismert bűnöző, Dzsebedzsi hozta a sajkásokat – magyarázta a defterdár.

– A janicsárok arról is beszéltek, hogy a fegyverkovács valójában egy asszony! – figyelmeztette a fiatal katonatiszt. Ez annyira otromba állítás volt, hogy a defterdár kényszeredetten elnevette magát.

– Igazad lehet, bosztandzsi. Összevissza beszéltek.

A fiatalember kilépett az árnyékból. A defterdár félszegen felnézett a magas alakra. A bosztandzsi arcát mintha

kősziklából faragták volna. *Hogy lehet valakinek ilyen velejéig ható, metsző pillantása?* – töprengett az öreg tisztviselő. – *Nem csoda, hogy mindenki inkább vallomást tesz, minthogy ez a Musztafa vallassa.*

– Engem az érdekelne, hogy hová vitték a lányokat. Szema úrhölgy négyszáz oszmániét ér. Talán ezért rabolták el.

Musztafa a földön fekvő hadimok felé fordult.

– Hova tűnt a két lány? – kérdezte nyugodt, de könnyörtelen hangon.

– Esküszöm az életemre, hogy nem tudjuk! – siránkozott egy alacsony, idős eunuch. – Olyan gyorsan történt minden! Mire észbe kaptunk, már el is tűntek.

– Igen! Igazat mond!

– Nem tudjuk, hogy hova mentek!

– *Én tudom!*

A hadimok döbbenetesen elhallgattak. Az udvaron álló összes férfi az épület felé fordult. A női hang a magasból, az emelet irányából jött. Odafent két apró kéz kapaszkodott a rácsba.

– Én tudom, hogy hová mentek! – kiáltotta újra egy fiatal nő. Csak egészen halkán érződött magyar akcentusa.

Musztafa az öreg eunuchra nézett.

– Hozzátok elém ezt az asszonyt.

A hadimok annyira meg voltak rémülve, hogy ellenkezés

nélkül kivezették az udvarra a fiatal nőt. Dünja bemutatkozott, és utána elmondta, hogy mik a feltételei. Musztafa először hallani sem akart a dologról. Dünja kemény tárgyalópartnernek bizonyult. Csak öt perc alkudozás után tudtak megegyezni. A defterdár alig kapott levegőt. Most idegesen bámulta vadonatúj ágyasát. A fekete hajú, karcsú háremhölgy ugyanis a titokért cserébe azt kérte, hogy azonnal kerüljön át az öregember szerájába. A magyar lány nem volt buta. Jól tudta, hogy a defterdár házában biztonságban lesz. Amikor az alku véget ért, odalépett Musztafa elé. A bosztandzsi közelebb lépett hozzá.

– Szigetvárra mentek – suttogta Dünja. – Be akartak kéredzkedni a fényességes padisah háremébe.

Musztafa egészen halványan elmosolyodott. Egy ilyen vakmerő terv nagyon is illett ahhoz a vadóc lányhoz.

Összevonta a szemöldökét. Dünja ijedten hátralépett. Azt hitte, hogy vallomásával magára haragította a könyörtelen tekintetű bosztandzsit.

Musztafa valójában egészen másra gondolt. Arra, hogy Gyöngyi, vagyis Szema úrhölgy már rég nem volt az a meggondolatlan, forró fejű lányka, akivel megismerkedett. A múltkor, a hárem előszobájában egy lenyűgöző, okos és bátor fiatal nővel beszélhetett. Azóta nem telt el egyetlen nap sem

anélkül, hogy ne gondolt volna legalább tucatnyi alkalommal rá.

Kénytelen volt beismerni magának, hogy szerelmes lett.

A kötelessége azonban megkövetelte, hogy a szerelmét betuszkolja egy hetvenéves aggastyán ágyába. Ha Gyöngyi bekerül az agg Szulejmán háremébe, akkor sírig tartó magány és szomorúság vár rá.

Joggal átkozza majd Musztafa nevét.

– Utánuk megyek. Mindkét ágyst eljuttatom a fenséges padisah haditáborába.

A defterdárnak ez ellen nem volt a legcsekélyebb kifogása sem. Örül, hogy megszabadulhatott a bosztandzsitól és a fekete egyenruhás lovas testőröktől.

Eszébe jutott valami. Jobb lesz ezt a dolgot addig tisztázni, míg Musztafa itt van.

– Mi legyen az öregasszonnyal? – kérdezte aggódva.

– Beszélek vele.

Zehra anyót a Gellért-hegy előtti haditáborban találta meg. Az idős nő nem is törődött az őrzésére otthagyt két testőrrel. A sebesülteket látta el. Arszlán gyalázatos vereségének túlélői csak nemrég érkeztek meg Budára.

– Mit sikerült megtudnod, fiam? – kérdezte Musztafától. Az eszébe sem jutott, hogy esetleg félnie kellene a

bosztandzsitól. – Attól tartottam, hogy túl későn riasztottalak. Már nem volt időm szólni Szemának arról, hogy eljövök hozzád.

Musztafa intett, hogy menjenek távolabb a sebesültektől. Kisétáltak a Duna partjára. Leültek a lapos kövekre.

– Gyöngyi él. Úton van Szigetvár felé.

– Magától megy oda, vagy erővel kényszerítik? – kérdezte az öregasszony.

– A Dzsebedzsi van vele.

– Akkor magától ment.

– De Zulejka, vagyis Fatime, a kábítószer-kereskedő is elkísérte.

– Akkor mégiscsak fogoly. Persze nem verték bilincsbe. Lehet, hogy észre sem vette, hogy milyen ügyesen manipulálták. Zulejka, az a kis szajha, engem is félrevezetett.

– Herkulest és Nurhánt is. Nagyon ügyes bűnöző.

– Most akkor mit teszel?

– Viszek magammal tíz testőrt meg harminc váltólovat. Úgyis meg kell jelennem a fővezír színe előtt. Megkeresem Gyöngyit, és kiszabadítom, ha lehet.

– Utána pedig...

A bosztandzsi nem válaszolt. A folyón tovasodró hajókat és tutajokat nézte. Néhány sirály rikoltozott a magasban.

A fiatalember végül némán felkelt. Intett az embereinek, hogy vezessék oda a lovát. Végül csak vonakodva szólalt meg:

– Utána átadom a szultán fő eunuchjának.

Zehra anyó is felkelt. Odalépett Musztafa elé, két tenyerébe fogta a harcos arcát, és mélyen a szemébe nézett.

– Ez te magad sem hiszed el.

– Anyó?

– Az előbb Gyöngyinek nevezted. Ha azt mondtad volna, hogy *Szema úrnő*, akkor tudnám, hogy elviszed a szultánnak. Te azonban nem ezt a nevet használtad.

Musztafa gyengéden megfogta az idős asszony kezét és eltolta az arcától. Egy könnyed mozdulattal fellendült a nyeregbe. A testőrök felsorakoztak a háta mögött. A Duna felől fújó lágyszél meglengette lándzsáik keskeny zászlóit.

– Jó utat kívánok neked, bosztandzsi. Amikor majd megtalálod a lányt, döntened kell. Mire hallgatsz? A fejedre vagy a szívedre?

Musztafa nem válaszolt. Mereven maga elé nézve a sarkát a csatamén oldalába nyomta. A tüzes állat fűgén elindult előre. Az osztag nemsokára már vágatva haladt dél felé.

A Dráva partja, muharram hónap 18.

Oszama Ul-Derán dühösen ült a sátrában. Gyűlölködő pillantást vetett az üres üveggömbre. Undorodott ettől a nedves, sáros vidéktől. Bárcsak újra otthon lehetett volna Arábia tiszta, felhőtlen ege alatt, a végtelen sivatagban.

A sötét mágust kifejezetten bősztette, hogy körülötte mindenki olyan jókedvű. A hadjárat remekül haladt. Új gazdái, a törökök elfoglalták, vagy ahogy ők mondták, felszabadították Babócsa és Csurgó várát. Bezárult a csapda Zrínyi Miklós farkasodúja körül. Ul-Derán akár megkönnyebbülten fel is lélegezhetett volna. Csakhogy akadt egy gond, amiről a többiek nem tudhattak. Még Szokoli Mehemed sem.

Az a megátalkodott vénasszony egészen addig nem hajlandó előjönni a mocsárból, amíg Zrínyi él. Az ostoba szipirtyó! És még egy ilyen gyáva senkit tartanak a Kárpátok legfőbb boszorkányának! Hogy a pokolba lehetett Sztára Górából a testvériség egyik legfőbb vezetője?

Az arab férfinak minden oka megvolt arra, hogy dühöngjön. Eddig három alkalommal küldte el a távolból sötét szolgáit, hogy végezzenek azzal a gyáva gyaúrral. Csakhogy valaki tényleg védelmezte a grófot. Sem a nappali, sem az éjszaki támadások nem jártak sikerrel.

Kintről behallatszott a tábor zaja. A mágus tudta, hogy nem

várhat tovább. Holnap, muharram 19-én az előőrs katonái odaérnek Szigetvár alá. Mihelyt felverik a vénember sátrát, el kell kezdeni a szertartást. A fényességes szultán, ez a makacs aggastyán azonban egyre csak ellenkezett. A kifogásokat kereste.

Ul-Derán hörögve felnevetett. Szulejmánnak teljesen elment az esze. Hogy lehet olyat mondani, hogy a lányok lelkét félti? Mégis mit számít egy tucatnyi háremhölgy lelke? Hiszen csak nők! Kevesebbet érnek egy lónál vagy egy tevénél is!

Dühösen megrázta a fejét. Kész tények elé kell állítania Szulejmánt. Ez pedig azt jelenti, hogy Zrínyinek ma meg kell halnia.

Becsukta a szemét, és erősen összpontosított. Lehúzta a bal kezéről a gyűrűket, és a tenyerét lágyan rátette a gömbre. Érezte, ahogy a tudata kitágult. Mintha a magasból egy madár szemén át látta volna a Zselic déli oldalát, a visszataszító, párolgó mocsarat, az Almás-patakot és az ösvényen ügető lovasokat. Ul-Derán elméje egy pillanatra megérintette az elől léptető, egyenes testtartású, büszke, idősebb férfit. Meggyőződött arról, hogy valóban Zrínyi Miklós vezeti a vadászokat. Ezek szerint az átkozott gyaurok még nem tudnak arról, hogy közeledik a török sereg.

Nagyszerű.

Olyan erősen összpontosított, hogy teljesen kizárta magából a katonai tábor zajait és szagait. Akarata és keserősége fekete felhőként lebegett a Zselic fölött. A lenti állatok nyugtalanná váltak. Futásnak eredtek a szarvasok, az őzek. Megrémültek, és a sűrű bokrok között kerestek menedéket a nyulak és sünök.

Az öreg vadkan azonban sokkal bátrabb volt náluk. Szilárdan megvetette a lábát a tölgyfák árnyékában, és dacosan az égre emelte a szemét. Dühbe gurult az áttetsző, fekete felhő érintésétől. Érezte, hogy bajba kerül, de nem tudta felfogni, hogy mi fenyegeti.

Ő volt a környék koronázatlan királya.

Vetélytársait már rég elűzte, vagy megölte. Szokás szerint most is egyedül járta az erdőt. Éppen enni készült, amikor megérintette a különös, felkavaró érzés. Amúgy is lobbanékony, őrjöngő haragú állat volt. Csupán néhány pillanatnyi böszítés kellett ahhoz, hogy habzó szájjal felkészüljön a támadásra. Hangosan hörgött, majd fülelni kezdett. Meghallotta a lovasok hangját. Belevetette magát a sűrű bozótba, és néhány kisebb fát kifordítva a helyéből, hangosan csörtetve elindult a völgy felé.

A dombtetőn egy kis csapat lovas ügetett.

– Én mondom neked, Miklós bátyám, kincset ér az a rettenetes nőszemély! – bizonygatta Alapi Gáspár, Szigetvár helyettes főkapitánya. – Visszavonok minden rosszat, amit mondtam róla.

– Az én hátamon is futkosott a hideg, valahányszor találkoztam vele – bólíntott Medvei Benedek. – Ma viszont azt mondom, hogy nem lehet rá egy rossz szavunk sem.

Jó barátja, Orsics István megbökte a lova oldalát a sarkantyújával, és felzárkózott Benedek mellé. Az elöl ügető Zrínyi hátára sandított, és közelebb hajolt a másik lovashoz.

– Azok a török rabok talán maguktól haltak meg a börtön sötétjében? – kérdezte halkán. – Nem hinném.

Azért suttogott, mert nem akarta, hogy Miklós úr is értesüljön a váratlan halálesetekről. A lupa mást amúgy sem bántott. A főkapitánynak így is éppen elég gondja akadt. Kész szerencse, hogy végre rá tudták beszélni egy kis vadászatra. A török elkerülte Szigetvárt. Errefele még a portyázóik sem jártak. Csurgó után alighanem Kanizsa vagy Egerszeg felé vonult tovább Szulejmán serege.

Orsics István reménykedve elmosolyodott. Talán újra Kőszeg vára állítja meg a pogányt. Úgy tűnt, hogy Szigetvár védői megúszták a harcot.

A lovasok megálltak a tölgyfák között. Zrínyi gróf a nyeregből kihajolva a nyomokat vizsgálta. Nemrégiben egy hatalmas vadkan járhatott ide. Fejedelmi példány. Zrínyi vastag nyelvű lándzsával vadászott az ilyen fenevadra. Mások talán puskát használtak volna, de a gróf legyintett. Öreg őrmestere, a sánta Petár is gyakran mondogatta: „Nincs olyan vadkan, ami legyúrne egy Zrínyit.” A főkapitány azonban nagyon is odafigyelt az emberei szavára.

– Ha nincs a lupa, akkor most már talán halott vagyok – mondta csendesen. – Nem örülök neki, mert érzem benne a kegyetlenséget, de akkor is megmentette az életemet.

– Háromszor! – bólintott Gáspár.

– Ha csak nem képzelődtünk – csóválta meg a fejét Benedek.

– Hát, ha eddig nem hittél a sötét erők létezésében, akkor most már hiszel.

– A kard nem fogta azokat a ködszellemeket, akik Miklós bácsira támadtak a holdfényben.

– Sem a pisztolygolyó!

– Bezzeg a lupa körme! Álmomban se jöjjön elő, ahogy végzett velük.

– Igaza volt Báthory grófnőnek, valamilyen sötét erő jelent meg a mocsárban – mondta Zrínyi. A fiatal harcosok

egyetértően bólintottak. Mindenki érezte az újonnan jött, ártó hatalom jelenlétét. A várban nem akadt katona, akit ne gyötört volna komor előérzet. A férfiak és a nők egyaránt álmatlanságra, nyugtalanságra panaszkodtak. Mind gyakoribbá vált a veszekedés és a vita. Persze lehet, hogy szó sem volt természetfeletti erők beavatkozásáról. A háború árnyékában könnyen elszabadultak az indulatok.

– Erzsébet asszony azt is mondta, hogy közeledik egy még erősebb védelmező is. Azt viszont nem árulta el, hogy ki az.

Gáspár éppen nyitotta a száját, hogy válaszoljon, amikor a völgyben egy dörrenés hangzott fel. Utána hangos sikoly hallatszott.

Nők kétségbeesett sikítása.

– Utánam! – kiáltotta Zrínyi. Habozás nélkül megsarkantyúzta a lovát, és vágatva elindult lefelé a dombon.

Újabb lövés dörrent. A gróf megismerte egy halálra sebzett ló nyerítését. Utána egy férfi fájdalmas üvöltését hallotta. Női sikolyokat. Egy másik haldokló ló jajveszékelő nyerítését.

Gyorsan leért a völgybe. Derék csataménje semmitől nem ijedt volna meg. Könnyedén átugrott az alacsony bokrok között, és máris a széles tisztáson vágatott tovább. A fák előtt két kibelezett ló feküdt az avarban. Az egyik még élt.

Felemelt fejjel, kimeredt szemmel bámulta a gyilkosát, a vadkant. A szörnyeteg alig volt kisebb egy jól megtermett bikánál.

Zrínyinek csak egy pillanatnyi ideje maradt. A tudatával nem is próbálta meg felfogni a látványt. Támadásra vezette a paripáját. Maga elé szegezte az alkarnyi vastagságú, medveölő lándzsát, és a fenevadra rontott.

A vadkan meghallotta a patadobogást. Elképesztő gyorsasággal fordult meg. A háta mögött egy vértócsában mozdulatlanul feküdt egy fekete ruhás férfi teste. Az otromba jószág nem várta be a támadást. Hangosan fújtatva Zrínyire vetette magát. Nem a tenyérszerű hosszúságú agyari voltak a legfélelmetesebbek, hanem a szeme. Mindkettő vörösen izzott. A gróf még sohasem látott ilyesmit.

Minden erejét beleadva döfött a lándzsájával. Legénykora óta már több tucatnyi vaddisznóval végzett ugyanígy. Pontosan tudta, hogy hová kell szúrnia. A csillogó acélhegy mélyen elmerült a bozontos, fekete bundában. A vadkan azonban nem zuhant el. Így közelről még hatalmasabbnak tűnt. Majdnem olyan magas volt, mint a csatamén. A súlya meg legalább kétszer akkora lehetett.

Ahogy meglendítette a fejét, véres nyál fröccsent az avarra. Zrínyi lova hangosan felnyerített a fájdalomtól, amikor a

görbe, sárga agyar alig tenyérynire a gróf lábától belemart az oldalába. A vadkan ütése kibillentette az egyensúlyából. Megtántorodott, és oldalra zuhant. Zrínyi két kézzel kapaszkodott a lándzsa végébe. A vaddisznó egészen egyszerűen kiemelte a nyeregből. A férfi csizmája nagyot csattanva belemerült az avarba. Zrínyi megpróbálta megvetni a lábát az agyagos földön. Előrehajolt, és teljes testsúlyát beleadva az erőfeszítésbe, még mélyebbre nyomta be a lándzsát. A vadkan térdre esett, de nem adta fel a küzdelmet. Már rég meg kellett volna halnia.

Tényleg vörösen izzik a szeme – futott át a gróf elméjén.

Hiába szorította a lándzsanyelet, a vastag farúd egyre jobban hátracsúszott a kezében. Már csak két lépés választotta el a félelmetes agyaraktól. A vadkan hangosan fújtatott. Iszonyatos bűz tört elő a szájából.

Valaki odaugrott Zrínyi elé. Egy fiatal, vörös hajú legény. Vagyis inkább leány. *Mit keres itt egy nő?* Megragadta a lándzsa nyelét, és ő is ránehezedett.

– Menekülj, te balga! – kiáltotta a gróf. – Kibelez téged is!

A vakmerő teremtés hallgatott a tanácsra. Elengedte a lándzsát. Alighanem káromkodhatott. Nem lehetett érteni a szavait.

Bolond ez a lány?

Ahelyett, hogy elfutott volna, odaszökkent közvetlenül a vadkan mellé, és a jobb tenyerét az állat fejére szorította.

Mindjárt meg fog halni.

De nem. A fenevad szeméből eltűnt a vörös izzás. Elernyed a hatalmas, izmoktól duzzadó test. A lándzsa egyből beljebb csúszott. Átdöfte a szívet.

Megbolondult a világ?

Egy másik karcsú alak ugrott oda az őrült vörös mellé. Megragadta, és arrébb lökte.

– Elment az eszed?

A szőke lány a legrágárabb török és magyar káromkodásokat zúdította a vadkanra. De nemcsak a szája járt, hanem a keze is. Egy súlyos kalapáccsal újra és újra lecsapott a vadkan fejére.

Zrínyi elengedte a lándzsát, alaposabban is megnézte magának a két ismeretlent.

– Abbahagyhatod, leányom – mondta a szőkének. Felkelt, és felsegítette a földről a vörös hajút is. – A vadkan már halott!

– Vigyázz, Miklós bátyám!

A három legény most ért le a tisztásra. Az elöl haladó leugrott a nyeregből, és pisztolyát a lányokra szegezte.

– Ezek itt törökök! – kiáltotta.

– Vak vagy, vagy bolond, te ostoba fajankó? – üvöltött rá a kalapácsos. – Magyarok vagyunk!

Gáspár kezében megremegett a súlyos pisztoly. A magas, izmos alakra szegezte. Már majdnem elsütötte, amikor meghallotta a gúnyos nevetést. Odanézett, és kis híján kővé vált. De nem valami gonosz varázslat csapott le rá. Nyílvessző ütötte át a szívét.

Ámor nyila!

Még sohasem látott ilyen gyönyörű, fekete szemű menyecskét! Nem is törődött a nő kezében lévő puskával.

– Dzsebedzsi, te vagy a fajankó! – nevetett a harmadik leány. Egy fának támaszkodva figyelte a vérontást. Leengedte a puskacsövét. – Törökül bizonygattad nekik, hogy magyar vagy!

Újabb lovasok értek oda. Lándzsák, kardok, puskák gyűrűje vette körbe a három ismeretlent.

– Engedjétek le a fegyvert! – kiáltott Zrínyi. A parancsot horvátul is megismételte. Az emberei azonnal engedelmeskedtek. Leszálltak a nyeregből, és közelebb jöttek.

– Kisasszonyok, én Zrínyi Miklós, szigeti főkapitány vagyok. Bennetek kit tisztelhetek?

– Jutka vagyok – felelte a magas, csontos arcú lány. Már

nem őrjöngött. Leengedte a kalapácsot. Váll nélküli zubbonya szabadon hagyta izmos karját. A fa mellett álló, keleti szépség felé biccentett. – Ő pedig...

– Zulejka! – kiáltotta a fekete hajú lány. A vitézekre mosolygott. Annyira édes volt azokkal a gödröcskével az arcán. – Kaphatok egy korty vizet?

Benedek majdnem összeütközött Istvánnal, úgy sietett a vizestömlővel. A török lány azonban Alapi Gáspártól fogadta el az italt. Neki volt a legdíszesebb ruhája.

Zrínyi nem törődött a turbékoló fiatalokkal. Kihúzta a lándzsát a vadkan teteméből, és odaadta az egyik vitéznek. A viharvert végvári harcosok ámulva álltak a bikányi vaddisznó mellett. A gróf odament a földön fekvő fekete férfihoz. Nagyon régóta nem találkozott szerencsennel. Ilyen óriással meg még soha. Megigazította a süvegét, és gyorsan körülnézett a tisztáson. Úgy döntött, hogy semmin sem fog csodálkozni.

Az őrült lány a fekete férfi mellett térdelt. Nem törődött a vérrel. Biztos, gyors mozdulatokkal elzárta a vérzést, és kitisztította a sebeket.

Tanult gyógyító – gondolta Zrínyi. – Pedig milyen fiatal. Persze manapság pont ilyenekre van szükség.

– És te, leányom?

A fiatal nő végre felnézett a grófra. Ha lehet, még Zulejkánál is szebb volt. Zöld szeme smaragdként ragyogott. Befejezte a seb elkötését, aztán felkelt, és úgy pukedlizett, mintha bálteremben lettek volna, nem az erdőben.

– Kővári Gyöngyvér, a gróf úr szolgálatára.

Zrínyi elnevette magát. Pontosán tudta, hogy mit bámulnak tágra nyílt szemmel a vörös vadóc mögött álló katonái. A lány szoknya helyett szűk lovaglónadrágot viselt.

– Mondd csak, nemes Kővári kisasszony, ha magyar vagy, akkor miért viseled a háremhölgyek fátylát?

A lány elpirult, és az arcához kapott. Csak lassan, vonakodva vette le a fátylat.

Tényleg gyönyörű volt!

– Elmondanád, hogy mit kerestek itt? Feltételezem, hogy nem vadászni indultatok.

– Azért jöttem, hogy figyelmeztessem a gróf urat.

– Mire, kedves?

– A szultán serege holnap ilyenkor már Sziget előtt táboroz.

A szavait izgatott moraj követte.

– Az lehetetlen!

– Hiszen kikerültek minket!

– Kanizsa kell nekik, nem Sziget.

– Mit szólsz ehhez, kisasszony? – nézett Zrínyi a vakmerő teremtés szemébe.

– Azt, hogy ne reménykedjete. A török császár Szigetet akarja. A csapda bezárult.

A gróf bólintott. Elfordult a lányoktól.

– Petár, küldj ki felderítőket. Ne kockáztassunk – parancsolta az idős harcosnak. Intézkedett arról, hogy egy kocsi jöjjön a vadkanért és a sebesült szerecsenért. Lovat hozatott a lányoknak is. Udvariasan felsegítette a vörös hajút a nyeregbe.

Vörös...

Megdermedt.

Az emberei döbbsen néztek rá. Alighanem kifutott a vér az arcából.

– Bocsánat, kisasszony, mit is mondtál az előbb? Mi a keresztneved?

– Gyöngyvér, de a gróf úr szólítson nyugodtan Gyöngyinek.

– Gyöngy... vér? – kérdezte Zrínyi, és megdörzsölte a halántékát.

– Úgy látszik, megelőzött a híred, Gyöngyike – kacagta a szőke lány. Közelebb léptetett új lovával.

A gróf azonban nem törődött vele. Behunyta a szemét.

Fehér... mint a gyöngy. Vörös... mint a vér.

Ez a fruska volna az én védelmezőm?

Szigetvár, augusztus 6.

Persze, Jutka, hiszek neked. Minden szavadat elhiszem – jelentette ki Zrínyi. A szigeti vár lovagtermében ültek. A falakat beragyogta a lenyugvó nap fénye. – Egy falusi kovács gyermeke vagy, egyszerű jobbáglány.

Alaposan megnézte magának az erőteljes felépítésű szőke nőt, utána viszont az ablak felé fordult.

– Halkabban viháncoljatok! A saját szavát sem érti az ember!

Benedek és István Zulejka lába előtt ült a szőnyegen. Borral és apróra vágott, erősen fűszerezett hússal kínálgatták. Versengtek a mosolyáért. Gáspár viszont majdnem felrobbant, amikor hét órakor el kellett mennie ellenőrizni az őrségváltást.

Zrínyi semmit sem bízott a véletlenre. Lehet, hogy az erdőben talált leányok csupán szélhámosok vagy török kémek voltak, de az is elképzelhetőnek tűnt, hogy tényleg a közeledő vészre akarták figyelmeztetni. Éppen ezért a gróf megkettőzte az őrséget, és háromtucatnyi lovas járőrt küldött ki a környékre. Még a délelőtti portyázók sem érkeztek vissza,

nem, hogy a délutáni fürkészők.

Az idős férfi kezdett nyugtalanná válni. Egy-két napja hagyta, hogy az embereiről rá is átragadjon a reménykedés. Félig-meddig elhitte, hogy a török elkerüli Szigetet. Ha viszont kiderül, hogy a vörös vadóc igazat mondott...

Visszafordult Jutka felé. A lány belekortyolt a poharába, majd az ezüstkupát visszatette az asztalra.

– Tokaj környékén azért kicsit mások jobbágyok, mint nálunk – folytatta Zrínyi. – Errefelé igen ritka, hogy egy hajadon térdig érő lovaglócsizmát viseljen.

Jutka halványan elpirult.

– Olyan csizmát, aminek a szárába két-két kést rejtettek.

Jutka tűzvörös lett.

– Nézd, kedves, én készségesen elhiszem, hogy a tokaji jobbáglányok szemrebbenés nélkül leülnek vacsorázni egy gróf asztalához. Tudják, hogyan kell viselkedni. Magabiztosan és nyugodtak. Egy szemvillanás alatt felméri maguk körül a terepet. Tudják, hol állnak az örök, és hova nyílnak az ajtók.

Jutka most már nem vörös, hanem inkább sápadt volt. A tenyerét az asztalra tette, és leheletnyit felemelkedett.

– Maradjál csak, lányom. A szavamat adom, hogy nem lesz bántódásod. Még akkor sem, ha kiderül, hogy török kémek

vagytok.

– Nem vagyunk kémek! – kiáltotta a nő. Az ökle hatalmasat csattant az asztalon. Gyorsan észbe kapott. Lesütötte a szemét, és az ölében összefogta a két kezét. – Szóval... nem vagyunk török kémek, nagyságos gróf úr.

– Holnapig minden kiderül. Nem is tudom, hogy mit kívánjak. Azt, hogy tévedjetelek, és elkerüljön minket a török. Csak hát akkor egyértelmű, hogy hazudtatok. Vagy inkább abban reménykedjek, hogy felbukkan Szulejmán serege, mert ez igazolná a jó szándékotokat?

Jutka nyugtalanul az ajtó felé pillantott.

– Hol van már Gyöngyi? – kérdezte.

– Lent az ispotályban. A szerecsent ápolja. Mi is a neve?

– Herkules.

Zrínyi felvette a kupát, és ivott egy korty bort, utána némi bizonytalansággal a hangjában szólalt meg:

– Mondd csak, te lány, ez a Herkules ez tényleg olyan... na, szóval tudod.

– Hogy eunuch? Igen, az. Arszlán pasa háreméből.

– De hát ha kiherélték, akkor hogy nőtt meg ekkorára?

Az ablak mellett elhallgatott a fecsegés. Benedek és István is Zrínyi felé fordult. Őket is érdekelte a válasz. Zulejka duzzogó képet vágott, és a lábával megbökte Benedeket. A

vitéz azonnal visszafordult, és ostobán elmosolyodott. Most már István sem törődött Jutka feleletével.

Ők ketten már a délután folyamán eldöntötték, hogy mindaddig egész közelről tartják szemmel a szépséges, de felettébb gyanús török leányt, míg el nem jön az igazság pillanata.

– Nem tudom – mondta Jutka. – Gyöngyit volna érdemes megkérdezni.

– Gyöngyit? Mesélj még róla.

– Majd mesél ő magáról, ha úgy tartja a kedve.

– Szóval a tokaji jobbáglányok bármikor ellentmondanak egy grófnak. Na, szép – csóválta meg a fejét megjátszott felháborodással Zrínyi. Az ajtó felé fordult. Lépések hallatszottak.

Először egy harminc év körüli csinos, fiatal nő lépett be. A várban szolgáló, magasabb beosztású személyzet ruháját viselte. Arcvonásai, fekete szeme, erős szemöldöke azonban nagyon nem illett a magyaros öltözkészítéshez.

Pukedlizve köszöntötte a grófot.

– Gyere, Borbála kedves – köszöntötte Zrínyi. – Mi hír odalent az ispotályban?

– A felcser megvizsgálta a szerecsent. Azt mondja, szinte biztos, hogy megmarad. Ez a kislány – pillantott Borbála a

háta mögött belépő Gyöngyi felé – nagyon jól kitisztította a sebeket. A felcser azt mondta, hogy ilyen szépen még talán ő sem tudta volna elállítani a vérzést, pedig ő...

– A híres leydeni egyetemen végzett – vágta rá kórusban Benedek és István. Utána visszaváltak törökre. – Az orvosunk minden nap vagy tucatszor elmondja, hogy egyetemet végzett, művelt ember. Sajnos a viselkedésén ez nem látszik meg.

Zulejka elnevette magát, utána Borbála asszonyra tekintett. Eltűnt az arcáról a mosoly.

– Ő kicsoda? – kérdezte szigorúan.

– Ő Borbála – lépett elé az asszony. Törökül beszélt. – Régen Haissen volt a nevem. Ma már magyar vagyok. Itt élek a férjemmel.

Zulejka barátságosan elmosolyodott, ám a szeme hideg maradt.

– Ennek igazán örülök. Remélem, boldogok vagytok.

– Igen, azok vagyunk – vágta rá Borbála. Egyértelmű volt, hogy ez a két nő utálja egymást.

– Azt kívánom, hogy holnap és egy hét múlva is ugyanolyan derűsek legyetek.

A két magyar nemes ifjú igazából nem is törődött Zulejka szavaival. Valósággal fürdőztek a mosolyában.

– Gyöngyi, a gróf úr azt hiszi, hogy török kémek vagyunk – nézett a barátnőjére Jutka.

A vörös hajú lány az asztal elé lépett és pukedlizett. Az arckifejezése nem árulta el, hogy meglepődött-e, amiért a barátnője a lovagteremben borozgat egy főnemessel.

– Miklós úr, köszönöm, hogy leengedett az ispotályba. Jobban érzem magam, hogy megnézhettem szegény Herkulest.

Borbála odalépett mellé, és barátságosan Gyöngyi vállára tette a kezét.

– Aranyat ér ez a leány, Miklós úr – mondta. – Nemcsak a szerecsent ápolgatta, hanem rendbe tette mind a nyolc sebesültünk kötését. Úgy ért a gyógyfüvekhez meg a ráolvasáshoz, mint egy javasasszony. Mi lenne, ha inkább őt fogadnánk fel a részeges német felcser helyett?

Mielőtt Zrínyi válaszolhatott volna, Petár, az idős harcos lépett be a lovagterembe. Tisztelgett, mielőtt megszólalhatott volna.

– Gróf úr, kérem, hét óra elmúlt, és még egyik futár sem jött vissza. Valami nincs itt rendben.

– Igazad lehet, barátom.

Zrínyi felkelt, és Petárral együtt odament a lovagterem ablakához. Innen jó kilátás nyílt az Újváros falaira.

Világosan látszódtak a környékbeli sűrű erdők és a várat meg a várost körülvevő tó is.

– Már rég vissza kellett volna jönniük – morgott halkán Petár. – Küldjek még ki pár lovast?

– Semmiképpen. Menjünk fel a toronyba, onnan talán többet látunk.

Zrínyi elindult felfelé a lépcsőn. A két ifjú vitéz természetesen követte. Semmi kifogásuk sem volt az ellen, hogy Zulejka beléjük karolt, és valósággal felvitette magát a lépcsőn. Ha ő felmehetett, akkor Gyöngyi, Jutka és Borbála sem akart lent maradni. Fent a toronyban alig maradt hely.

– Ez nagyon különös – szólalt meg Petár. Megdörzsölte a szemét. – Vagy csak az én szemmel van baj?

Az erdő felől néhány áttetsző ködfoszlány bukkant elő. A gomolygó csápok egyre vastagabbak lettek. Először csupán a fákat fedték el, majd lassan továbbterjedtek a tó hullámai fölött is. Hirtelen lehűlt a levegő.

– Nincs még korán ahhoz, hogy besötétedjen? – csodálkozott Borbála. Ijedten összerezzen, amikor a lépcső felől gyereksírás hangzott.

Egy bábaasszony bukkant fel. Hároméves forma kisgyereket tartott a karjában. A gyerek hangosan sírt.

– Kislányom, mi a baj? – kiáltotta Borbála. Odaugrott, és

elvette a gyereket.

– Az előbb még jókedvűen játszott, de aztán megijedt valamitől. Annyira zokog, hogy nem lehet megvigasztalni. Mondták, hogy itt vagy fent. Gondoltam, felhozom – felelte az öregasszony.

Borbála ringatni kezdte a gyereket, de a kislány nem nyugodott meg.

A négy férfi közvetlenül a korlát mellett állt. A fiatalok kicsit ki is hajoltak, úgy bámulták a tavat. A köd most már nem szürke, hanem fekete volt. Elnyelte a parti erdőséget. Az erdő csupán egyetlen helyen látszott, az Újváros felé vezető út irányában.

– Egy lovas jön! – kiáltotta Benedek. Már nem törődött a duzzogó Zulejkával.

– Ki az?

István büszke volt éles szemére. Annyira kihajolt, hogy Petár kénytelen volt megragadni a derékszíját.

– Ha jól látom... Márko az. Úgy vágat, mintha a nyomába lenne a tatár.

– És az öt lovasa? – méltatlankodott Petár. – Azokat hol hagyta? Nem egyedül küldtem ki!

Úgy tűnt, mintha a ködfoszlányok üldözőbe vették volna a magányos lovast. Márko ráhajolt lóva sörényére, nyaktörő

sebességgel vágatott.

A köd azonban megelőzte. A sűrű, fekete gomolygás ráborult az útra. A magányos vitéz belenyargalt a sötétbe.

István dühösen felkiáltott. Nemsokára már a többiek is látták, hogy az árnyak közül kibukkanó ló hátán nem ül senki.

– Mi ez a zaj? – kérdezte Petár.

Lentről erős köhögés hallatszott. Mintha fuldoklottak volna az emberek. A fekete felhő teljesen beborította a tavat. Elérte a város és a két várrész falait is.

Gyöngyi átfurakodott a korlát előtt álló férfiak között. Megragadta az erős gerendát, és kihajolt a mélység fölé. A sötét kavargás már maga elé temette a legszélső utcákat is. Réműlt kutyaugatás és egyre hangosabb sírás hallatszott. Most már a fent, a toronyban állók is köhögtek. Gyöngyi is érezte, hogy valami iszonyatosan kaparja a torkát. Könnybe lábadt a szeme és megszédült. Ha nem kapaszkodott volna, talán el is esik.

– Mi ez az iszonyat? – kiáltotta az öreg Petár.

– Menjünk be innen! – parancsolta Zrínyi.

Borbála asszony felsikoltott. Gyöngyi megfordult és a nőre nézett. Az asszony réműlt arccal mutatta fel a tenyerét. Vércseppek csillogtak rajta. A karjában tartott gyerek újra köhögött. Vörös nyál jelent meg a szája szélén.

Gyöngyit elöntötte a forróság. Bármi legyen is ez a fekete iszonyat, sokkal veszélyesebb volt a nőkre és a gyerekekre nézve, mint a férfiakra. Elég volt egyetlen pillantást vetnie Borbála kislányára ahhoz, hogy tudja, a gyerek haldoklik. Pedig ők idefent álltak, magasban a toronyban. Mi lehetett akkor odalent? A két városrészben és a várban? Hány gyerek és hány nő élt odalent? Szerencsétlen, védtelen teremtések, akik behúzódtak a magas falak mögé a fenyegető török portyázók elől. Azt hitték, Sziget bástyái megvédik őket. Ehelyett iszonyatos kínhalál vár rájuk. Hörögve kiköpik a tüdejüket!

A vörös hajú lányt őrjöngő dühroham fogta el. Visszafordult a korlát felé. A tekintetével megpróbálta átdöfni a fekete kavargást. Erőfeszítéseit a legcsekélyebb siker sem koronázta. Becsukta a szemét. Furcsa módon még így is észlelte maga körül a világot. Két erőt érzett. Nem tudta volna megmondani, hogy pontosan miként, mert korábban nem volt része ilyen élményben. A közelben, valahol a fekete örvénylés szívében egy férfi sötét árnyalakjára figyelt fel. Az ismeretlen gúnyos jókedvvel irányította az eseményeket. Izzott benne a harag, a pusztítás vágya. Ugyanakkor nem adta át magát teljesen a rombolás gyönyörének. Az elméjében mintha csak vörös lángok táncoltak volna. A fojtogató, aki

megtámadta Szigetvár gyermekeit és asszonyait, dicsőségre és hatalomra vágyott.

Gyöngyi azonban nem csupán a férfit érzékelte. Felfigyelt valaki másra is. Amikor az öreg hegyre összpontosított, egyre inkább úgy érezte, hogy ott egy asszony figyel. Egy idős nő. Nagyon is öreg. Nem avatkozott be az eseményekbe. Nem törődött azzal, hogy a tó partján és a vízzel övezett magas falak között rettentő kínhalál vár az élet hordozóira. Nem hatotta meg mások szenvedése. Az öregasszony olyan volt, mint egy hatalmas, türelmes pók. Mérlegelte az eseményeket. Míg a férfiban forró vágyak lobogtak, a vénség elméje hidegen ragyogott, mint a jég.

Egy dolog azonban nyilvánvaló volt.

Szigetvár asszonyai és gyermekei egyikőjüktől sem számíthatnak könyörületre.

Gyöngyi felsikoltott. A hangja sokkal inkább egy ragadozó madár vijjogására emlékeztetett, mint egy kétségbeesett nő jajszávára. Odalépett Borbálához, és elvette tőle a kicsit. Az asszony nem ellenkezett. Hörögve térdre rogyott, akárcsak a többiek. A szájára szorította a tenyerét. Napbarnította bőrén most már a saját vére is ott csillogott.

Gyöngyinek nem volt ideje arra, hogy a felnőttekkel törődjön. Csak a karjaiban tartott kislányra figyelt.

Valósággal beszívta magába a gyermek szenvedését. Megváltozott a haragja. Mintha a félig ájult gyermek és a lent, a városban fuldokló szerencsétlen kis társainak fájdalma erővel töltötte volna el.

Erre felfigyeltek a többiek is. Eltakarták a szemüket, és amennyire csak lehetett a szűk toronyban, megpróbálták elhátrálni a közeléből.

Vad szél támadt. Az eddig mozdulatlanul lebegő, fekete köd kavarogni kezdett. Úgy tűnt, mintha félelmetes rémalakok mozogtak volna benne.

Gyöngyi nem látta, de tudta, hogy odalent a mélységben megmozdult a víz. A vizesárkok és a tó védelmező, sötétzöld vize fodrozódni kezdett. Egyre több helyen jelentek meg benne örvények.

A falak közvetlen közelében már nem volt teljesen áthatolhatatlan a sötétség. Az örvények iszonyatos erővel hozták mozgásba a tó felszínét. A hullámok fölött lassan elhalványult a fekete miazma. Ráadásul az örvénylés nem korlátozódott csak a vízre. A vár körül légörvények támadtak. Mintha a tiszta fény fehér oszlopai emelkedtek volna az ég felé. Felszabdalták a sötétség felhőjét.

A kislány végre kinyitotta a szemét. Csodálkozva a fejéhez kapott. Égnek állt a haja. Az ujjai között apró szikrák

pattogtak.

A légtölcsek egyesültek. A forgószelek olyan erővel támadtak a sötétségre, hogy a túlsó parton álló férfi nem tudott ellenállni neki. Még mindig ott volt, de már nem áradt belőle a gúny és a lenézés. Megdöbbsent, és talán kicsit meg is rémült. Most már újra látszott a vár, majd az Óváros és az Újváros is.

A magasban megmaradt a sötétség. Csakhogy ez nem a fojtogató fekete felhő volt, hanem a ragyogóan tiszta éjszakai égbolt. Felbukkant a félhold ezüst sarlója is.

Gyöngyi megszedült. Szeretett volna megkapaszkodni, de bal kezével hiába kereste a korlátot. Hova tűnhetett az erős gerenda? A jobbával még mindig a kislányt szorította magához. A gyerek két karjával átölelte a lány nyakát. Már nem sírt. Éppen ellenkezőleg: halkan nevetett. Mulatságosnak találta, hogy a lány hosszú haja is szanaszét meredezett.

– Fogjátok meg! – kiáltotta valaki. – Kapjátok el a lábát!

Erős kezek szorítását érezte. Lenézett. Tágra nyílt a szeme a döbbenettől. Jó két lábnyira a korlát fölött lebegett a semmiben. Ketten ugrottak oda hozzá. Zrínyi Miklós és Jutka. Erősen fogták. Szembeszegültek azzal az erővel, ami a magasban tartotta. Kiabáltak, de Gyöngyi nem hallotta a

hangjukat.

Azért nem, mert a vénasszony ujjongása mindent túlharsogott:

– Üdvözöllek, ifjú nővérem. Lenyűgöző az erőd.

– Ki vagy te?

– Tényleg nem ismeresz? Pedig az anyád és nagyanyád is engem szolgált!

– Nem tudom, ki vagy! Mit akarsz tőlem?

– Ideje eldöntened, hogy melyik úton indulsz tovább. Legyél a vadság és a zabolátlan szabadság angyala!

A hangja harsonaként zengett Gyöngyi elméjében. Nem csupán hallotta, de szinte látta is maga előtt mindazokat a csodálatos dolgokat, melyekkel a hegyen rejtőzködő vénasszony kecsegtette. Közben azonban jól érezte a lábán Zrínyi és Jutka erős szorítását. Megpróbálták lejjebb húzni.

Vissza az emberek közé.

– Mindenkinél erősebb lehetsz – folytatta a vénasszony. – Nem kell mást tenned, minthogy megőrizd az ártatlanságodat. Hatalmas jutalomban lesz részed, ha lemondasz a hús gyönyöréről. Olyan lehetsz, mint én, ó, Lilith leánya!

A másik hang egész halk volt. Mintha valahonnan nagyon messziről szólították volna meg.

– Ne hallgass rá! – suttogta valaki. – Az örület beszél belőle. A halál ösvényén jár. A nők útja az élet útja. Neked is szeretned kell. Nagy erő van a boldogságban, a gyermekeid mosolyában! Ne mondj le róla!

Vajon ki beszélhetett? Ki akarta figyelmeztetni a veszélyekre? Egy pillanatra azt hitte, hogy Zehra anyót hallja. Utána elbizonytalanodott. Közben a talpa elérte az erkély deszkáját. Lehet, hogy nem is az öreg török asszony próbált beszélni hozzá? Hanem inkább Erzsébet úrnő? Hogy lehet, hogy nem tudja megkülönböztetni őket egymástól?

– Maradj ember! Legyél boldog! Ne engedd át magad a sötétnek!

– Gyöngyike! Térj már magadhoz!

Ez Jutka volt. Rá mindig lehetett számítani. Gyöngyi biztosra vette, hogy a túlparton rémülten elkullogó sötét férfinak és a hegyen lesben álló, gonosz vénasszonynak nem voltak ilyen csodálatos barátai.

Annyira kellemes volt az érintésük. Valaki a karjában tartotta. Óvatosan lefektette a földre terített köpenyekre. Nagyon finom illat áradt az erős férfiből. Olyan volt, mint Musztafáé. Persze nem teljesen. Ez a magabiztos, nyugodt alak... Miklós úr volt. Ő is segített abban, hogy Gyöngyi itt maradhasson a barátai és a bajtársai között.

A lány halványan elmosolyodott. Felnézett a magasba. Rémült arcok hajoltak fölé. Valaki egy vizes tömlőt tartott a szájához. Gyöngyi mohón ivott néhány kortyot. Úgy érezte magát, mint gyermekkorában, amikor egyszer napszúrást kapott.

– A kislány... mi van vele? – kérdezte érdes hangon.

Borbála asszony bukkant fel a magasban. Sápadt volt ugyan, de halványan mosolygott. A gyermeke ott volt a karjában. Jókedvűen nézett le a megmentőjére, majd felemelte szétnyitott ujjú kezét. Csalódottan látta, hogy már nem táncolnak körülötte a szikrák.

– Semmi baja – mondta Borbála. – Megmentetted.

– Gróf úr, mi történt a kezeddél? – kiáltotta egy férfihang. Talán István. – Meg ezzel a lánnyal is?

– Semmi bajom – felelte határozottan Zrínyi.

– Csak kicsit kipirult a bőrünk – csatlakozott hozzá Jutka.

Gyöngyi szédülögve felült.

– Mutasd a kezedet! – mondta halkan.

– Tényleg semmi bajom! – tiltakozott Jutka.

– Mutasd!

A szőke lány keze úgy nézett ki, mintha forró vízbe nyúlt volna. Gyöngyi Zrínyi felé fordult.

– Miklós úr, kérem.

A férfi vonakodva letérdelt melléjük. Az ő bőre is egészen vörös volt. Mintha megégtek volna, amikor magukhoz szorították Gyöngyi lábát a magasban.

Az egészben az volt a legszebb, hogy nem törődtek a fájdalmukkal. Őt nézték mind a ketten. Aggódtak érte.

– Mindjárt készítek kenőcsöt – mondta halkán Gyöngyi. Megpróbált feltápászkodni.

– Maradjál! Pihened kell.

– Gróf úr, nézd csak!

Zrínyi azonnal felkelt. A korlát mellett most már csak a harcosok álltak. Döbrent csend támadt. A forgószelek nyomtalanul eltűntek. A hold fénye ezüsthidat varázsolt a tó vizére. Jól látszott a túlsó part. Parányi fénypontok bukkantak elő. Fáklyák. Sok száz, talán sok ezer világító szikra közeledett. Az éjszakai csendben a szél török indulók foszlányait sodorta Zrínyiék felé.

– Itt az ellenség előőrsé – állapította meg a gróf. Szomorúan rámosolygott Gyöngyire. – Ez a három nagyon különös lány ezek szerint igazat mondott.

– Szűz Mária oltalmazza a lelkünket – fohászkodott Petár.

– Ha ez az előőrsük, akkor mekkora lehet a fősereg?

Zrínyi intett, hogy menjenek le a vár udvarába. Tudni akarta, hogy milyen veszteségeket okozott a fekete miazma

támadása. A többiek engedelmeskedtek. Elindultak lefele. Gáspár és Benedek a karjába vette Gyöngyit, és óvatosan levitte a lépcsőn.

– Azt akarod tudni, hogy milyen nagy az ellenséges sereg?
– hallatszott a magasból Zrínyi elszánt, nyugodt hangja. –
Holnap napkelte után majd kiderül.

Tizennyolcadik fejezet

Szigetvár ostroma

A török tábor, muharram 22.

Szokoli Mehmed intett a pasáknak, hogy hagyják magára, majd lassú léptekkel felment az új földsánc tetejére. Innen, a magasból jól látszott a török tábor. A katonák csodát műveltek az elmúlt három nap során. Ha a sátrak végtelen tengerét nem csupán döngölt agyagfallal és karókkal vették volna körbe, hanem igazi kőfalakkal, akkor elmondhatták volna, hogy Szigetvár mellett a semmiből kinőtt egész Európa egyik legnagyobb városa. Közel százezer katona talált itt ideiglenes szállásra. Jól elkülönítették egymástól a portyázó akindzsiket, a gyalogos pijádéket és aszabokat, a sáncokat védő besliket, az elkelő gureba, ulufedzsi és a nagyszámú szpáhi lovasságot, a kumbaradzsi és a topcsi tüzéreket és az aknász lugandzsikat. A harcosokat húsz-harmincezer főnyi tábori személyzet kísérte el a hadjáratra. Ezek a civilek

gondoskodtak arról, hogy a katonáknak meglegyen mindenük, amire csak szükségük lehet a küzdelem során. A sereget szabók, tímárok, nyergesek, kovácsok, szakácsok és vargák is követték a hosszú úton. A vakmerő kalmárok még a janicsárok nyílegyenes sorokban felállított sátrai közé is bemerészkedtek. A tábort több kisebb részre, egyfajta városnegyedre osztották fel.

A nagyvezér az uralkodó sátra felé fordult. A szultán szálláshelye valóságos palota volt. A felállítása két napot vett igénybe. Szulejmán szultánnak semmi jóról nem kellett lemondania. Ide, a távoli Magyarországra persze nem kísérte el annyi udvaronc, ahány Isztambulban nyüzsgött a Magas Portán, de a főtisztviselői gondoskodtak arról, hogy zökkenőmentes legyen a birodalom irányítása. A szultánt a világ legkiválóbb szakemberei vették körül. Nem csoda, hogy a táborverőket irányító aga szóvá tett bizonyos anomáliákat. Az utászok vezetőjét igencsak meglepte, hogy őfelsége sátrait nem a tábor közepén, hanem a szélén, a mocsár közelében állították fel. Persze gyorsan befogta a száját, amikor Szokoli ráförmedt. A haditanács tagjai elfogadták azt az érvet, hogy a fényességes Szulejmán szultán azon a helyen biztonságban van a megátalkodott gyaurok váratlan kitörései elől.

Az idős férfi megcsóválta a fejét, majd visszafordult a vár

irányába. A török kémek az elmúlt néhány évtized során Szigetvárról is számos jelentést küldtek Isztambulba. Rajzaikból kiderült, hogy az elmúlt tíz év alatt a gyaurok igencsak megerősítették a mocsár és a tó szívében trónoló erődítményt. Most már jóval szélesebb és mélyebb tó vette körül. A fővezér cseppet sem csodálkozott, amikor kiderült, ki irányította a nagyszabású építkezést.

Zrínyi Miklós, a gyaurok legtehetségesebb vezetője valahogy megérezte, hogy évekkel később erre jön az igazhitűek serege. Nem érte be félmegoldásokkal. Hatalmas földsáncokat épített, és megerősítette a vár bástyáit is. A gróf nem sajnálta a pénzt a munkálatokra. A legutolsó bástyát már kőből építtette.

Szokoli rosszkedvűen megcsóválta a fejét. Öt évvel ezelőtt sokkal egyszerűbb lett volna bevenni Zrínyi sásfészkét. Az idős harcos most már elhúzódó, hosszú ostromra számított. Felemelte a fejét. A tekintete megállapodott a vár legmagasabb épületén, az ősi tornyon. Elképzelte, ahogy annak a tetejéről maga a nagyhírű gróf figyeli a török sereg felkészülését.

Vajon megrémül a látványtól? Belátja, hogy értelmetlen az ellenállás? Vagy éppen ellenkezőleg, lélekben elbúcsúzik mindazoktól, akiket szeret, és felkészül a sírig tartó

küzdelemre?

A magyaroknak nem volt idejük arra, hogy kimenekítsék a város polgári lakosságát. Az Óvárost övező cölöpfal mögött jó pár nő és gyermek várta az ostrom megkezdését. Szokoli végigsimította hosszú, ősz szakállát. Mi lenne, ha felajánlaná Zrínyinek, hogy a nők, a gyerekek és az idős férfiak szabadon elvonulhatnak?

Alaposan megnézte magának az Óvárost a várral összekötő hosszú, erős hidat. A polgári lakosság kitelepítése a törököknek is előnyös volna. Biztosra vette, hogy az Óvárost hamarosan elfoglalják. Ha a házakban nincsenek nők, akkor a sereg támadása gyorsan keresztülzúdul a városon. Megtorpanás nélkül elérhetik a hidat, és cseppnyi szerencséivel eljuthatnak a vár kapujáig. Ha viszont a katonák fosztogatni és gyilkolni kezdenek, ha üldözőbe veszik a sikoltozó asszonyokat, akkor még a legfegyelmetesebb egységek sem jutnak fel a hídra. Ráadásul meghallva asszonyaik jajsavát, a magyarok még elszántabban fognak harcolni.

Úgy tűnt, hogy megéri nagylelkűnek lenni.

Tíz évvel ezelőtt Ali, az akkori budai pasa egyszer már lecsapott Szigetvárra. Megpróbálta egyetlen rohammal bevenni a várost és a várat. Eszébe sem jutott, hogy

nagylelkűen viselkedjen. Erőfeszítései teljes kudarccal végződtek. Az Óvárost ugyan felperzselte, de mire ment vele? A gyaurok felépítették, és ma már nagyobb és erősebb volt, mint korábban bármikor. Ráadásul éppen Ali ostoba, megfontolatlan támadása miatt a várost is húsz láb magas földbástyák oltalmazták. Szerencsére a bécsi király nem adott annyi pénzt Zrínyinek, hogy abból kőfalak építésére is tellett volna. Szokoli elismerően biccentett. Miklós pasa, vagyis hát Miklós gróf minden tőle telhetőt megtett az elmúlt nyolc esztendő során. Csodákra ugyan még ő sem volt képes, de a munkálatok során létrejött egy új városrész is.

– Bocsánat, hogy elmélkedés közben zavarlak, pasám, de már csak rád vár a haditanács – szólalt meg egy aga udvarias hangja. Szokoli megigazította hatalmas hófehér turbánját, és lesietett a lépcsőn. Testőrei között elindult a szultán szálláshelye felé. Az uralkodó udvartartásának sátrait erős gerendákra feszített, embermagasságú, fehér vászonkerítéssel vették körbe. Közönséges halandók nem láthatták, hogy milyen az élet odabent.

Tényleg csak Szokolira vártak. A fiatalabb pasák rosszkedvű arccal fordultak az érkező felé. A szultán egyik oldalán ott ült Murtuzán pasa, Oszmán pasa és Alul bég is. A másik oldalon a temesvári pasa pöffeszkedett. A kört Szkander bég és Petref

pasa zárta be.

A nagyvezér igazából nem is törődött a fiatalokkal. Aggódó pillantást vetett a birodalom urára, a fényességes padisahra. Szulejmán szokás szerint olyan öltözéket viselt, mint a testőrei. Fáradtan, enyhén görnyedt háttal ült a puha párnákon. Egy ideje már nem viselte a szultánt megillető hatalmas, gyémántokkal és aranyláncokkal díszített turbánt. Kényelmesebb fehér süveget hordott. A szolgálai persze erre is raktak csillogó ékszereket, de a posztó fejfedő jóval könnyebb volt az ünnepi turbánnál.

Úgy tűnt, a szultán nem túl jókedvű.

Szokoli mélyen meghajolt előtte, majd helyet foglalt.

A megbeszélés pontosan úgy folyt, mint amire számított. A temesvári pasa azzal kérkedett, hogy egyetlen nap alatt el fogják foglalni a várat. Az ifjabb pasák és agák lelkesen támogatták. Szokoli óvatosságra intette őket. A szultán csendben maradt. Murtuzán basa összefoglalta, hogyan képzelik el a támadást. A terv amúgy nem volt rossz, csak akadt egy nagyon súlyos hibája. Abból indult ki, hogy a gyaurok gyávák és ostobák.

Valaki bejött a sátorba. A nagyvezér egy biccentéssel üdvözölte Ul-Deránt. A mágus holtfáradtnak tűnt. Alig állt a lábán. Kimerítette az előző titokzatos csata. Odavánszorgott

a szultánhoz, és valamit suttogott a fülébe. Szulejmán egy ingerült intéssel elzavarta magától. Utána viszont kihúzta magát. A tekintete büszkén csillogott. Szokoli halványan elmosolyodott.

Ha csak a fényességes padisah szemét nézte volna, akkor azt is gondolhatta volna, hogy minden olyan lesz, mint a régi szép időkben. Az acélos tekintetű, elszánt szempár azonban egy megfáradt öregember arcában ragyogott. Szulejmán szépen nyírt, ápolt szakálla pontosan olyan fehér volt, mint a süvege.

Hiba lett volna azzal áztatni magukat, hogy minden olyan lesz, mint húsz vagy ötven éve. A szultánnak és Szokolinak ez az utolsó háborúja. Még az sem kizárt, hogy Szigetvár lesz az utolsó csatájuk.

Ennek ellenére jó érzéssel töltötte el Szulejmán nyugodt, magabiztos hangja.

– Itt az ideje, hogy megmutassátok, mire vagytok képesek – mondta a szultán. Végignézett a tanácskozás résztvevőin. – Murtuzán pasa, Oszmán pasa, elfogadom a terveteket.

Felkelt a párnáiról. A mozgása egyértelművé tette, hogy komoly fájdalmai lehetnek. Megtámaszkodott a kardjában, és büszkén kihúzta magát. A pasák követték a példáját. Mélyen meghajolva várták a parancsot.

– Kezdődjön az ostrom! – zendült fel Szulejmán hangja.

Szokoli egy pillanatra behunyta a szemét. El akarta hitetni magával, hogy minden ugyanolyan jó, mint régen. Alul bég felemelte a kezét, és intett a zenészeknek. Felzendültek a kürtök és a sípok. A földsáncon álló tüzérek a *zarbuzánok* gyújtólyukához nyomták az égő kanócot. Egyszerre több tucatnyi kis és közepes ágyú nyitott tüzet. Még a föld is megremegett. Kő- és vasgolyók süvítettek a sötétzöld víztükör fölött a várfalak felé.

A nagyvezér már nem mosolygott. A társai után nézett. A legtöbbjük húsz vagy éppen harminc évvel fiatalabb volt nála. Nem törődtek a méltóságukkal, lelkesen, szinte már futva igyekeztek a kijelölt helyük felé. Nemsokára ötezer torokból harsant fel a csatakiáltás.

– *Iléri! Iléri! Előre!*

Megindult a támadók első hulláma.

Szokoli magára maradt Szulejmánnal. A két idős férfi összenézett.

– Ha nem sikerül rohammal bevennünk a várat, akkor fel kell készülnünk a hosszú ostromra – mondta a nagyvezír.

– Igyekezz. Már nincs sok időnk – felelte Szulejmán.

– Ahogy uram parancsolja.

Szokoli mélyen meghajolt, és kihátrált a sátorból. Nem

akart négyszemközt maradni a szultánnal. Ha ugyanis kettőjüket nem vették körül mások, akkor Szulejmán mind gyakrabban előhozta a kételyeit. Úgy tűnt, hogy a fényességes padisah elbizonytalanodott. Arról beszélt, hogy talán hiba volna véres háborúba küldeni egy teljes nemzedék legbátrabb, legrátermettebb fiait. Nem akarta, hogy tízezrek haljanak meg csak azért, mert ő egy álmodot kerget.

Ettől a gondolattól Szokolinak végleg elromlott a kedve. Elindult a mocsár irányába. Jó nyíllövésnyi távolságra őfelsége palotasátrától fekete vászonkerítés állta el a kíváncsiskodók tekintetének útját. A gyenge vásznat persze éles késsel könnyű lett volna kivágni. Nem a kerítés akadályozta meg az illetéktelenek belépését a zárt övezetbe, hanem a szultán testőrségének íjászai és lándzsásai. A fekete egyenruhás harcosok könnyörtelenül elzavarták azokat, akik véletlenül a kerítés közelébe tévedtek. Ha pedig valaki valamilyen módon átjutott volna a túloldalra, azt azonnal agyonlőtték volna.

A nagyvezírt persze nem állították meg. Egy testőr félrehúzta a kerítés bejáratát eltakaró fekete ponyvát. Szokoli csupán azért hajolt meg, hogy a turbánja ne érjen hozzá a keresztgerendához. Odabent kihúzta magát és körülnézett. Nagyjából legelőnyi területet különítettek el. Három oldalról

a sötét vászonfal, negyedik oldalról pedig a mocsár vette körül. A fal belső oldalán ötvenlépésnyire íjas örök sorakoztak. A vízen is három csónak lebegett. A testőrök semmit sem bíztak a véletlenre. A zombék felől sem lehetett volna észrevétlenül bejutni a három szigorúan őrzött sátorhoz.

A legnagyobban a leányok laktak. Fogalmuk sem volt arról, hogy a birodalom vezetői milyen sorsot szántak nekik. Nem tudták magukról, hogy foglyok. Jókedvűen fecsegve kint ültek sátruk előtt egy napellenző árnyékában. Tényleg nagyon hasonlítottak egymásra. A legfiatalabb talán tizenkét, a legidősebb tizenhét éves lehetett. Mindannyian karcsú, kecses mozgású teremtések voltak. Szokoli korábban nem is gondolta volna, hogy a vörös hajnak ilyen sokféle árnyalata létezhet. Kicsit arrébb állt a lányok őrzésére kirendelt eunuchok sátra. A hadimok közül három most is ott legyeskedett a védenek körül. A heréltek pontosan tudták, hogy az életükkel felelnek a rájuk bízott fiatal nőkért. Azzal is tisztában voltak, hogy szigorúan tilos a harmadik sátor közelébe menniük.

Ez azért is elég nehéz lett volna, mert az utolsó sátrat egy jókora tutajra építették. Tízlépésnyi távolságra lebegett a part előtt. Lehetetlen lett volna átugrani oda. Még

nekifutással sem, mert a mocsár szegélyét csúszós sár borította. A tutajra keskeny, korlát nélküli fahíd vezetett. Szokoli megállt a közepén és bekiabált:

– Sztára Góra! Odabent vagy? Hogy állsz az előkészületekkel?

Nem kapott választ. Ingerülten már meg akarta ismételni a kérdését, amikor egy sötét árnyalak jelent meg a fekete sátor ajtajában. Nem lépett ki az homályból, így nem lehetett eldönteni, hogy pontosan ki állt ott.

– Minden a terv szerint halad, ifjú Szokoli – hallatszott egy reszelős, kellemetlen hang. A nagyvezér hátán végigfutott a hideg. Valamiért úgy érezte, mintha egy veszélyes mérges kígyó lapult volna a közelben a fűben. – Ma napnyugtakor elvégzem a szertartást.

Hány éves lehet ez a vénasszony? Szokolit évtizedek óta senki sem szólította ifjúnak. Megköszöri a torkát. Nem akarta, hogy a sötét alak felfigyeljen a zavarára.

– Elmondhatom a fényességes padisahnak, hogy álljon készenlétben?

– Még nem. Az idézés nehéz és veszélyes vállalkozás. Nem mindegyik leány alkalmas rá. Nem akarjuk felzaklatni őfelségét a haldoklók látványával.

Szokoli ezzel teljes mértékben egyetértett.

– Feltétlenül szükség van Szulejmán közreműködésére?
– Ismersz talán bárki mást, aki ilyen erősen kötődik az úrnőhöz?

– Nem – ismerte be a férfi. – Ő szerette a legjobban. Még ma is szerelmes belé.

– Akkor rá van szükségünk. Az ő szerelme lesz a világítótorony. Az úrnő Szulejmán hangját meghallva fog belépni az új testbe.

– Erősen aggódom – ismerte be Szokoli. – Szulejmán nagyon öreg. Gyenge a szíve. Mi lesz, ha...

– Biztosra veszem, nagyvezír, hogy te erre a lehetőségre is felkészültél.

A férfi nem válaszolt. Nem akart igazat adni az öregasszonynak. Megfordult, és óvatosan elindult a part felé a hídon. Sztára Góra azonban még nem fejezte be:

– Ha nincs itt valaki, aki őszinte szeretettel hívja, akkor az elhunyt visszariadhat az átkeléstől.

Tényleg olyan volt a hangja, mint a kígyó sziszegése. Szokolinak erővel kellett kényszerítenie magát arra, hogy megigézve ne torpanjon meg.

– A túlvilágon azonban akad éppen elég olyan erő, ami kapva kapna egy ilyen alkalmon. Ugye te sem szeretnél rászabadítani egy démonkirálynőt a világra?

Az idős férfi kiért a partra. Megfontoltan lépkedett a sárban. Közben azokra az utászokra gondolt, akik két nappal ezelőtt háromhordónyi lőport ástak el a fekete sátrak alá. *Igenis* gondolt mindenre!

Miközben elsétált a sötét kerítés felé, a gondtalanul fecsegő fiatal nőkre pillantott. Vajon melyik lesz az első? Kit választ ma este a boszorkány?

Kütahya

Nurbanu ingerülten járkált fel és alá a lakosztályában. A cselédek és a szolgálólányok rémülten elmenekültek a közeléből. Szelim herceg legfőbb ágyasa egyre kiszámíthatatlanabbá vált. Ezzel persze maga is tisztában volt, ami csak fokozta a haragját. Jobban szeretett volna Isztambulban lenni. Ott, a Magas Porta háremében lényegesen egyszerűbb lett volna szemmel tartania Mihrimahot.

Megtorpant. A tekintete végigsiklott a hasas cserépedényekbe ültetett rózsákon. Virágok már csupán idebent, az árnyékban nyíltak. Kint mindent felperzselt az anatóliai hőség.

Nurbanu saját magára volt mérges. Pontosan tudta, hogy

csak az időt húzza. Összeszedte magát. Megfordult, és odalépett az alacsony asztalkához. Kecsesen leült mellé. Három jelentés hevert az elefántcsont-berakású asztallapon. Az úrnő habozott. Nem tudta eldönteni, hogy melyikkel kezdje. Végül összeszorította az ajkát, és az apró csonthengert vette kézbe. Kinyitotta, és kipiszkálta belőle a vékony hártystatekeresztet. Olyan apró betűkkel írták az üzenetet, hogy alig bírta elolvasni.

Úrnő!

Ez az utolsó galambom. Többre nincs is szükség. Itt vagyok a célpont közelében. Kellő időben lecsapok rá. Teljesül az akaratod.

Nurbanu boldogan elmosolyodott. Ezek szerint akkor mégiscsak jól álltak a dolgok. Az orgyilkos vajon mikor írhatta a levelet? A jelentés nem közvetlenül Magyarországról érkezett ide, Kütahyába. A hasszaszinoknak megvolt a maguk hálózata. A parányi elefántcsonttok talán féltucatnyi galamb lábához erősítve jutott el hozzá.

Felvette az új tükrét és belenézett. Most, hogy jókedvű lett, eltűntek a szeme sarkából a ráncok. Egy nagyon is fiatalos, sugárzóan szép, érett asszony nézett vissza rá. Aki ma még csupán ágyas, de holnap talán... Biztosra vette, hogy

nemsokára nagyszerű híreket hall.

Töprengeni kezdett. Adja ki a parancsot a csomagolásra? Ha megjön a jó hír, a lehető leghamarabb oda kell érnie Isztambulba. De nem. Csak elárulná magát, ha a hivatalos értesítés érkezése előtt útra kelne. Nincs mit tenni, türelmesen várakoznia kell.

Felvette az asztalról a második üzenetet. Ezt a levelet isztambuli kémei küldték. Megbízható emberei ott voltak Eszmehan szultána palotájában is. Megszerezték és lemásolták azt a levelet, amit Szokoli Mehemed írt a feleségének. Ki gondolta volna, hogy a vén gazember legalább ezen a téren igyekszik lelkiismeretes férjként viselkedni?

Nurhan átfutotta a bevezető részt, a beszámolót viszont gondosan odafigyelve olvasta el.

Az ostrom lassan, de biztosan halad. Felséges atyád nekem ad igazat. Azok a fiatal hőbörgők csúfosan csődöt mondtak. Meggondolatlan támadásukkal semmit sem értek el. Éppen ellenkezőleg. Sajnos rengeteg igazhitű harcosunk halt meg. Ellenfelünk, Zrínyi Miklós valóban olyan nagyszerű harcos, mint amilyennek tartottam. Az emberei is elszántan küzdenek. Persze a gyaurok minden vakmerősége is kevés ahhoz, hogy ellenálljanak felséges atyád

akarátának. Sikerült elfoglalnunk az Óvárost és az Újvárost is.

Parancsot adtam a mocsár lecsapolására. Nem lesz nehéz dolgunk vele, mert iszonyatos a hőség. Gyorsan csökken a tó szintje. Azt hiszem, bent a védőknek már alig lehet ivóvizük.

Becslésem szerint az ellenség legalább ezer embert veszített. Legkevesebb ötvenszeres túlerőben vagyunk. A janicsár agák keményen fellépnek az ostoba szóbeszéddek ellen. Még ezek között a nagyszerű harcosok között is akadnak olyanok, akik szerint pokoli démonok is védik a várat. A mai fiatalok már nem olyan fegyelmezettek és magabiztosak, mint az atyáik voltak.

Tegnap éjjel nesztelen sajkásokat küldtem a belső vár ellen. Valaki az utolsó szálíg legyilkolta őket. Reggel találtuk meg a csónakokat. Csak halottak heverték bennük. Magamhoz hívattam a legjobb bosztandzsiaimat. Ki fogom deríteni, hogy ki felelős ezért a mészárlásért.

A gyaurok amúgy örültek. Képzeld el, még a nők is harcolnak közöttük! Hihetetlen dolgok történnek a várfalon. Egy szőke asszony kalapáccsal vert agyon három janicsárunkat, amikor azok éppen kitűzték volna

a hadizászlónkat a külső vár bástyájára.

Dacára az ilyen háborodott harcosoknak, úgy érzem, hogy Zrínyi a védelem lelke. Ha ő meghal, a gyaurok megtörnek. Ha holnapig nem adják meg magukat, Zrínyi ellen küldöm a legerősebb harcosunkat. Jakul legyőzhetetlen...

Nurbanu ingerülten félredobta Szokoli levelét. Ki a fenét érdekel ez a Szigetvár? És Magyarország? Mégis mit számít Magyarország? Csak egy négyzet a hatalmas sakktáblán. Egy a birodalom számtalan tartománya és vazallus állama közül. A fali térkép felé fordult. Ez a gyönyörű remekmű pár éve még a néhai Hürrem szobáját díszítette. Nurbanu megszerezte magának. Most gyorsan megkereste rajta a magyarok távoli földjét. Nem találta meg Szigetvárt. A térkép készítői még csak nem is hallottak róla, pedig most ott, a füstölgő romok között dőlhet el az egész birodalom sorsa. Nurbanu pontosan tudta, hogy a sakkjátszmában nem a tábla a fontos. A bábukat kell eltávolítani. Csakis ez jelentheti a győzelmet.

Visszafordult az asztalka felé. Felvette a harmadik levelet is. Nem remegett a keze, amikor felbontotta. Nem számított rossz hírre a másik isztambuli ügynökhálózata vezetőjétől. Olvasni kezdte a lendületes betűkkel írt sorokat.

Úrnőm!

Most már biztos, hogy nem M. adott parancsot H. hasonmásainak összegyűjtésére. A válide szultána emberei is nyomoznak ugyanebben az ügyben. M. szultána rendkívül nyugtalan. Úrnőm pár napig arra gyanakodott, hogy esetleg éppen te állsz az egész ügy mögött. Utána viszont belátta, hogy te csak veszítenél H. visszatérésével. Nem tudta kideríteni, hogy ki mozgatja a zsinórokat. Kezdek el én is nyomozni ez ügyben?

A levél majdnem kiesett a haszeki kezéből. Döbbsen bánt maga elé. Ha nem Mihrimah vásárolta öreg apjának a vörös hajú szüzeket, akkor mégis kicsoda? Milyen sötét erő manipulál itt mindenkit?

A hőség ellenére is megborzongott. Lassan felkelt. Fogta a leveleket és gondosan elégette őket. Közben azon gondolkozott, hogy mi legyen a következő lépése.

Úgy döntött, hogy tanácsot kér. Olyan valakitől, aki pénzért cserébe száz százalékig megbízható.

Beszélni fogok a Hegyek Öregével.

Török tábor, augusztus 20.

Szokoli Mehmed dühös arccal lépett ki a fekete vászonkerítés ajtaján. A lehető leghamarabb a háta mögött akarta tudni az elkülönített részt. Bentről hangos női sírás, jajveszékelés hallatszott. Valahogy el kellene hallgattatni a siránkozókat. Egyre több a szóbeszéd miattuk a táborban. Nem mintha persze kárhoztatta volna a lányokat azért, hogy ennyire kétségbeestek.

Semmi sem alakult úgy, ahogy azt előre eltervezték. A magyarok megdöbbenő makacssággal ellenálltak. Szokoli tényleg szeretett volna nagylelkűen bánni velük. Kétszer is követet küldött Zrínyihez, és felszólította a megadásra. A válasz mindkét alkalommal határozott nem volt. A gyaurok vakmerősége felháborította a haditanács tagjait. Zrínyi attól sem riadt vissza, hogy válogatott vitézei élén kitörjön a városból, amikor őfelsége, a fényességes padisah is megérkezett végre a táborba. A fiatalabb pasák úgy érezték, hogy ezzel nem csupán Szulejmán szultánt, de az egész birodalmat megsértette. Megfogadták, hogy a magyarok vezetőjének mindenképpen meg kell halnia.

A törökök azért értek el bizonyos eredményeket. Immár az Újváros és az Óváros is a kezükre került. Az ágyúk sokkal közelebbről lőhették a vár bástyáit. A tüzérek nagyon is jó munkát végeztek. Egy szerencsés lövéssel sikerült

lerombolniuk az erődítmény egyik magas tornyát. A puskaporban és a vasgolyóban meg lehet bízni. Az ágyúk ugyanolyan jól működtek, mint negyven évvel korábban.

A fővezírt csupán az bősztette fel, amikor Ul-Derán azzal hencegett, hogy az ő varázslata rombolta le azt a tornyot. Szokoli még mindig nem tudta eldönteni, hogy mit gondoljon az ellenszenves fickóról. Lehet, hogy szélhámos? Vagy elképzelhető, hogy mégiscsak nagyhatalmú varázsló? Amikor kérdőre vonta a toronnyal kapcsolatban, Ul-Derán nem hátrált meg. Ragaszkodott ahhoz, hogy a magas épület igenis miatta pusztult el. Nem valamilyen varázslattal sújtott le rá, hanem egy olyan különleges főzettel itatta meg az ágyút kezelő *topcsi* tüzérek, hogy azok hajszálpontosan tudtak lőni. A tüzerek agája megerősítette a mágus dicsekvő szavait. Igaz, ő még hozzátette, hogy másnap az egyik topcsi meghalt, és a legtöbb társa még sokáig súlyos beteg volt.

Egy magas, karcsú alak állta el a dühös fővezér útját. Szokoli megtorpant. Amikor dühöngött, olyankor környezetének tagjai igyekeztek messzire elkerülni. Ki ilyen vakmerő?

- Á, te vagy az, Musztafa? Végre ideértél.
- Pasám.
- Jelentsél.

– Sikerült lezárnom a pénzhamisítók ügyét. Börtönben vannak valamennyien.

– Ennek örülök. Csakhogy most egészen más gondjaink vannak.

– Az ostrom miatt?

Szokoli komoran bólintott.

– Őfelsége egyre nyugtalanabb.

Intett, hogy menjenek tovább.

– Új feladatot kapsz. Te egyaránt otthonosan mozogsz a magyarok és a törökök világában. Tudod azt is, hogyan gondolkodik az ellenség. Téged bízlak meg azzal, hogy fogd el a magyarok kémeit és felderítőit.

– Értettem, uram.

A fiatalember megállt és körülnézett. Fejével a fekete kerítés irányába biccentett.

– Ott bent mi van?

– Jobb, ha nem tudod.

Az ifjú bosztandzsi tisztelgett és magára hagyta a fővezért. Szokoli mozdulatlanul bámulta a távozó alakot. Utána viszont ment, hogy megkeressen egy olyan férfit, aki legalább olyan félelmetes harcos volt, mint az ifjú Musztafa. Jakul bajraktárt a janicsárok táborrészében találta meg. A magas, széles vállú férfi éppen a társaival gyakorolt. Figyelmesen

meghallgatta Szokoli szavait, majd ment, hogy átöltözzön. Egy fél órával később hófehér ruhában, ugyanilyen színű tiszta turbánban jelent meg a nagyvezér színe előtt.

– Készen állsz a harcra? – kérdezte Szokoli. Elégedett pillantást vetett a nemes lelkű harcosra. Jakul ötven évvel ezelőtt is a sereg dicsőségére vált volna. Testben és lélekben megtisztulva készült a küzdelemre.

– Igen, pasám.

– Akkor menj, és öld meg Zrínyit!

A bajraktár mélyen meghajolt, majd elindult a romok irányába. A török utászok már helyreállították az Óváros lerombolt hídját. Jakult négy janicsár kísérte. Ők lesznek a testőrei harc közben, hogy eljuthasson a gyaur nagyúr közelébe. A város középpontjában járhattak, amikor az árnyak közül egy sötét alak lépett ki eléjük. Jakul és a janicsárok mélyen meghajoltak Ul-Derán előtt. Nem tudták pontosan, hogy kicsoda az arab, de nyilvánvaló volt, hogy a fényességes padisah bizalmasa.

– Azért jöttél, hogy megöld Zrínyit?

– Igen... uram.

– Erős vagy és bátor. De ez most nem lesz elég.

Jakul meglepődve felegyenesedett. Mit tudhat a mágus Zrínyiről, hogy ilyen biztos a dolgában?

– Miklós pasát pokoli erők védelmezik. Már ti is hallottatok azokról a szörnyekről, akik ott harcolnak mellette.

A janicsárok némán bólintottak. A táborban számos rémhír keringett a hitetlenek között megbúvó dzsinnekről.

– Gyertek velem! – parancsolta Ul-Derán.

A templom romjai mellett alacsony sátor állt. A sivatagi beduinok laknak ilyenben. Előtte egy fekete üst alatt égett a tűz. Valamilyen sűrű, sötét ital bugyogott benne.

Ul-Derán egy tehénszarvba töltötte az italt. Odanyújtotta Jakulnak.

– Idd meg. Erős, legyőzhetetlen leszel tőle. Szembeszállhatsz majd a pokol szörnyeivel is.

A hófehér ruhás harcos a mágus szemébe nézett. Utána egy pillanatnyi habozás nélkül kiitta a tülök tartalmát. Megtántorodott. Ul-Derán megragadta a vállánál fogva, és maga után húzta a sátorba. A janicsárok csodálkozva nézték. Bajtársuk negyed órával később jött elő. Alig ismertek rá. Most már szénfekete öltözéket viselt. A páncélzatából jókora tövisek álltak ki. Turbán helyett sisakot húzott a fejére. Csupán a szakálla látszott ki alóla. A legfiatalabb janicsár hátrahőkölt. Amikor Jakul szemébe nézett, úgy látta, mintha a hadsereg zászlótartójának vérvörösen ragyogott volna a szeme. A bajraktár lecserélte a szablyáját is. Helyette jókora

buzogányt tartott a kezében.

- Ti itt maradtok – mondta Ul-Derán a janicsároknak.
- De uram! El kell kísérnünk. Mi vagyunk a testőrei.
- Nem vagytok elég erősek. Majd ők vigyáznak rá.

A romos templomból tucatnyi harcos jött elő. Ugyanolyan súlyos, éjszínű vértezetet viseltek, mint Jakul.

A napfénybe érve azonban megtorpantak. Hörögve Ul-Derán felé fordultak. A mágus komor arccal bólintott.

A városfal irányába fordult, és felemelte a kezét. Olyan hangos robbanás hallatszott, mintha egyszerre sütötték volna el az összes ágyút. Sűrű, fekete felhő takarta el a napot. Mindent belengett a puskapor fojtogató bűze.

Jakul mozgásba lendült. Sötét testőrei felzárkóztak mellé, ketten pedig meg is előzték. Gyorsan átjutottak a városon. Bajtársaik sietve félrehúzódtak az útjukból. Már is a híd deszkáin dübörgött a lábuk.

Túloldalt a vár kapuját talán féltucatnyi magyar védte. Nem volt nehéz kitalálni, hogy ki lehet az élükön harcoló, páncélja fölött díszes zubbonyt viselő idősebb férfi. Zrínyi egyik kezében szablyával, másikban pedig szegletes pajzzsal küzdött.

Jakul felhördült. A torkából állatias üvöltés tört elő. Ul-Derán itala megtette a magáét. Már nyoma sem volt a nemes

lelkű harcosnak. Egy tucatnyi őrjöngő fenevad rohant Zrínyiék felé.

A védők figyeltek az új ellenségre.

– Puskásokat! Puskát ide! – kiáltotta valaki.

– Nincs rá idő! – csattant fel egy éles női hang.

Zrínyi mellett egy karcsú alak szökkent ki a hídra. Ugyanolyan fekete ruhát viselt, mint Jakul és társai. Sápadt arca élesen elütött az öltözékétől. Felnézett az égre. A fekete felhő még mindig eltakarta a napot.

A nő szájából hasonlóan könnyörtelen üvöltés tört elő, mint ahogy Jakulék is kiabáltak. Elképesztő sebességgel rohanni kezdett a vértések felé. Jakul valahol az elméje mélyén figyelte arra, hogy ellenfelük pusztá kézzel támad.

Összecsaptak. A holsápadt arcú nő elképesztően gyors és erős volt. Elkerülte a testőrök buzogányait. Végzett az egyikkel. Elmozdult a többiek döfései és csapásai elől. Ismét lecsapott. Egy újabb testőr zuhant a vízbe. Talán már akkor halott volt, amikor a hullámok összecsaptak a súlyos vértézetbe burkolt teste fölött.

Most már maga Jakul állt szembe a nővel. Dühösen ráviciorodott és őrjöngve rávetette magát.

Ul-Derán iszonyatos itala nélkül talán nem is győzött volna. A sápadt leányzó még így is felszakította Jakul mellén

az apró vaslemezeket összetartó bőrszíjakat.

Pusztá kézzel!

Aztán lecsapott a bajraktár buzogánya. Furcsa, de a sebből nem fröccsent vér. A könyörtelen nő csodálkozó tekintettel, de némán halt meg. Követte két áldozatát. Elnyelte a tó haragos zöld vize.

Csakhogy Jakulék értékes időt veszítettek. Már jóval több magyar állt a kapuban. Puska volt a kezükben.

– Várjatok! – csattant egy parancs.

A fehér zubbonyos, idősebb férfi mondta. Zrínyi eldobta a pajzsát, és szablyával a kezében megállt a híd közepén. Jakul szemébe nézett. Akkor sem sütötte le a pillantását, amikor megpillantotta a bajraktár szemében izzó vörös lángokat.

Jakul támadásba lendült. Maradék testőrei követték volna, de a híd itt túl keskeny volt. A zászlótartó összechapott a magyarok vezérével. Zrínyi azonban elkerülte a buzogány súlyos ütéseit. Szablyája újra és újra belemart a bajraktár vértjébe. A vaslemezek azonban útját állták az acélhegynek.

Jakul a magasból sújtott le a buzogánnyal. Ugyanúgy akart végezni Zrínyivel is, mint ahogy az előbb a nőt is megölte.

A magyar vezér egy jó fejjel alacsonyabb volt nála. Két kézzel tartotta a szablyát, amikor kivédte a csapást. Egymásnak feszült a testük. Jakul minden erejét beleadta,

megpróbálta a vízbe taszítani a grófot. Zrínyi azonban tántoríthatatlanul elzárta az útját.

A bajraktár hangosan vicsorgott. Őrjöngő harag tombolt a szívében. Valósággal lángra lobbant Ul-Derán fekete italától.

Súlyos hibát követett el.

Belenézett Zrínyi szemébe. Megdermedt, és elszállt a karjából az erő. Mintha csak elöntötte volna a déli nap ragyogó fénye.

Mielőtt lecsapott volna a szablya, Jakul még megértette, hogy nem lett volna szabad elfogadnia a mágus fekete kotyvalékát. Tiszta szívvel talán lett volna esélye, amikor szembeszáll egy másik nemes lelkű harcossal. A pokol szolgájaként azonban bukásra ítéltetett.

A szablya hegye azon a ponton hatolt be a páncél alá, ahol az előbb a lupa elszakította a szíjakat.

A bajraktár teste olyan súlyos volt, hogy Zrínyi megroggyant. Féltérdre ereszkedett.

A fekete vértés testőrök azonnal rátámadtak.

A magyar fővezér segítségére egy újabb nő sietett. Az ajtóban álló vitézek rémülten kiabáltak, amikor elsuhant mellettük a színes selyemruhát viselő, apró alak. Ajgülnék esze ágában sem volt pusztá kézzel küzdeni. Két hosszú, egyenes tőr volt a kezében. Szemkápráztató gyorsasággal

elszökkent Zrínyi mellett. Az alacsony, karcsú lány két szívdobbanásnyi idő alatt végzett három testőrrel. Közben a magyarok felzárkóztak Zrínyi mellé. Puskát szegeztek az életben maradt, fekete vértés alakokra. A sortűz tisztára seperte a véráztatta gerendákat.

– Gyorsan, le a hídról! – harsant fel az öreg Petár kiáltása.
– Nézzétek csak!

A híd túlsó végén újabb törökök jelentek meg. Ezek azonban nem fekete, pokoli páncélt és torz ördögmaszkot viseltek, hanem a tüzérség megszokott egyenruháját. Kisebb, tábori zarbuzánokat, ágyúkat toltak maguk előtt. A súlyos fegyverek rövid, vaskos csöve a hídra szegeződött. Alighanem kartáccsal, apró vasszegekkel és fémdarabokkal töltötték meg őket.

– Be a kapun! – parancsolta Zrínyi. A többiek azonnal engedelmeskedtek. Ajgúl fürgén mindenkit megelőzött. Elsőként szökkent be a védelmet nyújtó várfal mögé.

Az ágyúk akkor dördültek el, amikor Zrínyi mögött bezáródott a vastag, vasalt tölgyfaajtó. Mintha egy hatalmas ököl csapott volna le rá. Az ágyúgolyó betörte volna, de a kartácsnak ellenállt.

A várkapitány gyorsan körülnézett. Örömmel látta, hogy a küzdelem minden túlélője bejutott az udvarra. Csak akkor

komorodott el az arca, amikor az eszébe jutott a szerencsétlen lupa.

Musztafa mindent meg akart tenni azért, hogy a lehető legjobban végrehajthassa a rászabott új feladatot. Egy kém vagy egy magányos gyilkos könnyedén kijátszhatta volna a tábor őreit. Főleg a csaták vagy egy ostrom kavargásában történhetett meg, hogy egy elszánt fegyveres beoson a táborba zűrzavart kelteni, rémhíreket terjeszteni vagy éppen gyilkolni. Még a legjobban vezetett hadsereg is meginoghat, ha a sötétből lecsapó tör végez a fővezérével. Mivel pedig az igazhitűek seregének élén maga a fényességes padisah állt, egy sikeres támadásnak beláthatatlan következményei lehettek volna.

Hasonlóan nemzedéke valamennyi tagjához Musztafa is rajongott az öreg szultánért. Csak nehezen tudott volna elképzelni egy olyan világot, amelyikben nem Szulejmán, a Törvényhozó oltalmazta volna Európa, Ázsia és Afrika igazhitűjeit. Az ifjú bosztandzsi korábban a távoli földrészeken is harcolt már hitéért és az uralkodójáért. Mindig végrehajtotta a parancsait. Kétkedés nélkül szolgálta a feljebbvalóit.

Sikereit részben annak köszönhette, hogy gondosan

felkészült a feladataira. Most sem csak bejárta a tábor minden részét, de alaposan megfontolta, hogy egy ellenséges ügynök helyében hol próbálna meg beszivárogni.

Ez volt az oka annak, hogy ebben a pillanatban a vérszomjas szúnyogok felhőivel mit sem törődve derékig gázolt a mocsár posványos, bűdös vizében. A sűrű nádas miatt nem látta a tábort, de jól hallotta a rengeteg ember zúgását. Időről időre eldördültek az ostromlók ágyúi. A magyarok is viszonozták a tüzet. Persze nekik már eleve jóval kevesebb ágyújuk volt. Mostanra meg alig maradhatott puskaporuk. Ennek ellenére elszántan kitartottak.

Musztafa nagyra értékelte az olyan ellenfelet, aki képes mindhalálig küzdeni a saját hite, meggyőződése győzelméért. A táborban még az öreg, veterán janicsárok is fogcsikorgató elismeréssel beszéltek a gyaurok vezetőjéről, Miklós úrról. Nem valószínű, hogy Zrínyi orgyilkosokat küldene a szultán ellen. Ezt a lehetőséget azonban nem lehetett kizárni, így Musztafa kénytelen volt egyre mélyebben elmerülni az undorító, langyosan meleg folyadékban. Szerencsére erre fele legalább piócák nem voltak.

Itt már olyan mély volt a víz, hogy nem tudott az iszapban gázolni. Úsznia kellett az egyik nádcsomótól a következőig. Tudta, hogy nagyjából hol járhat. Az igazhitűek tábora a

közelben érte el a mocsarat. Itt volt a fekete vászonkerítéssel elkülönített táborrész.

A döglegyek zúgása hívta fel a figyelmét arra, hogy valami nincs rendben. Megkapaszkodott egy fűzfa gyökerében, és körülnézett. Kicsit oldalt egy felpuffadt hullát vett észre a vízben!

Musztafa bátor és elszánt harcos volt. Nagyon rég nem ijedt meg semmitől. Most azonban majdnem megdermedt a szíve. A lúp bűzös felszínén egy nő holtteste lebegett.

Egy fiatal, vörös hajú leányé!

Egyből az eszébe jutott minden, amit a szultán új háremhölgyeiről hallott. Gyöngyi ide készült. Be akart kerülni Szulejmán szerájába. Csak nem ő az ott? Ugye nem az ő teste lebeg a vízben?

Musztafa megszédült. Ha nem kapaszkodott volna a gyökérben, talán arccal maga is a bűzlő lúpba zuhant volna. Dühösen megrázta a fejét. Elnyomta magában a kétségbeesést, és hagyta, hogy feltámadjon a haragja. Úszni kezdett. Megragadta a szerencsétlent, és maga után húzta. Talált egy viszonylag szilárdabb talajú részt. Kimászott, és kivonszolta a holttestet. Elhessegette a hangosan zümmögő döglegyeket. Összeszorított foggal odatérdelt az elhunyt mellé, és közelebb hajolva alaposabban is megvizsgálta az

eltorzult arcot.

Nem Gyöngyi volt az!

Musztafa megkönnyebbülten fellelegzett. Ez a fiatal lány jó pár napja halott lehetett. A lábát összekötözték. Drága vörös ruháján nem látszottak sérülések. Nem voltak rajta sebhelyek sem. Ezek szerint nem agyonverték vagy leszúrták. Talán megfojtották, mielőtt bedobták volna a mocsárba? Nem lehetett eldönteni.

Musztafa újra megnézte a szerencsétlen nő lábát összeszorító kötelet. Egy ölnyi darab lelógott róla. Látott már ilyet korábban is. Az isztambuli bűnszövetkezetek használták előszeretettel ezt a módszert. Ha el akartak tüntetni valakit az emberek világából, akkor követ erősítettek a lábára, és bedobták a tengerbe. Persze ők vastag, erős hajókötelet használtak. Nem ilyen vékony, hitvány zsineget. Amikor elszakadt, a felpuffadt holttest azonnal felemelkedett a víz színére. Ezért bukkanhatott rá.

Az ifjú bosztandzsi már éppen el akart fordulni a holttesttől, amikor újra megdermedt. Ez a lány ugyan nem Gyöngyi volt, de... mi van, ha a mocsár mélye további holttesteket rejt? Ha a gyönyörű és vad magyar lány is ott van valahol odalent?

Habozás nélkül lemerült a víz alá. Nyitott szemmel úszott.

Alig látott valamit. Addig maradt lent, amíg a tüdeje bírta. A felszínre emelkedett, és vett egy mély lélegzetet. Mozdulatlanul lebegett, és megpróbálta megállapítani a gyenge áramlat irányát. Ismét lemerült. Görcsbe rándult a gyomra, amikor két embernyi mélységben felfigyelt a vörös foltokra. Ha nem a déli nap ragyogott volna a mocsár fölött, idelent nem lett volna elég világos.

Újra feljött levegőért. Némán imádkozott, mielőtt megint alámerült volna.

A mocsár hat további holttestet őrzött. Kövekre és füles ágyúgolyókra kötötték őket. Valamennyien fiatal, vörös hajú nők voltak. Mindegyik lehetett volna Gyöngyi. Rajtuk sem látott sebhelyet. A legutolsó hulla még egész friss volt. Tágra nyílt szemmel meredt a magasba. Zöld szeme volt. Az arca elárulta, hogy halála előtt iszonyatos kínokon mehetett át.

Musztafa a felszínre rúgta magát. Óvatosan körülnézett. A közelében egy hatalmas, tutajyszerű tákolmány lebegett. Jókora fekete sátor állt rajta. Keskeny híd kötötte össze a vízparttal. Fiatal nők hangját hallotta. Kétségbeesetten zokogtak. Vakmerően annyira kiemelte a fejét a víz alól, hogy alaposabban is körülnézhessen. A parton két nagyobb, sötét sátor magasodott. A szultán testőrei álltak a fekete kerítés tövében.

Ez volt hát az a titokzatos hely, amire Szokoli Mehemed azt mondta, jobb, ha Musztafa semmit sem tud róla.

Az egyik őr a víz felé fordult. Az ifjú harcos azonnal alámerült. Erőteljes karcsapásokkal úszni kezdett a mocsár felé. A nádas hamarosan eltakarta a testőrök fürkésző pillantása elől. Zihálva megpihent, majd elindult vissza arra a helyre, ahol a ruháját és a kardját hagyta.

Némán megfogadta magában, hogy mindenképpen bejut az elkülönített részre. Biztosra vette, hogy Gyöngyit odabent találja!

A parányi, de vastag falú kápolnában eddig a lőport tárolták. Mostanra azonban már csak olyan kevés maradt belőle, hogy jutott hely idebent az imádkozóknak. A vár papja csupán kicsit ellenkezett, amikor megtudta, hogy kiért kell misét tartania. A vitézek egy rész sem volt egészen biztos abban, hogy a lupának volt-e lelke.

– Értünk harcolt, értünk halt meg – zárta le a vitát Zrínyi. – Rászolgált az imánkra. Ugyanúgy megemlékezünk róla, mint a többi elhunyt bajtársunkról.

Ajgúl a kápolna ajtaja előtt állt, és egy kíváncsi pillantást vetett a bent térdelőkre. A gyaurok másként imádkoztak, mint az igazhitűek. Ugyanakkor ahhoz nem fért kétség, hogy

komolyan gondolták fohászuk minden szavát. Még a sebesültek közül is lejött néhány, hogy megadhassa a végtisztességet az elesettnek.

Ajgül megcsóválta a fejét. Mulatságosnak tartotta ezt az érzelgősséget. Neveltetése miatt elég nehezen tudta elfogadni, hogy mások fizetség nélkül teszik kockára az életüket. Azért harcolnak, mert a meggyőződésük, a hitük vezeti őket. Ez annyira észszerűtlennek tűnt.

Megunta a leskelődést. Nesztelen léptekkel felsietett a lépcsőn. Úgy döntött, hogy ellenőrzi a falakat. Pontosan tudni akarta, hogy hol vannak a titkos kijáratok, hiszen bármikor megtörténhet hogy menekülnie kell. Bárhogy is alakuljon az ostrom, őt egészen biztosan nem fogják sarokba szorítani. Felment a várfalra. Innen jól látszott a túlparti török tábor. A tóban egyre kevesebb volt a víz. Az ostromlók elkezdték lecsapolni a mocsarat. A segítségükre volt a pokoli nyári hőség.

Ajgül tekintete lassan végigsiklott a túlsó parton. Már megfordult volna, hogy átsétáljon a másik bástyára, amikor észrevette a vízen felvillanó fényt. Visszafordult és csendben várakozott. Az apró láng ismét látszott, majd eltűnt. Valaki rövid időre eltakarta a lámpását.

A nő egészen halványan elmosolyodott. Ismerte ezt a

kódot. Körülnézett. Egyetlen őr sem volt a közelben. Senki sem láthatta, hogy mit csinál. Leguggolt a mellvéd mögé. Elővette parányi rézlámpását. Meggyújtotta a kanócot, és a lámpást felrakta a mellvéd tetejére. A tenyerével eltakarta a fényt, majd hagyta, hogy az olajmécses jól látszódjon a víz felől.

Az ismeretlen felfigyelt rá. Válaszolt. Rövid, határozott üzenetet küldött. Utána eloltotta a lámpáját. Ajgül rákönyökölt a mellvédre, és kíváncsian fürkészte a vizet. A hold még nem volt egészen kerek. Ha nem takarták volna el a felhők, ragyogó ezüstoffényében bizonyára már sokkal hamarabb felfigyelhetett volna az apró csónakra. A közeledő nagyon is ügyes volt. Evezője nesztelenül merült a fekete vízbe.

A csónak mozgása lelassult. Utasa már nem evezett. Felállt az apró vízi járművön. Valamit csinált. Maga elé nyújtotta a bal karját.

Íjász!

Ajgül azonnal levetette magát a földre. Halkan káromkodott.

A nyílveendő azonban nem ott szelte át a levegőt, ahol ő állt az előbb. Jóval a feje fölött fúródott a falba. A csónakot elnyelte a sötét.

Ajgöl feltérdelt, és megkereste a nyilat. Egyáltalán nem csodálkozott, amikor észrevette a rátekert üzenetet. Leszedte, kisimította és elolvasta. Az arcán semmilyen érzelem sem tükröződött. Nem fordult hátra, nem nézett a szálláshely felé, ahol a barátai, a harcostársai pihentek. Eszébe sem jutott, hogy visszamenjen a holmijáért.

Sem barátokra, sem a felszerelésére nem volt szükség ahhoz, hogy végrehajtsa a feladatát. Önmagában, akár anyaszült meztelenül is tökéletes volt.

Nesztelenül, mint egy árnyék, lesietett az udvarra. A kis ajtót őrző őrszem alighanem a többiekkel imádkozott. A zár kinyitása nevetségesen egyszerű volt. Ajgöl óvatosan kiment a vízpartra. Nem kellett sokáig várakoznia a fal tövében. Halkan fütyülni kezdett. A víz fölött gyorsan terjedt a hang. Azonnal felhangzott a válasz.

Nemsokára előbukkant a csónak is. Ajgöl mellett futott ki a partra. A lány beszállt. Nem kellett még biccentenie sem az evezősnek. Mind a ketten tudták a dolgukat.

A csónak gyorsan eltűnt a sötétben.

Szeptember 4-én már csak a belső vár tartotta magát. Nappal ugyanolyan forróság volt, mint majdnem egy hónappal korábban, amikor kezdetét vette az ostrom. Az egyetlen

különbséget az jelentette, hogy esténként feltámadt a hűvös szél. Elfújta a felhőket a hold elől. A vár romos falai kísérteties, fehér fényben fürödtek.

Gyöngyi kimerülten ült az ispotályban. Minden oldalról sebesültek vették körül. Napok óta alig aludt. Az előbb egy öreg horvát puskás fejsebét kötötte be. Jó lett volna valamilyen fájdalomcsillapítót is adni az idős férfinak. Sajnos elfogytak az ehhez szükséges szerek.

Szinte minden elfogyott.

Ágyúgolyó és puskapor híján a védők szinte már csak pusztá akaratukkal és izmaik erejével verték vissza a törököt.

– Tudtam, hogy itt talállak.

Gyöngyi összerezzen és kinyitotta a szemét. Alighanem elszunyókálhatott kicsit a kimerültségtől. Még mindig a kezében szorította azt a véres rongyot, amivel letisztította a katona arcát.

– Rengeteg ember életét megmentetted.

– Gróf úr?

Zrínyi Miklós letelepedett a lány mellé.

– Most nekem is szükségem van a segítségedre.

– Miklós úr mikor sebesült meg?

– Még a délután.

– Már késő este van – mondta Gyöngyi szemrehányóan.

Segített az idős férfinak levenni az ingét. Zrínyi oldalán jókora vágott sebhely húzódott. Arcizma sem rándult, amikor Gyöngyi pálinkával kimosta a sebet.

– Mi történt? Hol szerezte?

– Betörték a törökök. Azok a nehéz vértzetet viselő janicsárok. Ellentámadást indítottunk, és kiszorítottuk őket.

– Miklós úrnak jobban kellene vigyáznia magára. Ha meghal, ki vezet minket?

Zrínyi elnevette magát.

– Minden vitézem igazi veterán. Bármelyik elboldogulna. Vagy éppen a te szőke barátnőd.

Gyöngyi csak legyintett. Cérnát fűzött a görbe tűbe. Közelebb húzta a lámpást.

– Ez fájni fog. Rá kellene harapni valamire.

Most Zrínyi legyintett. Felemelte a karját, és megszorította a falhoz támasztott alabárd nyelét.

– Csak csináld. Nem fogok ugrálni.

– Hát jó – bólintott Gyöngyi.

Zrínyi tényleg nem rezzent össze, amikor beledöfte a tűt. Gyöngyi gyorsan és ügyesen bevarrta a sebet. Odafigyelt arra, hogy ne okozzon a szükséges fájdalomnál többet. Közben fél szemmel az idős férfire sandított. Zrínyi összeszorította a száját, és némán bámult maga elé. A vállán és a karján

megfeszültek az izmok, olyan erővel szorította a fegyver nyelét. Amikor Gyöngyi befejezte, a gróf kifújta a levegőt, és megköszönte a segítséget. Felvett egy új, tiszta fehér inget. Akkor sem volt szüksége segítségre, amikor a láncinget húzta fel magára. Hálásan megsimogatta Gyöngyi arcát, aztán körülnézett.

– Jól vannak a barátnőid?

– Jutka kimerült. Végig a falakon harcolt.

– Nem is akárhogy! – bólintott elismerően Zrínyi. – Ha minden magyar nő ilyen elszánt és bátor volna...

– Akkor nem Szigetvárat védelmeznénk, hanem Belgrádot ostromolnánk.

A gróf elnevette magát. A szeme körül elmélyültek a ráncok. Jókedvűen nézett Gyöngyire.

– Alighanem igazad van. Ha találkozol a barátnőddel, dicsérd meg a nevemben. Le a kalappal előtte.

– Büszke vagyok rá, hogy Jutka a barátnőm.

– Félelmetes volt, amit a bástyán csinált. Ahogy ott küzdött azzal az öreg szerecsennel az oldalán. Ha nem tudnám, hogy Herkules eunuch, akkor azt hinném róla, hogy szerelmes a lányba.

– A szerelem néha gonosz tréfákat űz velünk – válaszolta Gyöngyi. Efelhősödött a tekintete. Nem akart a megfojtott

Arszlán pasára gondolni. Vagy a nagyszerű táncos Schwendi Lázárra. Vajon élt még a főkapitány? Legfőképpen pedig Musztafát szeretne volna kizárni a gondolatai közül. Míg a két idősebb férfi képe elhalványult az álmaiban, a ragyogóan kék szemű török ifjút újra és újra ott látta maga előtt. Néha már úgy érezte, csak a karját kellene kinyújtania ahhoz, hogy megérinthesse. Mintha Musztafa itt lett volna valahol a közelben.

Megcsóválta a fejét. Körülnézett az ispotályban. Nagyot sóhajtott. Új barátai közül a legtöbben meghaltak. Kint a várfalon elesett Medvei Benedek és Orsics István is. Nincs már, aki egész nap Zulejkának udvaroljon.

Zulejkának?

- Miklós úr, nem látta valahol a másik barátnőmet?
- A török lánykát? Ki ő tulajdonképpen? Nő léteire bátrabb és ügyesebb a legjobban képzett harcosomnál is.
- Igen, Zulejkát. Napok óta nem járt nálam.
- Sajnos nem láttam. Amióta megkérdeztem tőle, hogy hol tanult meg vívni, azóta mintha kerülne. Az is lehet, hogy a legények halála viselte meg.

Gyöngyi megijedt. Nagy nehezen felkelt.

- Gróf úr megbocsát. Megyek, és megkeresem Zulejkát.
- Persze, csak menjél – bólintott Zrínyi. Letelepedett a

földre, és a hátát nekivetette a falnak. A süvegét lehúzta a szemére. – Vigyázz magadra odafent a sötétben! Aztán próbálj aludni egy kicsit. Te is rászolgáltál a pihenésre.

Gyöngyi először a pincébe ment le. Ott szállásolták el a nőket és a gyerekeket. Nem voltak túl sokan. Borbálától kérdezte meg, hogy látta-e Zulejkát. A barátnője azonban aznap nem járt idelent. Érintetlen volt a holmija is. Szépen összecsomagolva ott feküdt a földön Jutkáék mellett. A magas, szőke lány Herkules ölébe hajtotta a fejét. Gyöngyi még sosem látta ennyire szépnek a gyerekkori jó barátja arcát. A szerencsen is aludt. Egyik hatalmas keze Jutka hasán pihent. Gyöngyi halványan elmosolyodott. Jól mondta az előbb, a szerelem tényleg furcsa dolgokat művel az emberekkel.

Felment a várudvarra. Sötét volt. Még nem kelt fel a hold.

Pár szót váltott a katonákkal. Zulejkát már mindenki ismerte a várban. Az egyik vitéz mintha látta volna aznap délután, egy másik pedig akkor futott össze vele a lépcsőn, amikor lefelé igyekezett a lupáért tartott misére. A sötétség beállta óta azonban senki nem látta.

Gyöngyi egyre inkább nyugtalanná vált. Felsietett a várfalra. A lépcső tetején álló katona udvariasan üdvözölte. Ez a vitéz is azok közé tartozott, akiknek Gyöngyi varrta

össze a sebeit. A lány odalépett a mellvédhez. Jóval több fény ragyogott lent a földön, mint odafent az égen. A török őrszemek tüzei most már egészen közel világítottak a várhoz. A tó fele olyan széles sem volt, mint az ostrom kezdetén. A szárazság miatt komoly gondot okozhatott volna az ivóvíz hiánya. A várbeliek csak azért nem szomjaztak, mert Gyöngyi tudta és meg is mutatta, hogyan lehet megtisztítani a mocsár vizét. Végigsétált a bástyán. Nem tűnt túlságosan valószínűnek, hogy a barátnője idefent van, de nem akart kihagyni egyetlen helyet sem.

Rálépett valamire. Lehajolt és felvette a puha vászondarabot.

Ajgúl kendője! Az arcához szorította. Kellemes, napkeleti illatszerek szaga áradt belőle. Ha Gyöngyi becsukta volna a szemét, akkor akár azt is gondolhatta volna, hogy még mindig a hárem meghitt, biztonságos világában van. Nem pedig egy ostromlott várban, a vérszomjas ellenség gyűréjében. Iszonyatosan sok minden történt vele azóta, hogy Varsányi asszony kezét fogva belépett a tokaji vár fényárban úszó udvarára. Legalább annyi jóban volt része, mint szörnyűségben. Nem csupán gazembereket, de csodálatos, szeretetre-, sőt tiszteletreméltó nőket és férfiakat ismert meg. Alig másfél év leforgása alatt nem csupán a világ,

de ő maga is megváltozott. A kis Gyöngyike nyom nélkül eltűnt. Volt közben Nilgün, az új lány, majd viselhette a gyöngyházfényben ragyogó Szema nevét is.

Csupán egy célkitűzését nem tudta végrehajtani. Nem sikerült bejutnia Szulejmán ágyába, hogy megölje a vénembert. Ugyanakkor viszont dacos arccal itt állt fönt, a bástyán. Olyan férfiak és nők veszik körbe, akik szeretik és tisztelik. Jó páran bármikor az életüket adnák Gyöngyiért. Ami pedig Szulejmánt illeti...

Nem tudta megölni, de sikerült megakadályoznia, hogy a szultán serege váratlanul meglepje és lerohanja Szigetvárat. Meghiúsította a vénember terveit, bármire is készüljön a szultán.

Ráadásul megismerhette Zrínyi Miklóst.

A gróf tiszta szívű, bátor és elszánt férfi volt. Bizonyára ilyen lett volna Gyöngyi édesapja is, ha annak idején nem hal hősi halált Egerben. Kővári úr most biztosan büszkén tekint le az égből a leányára. Gyöngyi segít megvédeni Szigetvárat. Meg fogják ismételni az egri diadalt!

Zrínyi Miklós közelsége visszaadta elveszett hitét. *Igenis* léteztek Magyarországon olyanok, akik elszántan, megingás nélkül harcoltak az igaz ügyért! A várban nem volt megosztottság. Katolikusok, protestánsok, lutheránusok,

zsidók és pravoszlávok harcoltak a török ellen. Akadt közöttük magyar, de horvát és szerb is. Sőt még egy szerecsen is.

Persze Herkulest csakis a szerelem ereje vette rá arra, hogy szembeforduljon egykori gazdáival.

Gyöngyi megcsóválta a fejét, és elvette a kendőt az orra elől. Nem szabad ábrándoznia. Ajgúl ezek szerint járt idefent. Talán az egész napos hőség után itt, a magasban élvezte a hűvös szellőt. De miért hagyta a kövön a kendőjét?

Csak nem zuhant ki a falon?

Gyöngyi kihajolt a mellvéd fölött. Odalent mindent elnyelt a sötétség. Semmit sem látott.

Felhúzta a szoknyája alját, és rémülten lesietett a lépcsőn. Az udvaron megkereste a kis ajtót. Az őr azonnal kiengedte.

– Vigyázzál nagyon, kisasszony! – kiáltott utána a vitéz. – Csúszós sár borítja a köveket.

Amíg a tóban mély volt a víz, alig tenyérszéles sáv választotta el a falat a hullámoktól. Most viszont akár egy szekér is végighaladhatott volna a vízpart és a falak között.

A régi időkben itt sokkal nagyobb vár állhatott. Az elmúlt napok során vastag üledékréteggel borított romok bukkantak elő a víz alól.

– Gyöngyiii!

Megtorpant. Jól hallotta? Valaki tényleg a nevéen szólította? Körülnézett, de nem látott semmit. Lassan, óvatosan továbbment a víz felé.

– Gyöööngyi!

Most már nem férhetett kétség ahhoz, hogy nyöszörögve a nevét suttozták. De ki lehetett az? És hol van?

– Ajgül? Te vagy az? Gyere elő!

Végre felbukkant a hold. A felhők miatt azonban csupán egy parányi sávja látszott. A fény nem volt elég erős ahhoz, hogy beragyogja az iszapos vízpartot. Ennek dacára is úgy tűnt, hogy a hullámok közül kiemelkedő, ősi falromok között egy alacsony, görnyedt alak állt. Suttogva mondott valamit. Nem lehetett érteni a szavait.

– Ajgül? Te vagy az? Mit csinálsz a vízben?

Az árnyalak válaszolt. A szavak továbbra is érthetetlenek maradtak, ám a hangja nagyon is ismerősnek tűnt. Nem Ajgül térdelt ott a vízben, hanem...

– Rózsa anyó?

Hitetlenkedve, de boldogan odasietett a vízhez.

– Hát mégis megmentett a grófnő?

Az árnyalak elhátrált Gyöngyi elől. Egyre kevesebb látszott belőle. Mintha alámerült volna a sötét vízbe.

– Hé! Megállj! Hova mész?

Lehet, hogy Rózsa anyó leguggolt? Vagy térdre esett? Csak nem örvénybe került? Bajban van? Hiszen már csak a feje látszott ki!

– Gyöööngyi... *segíts!*

Belegázolt a vízbe. A hideg hullámok elérték a bokáját. Megtorpant.

– Nem megyek tovább! – kiáltotta. – Ha te Rózsa anyó vagy, akkor most kijössz!

A fej eltűnt a víz alatt. Gyöngyi dühösen felszisszent, és már fordult volna, hogy visszamenjen a szárazra. Ekkor érte a támadás.

Megragadták a bokáját, és kirántották a lábát. Felsikoltott és hanyatt zuhant. A ruhája azonnal átázott, ahogy elmerült a sekély vízben. Beverte a fejét. Mielőtt minden elsötétült volna körülötte, még egy utolsó gondolat merült fel az elméjében.

Nem baj. Így legalább nem érzem, ahogy megfulladok.

Tizenkilencedik fejezet

A boszorkány éjszakája

Az iszonyatos bűz ébresztette fel. Még mindig a vízparton hevert. Fent valósággal ragyogott a hold. Bántóan erős volt a fénye. Már egészen magasan járt. Ezek szerint Gyöngyi órákon át volt eszméletlen. Mi ennyire bűdös? Az előbb még nem érezte ezt a rettenetes szagot. Megpróbált felkelni. Nem sikerült.

Lehet, hogy megbénult, amikor beütötte a fejét?

Már hallott ilyesmiről. Elöntötte a kétségbeesés. Nem akart magatehetetlenül feküdni napkeltéig a vár tövében. Mi van, ha nem találják meg a társai? Mi van, ha egész életében bénán kell hevernie? Felvonyított a kétségbeeséstől. Összeszedte minden akaraterejét, és megpróbálta megmozdítani a végtagjait. De legalább a lábát. Fájdalom mart a csuklójába és a bokájába. Akkor *mégsem* bénult meg! Nem, csupán megkötözték! Nem számít! Az a lényeg, hogy

nem lett magatehetetlen nyomorék! Olyan elemi erővel tört rá a megkönnyebbülés, hogy hangosan felkacagott.

– Mit röhögsz, te kis szajha? Mitől ilyen jó a kedved?

Egy magas, fekete ruhás férfi lépett Gyöngyi mellé. Törökül beszélt, erős arab akcentussal. A holdfényben olyan volt az arca, mint egy vízi hulláé. Ahogy közelebb hajolt, jól látszott erős saszorra, érzéki ajka és dús szakállá. Gyöngyi egyből megismerte. Ez a gazember küldte a fojtogató, fekete miazmát. Ő volt az, aki megpróbálta megölni Szigetvár védőit. A nőket és a gyerekeket!

– Majd elmegy a kedved a nevetéstől, ha Sztára Góra kezelésbe vesz. Könyörögni fogsz, hogy inkább elevenen nyúzzunk meg. Ők is azt tették.

Bár Gyöngyit megkötözték, a fejét azért el tudta fordítani. Abba az irányba nézett, ahova a férfi mutatott. A holdfényben mindent jól látott. Velőtrázó sikoly tört elő a száján. A fekete sátor mellett ugyanis négy holttest hevert. Olyan lányok, mint ő! Egyforma, díszes, vörös ruha volt rajtuk. Az arcuk iszonyatos szenvedésről árulkodott.

– Mindenképpen véged – nevetett gúnyosan a férfi. – Ha alkalmatlan vagy, ugyanaz a sors vár rád, mint ezekre a szajhákra. Ha pedig esetleg kiderülne, hogy te vagy a kiválasztott...

Közelebb hajolt. Gyöngyi nem törődött vele, mert még mindig a négy halottat nézte. Csak most figyelt fel arra, hogy imbolygott alattuk a föld. Talán földrengés? De nem. Mintha a hullámok mozgatták volna. Lehet, hogy egy hajóra került?

A szakállas észrevette, hogy a lány nem őt nézi. Megragadta és a megrázta a vállát.

– Hé, te! Hozzád beszélek! Addig örülj, amíg csak az én hangomat hallod. A démonkirálynő nem olyan könnyörületes, mint én. Foszlányokra tépi a lelkedet, mielőtt elfoglalná a testedet. Búcsút mondhatsz az üdvösségednek. Hiába vár rád a pokol vagy a mennyország. Semmivé foszlasz. Ez rosszabb a halálnál is! Egyszerűen megszűnsz létezni!

Gyöngyi nem ijedt meg.

– Én ismerlek téged!

– Persze – hördült fel a szakállas. Ökölbe szorult a keze. – Láthattál, amikor majdnem megnyomorítottál az örvényeiddel.

Gyöngyi rávicsorgott. Legszívesebben megfojtotta volna.

– Te vártad Isztambulban azt a... azt a fúriát a pokolból! Aki halálra ítélte Magyarországot!

A férfi döbbenten hátra tántorodott. Még sápadtabb lett, mint az előbb.

– Honnan tudsz te erről? Ki vagy te valójában?

– Azt én is szeretném tudni. Bár egyre inkább sejtem az igazat.

– Mit csinálsz Ul-Derán? Ne bántsod a lányt, amíg kezelésbe nem veszem!

A férfi kihúzta magát, és a sátor felé fordult. Onnan hallatszott egy öregasszony hangja.

– Hozd be végre! Kedvező a hold állása. Már elküldtem egy eunuchot, hogy ébresszék fel azt a vén bolondot.

Ul-Derán megragadta Gyöngyi vállát. Maga után húzta a sátorba. Tényleg valamilyen hajón vagy tutajon lehettek. A férfi a padlóra lökte Gyöngyit. A deszkák belemartak a bőrébe. Hiszen meztelen volt.

– Fel kell öltöznöd – parancsolta Ul-Derán.

A sarokban álló ládából elővett egy vörös ruhát. Odatartotta Gyöngyi elé. Ugyanolyan holmit akartak ráhúzni, mint amit a többiek is viseltek. A kint fekvő, *meggyilkolt* lányok. Gyöngyi vicsorogva megrázta a fejét.

A tudata mélyén azonban figyelte arra is, hogy a felkínált ruha egyszerűen gyönyörű volt. Még Nurhánnak sem volt ilyen drága öltözéke. A csodálatos köntös egy királynőnek is a dicsőségére válhatott volna.

– Én aztán föl nem veszem a halottak ruháját! – kiáltotta Gyöngyi. A földön fekve a fejét forgatta. Az öregasszonyt

kereste. Ul-Derán odatérdelt mellé. Bal kézzel megragadta Gyöngyi állát, és a fejét leszorította a padlóhoz. Mélyen a lány szemébe nézett, aztán felmutatott valamit. Egy vöröses fényű drágakő lógott a vékony aranyláncon.

– Figyeld a rubintot! – parancsolta. Lassan mozgatni kezdte az ékszert.

Gyöngyi majdnem trágár káromkodásba tört ki, de aztán észbe kapott. A szemével követni kezdte a lassan himbálózó nyakláncot. A lélegzetvétele halkká, egyenletessé vált. Már nem zihált, és nem is próbált meg kibújni a kötelek közül. Elernyedtt, és becsukta a szemét.

Ul-Derán elégedetten felnevetett. Elengedte a lány állát.

– Ez könnyű volt. Kelj fel! – parancsolta. – Vedd fel a ruhát!

Gyöngyi kinyitotta a szemét, és bágyadtan elmosolyodott. Megpróbált felülni, de a kötél persze nem engedte.

A férfi eltette a nyakláncot. Az övére erősített tokból előhúzott egy görbe kést. Elvágta a köteleket.

Gyöngyi most már szabad volt, de még mindig nem tudott felkelni. Teljesen elzsibbadt a karja és a lába. Óvatosan az oldalára fordult. Nem törődött azzal, hogy anyaszült meztelen. Furcsa, de Ul-Deránt sem érdekelte a gyönyörű fiatal nő. Közömbös arccal felkelt, és újra felemelte a vörös

ruhát. Nyugodtan várta, hogy a foglya végre feltápáskodjon.

Gyöngyi végre fel tudott ülni. Óvatosan, megfontoltan talpra állt. Már ismét a teste ura volt. Ul-Derán felé fordult, közelebb lépett és rámosolygott.

A fekete mágusnak csupán annyi ideje maradt, hogy gyanakodva összevonja a szemöldökét. Gyöngyi sok mindent tanult Ajgültől és Ilajdától. A lábfeje hangos csattanással vágódott a férfi ágyékába. Amikor Ul-Derán felsikoltott és összegörnyedt, Gyöngyi bal térdel eltalálta az arcát. A férfi sajnos valamennyire elfordult, így nem zúzhatta szilánkokra az orrát. A mágus a földre zuhant. Halkan jajgatott vagy talán átkozódott. Gyöngyi nem törődött a földre esett ruhadarabbal. Az ajtó felé vetette magát.

Nem tudott elmenekülni. A sötétből két nesztelen árnyék ugrott elő. A fekete ruhás, néma férfiak zubbonya kicsit ahhoz hasonlított, amit Musztafa is viselt. Nem tudta megütni őket. Könnyedén lefogták, és hátracsavarták a kezét. Majdnem olyan gyorsak voltak, mint Ajgül.

Az egyik előhúzott egy törőt. Megbökte vele Gyöngyi torkát. A lány összerezsent, és érezte, hogy egy csepp vér végigfut a nyakán. A két testőr odavitte Ul-Deránhoz. A törös felsegítette a mágust. Ul-Derán mind a két kezét az arcára szorította.

– Ezért még megfizetsz! – sziszegte, de aztán kitántorgott a sátorból. Nem bántotta Gyöngyit.

A törös testőr sokatmondóan a magasba emelte a fegyverét. Utána felvette a földről a vörös ruhát. A társa megszorította Gyöngyi kezét, de aztán elengedte. A torkából érthetetlen hörgés tört elő. Alighanem az uralkodó személyes testőrei közé tartoztak. Az ilyeneknek fiatal korukban kiégették a nyelvét, hogy ne tudják elárulni a szultán féltve őrzött titkait.

Gyöngyi még mindig habozott. A tör most a keblét érintette meg.

– Jól van, na. Felöltözöm – mondta törökül. Felvette a ruhát. Kifejezetten rosszul érezte magát olyan férfiak társaságában, akik tompa tekintettel egyszerűen átnéztek rajta. Akárcsak a mágust, a néma testőröket sem érdekelte, hogy egy meztelen, fiatal nő állt előttük.

– És most mi lesz? – kérdezte, amikor elkészült. Végigsimította a köntöst. Tényleg nagyon szép volt.

Az egyik őr félrehúzta a sátor bejáratát elzáró vásznat. Hörgését meghallva valaki bejött. Gyöngyi alaposan megnézte magának a török öregasszonyt. Ő ugráltatta az előbb Ul-Deránt? A vénasszony döbbent arcot vágott.

– Te tényleg úgy nézel ki, mint ő! – kiáltotta. A hangja

elárulta, hogy az előbb Gyöngyi valaki mást hallott. Ez az asszonyág leginkább egy idős cselédre emlékeztette.

– Mint ki? – kérdezte dacosan.

A vénasszony összecsapta a kezét, úgy ámélkodott.

– Mint Hürrem válide szultána!

– Az ki?

Az asszony döbbenetesen nézett Gyöngyire.

– Te tényleg nem tudod? – kérdezte döbbenetesen. – Nem hallottál a földkerekség leghatalmasabb asszonyáról? Szulejmán feleségéről?

Gyöngyi persze hallott róla. Csakhogy ezt nem akarta beismerni.

– Ja, hogy arról a Hürremről. És tőlem mit akartok?

Az öregasszony felmutatott egy elefántcsont nyelű fésűt és egy aranyozott nyelű, gyönyörű kefét.

– Én csak a hajadat rakom rendbe – szabadkozott.

– Ahogy a többiek frizuráját is megcsináltad, mielőtt lemészároltátok volna őket.

Az öltöztető nő kétségbeesett arccal lehajtotta a fejét.

– Mind a tizennégy szerencsétlenét. Nem jószántamból tettem.

– Tizennégy lányét? Hányan vagyunk még?

– Te vagy az utolsó – mondta az asszony. Felemelte a fejét.

A tekintete dacosan felragyogott. – Ma sikerülnie kell!

– Minek?

Az öltöztetőnő arcáról eltűnt az utolsó cseppnyi szomorúság és részvét. Gonoszul elmosolyodott.

– A testedben fog új életet kezdeni az én jószágos úrnőm. A válide szultána gazdagon meg fog jutalmazni engem.

– Te megőrültél.

Az öreg cseléd nem válaszolt. Intett Gyöngyinek, hogy üljön le a láda tetejére. Az egyik fekete őr felhördült, és fenyegetően újra megemelte a kezében tartott tört. Gyöngyi kénytelen volt hagyni, hogy rendbe tegyék a haját és kifessék az arcát.

Már majdnem kész voltak, amikor a cseléd fecsegni kezdett. Nagyon elégedett volt a munkájával.

– Igen, kisasszony. Pontosan úgy nézel ki, mint Hürrem úrnő hajadon korában. Amikor bekerült a palotába és meghódította a fényességes padisah szívét.

Odatartotta Gyöngyi elé a tükröt. A lány belenézett. Kénytelen volt elismerni, hogy a kapzsi vénasszony tényleg jó munkát végzett. Ezt persze semmiképpen nem árulta volna el neki. Új frizuráját elég furcsának találta. Arszlán háremében egyetlen lánynak sem fonták be így a haját. Csupán az idősebb nők viseltek hasonlót. Lehet, hogy ez a hajviselet egy

nemzedékekkel korábban volt divatos.

Ez meg mi?

Nagyot pislogott. Talán a fáradtság miatt, vagy azért, mert csúnyán beverte a fejét a vízparton, egy pillanatig azt hitte, hogy a tükörből egy ötvenéves asszony néz vissza rá. Ugyanolyan zöld szeme és vörös haja volt, mint Gyöngyinek. A káprázat azonban csak egy pillanatig tartott.

Félrehúzták a függönyt, és Ul-Derán lépett be. A fél arca fel volt dagadva. A jobb szeme alig látszott.

– Nem hat rá a hipnózis – mondta ingerülten az öltöztetőnőnek. Visszafordult a bejárat felé. – Kábító mákonyt sem adhatunk neki.

– Hát nem. Az első három lány azért halt meg, mert a kábítószered miatt nem működött az idézés – mondta szemrehányóan a cseléd.

Ul-Derán megvonta a vállát.

– Majd Sztára Góra kitalál valamit.

Gyöngyi felkapta a fejét. Ezt a nevet már hallotta. Nem is egyszer. Többnyire olyanok szájából, akiktől tartott. Először az erdei boszorkány fenyegette meg Sztára Góra nevével szegény Rózsa anyót, aki úgy megijedt, hogy meggyilkolta az örült vénasszonyt.

A mágus intett a két testőrnek. Azok megfogták Gyöngyi

karját, és kivezették az ajtón.

A sátor sokkal nagyobb volt annál, mint gondolta. Nem a szabadba lépett ki, hanem csupán egy másik szobába. A félhomályban erős füstölők égtek. Átható szaguk elnyomta a szerencsétlen lányok hullájának bűzét. Idebent egy trónra emlékeztető, díszes karosszék, egy kisebb láda és egy hosszú asztal volt. Odavitték az asztalhoz, és arra kényszerítették, hogy felfeküdjön rá. Azonnal megértette, hogy erre a helyre kerültek a meggyilkolt lányok is. Megpróbált felülni, de a testőrök leszorították. Erős bőrszíjakkal az asztalhoz kötötték a kezét és a lábát. Amikor hangosan kiabálni próbált, a törrel ismét megérintették a nyakát. Kénytelen volt legyőzni a rettegést. Fogvatartói valamiért nem akarták betömni a száját.

– A szultánnak ez nem fog tetszeni – figyelmeztette Ul-Deránt a cseléd. – Hiszen imádja a feleségét.

– Azt hazudjuk neki, hogy Hürrem biztonsága érdekében van rá szükség. Tegyéél gyorsan egy párnát a feje alá. Rendezd el a frizuráját, hogy jól nézzen ki.

Enyhe légmozgás támadt. Valaki belépett a sátorba. Reszelős, halk női hang hallatszott. Egy vénasszony beszélt. Bár jóval idősebbnek tűnt a cselédnél, magabiztosan és határozottan adta ki a parancsait. Mindenkit kizavart a

sátorból.

Gyöngyi az érkező felé fordította a fejét. Egy alacsony, görnyedt hátú alakot látott. Sötétbarna, kopott ruhát viselt. A fejére húzott csuklya eltakarta az arcát. Csupán egyik oldalt bukkant elő néhány hosszú, göndör, piszkosszürke hajtincs. Az öregasszony odalépett az asztal mellé. Gyöngyi homlokára tette a kezét. Olyan volt az érintése, mint a levedlett kígyóbőr. Erdei növények szaga áradt belőle.

Mérgező növényeké.

Gyöngyi először elrántotta a fejét az érintése elől, de aztán visszafordult és elszántan a vénasszony szemébe nézett.

– Mire készülsz velem?

– Veled? Semmire.

– Akkor engedj el.

– Nem tehetem, kedves kis húgom. Rád ugyan nincs szükségem, de a testedre annál inkább!

– Nemrég még arra bíztattál, hogy legyek vad és hatalmas. Örömmel fogadtál, mint a hazatérő, tévelygő gyermeket.

– Ezek szerint rájöttél arra, hogy én álltam a hegy tetején? Figyelemreméltó dolgot műveltél azokkal az örvényekkel. Persze csak ösztönösen cselekedtél. Fogalmad sincs arról, hogy valójában mit is tettél. Igazam van?

Gyöngyi nem válaszolt. A vénasszony megvonta a vállát,

aztán a másik tenyerét Gyöngyi szegycsontjára szorította.

– Még hogy Lilith leánya volnál! Nevetséges gondolat – horkant fel megvetően. – Az Anya éppen csak annyira erős benned, mint az a másik.

– Mint Éva?

– Nocsak. Milyen nagyra tartod magadat. Éva vére? Ne legyél ennyire beképzelt! Nem számít, hogy milyen erőt örököltél. Fél óra múlva te már nem leszel.

– Mit szól majd a testvériség ahhoz, hogy meggyilkolsz?

– A fekete anyák úgyis azt teszik, amit én mondok nekik. A fehérek meg nem számítanak.

– Akkor hát a nővérek is ugyanannyira széthúznak, mint a férfiak. Azt hittem, mi jobbak vagyunk.

Furcsa, krákogó hang hallatszott. Gyöngyi csak egy idő után jött rá, hogy Sztára Góra így nevetett.

– Már miért lennének jobbak? Nekünk is pontosan ugyanaz kell, mint nekik.

– Neked mi kell? Miért küldesz a halálba?

– A jutalom. Fáradt vagyok, és utálok ezt a vén testet. Az úrnő majd megfiatalít.

– Hürrem?

Sztára Góra újra nevetett.

– Az a cselszövő, álnok kis kígyó? Aki kidobott

Isztambulból? Pedig hogy bizonygatta, hogy a nővérenek tart! Fontos vagyok neki, mint az édestestvére! Aztán Szulejmán egyet csettintett, és az a szajha elzavart maga mellől.

– Te ismerted őket?

– Persze. Különben hogyan csalhattam volna csapdába mindenkit?

Gyöngyi lázasan töprengett.

– Én vagyok a csali? – kérdezte.

– Nem, a csali Hürrem volt. Te a horog vagy, amin fennakad a fényességes padisah.

– És a többi lány? Őket miért ölted meg? Ő talán nem ugyanúgy Lilith és Éva gyermekei, mint te?

Az öregasszony megvető arccal legyintett.

– Ostobaság! Az ilyesmiben csak a gyengék reménykednek. Akik azt hiszik, hogy a testvériség értük van.

– Miért? Hát kiért van?

– Természetesen *értem*. Meg azért az átkozott vetélytársamért. A Fehér Anyáért.

Elégedett arccal körülnézett a sátorban. A vastag nemezlapok kizárták a közli tábor zajait, hangjait. Csupán az ágyúlövések tompa moraja szűrődött be.

– Ő viszont már rég eltűnt. Talán meg is halt. Én pedig

nagy dologra vállalkoztam – folytatta elégedetten. – Évszázadok óta nem volt meg senkiben a bátorság hozzá. Azok a lányok jó célt szolgáltak. Azért haltak meg, hogy elnyerjem a hosszú életet.

– Ugyanolyan szörnyeteg vagy, mint Ul-Derán! – kiáltotta Gyöngyi. Nekifeszült a szíjainak, de nem tudta kilazítani őket.

– Ne lázadozz, porhüvely! Még megsérülsz.

– Mi az, hogy porhüvely?

– „Porból vagyunk.” Talán nem hallottál róla? Te adsz testet egy élő istennek.

– Neked elment az eszed!

Sztára Góra nem haragudott meg. Nem ütötte meg Gyöngyit, pedig megtehetette volna. Csupán leereszkedő mosollyal megcsípte az arcát.

– Hazudnék, ha azt mondanám, sajnálom. Te rosszul jársz, én viszont csodálatos jutalomban részesülök.

Gyöngyi elrántotta az arcát a vén boszorkány keze alól. Undorodott az érintésétől. A sátorban mintha csak felerősödött volna a mérgező füvek átható szaga.

– Kitől? – kérdezte vicsorogva.

– Attól, aki visszatér.

– Hürremtől?

– Ugyan már! Kit érdekel az a kis bajkeverő. Amikor a királynő átjön, a túlsó oldalon is egy kapura lesz szüksége. Hürrem lelkét fogja elemészteni, hogy átjuthasson ide, a teremtett világba. A testedbe.

Gyöngyi már nem rángatta a szíjakat. Maga is elcsodálkozott azon, hogy ilyen jeges nyugalom fogta el. Talán a vénasszony valamilyen kábító kenőcsöt kent a tenyerére?

– Szulejmánnak nem fog tetszeni.

– Nem fog tudni róla – rázta meg a fejét Sztára Góra.

– Én majd figyelmeztetem. Nem fogod tudni megakadályozni.

– Ó, dehogynem.

Kopott, sötét köntöse alól egy rövid, vastag tűt húzott elő. Gyöngyi azonnal felsikoltott, ahogy meglátta. Eszébe jutott mindaz a szenvedés, amin keresztülment. Akkor is magatehetetlenül, kiszolgáltatva feküdt egy szadista szörnyeteg előtt. Sztára Góra megcsóválta a fejét. Közelebb hajolt. Nem kínozta meg a lányt. Erős kézzel megragadta a haját, és oldalra fordította Gyöngyi fejét.

A nyakszirtjébe döfte a tűt.

A fájdalom csak egy pillanatig tartott. Ilyen lehet az, amikor valakibe belecsap a villám. Gyöngyi teste lebénult.

Továbbra is mindent hallott, mindent látott, de még csak a kisujját sem tudta megmozdítani. Az orrán át kapott levegőt, de a szája elernyedte. Hiába próbált volna meg sikítani vagy beszélni.

– Közeledik Szulejmán! – hallatszott kintről Ul-Derán hangja. Az öregasszony visszafordította Gyöngyi fejét. Egy gyors mozdulattal letörölte az izzadságot az arcáról. Utána kissé arrébb állt, és elfátyolozta magát.

A következő pillanatban egy idős férfi lépett be a sátorba. Olyan ruhát viselt, mint a testőrök. Talán valamivel díszesebbet. Hosszú, ősz szakálla a melle közepéig ért. Egyszerű, fehér süvegéhez nem igazán illettek a rátűzött drágakövek és vastag aranyláncok. Toldísze súrolta a bejárat tetejét.

Nem tűnt gonosznak vagy kegyetlennek. A szeméből fáradtság és szomorúság áradt. Egy olyan ember állt Gyöngyi előtt, akit igencsak megviselt a sors.

Ez az idős férfi lett volna a félelmetes Szulejmán? A török császár, akit meg akart ölni?

Ul-Derán és Sztára Góra mélyen meghajoltak az érkező előtt.

– Felséges szu... – kezdte volna a mágus, de Szulejmán nem törődött vele. Idős korát meghazudtolva szinte futva

ment oda Gyöngyihez. Az égre emelte a két kezét, és az arcán felragyogott a boldogság. Mintha évtizedeket fiatalodott volna.

– Hürrem! Szerelmem! – kiáltotta. – Hát sikerült? Pedig már kételkedtem. Visszatértél hozzám?

Szulejmán azt hitte, hogy már véget ért a szertartás, és megfiatalodott felesége fekszik előtte az asztalon.

Gyöngyi képtelen volt megszólalni. Nem a rémülettől, nem a meghatódottságtól és nem is a zavartól. Az átkozott boszorkány rövid, vaskos tűje bénította le. Mozdulatlanul bámulta a ragyogó arcú öreget. Szulejmán egészen közel állt hozzá. Előrehajolt és át akarta ölelni. A szeméből a boldogság könnyei potyogtak.

– Hürrem! Hát mégis élsz! Szerelmem!

– Felség, gyere el onnan – dadogta Sztára Góra. – Veszélyes lehet! Megsérül a feleséged.

– Hürrem! Nézz rám! Miért nem válaszolsz?

Gyöngyi most már jól érezte a szultán illatát is. Az érzékszervei nem hagyták cserben. Meglepte, hogy egy ilyen vénembernek ennyire kellemes a szaga. Gyöngyinek sosem volt nagyapja. Átfutott a fején, hogyha ismerhette volna a nagyszüleit, akkor a férfiak talán éppen ilyenek lehettek

volna.

Szulejmán keze lassan végigsiklott az arcán. Nem volt kellemetlen az érintése. Gyöngyi feje alá csúsztotta a kezét. Megpróbálta odahúzni magához. Bal kezének mutatóujja ekkor akadt meg a tűben.

– Mi ez? – kiáltotta felháborodva. – Mit döftetek bele?

– Felség! Megölnöd, ha hozzányúlsz a tűhöz! Nem szabad! Még nincs itt a lelke!

– Már hogyste volna?! – tiltakozott Szulejmán. – Látom a szemében. Ott ragyog benne. Nagyon is itt van!

– Még nincs itt!

– Nagy jutalmat kaptok, ne aggódj. De most már szabadítsátok ki a szultánát!

A boszorkány és a mágus fennhangon tiltakozott. Szulejmán azonban nem törődött az érveikkel. Dühbe gurult. Megragadta a díszes övébe tűzött kés markolatát. Előhúzta a csillogó pengét. A borotvaéles fegyver egy könnyed mozdulattal elmetszette az egyik csuklót tartó szíjat.

– Kiszabadítalak, szerelmem! Hát visszajöttél hozzám! Minden olyan lesz, mint régen!

A mágus és a boszorkány összenézett. Sztára Góra a fejével Szulejmán felé bökött. Ul-Derán némán bólintott, és felkapott a földről egy vastag, hófehér gyertyát. Bizonyára

egy keresztény templomból rabolhatták.

Amikor Szulejmán áthajolt Gyöngyi fölött, hogy elvágja másik kezén is a szíjat, a mágus hátulról lecsapott rá. A szultán tarkóját találta el. Az idős férfi Gyöngyire zuhant. Majdnem felborította az asztalt. Fehér süvege lezuhant a földre. Jól látszott rövidre vágott, hófehér haja.

– Ostoba! Megölted! – hördült fel Sztára Góra.

– Csak eszméletlen!

– Meg fogok halni miattad!

A mágus eldobta a gyertyát. Körülnézett. Odalépett a súlyos, trónra emlékeztető székhez, és odavonszolta az asztal mellé.

– Ültessük ide. Tedd vissza rá a süveget. Ha benéz valaki, azt mondjuk, hogy elaludt a vénség. Hiszen mindjárt éjfél van.

– Nem a testőröktől félek, te ostoba! – csattant fel Sztára Góra. A sátor hátsó kijáratára mutatott. – Itt van a mocsár. Egy pillanat alatt eltűnők. Soha nem tudnának elkapni.

– Hanem mitől? – kérdezte a férfi. Zihálva megragadta a szultánt, és beleültette a trónba. Mivel a vénasszony nem volt hajlandó lehajolni, Ul-Derán vette fel a fehér süveget a deszkákról. Szulejmán fejére húzta, és megigazította.

– Attól, hogy nem *az* jön át, akit hívtunk – sziszegte a

boszorkány. Lassan a hátsó vászonfal felé araszolt. – Hiszen, ha Hürrem lelke nem érzi meg Szulejmán perzselő szerelmét, akkor nem nyitja meg az átjárót.

– Az úrnő nem tud nélküle átjutni?

– De igen – vicsorogta Sztára Góra. – Csakhogy a valóság falának átszakítása iszonyatos fájdalommal jár. Úgy érzi magát, mintha leforrázták volna közben. Őrjöngeni fog, ha átér. Jutalom helyett végez velünk.

– Akkor most mit tegyünk?

Sztára Góra csak egy pillanatig töprengett. Közelebb lépett Szulejmánhoz, és a szája elé tartotta a tenyerét.

– Még él.

– Mondtam, hogy nem öltem meg!

– Akkor még nincs minden veszve. Elkezdjük a szertartást.

Megragadta a szultán jobb kezét, és lerángatta Gyöngyi melléről a ruhát. Az idős férfi tenyerét a lány szíve fölé tette.

– Gyújtsak gyertyákat? Rajzoljak ötszöget? – kérdezte szolgálatkészen Ul-Derán. A vénasszony hangosan felnevetett.

– Nincs szükség ilyen ostobaságokra. Csak a férfiaknak kell a sok hókuszpókusz. A gyengeségeket álcázzátok szemfényvesztéssel.

Ul-Derán tiltakozni akart, de a boszorkány ráförmedt, és

egyszerűen kizavarta a sátorból.

Utána megkerülte Szulejmánt és az asztalt. Megállt Gyöngyi mellett. Főlé hajolt, és a szemébe nézett. A fátyol eltakarta az arcát. A leheletének olyan volt a szaga, mint az erdőben rothadó, döglött állatok bűze.

– Egy nőnek nincs szüksége ilyen ostobaságokra. Nekünk sokkal erősebb fegyverünk van. Az *akaratumk*.

Gyöngyi halálra váltan meredt a vén szörnyeteg éjfékete szemébe. Semmivé foszlott az önuralma, a magabiztossága. Legszívesebben üvöltött volna, ám a teste cserben hagyta.

Sztára Góra halkán mormogott valamit. A szeme furcsán izzott. Gyöngyi összerezzenett volna, ha képes lett volna rá. Mintha jéghideg ujjak érintették volna meg. Ilyen lehet az, amikor valakit meztelenül behajítanak egy kígyókkal teli, sötét verembe. Valami megragadta az elméjét. A pokoli fájdalom nem a testére, hanem a tudatára csapott le. Olyan iszonyatos volt ez a kín, hogy még a tarkójába döfött tű sem volt elég erős akadály. Gyöngyi felnyögött. Megremegett a teste. Könnyecseppek bukkantak elő a szemében.

A következő pillanatban azonban rádöbbsent arra, hogy nincs teljesen egyedül!

Miközben a hideg, könyörtelen értelem a lelke elemésztésére készült, megérezte a keblén, a szíve fölött

Szulejmán tenyerét. Melegség, erő és még valami más is áradt belőle.

Aggódás? Szeretet?

Olyan fájdalmat érzett, amihez hasonlót még a legszörnyűbb rémálmában sem tapasztalt. Az idegen értelem el akarta emészteni a lelkét. Elkezdte cafatokra szaggatni Gyöngyi énjének külső rétegeit. Ez még annál is rosszabb volt, mint amikor valakit elevenen megnyúznak.

Olyan jó lett volna sikítani! Jajveszékeln! De nincs segítség!

Mintha lángra lobbant volna a bőre.

A szultán keze megmoccant. Gyöngyi könnyörögve az idős férfire nézett.

Szulejmán szeme kinyílt, és találkozott a tekintetük.

Ali, a fiatal testőr megállt a parancsnoka előtt, és feszesen tisztelgett.

– Uram, ismét itt van az a bosztandzsi. Téged keres.

– Jöjjön be.

A bosztandzsi belépett a sátorba. Hajdár aga intett, hogy üljön le a tűz mellé. Udvariasan vízzel kínálta a vendéget. Csak akkor komorult el, amikor a fiatalember elmondta, hogy miért jött. Ali megdöbbenve hallgatta a szavait.

Jól tudta, hogy kicsoda Musztafa. Ő is hallotta a szóbeszédet az iszonyatos pénzügyi visszaélések leleplezéséről. A kék szemű fiatalembert maga Szokoli Mehemed bízta meg azzal, hogy fogja el a pénzhamisítókat. A testőrök között is azt rebesgették, hogy ilyen elképesztő bűntényt csak olyanok tudnak elkövetni, akiknek a legmagasabb helyen is akadnak befolyásos barátaik. A fekete egyenruhás harcosoknak persze nem az volt a dolguk, hogy a bűnözőket kergessék. Ennek ellenére nagyon is örültek volna annak, ha a szultán pénzének elherdálóit keményen megbüntetik. A bosztandzsi éppen ezen fáradozott. Ráadásul Musztafa annak idején ugyanabban a janicsárezredben kezdte a pályafutását, mint Ali vagy Hajdár parancsnok. Ez felért azzal, mintha vértestvérek lettek volna.

Az aga ennek ellenére is csak nehezen hitte el a figyelmeztetést.

– Azt mondd, hogy árulók vannak a lezárt övezetben? – kérdezte hitetlenkedve.

– Könnyen megtörténhet, hogy őfelsége élete is veszélyben van. Nem kockáztathatunk.

– Kizárt dolog, hogy orgyilkosok juthattak be oda – ellenkezett az aga, de már felkelt, és intett Alinak, hogy menjenek. Az idős, könnyörtelen arcú férfi halálosan

komolyan vette a kötelességét. Azonnal elrendelte, hogy megkettőzzék az őrséget a fekete vászonfal mindkét oldalán. Tizenkét muskétás sorakozott fel Ali háta mögött. Futólépésben elindultak a vörös testőrök táborrészéből a sötét vászonkerítés irányába.

Odabent semmi gyanúsat nem észleltek. Ali kíváncsiak figyelte a bosztandzsit. Titokban abban reménykedett, hogy egy szép napon talán ő maga is bekerülhet ebbe a válogatott, kis létszámú csapatba. Jól megnézte magának, hogy mit csinál Musztafa.

A bosztandzsi mindent megvizsgált. Megnézte a két sátrat, és ellenőrizte a kerítést is. Váltott pár szót a benti őrség parancsnokával és magukkal a katonákkal is. Észrevett valamit a földön. Letérdelt, és elsöpörte a száraz avart. Utána odajött az agához.

– Ez a terület alá van aknázva – mondta. Ali megdöbbsent. Hajdár azonban nyugodt maradt.

– Tudok róla. A fővezír rendelte el. Bizonyára megvolt rá a maga oka.

Musztafa a vízparton álló kék egyenruhás testőrökre mutatott.

– Igen – biccentett az aga. – Nem örülök annak, hogy szó szerint puskaporos hordók tetején állunk, mert őfelsége, a

szultán is odafent van a tutajon.

– Oda kell mennem hozzá – mondta Musztafa.

– Nem mehetsz – rázta meg a fejét az aga. – Szigorú parancsot kaptunk. Még a kék testőrök sem mehettek át a hídon.

– Őfelsége örök nélkül van ott? – szólalt meg Ali. Elsápadt. Jól tudta, hogy nem lett volna szabad kérdés nélkül belebeszélnie előljárói dolgába. Az aga azonban nem haragudott meg rá. Összevonta sűrű szemöldökét, és visszafordult a tutajra épített sátor felé.

– Lehet, hogy csapda – figyelmeztette a bosztandzsi. – Merénylet a padisah ellen.

Hajdár felhördült.

– Mehetsz. De én is jövök.

Odaintett a muskétásoknak, és futva elindultak a kis híd felé. Az ott álló kék testőrök kardot rántottak.

Huszdik fejezet

Hürrem és Gyöngyi

Szulejmán kinyitotta a szemét. Boldogan nézte az előtte fekvő fiatal nőt. Hürrem olyan szép! Lenyűgöző. A szultán úgy érezte, mintha csak egy mély, nyomasztó álomból ébredt volna fel. Ő is fiatal volt és erős. Előtte állt még az egész élet. A lábai előtt hevert a világ. Nemsokára felköti derekára Oszmán kardját, és hódító hadjáratra indul. Szinte megmámorosodott a boldogságtól. Közelebb hajolt Hürremhez.

Lenyűgözte ifjú feleségének csodálatos arca.

Csak *rémálom* volt, hogy Hürrem megöregedett. Csak lázálmában látta, hogy imádott felesége meghalt!

Szulejmán remélte, hogy többé már nem lesznek ilyen rémlátomásai.

Majd kicsattant az erőtől és a tettvágytól. Még egy pillanat, és felkel a trónjáról. Magához öleli Hürremet, és kísértálnak a

sátorból... Milyen *sátorból*? Hát nem a Topkapi Szerájban vannak? Az újonnan berendezett, gyönyörű hálósobájában? Valami zavarta, de nem törődött vele.

Hogy is törődhetett volna, amikor Hürrem itt feküdt előtte. Olyan puha volt a bőre. Szulejmán tenyere szinte bizsergett az érintésétől. Esze ágában sem volt felkelni. Élvezte a gyönyörű vonalú kebel lágy melegét. Illetve... Hürrem bőre nem egyszerűen meleg, hanem forró volt. Tűzforró.

Csak nem lázas?

És miért ver ilyen lassan a szíve? Lehet, hogy megbetegedett? Mint annak idején a kislányuk, Mihrimah tizedik születésnapja előtt?

Szulejmán zavarba jött.

Igen, Mihrimah. A lányuk. Aki tíz éves. A szultán elmosolyodott. Az előbb azt hitte, hogy csak most találkozott szép kedvesével. Hiszen akkor nézett így rá. Az első együtt töltött éjszakájuk után. Micsoda butaság. Persze érthető. Hiszen az ő kedvese még most is annyira fiatalos, annyira üde. Pedig már a lányuk is elmúlt tíz éves.

Igen, Mihrimah.

Öregkorának egyetlen támasza. A megbízható szövetségese. Komoly, megfontolt, imádott leánya. Neki sem volt könnyű az élete. Elveszítette a férjét. De hát...

Mihrimah *negyvennégy* éves. Nem tíz. Miért gondolta róla, hogy csak kisgyerek? Persze még most is ugyanúgy szerette, mint kiskorában.

– Fenséges úr? Jól vagy?

Mi ez a kellemetlen hang? Mintha egy ocsmány döglégy zúgna. Nem akart törődni vele. Csak ne lett volna ennyire fáradt. Lehet, hogy nem aludta ki magát? Oda akart hajolni Hürrem fölé, de még ehhez is túl gyenge volt. Töprengeni kezdett. Annyira örült, hogy a felesége újra itt van mellette. Most majd minden olyan gyönyörű lesz, mint annak idején.

Minek idején?

Hiszen előttük az élet. Fiatalok és erősek. Vagyis hát nem. Ők ketten már leéltek együtt egy életet. Mind a ketten megöregedtek. Hürrem pedig *meg...*

Itt valami nincs rendben!

Lehet, hogy valamilyen fertőző betegség csapott le a Magas Portára? Nemcsak szép, ifjú felesége lázas, hanem Szulejmán is nagybeteg? Ez megmagyarázná azt, hogy miért csak ilyen ködösen látja a szobát. Talán a betegség miatt fáj minden izülete. Azért érzi ennyire gyengének magát.

Igen. Alighanem elkaphattak valamilyen kórt. Mindjárt hívni fogja a gyógyítókat. Isztambulban gyűjtötték össze az egész világ legjobb orvosait. Megtalálták az ókori bölcsek

egészségügyi könyveit. Mindenkinél többet tudnak az emberi test csodáiról. Az élet palotájáról.

Palota?

Ez nem a Topkapi Szeráj. De akkor hol van?

Újra Hürremre pillantott. Egy vénember ráncos, sovány keze pihent a lenyűgöző szépségű keblen. Szulejmán keze.

Hány éves valójában?

Megragadták a vállát. Durván megrázták. Haragra gerjedt. Ki merészelt hozzányúlni a fényességes padisahhoz?

Felismerte az öregasszonyt. A boszorkányt. Akit annak idején elzavart a háremből. Felhördült. Most már mindenre emlékezett.

Nem húsz, hanem hetven éves. Nem Isztambulban van, hanem Szigetvárott. Ez a lány pedig nem Hürrem, hanem...

– Segíts, felséges szultán! – hallatszott a boszorkány hangja. – Szólítsd meg Hürremet! Ha szereted, idehívod magadhoz.

Szulejmán elmosolyodott. Micsoda ostobaság! Még szép, hogy szereti a feleségét. Mindenkinél jobban. Az ő csodálatos válíde szultánáját.

– Hürrem. Gyere ide hozzám – mondta halkán. Aztán hangosabban is megismételte. – Jöjj! Gyere hát!

A fiatal lány arca nem mozdult, ám a tekintetéből sütött a

könyörgés. Félt valamitől. A szeme sarkából egy könnycsepp gördült elő.

Hürrem sír? Hürrem retteg valamitől?

– Ne a száddal hívd! – hallatszott a boszorkány károgó hangja. – A szíveddel szólítsd meg! Némán.

Szulejmán felemelte a kezét a lány kebléről. Megsimogatta az arcát.

– Miért sírsz, kedvesem? Nem örülsz annak, hogy újra itt lehetsz velem?

– A boldogságtól sír! – kiáltotta a vénasszony. – De még nincs itt. Segíts, felséges úr. Hívd Hürremet! Hívd oda magadhoz!

Szulejmán becsukta a szemét. Annyira fáradt volt. Talán az lesz a legjobb, ha engedelmeskedik. Némán hívta Hürremet.

A felesége helyett azonban emlékek bukkantak fel. Gyönyörű, megragadó, szívmengető látomások. Felidézte magában, milyen volt, amikor először meglátta a fiatal rabszolgalányt. A száján ismét megérezte az első csók ízét. Aztán meghallotta az újszülött gyerekek sírását, majd a kisdedek kacagását. Olyan csodálatos volt látni, ahogy Hürrem a karjaiban tartja a kicsiket. Kettőjük elbűvölő, ígéretes gyermekeit. Mehmedet, Mihrimahot, Abdullahot, Szelimet, Bajazidot és Dzsahángírt.

Jól emlékezett a bölcs tanácsokra is. Nem felejtette el a veszekedéseket sem. Meg azt, hogy milyen jó volt utánuk kibékülni.

Hürrem a halála előtt is ugyanilyen gyönyörű volt.

Mintha távoli mennydörgés zaját hallotta volna. A látomás szertefoszlott. Jeges, dermesztő úr maradt utána.

Hürrem halott.

Akkor ki ez a fiatal nő itt az ágyon?... Egy *asztalon*? Egy asztalra szíjazva?

Szulejmán megtántorodott. Úgy érezte magát, mint gyermekkorában, amikor felséges atyja, I. Szelim szultán dühösen arcul csapta. Ráébredt arra, hogy egy iszonyatos bűn elkövetésére készül. Választania kell. Cserben hagyja Hürremet, vagy örök kárhozatra ítél egy ártatlan lelket?

Hogy döntsön?

Kinyitotta a szemét. Lehet, hogy elaludt egy pillanatra? Újra a lány fölé hajolt. Belenézett a szemébe. Szinte azonnal elnyelte a zöld örvény.

Már nem a sátorban ült, hanem kint, a kedvenc teraszukon. Kellemes meleg áradt a hófehér márványból. Nem látta jól a tengerszoros vizét. Talán hattyúk vagy hajók lebegtek a hullámain? Halk lépteket hallott. Nem kellett megfordulnia, hogy tudja, ki közeledik. Jól ismerte ezeknek a lépteknek a

zaját. Halványan elmosolyodott, amikor megérezte Hürrem semmi mással össze nem téveszthető illatát. A felesége megállt mellette, és megszorította a vállát.

- Hívattál, uram.
- A tanácsodra van szükségem.
- Megtisztelsz vele, uram.

Az asszony kecsesen leült. Szulejmán átölelte. Boldog volt, pedig pontosan tudta, hogy ez nem a valóság. Egyszerre ült ott Hürrem mellett a palota teraszán, miközben a sátorban a tenyere az ismeretlen lány arcára simult.

Szulejmán volt a híd a két nő között.

- Tudnod kell, hogy szeretlek.
- Én is szeretlek, uram. Te voltál és te vagy számomra a fény. A búzakaralászokat beérlelő napsugár. A palota üvegablakán megcsillanó holdfény. Ragyogással töltötted meg a szívemet. Valóra váltottad minden álmomat. A világ legboldogabb asszonyává tettél. Elhalmoztál csodálatos szerelmed kincseivel.

- Azután is szerettelek, hogy meghaltál.
- Tudom, uram.
- Tudod?
- Utána is hallottam minden szavadat. Éreztem a kezed lágy érintését, amikor megsimogattad a szobrom lábát.

Köszönöm, hogy nem felejtettél el. Köszönöm a szerelmedet.

– Akkor azt is tudod, hogy mit követtem el miattad.

– Igen, szultánom. Iszonyatos bűnt.

– Amire egyetlen mentségem van.

– Amire egyetlen mentséged van. Az, hogy szeretsz.

– Érted, Hürrem, magamra vállalom a bűnt. Ha úgy akarod, halálba küldöm ezt a lányt. Visszatérsz hozzám. Újra együtt leszünk.

A válide szultána töprengő pillantást vetett a férjére. Nem válaszolt, hanem felállt, és felsegítette Szulejmánt is. Odavezette a hatalmas állótükör elé. Átkarolták egymás derekát, és csendben nézték a lassan változó képeket.

Először még mind a ketten fiatalok voltak.

Szulejmán szívét elöntötte a boldogság. Az sem zavarta, hogy a képeken nem csupán a ruhájuk változott. Az idő múlása nyomokat hagyott az arcukon. Együtt öregedtek.

Aztán eljött a pillanat, amikor Hürrem már nem változott. Szulejmán viszont *igen*. Eltűnt a szín a szakállából, elmélyültek a ráncok az arcán. A felesége még most is olyan volt, mint közvetlenül a halála előtt. Szulejmán viszont most már jó harminc évvel idősebbnek látszott nála. Egy hófehér szakállú, hajlott hátú vénember ölelte magához a lenyűgöző szépségű, érett asszonyt.

Hürrem végre megszólalt:

- Én is szeretlek téged, uram.
- Akkor hát visszatérsz hozzám?

A megkötözött lány megremegett. Tudta, hogy most döntenek a sorsáról.

- Nem jövök, uram.

Szulejmán szinte kővé dermedt. Újra mennydörgés hallatszott. De nem. Ágyúk hangját. A legnagyobb ágyúk lőttek. A végéhez közeledett Szigetvár ostroma. Utána meg egy különös zajt hallott az ellenálló gyaurok irányából. Megkongatták az utolsó harangjukat.

Így jelezték, hogy mindjárt itt az éjféli.

Az ostrom azonban már nem volt fontos. A szultán nem értette, hogy a felesége miért mondott nemet.

- Miért nem? Nem akarod, hogy együtt legyünk?
- De igen, szultánom. Igen, szerelmem. Éppen azért.
- Nem értelek. Hiszen itt van ez a fiatal test... a boszorkány megígérte... Még évtizedekig itt élhetnél velem...

Szulejmán elnémult.

Megértette.

- Itt maradok, uram, hogy melletted lehessenek az idők végezetéig.
- Azért, mert hamarosan én megyek át hozzád? ...

Hetvenegy éves vagyok.

– Igen, szultánom. Újra együtt leszünk. Ideát.

Szulejmán némán bólintott. Szembefordult a feleségével, a két tenyerébe fogta az arcát, és lágyan megcsókolta.

– Várj reám. Nemsokára itt leszek.

Az asztalra szíjazott ismeretlenre nézett.

– Mi legyen ezzel a lánnyal? – kérdezte.

– Ajándékozd meg az élettel, uram.

Gyöngyi hangokat hallott. Két hangot. Egy nőt és egy férfit. Nem értette a szavaikat. Elmúlt a fájdalom. Már nem marcangolták éles körmök a lelkét. A jeges, gonosz erő ugyan még ott volt a közelben, de már nem bánthatta. Mintha csak az orrára vágták volna az ajtót. Persze a sötétség még nem adta fel a küzdelmet. Lesben állt.

Kik beszélhetnek? A férfi... a szultán volt. Csakhogy a hangja úgy zengett, mint egy harmincévesé. Az asszony pedig... az ő hangja nagyon is ismerősnek tűnt. Gyöngyiben felbukkant egy régi szép emlék. Valaki lágyan magához ölelte. Megetette. Édes, élettel teli, meleg táplálékot adott. Neki volt hasonló a hangja.

Az anyját hallaná? De nem. Angyal Alexandrának hasonló volt ugyan a hangja, de nem egészen ilyen.

A szultán tovább beszélgetett az asszonyával. Ahogy a nő a szavakat formálta... a hanglejtése... nem csoda, hogy ismerős volt.

Gyöngyi a saját hangját hallotta. Így beszélne negyven évesen. Felnőtt, érett, sokat tapasztalt asszonyként. Gyönyörű fiúk és leányok anyjaként.

Ez a nő akár ő maga is lehetne. A testét és a lelkét egyszerre öntötte el a megkönnyebbülés hűvös hulláma. Kialudt a perzselő, lázas hő. Megnyugodott. Most már oda tudott figyelni a szavak értelmére is. A végén róla beszéltek.

– Ajándékozd meg... az élettel!

Köszönöm, Hürrem! Köszönöm, Szulejmán! Ezt kiáltotta volna, ha nem lett volna béna.

Most már látta is őket. Az utolsó ölelést. Az utolsó, reménykedő csókot. Ez volt az a gyönyörű asszony, aki egy pillanatra ránézett a tükörből. Fejedelmi tartással, elegáns léptekkel sétált ki a teraszról. Kettesben hagyta Szulejmánnal.

– Mi a neved, te lány?

Tessék, felséges úr? Magadnál vagy? Mit kérdeztél? – hallatszott valahonnan a hihetetlen messzeségből Sztára Góra reszelős hangja. A boszorkány megijedt.

– Nilgün vagyok, felség.

– Nem. Az igazi nevedet akarom tudni – mondta halkán a férfi.

Gyöngyi Szulejmán hangját a fülével, a saját választ viszont csupán az elméjével hallotta.

– Szema vagyok, szultánom.

– Nem. Nem ez a valódi neved.

Kihez beszélsz, felség?

Sztára Góra közelebb jött az asztalhoz. Habozva felemelte az egyik kezét. Gyöngyi jól látta, ahogy Szulejmán a vénasszonyra nézett. Sztára Góra összerezzent és elhátrált. Kiabálni kezdett. Ul-Deránt hívta.

– Gyöngyi a nevem. Gyöngyvér.

– Milyen gyönyörű név! Furcsa, de értem, mit jelent, pedig nem is tudok magyarul.

– Nem tudsz? Pedig mióta harcolsz ellenünk! Talán gyűlölöd a magyarokat? Azért akarsz elpusztítani minket?

Szulejmán csendben maradt. Sokáig gondolkodott.

– Állandóan csak suttogtak a fülembe. Arról, hogy veszélyesek és gonoszak vagytok. Gyávák és széthúzóok. Kapzsiak és megalkuvók. Csakhogy, ahol olyan férfiak élnek, mint Zrínyi Miklós és harcostársai, meg olyan tiszta, bátor nők, mint te, az az ország nem lehet gonosz. Hazugság volt a sok rágalom!

– Akkor hát nem gyűlölsz minket?

– Nem, Gyöngyi – felelte Szulejmán. Ismét megsimogatta a lány arcát. – Nincs az egész birodalmamban olyan nép, ami ennyire közel állna hozzám a törökök után. Szeretlek benneteket. Azért akartam megvédeni a hazádat, mert Törökország ereje nélkül gyengék és megosztottak volnátok.

– Ha valóban szeretsz minket, akkor elfogadsz olyannak, amilyenek vagyunk. Szabadnak és magyarnak. Meghagyod a hitünket.

– Pontosan ezt teszem, Gyöngyi kedves. A török és a magyar, ha nem is lehet testvér, de legalább jó barát lesz. Látni fogod, hogy három- vagy négyszáz év múlva is szeretettel fogadnak titeket a törökök. Isztambulban, de Anatóliában is mosolygó ölelést kap az, aki a magyarok földjéről jön oda.

A szultán büszkén kihúzta magát.

– Mindjárt megparancsolom Szokoli Mehemednek, hogy hagyjuk abba az ostromot. Elvonulunk innen. Béke lesz. Zrínyi Miklós élni fog. Te pedig eldöntheted, hogy elkíséred-e ezt a nagyon boldog öregembert Isztambulba. Hajlandó leszel mellette lenni a hátralévő évei, napjai során?

Ezek ketten beszélgetnek? – hördült fel Ul-Derán hitetlenkedő hangja.

Csak a szultánt hallom! – kiáltotta Sztára Góra. – *Vidd arrébb azt a vén bolondot! Még nem késő! Átcsábítom az úrnőt!*

– Szultánom, hallod őket?

– Kiket? Itt a teraszon csak mi ketten vagyunk, Hürrem. Te meg én... Vagyis te, Gyöngyi.

– Uram, figyelj rám! – kiáltotta a lány. Sosem hitte volna, hogy egyszer így fogja szólítani a törökök császárat. – Veszélyben vagyunk.

– Én nem félek!

– Én viszont igen!

– Majd én megvédelek. A szultán oltalma alatt állsz.

Nem veszélyes? Hürrem nélkül... Te mondtad, hogy az úrnő dühös lesz.

Ne tétovázz, Oszama! Az úrnő téged is megjutalmaz. Halhatatlan leszel. Hatalmas és erős. A gyaurok még évszázadok múlva is rettegni fognak, ha meghallják a nevedet.

Gyöngyi csak Szulejmánt látta maga előtt, ám a háttérben jól hallotta a boszorkány és a mágus szavait.

– Most kell a segítséged, uram – könyörgött Szulejmánnak

– Megbénítottak. Még csak a kezemet sem tudom megmozdítani.

– Hogyan segítsek?

– Egy tűt döftek a nyakszirtembe.

- Igen, éreztem az előbb.
- Húzd ki belőlem!
- Nem lesz bajod?
- Húzd ki, uram! Most rögtön!

Hát jó. Fejezzük be azt, amit elkezdtünk – egyezett bele Ul-Derán. Utána viszont döbbenően felkiáltott. – *Hé, ez meg mit csinál?*

Szulejmán odahajolt Gyöngyihez. Átölelte. A bal keze becsúszott a lány feje alá. Kitapintotta a tűt.

A mágus káromkodva odaugrott az idős férfi mellé, és megragadta a karját. Elrántotta. A helyére Sztára Góra lépett. A lány szemébe nézett, és halk, sziszegő hangon kántálni kezdett.

Gyöngyi újra megérezte a lesben álló, kegyetlen erőt. Ismét rátört az iszonyat. Mindjárt vége lesz. Tehetetlen...

De hiszen *nem* az!

- Harcolj! – hallotta meg Rózsa anyó hangját.
- Mutasd meg, mit tanultál! – bízatta Cecília asszony.
- Azt mutasd meg, ami benned lakik! – parancsolta

Hürrem.

A halottak után egy új hang zendült fel.

- Lássa mindenki, hogy az én leányom vagy!

Éva parancsának nem lehetett nem engedelmeskedni.

Mintha alámerült volna egy erdei tengerszem tiszta, hűvös vizében. Amikor kiemelkedett a csillogó víztükör alól, meghallotta az éneket.

– Vjomr olhojm todso horc doso ysob mozrjy zory yc proj ysho proj lomjnov osr zoroyv bov yl horc vojohj kon.

Egy pillanatra azt gondolta, hogy eleven láncot alkotott a Kárpátok összes fehér anyája. Olyan erővel zúgott a daluk, hogy elnyomta a kinti fegyverzörgést és üvöltözést is.

Gyöngyi teste mozdulatlanul feküdt az asztalon, miközben az új fehér anya büszkén kihúzta magát, és szembefordult a támadójával. Nem kellett megküzdenie a förtelemmel. A dermesztő, gonosz hatalom, ami az előbb már majdnem bejutott a testébe, most rémülten visszamenekült a sötétbe. Csak a nála gyengébbekkel szemben volt merész. Rettegett az erősebbektől.

Gyöngyi erős volt.

Erős, mint egy fehér anya.

Mint a Fehér Anya!

Ezt a csatát megnyerte. Csakhogy a valóságban is életben kell maradnia. Nem lesz könnyű.

– Mit tettél? – üvöltötte Sztára Góra. Karmos ujjai lecsapta a lány nyakára. Felszakították a torkán a bőrt. Megpróbálta megfojtani. Gyöngyi nem hagyta magát. A tű eltűnt a fejéből.

Ha gyengén is, tudott védekezni. Megragadta a vén szörnyeteg alkarját. Sztára Góra őrjöngött. Egyre erősebben szorította Gyöngyi torkát. Lassan kihunytak a fények. Sötétség nyelte el a valódi világot. – Mindent tönkretettél!

A szavai sikolyba fulladtak. Üvegessé vált a tekintete. Elernyedtek az ujjai. Már nem volt erő a szorításában. Rázuhant Gyöngyire.

A vénasszony olyan sovány volt, hogy nem volt nehéz lelöknie magáról. Közben véres lett a keze. Nagy nehezen felkönyökölt. Körülnézett. Megdermedt, amikor maga előtt megpillantotta a karcsú, fekete ruhás alakot.

Ajgül hosszú, vékony pengéjű tórt tartott a kezében. Gyöngyit valósággal elöntötte a megkönnyebbülés és a hála.

– Megmentettél! Köszönöm.

Ajgül megcsóválta a fejét. A tekintete komor és könnyörtelen maradt.

– Ne köszönd. Csak a munkámat végzem – mondta halkán.

– Most pedig te következel.

Huszonegyedik fejezet

A halál órája

Hiba volt meglepedkezni Ul-Deránról. A mágus nem egyedül tért vissza a sátor belsejébe. A két néma testőr eddig engedelmeskedett a parancsnak. Mostanáig nem jöttek be, bármit is hallottak. Ul-Derán azonban most Ajgülre uszította őket.

– Öljétek meg! – üvöltötte.

A félelmetes, néma harcosok azonnal támadásba lendültek. Egy közönséges emberrel pillanatok alatt végeztek volna. Csakhogy Ajgül már számos alkalommal bebizonyította, hogy cseppet sem hétköznapi nő. Könnyedén eltáncolt a testőrök jatagánjai előtt. Enyhén meggörnyedve szembefordult velük. Komolyan vette a két ellenfelét. Csak rájuk összpontosított.

Ul-Derán kihasználta, hogy senki sem figyelt rá. Hátralépet a sátorból.

Az élet közben lassan visszatért Gyöngyibe. Szulejmán tőre

még mindig ott hevert mellette. Felvette és elmetszette vele a maradék szíjakat. Lemászott, vagyis inkább lezuhant az asztról. Nem tudott lábra állni. Négykézláb kúszott oda a földön fekvő alakhoz.

– Szultánom, keljél fel – suttogta a fülébe. – Ki kell mennünk innen.

– Hürrem? – kérdezte zavartan a férfi. Elmosolyodott. – Hát visszajöttél?

Gyöngyi odaült mellé és átölelte. Minden erejére szükség volt, hogy felültesse. Feltérdelt, aztán nagy nehezen talpra segítette az idős férfit. Elindultak a kijárat felé.

A hátuk mögül hörgés hallatszott. Két súlyos test zuhant a földre.

A kijáratot eltakaró ponyva már csak egy lépésnyire volt.

Ajgül megragadta Gyöngyi és Szulejmán hátán a ruhát. Visszarántotta őket. Mind a ketten elestek.

Gyöngyi arca nekivágódott a padlónak. Vér fröccsent. Feljajdult a fájdalomtól. A vér azonban nem az övé volt. Hanem a mellette fekvő, halott testőröké.

Ajgül megállt az áldozatai mellett. Hűvös arccal lenézett Gyöngyire.

– Sajnálom – mondta. – Eredetileg nem akartalak bántani. Csak hát új megbízatást kaptam. Te is meghalsz és a szultán

is.

– De hát miért? Azt hittem, a barátom vagy.

Ajgül lassan megcsóválta a fejét. Némi szomorúság látszott a szemében.

– Zulejka tényleg a barátod volt. Őszintén kedvelt téged... kedves Szema. Nagyon is élvezte, hogy egy időre butuska, lány szívű kis háremhölgy lehetett. Ajgülnek, a hasszaszinnak azonban nincsenek barátai. Mindig elvégzem a munkát, amit elvállaltam.

– Miért akarsz megölni?

– Téged? Csak azért, mert rossz helyen voltál a legrosszabb időpontban. Aki halálra ítélt, még a nevedet sem tudja. Nem úgy, mint az övét.

A szultánra mutatott. A szeméből eltűnt a szomorúság. Felemelte a törét.

– Ideje befejezni, amit elkezdtem.

– A szultán nevében! Ne mozdulj!

– Musztafa! – kiáltotta boldogan Gyöngyi. Utána viszont megdermedt a borzalomtól. – Menekülj, kedvesem! Ajgül egy szörnyeteg!

Musztafa egy pillantással felmérte a helyzetet. Gyöngyi jobb kéz felől, oldalt ült a földön. Védelmezően átölelte a szultánt.

A véres asztal mellett egy öregasszony hullája feküdt.

Valaki végzett a két néma testőrrel is. A birodalom legjobb kardforgatóit csak egy iszonyatosan erős és jól képzett harcos tudta volna legyőzni.

Vagy pedig...

Egy hasszaszin.

Időt kellett nyernie.

– Hallottam rólad, Fatime – mondta a nőnek. Mélyen a szemébe nézett.

– Én is rólad, ifjú bosztandzsi. Gyöngyi sokat mesélt. Tudod, hogy szerelmes beléd?

A nő csúfondárosan elnevette magát. Közben azonban az egyik tőrét továbbra is a szultánra, a másikat pedig Musztafára szegezte. A pengéket valószínűleg méreggel kente be támadás előtt. A karcsú, alacsony alakból halálos nyugalom áradt. Nem remegett a keze, pedig bizonyára tudta, hogy a sátrat rengeteg katona vette körül.

Musztafa nem törődött a hasszaszin megjegyzésével. Továbbra is a rá váró feladatra összpontosított, bár a szíve mélyén váratlan melegség támadt.

– Már tudom, hogy nem az arab ópiumkereskedők küldtek Magyarországra – mondta határozottan. Ilyen helyzetben nem szabad gyengének látszani. Az ellenség egyből támadna.

– Valójában nem is Fatimének hívnak.

– Nocsak, bosztandzsi. Sikerült mást is kiderítened? – kérdezte a fiatal nő évődő hangon. – Amúgy igazuk volt a lányoknak. Tényleg gyönyörű szemed van.

– Nem tudom a valódi nevedet...

– Ajgül vagyok, a Mosolygó Hold.

– Ajgül, a hasszaszin.

– Akkor tudod, hogy mire számíthatsz.

– Így igaz – bólintott Musztafa.

– Tudod mit, bosztandzsi? – kezdte Ajgül, de aztán a szultánt átölelő lány felé fordult – Jól figyelj rám, Gyöngyi. Zulejka szeretett téged. A barátnője voltál. Ezért aztán van egy ajándéka. Musztafa haláláért senki sem fizetett. Neki nem kell meghalnia. Kimehet innen.

Elmosolyodott.

– Életben hagyom.

Gyöngyi felkapta a fejét. Musztafára nézett.

– Menekülj, Musztafa! Nem akarom, hogy te is meghalj!

– Nem fogok meghalni.

Újra Ajgül szemébe nézett.

– Bosztandzsi vagyok. Te is tudod, hogy mire számíts.

Ajgül szeme elkerekedett. Villámgyors mozdulattal szembefordult a fiatalemberrel. Mindkét törét rászegezte.

Musztafa azonban nem mozdult.

– Tűz! – parancsolta.

Mennydörgő robaj támadt, és a sátor cafatokra hasadt.

Negyed órával később, a parton

Gyöngyi most már tudta, hogy a kemény arcú, sasorrú öregembert Szokoli Mehemednek hívják. A nagyvezír hangosan szidalmazta Musztafát a felelőtlensége miatt. Valósággal őrjöngött a dühtől.

– A szultán meg is halhatott volna, te örült! Teljesen elment az eszed? Hogy lehetett vaktában sortüzet leadni a sátorra? Ha az urunk nem a földön ül, őt is eltalálhatták volna!

Szokoli arca vörös volt a haragtól. A viselkedésében azonban valami feltűnt Gyöngyinek. Lehet, hogy az öregember nem csak amiatt annyira mérges, amiről beszélt?

– Gyertek ide – hallatszott Szulejmán halk parancsa. Szokoli elhallgatott. Azonnal engedelmeskedett. Intett Musztafának, hogy kövesse.

Az uralkodót vörös és kék egyenruhás testőrök vették körül. Egyetlen egy pasát vagy magas rangú tisztviselőt sem engedtek be ide, a fekete fallal elzárt, elkülönített területre. A

katonák hoztak egy másik, kényelmes karosszéket is, mert a muskéták ólomgolyója nemcsak az orgyilkossal végzett, de darabokra zúzta a tutajon álló trónust is.

Gyöngyinek sem kellett a földre ülnie. A testőrök álmélkodó arcát látva nyilvánvaló volt, hogy rendkívüli megtiszteltetésben lehetett része. Támlátlan székét közvetlenül az uralkodó trónja mellé állították. Szulejmán két kézzel fogta Gyöngyi ujjait. Csendben köhögött. Úgy tűnt, a gyilkossági kísérlet nagyon megviselte.

– Ez a két fiatal megmentette az életemet – mondta suttogva.

Halotti csend támadt. Minden testőr, minden katona az idős férfit figyelte. Szulejmán nagy erőfeszítés árán kihúzta magát. Visszatért a fény a tekintetébe. A szeme büszkén csillogott.

– Felséged életveszélyben volt! – tiltakozott Szokoli. – A bosztandzsi meggondolatlanul cselekedett. Csak egy háborodott merészelt vaktában tüzet nyitni arra a sátorra, ahol bent van a fényességes padisah.

– Hallgass, Mehmed! Én voltam odabent, nem te!

– Szultánom – mordult fel a fővezír. Engedelmesen, mélyen meghajolt, de utána gyilkos pillantást vetett Musztafára.

– Én meg egy hasszaszin. Akit értem küldtek. Öreg barátom, te is tudod, hogy ez mit jelent.

– Szultánom, ki fogom deríteni, ki volt az az aljas féreg, aki...

Szulejmán felemelte a kezét. A fővezír azonnal elhallgatott. Az uralkodó háta meggörnyedt. Megrázkódott az erős köhögéstől. Gyöngyi felpattant és odafordult hozzá. Egy puha kendővel letörölte a száját. Utána megragadta Szulejmán kezét, és az ujját a pulzusára szorította. A közelben álló testőrök bizonytalan arccal nézték. Nem tudták, hogy mit tegyenek. Igazából azt sem, hogy ki lehet ez a nő.

Az elszánt fiatalemberek túlságos is izgatottak voltak ahhoz, hogy felfigyeljenek a testőr aga döbbsent arckifejezésére. Az ötvenéves férfi úgy bámulta Gyöngyit, mint aki kísértetet lát.

– Felséged... – szólalt meg habozva Gyöngyi. – Szultánom, az a helyzet...

– Tudom, Hürrem. Vagyis Gyöngyi. Haldoklom.

A közelben álló testőrök harsányan tiltakoztak. Továbbadták a többieknek az uralkodó halk szavait. Szokoli tekintete végigsiklott a harcosokon. A pillantásával ölni lehetett volna.

A szultán intett, hogy lépjen közelebb.

– Jó szolgám voltál, Szokoli Mehemed. Most azonban olyan valakivel kerültünk szembe, aki túljárt az eszünkön. Az enyémen is, de a tieden is, öreg barátom. Bizony, még Mihrimahot és Nurbanut is becsapta.

Gyöngyi észrevette, hogy a fővezír összerezzen, amikor meghallotta az utolsó nevet. Szulejmán azonban még nem fejezte be.

– Pár dolgot azért még el tudok intézni – folytatta halkán. Gyöngyi szemébe nézett. – Ahogy Hürrem kérte.

Szokoli a szemét forgatva felnézett az égre.

– Gyertek ide hozzám.

Musztafa habozás nélkül engedelmeskedett. A szultán az ifjú felé nyújtotta bal kezét. Gyöngyi odaállt Musztafa mellé.

– Tudom, hogy szeretitek egymást – mondta az uralkodó. – Legyetek boldogok együtt. Hosszú életet és sok örömet kívánok nektek. Éljetek együtt férjként és feleségként.

A testőrök hangos éljenzését a fekete fal túloldalán is jól lehetett hallani.

Musztafa mélyen meghajolt. Gyöngyi lehajolt és a háremben tanult módon megcsókolta jótevője kezét. Szulejmán azonban még mondani akart valamit.

Egy lassú mozdulattal lehúzta a hüvelykujjáról a vastag íjászgyűrűt. Musztafa felé nyújtotta. A bosztandzsi

világoskék szeme fellángolt. Két erős tenyerébe zárta a szultán kezét, majd az ujjai rákulcsolódtak a súlyos ékszerre.

– Oszmán gyűrűje. Jól vigyázz rá. Nem neked adom, hanem csak rád bízom.

Újabb köhögési roham rázta meg. Gyöngyi oda akart lépni mellé, de Szulejmán megállította.

– Rád és a gyermekeidre. Adjátok tovább, míg szükség nem lesz rá.

– Ki kapja meg a gyűrűdet, szultánom? – kérdezte Gyöngyi.

– Aki méltó rá. Aki visszaviszi Törökországot a helyes útra.

Gyöngyi Musztafára nézett. Egyikük sem tudta, hogy miről beszélhet a szultán.

– Rossz útra tévedt a birodalom. Nem arra haladunk, amerre Oszmán küldött minket. Ő bátor harcosként mindig a seregei élén járt. Fiatalon még én is követtem a példáját. Aztán hagytam, hogy a szírdárjaim vezessék helyettem a seregeimet. Eltávolodtam a katonáimtól, eltávolodtam a népemtől.

Szokoli dacos arccal összeszorította a száját. A testőrök viszont hangosan tiltakoztak, és azt bizonygatták, hogy soha nem volt jobb uralkodójuk Szulejmánnál. Az idős férfi akaratlanul is elmosolyodott. Persze, hogy nem volt. Ezek a férfiak itt nem ismertek más szultánt. Összeszedte minden

erejét és folytatta.

– A fiaim, az utódaim talán még jobban eltávolodnak a néptől. Eljöhet a nap, amikor birodalmunk Európa beteg embere lesz csupán. Ha üt a végzet órája, ha torkunknak ugrik minden szomszédunk, hogy elorozzák ősi földünket, akkor a Mindenható küld valakit, hogy megakadályozza a gyalázatot. Talán egy herceget vagy egy pasát. De az is lehet, hogy a megmentő egy egyszerű katona lesz. Juttassátok el hozzá Oszmán gyűrűjét.

Szulejmán felemelte jobbját, és megszorította Musztafa kezét. Előbbre hajolt, hogy homlokon csókolja Gyöngyit. Túl gyenge volt hozzá. A lány térdre rogyott, és hozzábújt az idős férfihoz. Hangosan zokogott.

Mellette letérdelt Szokoli Mehemed is. Kezet csókolt Szulejmánnak.

– A szívem...

– Szultánom? – kérdezte a nagyvezír.

– A szívemet Magyarországon temessétek el. Ez az akaratom. Legyen a szeretet és a megbékélés záloga.

Szokoli némán bólintott. Körülöttük letérdeltek, majd leborultak a testőrök.

Csak a vörös hajú lány hallotta Szulejmán utolsó szavait:

– Jövök, Hürrem.

Csend.

Már csupán Gyöngyi szíve dobogott.

Csak ő láthatta a hófehér teraszon a tengert néző párt.
Mind a ketten fiatalok és szépek voltak.

Szulejmán hazatért élete egyetlen igaz szerelméhez.

Musztafa odalépett az elhunythoz és lezárta a szemét.
Gyöngyi a szultán térdére borult, és hangosan sírt.

Az élet azonban még egy uralkodó kedvéért sem áll meg.

A katonák lassan, bizonytalanul felkeltek. Végül egy testőrtiszt állt a trón elé, szembefordult a többiekkel, megköszönte a torkát, aztán elkiáltotta magát:

– Meghalt Nagy Szulejmán szultán. Sokáig éljen a Mindenható akaratából II. Szelim szultán!

Hangos éljenzés támadt. A harcosok összeütögették a fegyvereiket.

Szokoli Mehemed lépett oda a testőrtiszt mellé. Még csak rá sem nézett. A magasba emelte mindkét karját, mire elcsitult az éljenzés.

– Katonák! – kiáltotta a nagyvezír. – Sorakozó! Teljesítem az elhunyt akaratát. Megyek és mindjárt küldök egy gyaloghintót a szultánért. Ti addig... ti addig takarítsátok el a romokat. Rakjatok rendet idebent.

A testőrök fegyelmezetten egyenes sorokba rendeződtek. Kihúzták magukat. Pontosan tudták, hogy történelmi események szemtanúi.

– Amíg más parancsot nem adok, ne beszéljete senkivel sem. Miután kivitték őfelsége testét, senki sem jöhet be ide. Értettétek?

– Értettük, nagyvezír! – harsogták a katonák.

Szokoli Mehemed egy utolsó pillantást vetett Gyöngyire és Musztafára, aztán kisietett. A testőrök elállták a kijáratot. Senki nem követte.

Musztafa mondani akart valamit, de Gyöngyi nem engedte. Odalépett elé, két kézzel megragadta a fejét, és odahúzta magához.

Megcsókolta.

Végre valahára valójában is. Nem csak álmában vagy ábrándozás közben. Az igazi csók sokkal édesebb volt!

Csodálatos érzés volt megérezni Musztafa kezét a derekán.

Úgy érezte, hogy az ölelés egy örökkévalóságig tartott.

– Szeretsz?

– Szeretlek – felelte Musztafa. – De...

– Mi az, hogy de?

Arra számított, hogy valamilyen ostoba közhelyeket hall a kötelességről.

- Ez a hely alá van aknázva.
- Micsoda?
- Amikor bejöttem ide, megtaláltam a puskaporral teli hordókat. Hetekkel ezelőtt ásták el őket a föld alá. Óvintézkedésként a boszorkány miatt. Szokoli Mehemed viszont arra készül, hogy eltüntesse a szemtanúkat.
- Miért tenne ilyet?
- Nem fogja abbahagyni az ostromot. Diadalmas hadvezérként akar visszatérni Isztambulba.
- Értem. Mikor robbantja fel a bombát?
- Azt hiszem, csak azután, hogy kivitette innen Szulejmán holttestét. Szüksége van rá, hogy megtévessze a sereget.
- Jól van.
- Jól van?
- Akkor mi már nem leszünk itt.
- Hol leszünk? – kérdezte döbbenten Musztafa. Most fordult elő először, hogy Gyöngyinek sikerült kihoznia a sodrából.
- Otthon!
- Otthon?
- A mocsárban. Az erdőben. Szabadon és békében fogunk élni. Mi és a gyermekeink.
- Úgy, ahogy Szulejmán akarta.

Néhány testőr látta ugyan, ahogy a két fiatal meztelenre vetkőzött és átment a szétlőtt sátor tutajára. A harcosok jókedvűen vigyorogtak magukban. Azt gondolták, hogy az ifjú pár nagyon is rászolgált egy kis boldogságra. Aztán megjött a gyaloghintó, és a testőrök azonnal megfélemeztek kettőjükéről. Felsorakoztak a kijárat két oldalán, és tisztelegve vettek végső búcsút elhunyt uruktól, Nagy Szulejmántól.

Gyöngyi és Musztafa elmerült a mocsár zavaros, meleg vizében. Befogadta őket a védelmező éjszaka. Amíg úsztak, az ifjú tartotta fél kézzel a feje fölött kettőjük gondosan becsomagolt holmiját. Amikor szárazabb részre értek, felöltöztek. Csendben mentek tovább az egyre sűrűbb erdőben. Már egy jó félmérföldnyire jártak a tábortól, amikor meghallották az iszonyatos erejű robbanást.

Nekik azonban nem eshetett bajuk. Hiszen hazaértek.

Epilógus

Nurbanu válide szultána!

Úgy döntött, hogy kimondja hangosan is:

– Nurbanu vagyok, a válide szultána.

Mennyit harcolt, mennyit küzdött azért, hogy valóra váltsa élete legnagyobb álmát. Sikerült! Most már ő a Török Birodalom első asszonya. Nincs még egy nő ezen a világon, akinek a kezében ilyen hatalmas erő összpontosulna. Ha Nurbanu összevonja a szemöldökét, megrettennek a szomszédos országok fejedelmei. Ha elmosolyodik, súlyosan megrakott karavánok és teherhajók kelnek útra, hogy drága ajándékokkal nyerjék el Isztambul úrnőjének kegyét.

Az első néhány év azonban így sem volt túl könnyű. Szokoli Mehemednek a fejébe szállt a dicsőség. A ravasz vénember eltitkolta a katonái elől, hogy Szulejmán meghalt azon a végzetes éjszakán. Folytatódott az ostrom. Amikor a gyaurok belátták, hogy halál vár rájuk, kitörtek a lángban álló várból. Elesett a rettenthetetlen Zrínyi Miklós, és meghalt szinte

valamennyi bátor harcosa. Szokoli Mehemed győztes hadvezérként térhetett haza.

Komoly vetélytársnak bizonyult. Mindent megtett azért, hogy az új szultán, II. Szelim az ő tanácsaira hallgasson. Nurbanu kezdetben kénytelen volt engedni. Az idő azonban neki dolgozott. Megöregedve már Szokoli sem küzdött olyan elszántan, mint Szulejmán idején. Nurbanu egyre nagyobb befolyásra tett szert az udvarban. Akinek volt egy csöpp esze, az belátta, hogy Szelim első asszonyának van egy titkos fegyvere. Az ifjú Murád herceg, a trónörökös sokkal inkább hallgatott az anyjára, mint az apjára.

Az előrelátó udvaroncok éppen ezért az asszonyt támogatták és nem a fővezírt.

A válide szultánának senki sem mert ellentmondani. Akkor sem, amikor úgy döntött, hogy váratlanul vidékre megy kirándulni. A távoli tartomány fővárosa fölé magasodó fellegvár katonái nem figyeltek fel az éjszaka sötétjében kiosonó árnyakra. Nem volt tanúja annak, hogy Nurbanu két legmegbízhatóbb, hatalmas termetű eunuchja társaságában észrevétlenül bement a városba. Az előre megbeszélt helyen, egy forgalmas karavánszeráj hátsó szobájában magányos nő várta őket.

– Azt hittem, hogy a Hegyek Öregje személyesen jön el ide

– szólalt meg Nurbanu.

A középkorú, szőke nő mélyen meghajolt, ám amikor felegyenesedett, úgy nézett a szultán feleségére, mintha egyenrangúnak tartotta volna magát vele. Nurbanu tudta, hogy Jana vezető beosztást tölt be a hasszaszinok titkos közösségében. Ennek ellenére felbőszítette, hogy nem az fogadta, akire számított. Egy orgyilkossal azonban nem szerencsés veszekedni. Éppen ezért elővett néhány súlyos aranypénzekkel teli zacskót, és Jana felé csúsztotta. A hasszaszinok képviselője udvarias mosollyal eltette az előleget.

– Sikerült kideríteni, hogy a háttérből ki mozgatta a szálakat? – kérdezte a szultána.

– Ezen még dolgozunk – felelte mosolyogva az orgyilkos. – Mihelyt megvan a felbujtó neve, személyesen értesítelek róla.

– Nyugtalanít, amit a boszorkányokról hallottam. Velük kapcsolatban mit tudtál meg?

– Mire vagy kíváncsi, *felséges asszony*?

Ez nagyon is tetszett Nurbanunak. Ajgúl csupán „úrnőnek” szólította. Még most is végigfutott a hátán a hideg, ha arra a szörnyetegre gondolt.

– Mindenre – mondta végül rövid töprengés után.

– Az anyák testvérisége az első ember, Ádám két

asszonyára vezeti vissza magát. A fekete anyák Lilithet, a zabolátlan csábítót, az éjszaka semmitől vissza nem riadó úrnőjét tartják az ősöknek. A fehér anyák inkább Évát, az életadót, az emberiség ősanyját tisztelik.

– Van ennek bármilyen valós alapja is? Előfordulhat, hogy valakiben tényleg Éva vagy Lilith vére folyik?

– Igen, úrnőm, bárkiben folyhat az ősi anyák vére. Hiszen mindenki Ádámtól származik.

– A kémeim nem tudtak beépülni közéjük. Nem értjük a mozgatórugóikat. Néha, mintha támogatnának minket, máskor viszont elkeseredetten ellenállnak nekünk.

– Ez azért van, mert évezredek óta egymással küzd a fehér és fekete anyák szövetsége. Ha az egyik neked segít, akkor a másik egészen biztosan ellened fog fordulni. Csak akkor fognak össze, ha nagyritkán közös ellenségük támad.

– Mint az inkvizíció Európában?

– Vagy éppen a fanatikus főpapok Perzsiában vagy Afganisztánban – bölintott Jana.

– Hürremnek is volt egy boszorkánya – mondta habozva Nurbanu. A szőke gyilkos kérdően magasba vonta az egyik szemöldökét.

– Úgy véled, hogy neked is szükséged volna egyre?

– Amíg a boszorkány ott volt, Hürrem legyőzhetetlenek

bizonyult. Nekem sem ártana egy ilyen különleges segítő. Gazdagon megjutalmazom őt... és azt is, aki elém hozza.

– Kívánságod számomra parancs – mondta Jana, és mélyen meghajolt.

– Azt hittem, hogy a Hegyek Öregjével tárgyalhatok ma.

Jana a másik nő szemébe nézett. Mindeddig komoly arcán diadalmas mosoly jelent meg.

– Változnak az idők, felséges úrnőm. Mi is meghalljuk az idő szavát.

Nurbanu kíváncsi pillantást vetett a hasszaszinra. Jana folytatta:

– Amikor legutóbb találkoztunk, arról beszéltél, hogy csodálatos évszázad vette kezdetét. Az erős nők kora. Nem is tudtad, hogy mennyire igazad van.

Előrehajolt, és felvett egy súlyos bőrzsákot. Odarakta kettejük közé az alacsony asztalra.

Most már Nurbanu is elmosolyodott. Kitalálta, hogy mit rejt a zsák. Mindkét asszony kihúzta magát. A tekintetük büszkén csillogott. Jana kibontotta a csomagot. A válide szultána megismerte a levágott fejet. Az öregember arcára ráfagyott a döbbenet.

– Ezek szerint mostantól te vagy a Hegyek Öregje?

– Ki más volna, felséges úrnőm?

- Akkor a jövőben is számíthatok a szolgálataitokra.
- A szultán kincstára kimeríthetetlen. Biztosra veszem, hogy meg tudunk egyezni.
- Akkor, ami az új boszorkányomat illeti...

Nem sokkal napkelte után Jana felment a karavánszeráj tetejére, és útjára bocsátott egy sólymot. Voltak feladatok, amiket nem lehet postagalambra bízni. A büszke ragadozómadár sokáig, nagyon sokáig szállt északnyugat felé. Útközben megpihent, aztán újra a magasba emelkedett. Egy meleg légáramlat kivitte a hatalmas, csillogó víztükör fölé. Odalent egy parányi csónak haladt a Balatonon, a Badacsony fenséges hegye felé.

– Jó volna, ha te is eveznél, és nem csak a fenekemet bámulnád! – csattant fel Jutka.

– Miért, baj? – kérdezte jókedvűen az eunuch.

Jutka hátranézett a válla fölött.

– Amúgy csinos fenekem van? – kérdezte gyanakodva.

A fekete óriás elnevette magát.

– Ritkaság manapság az ilyen formás női fenék. Nekem elhiheted, hiszen a háremben láttam éppen eleget.

– Gazember! – zsörtölődött a nő. – Nehogy elkezd a háremes történeteidet.

– Eszem ágában sincs – tiltakozott Herkules. – Majd olyanoknak mesélek, akiket érdekelnek a szeráj titkai.

Felpillantott az előttük tornyosuló széles, lapos hegyre.

– Biztos, hogy jó helyen járunk?

– De még mennyire! – felelte Jutka. A parti nádas felé mutatott. – Nézd csak, már várnak.

A kisfiúnak olyan vörös haja volt, mint Gyöngyinek, a kék szeme pedig pontosan úgy ragyogott, mint Musztafáé. Folyékonyan beszélt magyarul és törökül is. Felvezette a két vendéget a hegyoldal titkos ösvényein.

Amikor felértek a fennsíkra, Jutka egy kicsit elbizonytalanodott. Aggodalomra azonban nem volt semmi ok. A fiú kézen fogta a két vendéget, és odavezette a magas fák között rejtőzködő házhoz.

Gyöngyi a verandán állva várta Jutkáékat.

– Maradj fönt, nem kell lejönnöd! – kiáltotta a kovácsék lánya, amikor meglátta a barátnője gömbölyű hasát. Boldogan elnevette magát. – Kisfiú vagy kislány?

– Mindegy, csak egészséges legyen – hallatszott a hátuk mögül Musztafa hangja.

Napnyugtakor a ház előtt ültek. Innen jól látszott a Balaton lenyűgöző bronztükre

– Igaza volt Szulejmánnak, nincs a világon még egy olyan

szép ország, mint a magyarok földje – mondta elismerően Herkules. Magához ölelte Jutkát. A nő szinte eltörpült mellette.

– Boldogok vagytok így együtt? – kérdezte Gyöngyi.

– Összeköt minket, ami megkülönböztet... Másoktól – nevetett Jutka. A bizonytalan, lobbanékony lányból magabiztos, nyugodt, fiatal nő lett.

– Tiszteljük egymás vágyait és a hűségért hűséggel fizetünk – tette hozzá a szerencsen.

– Mit tudsz a lányokról?

– Nebahat asszony gondoskodott róluk. Ajsa és Gülden bekerült az új budai pasa háremébe. Először Ajsa szült...

– Fiút?

– Kislányt.

Mind a ketten kuncogtak.

– Aztán Gülden esett teherbe.

– Fia született?

– Kettő! Ikrek. Azóta is ő a pasa kedvenc felesége.

Badacsony hegye felett felragyogtak a csillagok. Jutka óvatosan, talán kicsit irigykedve megsimogatta Gyöngyi hasát.

– Ezek szerint lemondtál a hatalomról, és helyette a családot választottad?

– Az életet választottam – felelte Gyöngyi. – És a boldogságot.

A Balaton-felvidéken legenda született. Egy különös pár élt a végtelen erdő szívében. A fiatal anyához éjszakánként gyakran jártak árnyaszerű lények. Ő azonban nem félt tőlük, mert a barátai voltak. A környékbeli falvak népe pedig pontosan tudta, hogy kihez kell fordulni, ha valaki megbetegszik vagy baleset érte. A jóságos gyógyító angyal nem ismert lehetetlent.

Az erdőkön túl csak kevesen sejtették, hogy a Török Birodalom sorsa miatt a szigetvári lápban dőlt el. A boszorkányok két testvérisége pedig továbbra is szigorúan őrizi a titkait.

Vége

Névmutató

GYÖNGYI GYEREEKKORA

Gyöngyvér (Gyöngyi)

a főszereplő, vörös hajú, zöld szemű kislány

Kővári Krisztián úr

Gyöngyi apja, szőke, zöld szemű, délceg nemesúr

Oroszi Zsigmond

megyei alszolgabíró, idősebb nemesúr

Sasfi Mihály

nemesúr, a vármegye legerősebb embere

Angyal Alexandra

Gyöngyi anyja, göndör, fekete hajú, sötétbarna szemű, gyönyörű, fiatal nő

Rózsa anyó

Gyöngyi dajkája, nevelője, ősz hajú, szigorú, gyászruhás asszonyság

Angyal Viktória

Gyöngyi nagynénje, gyilkos indulatú szépség

Jutka

a kovács gyermeke, magas, erős csontú, szőke lány, bátor és hűséges

Ancsi

nyolcéves, szőke, kicsit butuska jobbáglány

Fancsi

tízéves, fekete hajú, nem túl kedves jobbáglány

Fruzsinka

nyolcéves, szeplős és vörös hajú jobbáglány

A GYERMEKKOR VÉGE

Varsányi Mihály

magyar nemes, tokaji lótenyésztő és szőlőbirtokos

Somogyi János

lovakkal kerekedő magyar nemes

Varsányi Cecília

nemesasszony, a testvériség tagja, Mihály

felesége

Balázs úrfi

fiatal, öntelt magyar nemes

Bilál

a török rablók főnöke

Sabán

ostoba török rabló

Halul

kapzsi, rókaképű török rabló

Aziz

Bilál vetélytársa, fekete ruhás török rabló

Szelim

öreg török rabló

Musztafa

jóképű török harcos, bosztandzsi

Lazarus Schwendi

kassai főkapitány, elzászi borszakértő

Báthory Erzsébet

grófnő, az Ecsedi-láp úrnője, a testvériség egyik vezetője

Korgyolás Balázs

a gonosz zsoldosok vezetője

Nicolae efendi

kegyetlen rabszolga-kereskedő

Eliana asszony

Nicolae felesége, aranyfogú, ronda vénség

Ortansa és Elitsa

Nicolae lányai

A BUDAI HÁREMBEN

Ajsa

a Barázdabillegető, beképzelt török háremhölgy

Akasma

a Fehér Rózsa, szőke szláv háremhölgy

Arszlán Jahiogli

a jóképű, férfias budai pasa

Bengül

a Rózsa, kedves görög háremhölgy

Bicsir

alacsony, tapasztalt, idős eunuch

Csebár

Isztambul iránt sóvárgó eunuch

Duman

a Füstös, nagyszájú afrikai háremhölgy

Dünya

a Szívek Elorzója, kiállhatatlan magyar háremhölgy

Dzsafár

új, törtető eunuch

Dzsebedzsi

vakmerő és erőskezű budai nő

Giovanni Feltrinelli

olasz vívómester

Gülden

a Drágakő, örökké derűs, kedves török háremhölgy

Herkules

szerecsen eunuch, a hárem kiszlar agaszija

Ilajda

a Vízi Tündér, egzotikus napkeleti háremhölgy

Jeramjak asszony

örmény kalmár, a testvériség tagja

Jonka

a Rubin, kedves magyar háremhölgy

Kaszum

szomorú eunuch

Nebahat

asszony a budai kádi bölcs felesége, a testvériség tagja

Nihál

a Vadrózsa, háremhölgy, tehetséges festőnő

Nilgün

az Új Leány, Gyöngyi első török neve

Nurhán

a Napfény, a hárem haszine nusztaja, a háremhölgyek vezetője

Pelin

a budai mufti húga

Selma

a budai defterdár felesége

Szema

a Gyöngyházfényű, Gyöngyi igazi török neve

Zehra

néni öregasszony a háremben

Zulejka

Szulejmán Budára küldött, ifjú és kedves ágyasa

ISZTAMBULI HÍRESSÉGEK ÉS DOLGOS KISEMBEREK

Hürrem

válide szultána, Szulejmán nagy szerelme

Szulejmán szultán

padisah és kalifa, minden igazhitű ura

Ali

ifjú testőr a Hágia Szófiában

Bénan

az Ügyeskezű, takarítónő, utálja Hürremet

Fehime

az Önkéntes, cseléd

Gülbahár asszony

Musztafa herceg száműzött anyja

Harika

a Dicséretre méltó, szakácsnő

Kiszlar aga

Nurbanu fő eunuchja

Mehmet csausz

a szultáni palota helyettes postamestere

Mihrimah szultána

Szulejmán leánya

Nurbánu szultána

lenyűgöző szépségű hölgy, Szelim herceg első
ágyasa

Szokoli Mehemed

idős és ravasz fővezér

A SZIGETI VESZEDELEM

Zrínyi Miklós gróf

a szigetvári hős

Alapi Gáspár

Zrínyi unokaöccse, Szigetvár helyettes
parancsnoka

Borbála asszony

török származású asszony

Jakul barjaktár

török zászlótartó, vakmerő és erős harcos

Medvei Benedek

magyar vitéz

Orsics István

magyar vitéz

AZ ÉJSZAKA GYERMEKEI

Ajgül

a Mosolygó Hold, gyönyörű hasszaszin orgyilkos

Al Lecato fúria

a Pokolban bebörtönzött démoni alak

Fehér Anya

a Kárpátok egyik főboszorkánya

Hegyek Öregje

a hasszaszinok idős, kegyetlen vezetője

Jana

középkorú cseh nő, tapasztalt és nagyravágyó

orgyilkos

Lilith

az Éj Asszonya, az Édenkert szökevénye

Oszama Ul-Derán

fekete mágus

Sztára Góra

a Fekete Anya, a Kárpátok másik főboszorkánya

Kislexikon

akcse – ezüst váltópénz, egy forint hatvan akcsét ért

akindzsi – fosztogató, portyázó török katona

Allaha emanet olun! – Allah vigyázzon rád!

bajraktár – zászlóvivő

Báli pasa mejdáni – Báli pasa tere

bosztandzsi – a szultán nyomozói

csarsu – élelmiszerpiac

csausz – hírnök, futár, követ

cselebi – uraság, férj

darabont – páncélos katona

defterdár – fő adószedő

dromedár – egypúpú ázsiai teve

dzsarije – olcsó rabszolganő a háremben, cseléd

dzsebedzsi – fegyverkovács

efendi – barát

elmali börek – almás börek

fanarióta – görög eredetű helytartó Havasalföldön és
Moldovában

feredzse – a muszlim nők hosszú fátyla

gaillarde – népszerű, gyors olasz tánc

gülábdán – rózsavíz

hadim – háremőr, eunuch

háremlik – női részleg a palotában

hasszaszin – az orgyilkosok szektájának tagja

haszeki – első ágyas

haszine nuszta – a hárem főkincstárnoka, első asszonya

Hidzsra után 973. – 1566.

Hiszárpecse – budai fellegrvár

ikbál – ágyas

Iléri! – Előre!

Insallah – Ha Allah is úgy akarja!

Járamáz gyaur – semmirekellő hitetlen

jatagán – görbe török kard

Jesil Direkli ilidzsa – Zöld Oszlopos fürdő

kádi – bíró

kaffir – hitetlen

kappelmeister – karmester

kapudzsi – kapuőr

kiszlar agaszi – nők agája, fő háremőr

lupina – nöstényfarkas

mabein – hálószoza

mahallebi – édes rizskrém

Mubarek olszun! – Legyen szerencsés!

mufti – törvényeket is ismerő muszlim pap

muharram hónap – kb. július vége-augusztus eleje

nizandzsi bég – főkancellár

pavane – népszerű tánc

Perzevenk batakdzsi! – Mocskos gazember!

Rex vinorum – borok királya

salvár – török nadrág

Szavul! – Félre az útból!

szelámlík – férfi részleg a palotában

szeráj uszta – fő udvarhölgy

Szu kapuszu – Vízi kapu

szpáhi – török lovaskatona, gyakran hűbértartóval
rendelkezett

szultánina – török aranypénz, ötven akcsét ért

Tarik oszlopai – Gibraltár, szoros Afrika és Európa
között

tourdion – népszerű, francia eredetű tánc

usztad – háremőr, eunuch, tanító

vilajet – tartomány, országrész

zarbuzán – ágyú

Kedves Olvasónk!

Az 1991-ben alapított Trivium Kiadó teljes kínálata megtekinthető és legalább 20% kedvezménnyel megvásárolható webáruházunkban:

www.triviumkiado.hu

Legyen törzsvásárlónk, iratkozzon fel hírlevelünkre, így rendszeresen tudjuk Önt tájékoztatni megjelenő újdonságainkról, akcióinkról, rendezvényeinkről és irodalmi estjeinkről.

További információért forduljon hozzánk bizalommal!

konyvek@triviumkiado.hu

Tel./fax: (1) 248-1263

Csatlakozzon hozzánk facebookon is!

facebook.com/triviumkiado

Olvassa el a teljes sorozatot:

Hürrem, Szulejmán ágyasa
(1. kötet)

Hürrem, Szulejmán asszonya
(2. kötet)

Szafije, a szultán háremhölgye

Ibrahim és Hatidzse
(1. rész)

Hürrem boszorkánya

Előkészületben
a sorozat következő kötete:

Demet Altinyeleklioğlu
Ibrahim és Hatidzse
(2. rész)

[1] A nevek és az idegen szavak jegyzéke a könyv végén található.

[2] A kötet végén található Kislexikon magyarázza az idegen kifejezések jelentését. (a szerk.)